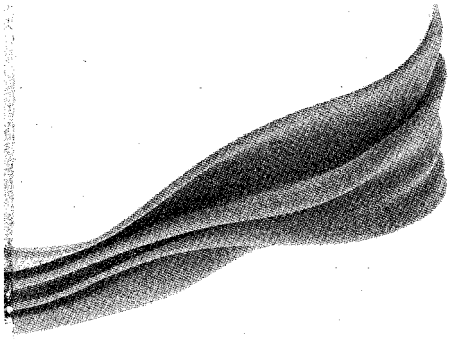

misafir

BEYZA ALKOÇ

İNDİGO KİTAP

MİSAFİR

BEYZA ALKOÇ

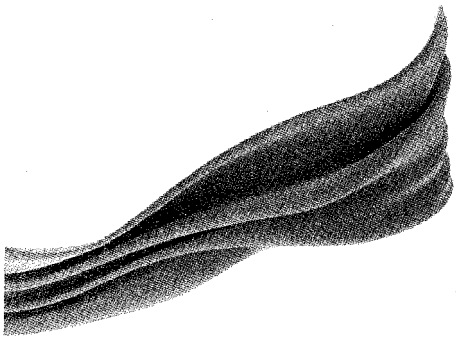
Baskı: Ocak 2026
ISBN: 978-625-8733-64-8
Yayınevi Sertifika No: 43362

Copyright © 2026, Beyza Alkoç Aydın
Bu kitabın yayın hakları İndigo Yay. Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Editör: Zeynep Karadeniz
Son Okuma: Yaren Kılıç
Kapak Uygulama ve İç Görseller: Yasin Öksüz
Karakter Kartları Tasarımı: İkra Nur Yeşilkaya
Sayfa Tasarımı: B&S Ajans

Baskı
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0 (212) 674 85 28Sertifika No: 47939

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.
Skyport Residence Yakuplu Mah. Hürriyet Blv. No:1
İç Kapı No: 177 Beylikdüzü / İstanbul
Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84
www.indigokitap.com • info@indigokitap.com
İNDİGO YAY Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

misafir

BEYZA ALKOÇ

İNDİGO KİTAP

*Zihninde **misafir** ettiği düşlerin esiri olan herkese...*

Ve yine...
Canımdan çok sevdiğim ***Gece'me.***
Hep kalbimdesin.
Hep kalbimde olacaksın.

Önsöz

Merhaba sevgili sevgililerim...

Ben Beyza Alkoç ve bu benim yirminci romanım.

Siz bu satırları okuduğunuzda ben 2015 yılında girdiğim edebiyat sektöründe onuncu yılımı doldurmuş, on birinci yılıma girmiş olacağım. Ve bu, hayatımın tam olarak üçte biri ediyor. Sizlerle dolu dolu bir on yıl geçirmek, hayatımın üçte birini sizlerle paylaşmak benim için o kadar güzeldi ki siz zaten hep varmışsınız ve ben hep satırlarımı sizlerle buluşturmayı bekleyerek yaşamışım gibi.

Bu koskoca on yıla o kadar çok şey sığdırdık ki birlikte... Milyonlarca okunma, yüz binlerce gülümseme, binlerce buluşma, tam yirmi kitap, üç sinema filmi... Hep aynı olan tek bir şey vardı bunca yıl boyunca, sizinle benim aramdaki asla kopmayan o güçlü bağ.

Bizi bir araya getiren platformlar, bizi buluşturan kurgusal evrenler, bir süreliğine hayatlarına tanık olduğumuz ve dostlarımız gibi gördüğümüz karakterler, hepsi bizi hayatlarına misafir edip gitti ama biz hep bir arada kaldık, hep bir arada kalacağız. Onlarıysa zihnimizde ve kalbimizde misafir etmeye her daim devam edeceğiz.

Şimdi sizlere yeni bir evrenin kapılarını açıyorum, yeni bir dünyaya ***MİSAFİR*** oluyoruz birlikte. Eliz ve Devrim'in içine

düştükleri karanlık bir gece bize öyle bir dünya doğuracak ki bu, hiçbirimizin unutamayacağı ve asla bitmesini istemeyeceği bir misafirlik haline gelecek.

Öyleyse çayınızı kahvenizi alın, arkanıza yaslanın ve Devrim Ali Yöner'in **misafiri** olmaya hazır olun...

İyi okumalar dilerim!

Sizi çok seviyorum.

İyi ki varsınız, hep olun.

Ve unutmayın...

Bu, hayatınızın en unutulmaz **misafirliği** olacak.

"Sen uyu," dedi,
"ben ikimizin yerine de
düşünürüm."

1. BÖLÜM

Depo

Yaz gecelerini sever misiniz? Güneşin bütün günü domine etmesinin ardından gece ortaya çıkar ve güneşi sindirir. Karanlık güneşi sindirir, cırcırböcekleri ötmeye başlar ve günün biraz olsun serinleme vakti gelir. Belki ince birer şal alırız üzerimize, belki de ince birer hırka. Bana hep farklı bir heyecan verir yaz akşamları. Çocukluğumdan beri kokusu farklı gelir yaz akşamlarının, sesi farklı gelir...

Benim hiçbir zaman yazı birlikte geçireceğim kalabalık bir ailem olmadı, bir evim de olmadı. Yaz akşamlarının sesini dinlediğim bir pencerem vardı elbette ama parmaklıklarla sarılıydı o pencere, hiçbir zaman tam olarak açılmazdı. Oradan alırdım yaz akşamlarının kokusunu, sesini duyardım balkonda yenen akşam yemeklerinin. Tabağa götürülen çatalın ve karpuz dilimini kesen bıçağın sesini... Sonra yanı başımda biterdi o dönemimin kurtarıcısının, çocukluk arkadaşım Leyla'nın sesi.

"Bir gün bizim de bir balkonumuz olacak," derdi hep. "Ya da bir bahçemiz. Hem de kocaman!" Gülümserdim ona. İçten içe bu hayalimizin kolay kolay gerçekleşmeyeceğini düşünürdüm. O mu çok hayalperestti yoksa ben mi çok karamsardım, bilemezdim o dönemlerde.

Sonra bir ses daha duyulurdu.

"Tamam, bahçe zor bir hayal," derdi çocukluğumun bir diğer kurtarıcısı Seren. "Ama balkonumuz olacak kızlar, inanın bana."

Ben, Leyla ve Seren. Biz birbirimizin kurtarıcılarıydık aslında. Birbirimize sahip olmasaydık her şey öyle zor olurdu ki bir balkonun düşünü bile kuramazdık.

Ben ne kadar karamsarsam ve Leyla ne kadar hayalperestse Seren da tam ortamızdaydı. Bir başka deyişle her politik süreçte tarafsız kalan İsviçre gibiydi. Bir arkadaş grubunda olması gereken her şeye sahiptik yani. Korkular, hayaller ve gerçekler...

İşte böyle geçip gitti çocukluğumuz; parmaklıkların ardından gökyüzünü izleyerek, bir balkonu düşleyerek, hayallerimizin sınırlarını biraz zorlayıp bir bahçeyi düşlediğimizde kendimizi dürtüp, "ABARTMA!" diyerek...

Bu arada ben Eliz. Eliz Sonay.

Bizler ebeveynlerinin işlediği suçlar yüzünden onlarla beraber mahkûm hayatı yaşayan çocuklarız. Seren, Leyla ve ben annelerimizin suçları yüzünden cezaevinde dünyaya gelen üç kız çocuğu olarak geçirdik çocukluk yıllarımızı. Aynı koğuşta dört çocuktuk. Biz üç yaş civarındayken hamile bir kadın daha gelmişti annelerimizin kaldığı koğuşa, Sema teyze.

Ben dört yaşıma yeni girmiştim ki bir oğlu oldu Sema teyzenin. Koğuşta dünyaya gelen bu erkek bebeğin ismini koğuşta yapılan bir oylama ile seçmemize izin verdi Sema teyze.

Umut oldu bebeğin ismi. Sanırım herkes kader mahkûmu olduğuna inandığı için koğuşta bir "Umut" olması herkese çok daha iyi hissettirecekti.

Hep birlikte büyüttük Umut'u. Elinden tutup yürüttük, konuşmayı öğrettik, sevdik, oynadık onunla. O zamanlar yalnızca birer çocuktuk, parmaklıklar ardında eğlenmeye çalışıyorduk yalnızca. Oysa bilmediğimiz bir şey vardı; kader bizi, dördümüzü hep bir arada tutacaktı. Ta ki yıllar sonra gelecek bir yaz gecesine kadar...

1 Haziran, İstanbul

Gözlerim ışıl ışıl bir tabelanın üzerinde. Her yer mis gibi çiçek kokuyor, kulaklarımı seyyar satıcıların, "MISIRRR!", "TAZE ÇAYYY!" bağırışları doldururken onlar her zamanki gibi yanımda: Leyla, Seren ve Umut.

"HOŞ GELDİN YAZ!" yazıyor karşımda duran koca tabelanın üzerinde. Herkes neşeli. Çocuklar ellerinde sarı balonlarla geziniyor, gecenin karanlığını festivalin ışıkları ve çocukların sarı balonları bölüyor âdeta.

Kendimizi kalabalığın arasına bırakıyoruz. Çiçekli taçlar dağıtılıyor, hepimize birer tane uzatıyorlar. Umut itiraz ediyor ama Seren başına zorla geçiriyor. Kahkahalarımız festivalin müziklerine karışırken ben karnımda hissettiğim rahatsızlık hissiyle onların eğlencesine katılmaya çalışsam da onlara yeterince adapte olmakta zorlanıyorum. Onlar festivalin konser alanına doğru ilerlerken ben ağır ağır peşlerinden ilerliyor ve telefondan nöbetçi eczane arıyorum.

"Ne oldu?" diyen sesini duydum Seren'in. "Konser başlayacak beş dakikaya!"

"Ya ben," dedim sessizce. "Regl oluyorum galiba. Yanımda ağrıkesici de yok. Bir nöbetçi eczane bakayım dedim. Sizde de yok, değil mi?"

"Yok valla," dedi Seren endişeyle. "Leyla sende var mı?"

"I.. ıh," dedi Leyla. "Çok mu ağrın var?"

Başımı salladım.

"Sıkıntı yok," dedim. "Nöbetçi eczane uzakta değil, altı yüz metre ileride yazıyor..."

"E gidelim o zaman," dedi Seren. "Gider geliriz yarım saat içinde."

"Hayır hayır," dedim. "Siz bu konseri çok istiyordunuz, benim yüzümden geç kalmayın. Ben de zaten hemen gidip geleceğim!"

"Ay kızım saçmalama!" dedi Leyla. "Ne olacak sanki, birkaç şarkı kaçırırız alt tarafı."

"Olmaaaz!" dedim neşelenmeye çalışarak. "Benim yüzümden konseri kaçırırsanız üzülürüm. Hadi, siz konser alanına geçin, ben de birazdan geliyorum yanınıza."

"Eliz abla saçmalama ya, olmaz öyl..." diyen Umut'un sözünü kestim.

"Bakın, eğer sözümü dinleyip konser alanına geçmezseniz ben de eczaneye gitmem. Konser boyunca yanınızda durur, karın ağrısından surat asarım."

Üçü birden bana karmakarışık bir yüz ifadesiyle bakınca onlara gülümsedim.

"Hadi," dedim. "Gidin. Birazdan geliyorum, söz!"

"İyi tamam," dedi Seren. "Bir şey lazım olursa ara bizi."

"Ta-mam!" Gülümsedim ve onlar konser alanına doğru dönerken ben de tam tersi yöne, festivalin çıkışına yöneldim.

Bir gözüm elimdeki telefonun haritalar uygulamasında, bir gözüm festival alanındaydı. Tahminime göre gitmeye çalıştığım alan festival alanının çıkışından itibaren başlayan bir sanayi sitesinin içindeydi. Uygulama toplam yürüme süremin yalnızca on beş dakika olacağını iddia ediyordu.

Arka plandan gelen müzik sesleri sayesinde konserin başlamak üzere olduğunu anladım. Bu gece sahneye birkaç sanatçı sırayla çıkacaktı. Ve sahneye ilk çıkacak sanatçı bizim çocukluğumuzda bir gün tesadüfen radyodan dinlediğimiz ve çok sevdiğimiz Yasemin Mori'ydi. O an söz vermiştik birbirimize, bir gün konserine gidecek, sahnede dinleyecektik onu. Bunu benim yüzümden kaçırmalarına izin veremezdim.

Festival alanından uzaklaştıkça bütün gürültü arkamda kalıyordu. İnsanların neşeli kahkahaları, müzik sesleri, kulak misafiri

olduğum sohbetler... Hepsi geride kalmıştı. Önümdeki tabeladaysa kocaman harflerle "YELEN SANAYİ SİTESİ" yazıyordu.

Canlılık burada sona eriyor gibiydi, tabelanın ötesi gerisinin aksine sessiz ve ıssızdı.

Tabelanın önünde durup elimdeki telefona bir kez daha baktım. Haritanın söylediğine göre sanayi sitesine tam buradan girip birkaç sokak ilerlemeli ve bir yerden sağa dönm...

"Hay aksi!" dedim kendi kendime. Telefonum bir anda şarjı bittiği için kapanırken ben yolu biraz olsun görebilmiş ama tam olarak hangi noktadan sağa döneceğimi seçememiştim.

"Neyse," diye söylendim. "Eczane tabelasının ışıklarını da görürüm herhalde bir şekilde."

Bu umutla ilerledim ıssız sanayi sitesi boyunca. Festivalden gelen müzik sesinden anladığım kadarıyla Yasemin Mori sahnedeydi. Zar zor da olsa anlayabiliyordum hangi şarkıyı söylediğini. En sevdiğimiz şarkılarından biriydi bu: "Tuzlu Su".

"*Damarlarımda akan kan,*

Serin, ıssız, ussuz,

Ve hudutsuz nehirlere benziyor."

Hüzünle gülümsedim. Bu dünyadaki en sevdiğim dört insandan üçünün şimdi arkamda bıraktığım konser alanında çocukluk hayallerimizden birini gerçekleştiriyor olmaları çok duygulandırdı beni. Bense aptal bir karın ağrısı yüzünden ıssız bir sanayi sitesinin içinde sokak sokak geziyor, bir eczane tabelasının ışıklarını görmeyi umuyordum. Bir şekilde yol tarifinden aklımda kalan rotada ilerlediğimi sanıyordum, sokakları hatırladığım gibi geçtim.

Şaşkın şaşkın etrafıma bakıyordum, bırakın ışıklı bir tabela görmeyi, gittikçe kararıyordu buralar. Bir şeyler görebilmeyi umarak ilerlemeye devam ettiğim sırada bir ses duydum. Bir insan sesi. Kaşlarımı çatarak konuşulanları duymaya çalıştım.

"Anladın mı şimdi?" diyordu orta yaşlı bir erkek sesi. "Sana bunca zamandır söylediğim şeyi anladın mı?"

Kaşlarımı çattım. Eczane buralarda bir yerlerde olmalıydı. Bunlar da eczanenin içinde konuşan müşterilerin ya da eczacının sesiydi herhalde. Eczacı, "SANA BU İLACI AÇKEN İÇME DEMİŞTİM. ANLADIN MI ŞİMDİ?" gibi bir anlama getirerek mi söylüyordu bunu acaba?

Merakla sesi takip ettim. Ses ışıl ışıl bir tabelanın altından değil de önümde duran depo benzeri bir yerden geliyordu sanki. Ama ben tüm aptallığımı üzerime alarak o deponun ardında bir eczane olacağına o kadar inanmışım ki hiç düşünmeden, hiç sorgulamadan elimi deponun kapısına götürdüm ve kapıyı araladım, beni içeride neyin beklediğini bilmeden...

Annem böyle anlara hep şey derdi: "Basiretin bağlanmış kızım!"

İçeride bir eczane yoktu. Konuşan adam ilacı açken içen hastasına kızan bir eczacı değildi. Gördüklerim beklediklerimin yanında bambaşkaydı. Elim ağzıma gittiğinde gözlerime inanamıyordum. Neyin ortasına düşmüştüm böyle?

Yerde dizlerinin üzerine eğilmiş, kafasına silah doğrultulmuş bir adam; tam karşısındaysa o silahı tutan orta yaşlı, göbekli, takım elbiseli bir adam vardı. Bu iki adamın etrafıysa takım elbiseli onlarca erkekle doluydu! Neydi bu? Kahrolası bir mafya toplantısına mı şahit oluyordum şu an? Bu bir infaz anı mıydı?

Dizlerinin üzerinde duran adam titreyen sesiyle anlayamadığım bir şeyler söyledi, konuştuğu dil Türkçeden çok İngilizce gibi gelmişti kulağıma.

Karşısındaki adam sinsice güldü.

"Biliyorum," dedi bozuk bir Türkçeyle. "Bir daha olmayacak."

Ve ben daha ne olduğunu bile anlayamadan, henüz nefes bile alamadan çekti adam tetiği. Susturuculu silahın hiç sesi çıkmadı. Zavallı adam yere yığılırken ortamda yankılanan tek bir ses vardı.

Ve evet, maalesef o ses benim ağzımdan çıkan korku dolu bir iç çekme sesiydi. "HİH!"

Klasik bir korku filminin final sahnesini andırıyordu o an, içerideki onlarca takım elbiseli adamın gözlerinin bana dönmesi, benim far görmüş tavşan gibi şok içinde onlara bakakalmam ve kulaklarımı dolduran iki kelime...

"YAKALAYIN KIZI!"

Benim için artık tam anlamıyla bir kurtuluş yok, siyah ne kadar koyuysa beyaz da o kadar koyu artık...

2. BÖLÜM

Sandık

Bazen kaderimiz bizi olduğumuz yerlere götürür. Bizi bir caddeye, bir sokağa, bir kapıya götüren kaderimizdir çoğu zaman. Oysa bazen de olduğumuz yerler bizi kaderimize götürür. Bunu o gece, bir sanayi sitesinin ortasında, önünde dikildiğim o depo kapısında anladım. Burası beni kaderime götürecekti. Ve önsezilerim bana hiç iyi şeyler söylemiyordu.

"Kaç Eliz!" dedi bana kafamın içinden bağıran bir ses. "Kaç!"

"Yakalayın kızı!" Ateş alan silahın sahibi olan yaşlı adamın sesi bir kez daha yankılandı kulaklarımda.

Aklım almıyordu. Biraz ötelerinde bir festival vardı ve bu adamlar festivalin birkaç dakika ilerisinde cinayet mi işliyordu? Bu iş için burayı mı seçmişlerdi?

Tabii ki burayı seçeceklerdi. Konser gürültüsü öyle yoğundu ki buraya kadar geliyordu. Şu anda bu koca şehrin kalbi o festivalde atıyordu. Tüm polisler oradaydı, herkesin gözü de kulağı da festivaldeydi.

Bir yeri görünür kılmak, bir başka yeri görünmez kılmak demekti. Burası onlar için ideal bir noktaydı.

Ayaklarım öyle hızlı yere vuruyordu, öyle hızlı koşuyordum ki karın ağrımı tamamen unutmuştum. Gözlerim saklanacak bir yer,

ortadan kaybolabileceğim bir nokta arıyordu. Depoların arasında koşturuyor, açık bir kapı arıyordum.

Terk edilmiş boş dükkânların bile kapıları zincirliydi. Kendimi oradan oraya atıp duruyordum. İçimde bir yerlerde bana bir şey olacağına inanıyor da değildim. Çok fazla dizi izler, çok fazla kitap okurdum ve şahit olduğum tüm kurgulara göre şu an başıma bir şey gelmemeliydi, kaçıp saklanabilmeliydim! Sonuçta başrole bir şey olmazdı ve ben hayatımın başrolüydüm, öyle değil mi?

Ama öyle olmadı. Ben koşmaya devam ederken vücudum daha önce hiç tanışmadığı, hiç bilmediği bir hisle tanıştı.

Hiçbir ses duymadım, hiçbir şey fark etmedim. Elim bir anda karnımın altına, yumurtalıklarıma doğru kaydı, duyduğum tek şey yoğun ve hızlı bir sızıydı. Öyle büyük bir şok yaşadım ki sesimi bile çıkaramadım.

Sadece durdum, yalnızca birkaç saniyeliğine durdum. Ve beynim beni uyarırcasına bağırmaya başladı. "KAÇ ELİZ! KAÇ!"

Vurulmuştum.

İşte buna inanmıyordum, bunun benim başıma geleceğine inanmıyordum. Konsere gelmiştim ben ya! Vurulmak da nereden çıkmıştı?

Hem de alt karnımdan, tam olarak neresi olduğunu bile tespit edemediğim bir noktadan. Yaramın üzerine kaynar su dökülmüşçesine canım yanıyordu ama öyle büyük bir şoktaydım ki acıma odaklanamıyordum bile.

Hayatta kalma içgüdüm ağır basıyordu; ayaklarım koşmayı, gözlerimse saklanabileceğim bir yer aramayı bırakmıyordu. Ve sonunda gözlerim bana saklanabileceğim bir yer buldu.

Kocaman ahşap bir sandık, tam karşımda duruyordu...

Tereddüt bile etmedim, bir saniye bile düşünmedim. Koşar adım ilerleyip karnımdaki acıya rağmen sandığın nemli kapağını kaldırdım ve içine girdim. Hiç vakit kaybetmeden kıvrılarak sandığın içine yerleştim ve doğrudan kapağını kapattım.

Sandığın kapağını kapattığım gibi ceptelefonumu cebimden çıkarma umuduyla ceplerime doğru uzandım ama kahretsin ki aptal telefonum burada değildi! Düşmüş müydü? Yoksa ben telaştan mı bulamıyordum?

Telefonumun burada olmadığını anladıktan sonra artık tüm odağım alt karnımdaki yaramdaydı. Ona bir şeyle, bir kumaş parçasıyla baskı yapmam gerekiyordu çünkü elime gelen ıslaklıktan anladığım kadarıyla karnım ve tişörtümün yarısı kan içindeydi.

Sandığın içi öyle karanlıktı ki hiçbir şey göremiyordum. Aklıma gelen ilk şey boynuma taktığım sarı ince fuları çıkarıp katlamak ve yaraya onunla baskı uygulamaktı.

Nefes nefeseydim; bir yandan sürekli terliyor, bir yandan da bir anda gelen üşümelerimle başa çıkmaya çalışıyordum. Elimi apar topar boynuma götürdüm, ince sarı fularımı tuttuğum gibi çekip boynumdan çıkardım.

Ama bir sorun vardı...

Fularımın diğer ucu ben sandığın içine girip kapıyı kapatır kapatmaz kapağın altında kalmış, tam oraya sıkışmıştı.

Gözlerimin öfkeyle dolduğunu hissettim. Bir aptal gibi sarı fularımla oradan oraya koşturup, vurulduktan sonra yerimi beni daha kolay bulmaları için işaretler gibi girip yatmıştım bu sandığın içine. Sarı fularımın bir kısmı sandığın dışında kalmış, uçuşuyor ve peşimdeki adamları buraya davet ediyor olmalıydı.

Allah kahretsin! Son yarım saattir o kadar sabırlı, o kadar güçlüydüm ki şimdi bir anda boşalıvermişti bütün duygularım. Yaşadığım şok, telaş ve hayatta kalma içgüdüm beni şu saniyeye kadar öyle güzel bir soğukkanlılığa itmişti ki ne acımı fark edebilmiştim ne de içine düştüğüm durumu.

Oysa şimdi bu aptal sandığın içine girmiş, kendimi resmen kendi kendime tuzağa düşürmüştüm. Sarı fularımsa, "HEY MAFYALAR! GELİN, ARADIĞINIZ KIZ BURADA!" diye bağırıyordu resmen.

Vücudumun titremesi giderek artıyordu, sandığın içiyse giderek havasızlaşıyordu. Kaç dakikadır burada olduğumu bile bilmiyordum ama bu kadar süre hayatta kalabilmiş olmam mucizeydi.

Aklım çocukluğuma gidip geldi. Sandığın içi bana çocukluğumu hatırlattı, aralarında sıkışıp kaldığım duvarları, gökyüzüyle arama giren parmaklıkları...

Elim bir kez daha karnıma gitti, artık oraya baskı uygulayamıyordum çünkü hiç gücüm kalmamıştı. Uykumun geldiğini hissettiğimdeyse bunun ne anlama geldiğini maalesef biliyordum. Keşke bilmeseydim...

Çok kan kaybetmiştim ve artık bilincimi de kaybediyordum.

Kendimi uyanık kalmaya zorladım. Bunun için kendi kendime bir şeyler sayıklamaya başladım, zihnimi çalıştırmaya odaklandım. Parmaklıklar arasında geçen çocukluk günlerimizin en büyük eğlencelerinden biri satranç oynamaktı. Satrancı öğrendiğim günleri anımsamaya çalıştım.

"Her oyuncunun sekiz piyonu vardır..." diye fısıldadım kendi kendime, bunları sayıklarken bile kendimde değildim, kendimden geçmek üzereydim, âdeta saçmalıyordum.

"Piyonlar başta ne kadar önemsiz olsalar da..." diye fısıldadığımda sandığın başında sesler duymaya başladım.

Artık çok geçti, kendimi o kadar kaybetmiştim ki tek yaptığım o sandığın içinde iki büklüm yatmak ve sayıklamaktı.

"Oyun ilerledikçe sona kalan piyonlar da diğer taşlar kadar önemli bir hale gelebilir..." diye fısıldadım bana satrancı öğreten Ecmel ablamın söylediklerini hatırlamaya devam ederek ve son bir cümle ekledim, sandığın kapağı açılmadan son bir cümle...

"Ama ne kadar önemli bir hale gelirse gelsinler, piyonlar asla bir şah olamaz."

Ve sandığın kapağı açıldı. *Buraya kadarmış* dedim kendi kendime, buraya kadardı.

İçerisi temiz havayla dolarken kapanmak için her şeyi yapan gözlerimle savaş veriyordum. Hayatımı elimden alacak kişinin veya kişilerin yüzünü görmek istiyordum, gözlerine bakmak istiyordum. Bunu benim gözlerime bakarak yapsınlar istiyordum.

Gözlerim karanlıkta adamlardan kısa boylu olanın elinde tuttuğu küçük el fenerinin ışığı sayesinde bir çift siyah göz seçti önce. Oysa o gözler bana değil, yanında duran ondan daha uzun boylu koyu kumral adamın kahverengi gözlerine bakıyordu.

"Ne yapacağız abi?" diye sordu siyah gözlerin sahibi.

Sorunun muhatabı olan kahverengi gözlerin sahibiyse doğrudan bana bakıyordu, kendinden emin ve acımasızdı.

"Ne konuştuysak onu," dedi.

Hiçbir şey söyleyemedim, sadece baktım. Ne gücüm kalmıştı ne de takatım.

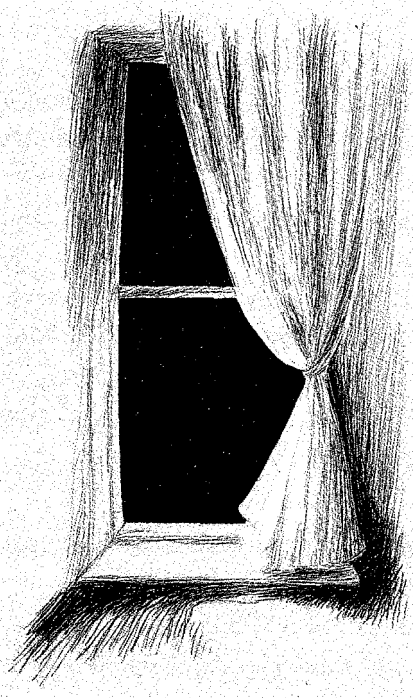
Gözlerimi yavaşça kapattım. Bilincim karanlık istiyordu, sessizlik istiyordu, buralardan çekip gitmek istiyordu...

Son bir ışık kalmıştı zihnimin derinliklerinde, dünyaya dair olup bitenleri duyabileceğim ve hissedebileceğim küçücük bir sızıntı. O açıklık bir can acısı daha bekliyordu aslında, karşımda duran bu adamların her şeyi bitirmesini, canımı tamamen almasını bekliyordum.

Ama öyle olmadı...

"Kapat sandığı," dedi kahverengi gözlerin sahibi. "Arabayı getir, onu buradan götürüyoruz."

Duyduğum son cümle buydu... Beni nereye götürüyorlardı?

Yalnızlığım bu evin her yerine
sinmişti sanki ve dönüp baktığımda
bu evin her yerinde tek başıma
görebiliyordum kendimi.

3. BÖLÜM

Benim Misafirim

Her şey yarım yamalak. Anılar, rüyalar, gerçekler... her şey yarım yamalak zihnimde. Tek hissettiğim bir şeyleri kaybettiğim. Kanımı, ruhumu, bilincimi, ihtimallerimi...

O sandığın içine girdiğim anı hatırlıyorum, sarı fularımın rüzgârla dans edişini görmesem bile resmediyorum zihnimde, karnımdan elime gelen kanın tadını alabiliyorum sanki, tadını hiç bilmesem de bir şekilde tanıyorum. Bana bakan o bir çift kahverengi gözün sahibini anımsıyorum kayıp zihnimde.

"*Arabayı getir,*" deyişi belki de karmakarışık zihnimdeki en net şey. "*Arabayı getir, onu buradan götürüyoruz.*"

Ve gerisi karanlık. "*O bir çift kahverengi gözün sahibinden mi?*" diyor zihnimdeki tiz sesim. "*Onun ellerinden mi gelecek ölüm?*"

Gözlerimi araladığımda beni loş bir karanlık karşıladı. O kadar halsiz, o kadar uykuluydum ki zar zor açtım gözlerimi, boğazımdaki düğümleri açmak ister gibi yutkundum. Gözüme ilk çarpan tepemdeki kristal taşlı sarkıt avize oldu. Tavandan duvara doğru yavaş yavaş indi gözlerim.

Tam karşımda kırmızı renkli bir fil ailesi tablosu vardı. Devasa bir yataktaydım, üzerimdeki nevresimler ipekti.

Koluma takılmış serumu gördüğümde zihnimin içinde birkaç geçmişe gidiş anı yaşadım. Elim aceleyle karnıma gitti. Nefes nefese

doğrulmaya çalıştığımda alt karnımın sargı beziyle sarılı olduğunu gördüm.

"Neredeyim ben?" diye sayıkladım kafa karışıklığı içinde. Ve bir ses duyuldu, karanlığın içinden, solumda kalan pencerenin önünde.

"Sakin ol," dedi tok ses. "Güvendesin."

Birkaç adım sesinin ardından sesin sahibi nihayet loş avizenin aydınlattığı bölgeye geçiş yaptı ve nihayet onu görebildim. Onu ve kahverengi gözlerini...

"Sen..." dedim telaşla. "Sen oradaydın... Depoda... Peşimdeydin!"

Histerikleşmiştim. Belki bana verilen ilaçların etkisinden, belki de yaşadıklarımın yarattığı kafa karışıklığından, tir tir titriyordum.

"Doğru," dedi. "Oradaydım, peşinde."

O an ilk defa inceleme fırsatı buldum onu. Geniş omuzları, düzgün fiziği ve koyu kumral saçlarıyla bana bakıyordu. Üzerine kusursuz oturan siyah takım elbisesi onu sandığın içinden gördüğümde üzerinde olan takım elbisesinin aynısıydı. Çok bir zaman geçmemiş olsa gerekti, değil mi?

"Burası neresi?" diye sordum aynı telaşla. "Sen kimsin? Ne istiyorsun benden? Ne kadar zamandır buradayım? Arkadaşlarım..." dedim bir anda kayıp telefonumun aklıma gelmesiyle, "Arkadaşlarım konserde. Onlara haber vermem lazım, beni çok merak etmişlerdir!"

"Arkadaşların evlerinde," dedi sakin bir sesle. Artık tepemde dikilmiyordu. Eğilip yatağın yanında duran bordo renkli berjere yerleşmişti.

"Evlerindeler mi? Ama konserdelerdi... Beni bırakıp dönmezler ki... Beni merak etmişlerdir!"

"Seni aradılar." Sesi öyle duygusuzdu ki sanki oldukça önemsiz bir şeyden bahsediyordu.

"O zaman?" dedim telaşla. "Ne demek evdeler? Ne demek aradılar? Arayıp bulamayınca eve mi döndüler? Hem sen..." dedim

korkuyla. "Hem sen onların evlerinde olduklarını nereden biliyorsun? Takip mi ettiniz onları?"

Karşımdaki umursamaz adam sonunda telaşıma karşın derin bir iç çekti ve öne doğru eğildi.

"Eliz," dedi. "Sakinleş."

İsmimi nereden biliyordu?

"İsmimi... Sen benim ismimi... nereden?" Artık kekelemeye başlamıştım. Bir kâbusun içine uyanmış gibiydim. Bir anda konuşmayı kesip kolumdaki seruma yöneldim, serumdan da bu adamdan da kurtulup gitmeliydim buradan. Hemen.

"Eliz," dedi bir kez daha, bu sefer uyarı niteliğinde, daha net bir sesle. Ayaklanmıştı, eli diğer kolumdaki seruma yönelen elime dokundu. "Susup dinleyecek misin?" diye sordu.

Yüzü yüzüme yakındı, ben telaştan nefes nefeseyken o durgun bir su gibi sakindi. Gözlerinde gördüğüm tek şey dingin bir öfkeydi, o da çok uzun zaman önce oraya yerleşmiş gibiydi.

"Konuş," dedim aynı öfkeyi takınmaya çalışarak. "Ne söyleyeceksen söyle, sonra da buradan çıkıp gideceğim."

Adam başını salladı, bu sefer berjere değil; yatağın kenarına, bacaklarımın yanına oturdu.

"Önce tanışmayalım mı?" diye sordu alaycı bir tavırla. "Ben senin ismini biliyorum," derken ceketinin cebinden kimliğimi çıkardı ve bana uzattı. "Sen benimkini merak etmiyor musun?"

Omuz silktim.

"İnan umurumda değil," dedim. "İsmin dünyanın en ilginç ismi olsa bile duymak istemiy..."

"Devrim," diyerek sözümü kesti. "Benim ismim Devrim Ali Yöner."

Elini bana uzattı, gerçek bir tanışma merasimi istiyordu. Şaka falan yapıyor olmalıydı. Elini sıkıp tanıştığımıza memnun olduğumu mu söylemeliydim şimdi?

"Tamam," dedim. "Konuş şimdi."

Gülümsedi. Havada kalan elini yavaşça kucağına indirdi. Onunla böyle konuşmam onu eğlendiriyor gibiydi. Tam söze girecekti ki odanın kapısından gelen gürültülerle ben kendimi geri çekerken onun da başı kapıya yöneldi.

"Abi," diyerek içeri girdi birisi, onu tanıyordum. Sandığın başında gördüğüm ikinci kişiydi bu. "Hanımefendi uyanmış!" dedi beni gördüğü an.

Devrim başını salladı.

"Bir şey lazım mı abi? Doktor alt katta, haber vereyim mi?"

"Birazdan," dedi Devrim, sonra bana döndü. "Bu benim yardımcım Ömer."

Ömer dediği adam gülümseyerek elini uzattı bana.

"Memnun oldum Eliz Hanım," diye mırıldandı, bense yıllarca ormanda yaşamış ve yabanileşmiş de yıllar sonra ilk kez insan içine karışmış gibi bakıyordum yüzlerine.

Ömer uzattığı eline herhangi bir karşılık gelmeyince patronuna baktı.

"El sıkışmıyor," dedi Devrim dalga geçer gibi.

"Ha," dedi Ömer. "Tamam abi. Bir ihtiyacınız olursa ben kapıdayım..."

Devrim başını salladı. Yardımcısı çıkarken ben hâlâ bu aptal serumdan, bu aptal odadan ve bu aptal adamdan nasıl kurtulabileceğimi hesaplıyordum.

"Öyleyse artık konuşma vakti geldi," dedi Devrim. "Öncelikle arkadaşların seni bulmak için ellerinden geleni yaptılar ve hâlâ yapıyorlar... Tam sekiz gündür."

Kalbim tekler gibi oldu. Ne demişti o? Sekiz gün mü?

"Ne demek sekiz..." diye mırıldandım. "Ne demek sekiz gündür?"

Devrim başını kaldırdı.

"Sözümü kesme," dedi. "Konuşmamı istedin, dinle."

Sustum ama duyduğum tek bir cümle karşısında bile bu yatağın içine gömülür gibi olmuştum. Ben gerçekten de sekiz gündür burada, bu evde miydim? Arkadaşlarım bunca zamandır beni mi arıyordu? Annemin haberi olmuş muydu?

"Seni tam sekiz gün önce o gece, o deponun önünde gördüğümde peşinden gelme amacım diğerlerinden farklıydı Eliz. Onlar seni bulsaydı buldukları an öldürecekti. Bense sana yaşaman için bir şans vermek istedim... O gece o depoda gördüğün herkes o kadar karanlık, o kadar güçlü isimler ki seni oradan alıp götürmeseydim bir şansın olmayacaktı. O gece cinayetine şahit olduğun adam Mark Benson, Amerikalı bir diplomat. Onu öldürense kırmızı bültenle aranan Rus mafya lideri Dimitri Vetrov. Senin o gece şahit olduğun o cinayet tam sekiz gündür bütün dünyanın gündeminde. O toplantıya katılan bütün karanlık insanların gündemindeyse tek bir kişi var..."

Ben dehşet içinde onu dinlemeye devam ederken o duymaktan korktuğum tek kelimeyi bir çırpıda söyleyiverdi.

"Sen... Sen Eliz..." Devam etti. "Hepsinin adamları her yerde seni arıyor, arkadaşlarınla birlikte yaşadığınız ev bile yedi gün yirmi dört saat gözetleniyor. Her gün gittiğin üniversiten, ziyarete gidersin diye annenin kaldığı cezaevi, her gün gittiğin market, hatta kedini düzenli götürdüğün veteriner kliniği bile..."

Duyduklarım giderek kötüleşiyordu. Bu gerçek olamazdı, gerçek olmamalıydı.

"Ben o gece..." diye mırıldandım zar zor. "Ben o gece sadece bir ağrıkesici almak istemiştim..."

Dünyanın en sıradan hayatını yaşarken birdenbire Amerikalı bir diplomatın cinayetine tanık olup dünyanın dört bir yanından mafya liderlerinin aradığı birine nasıl dönüşmüştüm?

"Peki sen?" dedim yaşadığım bir anlık farkındalıkla başımı kaldırarak. "Sen kimsin? Sen neden oradaydın, neden onlarlaydın!"

"Ben..." dedi. "Söylediğim gibi, ben Devrim Ali Yöner. Ve sana yaşaman için bir şans sunuyorum... Bilmen gereken tek şey bu."

"Benden ne istiyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi Devrim. "Onları tanıyorum. Peşini bırakmayacaklarını her şeyden iyi biliyorum. Ya dışarı çıkıp onlar tarafından öldürüleceksin ya da sana verdiğim şansı değerlendirip sonsuza kadar burada, benim ***misafirim*** olarak yaşayacaksın..."

"Yani iki türlü de öleceğim..." dedim titreyen sesimle. "Ya gerçekten öleceğim ya da sevdiğim, tanıdığım herkesin hayatlarından silinip gideceğim..."

Devrim başını salladı.

"Ama teknik olarak yaşıyor olacaksın."

"Teknik olarak," dedim acı içinde bir gülümsemeyle.

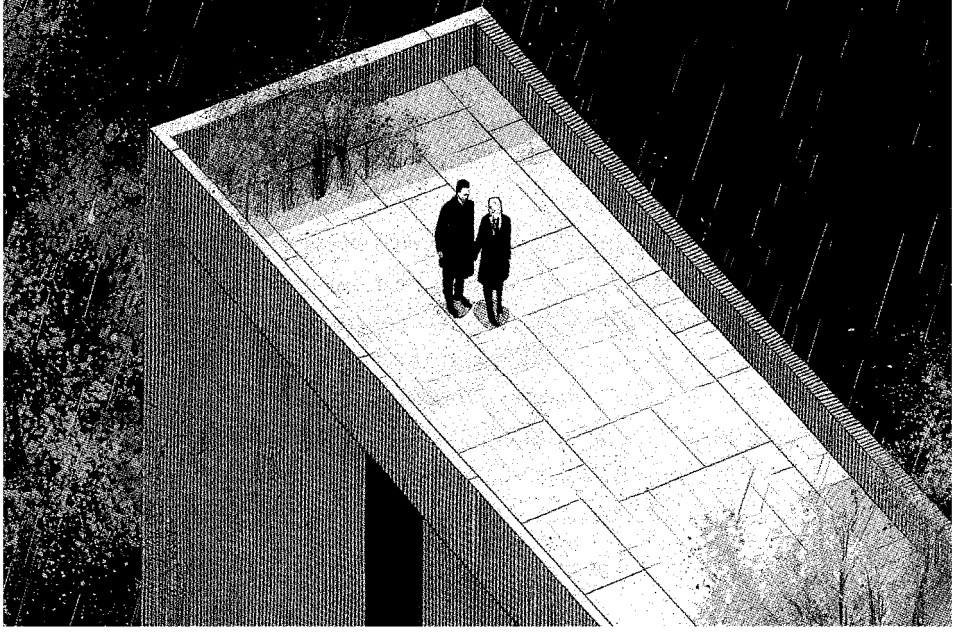
Hiçbir şey söyleyemedim, hiçbir şey söylemek de istemedim zaten. Ona arkamı dönüp yastıkların arasında öylece uzandım, dolu gözlerimden akan damlalar saçlarıma doğru ilerlerken onun ayağa kalktığını duydum.

"Sen biraz uyu ve dinlen," dedi. "Duydukların sindirmesi kolay şeyler değil, biliyorum."

Cevap vermedim. Ne diyebilirdim ki? Bana sunduğu iki seçenekten birinde fiziki olarak ölüyordum, diğerinde ruhen. Hangisini seçebilirdim? Hangisini kabul edebilirdim?

Ya dışarı çıkacak ve anında yakalanıp öldürülecektim ya da tanıdığım herkesin hayatlarından silinip gidecek ve sonsuza kadar bu evin misafiri olacaktım.

Senin misafirin olmak
başıma gelen
en güzel şeydi.

4. BÖLÜM

Kendini

Sadece nöbetçi eczane arıyordum. Sadece lanet olası bir nöbetçi eczaneyi aramaya çıkmıştım. O ana kadar her şey ne güzeldi oysa. Seren, Leyla, Umut ve ben yıllar önce hayalini kurduğumuz o konsere doğru gidiyorduk, hatta ilerleyen saatlerde Leyla ve Seren'in benden hoşlandığına emin oldukları bir arkadaşımız da katılacaktı aramıza, seramik kursundan arkadaşımın abisi Gurur.

Ama sonra... sonra her şey bir sis perdesi gibi dağıldı önümde. Ne oldu, ne bitti, nasıl uzaklaştım onlardan, nasıl kayboldum, hiçbir fikrim yok. Sadece bir eczane arıyordum. Bu kadar basitti. Ama geri dönemedim. Şimdiyse aklımdaki en büyük soru buydu: Ben dönmeyince ne yaptılar? Beni her aramalarında telefonun cevap vermeyişi nasıl bir endişeye boğdu onları? Kimbilir ne kadar korkmuşlardır... Kimbilir?

Birlikte büyümüştük, hem de parmaklıklarla çevrili pencerelerin ardında, kilitli kapıların arasında, dört duvarın içinde. Birlikte büyümüş ve birlikte hayal kurmuştuk. Yıllar sonra hayallerimiz sonunda bir bir gerçekleşiyordu. Ben tıp fakültesi üçüncü sınıf öğrencisiydim, Leyla güzel sanatlar fakültesinde resim bölümü, Seren'se işletme bölümü öğrencisiydi. Umut en küçüğümüzdü. Biz üçümüz yirmi iki yaşındaydık, Umut'sa daha yeni on sekiz olmuştu, bu sene üniversite sınavına girecekti. Ama belli ki ben göremeyecektim...

Kızlarla birlikte reşit olur olmaz aynı evde yaşamaya başlamıştık. Bir yandan da yarı zamanlı işlerde çalıştığımız için o dönem annesi ve babasının da imzasıyla Umut'un ortak vasisi olmuş ve onu da yanımıza almıştık. O gün bugündür aynı evde yaşıyorduk.

Bir de kedimiz var tabii, söylemeyi unuttum. İsmi Adnan. Çünkü onu bulduğumuz gece nedenini tam olarak açıklayamadığımız bir şekilde *Aşk-ı Memnu*'daki Adnan Bey'e o kadar çok benzetmiştik ki onu, ismini Adnan koymaya karar verdik.

Bu kadar işte, benim masalım bu kadardı, buraya kadardı.

Sonra prenses nöbetçi eczane aramaya çıktı ve kötü adamlar onun peşine düştü...

Saatlerce uzandım o yatakta. Kalkmaya halim yoktu. Ara ara ağrılarım oluyordu ama beni bu yatakta asıl tutan şey hissettiğim boğulma duygusuydu. Duyduğum şeyler ve içinde bulunduğum gerçeklik bana o kadar ağır gelmişti ki tek istediğim cenin pozisyonunda yatmak ve her şeyin geçmesini beklemekti. Sekiz gün. Tam sekiz gündür bu yataktaydım, hiçbir şeyin farkında olmadan...

Dışarıda yağmur başlamıştı, cama vuran yağmur damlalarının iç karartıcılığı bana o geceyi anımsattı. Ürperdiğimi hissettim. Benim için o gece sekiz gün geride bile değildi, sanki az önce yaşanmış gibiydi. Saatin kaç olduğunu bile bilmiyordum. Hava ben gözlerimi açtığımda karanlıktı ve şimdi saatler sonra hâlâ karanlıktı.

Bu oda beni boğuyordu; bu yatak, bu ince battaniye, kolumdaki damar yolu, camları titreten rüzgâr ve bu sessizlik beni boğuyordu.

Sonra sessizlik bir kapı tıklamasıyla bölündü. Bir şey söylemek yerine irkilerek geri çekildim ve battaniyeyi bir kalkanmış gibi üzerime çektim.

"Müsait misin?" Devrim Ali Yöner'in kayıtsız sesi kulaklarımı doldurduğunda kapıdan bana baktığını gördüm.

"Ne için?" dedim. "Rus mafya liderinin odayı basıp beni alıp götürmesi için mi?"

* Halit Ziya Uşaklıgil'in romanından aynı isimle uyarlanan Türk dizisi. -ed.n.

"Kimse seni alıp götüremesin diye buradasın," dedi Devrim aynı kayıtsız ses tonuyla, sonra sorumu cevapladı. "Ve müsait olup olmadığını sorma sebebimse doktorun seni muayene edebilmek için kapıda bekliyor olması."

"Müsait değilim."

"Ne gibi bir meşguliyetin olduğunu da öğrenebilir miyim?" diye sordu Devrim.

"Uzanıyorum," dedim. "Hayatı sorguluyorum... Ve..."

"Ve?"

"Ve tavanı izliyorum."

"Pekâlâ," dedi Devrim, sonra hareketlenip arkasını döndü. "Siz biraz bekleyin. Çağıracağım," dedi kapıya doğru.

Ardından içeri girerek kapıyı kapattı ve bana doğru birkaç adım atıp loş ışığın altında yüzünün daha net görüneceği bir noktaya geldi.

Bana yaklaştığını görünce gözlerimi tavana çevirdim ve söylediğim gibi tavanı izlemeye başladım. Ben tavanı izlerken o bana bakmayı sürdürüyordu. Kimbilir ne haldeydim. Uzun koyu saçlarım ve elaya dönük kahverengi gözlerimin uyumu bile kurtaramazdı beni, berbat görünüyor olmalıydım.

"Onu mu düşünüyorsun?" diye sordu alçak bir sesle, sanki düşünceme adım atmak ister gibi.

"Kimi?" Alnım kırıştı, anlayamamıştım ne demek istediğini.

"Adnan'ı," deyiverdi bir anda.

Adnan ismini duyduğum anda hayal kırıklıklarımdan sıyrıldım ve gözlerim tavandan karşımdaki adama çevrildi.

"Nereden çıktı bu?" diye sordum.

"Bilmem," dedi. "Uyurken bile onu sayıklıyordun..."

Uyandığımdan beri duyduğum bir şey, ilk kez beni üzmekten çok güldürmüştü. Saçma bir tebessüm dudaklarımın kenarına takıldı. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım ve gözlerimi hafifçe kısmış halde sordum.

"Cidden mi? Uyurken Adnan'ı mı sayıkladım?"

"Evet," dedi Devrim, yüzünde ciddiyetle çizilmiş bir maske var gibiydi. "Sanırım erkek arkadaşın."

Kahkahamı zor tuttum. "Adnan..." Sesime eğreti bir gülümseme yerleştirip kahkahalarımı bastırmaya çalıştım. "Adnan benim kedim."

Yüzündeki tüm ifade dondu. "Kedin?" dedi Devrim oldukça ciddi bir yüz ifadesiyle.

Başımı salladım.

"Kedim," dedim. "Benim ve arkadaşlarımın kedisi... Belki de sayenizde bir daha hiç göremeyeceğim kedim."

Devrim gözlerini kaçırmadan konuşmaya başladı, sesi soğuk ama nazikti.

"En azından benim sayemde sahibi hâlâ hayatta... Yanında olamasa da. Hem ismini Adnan koyduğunuz için belki de hiçbirinizi görmek istemiyordur."

"Gerçekten mi?" diye sordum. "Bu söylediğine gülmemi falan da beklersin sen şimdi."

"Senden hiçbir şey beklemiyorum," dedi. "Tek istediğim kapıda bekleyen doktorun seni muayene etmesine izin vermen."

"Muayene olmaya ihtiyacım yok. Karnımdan vuruldum ve sevdiklerimin gözünde teknik olarak yaşayan biri bile değilim. İyi veya kötü olmam ne fark eder?"

Devrim tahammülsüz bir nefes aldı. Sınırları zorlanmaya başlamış gibiydi. Sanki biraz daha laf anlatmak zorunda kalırsa çekip gidecekti.

"Orada kalmayı mı dilerdin?" diye sordu. "Orada o sandıkta bırakılmayı, ölüme terk edilmeyi mi dilerdin?"

Öfkeyle gülümsedim.

"Evet," dedim. "Keşke beni orada bıraksaydın da en azından kaderimde yazanı yaşayabilseydim."

Devrim bana aldırışsız bir ifadeyle bakmayı sürdürdü. Bunları söyleyeceğimi zaten biliyor gibiydi.

"O zaman buradan gidebilirsin," dedi. "Tamamen iyileştiğinde çıkıp gidebilir ve kaderini yaşayabilirsin. Sana söyledim, ben sana sadece bir şans vermek istedim ama sen o şansı istemiyorsan seni zorla tutacak değilim."

"Tutamazsın zaten," dedim.

Belli belirsiz gülümsediğini görür gibi oldum.

"Bak Eliz," dedi. "Beni yargılamadan önce şunu bil... Bir zamanlar ben de her şeyimi gömmek zorunda kaldım. Hikâyemi, geçmişimi, insanlığımı... Sadece ayakta kalmak için."

"Peki ya ben?" diye sordum. "Ben ayakta kalmak için neyi gömmeliyim?"

"Kendini." Tek kelime. Fazlası değil.

Dudaklarından çıkan tek kelime yüzüme bir tokat gibi çarptı. Gerçeklik çok keskindi, çok ağırdı. Beni dışarı çıktığımda gerçekten de büyük bir tehlike bekliyor olabilir miydi?

Bu adam benim gerçekten de kurtarıcım olmuş olabilir miydi? O gece bu adam ve yardımcısı beni o sandıkta bulmasaydı, eğer beni diğerleri bulmuş olsaydı ben o gece ölmüş olabilir miydim?

"Burası..." diye mırıldandım. "Burası senin evin mi?"

"Burası benim evim," dedi Devrim. "Ve burada istediğin kadar kalabilirsin."

"Peki ya sen... Sen tek mi yaşıyorsun burada? Yani sadece sen ve çalışanların mı var?"

Bunları neden sorduğumu bile bilmiyordum. İçten içe iyileşene kadar burada kalmayı kabullenmiştim ve bu geçici misafirliğimin birilerini rahatsız edeceğinden korkuyordum sanki.

"Şimdilik öyle," dedi Devrim. "Ama yakında seni tanıştırmak zorunda kalacağım birileri olacak."

"Kimseyle tanışmama gerek kalmayacak," dedim. "Ben bir iki güne toparlanır çıkarım."

"Ona müsaade et de doktorun karar versin. Muayene olmak istemediğin için içeri aldırmadığın ama hayatını kurtaran doktorun. Meslektaşın."

Kaşlarımı çatarak başımı kaldırdım.

"Sen nereden biliyorsun?" diye sordum. "Tıp öğrencisi olduğumu."

"Sana söyledim Eliz, ben senin hakkında her şeyi biliyorum çünkü onlar senin hakkında her şeyi biliyor. Hayatın boyunca bir kez bile adım attığın, içinde bir kez bile nefes aldığın her yeri. Şimdi müsaadenle doktorunu içeri alacağım. Çünkü sen istesen de istemesen de yarana bakması lazım."

Mecburi bir kabullenişle yutkundum. Yaram son yarım saattir ağrımaya başlamıştı. Kontrol ettirmek zorundaydım. Devrim kapıya doğru giderken sessizce mırıldandım.

"Her şeyi biliyor sayılmazsın... Kedimin ismini öğrenememişsiniz."

Arkası dönük olmasına rağmen gülümsediğine emindim.

Devrim'in kapıyı açmasıyla içeri giren doktor her şeyden önce odanın ışıklarını açtı. Aydınlık gözlerimi kamaştırırken gözlerimi kısarak doktoruma bakmaya çalıştım. Güler yüzlü, kızıl saçlı, kırklı yaşlardaki kadın bir doktor, ultrason dahil tüm teçhizatının olduğu tekerlekli masayı çekerek yanıma geldi.

"Sonunda güzel gözlerinizi görebildik Eliz Hanım," dedi. "Ben Doktor Oya Başaran. Devrim Beylerin aile doktoruyum, belki bahsetmiştir. Geldiğiniz günden beri sizinle ben ilgileniyorum."

"Çok memnun oldum," diye mırıldandım. "Ve teşekkür ederim... Hayatımı kurtardınız."

"Ne demek canım, görevimiz, biliyorsun. Meslektaş olduğumuzu duydum."

Doktor bir yandan konuşurken bir yandan yaramın üzerindeki sargı bezini açıyordu. Bandajım açılırken nefesimi tutmuş ve

gözlerimi kısmıştım ki yatağın diğer yanında dikilen Devrim Ali Yöner'in bana değil de uzakta duran pencereye baktığını fark ettim.

"Henüz öğrenciyim," dedim. "Umarım bir gün ben de sizin gibi olur ve hayat kurtarabilirim..."

"Olursun elbette," dedi doktor. "Yaramız güzel iyileşiyor gibi. İyileşme evresinde kaşınma, yanma gibi hissiyatlar yaşaman normal, o yüzden her gün gelip pansumanını yapacağım. Bir de ultrasonla bakmak istiyorum karnına, müsaade edersen."

"Tabii ki," dedim üzerimdeki tişörtü iyice sıyırarak.

"Çıkmamı ister misin?" diye sordu Devrim tişörtümü sıyırdığımı görünce.

"Sorun değil," dedim. "Zaten bakmıyorsun."

O an üzerimdeki tişörtü ilk kez fark etmiştim; kahverengi, büyük beden bir tişört vardı üzerimde. Bana ait değildi ve bir kadın tişörtü gibi de görünmüyordu. Yoksa Devrim'in miydi?

"Peki bu senin mi?" diye mırıldandım. "Üzerimdeki."

Soran bakışlarla Devrim'e döndüğümde o hâlâ bana bakmıyordu. Bu sefer de bana bakmak yerine telefonuna bakıyordu. Doktor o sırada karnıma ultrason sıvısını dökmüş ve probu karnıma yaslamış, ekranına bakıyordu. Devrim soruma rağmen gözlerini telefonundan kaldırmadı. Sanki bana bakması beni rahatsız edecekmiş gibi davranıyordu.

"Benim," dedi. "Beğenmediysen başka bir şey getirtebilirim."

"Hayır ama bandajı açarken kan bulaştı üzerine, yazık olacak tişörtüne..."

"Merak etme," dedi Devrim. "Bu sekiz gündür giydiğin ilk tişörtüm değil."

Önce kaşlarım çatılı bir şaşkınlıkla ona baktım. Bana değil de telefonuna baktığını görünce gözlerimi doktora çevirdim. Sekiz gündür düzenli olarak her muayene sonrası bu adamın giysilerini mi giyiyordum?

Gözlerim ultrason ekranına kaydı ama ekrana bakarken anlayabileceğim çok da bir şey yoktu. Bu konuda bir uzmanlığım yoktu. Fakat doktorun yüz ifadesi nedenini anlayamadığım bir şekilde kararsız görünüyordu.

"Bundan sonra iyi beslenmen çok önemli Eliz," dedi doktor. "Kan değerlerini zar zor toparladık. Birazdan sana bir tepsi yemek göndertelim, güzelce ye ve bol bol dinlen."

Oysa hiç iştahım yoktu. Sevdiklerim benim kaybımla sınanırken ben nasıl yemek yer, nasıl dinlenirdim?

"Her gün üç litre de su içmen lazım, ara ara yine serum desteği veririz ama çıkarken damar yolunu çıkarayım da biraz rahat et."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Ne demek canım, Devrim Bey'in misafiri bizim de misafirimiz sayılır."

Doktor ultrasona bakmayı sürdürürken gözlerim ayakucumdaki örtüdeydi, dalıp dalıp gidiyordum. Burada ve şu anda değildim âdeta. Sekiz gün öncede ve o festival alanındaydı ruhum.

"Şimdi sana durumun hakkında açık ve net bilgiler vereyim Eliz," dedi Doktor Oya ekrana bakmaya devam ederken.

Sanki söylemek istediği bir şeyler vardı ama söylemek ve söylememek arasında gidip geliyordu.

"Bir şey mi oldu?" diye sordum merakla. "Kötü bir şey mi var?"

Doktor karnımdaki sıvıyı kâğıt havluyla silerken Devrim'in telefonunu aceleyle kapattığını fark ettim.

"Ben bizim çocuklara misafirimiz için yemek hazırlatılmasını söyleyeyim," dedi Devrim. "Siz devam edin Oya abla, ben daha sonra uğrarım."

Devrim odadan apar topar çıkarken ikisinin arasında garip bir paslaşma olduğunu fark ettim. Sanki Devrim Ali Yöner doktorun söyleyeceği şeyi dinlerken görmek istemiyordu beni.

Ben doktora soru işaretleriyle bakarken o makineden çıkan ultrason kâğıtlarına ve yanında getirdiği birtakım eski ultrason kâğıtlarına bakıyordu.

"Onlar da mı benim?" diye sordum. "İlk geldiğim zamanlardan mı?"

Başını salladı doktor.

"Bir şey söylemeyecek misiniz?" dedim ısrarla. "Zaten daha kötü ne olabilir ki? Kurşun içimde mi kalmış?"

"Elizciğim şöyle ki," dedi doktor. "Sen buraya ilk geldiğinde hayatını kurtarmak için bir ameliyat gerçekleştirdik, kurşunu çıkardık ve senin hayatını kurtardık."

Konuşmanın nereye doğru gidiyor olduğuna dair hiçbir tahminim yoktu. Kurşun çıkarılmıştı, hayatım kurtarılmıştı, başıma daha ne gelebilirdi ki?

"Ama rahmin ve fallop tüplerin kurşundan dolayı büyük zarar gördü..."

İşte şimdi bir şeyleri anlamaya başlıyor gibiydim. Söyledikleri artık bir şey ifade ediyordu. Hiç istemediğim bir tahminim vardı artık.

"Ve..." diye fısıldadım hayal kırıklığı içinde.

"Ve," dedi doktor. "Artık doğal yollarla çocuk sahibi olman imkânsız Eliz. Belki ileride yeni geliştirilecek bir tedavi için uygun bulunabilirsin, o yüzden kesin bir şey söylemek istemiyorum ama en azından şu an... çocuk sahibi olman mümkün değil..."

Konuşmaya devam ediyordu ama ben çoktan dinlemeyi bırakmıştım. Geldiğimde çektiği ultrasonun görüntülerini gösteriyordu, sonra yenilerini gösteriyor ve kendince karşılaştırmalar yapıp bir şeyler anlatıyordu, sanki duymak istiyormuşum gibi.

Oysa bizim bir hayalimiz daha vardı kızlarla.

Nasıl ki aynı kaderi paylaşmış ve annelerimizin cezalarını onlarla birlikte çekmiştik, nasıl ki aynı anda kurtulmuştuk parmaklıkların

ardından... Aynı anda yapmak istediğimiz bir şey daha vardı. Anne olmak.

Benim için artık bir ihtimal kalmamıştı.

Bir yaz gecesi darmadağın etmişti beni.

Bir yaz gecesi her şeyimi almıştı elimden.

Umutlarımı, geleceğimi, hayallerimi ve hatta korkularımı bile...

Ne bir çocuk olabilmiştim ne de bir anne olabilecektim...

Unutmaya çalıştığım
ne varsa zihnimde,

"Ben buradayım!"

diye bağırıyordu.

5. BÖLÜM

Kapı Sesleri

Gözlerimi her açtığımda aynı tavana bakıyordum. Aynı parlak gösterişli avize, aynı köşede biriken gölge, aynı renkten tiksinmeye başlamış bakımlı duvarlar. Zaman duvarlara sinmişti sanki. Hangi gündeyiz bilmiyordum ve umurumda bile değildi.

Sadece yatıyordum.

Bir bedenim vardı, evet. Ama içinde biri var mıydı, ondan pek emin değildim.

Zihnim bir boşlukta asılı kalmış gibiydi. Tüm sesler boğuktu, uzaktan gelen yankılar gibi. İçimde öyle derin bir sessizlik vardı ki en ufak bir gürültü bile camlarımı kıracaktı sanki. Ruhum üzerindeki parmak izi kalıntılarından dışarıyı izlemeye çalıştığım bir cam gibi...

Kurşunun girdiği yeri hissediyordum hâlâ. Sargının altında sızlayan yer, bir yara değildi sadece...

Bedenimde açılan o delik, sanki ruhumdan da bir parçayı alıp götürmüştü.

Doktor Oya'dan durumuma dair gerçekleri dinlediğim günden sonra çaresizce içime kapandım. Tamamen iyileşmem de sandığım kadar kısa sürecek gibi değildi. Zaten artık iyileşsem bile buradan ayrılıp ne yapacaktım, nasıl hayatta kalacaktım, bilmiyordum.

Kendimi, kendi zihnimin zindanlarına tutsak ettiğim bu günlerde ne yemek yemeyi kabul ediyordum ne de ayağa kalkmayı. Doktor Oya her gün iki kere uğruyordu. Gülümseyerek giriyordu odaya. Hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi görünen bir gülümsemesi vardı ama o gülümsemenin altında benim için endişelendiğini görebiliyordum.

Beni kurtarıp evinde misafir eden o yabancıyı, Devrim Ali Yöner'i, arada sırada doktorla birlikte geldiğinde görüyordum yalnızca. Nasıl olduğumu soruyordu, cevabını alınca gidiyordu. Bir yabancının beni ve duygularımı önemsemesini bekleyemezdim elbette. Zira ben de hiç bilmediğim bu evde, hiç tanımadığım bir adamın misafiri olmak istemiyordum ve bu geçici misafirliğin sona ermesini tüm kalbimle istiyordum.

Arkadaşlarımı özlüyordum, annemi özlüyordum, kedimiz Adnan'ı özlüyordum.

İştahım günlerdir öyle çok kapalıydı ki iki kaşık çorbadan başka bir şey almıyordu midem. Serum desteğiyle biraz olsun toparlanmaya çalışsam da giderek halsizleşiyordum.

Günler sonra gözlerimi araladığımda bu eve geldiğimden beri hissetmediğim bir şey hissettiğimi fark ettim. Açlık.

Midem günler sonra ilk kez açlık hissini tadıyordu ama midemi birdenbire vuran bu açlık öyle sıradan, normal bir açlık değildi. Açlıktan ölüyordum âdeta. Halbuki daha bir saat önce odama getirilen bir tepsi yemeği reddederek geri göndermiştim. Ne olmuştu şimdi? Vücudum iyileşmek için çabalama evresine mi geçmişti?

Titrek bir nefes alıp etrafıma bakındım. Bu odada ne vakit geçirebileceğim bir şey vardı ne de beni misafir eden insanlarla bile iletişim kurmama yarayabilecek herhangi bir iletişim aracı. Acaba kapı kilitli miydi? Kapıyı açsam, birilerine seslensem duyarlar mıydı?

Ya da biraz beklesem miydim? Belki de birazdan birileri uğrardı yanıma.

Üzerimdeki örtüyü ayaklarımla ittirdim ve ferahlamaya çalıştım. Üstümdeki kıyafetler yine onun kıyafetleriydi, Devrim Ali'nin. Gerçi yalnızca üstümdeki uzun lacivert ev tişörtü onundu, altımdaki siyah pijama altını uzun tişörtle rahat edemediğimi gören Doktor Oya getirmişti. Bir de yatağımın yanına bırakılan bir çift siyah ev terliği vardı.

Arada terliklerimi giyerek odanın içinde biraz dolaşıyor, tuvalete gidip geliyordum; günlerdir hayatım bundan ibaretti. Bazen perdeyi aralıyor, şık parmaklıklarla korunan pencereden dışarıya bakmaya çalışıyordum ama bu odanın camı yalnızca evin arka bahçesini ve ormanı gördüğü için pek de bir şey göremiyordum. Arka bahçede hiçbir şey yoktu, kimse oraya adım bile atmıyordu.

Terliklerimi giyip odanın içinde biraz gezintiye çıktım. Bugün sabahtan beri iyice toparlanmaya başlamış gibi hissediyordum. Sanırım tamamen iyileşiyordum ve enerjim yerine geliyordu. Tamamen iyileşmeye yaklaştıkça bu oda daha da boğuyordu beni. Peki iyileştiğimde ne yapacaktım? Hayatımı riske atıp ölmek pahasına da olsa sevdiklerimin yanına mı gidecektim? Yoksa bu zorunlu misafirlik bir süre daha devam mı edecekti?

Vakit geçmek bilmiyordu.

Odanın içinde öylece dolandım durdum, duvar kâğıtlarına dokundum, perdelerde gezdirdim ellerimi. Gözlerim odanın kapısındaydı. Ne bir ses vardı ne de bir hareket. Kilitli olup olmadığını bile bilmiyordum. Birkaç kez kilitlendiğini duyar gibi olmuştum ama her zaman değil. Kalkıp kontrol etmekse hiç aklıma gelmemişti. Zaten bugüne kadar kapıyı düşünecek halim bile olmamıştı hiç.

Şimdiyse açlıktan kıvranıyordum. Derin bir nefes aldım. Sanırım kapıyı açmayı deneyecektim. En azından kafamı uzatır, birilerine seslenirdim, hiç değilse koridorun neye benzediğini görürdüm.

Siyah ev terliklerimi sürüye sürüye kapıya gittim. Elim kapının kulpu üzerindeyken birkaç saniye duraksasam da çevirdim kapının kolunu. Kapıyı yavaşça açtım ve kafamı koridora doğru uzattım.

Kafamı koridora uzattığımda burnuma önce çok hafif bir temizlik malzemesi kokusu çarptı, koku beyaz sabun ve lavanta karışımıydı. Ardından o tanıdık sessizlik... Bu evde nefes alan tek kişi ben miydim acaba? Ya da belki de odaların ses yalıtımı çok iyiydi?

Loş ışıkla aydınlatılmış koridor, ağır kadife perdeler gibi duvarlardan sarkıyor gibiydi. Sanki bu evde zaman bile yürümeye korkuyordu.

Koridorun sonuna kadar göz gezdirdim. Sağ yanda bir merdiven başlangıcı görünüyordu, birkaç kapı da sağlı sollu sıralanmıştı ama hepsi kapalıydı. Her şey öyle düzenliydi ki birisi bu evi içeride bir saniye bile gürültü çıkmasın diye özel olarak dizayn ettirmiş gibiydi.

Bir adım attım. Sonra bir tane daha. Yavaş, neredeyse tereddütlü... Ahşap zeminden gelen gıcırtı sesleri, kalp atışlarıma karışıyordu. Kendimi yakalanacakmış gibi hissediyordum ama neye yakalanacaktım ya da kim tarafından yakalanacaktım, onu bile bilmiyordum.

"Doktor Oya?" diye seslendim dikkatlice, koridorda etrafıma bakındım ama hiçbir ses gelmedi. "Kimse yok mu?"

Sıkıntıyla iç çektim ve merdivenlere yöneldim. Her bir basamağa dikkatle bastım, parmak uçlarımda yürüyormuş gibi hafif ama temkinliydim. Kalbim sanki boğazımda atıyordu. Günlerdir kaldığım bu evin içinde ilk kez böyle dolaşıyordum. Aşağıya indikçe ayaklarım yere daha sağlam basmaya başladı. Belki de midemdeki boşluk, korkularımın önüne geçmişti artık.

"Ah be Eliz," dedim kendi kendime. "Kendine gelmen için acıkman mı gerekiyordu?"

Zemin kata indiğimde, gözlerimin önüne serilen manzara karşısında bir an duraksadım.

Bu ev sadece büyük değil, aynı zamanda korkunç derecede lükstü. Bunu beni misafir ettikleri odadan biraz olsun anlayabilmiştim ama her şey, her adımımda giderek daha da ihtişamlı bir hale geliyordu.

Mermer zeminler, duvarlara gömülmüş ince işçilikli ahşap paneller, ağır kristal avizeler ve gümüş çerçeveli aynalar... Bir köşede antika gibi duran büyük bir piyano vardı. Ev bir müze gibi kokuyordu; her şey gösterişli, düzenli, kusursuzdu.

Dikkatimi çeken şeylerden biriyse bu evde henüz hiçbir fotoğrafa rastlamamış olmamdı. Ne duvarlarda ne yanından geçtiğim vitrinde... Hiçbir yerde herhangi bir kimsenin fotoğrafı yoktu.

Derin bir şaşkınlıkla yürümeye devam ettim. Geniş bir holün sonunda uzun bir koridor başlıyordu. Koridorun iki yanına büyük tablolar asılmıştı ama hepsi ya birer hayvan resmiydi ya da karanlık manzaralardı. Birkaç tablonun karanlığından içim ürpermişti. Bu koridoru geçmek bir ömür sürdü sanki.

Koridorun sonunda büyük, yüksek ahşaptan yapılma siyah bir çift kanatlı kapı vardı. İki yanında yine süslemeli vazolar, üzerlerinde kristal çiçek aranjmanları. Kapının ardındaysa beklenmedik bir hareketlenme fark ettim. Kulağımı kapıya yaslamasam da içeriden gelen sesler belirgindi artık. Sesleri duyduğum an kendimi öyle çok tedirgin hissettim ki adımlarım durdu.

Kalabalık bir grup konuşuyor, çatal bıçak sesleri duyuluyordu. Gülüşmeler, sandalye gıcırtıları... Ev ikiye bölünmüş gibiydi, buraya gelene kadar derin bir matem sessizliği hâkimdi. Bu noktadaysa her şey şenlenmiş gibiydi.

Belli ki içeride bir davet falan vardı. Kalbim telaşla teklerken gözlerim hâlâ mutfağı arıyordu! Ağrıkesici ararken Rus mafyasının hedefi haline gelmiştim, acıktığım için başıma neler gelirdi kimbilir!

Tam geriye dönmeye karar verdiğim sırada bir şey oldu.

Çift kanatlı büyük kapı bir anda açıldı.

Hem de kapının iki tarafı birden açıldı!

İçeriden ilk çıkan, ellerinde gümüş tepsiler taşıyan iki hizmetliydi. Başları öne eğik, dikkatlice ilerliyorlardı ve beni henüz görmemişlerdi. Kapı tamamen açıldığındaysa arkasında kalan salon tüm ihtişamıyla önüme serildi.

Elimde olmayan bir telaşla üzerimdeki kıyafetleri fark ettim. Üstümdeki uzun, bol ev tişörtü, altımdaki pijama ve siyah ev terlikleriyle tam önümde açılan iki büyük kapının ardında kalakalmış, bu gecenin asıl misafiri benmişim gibi öylece duruyordum. Donakalmıştım.

Salon, neredeyse bir davet havasındaydı. Kocaman masanın etrafında toplanmış on-on beş kadar insan vardı. Kimi ayakta sohbet ediyor, kimi sandalyede şarap kadehini elinde tutuyordu. Işıklar sıcaktı, dekorasyon daha da gözalıcıydı. Sütunlar, yüksek tavanlar, duvarlarda antik aynalar...

Ama tüm bunların ortasında, beni oracıkta kalakalmaya iten asıl şey... insanların bana dönüp bakmasıydı. Hem de kapı açılır açılmaz.

Her şey çok hızlı olmuştu. Dönüp kaçmaya vaktim kalmamıştı bile çünkü kapılar açılır açılmaz âdeta birisi, "İŞTE BU GECENİN YILDIZI ELİZ SONAY!" diye anons etmiş gibi herkesin gözleri üzerime çevrilmişti.

Göz göze geldik. Hepsiyle.

İnsanlar önce durdu. Konuşmalar yavaşladı. Masanın bir ucunda oturan kadın kaşığını bıraktı. Yanındaki adam hafifçe başını yana eğdi. Gözler üzerimdeydi. Pijamalarımda, dağınık saçlarımda, korkmuş yüzümde...

Ve sonra, kalabalığın içinden iki tanıdık yüz beliriverdi.

Biri Doktor Oya'ydı. Ayakta durmuş, bana doğru bir adım atmıştı ama yüzü hem şaşkın hem endişeliydi. Diğeriyse evet... Devrim Ali Yöner'di. Masadan yavaşça kalkmıştı, elinde kadehiyle. Beni görür görmez duraksamış, ardından ciddi bir ifadeyle gözlerini üzerime dikmişti.

Ne yapacağımı bilemeden bir adım geri çekildim.

Ama artık çok geçti.

Herkes beni çoktan görmüştü.

Bense pijamalar içinde, o ihtişamlı kalabalığın ortasında tek başıma bir yabancı gibi duruyordum.

"Herkese..." dedim ne dediğimin bilinçsizliği içinde. "İyi akşamlar. Başka bir yeri arıyordum, yanlışlıkla oldu. Kusura bakmayın. Size iyi eğlenceler!"

Bu cümleleri kurduktan sonra hızla arkamı dönüp koşmaya başladım. Allah'ım, her şey daha ne kadar kötü olabilirdi ki? Neden böyle bir açıklama yapmıştım ben şimdi? Sanki sokaktan geçerken içeri girmişim gibi, "Yanlışlıkla oldu, kusura bakmayın," da ne demekti?

Arkamdaki kalabalıktan yükselen fısıltıları duyar gibi oldum, bir kadının öfke ve şaşkınlıkla harmanlanmış sesinden şu cümlenin çıktığını duyduğuma emindim. "*Devrim, bu kim?*"

Bense nefes nefese koşturuyordum. O kadar telaş yapmıştım ki buraya nereden geldiğimi, holü geçince hangi koridora gireceğimi, hangi merdivenden çıkacağımı bile unutmuştum. Çaresizce etrafıma bakıyordum ama bir yandan da koşturmaya devam ediyordum.

"Eliz!" dediğini duydum arkamdan gelen öfkeli bir sesin. Endişeyle durmak yerine daha da hızlandım, merdivenlerden birini seçip hızla yukarı çıktım ve kendimi gördüğüm ilk odaya atıverdim.

Kapıyı hızla kapatıp sırtımı dayadım. Göğsüm inip kalkıyor, kalbim kaburgalarımdan dışarı fırlayacak gibi atıyordu. Işıklar kapalıydı ama ayışığı perde aralığından içeri sızıyordu.

Tabii ki burası beni misafir ettikleri oda değildi.

Odanın içine yabancı gözlerle baktım. Bu oda da tıpkı diğerleri gibi gösterişliydi. Köşede işlemeli bir şifonyer, kadife döşemeli bir koltuk ve ağır perdeler vardı. Duvarda yine karanlık bir tablo asılıydı, çerçevesi o kadar süslüydü ki resmin içeriğini görmek zordu. Belki de bu evdeki her şeyin amacı gizlemek ve gizlenmekti.

Derin bir nefes aldım. Parmak uçlarım hâlâ titriyordu. Kapının önünde dikilmeye devam edersem biri gelip bulacaktı beni. Belki de beni o geceden beri arayan adamlardan biri de buradaydı,

sonuçta Devrim onlarla arkadaştı, değil mi? Aceleyle odanın içine doğru ilerledim, yatak başlığının kenarına ilişip dizlerimi karnıma çektim. Kafamı kollarımın arasına aldım.

Aşağıdaki o salon, o insanlar, o gözler...

Sanki başka bir evrene düşmüş gibiydi ve o kadının sorusu hâlâ kulağımda yankılanıyordu.

"*Devrim, bu kim?*"

Belki de beni korumak isteyen adamı, Devrim'i bile tehlikeye atmıştım. Halbuki sadece acıkmıştım. Tıpkı o gece sadece ağrıkesici almaya gitmem gibi. Ah aptal Eliz, aptal ben!

İçimde bir hayal kırıklığı yükseldi.

"Eliz," dedim içimden. "Gerçekten neyin içine düştün sen?"

O sırada merdivenlerden gelen ayak seslerini duydum. Sonra odanın dışında hafif bir tıkırtı oldu. Nefesimi tuttum.

Kapı kolu çevrildi.

Ben hâlâ yatağın kenarında büzülmüş saklanırken kapı yavaşça açıldı. Ayışığıyla birlikte bir siluet belirdi. Yavaşça içeriye girdi. Kapıyı kapattı ve odanın içine doğru birkaç adım atıp doğrudan saklandığım yere, yanıma gelip başucumda durdu.

Gelen oydu. Devrim Ali Yöner.

Ceketini çıkarmıştı, beyaz gömleğinin kolları kıvrılmıştı ve yakası biraz açıktı. Ama yüzündeki ifade... Öfkeyle yorgunluk arasında bir yerdeydi.

"Eliz," dedi sakin bir sesle. "Saklanmak zorunda değilsin."

Başımı kaldırmadım.

"Yanlış odaya girmişim," dedim mırıldanarak.

"Biliyorum," dedi.

"Ve özür dilerim. Evde hiç ses yoktu, birilerinin orada olduğunu tahmin edemezdim. Ben sadece... sadece acıkmıştım."

"Anladım," dedi. "Kalk oradan, yarana zarar vereceksin."

Bana elini uzattı. Titrek bir nefes alıp gözlerinin içine baktım. Gözlerinde kızgınlık değil, başka bir şeyler vardı. Belki de sadece

yorgunluk. Elini tutmam birkaç saniye sürdü. Ama sonunda parmaklarımı parmaklarına bıraktım. Ayağa kalkarken içimde bir şey yerinden kıpırdadı. Kalbimde güvende olmakla tutsak olmak arasında sıkışmış bir duygu vardı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım elini bırakırken.

Yüzüne bakamıyordum çünkü o beni korumak için kendini riske atmışken onu zor durumda bırakmış olmaktan korkuyordum.

"Ve eğer seni zor durumda bıraktıysam..." diye söze girmeye çalıştım ama sözümü kesti.

"Sorun değil. Şimdilik bu evde yalnız olduğumuzu ama seni tanıştırmak zorunda kalacağım birileri olacağını söylemiştim sana."

O kadar uzun süredir kimse bana bu tonda konuşmamıştı ki... Ne yargı vardı sesinde ne de merhamet maskesi. Sadece düz, sakin, gerçek.

"Onlar, onlar mıydı?" diye sordum merakla.

Başını salladı.

"Evet," dedi. "Ailem."

Biraz olsun rahatlamıştım. En azından başını belaya sokmamıştım.

Devrim bir adım geriledi, eliyle kapıyı işaret etti.

"Gel, seni odana götüreyim," dedi. "Sana yemek hazırlayıp getirmelerini söylerim." Sesi sakindi ama aradaki mesafeyi hep koruyan o soğuk tonla konuşuyordu.

"Tamam," dedim neredeyse fısıltıyla.

Peşine takıldım. Karanlık koridoru birlikte sessizce geçtik. Ayak seslerimiz yankılanıyordu ama kimse bir şey demiyordu. Ne ben konuşuyordum ne o. Merdivenleri tırmanırken sanki her adım aramızdaki havayı biraz daha geriyordu.

Odamın kapısına geldiğimizde durdu. Elini kapının koluna koymadı, sadece bana döndü.

"Sana birazdan yemek getirilmesini söyleyeceğim." Sesi yine aynı tondaydı. Ne fazla sıcak ne de kırıcı. Sadece... mesafeli. İçeri bile girmeyecekti belli ki.

"Teşekkür ederim," dedim başımı hafifçe eğerek.

Ama tam arkasını dönecekken tekrar konuştu. "Sabah kahvaltıyı odanda değil, salonda bizimle birlikte yapmanı istiyorum."

Bakışlarım bir anda ona döndü. Şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemedim.

"Seni ailemle tanıştırmam şart oldu artık," dedi ardından.

Bir an donakaldım. Kalbim garip bir şekilde sıkıştı. "Tamam," diyebildim yalnızca, gergin, çekingen bir şekilde. Bunu ona borçluydum çünkü ailesi evlerindeki garip misafiri görmüştü ve benimle tanışmadan sorular sorup duracaklardı.

Devrim başını eğerek bir selam verir gibi onayladı. Sonra sessizce arkasını döndü ve koridorda uzaklaştı.

Odamın kapısını kapatıp sırtımı dayadım. İçimde bir korku, midemde bir yumru vardı.

Sabah... salonda... o korkunç kalabalıkla kahvaltı. Bu kelimeler zihnimde dönüp duruyordu. O an ne açlığım kaldı ne yorgunluğum. Hemen yatağın kenarına oturdum. Ellerimi dizlerimin üzerinde birleştirip tavanı izlemeye başladım. Bu insanların hepsi birer yabancıydı bana, Devrim de dahil olmak üzere hepsi.

On dakika mı geçti, yarım saat mi, bilmiyordum ama kapı tıklatıldı. Ardından içeriye girip sessiz adımlarla yanıma gelen biri, yatağın yanındaki küçük masaya bir tepsi bıraktı. Hiçbir şey söylemeden çıktı.

Başımı çevirdiğimde gözlerim doldu. Sinirlerim her geçen gün daha da bozuluyordu. Yine de o kadar açtım ki günler sonra ilk kez bana getirilen yemeklerin tamamını yedim.

Midem günlerdir böyle bir sıcaklığı beklemişti. Karnım doyduğunda, içimdeki stres uyanmaya başladı yeniden. Gecenin ilerleyen saatleri boyunca yatağımda dönüp durdum. İnsanların güzelim akşamını mahvetmiştim, yemeklerini zehretmiştim. Ben gittikten sonra tek mevzuları yine ben olmuş olmalıydım.

Sabaha karşı birkaç kez uykumdan irkilerek uyandım. Elim battaniyeme, gözüm pencereye gidip geldi. Sabahı iple çekmiyordum...

Güneşin ilk ışıkları odayı aydınlatmaya başladığında, perdelerden süzülen ışıkla birlikte yavaşça gözlerimi açtım. Gözkapaklarım ağırdı. Uyku hâlâ üzerimdeydi ve dün akşam berbat bir karşılaşma yaşadığım o insanların önüne çıkacağımın bilinciyle mide kasıntılarıyla gözlerimi zar zor açtım.

Sonra gözüm yatağın ucuna ilişti ve kaşlarım çatıldı çünkü yatağımın ucunda iki büyük lüks marka poşeti duruyordu.

Yavaşça doğruldum. Üzerime uzanan sabah ışığında parlayan o poşetler, sanki bir gece öncesinin hayal olmadığını, bugün gerçekten o sofraya oturmam gerektiğini haykırıyordu. Yine de bu beklemediğim bir şeydi. Ellerim titreyerek ilk poşeti açtım.

İçinden zarif bir sabahlık, ütüsü bozulmamış gömlek elbiseler, zarif babetler ve yumuşacık bir hırka çıktı. Her şey sade ama şıktı. Renkler tam benim seveceğim türdendi: Siyah ve sarı...

Asıl meseleyse ikinci poşetteydi. İkinci poşette ince sarı bir fular vardı. Fulları elime aldığım an gözlerimin dolduğunu hissettim zira bu fular benim fularımdı... O gece yarısı boynumda sarılıyken ucu o sandığa sıkışan, Devrim ve yardımcısının beni bulmalarına sebep olan o fular.

Nefesim daraldı.

İçimde hem bir teşekkür hem de kocaman bir kasvet duygusu belirdi. Bir elim sarı fularımı tutarken diğer elim poşetin içindeki arkası dönük kâğıt parçasına uzandı. Kâğıtta bir not yazıyordu.

Fuların kuru temizlemeden yeni geldi. Yanına birkaç parça da kıyafet eklemek istedim. Bu kez pijamayla gelmek istemediğini düşündüm. Sevgiler.

-Devrim Ali Yöner.

Bir nota bir de diğer elimdeki ince sarı fulara baktım.

Geçen sene cezaevine annemi ziyarete gittiğimde bana saten kumaştan bir fular ördüğünü, üzerineyse baş harfimi işlediğini anlatmış, sonra da elime tutuşturuvermişti. İşte o fular bu fulardı... Ucunda küçük bir "E" harfi işlemesi vardı ve şimdi ellerim annemin ellerini tutar gibiydi.

Devrim Ali Yöner önce hayatımı ve şimdi de annemin benim için elleriyle işlediği fularımı kurtarmıştı. Ona dair içimde uyanan merak katlanarak artıyordu ve o gün zirveye ulaşmıştı sorularım.

Kimdi bu adam? Neden bana yardım ediyordu ve asıl soru da şuydu: O gece neden oradaydı? Neden o adamların yanında, o cinayetin tam ortasındaydı?

Öyle bir dipteyim ki ayaklarımın altındaki zemin bile benim üstümde ve bu bitkinlikle çabalarsam daha da çok gömüleceğim kendi ayaklarımın altına.

6. BÖLÜM

Kahvaltı

Gözlerim yatağımın ucuna bırakılan kıyafetlerdeydi hâlâ. Elimde sarı fularımla oturup kalmıştım yeni kıyafetlerimin arasında. Ya da geçici kıyafetlerim mi demeliydim?

Midemse dün akşam yediğim yemeği hâlâ şükranla hatırlıyor gibiydi ama içimde yine de kıpır kıpır bir huzursuzluk vardı. Nasıl huzurlu olabilirdim ki? Güçlü bir Rus mafyasından kaçıp saklandığım bu evde, ev sahipleriyle aynı masaya oturacaktım birazdan. Üstelik ne yaparsam yapayım, dün gecenin utancı hep üzerimde kalacaktı.

Ayaklarımı yatağın kenarına attım. Soğuk zemine değmesin diye siyah ev terliklerimi aradım gözlerimle. Sonra dün akşam açtığım ama içine tam bakmaya cesaret edemediğim poşetlerden birine uzandım. Giysilere dokunduğumda kumaşların dokusu ellerimi sarar gibi oldu. Hepsi dikkatle seçilmişti. Sade ama zarif... Abartısız ama kusursuz.

Aralarından siyah, bol kesimli bir tişört seçtim. Ne vücudumu sıkacaktı ne de dikkat çekecekti. Tam benlikti. Altınaysa klasik bir kot pantolon aldım. Renkleri soluk değildi, âdeta parlıyordu ama yine de göz yormuyordu. Ardından ellerim sarı fularıma gitti. Titreyen parmaklarımın arasında kayarken içimde bir şey düğümlendi.

Fularım annemin elleri gibiydi hâlâ. Ve ben, bugün annemin izini boynumda taşıyacaktım. Tıpkı o gece olduğu gibi. Tıpkı bundan sonra hep olacağı gibi...

Belki bir daha hiç göremeyecektim annemi ama hatırasını hep yanımda taşıyacaktım.

Üzerimi değiştirirken aklım hep karnımdaki iyileşmekte olan yaramdaydı. Üzerinde artık bir bandaj yoktu. Siyah tişörtün eteklerini dikiş izine sürtünmesin diye dikkatlice kıvırdım. Fuları boynuma bağlamak yerine öylece atıverdim, saten dokusu tenime değince bir nebze rahatladım. Ama hareket ederken dikkatli olmalıydım. Her kıyafet parçasını üzerime geçirirken âdeta bir savaş veriyordum. Vücudum hâlâ her adımda, "Henüz tam iyileşmedim," diye haykırıyordu bana.

Sonrasında günler sonra ilk kez aynaya yaklaştım. Odanın köşesindeki boy aynasının karşısına geçtim ve kendime baktım.

Ne kadar solgun... ne kadar yorgun görünüyordum. Saçlarım karmakarışıktı. Tişörtün yakasından çıkan sarı fular, boğazıma bağlı olmasa da bir şekilde hem boğazımı hem de kalbimi sıkıyor gibiydi. Ellerimle saçlarımı taramaya başladım. Düğümler, günlerce ihmal edilen saç tellerimle inatla savaşırken yüzümdeki çizgilere takıldı gözlerim. Göz altlarım koyu renkteydi, yanaklarım çökmüştü. Yorgun ve kırılgandım.

Ve bu yüz... bana annemin yüzünü hatırlattı.

Çocukken her sabah anneme baktığımda yorgun olduğunu düşünürdüm. Çocukluğumun kendisinden dolayı parmaklıklar ardında geçiyor olduğunu bilmek ona hep yük olurdu. Çoğu gece uyumaz, düşünür dururdu. Ama yüzündeki o bitkinlik, sadece uykusuzluktan değildi ve ben bunu hep bilsem de şimdi daha iyi anlıyordum. İçinde biriken, hiç eksiltemediği hüznüydü yüzündeki bitkinliğin sebebi. Ben de o yola girmiş gibiydim. Aynada gördüğüm yüz, annemin yıllar önceki yorgun ifadesiyle aynıydı.

Birden kapı çaldı.

Aynadaki yansımamdan gözlerimi ayırmadan, "Evet?" dedim.

Kapı aralandı. İçeriye beyaz pantolonunun üstüne pudra rengi bir gömlek giymiş, saçlarını ensesinde toplamış tanıdık biri girdi. Doktor Oya.

Gülümsüyordu ama gözlerinin içi hep olduğu gibi dikkatli ve temkinliydi.

"Günaydın Eliz," dedi yumuşak sesiyle. "Bugün nasılız bakalım?"

Omuzlarımı hafifçe silktim. Nasıl iyi olabilirdim ki? Ne kadar iyi olabilirdim?

"İyiyim..." dedim. "En azından hâlâ hayattayım."

Birkaç adım atarak bana yaklaştı. Başımı çevirip yüzüne baktım. Benden daha iyi görünüyordu ama onun da yüzünde yılların yorgunluğu vardı. Birbirimizi tanımasak da birbirimizi anlayabiliyorduk belki de.

"Bugün kahvaltıya davetliymişsin," dedi sonra. "Devrim öyle söyledi. Sana ben eşlik edeceğim."

Boğazıma bir şey düğümlendi. Başımı sallamakla yetindim. Ne onu reddedecek ne de durumu dramatize edecek halim vardı. Adamın tüm ailesi evde pijamalı yabancı bir kaçık olduğunu düşünüyordu, onlara bir cevap borçluydum.

"Hazır mısın?" diye sordu nazikçe.

Bir kez daha aynaya baktım. Siyah tişört, kot pantolon, gevşekçe bağladığım sarı fular... Yüzüm hâlâ yorgun ama bir şekilde daha kararlıydı.

"Evet," dedim bu kez daha net bir sesle. "Hazırım."

Doktor Oya başını onayla salladı ve kapıya yöneldi.

"Seni böyle görmek çok güzel bu arada," dedi gülerek. "Yani böyle... normal."

"Pijamasız," dedim gülümsemeye çalışırken. Doktor Oya ufak bir kahkaha attı.

"Aynen öyle," dedi. "Pijamasız." Ve yürümeye devam etti.

Ben de birkaç adım gerisinden onu takip ettim. Odanın eşiğinden çıkarken arkamda kalan aynaya bir kez daha göz ucuyla baktım ve günlerdir kendime sorup durduğum soruları bir kez daha sıraladım içimden: Ben neyin içine düşmüştüm, benim burada ne işim vardı?

Koridor yine sessiz ve kasvetliydi. Adım seslerimiz duvarların arasında yankılanıyordu sanki. Duvardaki tablolar gölgelerin altında daha da karanlık görünüyordu. Her adımımızı ahşap zemin emiyor, yankısı duvarlara çarpıp tekrar kulaklarımıza dönüyordu. Elimi hafifçe karnıma bastırarak yürüyor, dikiş yerinin acımaması için adımlarımı kontrollü atıyordum. Doktor Oya ara sıra arkasına dönüp bana bakıyor, duraksamamam için o da yavaş yürüyordu.

Merdivenlere yaklaştığımızda içimdeki gerginlik yeniden alevlendi. Kalbim göğüskafesime sığmayacak gibi atmaya başlamıştı. Bugün o insanlarla aynı masaya oturacaktım. Dün gece yüzüme bakan, sessizce beni tartan o gözlerin karşısına çıkacaktım. Üstelik bu kez kaçacak bir yerim yoktu. Ayrıca onlara ne diyecektim ki? "*Merhaba, şey ben ünlü Rus mafyası Dimitri Vetrov'un Amerikalı Diplomat Mark Benson'ı öldürdüğü ana şahit oldum da. O yüzden tüm Rus mafyası benim peşimde, ben de o yüzden sizin evinizde saklanıyorum!*" mu?

Doktor Oya bir şeyler sezmiş gibi başını bana çevirdi. "İstersen hemen aşağı inmeden önce biraz konuşabiliriz," dedi yumuşakça. "Ya da eğer kendini kötü hissediyorsan ben Devrim Bey ile de konuşabilirim."

Başımı salladım.

"Hayır..." dedim. "Bir süredir insan içine çıkmadığım için geridim sanırım. Önemli bir şey yok."

Gözlerinde onaylayan bir parıltı belirdi ama daha fazla konuşmadı. Merdivenleri birlikte inmeye başladık. Her basamak, zihnimde yankılanan endişeleri biraz daha gün yüzüne çıkarıyordu. Aşağıda yine aynı büyük salon vardı. İkili kapılar kapanmıştı ama içeriden kısık sesler gelmeye devam ediyordu.

Holün genişliğine adım attığımız anda, burnuma yine o tanıdık lavanta ve beyaz sabun kokusu geldi. Temizlik bile bu evde fazla ihtişamlıydı. Her şey, her köşe, her detay sanki gösterişle donatılmıştı. Ama bu gösterişin altında bir şeyler eksikti... Samimiyet gibi, huzur gibi.

Çift kanatlı kapıya yaklaşırken Doktor Oya omzuma hafifçe dokundu.

"Merak etme," dedi. "Mesafeli ve soğuk insanlardır ama sana asla bir zararları dokunmaz. Tanıdıkça seversin."

Derin bir nefes aldım. Boğazımda düğümlenen yumruyu yutmaya çalıştım.

"Sorun değil," dedim. "Zaten çok kalmayacağım."

Kapılar ağır bir gıcırtıyla açıldığında içeridekiler bir anda bize dönmedi. Bu kez sahne daha sessizdi. Herkes kahvaltı masasında yerini almış, kendi aralarında konuşuyordu. Ama biz adım attığımız anda o konuşmalar buharlaşıp yok oldu sanki.

Gözüm ilk olarak Devrim'e takıldı. Masanın en köşesinde, tam karşımızda oturuyordu. Beni görür görmez başını kaldırdı ve bakışlarımız bir anlığına buluştu. Yüzü dün geceki gibi sert değildi ama hâlâ soğuktu. Onu çözmek ne mümkündü ki.

Yanındaki sandalyede ellili yaşlarda, beyazlarının boyatıldığı her halinden belli olan koyu kumral bir kadın oturuyordu. Bu annesi miydi acaba? Masada ikisinin dışında yedi kişi daha vardı. İçlerinden birini tanıyordum, Devrim'in sağ tarafında annesi olduğunu tahmin ettiğim kişi otururken sol tarafındaysa o gece beni birlikte kurtardığı yardımcısı oturuyordu.

Doktor Oya kibarca önümden çekilerek bana yolu açtı.

"Gel," dedi fısıltıyla. "Yanıma otur." Sonra kalabalığa döndü ve herkese gülümseyerek selam verdi. "Günaydın herkese, afiyet olsun."

Doktor Oya masanın Devrim'e en uzağında kalan sandalyelerden birine otururken ben de yanına geçmek için bir adım attım ve

duraksadım. Sanırım benim de bir şeyler söylemem gerekiyordu, değil mi?

"Günaydın herkese," diye mırıldandım. "Ben Eliz... Dün gece biraz garip bir tanışma yaşadığımız için kusuruma bakmayın ama ben..." Ben lafı ağzımda eveleyip gevelerken Devrim'le göz göze geldik. Bana gözlerini kıstı ve sözü devraldı.

"Eliz," dedi beni ailesine tanıtmak ister gibi, sesi yine de soğuktu.

Ne diyecekti şimdi? Rus mafyasından kaçırdığım kız falan mı diyecekti?

"Eliz iş ortaklarımdan birinin kız kardeşi..." deyiverdi bir anda.

Gözlerim şaşkınlıkla gözlerini bulduğundaysa doğrudan bana bakıyordu, gözlerinde tek bir soru işareti bile yoktu.

"Eliz aslında ailesiyle yurtdışında yaşıyor," dedi Devrim. "Türkiye'ye bir konser için gelmiş ama burada talihsiz bir kaza yaşayınca abisi de benden rica etti. İyileşene kadar bir süre onu misafir edeceğiz..."

Harika. Konuşma kısmı bana kalsa ben resmen, "RUS MAFYASI, AMERİKALI DİPLOMAT, SANDIK," falan diye zırvalayacaktım!

"Geçmiş olsun kızım," dedi Devrim'in annesi olduğunu tahmin ettiğim kadın. "İstediğin kadar misafirimiz olabilirsin."

"Annem," diye ekledi Devrim. "Annem Züleyha Yöner."

Sonra annesinin yanında oturan orta yaşlı adamdan itibaren masadaki herkesi tek tek tanıtmaya başladı.

"Dayım," dedi. "Dayım Ertan Akdağ."

"Memnun oldum Eliz," dedi Devrim'in dayısı. "Hangi ülkede yaşıyordun peki?"

Devrim'le bir kez daha göz göze geldik. Yardımcısı Ömer'in de telaşla Devrim'e baktığını gördüm ve hiç beklemediğim bir anda konuşuverdim.

"Japonya." Neden böyle demiştim ki? Sanırım çok uzak diye kimsenin oraya gitmemiş olacağını düşünmüştüm, böylece

bana soru sorsalar bile verdiğim cevabın doğruluğunu teyit edemezlerdi.

Devrim'in gözlerindeki hayretlerle dolu bakışı görebiliyordum.

"Ah, Japonya mı?" dedi Devrim'in annesi merakla. "E biz daha geçen ay oradaydık. Oradan da bizim yazlığa geçtik işte, ne tesadüf! Neresinde oturuyorsun Japonya'nın kızım?"

Bir insanın annesi nasıl daha geçen ay Japonya'ya gitmiş olabilirdi ya?

"Eh," dedim gizlemeye sakladığım bir telaşla. "Tokyo," diye mırıldandım.

En azından bildiğim birkaç şehir vardı.

"Tokyo'nun neresinde oturuyorsun peki?" diye sordu kadın heyecanla.

Ne yapsaydım, bayılma numarası falan mı yapsaydım?

"Tokyo'nun..." diyerek Devrim'in gözlerine baktım, o ise yardımcı olmaya çalışmak yerine eğlenerek beni izliyor gibiydi.

"Tokyo'nun şeyinde..." dedim geveleyerek. "Kuzeyinde... Köyünde oturuyorum zaten, siz bilmezsiniz bence."

"Köyünde," dedi kadın soran gözlerle. "Tokyo'nun..."

Başımı salladım.

"Evet, Tokyo'nun kuzeyinde köyler olduğunu bilmiyor muydunuz?"

"Eh, biliyorum tabii," dedi kadın mahcup bir ifadeyle, bilmediği her halinden belliydi. Zaten ben de bilmiyordum!

"Bir gün beklerim ama," dedim yalanıma gerçeklik katmanları katmak için. "Döndüğümde yani. Tekrar gelirseniz bekleriz mutlaka. Hem anneannem çok güzel şey yapar... *Sushi*."

Masada derin bir sessizlik oldu. Neden bu kadar uzatmıştım ki neden?

"Pekâlâ," diye söze girdi Devrim. "Kimde kalmıştık? Yengem... Yengem Suzan Akdağ. Erkek kardeşim Deha."

"Erkek diye belirtmene gerek var mıydı abi?" diye sordu yirmili yaşlardaki esmer kardeşi.

"İçimden geldi," dedi Devrim, sıra bize gelmişti. "Oya Hanım'ı zaten tanıyorsun."

Doktor Oya'nın yanındaysa ben vardım. Sonra Devrim masanın diğer tarafına, benim karşıma dönüp anlatmaya oradan devam etti.

"Diğer kardeşim, Demir."

"Benim erkek olduğumu belirtme ihtiyacı duymamana sevindim abi," dedi diğer kardeşi. İkisinin arasında sürtüşmeli bir gülümseme olurken Devrim soğuk bir gülüşle ortada kalan iki kişiyi atlayıp direkt yanında oturan yardımcısına döndü.

"Ömer," dedi. "Yardımcım. Tanışmıştınız zaten."

"Evet," dedim. "Tanışmıştık."

Ömer bana gülümseyerek el sallayınca ben de ona gülümsedim. Sıra Ömer'in yanındaki genç ve güzel kadına geldiğindeyse kadının gergin bakışlarının Devrim'in üzerinde olduğunu fark ettim. Uzun kızıl saçları beline doğru uzanıyordu ve üzerinde taşıdığı her şey özgüvenini haykırıyor gibiydi. Şıklığı, oturuşu, bileğini zarifçe süsleyen altın bileklikleri, hatta dudaklarındaki solgun ama özenle sürülmüş ruj bile onun bu evdeki yerini bildiğini ve sahip çıktığını gösteriyordu sanki.

Gözleri Devrim'in üzerinde sabitlenmişti ama yüzündeki ifade bir gülümsemeye bile yaklaşmıyordu. Gerginlik, sadece ona değil, tüm masaya yavaş yavaş yayılıyordu.

Devrim nihayet gözlerini kadına çevirdi ve dudaklarını araladı.

"Bu güzel hanımefendi de," diye mırıldandı zoraki bir kibarlıkla. "Benim nişanlım," deyiverdi bir anda.

Devrim'in bir nişanlısı mı vardı? Bu beni ilgilendiren bir konu değildi elbette ama bana nedense hiç de ilişki yaşayıp bir kadını mutlu edebilecek biri gibi görünmemişti. Daha çok robot gibiydi.

Kadının dudaklarında belli belirsiz bir kıpırtı oldu. Bu, gülümseme değildi. Zafer de değildi. Daha çok, "*İşte şimdi herkes yerini bilsin*," der gibi bir duruştu.

"Lale ben," dedi kadın, ilk kez doğrudan bana dönmüştü. Sesi ince ama dokunaklıydı, en fazla iğne ucu kadar soğuk bir naziklik taşıyordu. "Dün gece tanışamadık."

"Evet..." dedim kısık bir sesle, başımı eğerek. "Böyle bir tanışmayı tercih ederdim açıkçası."

Masadan birkaç kişi hafifçe güldü ama bu gerginliğin üzerini örtemedi. Başımı hafifçe kaldırıp baktığımda gülenlerin Devrim'in kardeşleri ve yardımcısı Ömer olduğunu gördüm. Lale ise başını hafifçe yana eğdi. Sanki gülmelerini sorguluyor gibiydi.

Devrim'in bana tanıtmadığı tek bir kişi kalmıştı. Nişanlısı Lale'nin yanında oturan ellili yaşlardaki oldukça bakımlı kadın fazlasıyla süslüydü, annem burada olsa halk dili sözlüğünü sonuna kadar arayıp tarar ve kadın için en doğru kelimenin "kokoş" olduğuna karar verirdi.

"Ve son olarak, Selda Hanım..." dedi ve kadın tam o an sözünü kesti Devrim'in.

"Ben de annesiyim." Gülümsedi. "Selda Hanım denir mi çocuğum? Müstakbel karının annesiyim ben."

Devrim'in kardeşleri bir kez daha kendi aralarında gülüşürken bu evdeki gerilimin benimle hiç de ilgisi olmadığını fark ettim o an. Burası zaten kaotik bir evdi. Masadaki insanlar her ne kadar gülümseseler de kimse gülüşlerinde samimi değildi.

"Memnun oldum," diye mırıldandım. "Yani herkesle tanıştığıma memnun oldum... Ve beni evinizde misafir ettiğiniz için de teşekkür ederim."

"Sahi ya," diye söze girdi Devrim'in nişanlısı. "Misafirlik demişken... Ne kadar sürecek bu misafirlik?"

Gözlerim önce bir anlığına Devrim'e kaydı, o ise doğrudan gergin bakışlarla nişanlısına bakıyordu. Adam hayatımı

kurtardı diye ilişkisinde gerginlik yaşamasına mı sebep olacaktım şimdi de?

"Eliz benim misafirim," dedi Devrim. "Ve misafirim ne kadar isterse o kadar kalacak."

"Sonsuza kadar kalmayacaktır herhalde," dedi nişanlısı Lale. "Sonuçta bakımevi değil burası."

Kurduğu son cümle kalbimi delip geçerken öfkemi dizginlemeye çalıştım. Kadın haklıydı. Nişanlısının evinde benim ne işim vardı? Bu onun için tabii ki sorun olacaktı. Aralarındaki gergin bakışma devam ederken bu kahvaltıya gelmeyi kabul etmemin bile aptallık olduğunu fark ettim. Yapılması gereken şey şuydu: Devrim ailesine benim kaza geçirdiğimi, bir süre bu evde misafir olacağımı ama kimsenin gözüne görünmeyeceğimi açıklayacaktı ve ben o lanet odadan asla çıkmayacaktım. Sandalyemi sıkıntıyla geriye doğru ittim.

Sandalyemden çıkan hafif gıcırtı, sessizleşen masanın üzerine bir tokat gibi indi. Herkesin gözleri yine üzerime çevrilmişti.

"Benim..." dedim kibarca. "İlaç saatim geçiyor, odaya dönsem iyi olur."

Doktor Oya ayağa kalkar gibi oldu ama başımı hafifçe sallayarak oturmasını işaret ettim. Devrim'in gözleri bana kilitlenmişti. O keskin bakışlarında bir şey vardı: Karışık bir özür, engel olamamanın öfkesi ve belki de... anlayış.

Nişanlısı Lale ise kollarını göğsünde birleştirip dudaklarının kenarına küçümseyici bir ifade yerleştirmişti. Gözleriyle arkamdan beni süzüyordu.

Kimse arkamdan bir şey demedi. Ne diyeceklerdi ki zaten? Burada beni tanıyan kimse yoktu, ben bu evde misafir bile sayılmazdım.

Koridora çıktığımda derin bir nefes aldım. Parmaklarımı boğazımdaki sarı fulara götürdüm. Annem... Onun eliyle diktiği bu parça beni bundan sonra hayata bağlayacak tek şey olacaktı belki de. Ama ne garip, şu an bu evde hayatta kalmak bile bana fazla geliyordu.

Duvarlardaki karanlık tabloların arasından geçerken ayak seslerim yankılandı. Koridor, salondan gelen hafif sesleri yutuyordu. Bense sadece kendi kalp atışımı duyuyordum. Kalbimin ritmi hızlanmıştı. Ellerim titriyordu. İçimdeki bu öfke tam olarak neyin öfkesiydi, onu bile bilmiyordum.

Tek istediğim bana verilen odaya dönmekti. Kapıyı kapatıp, perdeleri çekip tüm bu yabancı insanların yüzlerini, seslerini, bakışlarını geride bırakmaktı. Sessizliğin içinde kaybolmak istiyordum.

Köşeyi döndüğümde tanıdık kapı karşımdaydı. Elimi titreyerek kapı koluna uzattım, açtım ve içeri girdim. Kapıyı arkamdan kapatırken öyle bir hisse kapıldım ki sanki suda boğulmaktan kurtulmuş gibi nefes alabiliyordum. Sırtımı kapıya yasladım. Gözlerimi kapattım. Ben bu evden nasıl kurtulacaktım?

Bu zoraki misafirlik nasıl bitecekti?

Aileme ve hayatıma nasıl kavuşacaktım?

Birkaç saniye... belki birkaç dakika boyunca orada öylece kaldım. Ne hareket ettim ne düşündüm. Sadece kalbimin atışına kulak verdim.

Sonra gözlerimi açıp ağır adımlarla yatağa doğru ilerledim. Günlerden sonra ilk kez bu kadar ayakta kalmıştım; bedenim hâlâ zayıf, hâlâ sızılıydı. Yatağın kenarına oturdum. Dizlerime kapanır gibi eğildim. Parmak uçlarım yerdeydi, alnım neredeyse dizime değiyordu. Boğazımdaki fulara dokundum yeniden.

Kapının çaldığını duyduğum an gelenin Doktor Oya olduğuna emindim.

"Girin," diye mırıldandım halsiz bir sesle.

Kapı açıldığında gözlerim yavaş yavaş içeriye girenin kim olduğuna baktı ve gelen isim şaşırtıcıydı.

"Eliz," dedi Devrim, içeri girip kapıyı kapattı.

"Sen," diye mırıldandım. "Burada ne işin var? Ailen kahvaltıda, nişanlın, kayınvaliden..."

"Sen iyi misin?" diye sordu söylediklerimi umursamadan.

Kapıyı kapatıp önüme kadar gelmiş, öylece ayakta dikiliyordu.

"İyiyim," dedim. "Sadece kendime kızdım biraz."

"Neden?" diye sordu.

"Bu kahvaltıya hiç gelmemeliydim," diye mırıldandım. "Yaptığın her şey için teşekkür ederim, bir çözüm bulur bulmaz buradan çıkıp gideceğim ama merak etme; bir daha bu odadan dışarı çıkıp kimsenin gözüne görünmeyeceğim, yani ailece merak etmeyin... Bir daha beni görmeyeceksiniz. Sadece bir çözüm bulmak için biraz zamana ihtiyacım var, bana eğer telefonumu verebilirsen..."

Devrim bir anda hareketlenip yatağa, yanıma oturdu.

"Biz çözüm bulamazsın Eliz." Sesi netti. "Çünkü bunun bir çözümü yok. Seni saklayan biri olmadığı müddetçe o adamların seni bulması bir saniye bile sürmez."

"Tamam, ben de saklanacak başka bir yer bulurum o zaman."

"Buna ihtiyacın yok," dedi. "Sana söyledim Eliz, sen benim misafirimsin, istediğin kadar kalabilirsin ve kimse benim misafirime saygısızlık edemez."

"Hayır. Bunu istemiyorum. Beni burada saklayabilmek için kimsenin ailesiyle veya nişanlısıyla arası kötü olsun istemiyorum. Bak, sana minnettarım Devrim. Ama merak etme, bu misafirlik yakında bitecek ve sen de kendi düzenine dönebileceksin."

Sözümün ardından aramıza bir sessizlik yerleşti. Bu basit bir suskunluk değildi, içinde kırgınlık, çaresizlik ve ikimizin de kaçındığı gerçekler vardı. Belki de beni kurtarıp bu eve getirdiğine bile pişmandı Devrim. Huzurlarını bozmuştum sonuçta.

"Bu evin duvarları hep çatlaktı Eliz," dedi. "Sen herhangi bir düzeni bozup herhangi bir huzuru kaçırmadın, merak etme. Şimdi yat ve dinlen lütfen, sana kahvaltı getirmelerini söyleyeceğim. Sen dinlendikten ve sakinleştikten sonra tekrar konuşuruz."

Ayağa kalktı. Gidişi de gelişi kadar sessizdi Devrim'in.

Kapı kapanınca odada yeniden yalnız başıma kalakaldım. Burası bana çocukluğumun geçtiği koğuşu hatırlatıyordu ama orası daha huzurluydu. Bir an gözüm pencereden süzülen sabah ışığına takıldı.

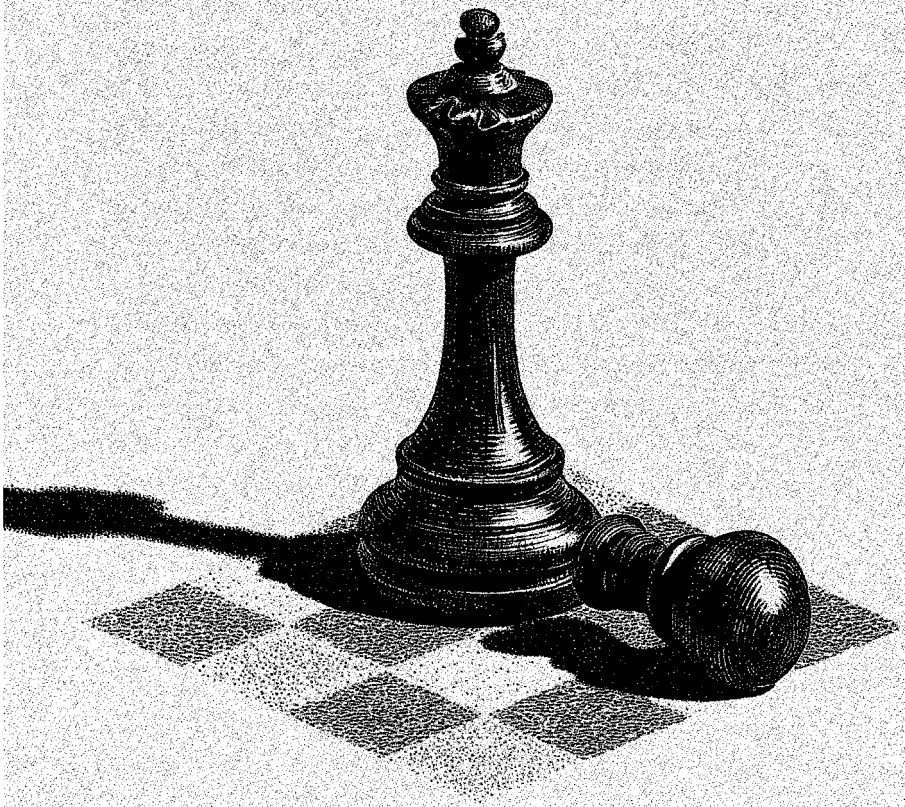
Sırtımı yavaşça yatağın başlığına yasladım. Gözlerimi kapadım.

O an, içinde bulunduğum bu yabancı evde, yabancı insanların arasında ve içine düştüğüm bu karmaşanın ortasında bana tanıdık gelen tek şeyin boynumda taşıdığım sarı fular olduğunu fark ettim.

Belki de hayatta kalmak bazen sadece nefes almayı değil, dayanmayı öğrenmekti.

Ve ben artık öğrenmeye başlamıştım...

Cehennemi keşfetmeye
çıkıp yanan çok insan
biliyorum.

7. BÖLÜM

Bekleyenler ve Gelmeyenler

Yazarın Anlatımıyla

Mecidiyeköy'ün yüksek apartmanlarından birinde, üçüncü kattaki küçük ama sıcak evin salonu, uzun zamandır ilk kez bu kadar sessizdi. Hava dışarıda hafifçe rüzgârlıydı; pencerelerin kenarından sızan uğultu, içerideki sessizliğe sinmiş tedirginliği iyice belirginleştiriyordu. Leyla yere çömelmiş, dizlerini karnına çekmiş, yere kadar uzanan camdan dışarıyı izliyordu. Gözleri camın dışına takılmış gibiydi ama ne baktığı yeri görüyordu ne de gördüğü şeyi anlayacak hali vardı. Yanındaki koltukta oturan Seren; ellerini birbirine kenetlemiş, başı önünde, arada bir huzursuzca iç çekerek sadece bekliyordu. Sanki bir haber beklermiş gibi telefonunun saatine bakıp duruyordu. Umut ise pencere önüne geçmiş, sokakta yürüyen insanlara bakıyordu, sanki onların arasında Eliz'i görebilirmiş gibi.

Günlerdir bu evde zaman durmuştu. Polislerden, hastanelerden, morglardan gelecek tek bir haber için telefonları ellerinden bırakmadan, umutla ama bir o kadar da korkuyla bekliyorlardı. Her biri sessizce, "Ya Eliz artık yaşamıyorsa?" düşüncesiyle savaşırken aynı anda, "Belki de hâlâ yaşıyordur," umuduna tutunmaya çalışıyordu.

Salonun köşesindeki sandalyeye oturmuş, sessizce başını ellerinin arasına almış biri daha vardı: **Gurur Öner.** Kızların geçen

sene hep birlikte gittikleri seramik kursundan arkadaşları Asya'nın abisi Gurur. Son zamanlarda Eliz'le daha çok zaman geçirmeye çalışıyordu, kardeşi Asya gelmese bile kızlar ne zaman plan yapsalar bir şekilde dahil olmaya çalışıyordu. Eliz, Seren ve Leyla yirmi iki yaşında, Gurur da yirmi dört yaşında olunca arkadaş olmaları daha da kolay olmuştu. Eliz'in ona nasıl baktığını asla tam olarak çözememişti ama kendi içinde büyüttüğü hisler, bu bekleyişi daha da ağır kılıyordu. İçindeki suçluluk, onu susturuyordu. "Keşke o gece yanında ben olsaydım," cümlesi beyninde dönüp duruyor, bu çaresizlik onu içten içe kemiriyordu. Belki Eliz ona hiçbir zaman *öyle* bakmamıştı ama o sık sık misafirliğe geldiği bu evi ilk kez Eliz'in gülümsemesi olmadan yaşanmaz buluyordu. Gurur artık onlar için arkadaşlarının abisi değil, bizzat arkadaşlarıydı.

Salondaki tek ses, açık unutulmuş televizyonun loş ışığında yankılanan haber spikerinin konuşmasıydı.

"*Amerikalı Diplomat Mark Benson'ın Türkiye'ye gelişi sonrası kaybolmasıyla ilgili gelişmeler henüz netlik kazanmazken yetkililer soruşturmanın sürdüğünü açıkladı. Olay ülkenin günlerdir ana gündem maddesi haline geldi...*"

Arka planda diplomatın görüntüsü, sınır kapısından çıkarkenki kameralar, ardından boş bir sokak ve spekülasyonlar... Haber kanalında dönen hiçbir detay onların umurlarında değildi, onların zihninde tek bir soruyu vardı zira: Eliz neredeydi?

O an salona yavaşça kedi Adnan girdi. Adnan siyah beyaz, smokin dedikleri türden, yaramaz ama çok sevimli bir kediydi. Sessiz adımlarıyla halının üzerinde ilerledi, başını önce Leyla'ya, sonra Seren'e çevirdi. Sonunda Umut'a döndü. Küçük ama anlamlı bir miyav sesiyle hepsinin dikkatini çekti. Adnan'ın bakışları bile sanki bir şey soruyordu: "Eliz nerede?"

Seren gözlerini kaldırdı, Adnan'ın bakışlarıyla karşılaştı, o bakışlar onu o kadar üzdü ki günlerdir dinmeyen gözyaşları bir kez daha akmaya başladı. Kedi, Eliz'in her zaman oturduğu köşeye

yürüdü, yavaşça yere uzandı ve gözlerini birini bekler gibi kapıya dikti. Onlar gibi o da bekliyordu.

O salonda bulunan herkesin tek bir duygusu vardı o an: Çaresizlik.

Eliz'in Anlatımıyla

Bu sabah kahvaltı masasında duyduklarım ve hissettiklerim yüzüme bir tokat gibi çarpmıştı. Devrim Ali Yöner'in nişanlısı Lale'den duyduklarım hâlâ kafamın içinde dönüp duruyordu. İşin acı tarafı kadının söylediklerinde son derece haklı olmasıydı. Burası bir bakımevi değildi, misafirliğim ne kadar sürebilirdi ki?

Keşke bir şeyleri gizlemek zorunda olmasaydım da söyleyebilseydim ona, bu evden gitmeyi her şeyden çok istediğimi anlatabilseydim. Fakat buradan çıkıp gitmenin nelere sebep olacağını kestiremiyordum işte. Dışarıda hayatta kalabilir miydim, kalabilecek miydim? Yanına gitmek istediğim sevdiklerim ben yanlarında olduğum sürece güvende olacaklar mıydı?

Kapının çaldığını duyduğumda yatakta uzanmış çaresizce tavanı izliyordum.

"Girin," diye mırıldandım.

Kapı açıldığında içeri girenin bir serum şişesi ve birkaç malzeme ile Doktor Oya olduğunu gördüm. Ben soran gözlerle ona bakarken o içeri girip benim sormama gerek olmadan kendisi açıklamaya başladı.

"Ozon serumu. Bağışıklığının toparlanması için."

Sesindeki o yumuşaklık, ben istemesem bile bir miktar huzur veriyordu. Ama aynı zamanda içimde tarif edemediğim bir sıkıntıyı da tetikliyordu. Doktor Oya iyiydi, hatta bu evde bana kendimi iyi hissettiren tek şeydi. Ama her iyilik bana kendimi biraz daha eksik, biraz daha yabancı hissettiriyordu.

Kolumu uzatırken istemsizce yüzümü çevirdim. İğneden değil, kırılganlığımdan utanıyordum. Güçlü olmak zorundaymış gibi hissediyordum ama bu evde, bu yatakta, her sabah başka bir gerçekle uyanırken nasıl güçlü kalınır bilmiyordum.

"Bu birazcık halsizlik yapabilir," dedi.

Doktor Oya damar yolumu açarken kendi sesim kadar yabancı bir iç ses yankılandı kafamda: "Halim olsa ne olacak sanki?"

Gözüm pencereye kaydı. Perdelerin arasından içeri sızan gri ışık, gökyüzünün hâlâ açılmadığını söylüyordu. Güneşin doğduğu ama içimize uğramadığı günlerden biriydi yine. Sanki hava bile bu evin sessizliğine ve benim çaresizliğime ortak olmuştu.

"Eliz," dedi Doktor Oya. "Daha iyi görünüyorsun. Cildine bile renk gelmiş. İyileşiyorsun."

Gülümsedim. Ya da gülümsediğimi sandım. Belki sadece yüz kaslarım oynadı ama içim hâlâ bomboştu.

İyileşmek... Ne garip bir kelime. Vücudun toparlanırken ruhunun hâlâ paramparça olması, tam bir ironi değil mi?

İşini bitirdiğinde dikkatle serum poşetini sabitledi. Ardından gözlerimin içine baktı.

"Sormak istediğin bir şey var mı?" diye sordu usulca.

Sanki konuşmak istediğimi hissetmiş gibiydi. İçimden geçen onlarca cümleyi yuttum.

"Hayır," dedim sadece.

Ama söylemek istediklerim öylece içimde birikti, birikti, birikti...

"O 'hayır' çok da 'hayır' gibi değildi sanki..." dedi Doktor Oya gülümseyerek.

Serumla işi bitmişti, anlayışlı bir bakışla yatağın kenarına, yanıma oturdu.

"Sormak istediğim bir şey yok," dedim. "Sadece... Biliyorsunuz işte... Ne yapacağımı bilmiyorum. Buradan gitmek istiyorum ama

nereye gideceğimi bilmiyorum. Kendimi toparlamak istiyorum ama kim olduğumu bile hatırlamıyorum."

Doktor Oya elini uzatıp kucağımda duran elime dokundu bir anne şefkatiyle.

"Gitmek zorunda olmadığını biliyorsun Eliz," dedi.

"Gitmek zorundayım," dedim. "Burası birilerinin evi. Devrim Bey bana yardımcı olmak istedi ve zaten fazlasıyla yardımcı oldu ama birilerinin evinde sonsuza kadar yaşayamam. Adamın annesi, kardeşleri, her şeyden öte de bir nişanlısı var. Sonsuza kadar onlarla yaşayacak halim yok ya."

Doktor Oya sıkıntılı bir iç çekti.

"Sana şöyle söyleyeyim Eliz. Devrim Bey yirmi yedi yaşında ve ben onu tam on yedi yıldır tanıyorum. Devrim iyi çocuktur ama her şeyden öte zekidir. Bu yaşta babasının şirketinin başına geçti, her şeyi o yönetiyor şimdi. Bunların hepsini düşünmüştür, merak etme sen."

"Peki babası?" diye sordum.

"Babası..." diye mırıldandı Doktor Oya. "Onu başka zaman anlatırım, çok uzun hikâye. Ama bak kardeşleri Deha ve Demir de dünya iyisi çocuklar, istersen sonsuza kadar burada kal, tek kelime etmezler. İkiz onlar bu arada, fark etmiş miydin?"

"Gerçekten mi?" dedim şaşkınlıkla.

"Evet, evet. Çift yumurta ikizi oldukları için benzemiyorlar ama ikizler... Yirmi dört yaşında ikisi de. Devrim Bey üç yaşındayken doğmuşlar, Lale Hanım'la yaşıt onlar. Nişanlısı Lale Hanım'a gelince... O konuda bir şey söylemek bana düşmez. Kendi gözlerinle gördün zaten, pek hakkında konuşmak isteyeceğim birisi değil. Hem kendisi hem annesi... Devrim Bey nasıl katlanıyor, anlamıyorum bile..."

Doktor Oya oturmuş benimle yıllardır çalıştığı malikânenin dedikodusunu mu yapıyordu? Gülmemek için zor tuttum kendimi. Konuşmayı tek isteyen ben değildim belli ki, o da dolmuştu.

"Anneleri peki?" diye sordum. "Devrim Beylerin annesi yani, Züleyha Hanım nasıl biri?"

Doktor Oya'nın yüzü ekşidi. Kendimi tutamayıp gülmeye başladım.

"Yani... bir şey söylemem doğru olmaz ama yüz ifadem her şeyi anlatıyordur zaten... Kelimelerime engel olabilirim Eliz ama yüzüme asla!"

Bu sefer gülen tek kişi ben değildim, o da gülüyordu.

"Ha ama bak dayısı ve yengesini severim," dedi. "Ertan Bey ve Suzan Hanım çok iyilerdir. Yardımcısı Ömer de çok iyi çocuk. Bunlardan zarar gelmez, merak etme."

"Çok önemli değil zaten," dedim. "Bu evden gidene kadar bir daha bu odadan çıkmayı düşünmüyorum."

Doktor Oya başını eğerek gülümsedi. "Hadi dinlen sen. Akşama doğru tekrar kontrol edeceğim seni." Ve sessizce çıktı odadan.

Kapı kapandığında, odada bir başıma kaldım yine. Sırtımı yastıklara yasladım. Serum takılı kolum ilacın soğukluğuyla buz gibi olmuştu. Üşümüştüm ama en çok içimdeki boşluk üşüyordu. Bacaklarımın yanına itiştirdiğim ince pikeyi üzerime doğru çektim.

Gözlerim ağır ağır kapanırken bu odayı evimde bir odaymış gibi hayal etmeye çalıştım, bu yatağın kendi yatağım olduğunu düşledim zihnimde. Kedim Adnan'ın gelip yanıma kıvrıldığını hayal ettim. Leyla, Seren ve Umut'un içeride kahvaltı hazırladığını, seslerinin buraya kadar geldiğini canlandırdım zihnimde.

Ve zihnim üzmedi beni, rüyalarımda evimde buldum kendimi. Üstelik annem bile yanımdaydı...

Huzurum çok uzun sürmedi, belki bir belki de iki saatlik bir uykunun sonunda kapı çaldı.

İçimde yankılanan huzurlu hayal bir anda dağılıverdi. Gözlerimi hızla açtım, göğsümde hafif bir sıkışmayla yerimden doğruldum. Kalbim alışkanlıkla korkuya çarptı önce. Sanki kapı değil de gerçek dünya çalmış gibiydi.

"Girin," dedim boğuk bir sesle.

Kapı yavaşça aralandı. İçeri giren Devrim'di.

Her zamanki gibi kusursuz görünüyordu. Siyah, kesimi sert bir takım elbise giymişti. Gömleği bembeyazdı, kravatsızdı ama ciddiyetinin zerresine zarar gelmemişti. Fakat bakışlarında alıştığım o soğukluk yerine bu kez hafif bir yumuşama vardı.

"Eğer müsaitsen..." dedi, dudaklarında yarım bir gülümsemeyle. "Sana bir hediyem var."

Yataktan doğruldum, uykunun bulanıklığı hâlâ üzerimdeydi. Ne dediğini tam anlayamamıştım.

"Tamam..." diyebildim yalnızca, ne olduğunu çözmeye çalışarak.

Ardından birer birer içeri girdiler.

Odaya ilk girenler Deha ve Demir'di. Devrim'in kardeşleri.

İkisi de odanın kapısından yan yana geçebilmek için zorlanarak girmişti çünkü ellerinde birlikte taşıdıkları büyük, koyu ahşap, işlemeli antika bir dresuar vardı.

Deha, üzerindeki gri kapüşonlusuyla Demir'den daha dağınık görünüyordu. Demir ise siyah, düz tişörtünün üzerine açık haki bir gömlek giymişti. Daha derli topluydu ama taşıdığı sehpanın ağırlığı omuzlarında kendini belli ediyordu.

Onların hemen ardından Ömer girdi. Onun ellerindeyse devasa bir kutu vardı, kutudan anladığım kadarıyla içinde kocaman bir televizyon olmalıydı. Ömer de takım elbiseliydi, siyah dar kesim pantolonu ve içinde boğazlı kazak olan blazer ceketiyle âdeta Devrim'in sağkolu olduğunu belli ediyordu. Güneş gözlüğünü yukarı ittirip bana hafifçe başını salladı saygılı bir tavırla.

"Bunu nereye bırakalım?" diye sordu Deha odanın ortasında durup bana bakarak.

Ağzımı açmaya çalıştım ama ne diyeceğimi bilemedim. Şaşkındım. Uykuluydum. Üzerimdeki pikeye sarılmış vaziyette onları öylece izliyordum.

O an Devrim gülecek gibi oldu ama kendini tuttu.

"Sizce nereye bırakmanız gerekiyor?" dedi alaycı bir tavırla ve o tipik kendine has gülümsemesiyle.

Hepsinin bakışları yatağın karşısındaki boş duvarda buluştu. Cevap belliydi.

Birlikte dikkatlice hareket ederek antika sehpayı yatağın tam karşısına yerleştirdiler. Sehpa zemine yerleştirildiğinde tahtaların birbirine çarpan sesi odayı doldurdu. O sırada ben uykulu gözlerle ne olup bittiğini izliyor, anlam vermeye çalışıyordum. Ömer, Devrim'in emriyle televizyon kutusunu açarken gözlerim bomboş bakıyordu.

"Yeri iyi mi?" diye sordu Demir televizyon sehpasını göstererek.

"E-evet..." diye mırıldandım. "Teşekkür ederim Demir, yani ikinize de..."

"Ben Deha'yım yalnız." Duyduğum cevap karşısında kafam iyice karıştı.

Sahi ya, hangisi Demir'di hangisi Deha'ydı? Birbirlerine çok da benzemiyorlardı ama hangisinin hangisi olduğunu ayırt edememiştim daha.

"Ben Demir," dedi yanındaki kapüşonlusuyla daha spor bir giyimle karşımda duran.

"Ben de Devrim," dediğini duydum Devrim'in sürpriz yumurtadan çıkar gibi.

"Kusura bakmayın," dedim. "Ben size D1, D2 ve D3 desem olur mu?"

Deha ve Demir kahkahalarla birbirlerine dönerken Devrim gülüşünü bastırmaya çalışıyor gibiydi. O sırada Ömer dikkatle dev ekranı sehpanın üstüne oturttu.

Ben hâlâ televizyon konusunda hiçbir şey söyleyememiştim çünkü hâlâ uykuluydum. Deha, Demir ve Ömer birlikte önümde durmuş, televizyonun kurulumunu yapmaya çalışırken Devrim bana döndü.

"Sıkılmaya başladığını tahmin ettim," dedi. "En azından bir şeyler izlersin."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Doğru tahmin etmişsin. Odanın duvarlarını ve tavanını gözüm kapalı çizebileceğim kadar izledim."

Devrim temkinli bir gülümsemeyle başını eğdi. "Sevindim," dedi.

O an Devrim'le ilgili bu zamana kadar nasıl fark etmediğimi bilmediğim bir şey fark ettim.

Boynunun sağ yanında, yakasından biraz yukarı sızan siyah mürekkep... Bir piyon dövmesi. Satranç tahtasının en küçük, en önemsiz, en çok feda edilen taşıydı bu. Ama piyon, doğru zamanda doğru yere ulaşırsa... vezire dönüşürdü.

Gözlerim o küçük işarette takılı kaldı. O sırada Devrim, uzaktan kumandayı Ömer'in elinden alıp yatağın yanındaki sehpanın üzerine bıraktı.

"Şimdilik her şey hazır," dedi. "Kumanda artık senin." Sonra Ömer'e döndü. "İnternete bağlı mı?"

"Evet efendim," dedi Ömer. "Bağlantı tamam, dilediği her şeye ulaşabilir."

Demir ve Deha o sırada arkalarını toplamıştı bile. Deha bana göz kırptı, Demir ise başıyla selam verdi.

"Tekrar geçmiş olsun Eliz," dedi Demir, içtenlikle.

"Teşekkürler D2!" diye mırıldandım.

"O bendim yalnız!" dedi Deha.

Bu ikili gerçekten eğlenceliydi. Üçü çıkmak üzere kapıya yöneldiğinde Devrim onları durdurdu. "Siz gidin. Ben birazdan geliyorum."

Hiçbiri sorgulamadı. Ömer kapıyı sessizce arkasından çekerek kapattı. Böylece biz odada baş başa kaldık. Niye onlarla gitmemişti, benimle konuşmak istediği bir şey mi vardı, bilmiyordum ama bir türlü söze girememişti.

Sonunda sessizliği ben bozmak zorunda kaldım.

"Piyon dövmen var. Onu daha önce görmemiştim."

Devrim önce ne dediğimi anlayamamış gibi kaşlarını çattı. Sonra boynunu eliyle yokladı, dövmeye geldiğinde sanki dövmeyi eliyle hissedebilmiş gibi hafifçe gülümsedi.

"Uzun yıllardır var, evet," dedi. "Küçükken babamla satranç oynardık. O hep vezirdi. Ben de hep piyon."

"Sonra?" diye sordum istemsizce.

"Sonrası..." Gözlerini yere, bir yandan eliyle düzeltmeyi sürdürdüğü kolsaatine doğru çevirdi. "Piyonun neler yapabileceğini iyi öğrenince vezir olmama gerek olmadığını anladım."

Sesi alçaktı ama kararlıydı. İçinde taşıdığı öfke yoktu belki ama geçmişin ağırlığı apaçık ortadaydı.

"Peki şimdi?" dedim. "Vezir misin artık? Yoksa hâlâ piyon musun?"

Cevap vermedi.

Yalnızca bana döndü ve konuyu değiştirmeye niyetlendiğini gösteren bir geçiş yaptı.

"Kıyafetlerini beğendin mi?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Teşekkür ederim."

"Başka bir şeye ihtiyacın olursa söylemekten çekinme lütfen, Doktor Oya senden duyacağı her şeyi bana iletecek. Neye ihtiyacın olursa ona söyle."

Başımı salladım.

"Peki ihtiyacım olan şey bu evden gitmekse?"

Devrim derin bir iç çekti.

"En azından artık bu odada sıkılmayacaksın," dedi.

"Evet," dedim. "Çok teşekkür ederim. Ailemden, sevdiğim herkesten ayrıyım ve muhtemelen hepsi benim öldüğüme inanıyor ama en azından bir televizyonum var. Bu harika bir şey."

Devrim sesimdeki alaycı tonu hissedince bana bir adım yaklaştı. Önce bir süre gözlerime baktı, sonra uzanıp yan sehpada duran

kumandayı aldı. Ben ne yaptığını anlamaya çalışırken o bir çırpıda televizyonu açtı ve canlı yayın yapan ana akım kanallar listesine girdi. Yatağın içinde öylece oturmuş, Devrim'in kanallar arasında gezinmesini izliyordum.

Önce bir haber kanalını açtı. Spiker, ciddi ve gergin bir ifadeyle şu cümleyi okuyordu:

"Amerikalı Diplomat Mark Benson'ın Türkiye'ye gelişi sonrası kaybolmasının üzerinden günler geçti. Tüm istihbarat birimleri devrede. Gözaltına alınanlar var ancak netleşen bir durum henüz yok. Washington yönetimi açıklama bekliyor."

Ben şaşkınlıkla televizyon ekranına bakarken Devrim bir sonraki kanala geçti.

İkinci kanalda, ekranın alt kısmında aynı başlık kırmızı bültenle dönüyordu:

"Diplomat krizinde ikinci hafta! Türkiye-ABD hattında diplomatik trafik hızlandı."

Bu kez spikerin sesi görüntülerin üzerine biniyordu. *"Havalimanı görüntüleri, otel kayıtları ve ceptelefonu sinyalleri inceleniyor. Yetkililer kamuoyunu paniğe sevk edecek açıklamalardan kaçınıyor ama perde arkasında oldukça hareketli saatler yaşanıyor."*

Üçüncü kanal, daha spekülatifti. Alt başlıkta şu yazıyordu: **"Amerikalı Diplomat istihbarat için mi geldi? Kaybolma değil, kaçırılma mı?"**

Ekrandaki yorumcular birbirlerini bastırarak konuşuyor, olasılıkları tartışıyordu.

Boğazımın kuruduğunu hissettim. Diplomatın ekranda verilen fotoğrafları beni o geceye götürdü. Onu canlı olarak gören son insanlardan biri bendim. Dizlerinin üstüne çökmüş o hali, o yalvaran yüz ifadesi hâlâ zihnimin içindeydi.

Kalbim sanki üst üste gelen darbelerle içimde sekmeye başladı. Ben sadece... nöbetçi eczane arıyordum.

Sadece bir olaya şahit olmuştum. O gece yalnızca orada bulunmuştum. Ama bu... bu izlediğim şey bana olayın benden ne kadar büyük olduğunu gösteriyordu. Bu olay kocaman bir yangına dönmüş, ülkenin hatta dünyanın gündemi haline gelmişti.

Birkaç saniye sonra Devrim fark etti sustuğumu, hatta nefesimi tuttuğumu. Kumandayı yavaşça elinden indirip televizyonu kapattı. Yüzümdeki ifadeye dikkatle baktı ama bu kez yorum yapmadı. Odayı yeniden sessizlik sardığında bile zihnim susmuyordu. O geceden kalma silah sesleri kafamın içinde yankılanıp duruyor, bir tanesi de her seferinde bir yerlerden sekip bir şekilde beni vuruyordu. Aynen o gece olduğu gibi...

Hiçbir şey söyleyemedim. Gözlerim hâlâ kapalı ekrana dikiliydi. Orada gördüğüm şey, artık içimdeki sessizliği daha da derinleştirmişti.

"Şimdi anladın mı?" diye sordu Devrim. "Dışarıda olman yalnızca senin için değil, yanına gitmek istediğin sevdiklerin için de tehlikeli Eliz. Seni yanımda tutmam benim için bile tehlikeli."

"O zaman neden yapıyorsun bunu?" diye sordum dolu gözlerle.

Devrim derin bir nefes aldı ve duruşunu dikleştirdi.

"Anlayacaksın," dedi. "Bir gün..."

Kapıya yöneldi. Delirmek üzereydim. Cevaplara ihtiyacım vardı, kafam o kadar karmakarışıktı ki birinin bana bir şeyleri açıklaması lazımdı ama bana yardım ettiğini savunan bu adam, sorularımı yanıtsız bıraktıkça daha çok bir bataklığın içine battıkça batıyor gibi hissediyordum. Bir şeyleri anlatmak bu kadar zor olmamalıydı.

"Devrim?" diye seslendim ardından. Tam kapıyı açarken durdu ama bana bakmadı bile. "Bir piyonun bu kadar kibirli olması normal mi?"

Gülüşünü duydum ama arkasına dönmeden konuştu. "Kimbilir. Belki de piyon, şahı tehdit edecek kadar yol almış olabilir."

Ve ardından çıkıp gitti.

Ardında kalan karanlık ve sessizlik beni gözyaşlarına boğdu. Ruh halim giderek kötüleşiyordu. Bir şeyleri aşmak istiyordum ama neyi aşacaktım, hangisini aşacaktım? Diplomatın öldürüldüğü o anı mı silecektim zihnimden, yoksa kendi vurulduğum anı mı? O sandığın içindeki çaresizce yatışımı mı, yoksa anne olamayacağımı öğrendiğimdeki hayal kırıklığımı mı? Ailemden ve tüm sevdiklerimden uzak kalışımı mı, yoksa yanlarına yaklaşsam onları tehlikeye atacağım gerçeğini mi? Neyi aşacaktım, hangisini?

Bir yaz gecesi hayatımı mahvetmişti. Şimdi bana tamamen yabancı bir ailenin ve bu gizemli adamın yanında süresiz bir misafirliğin başrolüydüm. Peki kimdi bu adam? Beni niçin koruyordu? Beni korumak için kendisini ve ailesini neden tehlikeye atmıştı?

Neden?

Çocukluğumuzu yaşayamayışımız sızı gibi kalmış kalbimizde, sanki mezarı başında bekliyoruz kendi çocukluğumuzun ama ne kadar beklersek bekleyelim vedalaşamıyoruz.

8. BÖLÜM

Ödeşmek

Yazarın Anlatımıyla

Gündoğdu Kadın Kapalı Cezaevinin demir kapıları, sabah sayımından bu yana ilk kez yeniden ağır ağır açılıp kapanmış, ardından içerideki sessizlik yeniden başlamıştı. Gri boyalı duvarların arasında yankılanan tek şey nefeslerin, iç çekişlerin ve gözyaşlarının sessiz fısıltısıydı. Burada herkesin pişmanlıkları vardı, herkesin acıları ve özlemleriyle kaplıydı bu dört duvarın arası.

Koğuşun ortasında, soğuk fayans zeminin üzerinde yer minderlerine yayılmış altı kadın vardı. Biri, cezaevi gazeteliğinden kesip sakladığı bulmacaları çözüyordu; biri sırtını duvara yaslamış kitap okuyordu, diğerleriyse kendi aralarında fısıltıyla dertleşiyordu. Ortamda hâkim olan sessizlik, alışılmış türden değildi. Bu, içinde çok fazla şeyi barındıran bir sessizlikti. Kayıpları, acıları, suçları ve suçsuzlukları içinde taşıyan, kelimelerle bozulmaya korkulan bir sessizlikti...

Ve o kadınların arasında, köşedeki minderin üstüne büzülmüş bir figür daha vardı, Zeynep Karaçay. Eliz'in annesi.

Başörtüsünü başına tam yerleştirememişti, alnından kayan birkaç saç teli ıslak yanaklarına yapışmıştı. Ellerini dizlerinin üzerine koymuştu, parmakları kendi içinde dolaşıyor, bir şeyler arar gibi

birbirlerine dolanıyordu. Yüzünde sadece üzüntü değil, bir annenin çaresizliği, belirsizlik karşısındaki tükenmişliği ve sabırla bastırdığı feryadı vardı.

Gözleri açık ama ifadesizdi. Uzaklara, duvarın görünmeyen bir yerine bakıyordu sanki. Orada, zihninde kızı Eliz'i görüyordu. O sabah bir kez daha, "Belki bugün bir haber gelir," umuduyla uyanmıştı ama saatler geçtikçe umut tükeniyor, yerini yavaş yavaş korkuya bırakıyordu.

Cezaevinde televizyon açıktı. Tavan köşesine sabitlenmiş, zamanla sararmış plastik kasasıyla küçük bir cihazdı bu. Ses kısık olsa da yeterince açıktı. Ekranda yine o konu dönüyordu: Amerikalı Diplomat Mark Benson'ın kaybolması.

Spiker ciddi bir ses tonuyla haberi tekrarlıyordu.

"*Amerikalı Diplomat Mark Benson'ın Türkiye'de kaybolması, uluslararası gündemin ilk sırasındaki yerini koruyor. İki haftadır süren kriz, hâlâ çözüme ulaşamadı. ABD büyükelçiliği, olayla ilgili gelişmelerin takipçisi olduklarını belirtti...*"

Zeynep, başını hafifçe kaldırdı. Gözleri yavaşça televizyona kaydı.

Bir mahkûm, televizyonun sesini biraz daha açtı. Diğer kadınlar da sessizce dönüp ekrana baktı. Bir kısmı olayın ciddiyetini anlamaya çalışıyor, bir kısmı sadece gündemi izliyordu.

Eliz'in annesi Zeynep'in yanında oturan yaşlı mahkûm Hafize, hafifçe eğilerek fısıldadı.

"Yine aynı adamın haberi... Büyük bir şeye benziyor bu iş."

Zeynep cevap vermedi.

Umurunda bile değildi. Kızıyla alakalı bir haber olmadığı sürece dünya yansa umursamazdı.

Kameralar yeniden diplomatın sınırdan geçerkenki görüntüsünü gösterdi. Ardından gri bir sokak, boş bir yol ve uzmanların tahmini açıklamaları. Zeynep'in gözyaşları yine sessizce süzüldü. Kimse ona neden ağladığını sormadı. Çünkü herkes bu koğuşta

bir şey için ağlıyordu zaten. Kimi çocukları için, kimi adaletsizlik için, kimi sadece geçen zamanın ağırlığı için. Ama Zeynep Karaçay, kızı Eliz'in bir gün karşısına dimdik çıkacağını hayal ederek ağlıyordu.

Bu sabah diğerlerinden daha uzundu. Umutsuzluğun cezaevi duvarları kadar kalınlaştığı, bekleyişin iç acıttığı bir sabahtı. Ve o duvarların ardında bir anne, sadece tek bir cümle için dua ediyordu. "Allah'ım, Eliz'imi bana geri getir."

Eliz'in Anlatımıyla

Günler bu odadaki zoraki misafirliğimle geçip gidiyordu. Bu eve, bu odaya geleli tam on beş gün olmuştu. Zaman artık saatlerle değil, "Uyandım mı, yoksa hiç uyumadım mı?" sorusuyla ölçülüyor gibiydi. Bazen uyandığımda hava karanlık oluyordu, bazense uyumak için güneşin doğmasını bekliyordum. Ama hepsinde ortak olan tek şey odamın sessizliğiydi.

Bu süre boyunca odamdan bir kez bile çıkmamıştım. Bu evde yapabileceğim en akıllıca şey bu olacaktı. Çıkıp birileriyle karşılaşmak ve sorgulanmak istemiyordum. Hayatta kalabilmek için kendimi bu dört duvarın arasına gömmüştüm.

Doktor Oya ve yemek getiren çalışanlardan başka kimseyi görmüyordum günlerdir. Doktor Oya her gelişinde aynı sakin ses tonuyla halimi soruyordu. Ben de her seferinde aynı cevabı veriyordum. "İyiyim."

Yalan olduğunu ikimiz de biliyorduk ama bazen yalanlar gerçeklerden daha çok katlanılır oluyordu.

Devrim Ali Yöner ise televizyonu getirdikleri günden sonra odama bir kez bile gelmedi. O günden sonra onu ne gördüm ne de sesini duydum. Zaten içinde bulunduğum bu malikâne o kadar büyüktü ki kapladığım yer bir robot süpürgeden farksızdı, en azından o çalışırken ses çıkarıyordu ve evin tüm odalarını gezebiliyordu.

Günlerim televizyonla geçti. Uzaktan kumanda bir süreliğine en yakın arkadaşım oldu. Önce her sabah aynı haberleri açıyordum. Amerikalı diplomat Mark Benson'ın kayıp haberlerini elbette. Kafayı yemiş gibi sürekli aynı haberleri izleyip duruyordum. Amerika ve Türkiye hattında kriz derinleşiyordu ve adamın havalimanından ayrıldıktan sonra çekilen yeni görüntüleri ortaya çıkmıştı. Komplo teorileri, güvenlik zafiyetleri, casusluk iddiaları... Bu haberleri dinlemek bir süre sonra bana kendimi yabancı bir hikâyenin figüranı gibi hissettirmeye başlamıştı. Oysa... O gecenin başrollerinden biri de bendim. Kimse bilmiyordu.

Sonra bir noktada dayanamamaya başladım. Televizyondaki spikerlerin sesleri, ekranın altından geçen altyazılar, görüntülerin gri tonu... Hepsi içimi kasvete boğuyordu. Haberleri kapatıp yerine rasgele çizgi filmler açtım. En azından onlar renkli, neşeli ve güvenliydi. Kimsenin ölmediği, kimsenin kaybolmadığı dünyaları vardı çizgi filmlerin. Kötü karakterlerin bile sonunda ya iyi olduğu ya da cezalandırıldığı hayali dünyaları vardı en azından.

Bir sabah örneğin, sekiz saat boyunca sadece aynı çizgi filmi izledim. Aynı karakterin her defasında aynı şekilde tuzağa düşmesini, sonra sihirli bir şekilde kurtulmasını.

Gerçek hayatın o kadar uzağındaydı ki... işte bu yüzden güzeldi.

Bazen emlak programları izlerken uyuyakalıyordum, bazen de *Aşk-ı Memnu*'nun tekrarlarını izlerken. Ama içimdeki boşluk hiç dolmadı.

Bir keresinde Doktor Oya bana, "Biraz dışarı çıkmak ister misin?" diye sordu. "Bahçeye?"

Cevap bile vermedim. Kararım kesindi. Ortalık durulana kadar bu evden çıkamayacaksam bu odadan da çıkmayacaktım. Bu evde yaşayan kimseyi rahatsız etmek istemiyordum.

Her geçen gün içimdeki bazı şeyler daha da silikleşti. Kendime dair olanlar, geçmişime dair olanlar, geleceğime dair kurduklarım. Hepsi gün geçtikçe daha da silikleşti. Sanki ben yavaş yavaş yok oluyordum da fark eden kimse yoktu.

Ben televizyon karşısında yitip giderken dünya dışarıda dönmeye devam ediyordu.

O gece de her zamanki gibi televizyon açık uyuyakalmıştım. Ekranda tiz sesli bir çizgi film karakteri mutlu mutlu zıplıyordu ama beynim onu duymuyordu bile. Yorgunluk ve çaresizlik uykumla birbirine karışmıştı. Odam sessizdi. Güvenliydi. Ve sanırım bu odanın sessizliğine alışmaya başlamıştım.

Ta ki... **Birden kapı şiddetle çalınana kadar.**

Bir an için yattığım yerden sıçradım. Kalbim göğsüme değil, boğazıma sıkıştı sanki. Kapı öyle usulca vurulmuyordu, âdeta birisi kapıyı kırmaya çalışıyordu. Öyle büyük bir gürültüydü ki neye uğradığımı şaşırdım. Nefesimi tuttum, ses çıkarmak yerine battaniyemi üzerime çektim bir kez daha.

Sonra dışarıdan bir ses geldi.

"Eliz Hanım?" dedi sesin sahibi. "Ben Ömer. Yardımınıza ihtiyacımız var."

Bu Ömer'di, Devrim'in sağkolu. Sesi o kadar endişeli çıkıyordu ki içeri girmesini söylemek yerine telaşla ayağa kalkıp kapıya gittim. Kapıyı yavaşça açıp geri çekildim.

"Ne oldu?" diye sordum merakla.

İçeriye giren adam daha önce gördüğüm tanıdığım Ömer değildi sanki. Ceketi dağılmıştı, saçları terden alnına yapışmıştı. Kravatı gevşemiş, gömleği buruşmuştu. Nefes nefeseydi. Yüzüyse gördüğüm en endişeli ifadeye bürünmüştü. Gözleri çaresizce aranıyordu. Beni konuya dair asıl korkutan ipucuysa Ömer'in gömleğindeki kan damlalarıydı.

"Ne oldu?" dedim bir kez daha, karşısında Doktor Oya'nın hediyesi pembe pijama takımıyla durmuş, telaşla tekrar tekrar soruyordum. "Ne oldu Ömer?!"

"Eliz Hanım..." Sesi titriyordu. "Sizin tıp okuduğunuzu biliyorum. Devrim Bey'in... yardıma ihtiyacı var."

Kalbim yeniden hızlandı.

"Ne demek yardıma ihtiyacı var? Ne oldu? Oya abla nerede?"

"Yardıma ihtiyacı var," dedi bir kez daha, elleri titriyordu, ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. "Doktor Oya bugün izinli. Yarın dönecekmiş. Aradık, ulaşamıyoruz. Ben de ne yapacağımı bilemeyip size geldim, başka çarem yok!"

Ömer'in sesindeki korku o kadar gerçekti ki düşünmeye vaktim bile olmadı. Hiçbir şey söylemeden yatağın yanındaki berjerde duran siyah uzun sabahlığı üzerime geçirdim.

"Nerede?" diye sordum.

"Beni takip edin," dedi Ömer.

Koridora adım attığımız anda evi yıllar sonra ilk kez görüyormuşum gibi hissettim. Duvarlardaki tablo gölgeleri, geç saatlerin sessizliği, loş lambaların titrek ışığı... her şey hem tanıdık hem de rahatsız ediciydi. Ömer hızlı ama dikkatli adımlarla ilerliyordu. Onu takip ederken kalbim sanki her adımda biraz daha hızlanıyordu.

Üst kattaki koridorun sonuna yaklaştığımızda kapısı aralık olan büyük odaya vardık. Devrim'in odası. Şimdiye dek yalnızca hayal edebildiğim, o duvarların ardında neler olduğunu merak ettiğim yer...

Ömer kapıyı sessizce itti. Gördüğüm manzara karşısında birkaç saniye yerime çakıldım.

Devrim yatağında yatıyordu. Gömleği kan içindeydi. Sol tarafı kaburgalarının altından gelen koyu kırmızı bir lekeyle sırılsıklam olmuştu. Kan, örtünün beyazına da bulaşmıştı. Yüzü solgun, gözleri yarı açıktı... ama bakışları boştu. Yalpalayan bir bilince tutunmaya çalıştığı her halinden belliydi.

Yatağın iki yanında kardeşleri vardı. Demir bastırdığı bez parçasıyla yaranın üzerini tutarken alnından soğuk terler akıyordu. Deha ise ellerini saçlarına geçirmiş, ileri geri yürüyordu. İkisinin de gözünde aynı panik, aynı çaresizlik vardı.

"N-ne oldu ona?" dedim kısık bir sesle.

Demir başını kaldırdı, gözleri kan çanağı gibiydi.

"Vuruldu." Sesi boğuk çıkmıştı.

"Ama daha fazlasını söyleyemeyiz Eliz Hanım," dedi Ömer arkamdan.

Bir şey düşünecek halde değildim, bir şeyleri sorgulayacak halde de değildim.

"Ambulans..." diyebildim sadece. "Ambulans çağıramaz mısınız? Ya da başka bir doktor?"

"İmkânsız," dedi Ömer çaresizce. "Bu olanları bizden başka kimse bilmemeli. Çaresiz kalmasam size gelmezdim."

Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Hızla yanına çömeldim. Göğsündeki kanlı gömleği dikkatlice inceledim. Yara sağ tarafına denk geliyordu, bu iyi haberdi, kalbine yakın değildi. Ama çok fazla kan vardı. Aşırı kayıp yaşanmış olabilirdi ve ben tam olarak ne yapacağımı bilmiyordum.

"Bana hemen şey getirin..." diye geveledim ağzımda. "Hemen temiz bez, havlu ve sıcak su getirin. Bir tane de cımbız lazım. Antiseptik ve dikiş seti de bulmamız gerekiyor, Oya ablanın odasında vardır kesin!"

Demir, emir almış gibi hızla çıktı. Demir'in yokluğuyla Eliz yaraya batırmaya devam etti. Deha birkaç saniye tereddüt etti ama sonra o da gözlerini kaçırarak odadan fırladı. Geriye sadece Ömer, ben ve Devrim kalmıştık.

Devrim'in yüzüne doğru eğildim.

"Devrim?" dedim. "Beni duyuyor musun?"

Gözkapakları hafifçe oynadı. Dudakları belli belirsiz kıpırdadı.

"Eliz..." dedi neredeyse fısıltıyla. "Onun ne işi var burada?"

Bu soru Ömer'eydi ama yanıtlayan taraf ben oldum.

"Yardım etme sırası bende sanırım," diye mırıldandım. "Sakin ol, her şey kontrolüm altında. Sana bir şey olmasına izin

vermeyeceğim, tamam mı? Şimdi lütfen sakin kalmaya ve uyumamaya çalış, tamam mı?"

Elimi uzattım, soğuk parmaklarını tuttum, parmaklarına bile kan bulaşmıştı. Sanki bir şeyler söylemek ister gibi bakıyordu ama sözcükler boğazına takılmıştı.

O sırada kapı yeniden açıldı, Demir içeri girdi, ardından Deha da malzemelerle birlikte peşinden geldi.

İkisi de ellerindeki malzemeleri hızla yere bıraktı. Küçük bir metal kutunun içinden antiseptikler, sargı bezleri ve makas çıktı. Deha yanında getirdiği sıcak suyu dikkatle taşırken Ömer, Devrim'in uyuyup uyumadığından emin olmak için gözlerini üzerinden ayırmıyordu.

Malzemeleri kontrol ettikten sonra kendimden emin görünmeye çalışarak ayağa kalktım ama korkudan ölüyordum.

Üçüne dönüp başımla pencere önünü işaret ettim.

"Bir saniye gelir misiniz?" diye sordum.

"Ben kalayım," dedi Ömer. "Tampon yapmaya devam ederim. Uykuya dalmasın, kontrol edeyim."

"Dalacak gibi olursa vur ona," dedim Ömer'in şaşkın bakışları altında. "Ufak bir tokat yani. Kendine gelmesi için."

"Ama ben patronuma vuramam ki!" dedi Ömer çaresizce.

Bir anlığına anlamsız bir ifadeyle yüzüne baktım.

"Tamam," dedim. "Beni çağır, ben vururum."

Koskoca malikânede vurulan birine tıbbi yardım yapabilecek tek kişinin ben olması gerçek olamayacak kadar saçma ve benim için fazlasıyla sarsıcıydı. Deha ve Demir'i kenara çektiğimde onlara söyleyeceğim şeyse asıl bombaydı ve bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum.

"Şimdi sizden bir şey rica edeceğim," dedim. "Ama sizden isteyeceğim bu şey sizi korkutmasın."

Deha ve Demir beni merakla dinlerken ne söyleyeceğimi asla tahmin edemeyeceklerini biliyordum.

"Tamam," dedi Deha. "Ne isteyeceksin?"

"Bana..." diye mırıldandım sessizce, Devrim'in duyamayacağı bir sesle. "Bana YouTube'tan '*İnsan Vücudundan Kurşun Nasıl Çıkarılır?*' videosu açar mısınız?"

Deha'nın gözleri bir anlığına şaşkınlıkla açıldı. Demir ise başını eğdi, bir şey söylememeye çalıştı ama gözlerinde, "*Şaka yapıyor olmanı dilerim*," bakışı vardı. Bense ciddiydim. Ve bunu fark ettiklerinde, gerginlik yerini daha çok korkuya bıraktı.

"Eliz..." dedi Demir kısık sesle. "Sen daha önce hiç?.."

"Hayır," dedim dürüstçe. "Ben daha öğrenciyim! Benim bunu yapmam suç bile sayılır ama başka çareniz yok. Teorik bilgim var. Temel anatomi, yara bakımı, kanama kontrolü, en azından bunları biliyorum. Tek eksik kurşun çıkarma..."

Deha anlık bir kabullenme ve deli cesaretiyle cebinden telefonunu çıkarırken dudaklarının arasından, "Allah yardımcımız olsun!" cümlesinin çıktığını duyabilmiştim.

Tam o an Ömer'in bize seslendiğini duyduk.

"Gözkapakları ağırlaşıyor, Eliz Hanım. Uyanık tutmaya çalışıyorum ama zorlanmaya başladı gibi, söylediklerime cevap vermiyor."

"Geliyorum!" dedim hemen. Hızla geri döndüm, sabahlığımı üstümden çıkardığım gibi yere attım ve Devrim'in yatağına çıktım. Dizlerinin hemen yanına oturup yarasına doğru eğildim.

Yaranın üzerindeki bezi dikkatlice kaldırdım. Kan durmamıştı ama akışı yavaşlamıştı, bu iyiye işaretti. Derin bir nefes aldım.

"Steril bez hazır mı?" diye sordum.

"Hazır!" dedi Ömer telaşla.

"Cımbız hazır mı?" diye sordum.

"Hazır," dedi Deha ve kaynar suya soktuğu cımbızı çıkarıp kurulayarak bana uzattı.

"Peki YouTube hazır mı?" diye sordum sessizce.

Sorumu duyunca Ömer'in gözlerindeki dehşet ifadesini görmeniz lazımdı ama yapabilecek hiçbir şeyimiz yoktu.

Demir telefondan açtığı hızlandırılmış kurşun çıkarma videosunu görebileceğim bir yerde tutarken ben bir yandan yarayı temizliyor, bir yandan videoyu izliyordum. Böyle bir anı dünyanın en absürt filmlerinde bile izleyemezdiniz.

O an kendi içimde de inanılmaz bir ikilemdeydim. Bu yaptığım şey aslında o kadar yanlıştı ki duyulsa okuldan atılmama bile yol açabilirdi. Ama şu an Devrim'i yaşatabilmek için bir şeyler yapabilecek tek kişi bendim.

Demir, Deha ve Ömer açık yaraya bakamıyorlardı bile. Hepsinin gözleri odanın bambaşka yerlerindeydi.

Kurşun deriye çok yakın sayılmazdı ama görünüyordu. Kaburganın hemen altındaydı. Eğer oraya düzgün bir açıyla girmeyi başarırsam bunu zararsız atlatabilirdik. Yanağımı stresle ısırdım. Gözlerim stresten dolu doluydu, hatta ateşimin çıktığını bile hissediyordum ama benim bunu başarmamdan başka şansımız yoktu.

Üstelik bir noktada kendimi hayatımı kurtaran bu yabancıya borçlu hissediyordum. Onu kanlar içinde gördüğüm ilk anda bile onu kurtaramayacağımı bir saniye bile düşünmemiştim çünkü böyle bir seçenek yoktu kafamın içinde. Bunu ona borçluydum ve onu kurtaracaktım. Bu hale gelmesine sebep olan şey ne olursa olsun. Önce onu kurtaracak, sorgulamalarımı sonraya saklayacaktım.

"Dayan," dedim Devrim'e, artık uyanık olmadığını bilsem de. "Lütfen dayan. Gitme. Lütfen bana böyle bir travma yaşatma!"

Cımbızla derinlemesine ilerledim. Metalin metale çarpma sesini nihayet duyduğumda anladım ki kurşuna dokunmuştum.

"Tamam," dedim, nefesimi tutarak. "Çekiyorum."

Ne Ömer'den ne Deha'dan ne de Demir'den cevap geldi. Hepsi gözlerini kapatmış korkuyla bekliyordu. Ve o an hiç beklenmedik birinden, az önce kendinden geçen Devrim'den bir cevap geldi.

Devrim'in boğuk sesiyle, "Çek..." dediğini duydum, yeniden kendine gelmişti. Heyecanla yüzüne baktım, gözleri bir açılıyor bir kapanıyordu.

Nefesimi tuttum. Elim cımbızı tutarken tir tir titriyordu. Yavaşça, dikkatlice tuttum kurşunu ve çekmeye başladım. Önce bir milim, sonra bir milim daha...

Ve sonra... Kurşun artık elimdeydi.

Parmaklarım hâlâ titriyordu. Ellerim kana bulanmıştı ama başarmıştım. Devrim'in gözleri biraz olsun açıktı ve nefesi sabitti. Yorgundu ama hâlâ oradaydı.

"Ömer, temiz gazlı bezi ver!" diye bağırdım. Ömer bezi uzatır uzatmaz sargıyı hazırlayıp yaraya baskı uygulamaya başladım.

"Steril bandaj," diye mırıldandım ter içinde.

Ardından Deha hemen steril bandajı uzattı. Yarayı temizledikten sonra dikkatlice sardım. Her şey olması gerektiği gibi ilerliyordu. Yani videoda gösterildiği gibi!

Bir süre sonra Devrim'in alnındaki ter azaldı. Solunumu biraz daha düzeldi. Sonrasındaysa gözlerini biraz daha araladı.

"Ömer..." dedi güçsüz bir sesle.

"Efendim abi?" dedi Ömer duygularını bastırmaya çalışarak.

"Siz..." dedi Devrim halsiz ve sitemkâr bir sesle. "Siz benim misafirime iş mi yaptırıyorsunuz?"

Odadaki herkes, ben dahil, rahat bir nefes aldık. Devrim'in yüzü, geçen gün yeni keşfettiğim dövmesi ve çıplak göğsü komple ter içindeydi ama en azından artık kendindeydi.

"Özür dilerim abi," dedi Ömer. "Bir daha olmaz."

"Misafire iş yaptırmasalardı şu an konuşamayabilirdin," dedim sessizce.

Devrim başını biraz kaldırıp yorgun gözlerle bana baktı, sanki iyi göremiyor da bakarken zorlanıyor gibiydi.

"Peki öldüm mü?" diye fısıldadı.

"Hayır," dedim. "Ama az kalsın bana kocaman bir travma bırakıyordun."

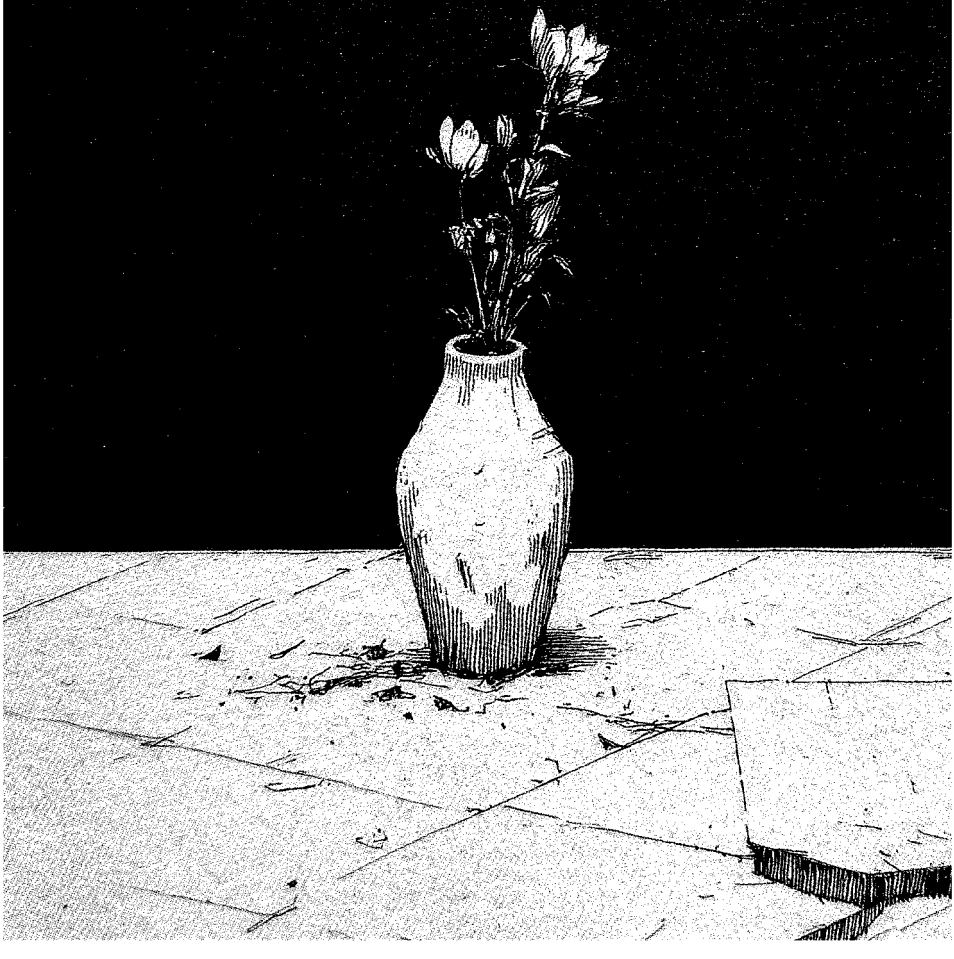
"Hâlâ bırakabilirim," diye mırıldanırken dudakları seyrekçe kıpırdanıyordu.

İkimiz de aynı anda gülecek gibi olduk ama o kadar yorgundu ki sadece gözlerini kapattı. Hepimiz kâbus gibi geçen bir yarım saatin sonunda derin birer nefes alabilmiştik. Devrim hayattaydı ve iyiydi. Önce o benim hayatımı kurtarmıştı ve ben ona borcumu ellerimle ödemiştim.

Ama geriye onlarca soru kalmıştı zihnimin içinde. Kimdi bu kurşunun sahibi? Devrim'den kim, ne istiyordu? Hayatım artık hep böyle mi olacaktı? Ömrüm boyunca belanın çevresinde dolaşacak, kendimi her daim kurşunların etrafında mı bulacaktım?

Geceden geriye Deha'nın dördümüzü de güldüren sessiz sorusu kaldı. "İşiniz bittiyse YouTube videosunu kapatıyorum artık?"

Bir kalp yeniden atmaya karar verdiğinde ilk darbeler hep acıtırmış, bilir misiniz?

9. BÖLÜM

Borç

Yazarın Anlatımıyla

İstanbul'da gecenin bir yarısı, hava yaz aylarında nadir rastlanan o gri tonlarda ve kararsız bir serinlikle dolu. Gecenin sessizliği şehir ışıklarıyla çelişiyor, her sokak lambasının altında yarım kalan bir hikâye var âdeta. Kaldırımlar huzursuz insanların huzursuz adımlarını taşıyor.

O gece, şehrin göbeğinde bir karakol binasının önünde iki genç adam oturuyordu. Yaşlarının ötesinde çökmüş bir yorgunlukla, karakolun merdivenlerine sığınmışlardı âdeta.

Saat gece üç suları olmasına rağmen bu ikisinin de umurunda değil. Burası günlerdir en uğrak yerleri olmuş durumdaydı zaten. Karakolun camlarından içeri süzülen ışık dışında etraf zifiri karanlıktı. Ne bir araba sesi vardı ne de bir insan adımı. Sanki tüm şehir o gece Eliz ortadan kaybolduğundan beri donuktu. Sanki Eliz'le birlikte herkes kaybolmuş gibiydi.

İçeriden saatlerdir tek bir haber bile gelmemişti. Günlerdir olduğu gibi... Polisler, Eliz'in kaybolduğu geceyle ilgili ifadelere tekrar bakacaklarını söylemiş ama henüz hiçbir şey paylaşmamışlardı. Umut'un gözleri arada sırada karakol kapısına kayıyordu, bir umut içinde bekliyordu sessizce. Ama kapı da onun gibi sessizdi.

"Gurur abi..." Umut'un sesi gecenin içinden çıkıp gelen bir ışık gibi yankılandı.

Gurur başını çevirdi ama konuşmak yerine soran gözlerle bakmakla yetindi.

"Sen Eliz ablamı seviyorsun, değil mi?" diye sordu Umut.

Gurur sessiz kaldı önce, Umut'un yüzüne öylece baktı. Sonra hüzünle gülümsedi.

"Ben... hepinizi seviyorum Umut," dedi. "Leyla'yı, Seren'i... seni. Hepinizi. Siz sonuçta dostlarımsınız benim."

Gözleri yoldaydı ama aklı başka yerdeydi Gurur'un.

Umut cevabı beğenmemiş gibi Gurur'a döndü. "Ama onu... Yani Eliz ablamı bir başka seviyorsun, değil mi?" diye sordu.

Sesinde çocukça bir merak yoktu, tam aksine, içinde büyüttüğü koca bir gerçekliği onaylatma arzusu vardı.

Gurur başını yavaşça öne eğdi. Cevabı bu sefer çok kısaydı.

"Evet," dedi yalnızca. "Onu bir başka seviyorum."

İstanbul'un gece yarısı suskunluğunda, iki gencin üzerine çöküp oturmuştu bu cümle. Bir polis telsizi içeriden kısa bir cızırtı verdi sessizliği bölmek ister gibi. Karakolun girişinde bir görevli sigarasını yakmış, gecenin sakinliğini izliyordu ama o merdivenlerin başında oturan iki gencin içi gece kadar sakin değildi.

İstanbul'un gökyüzü, o gece bir sırrı saklamak istercesine karanlıktı.

Eliz'in Anlatımıyla

Devrim'in yarasını sarmayı bitirdiğimde ellerim hâlâ titriyordu. Üzerimdeki pembe pijama takımım terden sıvanmış gibiydi, alnımdan süzülen damlalar kaşlarımı geçip gözlerime iniyordu. Gözümün önünde bulanıklaşan görüntüyü kolumun tersiyle silmiş ve başardığımı kabullenmiştim. Bitmişti. En azından şimdilik.

Devrim sargılar içinde derin bir uykunun içine dalarken solukları da daha düzenliydi artık. Her bir nefesiyle ben de içimden bir parça gevşetiyordum çünkü onu kurtarmıştım. Ölmemişti. Hâlâ yaşıyordu. Oracıkta kollarımda kaybolup gitmemişti. Bu benim için tam olarak ne ifade etmeliydi, bilmiyordum ama birinin benim yardımımla hayata tutunması mucize gibi hissettiriyordu.

Oda sessizdi. Yalnızca arada bir Devrim'in soluk alıp verişi duyuluyordu. Ömer pencerenin önündeki tekli koltuğa sığmış, başını cama yaslamış halde camdan dışarıyı seyrediyor ve uykuya teslim olmamaya çalışıyordu. Nöbette gibiydi ama uyku gözlerini her an ele geçirebilir gibi görünüyordu.

Demir yerde, kolunu bir berjerin koluna uzatmış, yarı oturur yarı kıvrılmış bir şekilde uyuyordu. Deha ise duvara yaslanmış, elleriyle yüzünü kapatmış, başını öne düşürmüş, öylece uyuyakalmıştı.

Herkes birlikte geçirdiğimiz son birkaç saatin içinden fırtınadan çıkar gibi çıkmıştı.

Bense Devrim'in hemen yanındaki berjere oturmuş, sabahlığımın eteğini dizlerime çekmiş bir halde saatlerdir kıpırdamamıştım. Dikiş setinin kapağı hâlâ açıktı, steril bezlerin bazıları hâlâ yerlerdeydi. O an kimse temizlik yapacak ya da ortalığı toparlayacak durumda değildi. Devrim'in odasının içi bir şehrin savaş sonrasını andırıyordu.

Kafamı koltuğun sırt kısmına yasladığımda tavan bana hiç bu kadar uzak görünmemişti. Sanki gökyüzü gibiydi. Gözlerimi kapadım ama zihnimi susturamadım. Zihnim her zamankinden daha uyanıktı ve bu gece bastırılabilecek gibi de değildi.

Ne yaşadığımızı tam anlamamış gibiydim. Odanın içindeki kan kokusu, gergin nefesler ve terli yüzler bana yaşananları tekrar tekrar hatırlatıyordu ama bunların niçin yaşandığına dair hiçbir fikrim yoktu. Birkaç saat önce çizgi film izleyerek uyuyakalan ben, şimdi bir adamın hayatını kurtarmış bir vaziyette yanı başında uyumaya çalışıyordum. İçimde korku da vardı, öfke de gurur da karmaşa da.

Ama en çok da sorular vardı kafamın içinde.

Kafamın içinde yankılanan, cevabı olmayan onlarca soru.

Devrim neden vurulmuştu? Bunu ona kim yapmıştı?

O kurşun neyin bedeliydi? Ve ben... ben neden bu kadar endişelenmiştim onun için? O da beni kurtardığı için mi bu kadar çok istemiştim onu kurtarmayı?

Başımı yana çevirdim. Devrim'in yüzüne baktım. Kaşlarının arasında hâlâ hafif bir çatıklık vardı. Yüzü uykuda bile savunmada gibiydi, uykusunda bile temkinliydi âdeta.

Peki nişanlısı neden burada değildi? İnsan böyle anlarda hep en çok sevdikleri yanında olsun istemez miydi? Belki de kızcağızın bu olan bitenden haberi bile yoktu. Belki hiç öğrenmeyecekti bile.

Sonunda vücudum bana bu yorgunluğa daha fazla direnemeyeceğini hissettirmeye başladığında dudaklarımı birbirine bastırıp sabahlığımın eteğini biraz daha üzerime çektim. Berjerin kenarına başımı yasladım. Gözlerimi Devrim'in göğsüne, düzenli nefes alışlarına kilitledim. Ne de olsa aldığı ve verdiği her nefesin sorumluluğu bu gece bendeydi.

Neyse ki nefesi hâlâ düzenliydi, şimdilik her şey olması gerektiği gibi görünüyordu ve ben de yavaş yavaş gecenin sessizliğine gömdüm kendimi.

Uyumak değildi bu tam olarak. Bu... sığınmaktı.

Gerçeklerden kaçmak değil ama bir süreliğine kendini bırakmaktı.

Belki biraz huzur aramak ya da belki biraz cevapsızlıkla başa çıkmaya çalışmaktı...

Gözlerimi açtığımda ilk hissettiğim şey, birinin beni izlediğiydi. O hissi tanıyordum... Sanki omuzlarıma görünmez bir çift bakışın ağırlığı konulmuş gibiydi. Başımı kaldırmam birkaç saniye sürdü, uykunun bulanıklığı gözkapaklarımın kenarlarını tam olarak açmama engel oluyor gibiydi.

Ve sonra... onunla göz göze geldik.

Devrim Ali Yöner'le.

Uyanıktı. Gözleri tamamen açıktı ve beni izliyordu. Ne kadar süredir böyle baktığını bilmiyordum ama o bakışın içimde yarattığı şey ilginç bir şekilde tarifsizdi.

Bir anda doğruldum, sabahlığımın yakasını düzelttim, dizlerime yapışmış olan kumaşı çekiştirdim. Ne yapacağımı bilmiyordum. Sanırım utanmıştım. Gözlerimi onunkilerden kaçırmaya çalışırken kelimeler boğazımda düğümlendi.

"Uyanmışsın..." dedim nihayet. "Nasılsın? Bir şeyin var mı? Canın yanıyor mu? Dikişin nasıl?"

Sorularım arka arkaya dizildi ama hiçbirinin cevabını duyacak cesaretim yoktu. Ya kötü hissediyorsa? Ya dikişi açılmışsa? Ya kanaması varsa? Ya durumu kötüye gidiyorsa? Bu benim yüzümden olmuş olmaz mıydı?

Ellerimi sabahlığımın cebine sakladım, sanki o bana bakarken hissettiğim yersiz utancı oraya kilitleyebilirmişim gibi. Çünkü hâlâ hiçbir şey söylemeden bana bakıyordu. Darmadağınık olmuş ve alnına dökülmüş koyu kumral saçlarının altından, sessizce, tek kelime bile etmeden bana bakmayı sürdürüyordu.

Sanki bütün gece boyunca gördüğü, yaşadığı her şeyi baştan sona düşünüyormuş gibi, sanki bende çözemediği bir şeyler varmış gibi bakıyordu gözleri.

Odanın diğer köşesinde birinin iç çekişi duyuldu. Ömer, rüyasında konuşuyordu galiba.

"YouTube..." diyordu. "Abi ne alaka?" diye saçma sapan sayıklıyordu Ömer.

Belki de dün gece yaşananları görüyordu rüyasında?

Demir kıpırdanıp dursa da uykusu hiç bölünmüyor, Deha ise hiç kıpırdamadan uyumaya devam ediyordu.

Gözlerimi kaçırdığımda bile bakışlarını hissedebiliyordum Devrim'in. Perdeler kapalıydı, oda loştu ama onun gözleri fazlasıyla

parlak geldi bana o an. Ve ben de öylece kalakaldım, hiçbir şey söyleyemeden.

Bir süre konuşmadı. Sonunda dudakları kıpırdadı, sesi yorgundu ama kelimeleri netti.

"Dün gece yaşananlar için senden özür dilerim Eliz. Böyle bir şey yaşamanı istemezdim. Bana sorsalar kurşunu kendim çıkarır, yine de seni çağırmazdım. Kolay değildi yaşadıkların, yapmak zorunda kaldıkların."

"Ben..." diye mırıldandım. "Yani... Özür dilemene gerek yok, tabii ki yardım edecektim. Sen benim hayatımı kurtardın, ben de senin. En azından artık sana karşı borçlu hissetmeyeceğim kendimi."

Bakışlarımı ona çevirdiğimde, dudaklarının kenarında beliren belli belirsiz gülümsemeyi gördüm. Gülümsemesi alaycı mıydı, yoksa bu bir teşekkür müydü, bilmiyordum.

"Ben hayat kurtarmayı borçla ölçmüyorum," dedi Devrim. "Ama eğer sen böyle hissediyorsan sanırım artık eşitiz."

Sesi hâlâ kısık, hâlâ yorgundu. Ama içindeki o tanıdık soğukkanlılık geri gelmeye başlamış gibiydi. Dün gece kurşun yiyip evine gelmiş bir adamın duvarlarını bu kadar hızlı geri örmesi korkutucuydu.

"Evet," dedim sessizce. "Eşitiz."

Sormak istediğim onlarca soru olsa da içimden boğazıma kadar yükselen o karmaşayı bastırdım. Ona bu haldeyken bir şeyler sormak ve dün geceyi hatırlatmak istemiyordum. Çünkü bu evde her şey ve herkes zaten fazlasıyla diken üzerindeydi. Bir adım sonrası hep geri dönüşü olmayan bir yol gibiydi ve belki de ben o yolu görmeye hazır değildim.

Tam o an, yatağın ucundaki örtü kıpırdadı. Devrim kolunu hafifçe oynattı, canı acımış gibi kaşları çatıldı. Hemen yanına eğildim.

"Dikkat et, fazla hareket etme," dedim hızlıca. "Dikişlerin hâlâ çok yeni."

Üstündeki örtüyü kollarına doğru çekmeye çalıştığını düşünerek üstüne doğru telaşla eğilmiş ve örtüyü omuzlarına çekmeye yeltenmiştim ama anlık bir telaşla ayağımı da berjerin ayağına çarpınca fazla yakınına girmiştim.

Dudaklarım neredeyse dudaklarına değecekti. Telaşla biraz geri çektim kendimi ama bu yakınlık onu da benim kadar şaşırtmış gibiydi. Gözleri gözlerimdeydi ve yorgunluğunun kokusunu alabiliyordum boynundan.

"Üstelik," dedim örtüsünü düzeltip doğrularak. "Üstelik bir tıp öğrencisi tarafından atıldı bu dikişler, çok da iyi bir iş çıkardığımı sanmıyorum."

Devrim gözlerini kapattı. Başını çok hafif yana çevirdi.

"İyi bir iş çıkardığına eminim." Sesi yorgun ama samimiydi. Sanki hayatını teslim ettiği birine teşekkür etmenin en sade yolunu arıyormuş gibiydi.

Tam yanıt verecektim ki kapı aniden açıldı. Birinin telaşlı adımları odaya doldu. Başımı çevirir çevirmez göz göze geldik.

"Oya abla..." dedim sonunda rahatlamış bir sesle.

Doktor Oya, nefes nefese ve suçlulukla dolu bakışlarla kapının eşiğinde duruyordu. Gözleri önce Devrim'in yüzüne, sonra sargılara, sonra da bana kaydı.

"Hoş geldiniz Oya Hanım, nihayet," dediğini duydum uyuduğu koltuktan yorgun gözlerle kalkan Ömer'in. Sesinde sitem vardı.

Ömer'in uyandığını görünce içimde huzursuz bir his belirdi, acaba az önce Devrim'le tamamen yanlışlıkla yaşadığımız o garip yakınlaşma anını görmüş müydü?

Oya abla kapıyı usulca kapatırken dudaklarından dökülen kelimeler hızlıydı.

"Sabah gördüm aramaları... Biliyorsunuz, kız kardeşim Sema rahatsızdı, onun için izin almıştım dün zaten. Ama telefonu sessize almışım, gece hiçbir şeyden haberim olmadı. Çok ama çok üzgünüm. Her şeyi gördüğüm an koşarak çıktım evden!"

Cümleleri su gibi aktı. Sesinde hem profesyonel bir telaş hem de kişisel bir pişmanlık vardı.

Hiç kimse ona bir şey demedi, zaten diyecek bir şey de yoktu çünkü en azından her şey yolunda gitmişti. Odayı saran sessizliği Devrim'in nefesleri dolduruyordu ve gözleri hâlâ kapalıydı. Belki de çoktan uykuya dalmıştı.

Oya abla bana göz kırptıktan sonra yanında getirdiği çantayı hızla yatağın yanına bıraktı. Ellerini dezenfekte etti, dikkatle yanıma geldi. Başımı eğerek biraz kenara çekildim. Yaptığım işin karşısına geçmek, bir profesyonelin gözleriyle yüzleşmek garip bir histi. Sanki birazdan not verilecekmiş gibi, sanki bir sınav sonucum okunacakmış gibi bir duygu kapladı içimi.

Doktor Oya sargının ucunu nazikçe açtı. Devrim hafifçe kıpırdandı ama gözlerini açmamıştı. Bense nefesimi tutmuş, sargının altından çıkacak dikişlerin nasıl görüneceğini öğrenmeyi bekliyordum.

Sargılar çözüldü ve benim titreyen ellerimle attığım, ne kadar sağlam olduğunu bilmediğim dikişler bir bir ortaya çıktı.

Oya ablanın gözleri büyüdü önce. Başını biraz daha yaklaştırdı ve gözlerini kırpıştırarak baktı dikişlere. Bir şey demedi başta. Sonra fısıltıya yakın bir sesle bana dönerek konuştu.

"Eliz... sen mi attın bu dikişleri?"

Sadece başımı sallayabildim. İçimi büyük bir korku kaplamıştı. Ne olmuş olabilirdi ki? Bir süre hiçbir şey demedi. Sadece baktı. Parmaklarıyla kenarlarını hafifçe yokladı. Derinlik, simetri, temizlik... her şeye tek tek baktı.

Sonra doğruldu. Gözleri bana döndüğünde yüzünde şaşkın bir hayranlık vardı.

"Bu..." dedi. "Çok iyi bir iş Eliz. Gerçekten çok iyi."

Yutkundum.

"T-teşekkür ederim..." diye mırıldanabildim sadece. Hiçbir şey söyleyemedim.

Doktor Oya, hafifçe başını salladı. Gülümsemedi ama bakışlarındaki takdir her şeyden daha güçlüydü. Sonra eğilip pansuman malzemelerini hazırlamaya başladı.

"Rahatlayabilirsin artık," dedi bir yandan malzemelerini hazırlarken. "Artık bana emanet."

O an içimdeki tek duygu yaptığım işin devralınmasının verdiği tuhaf hafiflikti. Sabahlığımın yakasını düzelttim. Bir adım geri çekildim ama yine de gözüm Devrim'in üzerindeydi.

Onunsa gözleri hâlâ kapalıydı, yüzündeki ifade biraz daha yumuşamıştı; nefesi daha derin, daha sakindi. Sanırım bir kez daha uykuya dalmıştı.

Ben onu izlemeye devam ederken tam o anda arkamdan alçak bir ses duydum.

"Eliz Hanım..." dedi Ömer. Başımı çevirdim, sessizce yanıma gelmişti. "İsterseniz sizi artık odanıza götüreyim. Doktor geldiğine göre siz de biraz dinlenin. Çok yoruldunuz. Devrim Bey *misafirimi yordunuz* diye kızar sonra bize..."

Sesi nazikti ama aynı zamanda kararlıydı. Bu kadar saat ayakta kalmış, diken üstünde durmuş birini dinlenmeye ikna etmenin nezaketini taşıyordu cümleleri.

Gözüm hâlâ Devrim'deydi ve belki de bir doktor içgüdüsüyle onu böyle, sargılar içinde ve bilinçsiz bırakmak istemiyordum ama bu savaş artık benim değildi. Yerimi devretmiştim ve daha fazla ayakta duracak gücüm kalmamıştı.

Başımı yavaşça salladım. "Tamam," dedim sessizce. "Tamam, gidelim."

Ömer kapıyı hafifçe açtı. Ayak seslerimizi duymamaları için sessiz adımlarla odayı terk ettik. Gündüz olmasına rağmen koridor yine loştu. Adımlarım sanki yumuşak halıya değil de boşluğa basıyordu. Vücudum hâlâ odaya geri dönmek istese de Ömer'in nazik rehberliğiyle kendi odama ulaştım.

Kapı kapanır kapanmaz üzerimdeki sabahlığı çıkardım ve banyoya geçtim. Titreyen ellerimi lavaboya koydum. Suyu açmadan, bir süre sadece kendimi seyrettim aynada. Saçlarım her zamankinden daha da dağınıktı. Ter içinde kalmıştı saç diplerim ve yüzüm. Yüzüm solgundu, dudaklarım çatlamıştı. Göz altlarım yorgunluktan şişmiş, uykusuzluktan morarmıştı ama gözlerim yine de bir başka bakıyordu.

Duşa girdim. Suyun sıcaklığı cildime değdiği anda içimdeki tüm gerginlik ufalanıp suyla birlikte akıp gitti sanki. Dizlerim titredi bir an, sanki kıvrılarak duşkabinin zeminine uzanıp uyumak ister gibiydi vücudum. Kimbilir ne kadar kasmıştım kendimi gece boyunca?

Duştan çıktığımda üzerime benim için getirilen pijamalardan birini geçirdim. Saçlarımı havluyla sardım ve bir kez daha aynanın karşısında durdum. Elimde fön makinesi vardı ama düğmesine basmadan önce gözlerim aynadaki kendi gözlerime takıldı. Sanki daha dinç görünüyordum ve bu iyi miydi, kötü müydü, bilmiyordum ama gözlerim gerçekten de bir başka bakıyordu bugün.

Uzun uzun baktım kendime.

Bu gece değişmiştim. İçimde bir şey yerinden oynamıştı ya da yerine oturmuştu. Artık aynı insan değildim sanki.

Gözlerimin dolduğunu hissettim. Gözbebeklerimden taşan yaşlar kirpiklerimi ıslattı.

Aynadaki yansımamın içine, sanki başka bir dünyaya seslenir gibi fısıldadım.

"Ben bugün bir hayat kurtardım anne."

Sanki karşımdaki kendi yansımam değildi de ziyarete gittiğim annemdi. Hep böyle hayal etmiştim çünkü bu anı. Doktorluğa başladığımda ve ilk kez bir hayat kurtardığımda koşa koşa ona gitmeyi, anneme gitmeyi hayal etmiştim.

Şimdi bu belki de hiç gerçekleşmeyecek bir ihtimaldi ama ben yine de her şeye rağmen bu duyguyu tadabilmiştim. Bir hayat kurtarmıştım. Hayatımda ilk kez ve muhtemelen son kez.

O kadar güzel bir duyguydu ki doya doya yıllarca yapmak isterdim mesleğimi. Oysa görünene göre okulumu bile bitiremeyecektim.

Birini kurtarmak, bazen de biraz kendini kaybetmek demektir demişti bir hocam ve ben hangisinin içindeydim, bilmiyordum.

Doktor Oya artık burada olduğuna göre bana bir ihtiyaç kalmamıştı ve o geceden sonra buradaki misafirliğim kaldığı yerden devam etti. Oya abla artık hem Devrim'in odasına uğrayıp yaralarını kontrol ediyor, ilaçlarını veriyor, pansumanlarını değiştiriyordu hem de gün içinde birkaç kez bana uğrayarak hem fiziki hem de mental durumumu kontrol edip gidiyordu.

Her şey eskisi gibiydi yani, zoraki misafirliğim kaldığı yerden devam ediyordu. Ben yeniden ait olduğum role döndürülmüştüm. Korunması gereken ve kapalı kapılar ardında tutulması gereken bir misafir.

Yalnızlığın sessizliğine gömüldüm yine. Günler birbirinin aynısı gibi akmaya başladı. Pencereden bakmayı bile bıraktım. Sessizliği bozan tek şey televizyonun aralıksız akan sesi ve arada sırada kapıyı tıklatıp bana yemek getiren sessiz adımlardı.

Tam üç koca gün geçti böylece. Her şeyi bedenime yük ettiğim koskoca üç gün. Kurşun, kan, ellerim, dikişler, ayna karşısında ağlayışlarım, annemin ve arkadaşlarımın hatıralarının zihnimde yankılanışları... O kadar yorgundum ki hiçbir şey yapmak istemedim. Sadece yattım. Saatlerce. Günlerce.

Dördüncü günün sabahında gözlerimi açtığımda odada garip bir sessizlik vardı. Hava sanki biraz daha serin, biraz daha ağırdı. Başımı hafifçe yastıktan kaldırdım.

Ve tam o an başucumda bir vazo gördüm. Gösterişli bir seramik vazoya özenle yerleştirilmiş sapsarı kanola çiçekleri vardı başucumda.

Güneş gibiydi çiçekler, odama güneş açmıştı âdeta. Şaşkınlıkla çiçeklere bakarken yanlarında duran katlanmış kâğıdı gördüm. Beyaz, tertemiz bir not kâğıdı.

Elimi uzattım. Parmaklarımın ucuyla aldım katlanmış kâğıdı. Açmadan önce bir an duraksadım. İçimde garip bir kıpırtı oldu. Tanıdık bir hissin, yavaşça içime sızan bir beklentinin kıpırtısı oluşmuştu içimde.

Kâğıdı açtım ve okumaya başladım.

"Vazgeçtim," yazıyordu notta. **"Vazgeçtim. Eşit değiliz."**

Ve devam ediyordu not.

"Ben hayat kurtardığımda onu borç olarak saymam. Ama biri benim hayatımı kurtarırsa bu benim ona borcumdur.

Ödeşmiş değiliz, Eliz Sonay.

Ben sana borçluyum. Ve ben hiçbir borcumu karşılıksız bırakmam. Bedeli ne olursa olsun.

–Devrim Ali Yöner."

İsmi bir mühür gibiydi. Gözlerim satırlarda gezindi önce, sonra çiçeklere kaydı. Çiçekler bu kasvetli odanın içine gün doğdurmuştu âdeta.

Elimdeki kâğıdı yavaşça yatağın üstüne bırakıyordum ki kâğıdın geçirgenliği sayesinde arkasında bir şeyler daha yazdığını fark ettim. Kaşlarımı çatarak çevirdim kâğıdı ve orada yazan cümleleri bir çırpıda okuyuverdim.

"Yarın gece dışarı çıkaracağım seni. Tam on ikide hazır ol.

Odanın kapısının önünde bekliyor olacağım."

O an hissettiğim şeyin adını koyamadım. Yavaşça doğruldum yataktan. Saçlarım dağınıktı, pijamalarım buruşmuştu ama bu not ve çiçekler... içimde bir yerleri düzeltmiş gibiydi.

Sanki darmadağın olmuş ruhumun içinde de gün doğumu başlar gibi olmuştu. Niye bilmiyordum ama Devrim'e dair her şey bana kendimi yeniden ve yeniden kurtarılıyormuşum gibi hissettiriyordu.

Neydi bu?

Kurbanın kendisini kaçırana karşı hissettiği Stockholm sendromunun bir benzeri miydi?

İçimde hayata dair yeni bir umut oluşmuştu sanki. Günlerdir ömrümün geri kalanını kaçarak ve saklanarak geçireceğime inanırken şimdi *belki de bir yolu vardır* diye düşünmeye başlamıştım.

Çünkü söylediği gibi, Devrim Ali Yöner bana borçlu olduğunu düşünüyordu ve yine notunda söylediği gibi, *o borçlarını öderdi.*

Bedeli ne olursa olsun.

Bizler kendi çocukluğunun yasını tutan yetişkinleriz.

10. BÖLÜM

Karar

Bir Yıl Önce
Yazarın Anlatımıyla

Seramik kursunun son dakikalarıydı. Hamurların üstü çatlamış, renkli boyalar küçük cam kavanozların içinde dağılmış haldeydi. Sınıfta hafif bir kil kokusu hâkimdi. Duvarlardaki raflarda henüz pişmemiş ama özenle şekil verilmiş kupalar, tabaklar, kalp figürlü süs eşyaları duruyordu. Fondaki dinlendirici klasik müzik Eliz'e bu kursa neden başladığını hatırlatıyor gibiydi. Huzur için.

Eliz ellerine bulaşmış kahverengi çamuru lavaboda yıkarken yanına gelen Leyla, "Kanka bence en güzel tabak seninki oldu, yemin ederim," dedi, bir yandan da saçını toparlıyordu.

"Benimkini fırına bile koymazlar," dedi Seren. "Tabak diye yaptım, daha çok foseptik çukuruna benziyor." Üçü birlikte gülüştü.

Kursta tanıştıkları yeni arkadaşları Asya ise tam önlüğünü çıkarmıştı ki kapı açıldı.

İçeriye hafifçe esen bahar havasıyla birlikte uzun boylu bir adam girdi. Elinde dört adet zarif, sapı uzun kırmızı gül vardı. Üzerinde klasik lacivert bir kaban, boynunda gri bir atkı vardı.

"Asya," dedi gülümseyerek. "Annem arıyor, geç kalmayalım diye geldim ama... elim boş geleyim istemedim."

Gelen Asya'nın abisi Gurur'du. Gözleri tek tek Eliz'le diğer kızların üzerinde gezindi ve tatlı bir gülümsemeyle ekledi. "Kadınlar gününüz kutlu olsun."

Elindeki gülleri önce Leyla'ya, sonra Seren'e ve Asya'ya verdi. Sonuncuyu Eliz'e uzattığında bir an durdu. Gözleri Eliz'in gözlerinde biraz daha uzun kaldı.

Eliz gülü yavaşça aldı.

"Teşekkür ederim Gurur," dedi sessizce.

Seren ve Leyla birbirlerine bakıp gülümsemelerini bastırmaya çalışsalar da çok başarılı olabiliyor gibi değillerdi.

Asya gözlerini devirdi.

"Hadi ama abi. Madem annem bekliyor, şovunu bitirdiysen çıkalım."

Gurur kapıya yönelirken son kez arkasına dönüp Eliz'e baktı, bir şeyler söylemek ister gibiydi ama hiçbir şey söyleyemedi.

Kapı kapanınca kursun içinde kısa bir sessizlik oldu. Sonra Leyla'nın sesi duyuldu.

"Bu çocuk var ya... çok başka biri."

"Bence de," dedi Seren. "Yani, Eliz? O çiçeği verirken yüzüne nasıl baktı gördün mü? Abayı yaktı sana bu!"

Eliz gülü hâlâ elinde tutuyordu. Bakışlarını onlardan kaçırıp hafifçe gülümsedi. "Tatlı çocuk," diyebildi sadece. Ama içi kıpır kıpır olmuştu.

Sonra toparlanmaya başladılar. Eliz masadaki kupalara doğru yöneldi birden.

"Hamurların altına isim yazmayı unuttuk!" dedi.

Seren ve Leyla, "Ayy evet!" deyip çamur kalemlerini aramaya başladılar.

O an bir sessizlik daha oldu. Leyla, çamuru elinde evirip çevirirken Eliz'e baktı. "Sen şimdi ciddi ciddi ilişki düşünmüyor musun hâlâ Eliz? Gurur gibi biriyle mesela?"

"Hazır hissetmiyorum," dedi Eliz. "Ama..."

"Ama ne?"

"Ama öyle işte. Boş verin kızlar."

Eliz cümlesini tamamlamadı ama kalbinin bir köşesinde bir şeyler çoktan filizlenmişti. Cevabı kendisi de biliyordu. Bir gün hazır hissederse Gurur kesinlikle ilk tercihi olacaktı ama kimbilir ne zaman hazır hissedecekti?

Günümüz
Eliz'in Anlatımıyla

Odamda, bu devasa malikânenin en sessiz köşesinde, yalnız başıma oturmuş bir buket çiçeğe bakıyordum. Devrim'in gönderdiği o sarı kanola çiçeklerine. Aklımda çok sevdiğim bir kitaptan bir cümle dönüp duruyordu.

"Kanola çiçekleri tek başlarına büyümez, büyümeleri için yanında başka kanola çiçeklerinin de olması gerekir."

Yatağın kenarına oturmuş öylece çiçeklere bakıyordum. Geçen sene Gurur'un bana ve diğer kızlara aldığı gülleri hatırlatmıştı bu çiçekler bana nedense. O gül günlerce başucumda dururken heyecandan ne yapacağımı bilememiştim. Sadece getirdiği güle karşı değil, Gurur'a karşı da ne yapacağımı bilememiştim. Ben hiçbir zaman bir şans verememiştim bize, biz de hiçbir zaman biz olamamıştık benim yüzümden.

Televizyonda yine bir haber kanalı açıktı. Sesini kısmıştım ama ekrandaki altyazılar sürekli dönüyordu.

"Cinayete kurban gittiği düşünülen Mark Benson olayında yeni görüntüler ortaya çıktı."

Yemek yediği restorandan bulanık kamera kayıtları, kadehini kaldırdığı an, arka masalardaki siluetler tekrar tekrar gösteriliyordu. Sanki birinin ölmeden hemen önceki son görüntüsünü

izliyormuşum gibi hissediyordum her seferinde. Boğazıma bir yumru oturuyordu. Ve işin garibi, içimde o gece orada olmamın bir tesadüf olmadığına dair, bu olayın bir şekilde beni de içine çektiğine dair bir his vardı.

Bütün günüm her zamanki eylemsizlikle geçerken binlerce düşünce geçiyordu kafamın içinden. Hayatım, arkadaşlarım, annem, kedim, evim... Ve bu gece. Ne beklemeliydim bilmiyordum bu geceden. Gözüm sık sık televizyonun sağ üst köşesindeki saate kayıyordu. Saat ilk kez bu kadar ağır ilerliyor gibiydi.

Önce 21.45.

Sonra 22.27.

Sonra 23.08.

Gece yarısına sadece on iki dakika kala kalbim daha hızlı atmaya başladı. Karnımda tuhaf bir sıkışma vardı. Heyecan mıydı bu? Yoksa korku mu? Bilmiyordum.

Ayağa kalktım. Uzun zaman sonra ilk kez kendi isteğimle kıyafet seçiyordum. Pencerenin önündeki koltuğun üzerine bırakılmış birkaç parça kıyafeti şöyle bir gözden geçirdim ama ne giyebilirdim ki zaten?

Önce siyah kot pantolonumu geçirdim üzerime. Sonra onun üstüne de yine siyah, sade bir tişört aldım. Saçlarım biraz dağınıktı, banyoya geçip aynanın karşısına dikildim.

Fırçayı elime alıp saçlarımı tararken göz göze geldim yansımamla.

Yine o bakış vardı gözlerimde. Umutsuz ama bir umut ışığı arayan o bakış. Devrim'in "eşit değiliz" yazan notu gözümün önüne geldi. Ve kapının önünde bekleyeceğini söylediği o cümle.

"Yarın gece dışarı çıkaracağım seni. Tam on ikide hazır ol."

Ellerim durdu bir an. Fırça elimde öylece kaldı. Saat 23.58'di ve beni iki dakika sonra neler beklediğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Gökyüzü gibi karanlık bir bilinmeze doğru adım atmak üzereydim ve neyle karşılaşacağımı bilmiyordum.

Saat tam gece yarısını gösterdiğinde kapı hafifçe tıklatıldı.

Bir an yerimden kıpırdayamadım. Yalnızca kapının sesini dinledim. Beklediğim anın geldiğini tam o saniyede anladım ve yavaşça yürüyüp kapıya yaklaştım. Elimi tokmağa uzattığımda bile kalbim göğsümden çıkacak gibiydi. Kendimi sakinleştirmeye çalıştıktan hemen sonra kapıyı araladım.

Devrim her zamanki gibi takım elbisesiyle karşımda duruyordu ama yalnız değildi.

Arkasında Ömer, Deha ve Demir vardı. Üçü de karanlık koridorda sessiz birer siluet gibiydi. Hepsinin yüzü ciddiydi. Ama Ömer'in gözlerinde küçük bir kıpırtı, sanki bir şey gizliyormuş gibi bir ifade vardı.

"Hazır mısın?" diye sordu Devrim. Sesi her zamanki gibi soğuk ve netti.

Başımı salladım.

O an Ömer öne çıktı, elinde bir şeyler vardı.

"Henüz hazır değilsiniz," dedi Ömer. Bana ellerinde tuttuğu sarı uzun bir peruk ve üzerime birkaç beden büyük olacakmış gibi duran koyu renkli bir blazer ceket elbiseyi gösterdi. "Bunları giymeniz gerek."

Bakışlarım sırayla hepsine kaydı. Devrim'in ifadesi değişmedi. Demir bana hiç bakmadı bile. Deha'nın gözleri bir an için gülüp gülmemek arasında tereddüt etti ama sonra hızla yere kaydı.

"Bu gece Eliz Sonay olarak çıkamayacaksın," dedi Devrim. "Durumları biliyorsun."

Ömer önce peruğu uzattı, ardından ceketi. Bir anlık sessizlik oldu. Yutkundum ve başka bir çarem olmadığını anlayarak peruğa ve cekete uzandım.

"Tamam," dedim.

Ömer hafifçe gülümsedi. "Peruk için yardım edeyim mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Yapabilirim."

Kapıyı sessizce kapatıp içeri geçtim. Aynanın karşısına geçip peruğu başıma geçirdim.

Sarı, düz ve orta uzunlukta bir modeldi. Yüzüme o kadar yakışmıştı ki beni olduğum kişiden uzaklaştırmak için tasarlanmış gibiydi ama aynı zamanda tam da bana göreydi.

Ceket elbiseyi de üzerime geçirdiğimde artık tamamen yabancı biri gibi hissetmeye başlamıştım. Pantolonumu hızlıca çıkardıktan sonra dolapta duran birkaç ayakkabının arasından siyah bir çift babeti alıp giydim ve son bir kez aynaya baktım. Bu sarı saçların altında gözlerim bile yabancı gibi bakmaya başlamıştı bana. Ama bu gece zaten yabancı olan her şeye hazırdım.

Kapıyı yeniden açtım. Dördü yan yana durmuş yeni görüntüme bakarken ciddi kalmaya çalışıyor gibilerdi.

"Artık Eliz Sonay değilim," dedim. "Daha çok Seda Sayan'ın gençliğini andırıyor gibiyim."

Deha ve Demir kahkahalarla gülerken Devrim kahkahasını bastırmaya çalışıyordu.

"Son bir şey kaldı," dedi Ömer bir adım öne çıkarak, açtığı gözlük kutusundan şık bir kemik gözlük uzattı.

"Gerçekten mi?" diye sordum. "Renkli lens falan olsaydı bari."

"Yüzünü ne kadar gizlersek o kadar iyi," dedi Devrim tekdüze bir sesle ve bir adım öne çıkıp merdivenlere yöneldi. "Artık gidebiliriz," dedi ama sesi daha çok, "*Bu kadar eğlence yeter*," der gibiydi.

Bana uzatılan gözlükleri yüzüme geçirip nasıl göründüğüme bile bakmadan peşine takıldım Devrim'in. Devrim önde, ben hemen arkasında; Deha, Demir ve Ömer ise benim arkamdaydı.

Merdivenleri sessizce inmeye başladık. Ayak seslerimiz ahşap basamaklarda yankılanmıyordu bile, sanki herkes ayarlanmış bir koreografiyle hareket ediyordu. Devrim'in sırtı tam önümdeydi. Sırtını ilk kez bu kadar uzun süre bu kadar yakından izliyordum. Omuzları dimdikti, adımları tereddütsüz.

Aşağı kata indiğimizde bizi bekleyen birkaç takım elbiseli adamın daha bize dahil olmasıyla koridorda bir süre daha yürüdük. Eve dair daha önce görmediğim bir kapının önünde durduk. Devrim bir düğmeye bastı. Önce hafif bir klik sesi, ardından duvara gömülü gibi duran metal kapı yana doğru kaydı.

Gözlerimi kısmadan edemedim, bu da neydi böyle? İçerisi karanlıktı.

"Geç," dedi arkasını dönmeden, sesi oldukça kibardı.

Bir anlık tereddütten sonra içeri adım attım.

Burası geniş bir asansör kabiniydi. Yan duvarları metaldendi, tavanındaysa silik bir ışık vardı. Devrim kabine doğru tek bir adım atıp yanıma geldi. Ardından diğerleri de kabine girdiğinde içeride ölüm sessizliği var gibiydi. Herkes aynı anda nefesini tutuyordu âdeta.

"Bu..." dedim fısıltıyla. "Bu evin altında ne var?"

Kendimi daha fazla tutamamıştım.

"Gece çıkışları için hazırlanmış bir güzergâh," dedi Devrim. "Sana anlattığım adamların çoğu sıradan kapılardan geçmez."

"Yani bu senin de o adamlardan biri olduğun anlamına mı geliyor?" diye soruverdim birden. "Sıradan kapılardan geçmediğine göre."

Asansör hafif bir sarsıntıyla aşağı inmeye başladı. İnişimiz dakikalar değil, saniyeler sürdü aslında ama alamadığım cevaplar yüzünden bana çok uzun gelmişti bu iniş. Kabin durduğunda Devrim elini küçük bir tarayıcıya uzattı, parmak iziyle bir kapıyı açtı.

Önümüzde dar ve taş duvarlı bir tünel uzanıyordu. Tavandaki lambalar hareket ettikçe birer birer yanıyordu.

Ömer önümden geçip birkaç adım öne çıktı. "Araba tünelin sonunda," dedi. "Yirmi metrelik bir yürüyüş. Kimseye görünmeden çıkacağız."

Tünelin soğuk havası tenime dokunduğunda içim ürperdi. Üzerimdeki ceket büyük olsa da içeriden gelen ürpertiyi durduramıyordu.

Devrim sessizce yürüyordu, biz de peşindeydik. Aklım iyice karışmıştı. Şu ana kadar Devrim'in o gece orada tesadüfen bulunan bir işadamı olduğunu düşünüyordum fakat bu gizli geçitler, parmak izi okumalı kapılar bana bambaşka bir şeyin içinde olduğumu anlatır gibiydi.

Ayak seslerimiz taş zeminde yankılanıyordu bu kez. Tünel boyunca yürürken içimdeki korku ve merak garip bir dengede ilerliyordu. Dışarı çıkmayı her şeyden çok istiyordum ama bu özgürlük hissi bile zincirliydi. Adım attıkça özgürlüğün gerçek anlamda ne olduğunu daha da sorguluyordum.

Tünelin sonunda mat siyah bir araba duruyordu. Plakasız. Camları koyu. Kapıları açıldığında Devrim ön koltuğa geçti. Bense bana açılan arka sağ kapıdan binip geniş koltuğun ortasına geçtim. Ömer direksiyona geçti. Diğer ikisi, Demir ve Deha ise arka kapılardan binip sağ ve sol yanıma oturdu. Anladığım kadarıyla bize önden ve arkadan eşlik edecek birer araba daha olacaktı ve tüm bunlar benim bir geceliğine dışarı çıkabilmem için miydi?

Kemerimi taktım, ellerim hâlâ titriyordu. Camdan dışarıya baktım.

"Peki nereye gideceğiz?" dedim sessizce.

Devrim başını çevirmedi. Gözleri önündeki karanlık tünele dikilmişti.

"Görmek istediklerini görmeye," dedi yalnızca.

Elektrikli araba derin bir sessizlik içinde harekete geçti ve ben haftalar sonra ilk defa bir arabanın içinde de olsam dışarıda buldum kendimi. Ön koltukta oturan Devrim'in önce kolsaatine sonra da telefonunun saatine baktığını gördüm. Sonrasında eğilip arabanın müzikçalarını açtı.

Demir ve Deha da kendi telefonlarıyla ilgileniyordu.

Araba yavaşça ilerlerken tünelden çıkmıştık. Şehir lambalarının gölgesi camlara vurmaya başlamıştı. Yol ilerledikçe ve şehrin banliyö kısmından uzaklaştıkça binalar daha sık, sokaklar daha tanıdık

hale geliyordu. Devrim'in sesini açtığı müzikçalar Semiramis Pekkan'ın "Neredeysen" şarkısını çalmaya başladığında gözlerim yola bakarken dalıp gider gibi oldu. Bugün aklım nedense hep Gurur'a gidiyordu. Devrim'in bana aldığı çiçekler mi hatırlatmıştı bana onu yoksa?

İçimde bir yerlerde ukde kalmıştı Gurur'a hiçbir zaman vermediğim o şans. Belki de çok başka olabilirdi her şey.

"*Neredeysen orası benim cennetim,*" diyordu şarkının sözleri ve biraz daha dalıyordu gözlerim.

Hâlâ arabanın içindeydim ama kalbim dışarı fırlamaya hazır gibiydi. Meraklı gözlerle yollara bakıyor, yolların bizi nereye götürdüğünü anlamaya çalışıyordum. Sorsam yine gizemli cevaplar alacaktım biliyordum, o yüzden sormak yerine sadece bekliyordum.

Bir süre sonra araba bir cadde kenarında durdu. Gözlerim refleksle cama yöneldi. Camlar karartmalıydı, dışarıdan içerisi görünmüyordu ama içeriden dışarısı gayet net bir şekilde görünüyordu. Gözlerim merakla etrafı incelerken caddenin karşısındaki karakolu gördüm.

"Buraya neden geldik?" diye sordum.

Cevap gelmedi. Devrim'e baktığımda gözlerini dışarıya diktiğini gördüm. Sanki bir zamanlamayı bekliyordu, gözleri bir şeyleri aramaktan daha çok, "Nerede kaldı bunlar?" der gibiydi.

Tam o sırada Ömer arka camlardan birini, sadece benim bulunduğum tarafı, birkaç tık açtı. Camın görüntüsü olduğundan daha net bir hale geldi ve gözlerim gecenin içinde aydınlatılmış karakol binasının önündeki iki büyük çam ağacının arasına takıldı. Dört kişi vardı o iki çam ağacının arasında. Dört tanıdık yüz.

İçimden bir çığlık yükseldi ama sesime ulaşamadı.

Seren. Leyla. Umut. Gurur.

Kapının önünde durmuş bekliyorlardı ve ben gözlerime inanamıyordum.

"Onlar..." dedim titreyen sesimle. "Onlar benim... arkadaşlarım..."

Seren elindeki telefonla birini arıyormuş gibiydi, Leyla ellerini kavuşturmuş başıyla etrafı tarıyordu. Umut ve Gurur aralarında konuşuyorlardı.

Onları görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki nefesim kesilmişti. Farkında bile olmadan yanımdaki Demir'i cama doğru sıkıştırmış, ellerimi cama yapıştırmıştım.

Kalbim göğüskafesime sığmıyordu, heyecanla onları izlerken gözyaşlarımın ıslattığı gözlük camıyla mücadele etmeyi bırakmıştım. Ne hissedeceğimi, ne düşüneceğimi şaşırmıştım. Duygularım o kadar yoğun, o kadar karmakarışıktı ki kendimi arabanın kapısını açıp onlara doğru koşmamak için zor tutuyordum.

"Ne işleri var burada?" diye sordum endişeyle ve heyecanla.

"Onları bu gece ifadeye çağırttım," dedi Devrim, gözlerini camdan ayırmadan. "Senin için."

Sesi öyle sakindi ki bir an kendi kalp atışlarımın sesinden onu duymakta zorlandım.

"Benim için mi?" dedim şaşkınlıkla. "İfadeye mi?"

"İçeride tanıdıklarımız var," dedi Ömer açıklamayı devralarak. "Bu gece sizinle ilgili alınan tüm ifadelerin yenilenmesini sağlamalarını istedik. Siz dışarı çıkamasanız da onları bir görün istedik, Eliz Hanım. Yani Devrim Bey'im öyle istedi."

"Bu kızlar arkadaşın mı?" diye sorduğunu duydum cama yapıştırdığım Demir'in, etkilenmiş bir ses tonuyla. Hüzünle gülümsedim.

"Kardeşlerim onlar benim," dedim. "Birlikte büyüdük biz."

Kelimeler boğazımda düğümlendi. Gözlerim karakolun önündeki o tanıdık dört siluete kilitlenmişti. Leyla aniden başını kaldırdı. Sanki bir şey hissetmiş gibi camlara baktı ama beni görmesi imkânsızdı. Ellerim hâlâ camlardaydı, gözlerim onlara yalvarır gibi bakıyordu.

"Çocuklar kim peki?" diye sordu Deha.

"Biri Umut," dedim. "Küçük o bizden, elimizde büyüdü sayılır. Diğeri de Gurur..." dedim, başka bir şey söyleyemedim.

"Bir açıklama gelmediğine göre farklı bir durum var herhalde," dedi Deha imalı bir gülümsemeyle.

Omuz silktim. Aklım o an yalnızca sevdiklerimi izlemekle meşgul olmak istiyordu. Onlar beni göremese de en azından iyi olduklarını görebiliyordum. Eski neşeleri yoktu yüzlerinde ama yine de ayaktalardı ve hayattalardı.

"Onlara dokunamıyorum bile," dedim fısıltıyla.

Bu cümleyi dışımdan söylediğimin farkında bile değildim.

"Evet," dedi Devrim. "Ama hâlâ hayattalar. Ve sen de öylesin."

Hüzünle başımı salladım. Kahrolmuş gözlerle onları izlemeye devam ediyordum, müzikçalardaki şarkıların biri bitiyor, biri başlıyordu. Elimde olsa zamanı burada dondurmak isterdim. Böylece sevdiklerimi izlediğim bu noktada kalabilirdim sonsuza kadar...

"Neden içeri girmiyorlar?" diye sordum burnumu çekerek, biraz olsun sakinleşmiştim.

"Ben aldırmıyorum," dedi Devrim. "Bekletmelerini söyledim. Sen ne zaman yeterli dersen o zaman içeri alınmalarını söylerim."

"Neden yapıyorsun bunu?" diye sordum. Daha önemli bir soru vardı aslında, nasıl yapıyordu bunu, nasıl bu kadar güçlüydü?

"Söyledim sana," dedi Devrim. "Borcumu ödüyorum."

Başımı bir kez daha oraya, sevdiklerimin olduğu yöne çevirdim. Seren saatine bakıp duruyordu, Umut ve Gurur telefonlarına dönmüştü, Leyla ise etrafına bakıyordu umutsuz bir yüz ifadesiyle. İstemeye istemeye bir nefes aldım.

"Tamam," dedim sessizce. "Daha fazla bekletmesinler onları lütfen. Zaten yeterince yıpranmışlardır."

"Emin misin?" diye sordu Devrim.

Son bir kez baktım onlara; Seren'in, Leyla'nın, Umut'un yüzlerinde gezindi gözlerim. Üçüne de sarıldığımı hayal ettim doya

doya. Sonra Gurur'a çevrildi gözlerim ve içimden konuştum onunla. "*Özür dilerim Gurur,*" dedim ona. "*Sana bir şans vermediğim için çok özür dilerim.*"

"Eminim," diye mırıldandım ve gözlerim onlarda kalırken cam kenarından uzaklaşıp gözyaşları içinde sırtımı koltuğun arka dayanağına yasladım.

Arabanın içi sessizdi ama kafamın içi öyle değildi.

Camdan uzaklaşmış, sırtımı koltuğa yaslamıştım. Gözlerim kapanmıştı ama sevdiklerimin görüntüsü zihnimde dönmeye devam ediyordu. Seren'in dik duramayan omuzları, Leyla'nın bitkin bakışları, Umut'un sessiz duruşu, Gurur'un çaresizliği... Her biri yüreğime ayrı bir yük gibi oturmuştu.

Müzik hâlâ çalıyordu. Yepyeni bir şarkıya geçmişti müzikçalar. Kim açmıştı, ne zaman başlamıştı, bilmiyordum. Kadın bir vokalin uzaklardan gelen sesi, arabaya tül gibi yayılmıştı. Sözlerine odaklanamıyordum ama melodisi içime işliyordu. Sanki arabanın içinde değil de benim içimde çalan bir yas şarkısıydı bu. Âdeta benim için yazılmıştı, melodisi öyle buruk, öyle hüzünlüydü.

Yanımdakiler fısıltıyla bir şeyler konuşuyordu. Şu an konuşan Deha mıydı, Ömer mi, onu bile bilmiyordum. Duyuyordum ama dinlemiyordum. Sesleri uzak bir odada yankılanıyormuş gibi geliyordu kulaklarıma. O an onlarla ilgim yoktu âdeta, anlamaya bile çalışmıyordum söylenenleri.

Kollarımı karnımın üzerinde kavuşturmuştum. Başımı yana çevirmiştim ama gözlerim hâlâ kapalıydı. Arabanın içi serindi ama içimdeki ağırlık sıcak bir taş gibiydi. Gözyaşlarım artık tükenmişti sanki, istesem de ağlayamıyordum. Ya da ağlamak bile bir şey ifade etmiyordu artık bana. Sadece boşluk vardı içimde. Sadece huzursuz bir sessizlik.

Yolun geri kalanı boyunca kendimi onlara sarılırken hayal ettim hep. Leyla'nın gülümsemesiyle sarmalandığımı, Umut'un bana sıkı sıkı sarılıp, "Abla," dediği anı düşledim. Gurur'un gözlerine baktım

yeniden ama bu sefer içimde bir pişmanlıkla. Neden bu kadar geç kalmıştım? Neden her şeyi bu kadar ertelemiştim?

Belki onların bir daha beni görmelerini sağlayamayacaktım hiçbir zaman, hayatta olduğumu bilmelerinin bir imkânı olamayacaktı ama en azından ben onların hayatta olduklarını ve iyi olduklarını görebilmiştim. Devrim'e teşekkür edememiştim ama. Çünkü içten içe hem minnettar hem de kızgındım ona. Ne de olsa o da o gece girmişti hayatıma, o da o gecenin piyonlarından biriydi. Beni bilmediğim bir sebeple iyileştirmeye ve korumaya çalışıyordu. Borç dediği şey belki benim hayatımla veya kendi hayatıyla ilgili değildi sadece. Belki de onun kendi vicdanına da ödediği bir borçtu bu.

Belki de ben onun günahlarını temizlemeye çalışma yöntemiydim.

Müzik sesi biraz daha yükseldi. Ya da ben daha çok kaptırdım müziğe kendimi. Artık hiçbir konuşmayı duymuyordum. Gözlerimin arkasında karanlık bir sinema perdesi vardı ve orada sadece eski anılar oynuyordu. Bahar akşamlarının çocukluğumun geçtiği o bakımsız koğuşa dolan kokusu, kahkaha sesleri, avlu oyunlarımız... Artık sadece hatıra olan şeylerdeydi aklım.

Bir an başımı arkamda kalan deri koltuk başlığına yasladım. Derinin soğukluğu tenime dokundu. Bu soğuk temas annemle birlikte koğuşta geçirdiğimiz soğuk günlere götürdü beni. Birbirimize sarılıp ısınmaya çalıştığımız günlere. Ben kendimi, sevdiklerimi, hayatımı kaybetmiştim. Tek tesellim onların hâlâ bir yerlerde yaşıyor olmalarıydı. En azından bunu kendi gözlerimle görebilmiştim.

Gözlerimi bir süre daha kapalı tuttum. Belki birkaç dakikalığına da olsa gerçekliğimden uzaklaşabilirdim bu şekilde. Belki biraz sessizlik içinde kalırsam yeniden toparlanabilirdim. Ve belki de yeniden başlayabileceğim bir yol bulmayı düşünebilirdim.

Arabanın hafifçe sağa yöneldiğini hissettim. Gözlerim hâlâ kapalıydı ama değişen ışıkla birlikte bir tünele girdiğimizi fark ettim. Dışarıdaki ışıklar bir anda sönmüştü, camın ardındaki karanlık ve kapalı duvarlar gözkapaklarımın arkasından bile belli oluyordu.

Araba sarsıldı, yavaşladı ve sonra birden durdu.

Gözlerimi açıp nefesimi tuttuğumda önümüzde devasa bir metal kapı olduğunu gördüm. Mat, gri, soğuk distopik filmlerden fırlamış gibi görünen renksiz bir kapı. Neredeyse tünelin sonuna gizlenmiş bir sığınağın kapısı gibi görünüyordu. Sanki dünyanın altında gizlenmiş başka bir dünyanın girişi gibiydi, bizim evden çıkışımız da böyle bir kapıdan olmuştu gerçi.

"Burası... neresi?" dedim sessizce.

Kapı herhangi bir komut verilmeden ağır ağır açılmaya başladı. Metalin gıcırtısı, kalbimin atışlarını bastırdı. Sanki bir sırrın kapısı açılıyordu. Sanki geri dönüşü olmayan bir eşiğin tam önündeydim. Bu insanların hayatlarının her anı bana neden distopik bir filmin içindeymişiz gibi hissettiriyordu?

Yanımda oturan Demir kapıyı açarak arabadan indi. Sessizce etrafı kontrol etti ve beni süzmeden, tek kelime etmeden geri çekilip bekledi.

Bir an inmek istemedim. Ayaklarım âdeta yere yapışmıştı ama içimdeki merak korkunun önüne geçti. Üstelik başıma daha ne gelebilirdi ki? Ben zaten teknik olarak ölüydüm. Yavaşça indim.

"Neresi burası?" diye sordum yeniden, bu kez doğrudan Devrim'e dönerek.

Cevabı gecikmedi.

"Boşuna hazırlanmış olmanı istemem," dedi sadece.

Sesi tünelin duvarlarında yankılandı. Cevabı anlamlıydı ama bir o kadar da bilinmezdi. Tıpkı onun her cevabı gibi ve tıpkı bizzat kendisi gibi. Ne demek istemiş olabilirdi ki?

Beni çevreleyen adamlarla birlikte büyük kapıdan içeri girdim. İçerisi loş ışıklarla aydınlatılmıştı. Zemin betondandı. Tavanlar yüksekti, duvarlar sadeydi ama bu sadeliğin içinde bile tehditkâr bir ihtişam vardı.

Tam karşımızda devasa bir asansör kapısı duruyordu.

Kapıdan daha çok bir sanayi asansörüne benziyordu bu. Yük taşımak için tasarlanmış, metalden örülmüş, üzeri büyük rakamlarla işaretlenmiş bir panelle çevriliydi. Kapılar ağır ağır yana açıldı. Hep birlikte içeri girdik.

Ne deseler sorgulamadan yapıyordum resmen, başıma tüm bunların gelmesine şaşırmamalıydım.

Bu yaşıma kadar hep gözü açık ve akıllı olduğuma inanmıştım. İnanın aptal olduğumu şu yaşımda fark etmem beni de çok şaşırtmıştı.

Ben hariç herkes nereye gittiklerini biliyor gibiydi. O yüzden ortalarında durup etrafa boş bakışlar atan ben yine yalnız kalmıştım. Başımı kaldırdım ve asansörü incelemeye başladım. Asansör panelinde ışıklı numaralar vardı.

Bir... iki... üç... derken Ömer'in uzanıp kırk yedi numaraya bastığını gördüm.

Bu, binanın son katıydı. Tam kırk yedi kat. Bina tam kırk yedi katlıydı!

Bu bir yeraltı asansörü değildi. Bu bir gökdelen asansörüydü.

Asansör sessizce yukarı çıkmaya başladı. Asansör yavaşça yukarı çıkarken içimi kemiren sessizlikle baş başaydım.

Bir elimle peruğumu düzelttim. Hafifçe yana kaymış ve alnımın bir kısmını açığa çıkarmıştı. Diğer elim gözlüğümdeydi. Camını sildim parmak uçlarımla. Nefesim buğulandırmasın diye dikkatli olmaya çalışıyordum ama ellerim titriyordu. Arkadaşlarımın haftalar sonra gördüğüm yüzleri aklımdan bir türlü çıkmıyordu.

İyi olmaları beni rahatlatsa da içimde sızlayan bir yan vardı. Aralarında hiçbir yerim kalmamış gibiydi artık. Onları görmüştüm, evet. Ama onlara dokunamamıştım. Onlarla konuşamamış, hâlâ yaşadığımı söyleyememiştim onlara. Ve bu benim için tarifsiz bir acıydı.

O sırada Demir'in sesi yankılandı arkamda. "Ben hâlâ ikinci katta kalınmalıydı diyorum. Siz ne diyorsunuz?"

"İkinci katın manzarası yoktur diyorum," dedi Deha gülerek.

Demir cevap vermedi ama kaşlarını çatıp Deha'ya kınayan bir bakış attı.

Gözlerim asansör panelindeydi. Sayılar arttıkça ne kadar yükseldiğimizi fark ediyordum ve ne kadar yükseğe çıktığımızı hissettikçe boğazımdaki yumru büyüyordu. Sonunda dijital panelde kırk yedi sayısı parladı.

Ve asansör bir çınlama sesiyle durdu. Kapılar iki yana açıldığında ilk gördüğüm şey bizi karşılayan loş ışıklı şık bir avizeydi. Avizenin ışığı altın gibi parlıyor ve gözlerimi kamaştırıyordu âdeta.

Asansörden indiğimizdeyse nefesim bir anlığına durdu. Karşımızda camlarla çevrili dev bir salon vardı. Tavandan yere kadar uzanan pencerelerden İstanbul'un tüm silueti görünüyordu. Boğaz, köprü, vapurlar, ışıklar, arabalar, kuleler... Hepsi oradaydı. Âdeta bir maketin içine bakıyordum. Bütün İstanbul ayaklarımızın altındaydı resmen.

Bir adım attım istemsizce. Zemin cam gibi parlaktı, tavanlar yüksekti, her şey özenle dizayn edilmişti ve evet, biz şık bir restoranın içindeydik. İçeride yalnızca birkaç masa vardı ve masaların hepsi boştu, yine de servis için hazırlanmıştı. Loş ama sıcak bir aydınlatması vardı mekânın. Işık, dışarıdaki kasvetli geceyle içerideki huzuru birbirine karıştırmış gibiydi.

"Yani..." dedim kısık sesle. "Yemeğe mi geldik?"

Devrim bana bakmadan gülümsedi.

"Haftalardır evdesin," dedi. "İstanbul manzaralı bir yemeğe ihtiyaç duyacağını düşündüm."

"Ben genelde manzara karşısında yemezdim yemeklerimi," diye mırıldandım ve boğazımı temizledim. Demir ve Deha'nın güldüklerini duydum.

Burası bana hiçbir şekilde kendi hayatımı anımsatan bir ortam değildi. Bense yabancı olduğum bu hayatın tam ortasında

duruyordum; sarı bir perukla, koca bir ceketle, camların ardındaki şehre bile yabancıymışım gibi.

Masalara yaklaştığımızda mekânın ihtişamı beni ikinci kez vurdu.

Yüksek tavanlarda modern avizeler ağır ağır sallanıyor, duvardaki pirinç detaylar ışığı cam gibi yansıtıyordu. Mekânın tamamında her şey ince ince düşünülmüş gibiydi. Kırmızımsı ahşaplarla kaplı duvarlar koyu yeşil kadife koltuklarla bütünlük içindeydi.

Masaların her birinin ortasında iri çiçek aranjmanları, yanlarında altın kenarlı küçük kartlar vardı. Bizi masaların başlangıcında dört kişi bekliyordu. Dördü de takım elbiseli ve oldukça düzgün görünümlüydü. Yaşça diğerlerinden daha büyük olan ve mekânın işletmecisi olduğunu tahmin ettiğim adam, bizi fark ettiğinde hemen doğruldu ve duruşunu düzeltti.

"Devrim Bey," dedi saygılı bir şekilde, başını hafifçe eğerek elini uzattı. "Hoş geldiniz."

Devrim adamın elini sıktıktan sonra adama kısaca teşekkür etti. "Bu geceyi bize ayırdığınız için teşekkür ederiz şefim. Bu gece her şey misafirimiz için."

Adam, "Ne demek efendim, bizim için bir onur," diyerek bana döndü ve elini bu sefer de bana uzattı.

"O el sıkışmıyor," dedi Devrim ilk tanışma anımıza gönderme yaparak.

Önce gülmemek için dudaklarımı birbirlerine bastırsam da durumu hemen toparladım.

"Yoo," dedim. "Öyle bir huyum yoktur normalde."

Adamın elini sıktım ve yanındaki üç çalışana başımla selam verdim. Hiçbir isim sorulmamış, hiçbir açıklama yapılmamıştı. Devrim'in varlığı her şey için yeterliydi.

"Hazır mı?" diye sordu Devrim kısa bir bakışla.

"Evet efendim, sizin için her şeyi hazırladık. Arkadaşlarım müsaadenizle servise başlayacak," dedi şef. Ardından garsonlara dönerek göz ucuyla işaret verdi.

Mekânın ortasındaki büyük masalardan biri seçilmişti bizim için. Yuvarlak ve geniş bir masa. Üzerinde gümüş çatal bıçaklar, kristal bardaklar ve siyah üzerine altın yaldızlı peçeteler vardı. Her detay başka bir dünyaya ait gibiydi.

Bir garson önümde belirdi, büyük bir nezaketle sandalyemi çekti.

"Buyurun efendim," dedi.

Başımı minnettar bir ifadeyle sallayarak oturdum. O an ne diyeceğimi bilmiyordum. Hiçbir şey söylemeden bu ihtişamın ortasına oturmak bile bana fazla gelmişti.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım mahcubiyetle.

Yanıma önce Demir oturdu, diğer yanımaysa Deha. Karşıma Devrim geçti. Yanına da Ömer. Bu dördü ile birlikte olduğum her an oturma düzenimiz hep böyle olacak gibiydi.

Garsonlar hiçbir ses çıkarmadan harekete geçti. Su şişeleri açıldı, bardaklara döküldü. Küçük tabaklarda başlangıçlar servis edildi. Her şey sessizdi. Bu lüksün içinde sadece tabakların hafifçe masaya bırakılma sesi geliyordu kulaklarımıza. Bir de arka fonda çalan klasik müziğin sesi. Arada çalışanların ayak sesleri duyuluyordu ama o bile dikkatlice bastırılmış gibiydi.

Devrim ve Ömer'in ufak bir bakışma anlarını fark ettiğimde Ömer söze girdi. "Güvenlik, rota, izleme sistemleri... Her şey kontrol altında."

Devrim sessizce başını sallayıp önüne döndü.

Yüzümde sabit duran gözlüklerim beni o kadar rahatsız ediyordu ki çıkarmamak için zor tutuyordum kendimi. Hafifçe yerinden kaymış sarı peruğum ve omzuma bol gelen blazer ceketimi de düzeltip duruyordum. Henüz hiçbir şey yemeye başlamamıştım. Yalnızca gözlemliyordum. Hiç konuşmadan, çatalıma dokunmadan. Gözlerim bir Devrim'e, bir kardeşlerine, bir de bu altın gibi parlayan sofraya gidip geliyordu.

Gerçekten bu şıklık ve gösterişten zevk alıyorlar mıydı acaba?

Masaya servis edilen yemekler tek tek yerini alırken ortamda hâlâ tuhaf bir sessizlik hâkimdi. Sanki herkes konuşmak için servisin bitmesini bekliyordu. Kuşkonmazla süslenmiş deniz mahsullü başlangıç tabağı, ardından gelen *trüflü risotto*, ince ince dilimlenmiş etler... Her tabak bir sanat eseri gibiydi. Tabakların kenarlarında bile minik altın detaylar vardı.

"Bu arkadaşlar şirket mutfağımızın çalışanları," dedi Ömer. "Buranın mutfak ekibi aslında bizim ana binada görevli. Burası Devrim Bey için ayrılmış özel bir alan. Haftanın belirli günlerinde hazırda tutulur. Genelde onun misafirleri için hizmet verilir sadece. Şefimizse İngiltere'nin çok ünlü Türk şeflerinden biri, dün aceleyle bizim için geldi Türkiye'ye..."

Başımı hafifçe kaldırıp şaşkınlıkla Ömer'e baktım. Gözlüklerimin camı hafifçe buğulanmıştı ama yine de gözlerimdeki şaşkınlık fark ediliyor olmalıydı.

Şef, tüm servis ekibiyle birlikte mutfağa geçince ve ortamda bizden başka kimse kalmayınca Ömer konuşmasına devam etti. "Güvenlik, servis, mutfak... Hepsi tanıdık. Kimse yabancı değil. Burası sadece restoran değil, aynı zamanda korunaklı bir alan."

"O zaman peruğumu çıkarabilir miyim?" diye sordum. Deha gülmeye başladı.

"Ne olur ne olmaz," dedi Ömer. "Siz yine de çıkarmayın bence."

"Pekâlâ," diye mırıldandım.

"Her iş çıkışı buradayız biz," diye söze girdi Deha. "Bizim rutin bir akşam yemeğimiz bu."

Ben şaşkınlıkla ona bakarken Demir söze atladı. "Şirketin mutfağından tost söyleyip mesai yapıyoruz, sen inanma buna."

"Kırk yılın başında yalan söyleyip hava atayım dedim," dedi Deha. "Niye bozuyorsun?"

Hafifçe gülümsedim, modumu yükseltmeye çalıştıkları her hallerinden belliydi ama ne kadar çabalarsam çabalayayım dahil

olamıyordum hiçbir şeye. Masadaki konuşmalar, şakalaşmalar, bana kendimi iyi hissettirebilecek tüm sözler bir camın arkasından duyuluyormuş gibi geliyordu kulağıma. Bedenim buradaydı ama ruhum hâlâ biraz önce gördüğüm dostlarımın yanındaydı. O sokakta. O karanlık caddede.

Gözlerim merakla Devrim'e kaydı. Karşımda sessizce oturuyordu. Önündeki tabağa yalnızca birkaç kez dokunmuştu ama aslında o da masayı izliyordu. Bir an onun da gözleri bana kayar gibi oldu, sanki o da beni izliyor gibiydi ama gözlerimiz birbirine çarpınca ikimiz de aynı anda kaçırdık bakışlarımızı.

Devrim ile ilgili soru işaretlerim her dakika artıyordu. Kimdi bu adam? Bana anlatıldığı veya gördüğümün dışında kimdi yani? Gerçekte kimdi? Bu kadar güçlü, bu kadar etkili ve bu kadar görünmez biri olmayı nasıl başarmış olabilirdi? *Ve en önemlisi, o gece orada ne işi vardı?*

Gözlerim yeniden Devrim'in profiline takıldı. Soğuk ama etkileyici bir yüzü vardı. Herkesin etrafında özenle dolaştığı, herkesin bir adım geride durduğu bir adamdı o. Hiçbir açıklama yapmadan ama sert de olmadan emir veren, gözleriyle ortamı kontrol eden, birkaç kelimeyle düzeni değiştiren biriydi.

Çatalımı hafifçe elime almış ama hâlâ yemeğe başlamamıştım. İçimde beni boğan bir şeyler vardı. Hem huzursuzluk hem de açıklayamadığım bir güven duygusu beni iki uca doğru çekiştirip duruyordu. Tehlikenin tam ortasındaydım ama garip bir şekilde korunduğumu da hissediyordum.

O anda garsonlardan biri hafifçe yana eğildi. "Şarap servis etmemizi ister misiniz?"

Başımı kaldırıp istemsizce Devrim'e baktım. Devrim tereddümü fark etmiş gibi başını hafifçe eğerek konuştu. "Bu gece senin gecen. Bu yemek senin için. Sen nasıl istersen."

Senin gecen. Bu söz bile hem boğazıma hem kalbime oturmuştu.

"Olur..." diye mırıldandım. "Alabilirim."

Yavaşça başımı çevirdim, garson kadehime şarap doldururken bakışlarım manzaraya çevrildi. O kadar yüksekteydik ki altımızda yıldız gibi yanıp sönen binlerce ışık vardı. Şehir ayaklarımızın altında kalmıştı âdeta, sanki bu gece gökyüzü yere inmişti de biz gökyüzüne çıkmıştık.

Başımı bir kez daha önüme çevirdim ve önümdeki tabakta süsleme gibi duran yaprağı çatalın ucuyla ittirmeye başladım. Devrim'in başını kaldırdığını ve doğrudan bana baktığını fark ettim o an.

"Bu gece..." dedi. "Bu gece sadece seni dışarı çıkarmak için değil, aynı zamanda seni bizimle tanıştırmak için ayarlandı. Belki o zaman daha rahat edersin."

Gözlerimi hafifçe kırpıştırdım ve başımı salladım. Anlamaya çalışıyordum aslında. Onları tanımam onlar için de mi önemliydi? Ben elbette ki merak içindeydim ama bunu yapmalarının tek sebebi benim merakımı gidermek miydi gerçekten?

Ömer ilk konuşan oldu.

"Kahvaltı masasındaki gibi yüzeysel şeyler anlatmak istemem bu kez." Bakışlarını bana odaklamıştı. "Ben aslen mühendislik okudum Eliz Hanım. Yani kâğıt üstünde öyle... Gerçekteyse çözümsüz gibi görünen karmaşık şeyleri çözmeye çalışmak hep işim oldu. Sayılarla aram iyidir ama insanlarla aram daha iyidir. O yüzden Devrim Bey beni yanında tutmayı seçti. Lojistikten güvenliğe, operasyonlardan pazarlığa kadar birçok işin perde arkasında ben varım. Şu an size sessizce servis yapılan bu masada bile belki beş farklı plan yürütülüyor olabilir ve ben bunların hepsini ortaya çıkarmaktan sorumluyum."

Kendinden emin bir gülüş vardı yüzünde. Ses tonu ciddiyetle alaycılığı ustaca dengeliyordu. Onun sadece bir "yardımcı" olmadığı şimdi daha net anlaşılıyordu. Ömer gerçekten de Devrim'in her şeyiydi.

Sıra Devrim'in kardeşlerindeydi. Deha hafifçe doğruldu.

"Ben ve Deva... Pardon..." diyerek başıyla kardeşine bakıp gülümsedi. "Pardon, Demir diyecektim, yanlışlıkla *Deva* dedim."

Kaşlarımı çatarak onlara baktım. Deha gülerken Demir gözlerini devirerek bana döndü.

"Tamam," dedi Demir. "Önce ben başlayayım ki Deha'dan önce ben açıklayayım. Benim ismim aslında Demir değil."

Ben şaşkınlık ve merakla onu dinlerken Demir konuşmaya devam etti.

"Biz ikiziz. Tek yumurta ikizi olmadığımız için pek benzemiyoruz aslında. Ailemizin en baştan beri büyük hayaliymiş zaten ikiz çocuk sahibi olmak. Ve bu hayallerini biraz fazla ciddiye alıp adlarımızı da 'Deha' ve 'Deva' koymuşlar. Maalesef... Çocukluğumuz berbat geçti. Saç kesimlerimizi birebir aynı yaptırırlardı, annem takıntılı bir manyak gibi çoraplarımıza varıncaya kadar aynı giydirirdi bizi. Evin maskotu gibiydik. Bize isimlerimizle seslenmek yerine 'İKİZLER' derlerdi."

Kaşlarımı kaldırıp onu dinlerken gülüşümü bastıramıyordum.

"Çocukluk fotoğraflarımızı bir görsen," diye araya girdi Deha kahkahalarla. "Eve döndüğümüzde bir akşam ayarlayalım da gösterelim sana, çok gülersin!"

Demir sıkıntılı bir nefes aldı ve devam etti.

"Sonrası malum işte, ilkokulda bu durum beni o kadar rahatsız etmeye başladı ki önce okulda arkadaşlarıma yalan söylemeye başladım. Kendimi herkese Demir diye tanıttım, ismimin kimliğe yanlış yazıldığını uydurdum. Sonra annemlerin kulağına gitti bu. Bir ton kavga kıyamet koptu tabii ama yıllar içinde kabullendiler. Deva diye biri kalmadı yani. Kendi isteğimle Demir oldum."

"Kimliğin peki?" diye sordum. "Kimliğinde ne yazıyor?"

"Deva Demir Yöner yazıyor," dedi Demir gülerek. "Ama sen Demir demeye devam edersen sevinirim."

"Unuttun galiba," dedim. "D1, D2 ve D3 diyecektim ben size. İsim hafızam çok kötü."

Masada kısa bir kahkaha yükseldi, şaşırtıcıydı ama en çok gülen bendim. Haftalar sonra ilk kez bu kadar içten gülmüştüm.

"Yani siz ikizsiniz..." dedim, o kadar farklı görünüyorlardı ki hâlâ şaşırıyordum bu bilgiye. Üstelik karakter olarak da çok farklılardı.

Deha daha özgüvenli, daha soğukkanlı duruyordu. Demir ise ismini değiştirecek kadar özgüvensizdi ve daha alçakgönüllü duruyordu.

"İkiziz ama benzemiyoruz," dedi Deha gülerek. "Ben daha stratejik olanım, o daha spontane davranır. Benim işim plan yapmak, onun işi kafasına göre bozmak."

"Tam bir takım çalışması," diye ekledi Demir.

"Peki," dedim gülümseyerek, bakışlarımı Devrim'e çevirmeden önce bir süre düşünsem de ona döndüm ve sordum. "Ya sen?"

O an masa biraz sessizleşti. Devrim sadece gözlerini üzerime dikti ama cevap vermedi.

Sanki, "Peki ya sen?" sorum havada asılı kalmış gibiydi. Devrim çatalını sessizce tabağın kenarına bıraktı. Bir süre sadece karşısındaki İstanbul manzarasına baktı. Sonra bakışlarını nihayet bana çevirdi. Gözlerinde yine o karanlık, ölçülü ve mesafeli ifade vardı.

"Benim hikâyem sonra," dedi sade bir tonda. "Henüz anlatmaya değer bir yerde değil." Tam kaşlarımı çatmaya hazırlanırken Devrim çok geçmeden devam etti. "Üstelik bu gecenin meselesi ben değilim. Asıl sen anlatmalısın kendini Eliz."

Anladığım kadarıyla Devrim kendisini ne olursa olsun anlatmayacaktı.

"Zaten benimle ilgili her şeyi bilmiyor musunuz?" Sesim yumuşak ama biraz da kırılgandı. "Kaç yaşındayım, annemin ismi ne, nerede nasıl büyüdüm, hangi okullara gittim, hangi sokaklarda yürüdüm, kime hangi gün mesaj attım, hangisinden cevap alamadım... Bilmiyor musunuz hepsini?"

Ömer bir şey diyecek oldu ama Devrim bakışlarıyla onu durdurdu.

Hüzünle gülümsedim ve başımı hafifçe eğdim.

"Ama yine de anlatayım," dedim fısıltıyla. "Madem benden duymak istediniz."

Masadakiler sessizce beni dinliyordu. Sadece uzaktan gelen müzik ve mutfaktan ara sıra yükselen tabak sesleri eşlik ediyordu sesime.

"Ben... biraz ilginç bir çocukluk geçirdim, biliyorsunuzdur. Annemin işlediği büyük bir suç yüzünden onunla beraber mahkûm hayatı yaşadım çocukluğum boyunca. Yine de mutlu bir çocukluk geçirdim orada. Ne şanslıyım ki az önce gördüğünüz arkadaşlarım da benimle oradaydı. Birlikte büyüdük, birlikte öğrendik her şeyi. Ve böyle işte... O felaket gecesine kadar her şey çok güzeldi, o akşam arkadaşlarıyla konsere giden bir tıp öğrencisiydim. Kendime dair hatırladığım son şey bu."

Deha gözlerini kaçırdı. Demir sessizce başını eğdi. Devrim ise soruyu sorduğuna pişman olmuş gibi değildi de sanki içimi dökmemi istemiş gibiydi.

"Bu gece dışarı çıkmak bile... korkutucuydu," diye mırıldandım. "Annemi o parmaklıkların arasında bırakıp dışarıya çıktığım, özgür olduğum ilk güne götürdü beni. Özgürdüm ama en sevdiğim parçam tutsaktı."

Hafifçe gülümsedim, sanki bana üzülmelerini istememiştim de gülümseyerek bunları aştığımı göstermeye çalışıyordum.

"İnanılmaz bir güç," dedi Demir. "Ben ismimi bile yıllarca kafama takıp hayatı zehretmiştim kendime, senin bunlarla böylesine başa çıkabilmen utandırdı beni."

Daha çok gülümsedim.

"Saçmalama," dedim. "Herkesin derdi kendine büyük."

"Ama seninki de hakikaten büyükmüş be Eliz!" dedi Deha ortamın kasvetini dağıtmak için. Gülerek başımı salladım.

Devrim bir şey söylemedi ama bana baktığını görebiliyordum. Ben de ona bakınca başını hafifçe sallar gibi oldu. Bakışıyla

teşekkür ediyordu. O an ilk kez, "korunmakta olan bir misafir" gibi değil de "bu masadaki bir kişi" gibi hissediyordum.

Masaya gelen yemekler bu kez daha özenli sunumlarla servis edildi. Her bir tabak âdeta bir sanat eseri gibi görünüyordu. İnce tabakların üstüne işlenmiş renkli soslar, üzerine serpiştirilmiş taze otlar, özenle yerleştirilmiş küçük dokunuşlar... Her şey gözalıcıydı.

Bir süre herkes sessizce yemekleri tattı. Ardından beyaz önlüğüyle ciddi görünümlü ama yüzünde sıcak bir gülümseme taşıyan aşçıbaşı masaya geldi.

"İyi akşamlar," dedi nazikçe. "Bu akşam için hazırladığımız menüde başlangıç olarak limon kabuklu deniz tarağı üzerinde avokado köpüğü vardı. Ardından dana kaburgayı bir gün boyunca marine edip sekiz saat pişirdik. Üzerindeki sos, kırmızı şarap ve vişneyle harmanlandı. Yanındaysa tütsülenmiş patates püresi kullandık. Tatlıda sizi biraz şaşırtacağız, o sürpriz... Hepsi şefimizin kendi reçeteleri."

Ömer hemen araya girdi. "Abi tatlı sürpriz deyip korkutma bizi, biz planlı insanlarız, sürpriz sevmeyiz. Benim patronum için önceden gerekli kontrolleri yapmam gerekiyor."

Dalga geçtiği her halinden belliydi.

Demir güldü ve söze atladı. "Ömer bizim aile için şey gibi, padişahların yanında her yemeği önceden tadan görevliler olurmuş ya... Hah, çeşnicibaşı... zehirlenip zehirlenmeyeceklerini görmek için..."

Masada kahkahalar yükseldi. Tam olarak adapte olamasam bile kendimi biraz kaptırabilsem gerçekten çok eğlenebileceğim insanlardı. Sohbetleri gerçekten güzeldi.

Aşçıbaşı da tebessüm etti. "Umarım bu akşamki menü memnun eder sizi," dedi ve zarifçe başını eğip ayrıldı.

Ömer bir anda kollarını iki yana açarak garsona seslendi. "Peki müzik konusunda şef kim? Şöyle içimizi titreten bir şeyler dinlesek?"

Garson hafifçe eğildi. "İstek parça varsa memnuniyetle iletebiliriz efendim."

O an masadaki bütün gözler üzerime çevrildi. İhalenin bana kalacağını biliyordum. Devrim hafif bir tebessümle bakıyordu yüzüme.

"Tamam o zaman," dedim. "Madem bana bıraktınız... Yasemin Mori'den 'Tuzlu Su' dinleyebiliriz belki."

"İlk defa duyuyorum," dedi Ömer. "Ama olur. Bu gece senin gecen."

Az sonra arka fonda Yasemin Mori'nin "Tuzlu Su" şarkısı çalmaya başladığında kendime bunu niye yaptığımı sorgulamaya başladım. Bu şarkı o gece konserden sanayi sitesine doğru ilerlerken duyduğum şarkıydı. Şarkının puslu havası beni alıp o geceye götürüverdi bir anda. Gerçi bu şarkıyı niye seçtiğim de çok açıktı aslında. Bilinçaltım o geceyi ve yaşadıklarımı asla unutmak istemiyordu. Biraz olsun kafamı dağıtsam hemen hatırlatmak istiyordu kendini.

O sırada bir garson, ince uzun yeni şarap kadehleriyle sessizce yanımıza yaklaştı. Kristal kadehler masaya zarifçe bırakıldığında ben hâlâ ilk kadehimi bile bitirmiş değildim. Parmaklarım kadehi tutarken gözlerim hâlâ camdaydı. Sonra başımı biraz eğip bir yudum aldım kadehten. Şarkı beni bu geceden alıp götürmüştü. Şarap boğazımdan inerken sanki bir düğüm çözülür gibi oldu ama tam da çözülmedi.

Onlar masada sohbet etmeye devam ederken ben bir süre gözlerimi üzerlerinde gezdirdim. Her biri gülüyordu, konuşuyordu, Devrim bile mutlu görünüyordu kardeşleriyle konuşurken. Ama benim aklım o gece yaşananlarla karakolun önünde bekleyen o dört siluette kalmıştı. Yüzlerindeki yorgunluk aklımdan çıkmıyordu.

Kadehimi elime aldım ve sessizce ayaklandım.

"Müsaadenizle ben biraz manzarayı izlemek istiyorum." Gülümseyerek ekledim. "Merak etmeyin, peruğum ve gözlüğüm takılı kalacak."

Devrim bakışlarıyla yalnız kalma isteğimi anlayarak başını hafifçe salladı ama gözlerindeki endişeyi görebiliyordum.

Onları arkamda bırakarak kendi isteğimle açtırdığım ama ruhuma acı veren şarkıyla birlikte büyük camların önüne doğru yürüdüm. Muhteşem İstanbul manzarası önümde uzanıyordu. Bu şehirde gece tüm karmaşasına rağmen büyüleyiciydi. Şehir ışıkları ruh halim gibiydi, bir yanıp bir sönüyorlardı. Trafik lambaları, köprüler, uzaktaki vapurlar... Bu şehirde hiçbir şey durmuyordu. Sevdiğim insanların da ayaklarımın altında kalan bu şehrin içinde bir yerlerde yaşadıklarını bilmek manzarayı izlerken onları da izliyormuşum gibi hissetmeme yardımcı oluyordu.

Kadehimi camın kenarına koydum ve ellerini cama dayadım. Gözlerimi kapatmadım bu kez çünkü gördüğüm her şeyin içinde kaybolmak istedim. Görmek istedim her şeyi. Ezberlemek istedim bu şehrin her bir sokağını.

Arkamda kalan bu masa, bu insanlar, tüm bunlar yabancıydı bana. Tanımadığım bir dünyadan çıkagelmiş ve beni korumak için sarıp sarmalamışlardı. Ama ben hâlâ oradaydım. Geçmişimde, gerçekliğimde, sevdiklerimde. Gurur'un getirdiği o gülün dikeninde takılı kalmıştım.

Kadehimden bir yudum daha aldım. Gözlerim hâlâ aşağıdaydı, sanki daha dikkatli bakarsam onları bir kez daha görebilirmişim gibi şehri izliyordum çaresizce.

Şarkının sözleri ruhumun ardına kadar sızıyordu ve o an kendime sorduğum tek bir soru vardı: Ben kimdim artık?

Camın önünde şehri izlerken yalnız olmadığımı fark ettim. Yanımda beliren siluete yan gözle baktığımda Devrim'in sessizce yanıma geldiğini gördüm. Elinde bir kadeh kırmızı şarap tutuyordu. Duruşu her zamanki gibi dikti. Benimle aynı hizadaydı ama doğrudan bana bakmıyordu. Onun gözleri de benimkiler gibi manzaradaydı.

Bir süre sessizlik oldu. Yalnızca uzaklardan gelen şehir uğultusu ve içeride çalan şarkının melodisi vardı kulaklarımızda. Tabii bir de çocukların masadan gelen konuşmaları duyuluyordu.

Niye geldiğini, neden masada değil de burada olduğunu sorgularken Devrim konuşmaya başladı. Sesi alçaktı, sanki beni incitecek bir şey söylemekten korkuyor gibiydi.

"Şehir uzaktan daha sakin görünüyor, değil mi?"

Başımı hafifçe çevirdim ama cevap veremedim. Sadece elimde tuttuğum kadehe çevirdim gözlerimi.

Devrim bir yudum daha aldı şarabından ve konuşmaya devam etti. "Yukarıdan bakınca her şey çok huzurlu görünüyor. Şehrin arka sokaklarında olan biteni kimse bilmiyor. Buradan sadece ışıklar görünüyor; deniz, kuşlar, akıp giden yollar..."

Kendimi tutamayıp söze girdim. "Keşke hep uzaktan bakabilseydik bu şehre."

Devrim önce kısa bir iç çekti, sonra bir anlık bir duraksamadan sonra konuştu. "Bazen uzaktan da tehlikeli olabiliyor, nereden biliyorsun diye sorma." Yüzünde alaycı bir gülümseme vardı.

Gözlerimi ondan ayırıp bir kez daha şehir ışıklarına çevirdim.

"Sorsam da anlatmazsın zaten," dedim. "İsmin dışında ne biliyorum ki."

Kısa bir sessizlik oldu. Devrim'in bunu da cevapsız bırakacağını adım gibi biliyordum.

"Gece uzun," dedi Devrim kadehini hafifçe kaldırarak. "Belli olmaz, belki bir şeyler dökülür ağzımdan."

Bu sefer alayla gülümseyen bendim.

"Sarhoş olup bana dökülmeni umacak halim yok," dedim.

Devrim bana dönüp bir an sessizce baktı, kaşları muzip bir ifadeyle çatılmıştı ama hemen ardından manzaraya döndü.

"Ben zaten çoğu şeyi doğru zamanda söyleyemem," dedi.

Sözlerinden bir anlam çıkarmaya çalışsam da Devrim'in yüzünde her zamanki gibi okunamayan o maske vardı. Sözleri bile maskeliydi ve o maskeyi bir saniye bile kaldırmıyordu.

Bir süre birlikte sessizce şehri izledik. Konuşmamızın çok da bir anlamı yoktu bana göre çünkü konuşan hep ben olacaktım, o

hiçbir şey anlatmayacaktı. O yüzden sessizce İstanbul'u izlemeyi tercih ettim ben de. Camların ardında kalan İstanbul bir yandan çok tanıdık, bir yandan da çok yabancıydı bana.

Devrim son bir yudum aldı şarabından.

"Şimdi bu güzel manzaranın karşısında durup hayatımı anlatsaydım sana, bir anlamı kalacak mıydı manzaranın?"

Ona hayatını anlatması için ısrar etmemiştim oysaki. Konuyu sürdürdüğüne göre belli ki onun içinde kalmıştı.

"Sana hayatını anlatman için yalvarmıyorum," dedim. "Çocukluğunu, aileni, hobilerini merak etmiyorum zaten."

Bakışlarımı şehirden ayırdım ve ona döndüm, uzun zamandır içimde tuttuğum kelimeleri nihayet yavaş yavaş dile getiriyordum. Sesimi yumuşak tutmaya çalışsam da içimdeki sarsıcı huzursuzluğu saklayamıyordum.

"Masada herkes kendini anlattı..." dedim. "Geçmişini, hikâyesini, çocukluğunu, acılarını, neşesini..." Bir nefes aldım. Gözlerim hâlâ Devrim'in gözlerindeydi ama o camdan dışarıyı izliyordu. "Bir tek sen sustun Devrim."

Bana bakmıyordu, gözleri hâlâ şehrin ışıklarındaydı. Bekliyordu, sanki eninde sonunda konunun bu noktaya geleceğini biliyor gibi bakıyordu gözleri.

"Kim olduğunu bilmiyorum. Ne iş yaptığını, ne sakladığını, neden herkesin sana bu kadar saygı duyduğunu bilmiyorum."

Devrim'in bakışları artık şehrin ışıklarına bakıyor gibi değildi de uzakta bir yerlere dalıp gitmiş gibiydi.

"Ve en önemlisi..." diyerek devam ettim titreyen sesimle. "O gece orada ne işin vardı, bilmiyorum Devrim. O adamlarla bağlantın ne bilmiyorum. Madem beni koruyacak kadar merhametlisin, o zaman o gece orada ne yapıyordun, anlayamıyorum."

Devrim bir an başını eğdi. Bu soruları duyacağını biliyordu ama bu soruları duyduğu an ne tepki vereceğini hesaplayamamış

gibiydi. Şarap kadehini elinde evirip çevirdi. O anki sessizlik saatler süren bir gerilim gibi çökmeye başlamıştı üzerime.

"Eliz," dedi sonunda, sesi sakin ama derindi. "Sorularına cevap istiyorsun, biliyorum ama bu soruların cevabı seni tatmin etmeyecek."

Karşılık vermek yerine susmayı tercih ettim. Ne desem boştu, hiçbir soruma cevap vermeyecekti. Devrim benden hiçbir şey duyamayınca gözlerini nihayet bana çevirdi. Yüzünde ilk kez bu kadar yorgun bir ifade görüyordum.

"Benim adım sadece bir isim," dedi bir anda. "Kullandığım kartvizitler sadece etiket. Giydiğim takım elbiseler sadece birer maske. Bunların hiçbiri benim kim olduğumu anlatmaz sana."

Gözlerim kısıldı, neredeyse bir fısıltıya dönüşen sesimle merakla sordum. "O zaman ne anlatır senin kim olduğunu?"

Devrim derin bir nefes aldı, sonra gözlerini yine şehre çevirdi.

"Yaptıklarım," dedi.

Bir süre daha sustu. Ben merakla onu izlerken o şehri izlemeye ve şarabını yudumlamaya devam ediyordu.

"Eliz..." dedi. "O gece neden orada olduğumu bilmek istemezsin. Ama ben o gece orada olmasaydım sen bugün yaşıyor olmayacaktın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Ama eğer sen onlardan biriysen... o gece o plana dahil olan o adamlardan biriysen..." Sesim titriyordu, ben cümlemi tamamlayamadan Devrim sözümü kesti.

"Ben o gece oraya seni almak için gelmedim elbette. Ama seni bulduğumda... tüm plan değişti."

O kadar çetrefilli konuşuyordu ki söylediği her şeyin ucu açıktı. Söylemek istediği tek şey şuydu aslında: "Ben senin hayatını kurtardım, gerisini sorgulama." Ama bu benim duymak istediğim şey değildi. Benim ondan duymak istediğim tek şey o adamlarla işbirliği içinde olup olmadığıydı. Ötesi değil.

Aklımda binlerce düşünce, kalbimde dolaşıp duran binlerce his vardı ama ağzımdan hiçbir kelime çıkmadı.

Camın ardından İstanbul sessizce bizi izliyordu. Biz onu ne kadar izliyorsak o da bizi izliyordu âdeta. O an Devrim'in içinde de böylesine karmaşık bir şehir olduğunu fark ettim. Güvensiz, karmaşık, kuytu köşeleri olan koca bir şehir.

Belki de artık o şehre bir adım daha yaklaşmıştım.

Gözlerimi kaçırmadan Devrim'in yüzüne baktım. Artık sustukça içimde büyüyen bütün sorular tek tek dilime vurmaya başlamıştı. Bu kez sesim daha netti, daha kararlıydı.

"Beni orada... o sandıkta bırakabilirdin," dedim. Devrim kaşlarını çatmadan sadece dinliyordu. "Ölümün kıyısındaydım. Beni orada bıraksaydın kimse seni yargılamazdı, kimse görmezdi, kimse duymazdı. Belki kimse benim orada olduğumu bile bilmeyecekti. Ama yapmadın. Beni o sandıktan çıkarıp buraya getirdin. Beni iyileştirdin, korudun. Bu temkinli görüntünün altında iyi bir kalp var, biliyorum."

Devrim'in yüzünde birkaç kas hareket eder gibi oldu ama bana bakmıyordu bile. Ona bir adım yaklaştım, artık yalnızca gözlerimle değil, tüm varlığımla hesap soruyordum.

"Peki o zaman..." diye devam ettim konuşmaya, sesim çatlamaya başlamıştı. "Beni kurtarmak için kendini tehlikeye atacak kadar iyi kalpli biri nasıl olur da o gece o infaz toplantısında orada olur? O adamların arasında? O infazın bir parçası gibi..." Bir süre durdum ve buna inanamıyormuşum gibi sessizce ekledim. "Oradaydın Devrim."

Devrim'in bakışları bir an için karardı. Sanki yüzünün tamamına ince bir gölge düşmüş gibiydi. Elindeki şarap kadehini camın ortasından geçen metal korkuluğa yasladı, gözlerini gözlerime çevirdi ama bir şey söyleyemedi.

Sessizlik içimdeki binlerce cevapsız soruyu büyüttü.

"Neden?" diye sordum bu kez, fısıltıya yakın ama keskin bir sesle. "Neden oradaydın Devrim?"

Gözlerini cama çevirdi. Şehrin üzerine çöken gece Devrim'in sessizliği kadar ağır geliyordu o an bana.

"Söyledim sana," dedi yalnızca. "Alacağın hiçbir cevap seni tatmin etmeyecek."

Bir süre bakışlarımı ondan ayıramadım. Bir adım geri attım. Camdan dışarı baktım ve kendimi Devrim'e karşı tamamen kapatır gibi oldum. Oysa bu soruları sorarken gerçekten de bir şeyler duyabileceğime inanmıştım ve duyacağımı umduğum sözlerin beni tatmin edeceğine, Devrim'in o gece orada bambaşka sebeplerle bulunmuş olabileceğine inanmıştım.

Yüzlerce metre aşağıda uyumayan bir şehir vardı. Işıklar, yollar, arabalar... Hayat akıp gidiyordu. İnsanlar bu gece belki sinemaya gitmişti, belki sevgilileriyle buluşmuştu, belki de arkadaşlarıyla bir kafede oturmuşlardı. Ama ben, Eliz... hayatımın orta yerine bırakılmış bu karanlık masalın başrolündeydim ve artık sorularıma cevap almaya bile hakkım yoktu.

Derin bir nefes aldım. Devrim'e dönmeden konuştum bu kez, sesim biraz daha boğuk, biraz daha uzaktı.

"Ben bu gece senden o gece orada olmanın sadece bir tesadüf olduğunu duyacağımı ummuştum. Ya da o adamlarla hiçbir bağının olmadığını, oraya başka bir görüşme için gittiğini ve o gecenin böyle bir noktaya sürükleneceğini bilmediğini duymayı beklemiştim. Belki de ben yalnızca kendimi kandırmak istiyorum... Belki bir 'iyiler ve kötüler' masalı anlatmanı bekliyorum bana. Ama yok sanırım, değil mi? Her şey bu kadar basit değil."

Devrim bana bakıyordu. Gözleri yine duvar gibiydi. Ne inkâr ediyor ne de kabul ediyordu. Bu sessizlik de bir cevaptı aslında.

"Belki de..." diye mırıldandım. "Belki de ben fazla safım." Başımı yana çevirdim. Sesim bu kez neredeyse fısıltı gibiydi, sanki artık onunla konuşuyor gibi değil de kendi kendime söyleniyor gibiydim. Sessizce ekledim. "Ve o gece oraya niye geldiğini bile bilmediğim bir adamın misafiriyim şimdi."

Bu kelime canımı yakıyordu artık. *Misafir.*

"Belki de bu misafirliğin sonu gelmeli artık," diye mırıldandım. "Ben kendimi daha fazla kandırmadan, senin 'kötüler'e dahil olmadığına dair kendi içimde uydurduğum masallara daha fazla inanmadan."

Sessizlik bir kez daha geceye yayıldı. Devrim yine hiçbir şey söylemedi ama artık ben de susacaktım yoksa bu tek taraflı sessizlik hasta edecekti beni. Tek kelime daha etmeyecektim bu konuda. Kadehimi yanımdaki sehpaya bıraktım, camdan bir kez daha şehre baktım.

Ne o dönüyordu masaya ne de ben. Öylece durmuş geceyi izliyorduk. Oysa ben şehre değil, iç dünyama bakıyordum aslında. İşte o an bir düşünce çarpıp geçti zihnimden. Sırtımdan yukarı doğru bir ürperme yayılıverdi bir anda. Gözbebeklerim küçüldü, kalbim aniden hızlandı.

Ya bu misafirlik... sadece bir iyilik değilse?

Ya bu misafirlik baştan beri bir kontrol altına alma biçimiyse?

O gece gördüklerimi düşününce bir kez daha nefesim daraldı. Kan, silahlar, adamlar, diplomatın cansız bedeni. Ve o adamların arasında duran, kımıldamadan olan biteni izleyen... Devrim.

Gözlerim yavaşça çevrildi, Devrim'in yüzüne kaydı bakışlarım. Duygularını saklamayı bu kadar iyi başaran bu adam belki de sadece *iyi görünmeyi bilen biriydi.* Belki de bu bir planın bir parçasıydı. Belki de beni sadece susturmak için, bildiklerimi anlatmadığımdan emin olmak için saklıyordu evinde. Beni öldürmemişti ama bir sandıktan alıp bir kafese koymuştu âdeta. Altın bir kafese.

Bunun adına misafirlik demişti.

Gözlerim bu ihtimali düşünür düşünmez hafifçe doldu ama hemen toparlanmaya çalıştım. İçimde bir karar şekillenmişti. Bu adamın yanında daha fazla kalamazdım. Aileme, tanıdıklarıma veya arkadaşlarıma gitmek onları tehlikeye sokacaktı, bunu da biliyordum. Artık bu yükle baş başaydım ve bu işin içinden tek başıma çıkacaktım.

Yalnızca birkaç gün daha o evde, onlarla kalacaktım. Sonra şüphe yaratmadan, iz bırakmadan çıkıp gidecektim oradan. Kararım netti. Derin bir nefes aldım.

Yüzüme ifadesiz, sakince bir maske yerleştirdim. Şarabımı dudaklarıma götürüp son bir yudum aldım. Sanki hiçbir şey olmamış gibi başımı çevirip Devrim'e baktım.

"Yemekler soğuyacak," dedim sakin bir ses tonuyla. "Masaya dönelim mi?"

Devrim başını salladı ve birlikte masaya yöneldik. Ben önde, Devrim arkadaydı. Adımlarımda hiçbir telaş yoktu ama içimdeki kararlılık alev alev yanıyordu artık. Bu gece itibarıyla *misafirlik bitmek üzereydi.*

Masaya döndüğümüzde Ömer, Deha ve Demir'in tatlı sohbetlerine dahil olmaya çalıştım. Gergin görünmek istemiyordum, sanki bu yemek ve aklımdaki soruları sormak bana iyi gelmiş gibi görünmek en mantıklı seçenek olacaktı. Bir süre boyunca sadece sohbetlerini dinleyerek bir şeyler atıştırmaya devam ettim. Arada gülümsüyor, kısa cevaplar vererek dahil oluyordum sohbetlerine. Devrim ise masadan tamamen kopmuş gibiydi. Hatta Deha bir ara Devrim'e dönüp "İyi misin abi sen? Modun düştü gibi," deyince göz göze geldik ama Devrim hemen boğazını temizledi ve toparlanıp aramıza döner gibi oldu. Gecenin o andan itibaren daha da hareketleneceğinden kimsenin haberi yoktu.

Garsonlar artık tatlı servisi hazırlığına geçmiş ve tatlı tabaklarını masaya bırakmaya başlamışlardı ki büyük cam kapılar hızlıca açıldı. Ben merakla başımı kaldırdığımda içeriye siyah topuklularını yere vura vura yürüyen zarif ama öfkeli bir kadının girdiğini gördüm.

Üzerinde beline kadar oturan krem rengi bir trençkot vardı. Uzun kızıl saçlarını geriye taramış, kalın dudaklarınaysa koyu bordo ruj sürmüştü. Adımları tedirgin edecek derecede sakindi.

"Lale," dediğini duydum Devrim'in şaşkınlıkla.

Gelen oydu. Devrim'in nişanlısı.

"Demek gerçekten buradasın," dedi gözlerini doğrudan Devrim'e dikerek.

Masadaki herkes bir anda sessizleşti. Deha ve Demir birbirlerine kaş göz işaretleriyle bir şeyler söylemeye çalışıyor gibiydi.

Lale yürümeye devam etti ve birkaç adımdan sonra masanın tam önüne geldiğinde durdu. Masaya vardığındaysa gözleri benim üzerimdeydi.

"Bu da yeni misafirin mi?" diye sordu. "Evde bir tane, yemekte bir tane, başka nerede var?"

Beni tanımamış mıydı? Peruk ve gözlük gerçekten bu kadar işe yarıyor muydu yoksa bana kahvaltıda tanıştığımızda hiç mi dikkat etmemişti?

Devrim yüzünde öfkeli bir ifadeyle başını kaldırdı ama yerinden kıpırdamadı bile.

"Lale," dedi bir kez daha. Sadece adını söyledi. Ne bir selam verdi ne de bir açıklama yaptı.

Lale bir adım daha yaklaştı. "Beni bulmak bu kadar kolayken seni bulmak neden bu kadar zor Devrim?" dedi. "İki gündür ulaşamıyorum sana. Bir çalışanın bana yardım etmeseydi burada olduğunu bile öğrenemeyecektim."

Bu cümleyi duyan Devrim'in öfkeli bakışları bir an Ömer'le buluştu. Sessizce başını eğdi ve çok yavaş, neredeyse dudakları kıpırdamayacak şekilde fısıldadı. "Kim olduğunu bul ve kov onu."

Sesi o kadar kısıktı ki nişanlısının bu cümleyi duyduğunu sanmıyordum. Ama bir şeylerin ters gittiği belliydi.

"Bir şey söylemeyecek misin, Devrim?" dedi Lale.

Devrim'in cevabıysa kısa ve tahammülsüzdü.

"Zaten konuştuk, Lale."

Bu gerçekten insanı delirtmeye yetecek kadar umursamaz bir cevaptı. Öyle de oldu. Devrim hayatındaki herkesi sessizliğiyle delirtebilirdi. Lale öfkeli gözlerle önce bana, sonra Devrim'e baktı ve

eline denk gelen ilk kadehi yere devirip öfkeyle kapıya yöneldi. Ardından arkasına bile bakmadan uzaklaştı.

Lale'nin topuk sesleri uzaklaşırken restoranın kapıları tekrar kapandı. Masaya ağır bir sessizlik çöktü. Kimse hemen konuşamadı. Sanki herkesin bu birkaç dakikayı sindirmeye ihtiyacı vardı. Bu çok hızlı bir geliş ve çok hızlı bir gidiş olmuştu.

Devrim'in bakışları kapanan kapının üzerinde dikili kalmıştı ama yüzünden herhangi bir duygu okunmuyordu. Sessizliği ilk o bozdu.

"Kusura bakmayın." Sesi alçak ve yorgundu. "Aramız biraz bozuktu da..."

Demir alaycı bir ifadeyle konuştu. "Aaa! Aranız mı bozuk abi? Gayet iyi gibiydiniz az önce."

"Ne zaman iyiydi ki aranız?" dedi Deha.

Ömer kendini tutamayıp gülerken havanın ağırlığı biraz dağılmıştı ama benim içimdeki huzursuzluk kalıcıydı. Devrim ise bu esprilerin hiçbirine katılmadı. Yalnızca başını hafifçe salladı ve yorgun bir edayla önüne döndü.

"Öyle işte," dedi Devrim. "Düzelir. Merak etmeyin."

"Hiç merak etmiyoruz abi ya," dedi Demir.

"Tamam DEVA, uzatmasan mı acaba?" dedi Devrim kardeşinin travmatik isim meselesine gönderme yaparak.

Lale'nin gelişiyle birlikte Devrim'in bakışlarındaki değişim belli oluyordu. Her şey üst üste gelmiş gibiydi onun için. Ben de içimde art arda biriken düşünceler ve sezgilerle sessizliği kendime bir kalkan yapmıştım o andan sonra.

Devrim sandalyesine geri yaslanmış, kadehine bir daha hiç dokunmamıştı. Gözleri ara sıra manzaraya, ara sıra boşluktaki bir noktaya takılıyor; zihninde dönüp duran meselelerin izleri yüzüne yansıyordu. Onun da keyfi kaçmıştı, bu belliydi.

Ama Ömer ve ikizler, Lale'nin kısa baskınının etkisini üzerlerinden atmış gibiydi. Gerçi onlar bu baskından pek etkilenmemişti hatta bu baskın onları fazlasıyla eğlendirmiş gibiydi.

Ömer kadehini hafifçe kaldırıp şarabı ışığa doğru tutarak söze girdi. Sözleri bana olmalıydı çünkü doğrudan bana bakarak anlatıyordu.

"Bu şarap, Floransa'daki bağlardan geldi. Devrim Bey'in orada yıllardır sahibi olduğu bir çiftlik var. İnanmayacaksınız ama bu üzüm bağlarının ilk fidanlarını dedeleri diktirmiş. Şimdiyse her yıl sadece çok sınırlı sayıda şişe ürettiriyor ve yalnızca özel günlerde açtırıyor."

Demir araya girdi. "Yani bu şaraptan içebilmek için Floransa'da bir bağın olması gerekir Eliz."

O sırada Deha söze atladı. "Ya da Devrim Ali Yöner'in misafiri olmak gerekir..."

Gülümsedim. "Şanslıyım," dedim imalı bir ses tonuyla.

Yüzümdeyse hiç de şanslı hissediyormuşum gibi bir ifade yoktu. Muhabbet uzamasın diye boğazımı temizledim ve sandalyemi kibarca geriye doğru ittirdim. Çünkü artık bu gecenin de bu misafirliğin de bitmesini istiyordum.

"Müsaadenizle," dedim. "Ben lavaboya gideceğim."

Ömer hemen yerinden kalktı ve nazik bir ifadeyle yanıtladı beni. "Ben size eşlik edeyim isterseniz, restoranın tuvaletleri biraz karışık."

Ama Devrim, Ömer daha masadan yeni kalkmıştı ki elini hafifçe kaldırarak onu durdurdu. "Gerek yok, ben eşlik ederim." Sesi yumuşaktı ama aynı zamanda da tartışmaya kapalıydı. "Ne de olsa benim misafirim."

Ömer sandalyesine geri otururken ben boğazımı temizleyerek hiçbir şey söylemeden beni bekleyen Devrim'in peşine takıldım. Salonun yüksek tavanında yankılanan hafif müzik eşliğinde loş koridordan geçerken adımlarımızın sesleri birbirlerine karışıyordu. Sanki her adımım bir öncekiyle çelişiyor gibiydi; gitmekle kalmak arasında, güvenmekle korkmak arasında...

Lavabonun bulunduğu kapının önünde durduğumuzda ona bakmadan başımı salladım.

"Teşekkür ederim." diye mırıldandım. "Sen masaya dön istersen, yolu kendim bulabilirim."

"Bekliyorum," dedi Devrim.

Bekleyeceğini söylemesi üzerine birkaç saniye daha baktım ona. Ardından başımı hafifçe eğerek kapıdan içeri girdim.

Lavabonun başına geldiğimde ellerimi lavabonun iki kenarına koydum ve başımı öne eğdim. Bir süre öylece durduktan sonra başımı kaldırıp kendime baktım. Yansımam bir yabancı gibiydi. Sarı bir peruk, kemik gözlükler, bu kıyafetler... Ama asıl yabancı olan dış görünüşüm değil, içimdekiydi.

"Ne yapıyorum ben burada?" diye geçirdim içimden. "Ne yapıyorum?"

Eğilip ellerimi yıkadım. Tuvalete gelme sebebim bile yalnız kalmak ve kendimle yüzleşebilmekti. Gözlerime bakmak istemiştim yalnızca. Gözlerimdeki yorgunluğu görmek, kafamdaki uğultuyu tanımak istemiştim. Kim olduğumu hatırlamak istemiştim. Sonra gözlüğümü düzelttim, peruğumu hafifçe çekiştirdim ve kendimi toparladım.

Derin bir nefes aldım. Ama içime dolan hava bile yetmedi bana çünkü kendimi artık güvende hissetmiyordum. Devrim'in beni yanında tutma sebebinin beni "susmam için kontrol altında tutmak" olabileceği ihtimali beni mahvetmişti. Sanki göğsümün ortasında görünmeyen bir ağırlık vardı ve ne kadar derin nefes alırsam alayım oraya ulaşamıyordu. Devrim'in kapıda beni beklediğini biliyordum ve bu da beni iyice geriyordu.

Bir anlığına burası çok sıcakmış gibi hissedince kapıya doğru ilerledim. Kapıyı açtığımda loş koridorun ışıkları bile gözlerime fazla geldi. İçimdeki stres artık çok olmaya başlamıştı. Yüküm giderek artıyordu ve ben artık bu yükü kaldıramayacak gibiydim.

Adımlarımda bir gariplik vardı sanki, ayaklarının altı tam olarak yere basmıyordu âdeta. Her şey yavaşlamıştı. Tavandaki ışıklar, duvardaki gölgeler...

Sonra birden kulaklarım uğuldadı. Bir anlık bir kararma yaşandı gözlerimin önünde. Devrim'i görmeye çalışır gibi oldum ama her yer bulanıklaşmıştı. Duvardan destek almaya çalıştım ama elim boşluğa denk geldi.

O anda bir ses duydum. Duymayı umduğum ses bu olmasa da en azından tanıdıktı.

"Eliz?"

Sendelemiştim, lavabodan dışarı adım attığım an yere düşecek gibi olmuştum ama biri beni tuttu.

"Devrim," diye mırıldandım güçsüz bir sesle.

Bir kolunu sırtıma dolamış, diğer eliyle belimden kavramıştı. "Neyin var?" diye sordu endişeyle.

Başım istemsizce göğsüne yaslandı çünkü boynumu asla dik tutamıyordum. Gözlerimi kapattım. Orada birkaç saniye boyunca sadece onun kalp atışlarını duyduğum bir an yaşadım.

"Bir şeyim yok," dedim fısıltıyla. "Sadece biraz başım döndü..."

"Nasıl bir şeyin yok?" dedi Devrim, sesi hâlâ çok endişeliydi.

Gözlerimi yavaşça açtım. Kendime gelir gibi olduğumu anladığım an kaşlarımı çatarak elimi alnıma götürdüm ve beni saran kollarına baktım.

"Bırakabilirim istersen," dedi beni tutmasından rahatsız olduğumu düşünerek. "İyi misin?"

Gözlüğümü düzelttim ve hafifçe doğruldum.

"Sadece biraz başım döndü," dedim. "Şimdi iyiyim."

"Gel," dedi beni koridordaki puf koltuklardan birine çekerken. "Otur şöyle. Su getirteyim."

Başımı *hayır* der gibi salladım.

"Masaya döneyim ben," dedim. "Daha iyiyim, gerçekten. Sadece başım döndü."

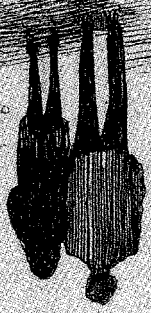
Adımlarım hâlâ sendeler gibiydi ama bu sefer aynı duruma düşmeyecektim. Bu gece bana ne oluyordu, bilmiyordum ama artık bu stresle başa çıkamıyor olduğumu kabullenmeliydim.

Devrim arkamdan endişeyle gelirken ben önden masaya doğru ilerliyordum ve kalbim içimdeki huzursuzlukla öyle hızlı atıyordu ki âdeta çırpınıyordu. Ruhumun ne istediğini ve ne istemediğini biliyordum.

Bana istediğim cevapları vermediği müddetçe hayatımı kurtaran bu adama güvenemezdim ve o evde kalmaya devam edemezdim. Bundan sonrasında tek başıma olacaktım ve bu kaçış bana bambaşka felaketler getirecekse de bunu kabul edecek, kaderimle yüzleşecektim.

Misafirliğim buraya kadardı...

Kararımı vermiştim.

Hem
teselli
oldum
ona
sarılırken
hem de
teselli
ettim
onu.

11. BÖLÜM

Operasyon: A

Hiç unutmayacağım bir geceydi o gece. Saçlarımdaki peruk, yüzümdeki gözlük ve gözlerimdeki ait değilmişlik hissiyle geçip giden o gece benim için dönüm noktalarından biriydi. Böylesine lüks bir restoranda ilk kez yemek yemiştim, İstanbul'u ilk kez bu kadar yukarıdan görmüştüm ve bir daha ne zaman bu kadar lezzetli yemekler yiyebilirdim, bilmiyordum ama hiçbiri umurumda bile değildi. Kafamdaki karar verme ve harekete geçme dürtüleri artık o kadar keskinleşmişti ki canımı yakıyordu. Kafamın içinde bir yerlerde sıkışıp kalmış iç sesim bana bas bas bağırıyordu. "Git Eliz!" Ruhum bu misafirliğin bitmesini istiyordu.

Etrafımdaki herkes yabancıydı; sağım, solum, önüm, arkam, her yerim yabancıydı. Bu insanların benimle ilgili niyetleri neydi, bilmiyordum ve niyetleri iyiyse bile ben artık bunu istemiyordum. Zira kötü bir planın içindeysem, Devrim'in beni bu evde misafir etmesinin tek sebebi konuşmamam için gözetim altında tutulmamı sağlamaksa ben bir aptallık daha yapmak ve bir pişmanlık daha yaşamak istemiyordum.

O gece sessizlik içinde bitti. Eve döndüğümüzde bizi kapıda karşılayan Doktor Oya bana odama kadar eşlik etti. Ben odaya girer girmez saçımdaki peruğu ve yüzümdeki gözlüğü çıkarırken Oya

abla gecenin nasıl geçtiğine dair ağzımı aradıktan sonra konuşmak için iyi bir zamanımda olmadığımı anlayınca bana iyi geceler dileyip çıktı.

Oya abla kapıyı sessizce kapatıp çıktığında odanın içine keskin bir yalnızlık doldu. Ayakta kalakaldım bir süre. Parmak uçlarımla dudağımdaki kuruluğu yokladım. Geceye dair her şey içimde uğuldamaya devam ediyordu.

Yavaşça pencerenin yanına yürüdüm. Perdenin aralığından dışarıya baktım. Bahçedeki adamlar devriye geziyordu. Elindeki telsizle bahçeyi bir ileri bir geri dolaşan adamın her adımı neredeyse aynı ritimdeydi, sanki adımları bile ölçülüydü ve âdeta kuralına göre yürüyordu. Ön kapının ışığı yanıyor, kameralar tıslayan bir uğultuyla duvar köşelerini tarıyordu.

"Bugün değil," dedim içimden. "Henüz değil."

Odanın kapısına döndüm. Kapıyı kilitlemeden önce kapı kolunu avcumda biraz tuttum. "*Ama ne zaman?*" sorusu kafamda dönüp duruyordu. Kapıyı tereddütle bıraktım. Ardından içeri dönüp derin bir nefes aldım. Bu evden çıkıp gidecek ve hikâyemin bundan sonraki kısmında tek başıma olacaksam en azından biraz olsun hazırlıklı olmalıydım. Gözlerim odanın içine kaydı. Bu odada mutlaka bana yardımcı olabilecek, buradan çıktıktan sonra yanımda olmasına ihtiyaç duyabileceğim bir şeyler olmalıydı.

Anlık bir kararla yatağın altına eğildim. Buraya saklanmış ya da burada unutulmuş bir şeyler olmasını umarak yatağın altına göz attım ama gördüğüm tek şey toz birikintileri ve sert döşemelerdi. Sonra gardırobu açtım. Buradaysa benim için alınmış pahalı kıyafetler dışında hiçbir şey yoktu. Gözlerim yavaşça aşağıya, ayakkabı rafına indi.

Burada yine bana alınan ayakkabıların arasında düz tabanlı siyah bir bot vardı. Kenara ayırdım.

Büyük komodinin en üstündeki çekmeceyi açtım ve içinde ıvır zıvır birkaç şey olduğunu gördüm. Küçük boş bir not defteri, bir

kalem, bir el feneri, birkaç küçük havlu... Havlular dışında elime gelen tüm ıvır zıvırı çekip aldım ve dolaptaki siyah botların yanına koydum. Ne kadar işime yararlardı, bilmiyordum ama yanıma almaya değerdi. Bir başka çekmecede saç tokaları, birkaç yara bandı, minik bir dikiş seti... Hepsini kenara ayırdım. Biri bana saldıracak olursa dikiş setinin küçük iğnesiyle saldırırdım artık(!). Not defteriyle de kafasına vurabilirdim belki, kapağı sert görünüyordu. Acınası haldeydim!

Komodinin üstündeki su bardağına uzanıp yanındaki sürahiden kendime bir bardak su doldurdum. Ellerim titriyordu. Birkaç yudum su içip aynaya döndüm ve kendime baktım.

"Yarın bir plan yapmaya başlayacaksın Eliz," dedim kendi kendime. "Bu sefer hata yapmak yok! Anladın mı beni?"

Son olarak yatağın yanındaki küçük sehpaya yöneldim. Altındaki rafı kontrol ettim. Boştu. Ama üst çekmecede küçük bir el aynası, bir dudak nemlendiricisi ve... küçük bir makas vardı. Tereddütle makası aldım. Bunun daha önce burada olmadığına emin gibiydim çünkü bu rafı daha önce kontrol etmiştim. Oya abla tarafından unutulmuş olmalıydı. Makası telaşla dolaba götürüp not defterinin arasına koydum.

Kapıya dönerek kulağımı dayadım, gece bu saatlerde bu koridordan gelip geçen oluyor muydu, merak ediyordum ama koridor sessizdi. Derin bir nefes aldım, perdeleri sıkıca kapattım ve ışığı kıstım. Topladığım her şeyi dolaptaki botların yanına koyduğumdan emin olduktan sonra üstlerini bir havluyla örttüm ve dolabın kapağını kapattım.

O gece uyumadım. Gözlerim sabaha kadar karanlık tavanı izledi. İki günüm vardı. Belki üç... Ama en fazla o kadar.

Sabah olduğunu anlamam odanın parkelerinden gelen ayak seslerini duymamla mümkün oldu. Henüz gözlerimi açamamıştım ama birinin odanın içinde olduğunu fark etmiştim. Odadaki kişi her kimse sessiz ve dikkatli olmaya çalışır gibiydi.

İnce pikemin altında kıpırdamadan sesleri dinlemeye devam ettim. Ayak sesleri önce pencerenin önünde durdu. Sonra yavaşça dolabın olduğu tarafa ilerledi. Dolap kapağının açıldığını duyduğumdaysa gözlerim otomatik olarak açıldı. Sabaha karşı oraya sakladığım eşyaları birinin görme ihtimaliyle karşı karşıya kalmak istemiyordum. Kendimi daha fazla tutamadım. Gözlerimi açıp doğrulduğumda karşımdaki kişinin kim olduğunu görmek beni biraz olsun rahatlatmıştı.

"Oya abla?" dedim uykulu ama tedirgin bir sesle. "Bir şey mi arıyorsun?"

Doktor Oya bir anda irkildi. Elindeki dolap kapağını hemen kapattı, yüzünde suçüstü yakalanmış bir ifadenin izleri vardı ama toparlanması sadece bir saniye sürdü. Yüzüne hemen o alışık olduğum şefkatli gülümsemeyi yerleştirdi.

"Ay tatlım, seni mi uyandırdım?" dedi neşeli bir ses tonuyla. "Kıyafetlerinin arasında yıkanacak bir şeyler var mı diye bakıyordum. Yardımcı kızlara haber vereyim diyordum."

Gözlerimi kısarak ona baktım. Bu cevap inandırıcı mıydı, yoksa sadece bir refleks miydi, emin olamıyordum. Yine de sesimi yumuşatarak başımı salladım.

"Gerek yoktu, teşekkür ederim. Kendim hallederim."

Oya abla gülümseyerek dolabın kapağını kapattı. Yüzünde her zamanki tatlı ifadesi vardı ama gözlerinde tedirginlik duygusunun gölgesini görüyordum sanki. Ya da bana öyle gelmişti. O anda onun gerçekten de iyi niyetli olup olmadığını ayırt edemiyordum. Belki sadece bana yardım etmek istiyordu. Belki de yalnızca beni gözetlemesi gerekiyordu.

Yataktan ağır ağır doğrulduğum sırada Oya abla pencereye yönelip perdeleri araladı. Sabah güneşi içeri süzüldüğünde ışık huzmeleri odanın içini güzelce doldurdu.

"Kahvaltını getirsinler mi? Haber vereyim mi kızlara?" diye sordu arkasını dönmeden. "Nasıl hissediyorsun bugün?"

Bir an sessiz kaldım. Yutkundum. O an aklıma gelen fikirle hafifçe başımı yana eğdim ve dikkatlice konuştum.

"Hani geçen gün bana bahçeye çıkmak ister misin demiştin ya..." Başını çevirip bana döndü. "O teklifin hâlâ geçerli mi?" diye devam ettim. "Gece boyunca kâbus görüp durdum. Bugün biraz dışarı çıkmak, hava almak istiyorum."

Doktor Oya'nın gözlerinde hafif bir tereddüt oluşmuştu ama hemen ardından yüzünde yine o tanıdık gülümseme belirdi.

"Tabii ki tatlım. Neden olmasın? Bugün hava da çok güzel. Hem evde de pek kimse yok, bahçe boştur şimdi. Sen üzerini giyin tatlım," dedi neşeyle. "On beş dakikaya hazır ol, seni alırım. Ama çok oyalanmayacağız, tamam mı?"

"Tamam," dedim kısık bir sesle.

Kapı kapanıp Oya ablanın odadan çıkmasıyla önce aceleyle lavaboya gidip dişlerimi fırçaladım, ellerimi ve yüzümü de yıkadıktan sonra üzerimi de hızlıca değiştirdim. Hava sıcak olduğu için üzerime yalnızca siyah bir şort ve kırmızı spor bir tişört giyip darmadağınık olmuş saçlarımı da çabucak taradım.

Kapı çaldığında elim kapı kolundaydı zaten, hiç bekletmeden açtım. Doktor Oya düzgün topuz yapılmış saçları ve sade ama özenli haliyle karşımdaydı.

"Saçlarını yapmaya mı gittin?" diye sordum gülerek. O da gülmeye başladı.

"Az önce senin aynanda gördüm de kendimi, saçlarımı salayım demiştim ama hep topladığım için gözüme bir kötü geldi."

"Bence her hali güzel saçlarının," diye mırıldandım.

Bana bir kez daha şefkatle gülümsedi. "Hazırsan çıkalım mı?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Başımı salladım ve kapıya doğru ilerledim. Oya abla önde, ben hemen arkasında sessizce yürüyorduk. Merdivenleri indik, koridorları geçtik. Evin içi her zamanki gibi sessizdi. Burada kimse yüksek

sesle konuşmaz, kimse koşmaz, kimse gülmezmiş gibiydi. Sanki bu evde yaşam belirtisi göstermek yasaktı.

Bahçeye açılan büyük çift kanatlı cam kapıdan geçerken güneş bir anda yüzüme çarptı. Gözlerim kısılırken içeri sızan ışığın ne kadar sahte kaldığını fark ettim.

Sonunda bahçeye adım attığım anda bahçenin tamamını görmemle nefesimi tutmam bir oldu. Bahçe devasaydı.

Devasa.

Tam karşımda göz alabildiğince çimenler, düzenle dikilmiş çiçek tarhları, ufak taş yollar, devasa bir havuz ve hepsinden önemlisi, gökyüzüne doğru yükselen devasa ağaçlar... Ağaçların gövdeleri yaşlıydı, kalın dalları birbirine geçmiş gibiydi ve yaprakları öylesine sık, öylesine koyu yeşildi ki bahçenin etrafında ağaçlardan bir duvar varmış gibi hissettiriyordu.

Bu ağaçlar dış dünyayı tamamen perdelemişti. Dışarıdan içerisi görünmüyordu, içeriden de dışarısı. Ağaçların ardında duvar da var mıydı acaba? Çit, tel örgü ya da saçma sapan sensörlü güvenlik sistemleri olabilir miydi bu ağaçların ardında?

Oya abla eliyle ilerideki rattan bahçe takımını işaret etti.

"Oraya geçelim mi?" dedi. "Şemsiyenin altı gölge."

Sessizce başımı salladım. Yol boyunca yürürken ayakkabılarımın altındaki çakıllar ince ince ses çıkardı. Bu ses uzun zamandır duyduğum bana özgürlüğü en hatırlatan sesti. Burnum toprak, çakıl ve yaprak kokusunu bir arada soluyabiliyordu. Bahçe kuş cıvıltılarıyla doluydu ama bir yandan da huzursuz edici bir düzen vardı her şeyde. Ağaçlar bile hizadaydı.

Büyük bahçe takımına varmamızla kendimi berjerlerden birine attığımda iki yardımcı kız tepsilerle bize doğru yaklaşıyordu. Tepsilerde beyaz porselen tabaklar, ince belli bardakta çay ve nar gibi kızarmış iki dilim ekmek vardı. Yanlarında taze meyveler, peynirler, zeytinler...

"Oya abla," dedim. "Gerek yoktu, ben sadece hava almak istemiştim."

Yardımcı kızlar sessizce servis yaparken benimle göz göze gelmekten kaçındı. Odama geldiklerinde de benimle hiç konuşmazlardı, sanki biri onlara benimle konuşmamalarını söylemiş gibiydi.

Oya abla bir süre çayını karıştırırken sessiz kaldı. Bense önümdeki manzarayı izliyordum. Bu kadar geniş bir bahçeye sahip olmak başka, onu bu kadar görünmez kılmak bambaşka bir şeydi.

"Bazen burada nefes almak daha kolay oluyor," dedi Oya abla. "İçerisi boğucu olabiliyor."

Ben de başımı eğdim.

"Burası çok güzel," dedim. "Ama yine de..."

"Etraf çok kapalı, değil mi?" diye tamamladı Oya abla gülerek.

Bakışlarımız kesişti. Ne düşündüğümü anlamış gibiydi.

"Evet," dedim fısıltıyla. "Evin içindeki o dış dünyaya kapalılık hissi burada da var."

Oya ablanın gözleri bir anlığına daldı. Sonra yüzüne bir tebessüm yerleştirdi.

"Kahvaltıdan sonra bahçenin sonuna kadar yürümek istersen birlikte gideriz. En azından biraz yürüyünce dış dünyaya daha yakın hissedersin belki kendini."

Sanki içimden geçenleri okumuştu. Bir parça ekmek alıp sustum. Bahçede esen rüzgâr yüzüme çarptıkça planımın ne kadar ince hesaplanması gerektiğini daha iyi anlıyordum. Bu insanlar sadece görünmez değildi. Aynı zamanda sınırları da görünmezdi. Ama o görünmeyen çizgiyi bir gün aşacaktım. Bugün değil ama çok yakında.

"Sen sürekli burada mısın Oya abla?" diye soruverdim bir anda, içimden geçen cümleyi doğrudan söylemiştim.

"Evet," dedi Doktor Oya gülerek. "Bana her zaman ihtiyaçları olabiliyor. Geçen gün sen de gördün, bir akşam izin aldım, başlarına gelmeyen kalmadı."

Oya ablanın cümlesini duyunca kendimi tutamayıp güldüm.

"Peki evde her sağlık sorunu olan sana mı geliyor?" diye sordum. "Devrim Bey'in nişanlısı ve kayınvalidesi falan da mı sana geliyor?"

Oya abla bana yüzünü buruşturup teessüf edermiş gibi baktı.

"Yok canım, ne münasebet," dedi. "O gudubetlere bakar mıyım ben? Hem burada yaşamıyor ki onlar. Gelip gidiyorlar."

"Artık gelmezler herhalde," deyiverdim birden.

"Aaa, niye?" diye sordu Oya abla merakla. "Bir şey mi duydun ki?"

"Ayrılmışlar," dedim çayımdan bir yudum alıp. Oya abla bana şaşkınlıkla baktı.

Misafir olarak geldiğim evin doktoruyla düzenli olarak ev halkının dedikodusunu yapmaktan çok utanıyordum ama bu kadınla dedikodu yapmak gerçekten çok sarıyordu!

"Niye ayrılmışlar ki?" dedi şaşkınlıkla. "Çok iyi olmuş tabii bence ama Devrim Bey üzülmemiştir umarım."

Tam o an birkaç adım uzağımızdan beklenmedik bir ses duyuldu. "Neymiş bakalım o beni üzecek şey?"

Başımı şaşkınlıkla kaldırıp çevirdim ve bize doğru yürüyen Devrim'i gördüğümdeyse boğazımda kalan bir yudum çaydan öksürerek kurtulmaya çalışıyordum.

Oya abla bir anda irkildi, ben öksürükle boğuşurken o hemen bardağa uzandı, ben çayımı masaya bıraktığımda elime bir bardak su tutuşturdu. Ben birkaç yudum suyla boğazımdaki çayı temizlemeye çalışırken Devrim çoktan masanın yanına gelmişti bile.

"Eliz Hanım, sabah sabah yüreklere inecek..." dedi alaycı bir tonda. "Bu kadar şaşırılacak ne konu dönüyordu burada?"

Oya ablanın yüz ifadesi bir anda değişiverdi. Kıpır kıpır gülen, laf yetiştiren kadının yerini daha ölçülü, daha kontrollü biri aldı.

"Bir şey yok Devrim Beyciğim, Eliz'le havadan sudan konuşuyorduk öyle."

"Öyle mi?" diye sordu Devrim bana dönerek. "Havadan sudan?"

Başımı eğip çayımı karıştırmaya devam ettim.

"Ben seni bu kadar konuşkan bilmiyordum," dedi sessizce, sesi hâlâ alaycıydı. "Demek Oya ablanın yanında açılıyorsun."

"Seviyorum kendisini," dedim kısık sesle. "Ne de olsa hayatımı kurtardı."

Sözümün ardından havada kısa bir sessizlik oluştu. Oya abla bakışlarını önündeki çaydan kaldırmamıştı ama kaşığını çevirme hızı biraz artmıştı. Devrim eliyle önündeki boş sandalyeyi çekip oturduğu sırada yardımcı kızlardan biri Devrim'e aceleyle bir kupa kahve taşıyordu. Devrim dirseklerini masaya dayadı ve bana dikkatle baktı.

Tam o an Oya ablanın telefonunun çalmaya başladığını duydum. Gözlerim kontrolsüzce masada duran telefonun ekranına çevrildiğinde ekranda yazan yazıyı gördüm: *ÖMER ARIYOR.* Bu Ömer, Devrim Bey'in sağkolu olan Ömer miydi?

Oya abla boğazını temizleyerek telefonuna uzandı.

"İzninizle," dedi. "Bir görüşme yapmam gerekiyor."

Oya abla telefonunu alıp yanımızdan uzaklaşırken Devrim ile baş başa kalmıştık. Devrim kahvesinden bir yudum alırken hâlâ beni izliyordu.

"Nasıl?" diye sordu bahçeye dönerek. "Alışabildin mi eve?"

Hazırlıksız yakalanmıştım. Gözlerimi duygusuz bir ifadeyle ona çevirdim.

"Alışmama gerek var mı?" diye sordum.

Devrim başını yana eğip beni izledi. Sanki içimdeki tüm düşünceleri okuyor gibiydi. Sonra gözlerini kaçırıp önündeki masaya döndü ve dudaklarını araladı.

"Bilmem," dedi. "Bu tamamen sana kalmış bir karar."

"Öyleyse alışmama gerek yok," dedim kararlı bir sesle. "Bu misafirliğin bir gün sona ereceğini söylemiştim."

Gözlerimiz yeniden buluştu. Bir şey söylemedi ama bakışları endişeliydi. Gerçekten ciddi miydi bilmiyordum. Bu evden gerçekten de istediğim zaman gidebilecek miydim? Buna izin verecek miydi? Bunu inanarak mı söylüyordu? Ama eğer bu bana oynanan bir oyunsa kurallar onun elindeydi, biliyordum.

Oya abla bizden birkaç metre uzaktaki ağaçların arasında durmuş telefonda konuşuyordu. Devrim ise her zamanki gibi takım elbisesini giymişti, bir yandan kahvesini yudumlarken bir yandan saatine bakıp duruyordu.

"Nasıl oldun bu arada?" diye sordu.

"Nasıl yani?" dedim.

"Dün akşam kötü gibiydin biraz..." diye mırıldandı gözlerini bana çevirerek. "Lavabodan çıktıktan sonra..."

"Ha o mu?" Gülümsemeye çalıştım. "Kolay zamanlardan geçmiyorum, biliyorsun. Bir de benim vücudum alkole alışık değildir. Biraz içince dağıldım sanırım."

Devrim'in yüzünde garip, şefkatli bir ifade gördüm o an.

"Umarım yalnızca ondandır," dedi. "Ayrıca dün şahit olduğun olay için de kusura bakma demek istedim," diye devam etti ve ekledi. "Lale olayı için..."

"Önemli değil," dedim, "Çok hatırlamıyorum bile."

Devrim güldü.

"Kısa bir fırtına estirip gitti zaten," dedi. "Hatırlamaya değer bir an değildi."

Başımı salladım.

"Umarım gönlünü alabilirsiniz ama," dedim. Devrim bir an durup kaşlarını çattı ve konuyu umursamadan söylediğim başka bir şeye odaklandı.

"Bana sen diyebilirsin. Kararsızlık yaşıyorsun. Bazen sen diyorsun, bazen siz diyorsun. Siz diye hitap etmene gerek yok bana, Eliz."

O ana kadar bunu fark etmemiştim bile.

"İnsan ne diyeceğini bilemiyor ki." Gözlerimi elimdeki çay fincanına çevirdim. "Sizi... Yani seni hem tanımıyorum hem de tanıyor gibiyim. Karmakarışık bir durum."

"Sen diyeceğin kadar tanıyorsun bence beni."

"Belki de," dedim. "Nişanlınla kavgana bile şahit oldum gerçi, daha samimi olamazdık herhalde."

Ben niye her konuyu bu nişanlılık meselesine getirmeye çalışıyordum bugün? Bunu farkında olmadan yaptığıma yemin edebilirdim! Söyler söylemez hızlı bir pişmanlık duygusu yaşadım ama artık çok geçti.

"Şahit olmanı istemezdim," dedi Devrim. "Bizimkiler alıştı artık, arada yaşıyoruz bunu. Klasik ilişki dinamikleri işte. Bilirsin, belki sen de şeyle öyleydin... Erkek arkadaşınla?"

Yüz ifadesi sorar gibiydi. Gözlerimi kısıp anlam vermeye çalışarak yüzüne baktım. Neredeyse arkadaş olup ilişkilerle ilgili dertleşmeye başlayacaktık.

"Erkek arkadaşım yok benim," dedim.

Devrim'in kaşları belli belirsiz kalktı. Şaşırmış gibiydi.

"Sevindim," dedi bir anda, sonra hızlıca düzeltti. "Sevindim derken yanlış anlama. Erkek arkadaşın olsaydı bu durum iyice zorlaşırdı senin için. O yüzden sevindim yani."

Başımı salladım.

"Aynen öyle," dedim. "Zaten her şey yeterince zor. Bir de aşk acısı çekemezdim."

Kısa bir sessizlik oldu. Devrim bir kez daha saate baktı ve kahvesinden bir yudum daha aldı. Sanki tam kalkacaktı da aklındaki bir şey onu kalmaya itmiş gibi bana baktı.

"Ben aslında şey sanıyordum..." dedi.

"Ne sanıyordunuz? Yani pardon... Ne sanıyordun?"

"Arkadaşlarının yanındaki çocuğu erkek arkadaşın sanıyordum," dedi bir anda. "İsmi Gurur'du sanırım."

Bunu gerçekten de merak mı etmişti? Hayatımla ilgili her şeyi öğrenmiş ama bunu öğrenememiş miydi?

"Hayır, değil," dedim. "Yani tüm bunlar yaşanmasaydı olabilirdi belki... Ama olamadı."

Kısa bir sessizlik daha oldu. Söylediğim şey Devrim'i düşünmeye itmiş gibiydi. Beni de düşünmeye itmişti aslında. Gurur her aklıma geldiğinde kalbim gerçekleşebilecekken gerçekleşememiş güzel ihtimallerin hayal kırıklığıyla doluyordu.

"Belki bir gün olur," dedi Devrim.

"Sanmıyorum," diye mırıldanırken gözlerimin dolduğunu hissettim.

Devrim üzüldüğümü fark etmiş ve gözlerime bakmayı bırakmıştı.

Ben gözyaşlarımı gizlemek için kafamı çay bardağıma eğmişken o elindeki kahve kupasını yavaşça masaya bıraktı. Oya ablanın ayak sesleri yaklaşırken Devrim kalkmak için acele etmiyordu.

"Merak etme," dedi kısık sesle, söylediklerini bize yaklaşan Doktor Oya'nın veya bir başkasının duymasını istemiyormuş gibiydi. "Hayatını geri alabilmen için yardım edeceğim sana Eliz. Güven bana."

Başımı yavaşça kaldırdım. Gözlerimiz buluştuğunda içimde bir şey sarsıldı. Onunla ilk defa bu kadar dürüst, bu kadar sahici bir konuşma yaşıyorduk sanki. Ama bu söyledikleri gerçeklikten uzak bir rüya gibiydi. Ben bir daha asla bir hayatım olabileceğine inanmıyordum artık.

Ona ne cevap vereceğimi bilemeden gözlerimi kaçırdım.

O sırada Oya abla döndü. Telefonunu cebine koyarken eski neşesi yüzünde yeniden beliriverdi.

"Kusura bakmayın," dedi. "Birkaç medikal eksik vardı da evde, onları aldırıyordum..."

Devrim birden ayağa kalktı.

"Ben çıkıyorum," dedi. "Size afiyet olsun."

Son bir kez bana baktı, sonra da arkasını dönüp uzaklaştı.

Bense yalnızca oturup arkasından bakabildim. Garip bir şekilde sözleri bana güven vermişti ama inanç eksikti içimde. Hayatımı kurtarmıştı, evet ama bana hayatımı geri verebileceğine inanmıyordum. İçimde hâlâ çözülememiş bir sürü düğüm vardı. Bu evin içinde sıkışıp kalmıştım sanki ama en çok da kendi içimde sıkışıp kalmıştım. Her geçen dakika bu ev bana gerçeklikten daha da uzak ve bir o kadar da tehlikeli bir masal şatosu gibi gelmeye başlıyordu.

Günün geri kalanını her zamanki gibi odamda geçirdim. Perdeleri kapatıp ışığı kısmıştım. Dış dünyayla bağımı koparmak istiyordum yine. Zaten bahçede birkaç saat geçirmek de pek işime yaramamıştı, oradan nasıl çıkabileceğime dair hiçbir açık çarpmamıştı gözüme. Elime kumandayı alıp rasgele kanallar arasında dolaşmaya başladım. Önce birkaç magazin haberi, sonra eski bir dizi... Sonrasındaysa dönüp dolaşıp haber kanallarında buldum kendimi. Televizyon ekranında kırmızı bantlı bir altyazı geçiyordu.

"ABD Başkanı Trump kritik güvenlik zirvesi için bugün Türkiye'de!"

Ekranda İstanbul'dan canlı yayın yapan bir muhabir belirdi. Arkasına boğazı almış, üzerinde uçan bir helikopter görüntüsüyle birlikte konuşuyordu. Muhabir bu ziyaretin oldukça ani olduğunu, Amerikan Başkanlık uçağının sabah saatlerinde indiğini ve görüşmelerin "kapalı kapılar ardında" yapılacağını söylüyordu.

Bir başka kanaldaysa aynı konuyla ilgili başka bir başlık atılmıştı.

"Ankara'da üst düzey güvenlik önlemleri — Kriz masası oluşturuldu."

Kumandayı kenara koydum ve ekranı öylece izlemeye devam ettim ama gördüklerim zihnimin içindeki karışıklığı dağıtmıyordu. Hangi kanalı açsam konu aynıydı, henüz ne adamın öldüğünü doğrulayabilmişlerdi ne de hâlâ yaşadığına dair herhangi bir ipucu bulabilmişlerdi. Bu haberler bana gerçek dünyanın hâlâ var

olduğunu hatırlatıyordu ama ben artık o dünyaya dahil değilmişim gibiydi. Ben bu evde, bu duvarların arasında kilitli kalmıştım. Bu kadar karmaşanın ortasında benim hikâyem kimsenin umurunda olamazdı. Acaba Umut, Gurur, Seren ve Leyla haberleri izlerken bu olayı benim kaybımla bağdaştırmaya çalışmış mıydı? Kimin aklına gelirdi ki benim ortadan kaybolmamın Amerikalı bir diplomatın ortadan kaybolması ile alakalı olacağı?

Televizyonun loş ışığında gözkapaklarım ağırlaştı, ne zaman uykuya daldım, bilmiyordum. Kendimden geçmiştim. Ne bir rüya hatırlıyordum ne de saatin kaç olduğuna dair bir farkındalığım vardı.

Kapının tıklatıldığını duyduğumda birden yerimden sıçradım. Televizyon hâlâ açıktı ve aynı haberler dönüp dururken saatin akşam 21.05 olduğunu gördüm. Üzerimi örtmeyi unutmuş ve uyurken üşümüş olmalıydım. Uyandığımda boğazım kurumuştu ve kafam hâlâ uykunun ağırlığıyla karmakarışıktı.

Yavaşça kalkıp kapıya yürüdüm ve kapıyı sessizce aralayıp uykulu gözlerle baktım.

Gelenler beklenmedik iki isimdi: Deha ve Demir.

Kapının önünde elleri ceplerinde bekliyorlardı. Deha her zamanki gibi kocaman bir gülümsemeyle, Demir ise daha ciddi ama saygılı bir ifadeyle duruyordu.

"Selam," dedi Deha. "Rahatsız etmiyoruzdur umarım?"

Başımı salladım.

"Yok, hayır..." dedim. "Uyuyakalmışım."

"Fark ettik zaten," dedi Demir hafifçe gülümseyerek. "İçerisi çok sessizdi."

"Biz sadece... şey dedik," diye devam etti Deha. "Evdeki herkes birkaç günlüğüne yazlığa geçti, biz kaldık burada. Devrim abim de Ömer'le bir toplantıda, geç geleceklermiş. Senin de sıkılmış olabileceğini düşündük. Salona geçerek bir şeyler atıştırıp bir film falan izleriz diye düşündük. Gelmek ister misin?"

Bir an duraksadım. Yalnız kalmakla yalnız hissetmek arasındaki farkı o an çok net hissettim. Odama ve yatağıma dönsem yapabileceğim tek şey uyumaya devam etmek olacaktı, bu odada başka türlü zaman geçiremiyordum artık ve belki de birkaç saatliğine bile olsa kafamın içinden çıkabilmek için bu teklife ihtiyacım vardı.

"Tamam," dedim. "Geleyim. Bir saniye."

İçeri girip kapıyı kapattım ve üzerimi hızlıca değiştirip sabah bahçeye çıkarken giydiğim kıyafetleri üstüme geçirerek kapıya döndüm.

"Oya abla yok mu?" diye sordum.

"Az önce uyudu o," dedi Demir. "Ya da bizden kaçmak için uyuyacağım demiş de olabilir. Kafasını şişirdik biraz, muhtemelen odasında keyif yapıyordur şimdi."

Gülümsedim. Birlikte merdivenleri inip evin uzun alt koridorundan geçtikten sonra bir antreyi daha geçerek ikinci bir koridora girdik.

"Bu evde kaç tane salon var?" diye sordum merakla.

"Çok," dedi Deha. "Salonlardan birinde hiç tanımadığımız bir aile yaşıyor bile olabilir, bir kapıyı açsam ve içinden tamamen yabancı bir aile çıksa şaşırmam."

"Onlar şaşırabilir ama..." dedim gülerek. "Basıldıklarına yani."

Gülerek son bir koridordan geçtikten sonra nihayet büyük camlı ahşap kapıların ardındaki devasa salona ulaştık. Biz içeri girdiğimizde yardımcılardan biri koltuklar ve televizyonun arasında kalan orta sehpaya atıştırmalıkları dizmekle meşguldü. Orta sehpada çerezler, cipsler, çeşit çeşit içecekler ve meyveler vardı. Televizyonda ise *Aşk-ı Memnu*'nun final bölümü tekrar yayınlanıyordu. Televizyonu görünce kendimi tutamayıp güldüm ve Deha ile Demir üçlü koltuğa yerleşirken ben hemen yanındaki ikili koltuğa geçtim.

"Bu bölüm kaçıncı kez yayınlanıyor bilmiyorum," dedi Deha, televizyonu işaret ederek. "Ama her defasında Behlül'ün yalanlarını yeni duymuş gibi sinirleniyorum."

"Ben de her izlediğimde Bihter ve Behlül yakalanacak diye bekliyorum, sanki daha önce izlememişim gibi," dedim gülerek.

Demir bir avuç kuruyemiş aldı, ağzına atmadan önce konuşmaya başladı. "Ya ben çocukken hep böyle evlerde yaşamak isterdim. Kocaman salon, kristal avizeler, kadife perdeler... Ama içinde yaşayan herkes sorunlu olacak tabii, aksi halde gerçek bir aile dramasına dönüşmez."

Durdum ve imalı gözlerle içinde bulunduğumuz salona baktım. Deha ne düşündüğümü anlayınca büyük bir kahkaha attı.

"Doğru," dedi Demir. "Bayağı bayağı hayalimi yaşıyorum!"

"Gerçi bizim dramlarımız biraz daha şey," dedi Deha. "Daha tehlikeli bir kategoride."

Demir bacak bacak üstüne attı ve uzaktan televizyona bakarken ses tonunu düşürdü. "Ev, sadece biz varken daha huzurlu oluyor. Şimdi araları bozuk diye Lale ile annesi gelmiyor bir süredir, kafa dinliyoruz."

Deha kaşlarını kaldırdı.

"Oğlum o senin yengen, yengen!" dedi diziye gönderme yaparak. "İnsan yengesinden neden nefret eder ki?"

"Bizden uzak olsun," dedi Demir. "Şimdi burada olsa hemen dahil olmaya çalışırdı etkinliğimize, bir dakika susmazdı."

Gözlerimi kaçırdım, onlarla yengelerinin dedikodusunu yapacak değildim elbette. Tam o sırada televizyonda Bihter, Nihal'e bağırmaya başlamıştı. O sahneyi bilmem kaçıncı izleyişimdi ve replikleri neredeyse ezbere biliyordum.

Demir'in bana bir kâse kuruyemiş uzattığını görünce gülümseyerek eğildim.

"Ne içersin?" diye sordu.

"Soda alacağım sadece." Eğildim ve sehpadaki sade soda şişelerinden birini aldım.

"Ah, dur!" dedi Deha gülerek telefonuna baktığı sırada. "Dün sana bahsettiğimiz şey vardı ya..."

Kaşlarımı çattım. "Neydi?" diye sordum merakla.

"Çocukluk fotoğraflarımız." Deha, gülerek yanıma geldi ve telefonunu bana uzattı, fotoğraflar ekranda açıktı. Demir ise yan koltukta gözlerini devirmiş oturuyordu.

"Gerek var mıydı cidden?" diye sordu Deha'ya.

"Kız eğlensin biraz ya, kaç gündür sıkılıyor o odada."

Başımı kaldırıp soran gözlerle Demir'e baktım.

"Sorun olacaksa bakmayabilirim," dedim. Demir anlayışla başını salladı.

"Bak ya," dedi. "Bak sırf sen sıkılıyorsun diye kendimizi feda ediyoruz ha!"

"Teşekkür ederim," dedim kıkırdayarak ve fotoğraflardan ilkine tıklayıp bakmaya başladım.

İlk fotoğrafa bakar bakmaz gülmemi tutamadım. İkisi de üç yaşlarında falan olmalıydı. Aynı renk kısa şortlar, beyaz tişörtler ve kafalarında minik fötr şapkalar. Hatta şapkaların üstünde minik güneş gözlükleri bile vardı. Aynı açıdan poz vermişlerdi ve suratları olabildiğince asıktı.

"Niye bu kadar ciddisiniz peki?" diye sordum gülerek.

"Kovboy olmak ciddi bir iştir," dedi Deha, sonra ekledi. "O fotoğraf bizim ilk yurtdışı seyahatimizden. Bodrum Marina."

"Yurtdışı mı?" Güldüm. "Bodrum Marina?"

Demir başını yana eğdi ve Deha'ya baktı.

"Çok turist olduğu için Devrim abim kandırmıştı bizi," dedi Deha. "Yurtdışı sanıyorduk Bodrum'u."

Kendimi tutamayıp ufak bir kahkaha attım ve ikinci fotoğrafa geçtim. Bu sefer ikisi de gömlek-papyon takımı giymişti. Deha'nın gömleği fırfırlıydı, Demir'inki daha düzdü ama papyonları aynıydı. Yine omuz omuza vermişlerdi, yüzlerindeyse yine aynı ciddi ifade vardı.

"Bunu annem çerçeveletmişti," dedi Demir. "Salonda üç yıl kadar durdu. O yüzden suratlarımıza yer etmiş bu gerginlik."

"Bence gayet iyi çıkmışsınız," dedim sahte bir ciddiyetle. "Ama sanki biraz da... '*Bizi buradan kurtarın,*' diye haykırıyormuşsunuz gibi."

"İçimizden haykırıyorduk zaten," dedi Deha.

Üçüncü fotoğrafı açar açmaz kahkahamı tutamadım. Devasa süslenmiş bir duvarın üzerinde rengârenk harflerle aynen şu kelimeler yazıyordu: "DEHA VE DEVA İKİZLERİN SÜNNET DÜĞÜNÜ"

Yazının altında iki sandalyede oturan iki küçük çocuk, ikisi de beyaz sünnet kıyafetleriyle ve yine aynı ciddiyetle birbirlerine bakıyorlardı. İkisi de ellerinde asa gibi bir şey tutuyordu ama suratları kıpkırmızıydı.

"Peki bu... Birbirinize bakmanızın özel bir sebebi var mı?" dedim gözlerimden yaş gelerek.

Demir sıkıntılı bir nefes aldı. "Bu fotoğraf bir travmadır. Ben o pelerini bugün bile hatırlıyorum. Yemin ediyorum belime kadar kaşındırıyordu."

"Bence çok tatlı görünüyorsunuz," dedim. "Acınız yüzünüze yansımış!"

Bir sonraki fotoğraftaysa onlardan yalnızca birkaç yaş büyük olduğu her halinden belli olan bir çocuk siyah bir gömlek ve siyah pantolonuyla aralarında durmuş, kameraya bakıyordu.

"Bu Devrim mi?" diye sordum merakla.

"Evet," dedi Deha. "Her halinden anlaşılıyor değil mi?"

Gülerek başımı salladım.

"Biz onun maskotları gibiydik," dedi Demir. "Ne söylese inanıyorduk, o gün bize vaftiz edildiğimizi ve bunun da vaftiz törenimiz olduğunu söylemişti. Bu salak da *ben Hıristiyan olmak istemiyorum* diye iki saat boyunca ağlamıştı."

Artık gülmekten nefes alamıyordum. Fotoğraflara bakmaya devam ederken her fotoğraf giderek daha da komikleşiyordu. İkisini

yıllar boyunca birebir aynı kişilermiş gibi yaşatmışlardı resmen! Sanki kardeş değiller de klonlarmış gibi!

Tam o sırada televizyonda Bihter gözyaşları içinde yatakta otururken arka fonda melodramatik bir müzik yükseldi. Bizim kahkahalarımızsa müzikle o kadar tezattı ki Demir kendini tutamayıp konuyu değiştirdi.

"Diziye saygısızlık ediyoruz ama," dedi Demir. "Bihter ağlarken biz gülüyoruz burada."

"Ya bırak," dedi Deha. "Eliz'e sünnet fotoğrafı gösteriyorum şu an, Türk televizyon tarihinde bundan daha önemli bir olay olamaz."

Gülerek fotoğrafların sonuna geldik ama fotoğrafları aşabilmiş değildim.

"Sanırım Demir'in yerinde olsam böyle bir çocukluktan sonra ben de ismimi değiştirmek isterdim," diye mırıldandım.

"Bana kalsa böyle devam ederdik," dedi Deha. "Şu an bile aynı kıyafetleri giyip DEHA VE DEVA İKİZLER olarak dolaşmaya varım ben."

Dalga geçtiği her halinden belliydi. Deha tam telefonundaki galeri bölümünü kapatmış ve sosyal medya hesaplarından birine girmişti ki aklıma gelen bir düşünce ile gülüşüm yerini tereddütlü bir ifadeye bıraktı. Deha'nın kendi koltuğuna geçmek için hareketlendiğini görünce merakla sordum.

"Deha senden bir şey isteyebilir miyim?"

Bana kaşlarını çatarak baktı. "Tabii," dedi. "Yapabileceğim bir şeyse..."

Önce tereddütle boğazımı temizledim ve etrafıma bakındım. Ondan bir şey isteyip onu da zor durumda bırakmak istemiyordum ama şansımı denemekten başka çarem yoktu.

"Arkadaşlarımla görüşemiyorum biliyorsunuz... Sayenizde dün ilk kez onları gördüm ama ne yakından görebildim ne de onlar hakkında bir şey öğrenebildim."

Deha da Demir de onlardan istemek üzere olacağım şeyin ne olacağına dair korku dolu bakışlarla bakıyordu yüzüme.

"O kadar büyük bir şey değil, merak etmeyin," dedim gülerek. "Sadece sosyal medya hesaplarına bakmak istiyorum. Yani sizin gözetiminizde bakarım, merak etmeyin. Kimseye bir şey yazmam. Sizin hesaplarınızdan bakacağım zaten. Hatta benim telefonu elime almama bile gerek yok, sen göstersen de olur."

Deha'nın bakışları Demir'in bakışlarıyla buluştu. Tereddütlü oldukları belliydi ve bu ricamı kabul etmezlerse de onları anlardım ama kabul etmelerini her şeyden çok istiyordum. Demir daha tereddütlü bakıyor olsa da Deha anlık bir kararla başını bana çevirdi.

"Tamam," dedi. "Sen kullanıcı isimlerini bana söyle, beraber bakalım."

O an o kadar rahatlamış, o kadar heyecanlanmıştım ki neredeyse sarılacaktım ona. Başımı sallayıp heyecanla kullanıcı isimlerini hatırlamaya çalıştım.

"Seren..." dedim. "Seren yazıp şu işaretten koyacaksın... Ama iki tane N harfi var. Evet. Hah, şu hesap onunki!"

Deha benim heyecanla gösterdiğim sosyal medya hesabına tıklar tıklamaz Seren'in karşıma çıkan fotoğraflarıyla gözlerim anında doldu. Titrek bir nefes aldığım sırada Deha, Seren'in profilinde geziyordu.

"Seni paylaşmışlar," dedi ve Galata Kulesi'nin önünde kahve içerken çektikleri fotoğrafımı açtı.

Gözlerim fotoğrafın altındaki açıklamaya kaydı. Bu fotoğrafı benim kayboluşumdan bir gün sonra paylaşmışlardı.

"Canımız arkadaşımız Eliz Sonay dün gece birlikte katıldığımız festival alanından nöbetçi eczane aramak üzere ayrıldı ve bir daha kendisinden haber alamadık. Görenlerin fotoğraftaki iletişim numaralarından bizimle veya polisle irtibata geçmelerini rica ediyoruz."

Hüzünle burnumu çektim. Fotoğrafın altında yüzlerce yorum vardı.

"Yorumlara tıklayayım mı?" diye sordu Deha.

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Başka bir şey paylaşmamış mı benden sonra?"

Deha fotoğrafımdan çıkıp bir kez daha Seren'in profiline girdi ve en son paylaşılan fotoğrafın üzerine geldi.

"Kedi fotoğrafı paylaşmış," dedi.

Tıkladığı fotoğraf Adnan'ın fotoğrafıydı. Gözlerim onun o siyah beyaz güzel tüylerinde gezinirken dolu dolu gülümsedim.

"Adnan bu," dedim. "Bizim kedimiz."

"Adnan mı?" dedi Deha gülümseyerek, "Sakın *Aşk-ı Memnu*'dan ilham aldık deme!"

Dolu gözlerime rağmen hüzünle gülerek başımı salladım.

"Kediye de bunu yapmazsınız ama ya!" dedi Deha.

O sırada burnumu çekip fotoğrafa döndüm.

"Aşağı insene," dedim. "Ne zaman paylaşmış, ne yazmış?"

Deha hemen fotoğrafı kaydırdı.

"Bu akşam paylaşılmış," dedi. "Tesadüfe bak. Bir saat olmuş henüz. Açıklamada ne yazıyor bakalım."

Deha ekranı fotoğrafın açıklama kısmına doğru kaydırdığı an içime doğan huzursuzluk hissiyle gözlerimi ekrana çevirdim. Ben cümleleri okumaya çalışırken Deha benden önce okumuş ve endişeyle bana dönmüştü.

"Kedimiz Adnan bu akşam saatlerinde açık unuttuğumuz camdan kaçtı. Fotoğrafta kaçtığı evin adresi bulunmaktadır. Kendisi erkek ve kısır. Çipi de bulunmaktadır, boynunda siyah bir tasması var, görenler bu numaradan bize ulaşsın lütfen!!!"

Kalbimin durduğunu hissettim o an. Ben şok içinde ekrana bakarken Deha anında ekranı kapattı.

"Ne oldu lan?" diye sordu Demir endişeyle. "Bir şey mi olmuş?"

Şoktaydım, nefesimi tutmuş öylece, çaresizce Deha'nın yüzüne bakıyordum. Anlamıştım ama. Adnan'ın yüzünü o fotoğrafta gördüğüm an hissetmiştim bunu. Belki de benim bu akşam bunu görmem gerekiyordu, belki de o yüzden sosyal medya hesaplarına bakmak istemiştim, tamamen kaderdi bu!

Adnan bizim her birimizin çocuğu gibiydi ve hayatımız boyunca hiç kaçıp gitmemişti evden, hiçbir zaman kaybolmamıştı. Belki de beni aramak için çıkmıştı şimdi. Delirmek üzereydim. Elim kalbimde öylece kalakalmıştım.

"Kedileri kaçmış," dedi Deha. "Şimdi bahsettiğimiz kedi, Adnan. Eliz'in arkadaşı Seren kayıp paylaşımı yapmış bir saat önce."

"Haydaa!" dedi Demir. "Kızın hesabı kayıp ilan panosuna dönmüş, yazık ama!"

"Ciddi bir konu bu salak," dedi Deha. "Arkadaşlarının öldüğünü düşünüyorlar, kedileri de ortada yok."

"Tamam, ben de bir şey demedim ki... Eliz iyi misin?" Demir oturduğu koltuktan kalkıp endişeyle başıma geldiğinde yalnızca çaresizce ağlıyordum.

Bir şeyler yapmak zorunda olduğumu biliyordum, sorumluluğunu beraber aldığımız bir canlı ortadan kaybolmuştu ve ben bunun tüm yükünü arkadaşlarıma bırakamazdım. Üstelik Adnan'ı aramaya gitmesem bunun vicdan azabıyla nasıl yaşardım?

"Sizden..." dedim çaresizce. "Bir şey daha isteyebilir miyim?"

Deha ve Demir tereddütle birbirlerine baktı. Ne isteyeceğimi anlamış gibilerdi. Demir Deha'ya kaşlarını kaldırırken Deha başını eğdi.

"Sen..." diye mırıldandı Deha. "Odana dönsen ve biz gidip arkadaşlarına yardım etsek, bu seni mutlu eder mi?"

Başımı *hayır* der gibi salladım dolu gözlerimle.

"Lütfen," dedim. "Yalvarıyorum, izin verin ben de geleyim. Benimle büyüdü Adnan, belki de beni aramaya çıktı. Onu aramaya gitmezsem vicdan azabından ölürüm ben."

Demir endişeyle kolundaki saate baktı.

"Devrim abim bizi öldürür," dedi.

"Ama daha gelmesine var," dedi Deha. "Hem gelince Eliz'in odasına gidecek hali yok ya, anlamaz bile."

"İyi de amaç Eliz'i gizleyip korumak değil mi? Bunu yaparsak sana iyilik yapmış olmayız Eliz," dedi Demir.

"Peruk var!" dedim çaresizce. "Gözlük de duruyor. Oya ablanın odasından maske de alırım. Tüm yüzüm kapanır o şekilde, söz veriyorum kimseye görünmem."

Deha ve Demir'in bakışmaları devam ederken sabırsızca ayağa kalktım.

"Lütfen," dedim. "Hemen gider hazırlanıp gelirim. İçimden bir ses ben gidersem Adnan'ın hemen ortaya çıkacağını söylüyor. Gidip onu bulup gelelim, lütfen."

Kısa bir sessizlik oldu. Koskoca salonda yalnızca üçümüzdük ve televizyon dışında tek bir çıt sesi bile yoktu. Sonunda sessizliği bozan Demir oldu.

"Tamam. Ama iki saat içinde gidip döneceğiz."

"Tamam!" dedim telaşla ve heyecanla.

Salondan birlikte çıktık. Hızlıca tüm koridor ve merdivenleri aştıktan sonra odama geçtik. Deha maske almak için Oya ablanın odasına geçerken Demir beni kapıda bekliyordu. Ben de olabildiğince hızlı bir şekilde peruğu ve gözlüğü kafama geçirip koşar adım çıktım odadan.

"Bunu kimse bilmeyecek," dedi Demir. "Oya abla da bilmeyecek. Kimse."

"Tamam," dedim. "Adnan'ı bulalım da sonra yemin ederim bir daha hiçbir şey istemem sizden!"

"O zaman 'Operasyon: A' başlasın!" dedi Deha.

"Ne operasyonu oğlum ya, salak salak konuşma. Kızın evcil hayvanı kaybolmuş, sen ne diyorsun?"

"Ne bileyim, olayı biraz büyütürsek daha başarılı oluruz gibi hissettim. Ayrıca aşağıda arkadaşının profiline kayıp ilan panosu diyen kimdi acaba?"

Deha ve Demir didişirken evin çıkışına doğru ilerliyorduk. Ben nereye hangi yollardan gittiğimize bile bakmıyordum, aklım tamamen Adnan'daydı. Sokakta gidebileceği, saklanabileceği yerleri düşünüp duruyordum. Yine bir milyon tane koridordan ve bir sürü büyük kapılardan geçtikten sonra asansörle kapalı bir otoparka indik. Deha'nın bana uzattığı maskeyi sorgulamadan yüzüme taktım ve o ikisi ön koltuklara otururken hızla arka koltuğa geçtim.

"Kaç dakika gösteriyor yol?" diye sordum. "Trafik var mı?"

"Yok," dedi Demir. "Şansımıza yollar açık. Yirmi dakikaya orada oluruz, merak etme. Ama bak şimdi," dedi ciddi bir tonla. "Oraya varınca biz inip bir bakalım, *ilanınızı gördük, buralardaydık, biz de arayalım dedik* deriz. Bir soralım bakalım Serenler ne yapıyor, bir ihtiyaçları var mı? Sen arabada kal. Duruma göre bakarız."

"Tamam," dedim başımı sallayarak. "Oraya bir gidelim de..."

Nihayet sokağa ulaştığımızda Demir arabayı apartmanın birkaç metre ötesine park etti. Camlar hafif buğuluydu. Farlar kapandığında etraf daha da karanlık oldu ama Seren, Leyla, Umut, Gurur ve yanlarındaki birkaç kişiyi daha görebiliyordum buradan. İçim onları görünce daha da sızladı, elimin kolumun bağlı olması canımı o kadar yakmıştı ki kendimi hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim.

Deha ve Demir birlikte arabadan inip kaldırıma yöneldi. Bense arka koltukta kıpırdamadan oturuyordum, ikizlerin Seren ve diğerlerinin yanına doğru yürüyüşünü izliyordum öylece.

Seren'in sesi havada hafif bir telaşla çınlıyordu.

"Cam nasıl açık kalmış, bilmiyorum daha önce hiç olmadı böyle bir şey!" diyordu.

Leyla, Umut ve Gurur da oradaydı. Hepsi binanın önünde bir araya toplanmıştı; telefonlarına bakıyor, birbirlerine bir şeyler anlatıyorlardı. Deha ile Demir, yanlarına vardığında Seren hiç

tereddüt etmeden onlara dönüp bir şeyler anlatmaya başladı, elindeki telefonu gösteriyordu sanırım. Leyla başını sallayıp etrafa bakıyordu. Umut sokağın girişine yönelmiş, gözleriyle karanlığı tarıyordu. Gurur ise olduğu yere çömelmiş, yere bırakılmış bir mama kabına mama dolduruyordu.

Kalbim acıdı. Ne kadar uzaktaydım onlara?.. Ne kadar uzaktaydım olmam gereken yere?.. Bir cam, bir sokak, bir hayat kadar uzaktaydım onlara.

Gözlerim dolmuştu ama onları daha net görebilmek için hafifçe cama yaklaştım. Tam o anda, gözüm bir yan sokağın ucundaki arsaya kaydı.

Karanlığın ve sessizliğin ortasında bir şey kıpırdar gibi oldu. Beyazlı, silik bir gölge. Küçük, tanıdık, sessiz bir siluetti gözüme çarpan.

Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi.

"Eliz... sakın..." dedim kendime fısıldayarak. Ama çok geçti.

Kapıyı yavaşça açtım, kapının kilitli olmaması beni şaşırtırken tereddüt etmeden indim arabadan. Gözlük, maske ve peruk hâlâ yerindeydi ama mantığım çoktan yerinden uçup gitmişti. Umurumda da değildi. Sevdiklerim uğruna mantıksız şeyler yapmaya da vardım ben. Usulca o sokağa doğru yöneldim. Ayak seslerimi kısmaya çalışarak yürüyordum ama kalbimin gürültüsünü bastıramıyordum.

Arsaya vardığımda o karartı bir duvarın arkasına kıvrılmıştı. Ne olduğunu, hatta kedi mi yoksa bir köpek mi olduğunu bile görememiştim tam olarak ama bana kalırsa Adnan'a benziyordu çünkü az önce karanlıkta siyah-beyaz tüyler gördüğüme emin gibiydim. Bir umutla peşine düştüm o karartının.

Peşine düştüğüm o karartı da sanki beni tanıyormuş gibi benden ürkmüyor ama yine de hep birkaç adım ötemde kalıyordu ve her nasılsa hep benden hızlı ilerliyordu. Birlikte bir sokağı geçtik. Sonra bir başka köşeyi döndük ve dar bir ara geçitten arka caddeye

geçtik. Bunun bir kedi olduğuna emindim artık ama o kadar hızlıydı ve etraf o kadar karanlıktı ki Adnan olup olmadığını seçemiyordum işte.

O kadar çok sokağı yürüdüm ki kaç sokak geçtiğimi hatırlamıyordum bile.

Nefes nefese kalmıştım ama durmadım. Belki de rasgele bir kediyi takip ediyordum ama umurumda değildi. Çevreme hiç bakmamıştım, neredeyim bilmiyordum. Tek bildiğim, önümde giden o küçük siyahlı beyazlı karartının Adnan olabileceğiydi.

Sonunda bir başka küçük meydana çıkmışken kediyi gözden kaybettim. Ben hayal kırıklığı ve telaş içinde etrafıma bakınırken gözlerim çöp kutularının dibini taramaya başladı ve bir kedinin bir dizi karton kutunun arasından sıyrılıp çıktığını gördüm. Kedi başını kaldırdı, gözleri yüzüne vuran sokak lambasıyla aydınlandı ve o an hiçbir şüphem kalmadı.

"Adnan..." dedim kısık ve titrek bir sesle.

Kedi durdu. Başını hafifçe yana eğdi. Sonra kulaklarını dikti, gözleri bana odaklandı.

"Adnan, benim," dedim bu kez biraz daha yüksek, biraz daha duygulu bir sesle. "Ben!"

Beni tanımış gibiydi. O an hayatımın en unutamayacağım anı olabilirdi. Maskenin ve gözlüklerin arkasında hüngür hüngür ağlıyor ve yere eğilmiş bir halde Adnan'ın küçük patileriyle bana doğru gelmesini izliyordum. Adnan birkaç adım attı önce, sonra yine durdu. Ve sonra... sonra bana doğru koşmaya başladı.

Dizlerimin üstüne iyice çöküp yere oturdum, maskeyi çeneme kadar indirdim. Gözlüğüm gözyaşlarımla ıslanmıştı ama o an hiçbiri umurumda değildi. Adnan kucağıma atladığında gözyaşlarım kontrolden çıkmıştı artık.

Miyavlıyordu, patilerini bana uzatıp yüzüme dokunmaya çalışıyordu sanki.

Şu an bu dünya üzerinde benden daha mutlu herhangi bir insan daha olamazdı.

Bulmuştum onu. Ya da o beni bulmuştu...

Yazarın Anlatımıyla

Zaman bazen insanın en büyük düşmanı olur. Sessizce geçer ve arkasında yalnızca fark edilmeyen kayıplar bırakır. Deha ve Demir; Seren, Leyla, Umut ve Gurur'a yardım ederek sokak sokak gezerken arabada bıraktıkları Eliz'in güvende olduğuna emindi. Ellerinde telefon ışığıyla çöp kutularının kenarlarına, duvar diplerine, park aralarına baktılar. Zamanın nasıl geçtiğini fark bile etmemişlerdi. Ancak Demir'in telefonu çaldığında, saatlerin onlar için değil, başkası için aktığını anlamışlardı. Ekranda "Devrim abim" yazıyordu. Birbirlerine baktılar.

"Anladı mı acaba?" diye sordu Deha.

"Şimdi sıçtık işte, al bak," dedi Demir, verdiği sıkıntılı bir nefesle telefona istemeye istemeye cevap verdiğinde telefondan yükselen ses gecenin soğuğundan daha ürperticiydi.

"Eliz nerede?"

Ne bir selam ne başka bir şey. Sadece öfke vardı Devrim'in sesinde. Soğuk, buz gibi bir öfke.

"Abi, odasındadır... Yani... Biz nereden bilelim ki?"

"Konum at Deva," dedi Devrim sadece. Başka hiçbir şey söylemedi.

Devrim'in sesi sanki boğazına sarılmıştı Demir'in. Cevap bile veremedi abisine. Telefonu kapatıp mahcup bir ifadeyle mesajlaşma uygulamasına girdi ve tereddüt bile etmeden arabanın bulunduğu konumu attı.

"Eliz'in yanına gidelim," dedi Demir. "Gelene kadar orada bekleyelim."

"Çok mu sinirli yoksa ÇOK mu?" diye sordu Deha.

"Cevap bile vermeyeceğim sana Deha."

Fakat gecenin daha da kötüleşeceğinin henüz farkında değillerdi. Yaklaşık yirmi dakikalık bir yürüyüşün ardından arabaya vardıklarında Demir'in ilk yaptığı şey arka kapılardan birini açmak oldu ama bulduğu manzara beklediği gibi değildi.

"Eliz..." dedi Demir korku içinde Deha'ya dönerek. "Eliz yok."

"Nasıl yok abi?" dedi Deha telaşla.

"Sen bu kapıyı kilitlemedin mi?" dedi Demir öfkeyle.

"Asıl sen kilitlemedin mi?" dedi Deha aynı öfkeyle.

"Allah seni kahretmesin Deha ya! Bu gece buraya gelmeyelim dedim ama sana!"

"Yahu anahtar sende, sende!" dedi Deha. "Ben nasıl kilitleyeyim arabayı?"

Onlar birbirlerini yiyip dururken sisli far ışıklarının arasından tanıdık bir yüz göründü. Devrim'in arabası tam önlerinde durduğunda Ömer arabayı park etmeden indi Devrim. Kardeşlerine selam bile vermeden arabaya doğru büyük adımlarla geldi ve neyle karşılaşacağını biliyormuş gibi kapıyı açtı, içeri baktı ve hiçbir şey demedi.

Fakat yüzündeki ifade her şeyi anlatıyor gibiydi. Alnında belirginleşen damar ve ter içinde kalan yüzüyle kardeşlerine döndü.

"Nerede?" diye sordu.

Cümlesi bir suçlamadan çok bir korkuyu taşıyordu üzerinde.

Demir bir adım geri çekildi. Deha başını eğdi. İkisi de hiçbir şey söyleyecek durumda değildi. Hem mahcup hissediyorlardı hem de Eliz'in başına bir şey gelirse ömürleri boyunca suçlu hissedeceklerini biliyorlardı.

Devrim öfkesini şimdilik içine gömüp ağzına gelen her kelimeyi yuttu. Ömer'in de yanı başlarında bitmesiyle Devrim tekdüze bir sesle emir yağdırmaya başladı.

"Sizinle sonra konuşacağız. Dörde ayrılıyoruz. Bulan beni arasın."

Kimse lafını ikiletmedi. Dördü de başka yönlere dağılırken o gece, o mahallenin her yanında birileri birilerini arıyordu resmen. Leyla, Seren, Umut ve Gurur Adnan'ı; Deha, Demir, Ömer ve Devrim Eliz'i... Eliz ve Adnan ise çoktan birbirlerini bulmuşlardı.

Eliz'in Anlatımıyla

Adnan'ı kucağıma alalı ne kadar zaman geçmişti bilmiyordum. Ayaklarım otomatik olarak ilerliyordu ama nereye gittiğimi, hangi sokağın nerede bittiğini bile fark etmiyordum. Sadece bana tanıdık gelen sokakları ve binaları seçe seçe yönümü belirleyerek yürüyordum. Kollarımda usluca duran Adnan bana dünyanın en güvenli yerindeymişim gibi hissettiriyordu. Kalbim hâlâ biraz hızlı atıyor, ellerim hâlâ biraz titriyordu ama Adnan'ın sakinliği bana da bulaşmış gibiydi. Kendimi uzun zaman sonra ilk kez bu kadar huzurlu hissediyordum.

Başını göğsüme yaslamıştı. Arada bir burnunu hareket ettirip küçük mırıltılar çıkarıyordu ama sesi bile bana bir tür ninni gibi geliyordu. Sokağın loş lambaları altında adımlarımı duyuyordum yalnızca. Arada bir vitrinlerden ya da kapı önlerinden yansıyan sarımsı ışıklar gözüme çarpıyordu ama hangisi ne dükkânıydı, buradan daha önce geçmiş miydim, bilmiyordum.

Yüzümü kaldırdım ve çevredeki apartmanlara baktım. Tanıdık hiçbir şey yoktu. Sokağın ismini gösteren bir tabela bile bulamıyordum. İçimde hafifçe kıpırdayan panik duygusu, Adnan'ın varlığıyla bastırılıyordu. Çünkü onu bulmuştum ve onun güvende olduğunu bilmek bile bana yetiyordu. Bu gece olan her şeye değmişti.

Kimseye haber vermeden çıktığım için biraz suçlu hissediyordum, evet... Deha ve Demir'in beni arabada bulamayınca yaşadıkları telaşı düşünebiliyordum ama başka şansım yoktu. Devrim eve dönmüş müydü acaba? Yokluğumuzu fark etmiş miydi?

Adımlarımı biraz yavaşlattım. Durup bir köşe başına yaslandım ve çevreme daha dikkatli bakmaya çalıştım. Gözüm, uzakta hafifçe kıvrılan bir yola ilişti. Sanki o yol ayrımı gözüme tanıdık gelmiş gibiydi.

"Adnan," dedim fısıltıyla. "Birlikte yolumuzu bulacağız, tamam mı? Merak etme. Ayrıca bir daha sakın evden kaçayım deme bak. Ben iyi olacağım ve bir gün size geri döneceğim zaten, söz veriyorum sana. Şimdilik sadece şeye gittim ben... Misafirliğe. Bir arkadaşıma misafirliğe gittim yalnızca ama döneceğim. Söz."

Adnan yalnızca mırıldandı ve küçük tüylü başıyla daha da sokuldu boynuma. O anda içimde öyle garip bir dinginlik oldu ki... Ne olursa olsun, bir şekilde yolumuzu bulacağımızdan emindim artık.

Yaslandığım duvardan doğrulup yürümeye devam ettim. Adımlarım ağır ama kararlıydı. Adnan hâlâ sakince kucağımda duruyordu. Evde iki dakika kucağıma alsam beni paramparça edecek kedim neredeyse bir saattir kucağımdaydı, sanki o da benim gibi bu gecenin ağırlığını hissediyor ama her şeyin yoluna gireceğini biliyormuş gibi huzurluydu.

Birkaç adım sonra yol kıvrıldı, sol çaprazımdaki köşeye geldiğimde bir ses işittim. Heyecanlı ve tanıdık bir ses.

"ADNAN!"

O an tüm bedenim dondu.

Sesin geldiği yöne bakmaya çalıştığımda gözlerim önce kımıldamadı bile. Kalbim bir anlığına atmayı bıraktı sanki. Uzaktan, sokak lambasının loş ışığının tam altından bana doğru koşan iki kadın gördüm. Leyla ve Seren.

İkisi de Adnan'a kilitlenmiş haldeydi. Beni görmemişlerdi, daha doğrusu fark etmemişlerdi. Zaten gözlük, peruk ve maskenin arkasında ben onların tanıdığı Eliz değildim. Ama Adnan... Onlar için tanıdık olan Adnan'dı.

Korkuyla bir adım geri attım. Ne yapacaktım? Eğer sesimi çıkarırsam sesimi tanırlardı. Yüzümü görmeseler de gözümdeki yaşları,

kucağımdaki titrek sıcaklığı, yıllardır tanıdıkları halimi bir anda anlayabilirlerdi. Ben daha ne yapacağımı düşünemeden onlar bana ulaşmıştı bile.

Leyla, Adnan'a uzanırken nefesi titriyordu.

"Adnan! Neredeydin sen! Neredeydin?" Kollarımda usulca kıpırdanan Adnan kendini tanıdık kokulara bıraktı.

Seren de hemen yanımızda belirdi.

"Allah'ım bu o!" dedi sevinçle. "Ya Adnan sen neredeydin ya, delirttin bizi!"

Onlar Adnan'ı sevip kucaklarına alırken ben hâlâ ne yapacağımı bilemeden orada öylece duruyordum. Sokağın karanlığında gözlerimi görebiliyorlar mıydı acaba? Ya da ellerimi tanıyabilirler miydi? Kalbim göğsümün içinden fırlayacak gibiydi.

"Siz..." dedi Seren. "Siz mi buldunuz? Çok teşekkür ederiz, biz saatlerdir arıyoruz!"

İşte o an gelmişti. Konuşmak zorundaydım, ne yapacaktım ki, başımı sallayıp uzaklaşacak mıydım? Göz göze gelmekten bile kaçınıyordum ama eninde sonunda bir şey söylemek zorunda kalacaktım çünkü buradan öylece koşarak kaçıp gidersem bir gariplik olduğunu anlayacaklardı. Ben dehşet içinde orada öylece durmuş, ne yapabileceğimi düşünüyordum ki tam arkamdan gecenin karanlığını bölen bir ses duyuldu.

Tanıdık ses soğuk bir bıçak gibi omurgamdan aşağı indi.

"Karıcığım!"

Başımı şaşkınlıkla çevirdiğimde bana doğru yürüyen Devrim'i gördüm, yüzü ter içinde kalmıştı ama gülümsüyordu. Birkaç adımda yanıma gelip elini belime sardı ve ben yaşananlara anlam vermeye çalışırken o Seren ile Leyla'ya döndü.

Karıcığım mı demişti o bana?

"İyi akşamlar hanımlar, eşim rahatsızlığı sebebiyle konuşamıyor da..." dedi. "Az önce birkaç sokak geriden geçerken sizin astığınız

kayıp ilanlarını görünce biraz buralarda yürüyüp bakalım dedik. Bizim de bir kedimiz var çünkü... İsim benzerliği olunca daha da çok dikkatimizi çekti, kayıtsız kalamadık."

Şok içindeydim resmen. Devrim beni nasıl bulmuştu, ne ara gelmişti buraya ve hangi ara üretmişti tüm bu yalanları?

"Çok ama çok teşekkür ederiz!" dedi Leyla. "Minnettarız, gerçekten. Umarım sizin ufaklık da yapmaz böyle yaramazlıklar... İsim benzerliği dediniz ama... neydi ismi?"

"Bihter," dedi Devrim yüzünde alaycı bir gülümsemeyle.

Seren ve Leyla kucaklarındaki Adnan'ı buldukları için o kadar rahatlamışlardı ki Devrim'in esprisine iç rahatlığıyla güldüler. Bense hâlâ gözlerimi kaçırıyor, Devrim'in bir saniye içinde ürettiği evlilik yalanının ortasında dikkat çekmemeye çalışıyordum.

"Biz artık bu yaramazı eve götürelim, muhtemelen açlıktan ölmüştür. Gerçekten çok teşekkür ederiz size."

"Rica ederiz," dedi Devrim ben sessizce başımı sallarken. "İyi akşamlar."

Seren ve Leyla bize arkalarını dönerken biz de aynı anda onlara arkamızı dönüp ters yöne yöneldik.

"Karıcığım da nereden çıktı şimdi?" dedim öfkeyle ve Devrim'in elinin hâlâ sırtımda olduğunu fark ederek kendimi çekip kurtardım.

"Seni kurtarabilmemin başka yolu yoktu," dedi Devrim.

"Ablam diyebilirdin, kardeşim diyebilirdin," diye mırıldandım.

Devrim'in cevabı ise oldukça arsızcaydı. "Ama hiç benzemiyoruz."

Gözlerimi devirip onunla birlikte yürümeye devam ettiğim sırada Devrim'in telefonunu çıkarıp birini aradığını gördüm.

"Buldum," dedi telefona doğru. "Ben bizim arabayı alıyorum, sen çocukların arabasına binersin, onlarla birlikte gelirsiniz Ömer."

O sırada Devrim'in arabasının hemen önüne çıkmıştık, Devrim bir yandan telefonla konuşurken bir yandan da benim için

arabanın kapısını açtı. Yolcu koltuğuna geçtim ve yüzümdeki maskeyi çıkarıp onu beklemeye başladım. Telefonu kapattıktan sonra sürücü koltuğuna yerleşti ve hiçbir şey söylemeden arabayı çalıştırdı. Sadece onaylamaz bir tonda iç çektiğini duydum.

"Kusura bakma," diye mırıldandım. "Uğraştırmak istemezdim. Deha ve Demir'in de hiçbir suçu yok bu arada, ben zorladım onları."

"Kedinin kayıp ilanını nasıl gördün peki?" diye sordu.

"Ben..." diye mırıldandım, ona gerçeği söyleyecek halim yoktu. "Gizlice Deha'nın telefonunu aldım. Haberi bile yoktu. Görünce de onlardan yardım istemek zorunda kaldım."

Devrim huzursuzca iç çekti.

"Harika," dedi. "Dışarıda seni arayan adamların gerçekten ne kadar tehlikeli olduklarını hâlâ tam olarak anlayamadın, değil mi?" diye sordu.

"Ama gitmek istersem gidebileceğimi söyleyen sendin."

O an kırmızı ışıkta durduk ve Devrim nihayet başını çevirip bana baktı. Gecenin karanlığında üzerindeki koyu gri gömleği, koyu kumral saçları ve kızarmış yüzüyle o kadar yakışıklı geldi ki gözüme bir an, gözlerimi ondan kaçırmak zorunda kaldım.

"Seni zorla alıkoyamam Eliz," dedi Devrim. "Yeterince zeki olduğunu ve dışarının senin için ne kadar tehlikeli olduğunu anlayıp kendi isteğinle kalacağını düşünüyorum."

"Ne olarak?" dedim çaresizce. "Sonsuza kadar birilerinin evinde mi yaşayacağım Devrim? Bir sığıntı gibi sizinle mi yaşayayım sonsuza kadar? Ne olarak kalacağım orada?"

"Benim misafirim olarak," dedi Devrim. "Devrim Ali Yöner'in misafiri olarak ve istediğin kadar kalabilirsin. İstersen sonsuza kadar."

"Adı üstünde işte, misafirlik. Daha ne kadar sürdürebiliriz bunu? İlişkinin bozulması bile bu yüzden, değil mi? Anlamayacak kadar salak değilim, beni evinde misafir ediyorsun diye ilişkin bile bozuldu Devrim! Gurursuz muyum ki kalmaya devam edeyim

o evde, yüzsüz müyüm ben? Zavallı nişanlın neye uğradığını şaşırmıştır ya. Bir gün eve bir geliyor, evde ben varım ve bir türlü gitmiyorum! O kadar haklı ki ayrılmakla. Ama ben birilerinin ilişkisi benim yüzümden bitsin istemiyorum, gider ne halim varsa görürüm daha iyi!"

O an arkamızdan gelen korna sesleriyle yeşil ışığın çoktan yandığını fark ettik.

"Kornanızı da direksiyonunuzu da..." diye söylenen Devrim gaza basıp ışığı geçip gitti, öfkeli bir nefes aldı ve sakince konuşmaya çalıştı. "Ayrılık sebebimizin sen olduğunu mu sanıyorsun?"

"Ne olabilir ki? Mutlu bir ilişkiniz var gibiydi; sen yakışıklısın, kız güzel, üstelik nişanlısınız! Evlenecektiniz!"

"Aşk acısı çekiyor gibi mi görünüyorum sana?" diye sordu Devrim.

"Bilmem," dedim. "Duygularını pek de gösteren birine benzemiyorsun ki."

Öfkeyle güldü.

"Bak," dedi. "Bunu aklından çıkar. Bu ilişkinin bitmesinin herhangi üçüncü bir kişiyle alakası yok. Hem bizimki görücü usulü bir ilişkiydi, o da anca bu kadar oluyor işte. Annem artık sussun diye takılmış bir yüzükten ibaretti yani."

Nasıl yani? Devrim sırf annesi istiyor diye mi nişanlanmıştı Lale ile? Kadın zorlasa *Victoria's Secret* mankeni olacak güzellikteydi, böyle görücü usulü ilişki mi olurdu?

"Pekâlâ," dedim. "Bu konuda söyleyebileceğim bir şey yok, ilişkinizle ilgili daha fazla yorum yapmak bana düşmez ama söylediklerimde ciddiyim. Hiçbir misafirlik sonsuza kadar sürmez Devrim. Bunu sen de çok iyi biliyorsun. Bir gün gitme vaktim gelecek."

Devrim cevap vermedi.

Araba sessizlik içinde ilerlerken radyodan bir şarkı çalmaya başladı. Sözleri belli belirsizdi ama melodisi, sanki gecenin kendisinden çıkma gibiydi. Usulca içe işleyen, insanın içinde bir yerlere

dokunan o melodilerdendi. Devrim'in eli şarkının sesini yükseltmek için radyoya uzandıktan sonra camın düğmesine uzandı ve camları sonuna kadar açtı. İçeri dolan rüzgâr, yazın sonuna yaklaşan o serinliğe benziyordu. Ne tam soğuktu ne de sıcak. Devrim gibiydi...

Ben koltuğa biraz daha gömülüp gözlerimi camdan dışarı çevirdim. Sokak lambalarının altında kayıp giden kaldırım taşları, sessiz evler ve ışıkları kapalı evlerin pencereleri geçiyordu yanımızdan. Radyoda çalan şarkının sözleri, arabaya yayılan o yumuşak ışıkla birleşip havaya asılı kalmış gibiydi.

Devrim bir şey söylemiyordu. Ben de. Ama konuşmadan da bir şeyler söylüyor gibiydik. İçimde bir yerlerde onun da en az benim kadar dolu olduğunu hissediyordum. Ağzından dökülen kelimelerden değil, suskunluğundan anlıyordum bunu.

Şarkının sesi gecenin sessizliğini delip geçerken rüzgârla karışıyordu sözleri.

"*Bazen gece örtüyor bütün kusuru,*
Çoğu zaman umursamaz kim olduğumu.
Ben sahipsiz bir gölge,
Bu halim ne böyle?"*

Gecenin hüzünlü sessizliği, rüzgârla karışan geçmişin izlerini taşıyordu sanki. Rüzgâr estikçe benimle gelmeye devam ediyordu geçmişim ama her esişinde biraz daha eksiliyordu hatıralarım.

Harcanmış günler, kaçırılmış fırsatlar, söylenememiş cümleler... Hatıralarım her rüzgâr esişinde biraz daha eksiliyordu.

Üstelik yanımdaki bu adamla olan durumumdan o kadar rahatsızdım ki huzurlu bir nefes bile alamıyordum uzun zamandır. Aramızda tanımı konmamış, adı konulamayan ama varlığını her nefeste hissettiren garip bir şey vardı. Ne dostluktu bu ne

* Jakuzi "Sahipsiz Bir Gölge" şarkısı. -ed.n.

düşmanlık. Ne tamamıyla güven ne de tamamen güvensizlik. Arada bir yerde, incecik bir çizgide yürüyorduk onunla.

Bir sürü tanımı kaybetmiştim hayatıma dair. Birinin kızı, birinin dostu, birinin öğrencisi, birinin yakını... Hepsi alınmıştı elimden. Geriye yalnızca tek bir şey kalmıştı. Ben artık yalnızca Devrim'in misafiriydim, hayattaki tek tanımım buydu.

Devrim'in elinin direksiyonu sıkıca tuttuğunu fark ettim. Sanki sinirli ya da gergin değildi bu kez, sadece tutunuyordu. Onun da hayatında henüz bilmediğim kopukluklar vardı, farkındaydım. Eksik kaldığı, tamamlamaya çalıştığı bir şeyler vardı, bunu görebiliyordum.

Kapalı otoparka girdiğimizde birkaç saniyeliğine gözlerimi kapattım. İçerideki ışık, dışarının karanlığından sonra gözlerime fazla parlak gelmişti. Devrim güvenlik camına yaklaştı, camın arkasındaki adam onu görünce hiçbir şey sormadan başını salladı ve demir kapı ağır ağır açıldı. İçeri girdiğimizdeyse kamera açıları yukarıdan Devrim'i ve beni tarıyordu. O kadar çok güvenlik önlemi vardı ki insan buranın bir ev değil, bir üs olduğunu düşünürdü.

Nihayet durduğumuzda Devrim kapısını açtı ama inmeye hiç hevesliymiş gibi değildi. Sessizdi. Ben de sessizdim.

"Sana odana kadar eşlik edeyim," dedi yalnızca.

Başımı salladım.

Sadece ayak seslerimiz yankılandı otoparkın boşluğunda. Asansöre birlikte bindik ve sessizliğimiz orada da devam etti. Asansör ağır ağır yukarı çıkarken gözüm dijital ekrandaki rakamlara takıldı. Geçen her katla birlikte kalbim daha fazla çarpıyordu sanki.

Sonunda koridora çıktığımızda ev yine o alıştığım sessizlikle karşıladı bizi. Işıklar loştu ve yine neredeyse bu evin içinde hiçbir yaşam belirtisi yokmuş gibiydi. Merdivenlere yöneldiğimizde ayak seslerimiz kadife halıya gömülüyordu. Sonunda odama giden koridora vardık. Devrim önümde yürürken bir an durdu, başını bana çevirdi. Göz göze gelmemiz bir saniye bile sürmedi belki

ama o bakışta garip bir şey vardı. Yorgunlukla karışık bir merak mıydı bu? Yoksa sadece öylesine bakmış mıydı, anlayamamıştım.

Kapımın önünde durduğumda başını hafifçe eğdi.

"İyi geceler," dedi kısık bir sesle.

"İyi geceler," diye karşılık verdim ama o kadar bitkindim ki sesim neredeyse çıkmadı.

Odaya girer girmez sırtımı kapıya yaslayıp derin bir nefes aldım. Önce ayakkabılarımı çıkardım, sonra peruğumu başımdan yavaşça aldım ve nihayet gözlüğümü de çıkardıktan sonra gerçek Eliz'in çizgileri aynaya yavaş yavaş geri dönerken yüzümde bir rahatlama hissettim.

Tam kıyafetlerimi değiştirmek üzereydim ki kaşlarımı çatmama sebep olan bir ses işittim. Ses dışarıdan geliyordu, koridordan.

Odanın ortasında durup öylece sesi dinlemeye çalıştığım sırada bunun acı içindeki bir inilti olduğunu düşündüm ya da bastırılmış bir çığlık? Ne olduğundan emin olamıyordum ama bu bir televizyon sesi değildi, bir konuşma da değildi. Sanki birinin canı yanıyordu.

Bir süre kulak kesildim. Belki de yanlış duymuştum. Belki rüzgârın sesi, belki eski ahşap zeminlerden gelen gıcırtılar ya da dışarıdan gelen bir hayvan sesiydi bu. Ama sonra tekrar geldi ve bu kez biraz daha belirgindi.

Kıyafetlerimi değiştirmeden kapıya yöneldim. Yavaşça kapıyı araladım ve koridorun sessizliğine kulak verdim ama ses aşağı katlardan geliyor gibiydi.

Adımlarımı yavaşça atarak merdivenlere yöneldim, aşağıdan gelen güçsüz iniltiyi takip ederek yönümü bulmaya çalıştım. Alt kattaki koridorun içinde gezinirken nihayet sese yaklaştığımı fark edince tek tek kapıları dinlemeye başladım ama bir yandan da korkudan ölüyordum.

Sonunda sesin geldiğine emin olduğum odanın önünde durduğumda kapının aralık olduğunu fark ettim. Önce kapıya birkaç kez tıklattım ama içeriden hiç ses gelmedi, yalnızca hırıltılı bir nefes duydum.

"Kimse var mı?" diye sordum sessizce. Cevap yoktu ama hırıltılı nefes sesi gelmeye devam ediyordu.

İçeri girmekten başka çarem yoktu.

Titreyerek ittim kapıyı. Oda yarı karanlıktı. Pencereler kalın perdelerle kapalıydı ve içeride yalnızca bir köşede yanıp sönen medikal monitörlerin loş ışıkları vardı. Odaya girer girmez burnuma çarpan antiseptik kokusu oldukça ağırdı.

İçeri doğru birkaç adım atıp odayı perdeleyen büyük gardıropları geçince ilk gördüğüm şey şoke ediciydi. Karşımda büyük bir hasta yatağı vardı, hasta yatağındaysa bütün o ekranlara bağlı yaşlı bir adam yatıyordu!

Cildi neredeyse mum gibi beyazdı, saçları seyrekleşmiş ve grileşmişti. Yüzüne birkaç kablo ve elektrot yapıştırılmıştı. Göğsü ağır ağır inip kalkıyor, ağzındaki oksijen maskesinden hırıltılı nefesler çıkıyordu. Yanındaki makineler nabzını, tansiyonunu ve başka pek çok şeyi gösteren ekranlarla çevriliydi.

Kımıldamadan baktım ona çünkü donakalmıştım. Dışarıdan gelen hırıltılı sesin sahibi bu adamdı belli ki ama kimdi bu adam?

Tam o sırada adamın gözkapakları hafifçe aralandı ve solgun gözleri bana baktı. Beni görünce titrediğini fark ettim, sonra gözlerini yavaşça yana çevirdi. Bir bana, bir yatağın sağına, yere bakıyordu. Sanki bana bir şeyler göstermeye çalışıyor gibiydi. Korkuyla ona doğru birkaç adım daha attım ve nihayet yatağın sol tarafı görüş alanıma girdiğinde asıl büyük şoku o zaman yaşadım.

Yatakla duvar arasındaki dar boşlukta yerde yatan birisi vardı, hem de kanlar içinde!

"Oya abla!" dedim korkuyla. Bu oydu. Doktor Oya.

Beyaz önlüğü göğüs kısmından itibaren kana bulanmıştı. Saçları darmadağınıktı. Gözleri kapalıydı ve yüzü sapsarıydı. Kalbim deli gibi atıyor, ellerim tir tir titriyordu. Öyle bir karmaşanın içine düşmüştüm ki bir anda yardım istemeye koşacak kadar bile kendime gelemiyordum. Vücudu o kadar kontrolsüzdü ki neresinden tutsam güçsüzlüğünü hissedebiliyordum, kalbim endişe içinde kavrulurken beynimin içinde tek bir soru yankılanıyordu.

Ona ne olmuştu?

Ne olmuştu?

Duygularım
bir bataklık
gibiydi,
düştükçe
içine daha
çok
çekecekti
beni.

12. BÖLÜM

Çiftlik Evi

Yutkunarak bir adım daha attım, dizlerimin titrediğini hissediyordum. Oya ablanın yüzü solgun, gözleri kapalıydı. Kanın nereden geldiğini anlamaya çalışarak eğildim. Sol göğsünün hemen altında, göğüskafesine yakın bir yerde üzerindeki beyaz gömleğin kumaşını parçalamış bir kurşun izi vardı. Ellerimi panikle kurşun izinin etrafında gezdirdim, nabzını kontrol ettim. Nabzı zayıftı ama hâlâ yaşıyordu!

Elimi telaşla yere koyduğumda sert bir cisme çarptım. Başımı çevirdiğimde elimin hemen yanında parlayan küçük bir metal parçası gördüm, bir kurşundu bu. Kurşun o kadar sıcaktı ki sanki yeni ateşlenmiş gibiydi, üzerinde çok az bir kan lekesi vardı. Belli ki sadece sıyırmıştı. Kurşunun yalnızca sıyırdığını görmek beni kendime biraz olsun getirirken, "Yardım edin!" diye bağırdım sonunda, sesim koridorda yankılandı.

"Yardım edin! Devrim! Yardım edin!"

Ellerimi yara yerine bastırdım ama kan duracak gibi değildi. Yatağa uzanıp yatağın kenarında duran küçük yastığı çekip aldım ve yastıkla yaraya baskı yapmaya başladım. Ellerim tir tir titriyordu, dolu gözlerim Oya ablanın solgun yüzündeydi.

"Lütfen Oya abla... lütfen ölme..." diye fısıldarken kapının hızla açıldığını duydum.

Devrim içeri ilk giren oldu; ardından Deha, Demir ve Ömer. Dört bir yanımı sarmışlardı. Gözleri önce Oya ablaya, sonra elimdeki kana takıldı. Devrim'in yüzü bir anda kireç gibi oldu.

"Eliz geri çekil," derken sesi çatlamıştı.

"Birinin yarasına baskı yapması lazım," dedim telaşla. "Kurşun sıyırıp geçmiş ama çok fazla kanaması var, ben bu yastıkla baskı yapıyorum ama ka..." Devrim beni koltuk altlarıma destek olarak kenara çekince sözüm yarım kaldı.

"Sakin ol," dedi. "Halledeceğiz, tamam mı? Sakin ol. Ömer havlulardan birini alıp yarasına bastırmaya devam et, Demir şu sana verdiğim özel ambulansın numarasını ara, bu bizim halledebileceğimiz bir şey değil. Oya ablanın kronik rahatsızlıkları var."

Bir yandan beni tutuyor bir yandan da emirler yağdırıyordu. Ben çaresizce ağlarken Devrim konuşmaya devam ediyordu ve şimdi söyledikleriyle beni şoka sokmak üzereydi.

"Deha... Deha sen **babamla** ilgilen, Oya ablayı ambulansa bindirdikten sonra babamı da bizim ambulansa taşıyıp yola çıkın. Eliz benimle olacak. Bunu kim yaptıysa, buraya kadar kim girdiyse bulana kadar burada kalamayız."

Şoktaydım. Hasta yatağında yatan o adam Devrim'in babası mıydı?

"Hadi," dedi Devrim bana bakarak. "Gitmemiz lazım buradan."

"Nereye?" diye sorduğumda Devrim beni elimden tutup kaldırmıştı bile.

"Bu kurşun," dedi Devrim yerdeki kurşunu göstererek. "Gözdağı için. Beni neyle tehdit ediyorlar, bilmiyorum, seni öğrenmiş bile olabilirler. Bundan emin olana kadar kimse bu evde kalmayacak."

Devrim beni nazik bir çekişle odadan çıkarırken telaşla geriye dönmeye çalıştım.

"Oya ablayı bırakamayız," dedim histerik bir sesle. "Ona yardım edebilirdim belki!"

"Kurşun sıyırıp geçmiş," dedi. "Merak etme, ölmesini isteselerdi böyle bırakmazlardı onu. Ama eğer seni öğrendilerse yaşamana izin vermeyeceklerine eminim, Eliz. Sadece senin değil üstelik, seni bu zamana kadar yanında tutmuş olabilecek herkesin, tüm sevdiklerinin, arkadaşlarının bile yaşamasına izin vermeyecekler. O yüzden sus ve yürü."

Sözleri yüzüme art arda gelen tokatlar gibi çarpıp geçmişti beni resmen. O an dizlerimin bağı bir kez daha çözüldü. Devrim'in koluma yapışan eli beni ayakta tutuyordu ama içimdeki çocuk çoktan yere yığılmıştı. O geceye dönmüş gibiydim. Devrim içinde yattığım sandığı araladığında gördüğüm o gözler yeniden canlanmıştı zihnimde. O geceye dair tüm ayrıntıları tekrar ve tekrar hatırladım. Silah sesini, sıcak asfaltı, karnımda yanan kurşunu, üzerime kapanan geceyi.

Şimdi yine bir saldırı altındaydım sanki. Yine kan. Yine kurşun. Ve ben yine bir yabancıyla bir kaçışın içindeydim. Ama bu kez daha da kırılgandım çünkü artık her şeyden yorulmuştum.

Tam koridordan çıkacaktık ki içimde yaşadığım panik patlamasıyla onu bir saniyeliğine durdurdum.

"Devrim," dedim boğuk bir sesle. "Ben neyin içine düştüm?"

Durdu. Yüzüme bakarken gözlerindeki şefkati ve korkuyu görebiliyordum. "Neyin içine düştüysen," dedi. "Seni oradan çıkaracağım Eliz, güven bana."

Sonrası hız kesmeyen bir karmaşa... Koridorlar, merdivenler, asansörle inilen katlar, yanıp sönen ışıklar, açılıp kapanan kapılar... Duracak zaman yoktu. Devrim benim için arabasının arka kapısını açtığında ikiletmeden oturdum arka koltuğa. O ise ön koltuğa geçmek yerine bagaja doğru ilerleyip oradan çekip aldığı siyah triko hırkayı bana uzattı.

"Senden uzanmanı ve bunu da başına örtmeni istemek zorundayım," dedi.

Başımı salladım. Onu uğraştıracak halim kalmamıştı. Koltuğa uzanırken elindeki hırkayı alıp üzerime doğru çektim. Yüzüm

tamamen karanlıkta kaldığında Devrim kapımı kapatıp ön koltuğa geçti.

Gözlerimden akan yaşlar hırkanın yumuşak dokusuna emildikçe kayboluyordu ama içimdeki yangını söndürmeye yetmiyordu. Arabayla ilerledikçe gecenin uğultusu kulaklarıma değil, kalbime doluyordu sanki.

Hayatım lunaparkın en ürkütücü oyuncağı gibi oradan oraya savurup duruyordu beni. Üstelik yalnızca beni değil, yakınımdaki herkesi.

Devrim direksiyonun başında sessizce arabayı kullanıyordu. Onun sessizliği bile emniyet kemeri gibi sıkıyordu bedenimi. Radyo kendi kendine açılmıştı, açık camdan gelen serinlik yüzümü örten hırkanın deliklerinden yanaklarıma dokunuyordu. Yine de hiçbir şey içimdeki boğulma hissini hafifletmiyordu.

Kafamın içindeki ses söylenip duruyordu. "*Neyin içine düştük biz? Neyin içine düştük? Neyin?*"

Oya ablanın yerdeki görüntüsü çıkmıyordu aklımdan, onu bana gözleriyle gösteren hasta adamınsa Devrim'in babası olduğu gerçeği buz gibi bir suya dalmak kadar şoke ediciydi. Bu kadar korunaklı bir evin içinde kim Devrim'in hasta babasının bakıldığı odaya kadar girmiş ve Oya ablaya zarar vermiş olabilirdi?

Eğer amaçları gözdağı vermekse bunun sebebi neydi? Ben miydim?

"İyi misin?" dediğini duydum Devrim'in.

"Evet..." diye fısıldadım. "Acaba onlar nasıl... Baban ve Oya abla?"

"Ömer haber verecek," dedi. "Sen uyumaya çalış."

Araba durmaksızın ilerliyordu. Hırkanın altında zaman duygumu yitirmiştim. Belki yarım saattir yoldaydık, belki de bir saattir ve ben bunun tahlilini bile yapamayacak kadar bitkindim.

Motorun monoton uğultusu bazen hızlanıyor, bazen yavaşlıyordu ama Devrim hiç konuşmuyordu. Hırkanın içinde nefesim

buğulanmıştı ve kendi kalp atışlarımı duyabiliyordum artık. Üzüntünün kendine has bir sesi, yalnızken daha net duyulan bir tınısı vardı. O sessizlikte duyduğum tek tük seslerden biri de üzüntümün sesiydi sanki.

Arabanın önce yavaşladığını, sonra da durduğunu fark ettiğimde ben de nefesimi tuttum. Devrim kapısını açıp indi. Bense hırkanın altından çıkmak için onun beni yönlendirmesini bekliyordum. Ardından birkaç adım sesi duydum. Sonra arabanın arka kapısı açıldı ve serin hava içeri süzülürken Devrim elini uzatıp sessizce koluma dokundu.

"Geldik," dedi yumuşak bir sesle. "Hadi."

Hırkayı başımdan sıyırdım. Gözlerim merakla etrafı tararken burnuma gelen ağaç ve tezek kokusuyla şehir merkezinden uzaklaştığımızı anladım. Önünde durduğumuz alçak katlı geniş bina bir çiftlik evini andırıyordu ama daha çok terk edilmiş bir yapı gibiydi. Etrafta hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Ayaklarım yere bastığında hâlâ titriyordum ama yürümek zorundaydım.

Devrim ben arabadan inerken tutunmam için kolunu uzatmıştı. Mahcup bir bakışla başımı eğip yanından geçerken yüzüme dikkatle baktığını hissettim ama hiçbir şey söylemedi.

Önden ilerlememe izin verse de çiftlik evinin büyük kapısına ulaştığımızda önüme geçip kapıyı açtı.

Kapı ağır bir gıcırtıyla açıldığında içeriden loş bir serinlik yayıldı. Bina dışarıdan bakıldığında terk edilmiş gibi görünse de içerisi öyle değildi. Zeminde hiçbir toz yoktu, duvarlar pürüzsüzdü ve içeriden gelen hafif çam kokusundan buranın yeni temizlendiği belliydi.

Devrim içeri ilk adımını attığında ben de peşinden ilerledim. Büyük bir salon gibi görünen giriş kısmı yüksek tavanlıydı, lambalar yanmıyordu ama küçük bir masa lambası loş bir ışık yayıyordu odaya.

"Burada kimse yok mu?" diye fısıldadım.

"Şimdilik hayır," dedi. "Bu ev sadece acil durumlar için tutuldu. Uzun süre kalmayacağız."

Başımı sallayıp etrafı izlemeye devam ettim ama tek yapmaya çalıştığım zihnimdeki korkunç soruları duymamak için oyalanmaya çalışmaktı. Büyük pencerelerin hepsi perdelerle sıkıca kapatılmıştı. Her şey fazlasıyla sade ve işlevseldi. İçeride yaşam olduğuna dair hiçbir belirti yoktu, ne bir çiçek ne bir süs eşyası. Bu ev yaşamak için değil, saklanmak içindi.

"Gel," dedi Devrim. "Seni kalacağın odaya götüreyim."

Sessizce yukarı çıktık. Tahta basamaklar şaşırtıcı derecede sessizdi, neredeyse adımlarımızın ağırlığını bile hissettirmiyordu.

Üst kattaki uzun koridora ulaştığımızda Devrim birkaç kapı geçtikten sonra sonunda küçük ama sade bir odaya yöneldi.

"Bu odada kalacaksın," dedi kapıyı açıp içeri girdiğinde. "Gerekli her şey var. Kapını kilitle, ses duyarsan da bağırmaktan çekinme."

Ben teşekkür eder gibi başımı eğdim. Göz göze gelmemeye çalışsam da aramızdaki o ağır, tarifsiz elektrik hâlâ havada asılıydı.

"Peki sen..." dedim. "Burada kalacaksın değil mi? Yani bu evde."

Devrim başını salladı.

"Salonda olacağım. Güvenliğimizden emin olmak için."

"Korumalarından hiçbirini yanına almadın," dedim tereddütle. "Neden?"

"Artık hiçbirine güvenemem. Ömer'e hepsini gönderip yeni bir ekip oluşturmasını söyledim."

Başımı salladım. Sonra başımı çevirip odanın sessiz ve kasvetli haline baktım öylece. Her şey çok yeni ve güzeldi ama içim öyle büyük bir kasvetle dolmuştu ki bu gece yalnız kalmak en son istediğim şeydi. Üstelik aklım tamamen Oya ablada ve Devrim'in babasındaydı, onlardan haber almadan gözümü bile kırpamazdım.

"Odayı mı beğenmedin?" diye sordu Devrim.

"Tabii ki hayır. Oda çok güzel."

"O zaman sorun ne?"

"Ben..." dedim tereddütle. "Bu gece ben de salonda yatabilir miyim?"

Devrim kaşlarını çatarak baktı yüzüme.

"Yoksa korktun mu?" dedi.

Başımı salladım. "Korkmak değil," dedim. "Kendimi çok kötü hissediyorum, bu gece tek kalmak en son istediğim şey olabilir. Salonda yeterince koltuk var gibiydi, olmaz mı?"

Devrim bir süre gözlerimin içine baktı. Bakışlarında güven arıyordum ama aynı zamanda o da bende bir şeyler arıyor gibiydi.

"Tamam," dedi sonunda. "Bir yastık al."

Başımı sallayıp hızlıca yatağın başında duran yastığa yöneldim. Devrim yatağın ucundaki pikeyi benim için aldıktan sonra birlikte kapıya ilerledik. Merdivenlerden tekrar aşağı inerken parmaklıkları tutan ellerim bile hâlâ titriyordu ama içimdeki panik hali biraz olsun azalmıştı.

Salona indiğimizde Devrim şöminenin yanındaki geniş koltuğu gösterdi. Ben yastığı koltuğun kenarına koyarken o da pikeyi koltuğa örttü.

Diğer koltuktaysa halihazırda bir yastık ve kırmızı renk bir battaniye vardı.

"Sık sık gelip kalıyorsun sanırım," diye mırıldandım.

"Arada. Kafamı dinlemek istediğimde. Tek oluyorum ama genelde, ilk defa biriyle birlikte uyuyacağım bu evde."

Boğazımı temizleyip koltuğa oturduğum sırada Devrim derin bir iç çekip telefonunu çıkardı.

"Haber var mı?" diye sordum.

Devrim bir süre öylece ekrana baktı, sonra birini arayıp telefonunu kulağına götürdü. "Haber vermek için neyi bekliyorsun?" diye sordu sakin bir öfkeyle.

O karşı tarafı dinlerken ben de öylece durmuş endişe içinde ona bakıyordum. Telefondan gelecek haber her şeyi değiştirebilirdi, her şey korkunç bir noktaya da gidebilirdi ya da bizi bu gece uyumamıza yetecek kadar sakinleştirebilirdi de.

"Tamam," dedi telefona doğru. "İşi hallettin mi? Tamam."

Cevapları o kadar tekdüzeydi ki ses tonundan da kelimelerinden de herhangi bir ipucu yakalamak mümkün değildi. Telefonu hiçbir veda mesajı vermeden kapattı ve ben soran gözlerle ona bakarken nihayet başını kaldırdı.

"Her şey yolunda," dedi. "Oya ablanın tedavisi başlamış, durumu stabil."

Derin bir nefes aldım o an. Neredeyse ağlamaya başlayacaktım.

"Peki baban?" dedim, soğuk bakışları bana döndü. "Babam demiştin, yanlış duymadım, değil mi?"

Devrim sorumu duyduktan sonra gözlerini tekrar telefon ekranına çevirdi, bir süre sessiz kalıp telefonuna bakmayı sürdürdükten sonra pes etti.

"Herkes iyi, merak etme," dedi kısaca ve birden ayaklandı. "Sana rahat birkaç kıyafet vereyim. Benimkilerden olacak ama."

"Sorun değil," diye mırıldandım Devrim içerideki odalardan birine yürürken. "Günlerce senin kıyafetlerini giydim zaten."

Biraz olsun rahatlamıştım. Beni misafir ettikleri için zarar görmüş olma ihtimallerini düşünmek bile mahvetmişti beni. Şimdi en azından iyi olduklarını biliyordum.

Devrim içerideki odadan kendi üstünü değiştirmiş bir şekilde döndüğünde elinde benim için de kıyafetler vardı. Kendi üzerine siyah bir eşofman altı ve gri kısa kollu bir tişört giymişti.

"Sen bunları giy, ben mutfağa uğrayıp geliyorum. Bir şey ister misin?" dedi.

"Hayır, teşekkür ederim."

Devrim odadan çıkar çıkmaz hızlıca üzerimdekileri değiştirdim. Onun pijamalarını giymeye alışmıştım. Bu seferkiler koyu lacivertle siyah karışımıydı ve her zamanki gibi fazlasıyla boldu.

Ben pikenin altına yerleştiğim sırada Devrim elinde birer küçük şişe suyla salona girdi. İkisini de orta sehpaya koyduktan sonra salonun ışığını kısıp kendi koltuğuna geçti ve başını çevirip bana baktı. Bu akşam bakışlarını ilk kez biraz olsun yumuşamış görüyordum. Bakışları yumuşamıştı ama yorgun olduğu her halinden belliydi.

"Artık uyumaya çalış bence..." diye mırıldandı sessizce.

"Sen uyumayacak mısın?"

"Uyuyamam," dedi. "Zihnim çok dolu."

"Benim de." Sesim bir fısıltı gibi çıkmıştı.

"Sen uyu," dedi bana. "Ben ikimizin yerine de düşünürüm."

Hüzünle gülümsedim.

"Çok garip," dedim. "Bu cümleyi daha önce birinden duymuştum."

"Kimden?" diye sorarken battaniyesinin altına girdi Devrim.

"Annemden. Çocukluğumda."

Bakışlarında bir karartı gördüm, bu konuya girmemi hiç istemiyor gibiydi.

"Zor olmalı," diye mırıldandı. "O yaşta bunları yaşamak."

Gözlerimi tavana çevirip konuşmaya başladım. "Değildi aslında. Çünkü arkadaşlarım hep yanımdaydı. Her şeyi birlikte yaşadık, birlikte göğüsledik. Bütün zorlukları bir pastanın dilimlerini bölüşür gibi bölüştük onlarla."

Devrim sessizce dinledi, göz ucuyla ona baktığımda beni izlediğini fark ettim.

"Bunu hiç sormadım," dedi. "Öğrenmeye de çalışmadım. Özel hayatına saygısızlık etmek istemedim ama anlatmak istersen annenin neden cezaevinde olduğunu merak ettiğimi bil. Belki bir yardımım da dokunabilir."

Gözlerim tavana bakmayı sürdürdü. Acı içinde gülümsedim.

"Yardımın dokunamaz," dedim. "Öğrenmene gerek de yok, bilmek istemezsin."

"Nasıl istersen," diye mırıldandı Devrim.

"Peki ya sen anlatmak ister misin..." diye söze girdim tereddütle. "Babanın durumunu?"

Bu sefer gözlerini tavana çeviren o oldu. Bir anlığına yanında duran elini sıkıp bıraktığını fark ettim. Odayı aydınlatan tek ışık ilerideki ahşap masada duran loş masa lambasıydı, içerisi ne sıcak ne soğuktu ve bizim seslerimiz dışında çıt bile çıkmıyordu.

"Bilmek istemezsin," dedi Devrim bana gönderme yaparak.

"Nasıl istersen," diye mırıldandım.

Sonra kısa bir sessizlik oldu aramızda. Ne o konuştu ne ben. Dışarıda çok uzaklardan heyecanlı bir köpek havlaması duyuldu yalnızca, sonra sessizliği bir kez de dışarıda esen rüzgârın sesi böldü, o kadar. Derin bir nefes aldım ve içimden geçen bir soruyu aynen içimden geçtiği gibi direkt olarak sordum.

"Devrim..." dedim sessizce. "Sen tehlikeli biri misin?"

Devrim bana bakıp şaşkınlıkla güldü. Sorumun saçmalığının farkındaydım ve onun kendisiyle ilgili hiçbir soruyu cevaplamadığını da biliyordum ama içten içe hâlâ bir şeyleri kurcalamak ve öğrenmek istiyordum.

"Ben..." dedi şaşkın gülümsemesiyle. "Tehlikeli biri miyim? Bunu biraz düşüneyim."

"Düşünmeden de yanıtlayabileceğin bir soru olduğunu düşünmüştüm bunun."

Devrim bir kez daha gülümsedi ve muzip bir iç çekişle bana döndü. "Yeri geldiğinde evet," dedi. "Tehlikeli biri olabilirim."

Başımı salladım.

"Peki ya sen Eliz?" diye sordu bana aynı muzip ifadeyle. "Sen tehlikeli biri misin?"

Gülümseyerek döndüm ona. "Yeri geldiğinde evet," dedim.

Devrim'in gülüşü büyüdü. "Özür dilerim. Buradan bakınca hiç tehlikeli görünmüyorsun."

"Benimle sözlü tartışmaya girmek istemezsin," diye mırıldandım söylediklerime kendim bile inanmayarak. "Emin ol!"

"Bunu aklımda tutacağım," dedi.

Bakışlarımız yine kesişti. Devrim'in dalga geçtiği belliydi, ben de ciddi sayılmazdım zaten.

O iyi bir insan mıydı yoksa kötü bir insan mıydı, bilmiyordum. Beni saklamasının amacı tam olarak neydi, bunu da henüz bilmiyordum ama en azından onun yanında kaldığım süre boyunca ne ben ne de sevdiklerim zarar görmüştü ve şimdilik buna güvenmekten başka çarem yoktu. Kısa bir süreliğine. Çok ama çok kısa bir süreliğine...

Tam aramızdaki yabancılığı yumuşatan o konuşma yaşanırken Devrim bir anda gözlerini kıstı ve karnına sarılarak öne doğru eğildi. Yüzü acıyla buruşmuştu.

"Devrim?" diye kalktım yerimden, cevap gelmeyince pikeyi üzerimden atarak yanına koştum.

"İyiyim, iyiyim!" dedi acı içinde ama iki büklüm olmuştu.

"İyi değilsin. Dikiş yerin mi acıyor, dur, bakmama izin ver!"

Elini hemen tişörtünün altına götürdü, ben de refleksle yanına diz çöküp yüzüne baktım. Yüzü bir anda ter içinde kalmıştı ve nefes alırken göğsü ağrıyormuş gibi inip kalkıyordu.

"Yaran mı açıldı acaba? Gel, tutun bana da arkana yaslan, yarana bakayım."

Onu koltuğa dikkatlice yaslarken başımı omzuna yaklaştırdım, bir elim omzunda bir elim sırtındaydı. Devrim gözlerini kapatırken dişlerini sıktı.

"Geçecek," dedim hem ona hem kendime. "Geçecek, ben buradayım..."

Devrim nihayet uzandığında tişörtünü kıvırdım ve dikiş izinin olduğu yere, tam kaburgasının altına baktım. Gözleri hâlâ kapalıydı. Parmağımı yarasının üzerine doğru götürdüğümde dikişlerin açılmadığını, yalnızca kabarıp kızardığını gördüm ama anormal görünmüyordu. Bir süre sadece nefesini dinledim. Göğsü inip kalkarken içindeki savaş da ona acı çektiriyordu. Belki de vücudu tüm bu yükü daha fazla taşıyamaz olmuştu.

"Dikişin kötü görünmüyor," dedim. "Her ne kadar hâlâ öğrenci olsam da en azından bu yorumu yapabilirim sanırım. Sadece ödem yapmış gibi. Hâlâ acıyor mu?"

Ben parmağımı dikiş izinin üzerinde gezdirirken gözlerini kapalı tutmaya devam etti. Bir süre sonra gözlerini tekrar açtı. Başını yavaşça bana çevirdi.

"Hiç bu kadar güçsüz görünmemiştim," dedi.

"Neden hep güçlü görünesin ki?" diye sordum yanında oturmaya devam ettiğim sırada.

"Çünkü başka türlü nasıl hayatta kalınır bilmiyorum."

Devrim gözlerini kapattı, yüzündeki acı biraz yumuşamıştı ama gitmemişti. Burada kalıp ona güçlü olmakla ilgili hayat dersi vermeye çalışmak isterdim ama fiziksel durumu daha acil görünüyordu.

"Burada hiç ilaç ya da krem var mı?" diye sordum. "Mutfakta falan..."

Gözleri hâlâ kapalıyken başını salladı, sanki acısını bastırabilmek için gözlerini kapalı tutmayı tercih ediyor gibiydi.

"Kapının yanındaki ilk çekmecede," derken sesi çatallanıyordu.

"Geliyorum." Yanından hızla kalkıp mutfağa yöneldim.

Ahşap kapıdan geçip boydan boya her şeyi ahşaptan yapılan mutfağa girdiğim gibi kapının yanındaki ilk çekmeceyi açtım. Çekmece ilaçlarla, kremlerle ve tıbbi yardım malzemeleriyle doluydu. Neredeyse bir hastanede olabilecek her şey burada da vardı!

Çekmeceden elime gelen her şeyi aldım. Antiseptik bir sprey, steril gazlı bezler, birkaç krem ve güçlü bir ağrıkesiciyle salona döndüm.

Yanına oturduktan sonra uzanıp orta sehpadaki su şişelerinden birini aldım.

"Sen önce şu ağrıkesiciden bir tane iç," dedim. "İlaç etkisini gösterirken ben dikişlerini antiseptik ve gazlı bezle temizleyip krem süreyim. Belki enfeksiyon başlangıcı bile olabilir, bunu bir doktora göstermek lazım."

Devrim hiç sesini çıkarmadan dediklerimi yapmak üzere doğruldu ve ona uzattığım ağrıkesiciyi alıp ağzına attı.

"Suyu da iç," dedim, yine ikiletmeden su şişesini aldı ve içi yanıyormuş gibi bir şişe suyu birkaç saniyede bitirdi.

O sırada yüzünün kızardığını fark edince ateşinin olup olmadığına bakmak için elimi uzatıp alnına koydum. Gözleri o kadar masum bakıyordu ki bir anda ona iyi gelme isteğiyle dolmuştum.

"Biraz ateşin var. Ama bu ilaç hem ağrı kesiyor hem de ateş düşürüyor zaten."

"Şimdi ne yapmam gerekiyor?" diye sordu elindeki su şişesini bana verirken. Art arda emirler yağdırdığımı duyunca dalga geçmeye başlamıştı.

"Uzan," dedim gülümseyerek.

Devrim sözümü dinleyip uzandığında tişörtünü tekrar sıyırdım. Parmaklarımı bir kez daha dikişlerinin üzerinde gezdirdim.

"Dokununca acıyor mu?" diye sordum.

"Biraz," dedi.

"Önce biraz temizlemem lazım. Temizlerken daha çok acıyabilir ama bunu yapmak zorundayım."

"Yap," dedi dişlerinin arasından. "Ne gerekiyorsa."

Spreyi sıktığımda vücudu hafifçe irkildi. Derin bir nefes aldı ama sesi çıkmadı. Gazlı bezle dikkatlice kızaran bölgeyi temizlerken ben de nefesimi tutuyordum. Dikişlerini hızlıca temizledikten

sonra fazla baskı yapmadan destekleyici bir bandajla sardım. Hâlâ kendini sıkarak nefes alıyordu ama yüzündeki acı biraz olsun hafiflemiş gibiydi.

"Teşekkür ederim," dedi alçak sesle.

"Teşekkür etmene gerek yok. Seni hep insanlara emirler yağdırırken gördüm ama emir almayı da biliyormuşsun, buna sevindim."

Devrim sessizce battaniyesine gömülmüştü, gömüldüğü yerden halsiz gözlerle bana baktı.

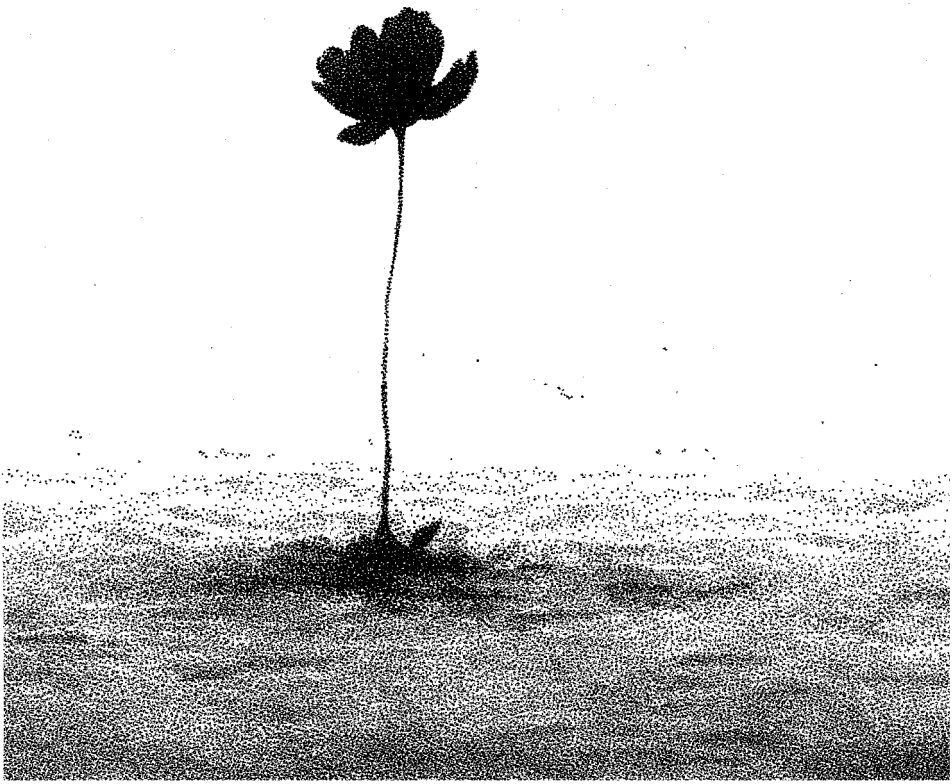
"Bu zamana kadar kimseden emir almadım," dedi.

Gazlı bezleri kutusuna yerleştirirken ona gülümsedim. "Az önce benden aldın. Ve harfiyen yerine getirdin."

Bir süre öylece yüzüme baktı. Sanki söylemek istediği çok şey vardı ama hiçbir şey söyleyemedi. Yine de onunla baş başa geçirdiğimiz bu gece aramızdaki bütün yabancılık hissini yakıp yıkmış gibiydi. Devrim artık benim için hayatımda yeri olan birisiydi ve ne ilginç ki onun bakışlarındaki değişimden anladığım kadarıyla o da benim için aynı hissediyordu.

Bu gece bir şeyler değişmişti. İkimiz için de.

Onun sesini duymak alevlerin arasından kurtulmaya çalışırken deniz dalgalarının sesini duymak gibiydi.

13. BÖLÜM

Bir Yaz Gecesi Kâbusu

Gece sessiz ama gürültülüydü. Devrim'in uyuduğundan emin olana kadar gözüme uyku girmedi, ağrılarının dindiğinden ve uyuduğundan emin olduğumdaysa artık uyuyabileceğime kanaat getirmiştim. Loş ışık salonun köşelerinde gölgeler bırakıyordu. Örtünün altında gözlerimi uykuya teslim etmeme engel olan bir huzursuzluğun pençesindeydim. Gecenin ağır sessizliği ve zihnimin gürültüsü birbirlerine çarpıp duruyordu.

Çocukluğum, annem, arkadaşlarım, o konser gecesi ve sürüklendiğim tutsaklığım... Hepsi her gece olduğu gibi zihnimin her köşesinden bas bas bağırıyordu. Unutmaya çalıştığım ne varsa zihnimin içinden, "Ben buradayım!" diye haykırıyordu.

Ne kadar süre böyle kaldım, bilmiyorum. Bir ara gözlerim kapanmış olmalı. Rüyam gerçekliğin içinden süzülüp gelen bulanık bir kâbus gibiydi; karanlık bir sokak, boğuk silah sesleri, sıcak asfalt... Aynı geceyi bir kez daha yaşıyordum, her gece her rüyamda olduğu gibi.

Her şey o gece olduğu gibi ilerliyordu rüyalarımda da. Zaman akışı hep aynıydı. Kaçıyordum, koşuyordum ve her seferinde o kurşunun karnıma girişini gerçekmiş gibi en acı haliyle hissediyordum.

Oysa bu sefer rüyam her zamankinden farklı ilerledi. Karnımdaki yanma hissini yeniden hissettiğimde kaçmaya çalışan ayaklarım önüme çıkan küçük bir taşa takıldı ve kendimi yerde buldum.

Üzerime kapanan ağır bir gölge olduğunu fark ettim ve uzaklardan gelen, gitgide yükselen bir ses duydu kulaklarım.

"Yakalayın kızı!"

Sırtım terlemişti, nefes nefeseydim ve üzerime doğru eğilen gölgenin kime ait olduğunu hâlâ görememiştim.

Böyle olmaması gerekiyordu, koşup sandığı bulmam, saklanmam gerekiyordu.

"Bırak beni!" diye bağırdım. "Bırakın beni!"

Üzerime eğilen siluet iki kolumu da sıkıca tuttuğunda kalbim durmak üzereydi, yalnızca çırpınıyor ve bağırıyordum. Neredeyse bayılacağımı hissediyordum ki bir anda tanıdık bir ses duydum.

"Eliz!"

Onun sesini duymak alevlerin arasından kurtulmaya çalışırken deniz dalgalarının sesini duymak gibiydi.

Omzumda hissettiğim elle gözlerimi dehşet içinde açtım.

Nefes nefese sıçradığımda onu gördüm. Devrim'i.

Bana doğru eğilmiş, başımın hemen yanında diz çökmüş, alnıma düşen saçlarımı geriye itiyordu. Ses tonu alıştığım o soğuk ve keskin halinden farklıydı; daha yumuşak, daha endişeliydi.

"Uyan, geçti!" dedi alçak bir sesle. "Sadece bir kâbustu."

Ben kafa karışıklığı içinde nefes nefese etrafa bakınmaya devam ederken bir cümle daha ekledi. "Ben yanındayım." Diz çöktüğü yerden konuşurken eli koluma dokundu. "Buradayım, merak etme."

"Ben..." dedim tir tir titreyerek. "O geceyi gördüm, yine oradaydım... Koşuyordum, kaçmaya çalışıyordum ama sonra bir anda düştüm ve biri kollarımı tuttu ve..." O kadar histerik bir haldeydim ki bir yandan gözyaşlarımı kontrol etmeye, bir yandan da sakinleşmeye çalışıyordum.

İşte o an hiç beklemediğim bir hamle geldi Devrim'den.

Bir anda doğruldu ve yanıma oturup beni kollarıyla sararak başımı göğsüne çekti.

"Tamam," dedi. "Geçti, sakinleş... Ben buradayım."

Ben kâbusun etkisiyle hâlâ tir tir titrerken bunun üstüne bir de Devrim'in kollarının arasında olmamın şoku eklenmişti.

Öylece kalakalmıştım kollarının arasında. Öyle güçlü kuvvetliydi ki fazlasıyla çelimsiz hissetmiştim, üstelik ne yapacağımı da bilememiştim ve hiç kıpırdamadan öylece duruyordum orada.

İçim hiç beklenmedik bir güvende olma hissiyle dolarken Devrim benimle konuşmaya devam ediyordu. Sesi bir uyku masalı anlatır gibi sakindi.

"Sadece kâbus. Yanımdasın. Güvendesin... Geçti..."

Derin bir nefes aldım, gözlerim tamamen açıldığında gerçekliğin daha da çok farkına vardım. Kollarındaydım.

Devrim Ali Yöner bana sarılıyordu.

"Gerçek gibiydi..." diye mırıldandım kendimi açıklamak istercesine.

"Biliyorum. Ama geçti... Buradasın."

Başım göğsündeydi, elleri saçlarımda... Gecenin ortasında, hiç bilmediğim bir çiftlik evinin salonunda, hayatımın en kötü gecesinde tanıştığım bu adamın kollarının arasında teselli ediliyordum şimdi.

Gerçek bir dostmuş gibi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım kendimi mahcup bir hareketle kollarının arasından geri çekerek.

Devrim'in yutkunduğunu fark ettim. Ben gözlerimi kaçırsam da o bana bakmayı sürdürdü.

"Sen uyurken burada oturmamı ister misin?" diye sordu. "Koltuğunun kenarında."

Hüzünle gülümsedim. "Kötü adamlar sen yanımda oturduğun için rüyalarımda bile bana yanaşmaz mı?" diye sordum alaycı bir ses tonuyla.

Devrim tereddütsüzce bana dönüp kendinden emin bir ifadeyle cevapladı. "Kötü adamlar kendi rüyalarında bile sana yanaşamazlar, Eliz. Güven bana."

Benim sorum her ne kadar ciddi olmasa da onun cevabı son derece ciddiydi.

"Teklifin için teşekkür ederim ama gereği kalmadı," diye mırıldandım. "Artık daha iyiyim."

"Nasıl istersen," dedi Devrim ve hızlı bir kabullenişle ayağa kalktı.

Onun koltuğuna geri dönmesini izlerken gözkapaklarım ağırlaşmaya başlamıştı bile.

"Bir şey olursa seslen bana," dedi Devrim.

Gözkapaklarım kapanırken gülümsedim. "Sen de bana seslen. Biliyorsun, ne zaman yardıma ihtiyacın olsa koştum."

Yüzünü gördüm o an. Beni izliyordu. Yüzünde karmaşık, merhamet ve korku arasında gidip gelen garip bir ifade vardı. Sanki her an yelkenlerini suya indirebilirmiş ama bunu yaptığında pişman olmaktan korkuyormuş gibi bakıyordu yüzüme.

"İyi geceler," diye mırıldandım.

"İyi geceler," dediğini duydum Devrim'in ve bu kez uykunun içine daha sessizce düştüm.

Sabah olduğunda gözlerimi açar açmaz baktığım ilk yer Devrim'in koltuğuydu. Kaşlarımı çatarak doğruldum ve etrafıma bakınmaya başladım çünkü koltuğu boştu.

"Devrim?" diye seslendim ama evin hiçbir yerinden bir karşılık gelmedi.

Hızlıca kalkıp evin içinde gezinmeye başladım. Banyonun kapısı açıktı ve içerisi boştu. Mutfak ve içerideki küçük odalar da aynı şekilde bomboştu. Merdivenlere doğru ilerleyip bir kez daha seslendim.

"Devrim, orada mısın?"

Oradan da ses gelmeyince içim koca bir endişe bulutuyla doldu. Ya dışarı çıktıysa? Ya gece bir şey olduysa ve bana haber vermeden gittiyse?

İlk iş pencerelere yöneldim. Her pencere, sıkı sıkıya çekilmiş perdelerle kapalıydı. Elim bir tanesinin kenarına gittiğinde içimden yoğun bir korku duygusu yükseldi. Perdeyi aralarsam dışarıda ne göreceğimden bile emin değildim. Ya dışarıdan biri beni izliyorsa? Ya yalnız değilsem?

Geri çekildim.

Ben çaresizce ne yapacağımı ve gece neler olmuş olabileceğini düşünürken dışarıdan bir ses geldi. Motor uğultusuna karışan ayak sesleri... Kapının önünde duran biri var gibiydi. Belki de Devrim bir yere kadar gitmiş ve geri dönmüştü. Ama ya o değilse? Ya bu sessizliğin ortasına başka biri geldiyse?

Ben nefesimi tutmuş beklerken kapının kolu çevrildi.

İçine düştüğüm kasvet, içeri giren gülüşme sesleriyle bölünüverdi. Önce Devrim girdi içeri; sonra Deha, Demir ve Ömer... Hepsinin yüzünde güneş gözlükleri ve ellerinde market poşetleri vardı.

"Günaydın," dedi Devrim. "Uyanmışsın."

"Günaydın," diye mırıldandım. "Evi boş görünce endişelendim, kötü bir haber mi aldınız?"

"Günaydın misafir hanım," diye söze girdi Deha. "Kötü bir haber yok. Size baskın yaptık da." Demir, Deha'nın koluna vurdu.

"Yani baskın derken," dedi Deha. "Size kahvaltı için bir şeyler getirdik, Devrim abim de arabanın sesini duyunca kapıya çıkıp bizi karşıladı."

Ömer poşetlerden birini sallayıp bana gösterdi. "Biraz şantiye kahvaltısı gibi olacak ama onun da en güzelini biz hazırlarız, Eliz Hanım, merak etmeyin."

Aralarındaki keyifli hava, içeri giren serinliğe rağmen odanın atmosferini değiştirmişti. Ben hâlâ üzerimdeki gerginliği tam olarak atamasam da fazlasıyla rahatlamıştım.

Devrim bakışlarını bana çevirdiğinde yüzünde sanki, "Ne oldu?" der gibi hafif bir merak vardı.

"Ben gidip üzerimi değiştireyim," dedim gülümseyerek ve eğilip üzerimdeki büyük pijama takımına baktım. "Beni böyle görmeseniz iyi olurdu!"

"Seni ilk defa böyle görmüyoruz ki," dedi Demir gülerek.

Gülüşürlerken bir yandan da aldıkları kahvaltılıkları ahşap masaya diziyorlardı. Devrim ise perdeleri kapalı pencerelerden birinin kenarına geçmiş, elindeki telefonuyla sessiz bir konuşma yapıyordu. O kadar kısık sesle konuşuyordu ki kelimeler neredeyse fısıltı halinde çıkıyordu. Yüzündeki ciddi ifade, içerideki neşeli havaya hiç uymuyordu.

Ben hızlıca dün gece orta sehpada bıraktığım kıyafetlerimi alıp içerideki odalardan birine geçtim. Bu oda daha çok ardiye gibi kullanılmıştı. Hurçlanmış kıyafetler, nevresimler, halılar... Köşedeyse üzeri boş bir çalışma masası vardı. Kıyafetlerimi masanın üzerine koyup perdenin tamamen kapalı olduğundan emin olduktan sonra hızlıca üstümü değiştirdim ve salona döndüm.

"Yardım lazım mı?" diye sordum. Devrim hâlâ telefondaydı.

Çeşit çeşit peynirler, zeytinler ve reçel kavanozları masaya dizilirken Ömer'in fırın poşetinden çıkardığı sıcak simitler mis gibi kokmaya başladı.

"Sen misafirsin," dedi Deha elindeki domatesleri tabağa dizerken. "Bize bırak."

"Oturup arkana yaslan ve bizim kahvaltı hazırlama yeteneğimize güven Eliz," diye ekledi Demir.

Kıkırdayarak masadaki sandalyelerden birine geçtim.

"Suyumuz kaynadı," diyerek içeri girdi Ömer. "Sallama çayla idare edeceğiz bugün."

"Suyumuz kaynadı deyince birine bir şey yaptık sandım," dedi Deha.

Bir yandan onları dinlerken bir yandan da masadaki paketli sallama çayları paketlerinden çıkarıp cam kupalara yerleştiriyordum ama bir köşede hâlâ telefona fısıldayan Devrim'in varlığı, bu kahvaltı masasında bile göz ardı edemediğim bir gölgeydi.

Devrim perde kenarındaki telefon görüşmesini kısa bir, "Tamam," ile bitirdi. Telefonunu cebine koyarken yüzündeki o ciddi ifade gözümden kaçmadı. Bir an durup perdenin kenarından dışarıyı kontrol ettikten sonra hiçbir şey olmamış gibi masaya yöneldi.

"Evet, hazır mıyız?" diye sordu Devrim.

Ahşap masanın üzerinde Ömer, Demir ve Deha'nın özenle dizdiği tabaklar neredeyse hazırdı.

"Tam kırk iki tane saydım, uğurlu sayım," dedi Deha elindeki zeytin tabağını masaya koyarken.

Demir hemen sitem etti. "Ya şu sayıyı söyleyip durma ya. Nasıl uğurlu bir sayıysa her söylediğinde başımıza bir şey geliyor."

Deha gözlerini devirerek bana döndü. "Başımıza bir şey geliyor dediği şeyler de bir şey olsa..." diye açıkladı bana.

Demir de bana döndü. "En son *kırk iki kilometre yolumuz kaldı* dediğinde hemen o an arabayla birlikte bir pizza dükkânına çarptık," dedi ve ekledi. "On üç yaralı, biz hariç."

Gözlerim şok içinde açıldı. "Siz peki?" diye sordum. "Size ne oldu?"

"Tabii ki beni aradılar," diye söze girdi Devrim. "Acil yardım hattı."

"Bir hafta yataktan bile kalkamadık." Deha masaya otururken anlatmaya başladı. "İnsanlara çarpmamak için direksiyonu kırınca arabayla duvara girdik, bu sefer hem insanlar yaralandı hem biz."

Ömer kupalara sıcak su koyarken artık herkes masadaydı. Duyduklarım o kadar şoke ediciydi ki bu ailenin başına her gün böyle şeyler gelmesi beni hayrete düşürmeye devam ediyordu.

"Evinizde neden yatılı bir doktor çalıştırdığınızı şimdi daha iyi anlıyorum," dedim. "Başınız hiç beladan kurtulmuyor ki. Gerçi şimdi doktorun da başı belaya girdi ama..."

Masada oluşan sessizliği şu şekilde anlatabilirdim: Yüzlerine baktığım zaman anladığım kadarıyla bu söylediğim şeye hepsi kahkahalarla gülmek istiyordu ama durumun hassasiyeti yüzünden kimse kendini bırakamıyordu.

"Abi kimse kusura bakmasın ama..." dedi Demir. "Hayatımda daha doğru bir tespit duymamıştım!"

Deha, Demir ve Ömer kendi aralarında şakalaşıp gülüşürken yanıma oturan Devrim'in de çarpık bir gülümsemeyle bana baktığını gördüm. Onlar konuşmaya devam ederken Devrim bana doğru eğildi.

"İyi misin?" diye sordu yalnızca benim duyabileceğim kadar alçak bir sesle.

Başımı kaldırdım.

"İyiyim. Neden sordun?"

"Gecen kötü geçti," dedi. "Önce benimle uğraşmak zorunda kaldın, sonra da kâbuslar görüp durdun."

"İyiyim," dedim bir kez daha. "Sen nasılsın peki? Ağrın geçti mi?"

O sırada Deha söze atladı. "Ne ağrısı ya? Kulak misafiri olmuş gibi olduk ama duyuluyor valla..."

Soran gözlerle Devrim'e döndüm, onun anlatması daha mantıklı olacaktı.

"Önemli bir şey değil," dedi Devrim. "Dün gece dikiş yerim ağrı yaptı biraz... Şimdi iyiyim ama."

"Emin misin abi?" diye sordu Demir. "Bir doktora göstermeyelim mi?"

"İyiyim," diyerek kestirip attı Devrim.

Devrim'in soğuk gözleri bir anda masadaki simitlere takıldı, uzanıp bir simit aldı ve benim önümdeki tabağa bıraktı. Deha kendini tutamayıp ufak bir kahkaha attı.

"Hiç bu kadar öfkeli bir simit servisi yapıldığına şahit olmamıştım daha önce."

Deha'nın cümlesi masadaki herkesi güldürürken Devrim'in bakışları da kısa bir an yumuşadı. Masadaki gülüşmeler, sıcak simit ve sıcak çay kokusu bana uzun zaman sonra huzurlu bir kahvaltı yapma imkânı sunarken aklım bir yandan da Oya abladaydı. Bundan sonra ne olacaktı peki? Onu bir daha görebilecek miydim? Peki ya kaçış planım? Kaçış planımı nasıl gerçekleştirecektim?

Dışarısı hâlâ bir bilinmezdi ama bu küçük masanın etrafında, en azından o an, dünya biraz olsun sessizleşmişti.

Masadaki tabaklar birer birer boşalırken sohbet de kendi kendine akmaya başladı. Ben sessizce çayımı karıştırırken gözlerim tabağımda duran yarım simide kaydı, sonra istemsizce Devrim'e döndüm. Yüzü hâlâ tam olarak gülmüyordu ama çevresindekilerin enerjisini bozmamaya çalışıyordu.

"Oya abladan haber var mı?" diye çekinerek sordum.

Anlık bir sessizlik oldu, sonra Devrim başını hafifçe salladı.

"İyi. Merak etme."

İçim rahatlamıştı, en azından Oya abla iyiydi ama babalarıyla ilgili soru sormaya cesaret edemezdim. Yine de kendi kendime, "*Eğer babaları iyi olmasaydı burada böyle oturup gülüşemezlerdi*," diye düşündüm.

Demir elimdeki çay kaşığını fark edip güldü.

"Sen hâlâ karıştırıyor musun onu?" dedi. "Şeker çoktan eridi."

"Dalmışım," dedim gülümseyerek.

"En son böyle daldığımda balkondan aşağı düşmüştüm," dedi Deha. Ömer boğazında kalan çaydan öksürerek kurtulmaya çalışırken masadaki herkes gülüyordu.

"Sizin başınıza gelmeyen herhangi bir şey kaldı mı peki?" diye sorduğumda Devrim'in güldüğünü duydum.

"Küçüktüm ama," diye ekledi Deha. "On yaşında falandım. Elimdeki oyun konsoluna dalmışım, sırtım da balkonun korkuluklarına yaslıydı. Bir baktım uçuyorum. Yani düşüyorum..."

Devrim'in gülüşü büyüdü. Deha, Devrim'e dönüp anlatmaya devam etti. "Abim de bahçedeymiş o sırada, kollarını açıp beni havada yakalamaya çalışmasın mı..."

Şok içinde Devrim'e döndüm. Bakışlarını önünde duran tabağından çevirmeden gülerek başını salladı.

"Kollarımın eski haline dönebilmesi için bir süre fizik tedavi görmek zorunda kaldım," dedi Devrim. "Ama tuttum onu."

Görüntü gözümün önüne gelir gibi olunca gülüşüm büyüdü, bahçede kollarını açmış bir halde balkondan düşen kardeşini tutmaya çalışan Devrim, elinde oyun konsoluyla balkondan düşen Deha ve fizik tedavi günleri...

"Şanslısın Eliz," diye söze girdi Demir. "Abim ailesi dışında kimseyi yanına almaz ama yanına aldığını da her an her yerde koruyup kollar."

Devrim boğazını temizlerken ben yalnızca gülümsedim.

Masadaki sohbet bir süre daha sürdü. Devrim de sanki bu kahvaltının neşesine eşlik ediyormuş gibi görünüyordu ama bakışları ara sıra boşluğa kayıyor, çatalını tabağın kenarında oyalanır gibi gezdiriyordu. Bir noktada durdu, çatalı sessizce bıraktı ve peçeteyi katladı.

"Ben birazdan gelirim," dedi. Sanki bu cümleyle birlikte masanın sıcaklığına hafif bir gölge düştü.

Deha başını kaldırıp, "Bir şey mi oldu?" diye sordu ama Devrim cevap vermedi. Sandalyeyi geriye itti ve ağır adımlarla kapıya yöneldi.

Kapı kapandığında masada kısa bir sessizlik oldu. Devrim kapıdan çıkarken gözlerim istemsizce onu takip etti. Adımlarındaki o kararlı tempo sanki bir şeyden kaçmıyor da bir şeye yetişiyormuş gibiydi. Elim hâlâ kupanın sıcak kenarında duruyordu.

O sırada Deha bana dönerek söze girdi. "Lale arayıp duruyordur kesin. Barışana kadar rahat bırakmaz, hep böyle yapıyor."

Ne diyeceğimi bilemedim. Yüzümde belli belirsiz bir ifade oluştu ama sadece sessizce başımı salladım. Çatalım tabağın kenarında duruyordu, gözlerimse hâlâ kapıdaydı. İster istemez kendimi suçluyordum sanırım. Acaba bu ailenin hayatı gerçekten hep böyle olaylı mıydı yoksa ben geldikten sonra mı böyle olmuştu? Veya Lale ile Devrim'in ayrılmalarındaki sebeplerden biri ben miydim? Belki de Lale benim o evdeki misafirliğimden rahatsız olmuştu ve araları bu yüzden açılmıştı?

Masadaki sohbet kaldığı yerden devam ediyordu ama benim kulaklarım artık burada değildi.

Kapı tekrar açıldığında hepimiz başımızı çevirdik. Devrim içeri girdiğinde yüzünde belli belirsiz bir yorgunluk vardı. Sandalyeye oturmadan konuştu. "Annem rahatsızlanmış. Tansiyonu düşmüş... Hem babam için endişelenmiş hem de bizim için."

"Ya bu kadın ya!" dedi Deha. "Meseleyi bir şekilde hep kendine çeviriyor annem."

"Yapacak bir şey yok," dedi Devrim kararlı bir sesle. "Zaten buraya geçici olarak gelmiştik, hep birlikte yazlık eve geçsek iyi olacak. Eliz için de bir oda hazırlanmasını söyledim."

Masada kısa bir sessizlik oldu. Bense içimden geçenleri saklamaya çalışıyordum. Artık hayatım hep böyle mi geçecekti? Oradan oraya... Hiçbir yere ait olmadan... Sürekli bir sonraki adımımı başkalarının planladığı bir hayat mı yaşayacaktım bundan sonra?

Deha biraz isteksiz bir gülümsemeyle başını kaldırdı. "Burası iyiydi ya," dedi. "Manzara, hava... Hem şehirden uzak, biraz kafa dinlerdik. Hem akşam da kalırız diye cips falan almıştık."

"Neyse artık, yazlıkta yersin," dedi Ömer. "Size de sözümüz olsun Eliz Hanım, bir gün bir mangal yakarız bu çiftlikte hep beraber. O zaman bu kahvaltı da çiftliği uğurlama kahvaltısı oluyor, hadi!"

Ben çatalıma tutunmuş, boş tabağıma bakıyordum. Oradan oraya sürüklenmek beni çok yormuştu ama aslında benim için orada veya burada olmanın bir önemi yoktu, ben her yere yabancıydım sonuçta.

Ne oraya aittim ne de buraya. Ne orada olmalıydım ne de burada. Onlarla kalırsam hep böyle olacaktı. Evet, belki beni hep koruyacaklardı ama ben onların yanında hep bir sığıntı gibi hissedecektim. Aklımda hep aynı sorular olacaktı. Üstelik kim ömrünün sonuna kadar birilerinin misafiri olmak isterdi ki?

Kahvaltı bittikten sonra hızlıca masayı toparladık. Yola çıkmak içinse toplayacak bir eşyam bile yoktu zaten, bana ait hiçbir şey yoktu burada. Evin kapısından ikizler ve Ömer ile beraber çıktığımda siyah arabasının başında bekleyen Devrim'i gördüm.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Evet," dedim kısaca.

Diğerleri arka tarafta bekleyen başka bir araca binmişti. Onlar henüz arabaya yerleşirken biz çiftlik evinin önünden ağır ağır uzaklaştık. Yolun ilk birkaç dakikası boyunca sessizdik, motorun uğultusu ve lastiklerin yoldaki ritmi konuşmalarımızın yerine geçti.

Devrim direksiyona bakmaya devam ederken sessizliği bozdu. "Yazlığı daha çok seveceğine eminim. Çiftlik çok sessizdi."

Kaşlarımı çattım. "Sevmemin bir önemi yok," dedim. "Hayat sizin hayatınız. Ben yalnızca bir süreliğine yanınızdayım."

Bakışlarını kısa bir an bana çevirdi ama bir şey söylemedi.

Ben de ona bakmak yerine önüme, yola bakmayı sürdürdüm. İçinde bulunduğum durum o kadar rahatsız ediciydi ki kendimi hayatım boyunca hiçbir zaman bu kadar "fazlalık" gibi hissetmemiştim.

"Bir şeye mi kızdın?" diye sordu Devrim bir anda.

"Hayır. Sizlik bir şey yok."

"Ne o zaman?"

"Kendi kaderime kızıyorum," dedim sakince. "Hayatımın bana sunduğu geleceğin bu olmasına..." Devam edemedim, sustum.

Devrim'in direksiyonun üzerindeki parmaklarının direksiyonu daha da sıkı tuttuğunu fark ettim.

"Hiçbirimizin kaderi dışarıdan göründüğü gibi değil," dedi. "Hepimizin içinde yanan yerler var."

Başımı salladım.

"Eminim vardır. Ama en azından bir gece yanlış bir yerde bulundun diye tüm hayatın elinden alınmamıştır ve kalan tüm hayatını bir sığıntı gibi yaşaman beklenmiyordur senden."

Devrim kurduğum cümlenin ağırlığı karşısında göz ucuyla bana baktı, sonra burnundan alaycı bir gülümsemenin sesi çıktı.

"Keşke sana anlatabilsem..." dedi.

"Neyi?" diye sordum beklenti içinde.

"İçimde kaç çeşit karanlık olduğunu."

"Anlatmazsın ama," dedim sitemle. "Belki anlatsan en azından kimin yanında olduğumu bilirdim ama yapmazsın bunu."

"Çünkü benimle tanışmak istemezsin Eliz," dedi. "İçimdeki fırtınayla tanışmak istemezsin."

"Tanışmak istediğimi söylesem..." diyerek bakışlarımı ona çevirdim.

Gözleri yoldaydı ama aklının benim cümlelerimde olduğunu biliyordum. Bir süre sessizce ilerledikten sonra kırmızı ışıkta durduğumuzda nihayet bana döndü.

"Bak," dedi. "İçimdeki cehennemi gizlemek için buz gibi bakıyor gözlerim... Bırak öyle kalsın. Cehennemi keşfetmeye çıkıp yanan çok insan biliyorum."

Sessizce önüme döndüm. Zor ama sessiz bir kabulleniştı bu. Bana ruhunun içindeki dehlizleri göstermeyeceğini biliyordum. Onun gerçekten kim olduğunu asla öğrenemeyeceğimi kabullenmiştim artık. Zaten her şeyin sonuna geliyorduk, yanından ayrıldıktan sonra onu bir daha ne zaman görecektim ki? Belki de sırf bu yüzden onu tanımamın bile anlamı yoktu. Böyle olması en iyisiydi.

Devrim benim için hep bir yabancı olarak kalmalıydı...

Yol, ormanlık yamaçlardan deniz tarafına doğru kıvrıldıkça sis dağılmaya başladı. Ufukta masmavi bir şerit belirdi. Ufuktaki maviliğe diktiğim gözlerimi bir süre sonra kapattım çünkü bu benim kendim için bulabildiğim tek kaçış yoluydu.

Kısık müzik sesinin eşliğinde uyuyor gibi yapmaktan başka bir kaçış yolu bulamadım kendime. Gözlerimin kapandığını gören Devrim uzanıp müziğin sesini artırdı ve kulaklarımı dolduran şarkının sözleri beni yine kendi karanlığıma çekti.

"*Yine gülecek miyiz?*"* diyordu şarkının sözleri. "*Çekilir mi karabulutlar?*"

Bir anda uyuyakaldığımı düşünen Devrim'in üzerime kendi ceketini örttüğünü fark ettim.

Ben kıpırdamamak için nefesimi tutarken o elini yanağıma doğru götürüp yüzüme düşen bir tutam saçımı nazikçe kulağımın arkasına doğru itti.

"*Bir sen varsın inandığım şu hayatta,*" dedi şarkının sözleri tam o an. "*Bir sen varsın inan yanımda... Çok görme.*"

Nedenini anlayamadığım bir hüzün doldurdu içimi. Üzüleceğim çok konu vardı hayatımda ama şu yaşadığım an niçin üzmüştü beni? Sağ gözümden akan bir damla yaş Devrim'in ceketine düşerken içimde hasıl olan anlam veremediğim duygulardan son derece rahatsızdım.

Hissetmekten korktuğum duygulardan kaçmamın tek yolu vardı o an... Uyumak.

Gözlerimi arabanın durmasıyla açtığımda nihayet yazlık eve vardığımızı anladım. Arabayla girdiğimiz bahçe alanından anladığım kadarıyla burası da merkezdeki malikâneleri gibi kocamandı ama havası farklıydı. Dış cephe duvarları sıcak sarı ve krem tonlarındaydı, pencerelerde çiçekli perdeler, verandada asılı renkli fenerler... Bahçe biraz daha karmaşıktı. Saksılar, çiçek tarhları, köşeye dekor

* Simge Pınar & Canozan, "Bi' Sen Varsın" şarkısı. -ed.n.

olarak konulmuş retro bir bisiklet... Ama bu karmaşa soğuk değil, yaşayan bir ev hissi vermişti bu bahçeye.

Devrim arabayı yeşil alanın girişinde durdurup park etmesi için bahçedeki görevlilerden birine teslim etti. Arabadan iner inmez bahçenin ortasındaki rattan takımlarda üzerindeki mavi renkli hırkasıyla oturan kadın dikkatimi çekti. Bu Devrim'in annesiydi. Elindeki fincanı bırakıp ayağa kalktı.

"Hoş geldiniz," dedi, sesi yumuşak ama alıngan bir tonda çıkıyordu. "Demek misafirin hâlâ bizimle, ne güzel."

Sanki hâlâ burada olmamdan çok da memnun değilmiş gibiydi.

"Teşekkürler efendim," diye mırıldandım. "Ben sizi rahatsız etmeden içeri geçeyim."

"Hayır, hayır," dedi annesi. "Oturup hep birlikte bir kahve içelim, kızım. Heh, diğer oğlanlar da geldi."

Deha, Demir ve Ömer de arabalarından inip bize doğru yürürken istemeye istemeye sandalyelerden birine oturdum.

"İyi misin anne?" diye seslendi Deha. "Tansiyonun yerinde görünüyor."

Annesi bozularak yerine oturdu. "Ben daha iyiyim çocuğum," dedi. "Babanız da biraz huzursuz görünüyordu. Sizi görmek istedi diye düşündüm, biraz da o yüzden çağırdım sizi. Gidip bir bakın da gelin kahveler pişerken."

Devrim'in bakışları endişeyle bana dönse de ben bakışlarımı masadan çevirmedim.

"Ömer sen kal," dedi Devrim.

Ömer başını sallayarak rattan sandalyelerden birini kendine çekip oturdu ve bana gülümsedi. Evdeki yardımcılardan biri kahve yapmak üzere içeri girerken Devrimler de onun peşinden içeri geçti.

Böylece Devrim'in annesi ve ben, Ömer'in gözetiminde bahçede baş başa kaldık. Sıcak esen hafif rüzgâr ve kuş sesleri şehirden uzakta olmanın huzurunu fısıldıyordu ama aynı şey benim için söylenemezdi zira huzursuzluğum her yanımdan okunuyordu.

Kadın duruşunu düzeltip bana döndü. Gözlerinde hem merak hem de sanki çok şey bilen birinin sessizliği vardı.

"Seninle de bir türlü sohbet edemedik," dedi. "Devrim'e birkaç kez söyledim ama seni benimle baş başa bırakmamaya niyetli gibi nedense. Şimdi de başımıza bir bekçi dikti."

Söyledikleri iğneleyiciydi ama aynı zamanda gülüyordu.

Ömer boğazını temizleyerek telefonunun ekranına döndü. Devrim'in annesi benden bir cevap beklerken ben ne diyeceğimi bilemiyordum. Gülümsemesinde bir sıcaklık vardı ama bakışlarının ardında, derinlerde bir şeyleri ölçüp biçen bir kuşku da hissediliyordu.

"Ben de çok isterdim sizinle sohbet edebilmek," dedim kibarca. "Fırsat olmadı ama..."

Derin bir nefes alıp arkasına yaslandı. "Bu evin havasını sevdin mi?" diye sordu bir anda.

"Evet..." diye mırıldandım. "Yani daha yeni geldim ama çok sıcak ve huzurlu görünüyor."

"Merkezdekinden farklıdır burası. Biz çoğu zaman buradayız zaten. Çocuklar merkezde olur genelde ama özellikle ben çoğunlukla buradayım. Burada herkes biraz daha... özgürdür. Misafirler bile."

Son cümlesini hafif bir vurguyla söyledi. Ne demek istediğini anlayamamıştım.

"Yazı yaşamak için güzel bir yer," diyebildim sadece.

Sonra kadın hiç beklemediğim bir anda doğrudan söze girdi. "Ne kadar daha kalacaksın peki? Bizimle yani..."

Bakışlarımı hüzünle masaya çevirdim. Bu insanların yanında giderek daha da sığıntı gibi hissedecektim ve en kötüsü de son derece haklı olmalarıydı.

"Eee," diyerek araya girdi Ömer. "Kahvelerin sade olacağını söyledik mi ya? Eliz Hanım siz de sade mi içiyorsunuz, bizde herkes öyle içer ama sizi çaya şeker atarken gördüğüm aklıma geldi şimdi."

Ömer'in konuyu değiştirmeye, beni bu sohbetten kurtarmaya çalıştığı her halinden belliydi.

"Sade," dedim zar zor.

"Sorun yok, o zaman bizim kız hepsini sade yapıyor zaten. Hatta şekerli isteyene de sade yapıyor." Ömer ortamın gerginliğini dağıtmak için kendi kendine şakalar yapıp kendi kendine gülüyordu.

Devrim'in annesiyse Ömer'in konuşmamızı bölmesine oldukça bozulmuş görünüyordu.

"Ömerciğim," dedi iğneleyici bir sesle. "Misafirimizle sohbet edeyim dedim ama bölmeye devam edeceksen ben hiç zahmet etmeyeyim."

Ömer tam konuşacaktı ki ben keskin bir sesle söze girdim. "Merak etmeyin." Başımı kaldırdım. "Çok yakında ayrılacağım yanınızdan."

Kadın memnuniyetle başını salladı. Bakışları rüzgârın savurduğu saçlarımın arasından yüzümü yokluyordu.

"Peki sen tam olarak kimsin, Eliz? Devrim'le nereden tanıştınız?"

Dilimin ucuna gelen kelimeler boğazımda düğümlendi. Bu konuşma hayatımın en zor anlarından biriydi.

"O... bana yardım etti," dedim. "Zor bir zamanımda."

"Eliz Hanım, Devrim Bey'in arkadaşının kardeşi olduğu için..." diye söze atladı Ömer. "Size anlatıldığı gibi..."

"Anladım," dedi kadın ölçülü gülümsemesiyle.

O an bu bahçede otururken kendimi hiç olmadığım kadar köksüz hissettim. Hiçbir yere ait değildim artık, gittiğim her yerde misafirdim.

Bahçedeki sessizliği içeriden gelen ayak sesleri bozdu. Kafamı kaldırdığımda Devrim'in bize doğru yürüdüğünü gördüm. Deha ile Demir de hemen arkasından geliyordu. Devrim'in gözleri önce annesine, sonra bana kaydı. Yüzümdeki ifadeyi görür görmez adımlarını hızlandırdı.

Arkalarından gelen yardımcı kız hızlanıp yanlarından geçti ve tepsideki kahveleri masaya dizmeye başladı.

"Ah," dedi annesi oğullarını görünce. "Kahveye yetiştiniz. Babanız nasıl? Sizi görünce sevindi mi?"

"Uyuyordu," dedi Devrim. "Her zaman olduğu gibi."

Kısa bir nefes alıp önümdeki kahve fincanını kendime doğru çektim. Kahvemi bir an önce içersem belki bu masadan bir an önce kalkabilirdim.

Ben kahvemi yudumlarken bahçedeki sohbet yavaş yavaş akmaya başlamıştı. Deha ile Demir her zamanki gibi ortamı ısıtmaya çalışırken Devrim arada bir bana bakıyor, ben de bakışlarını yakaladıkça gözlerimi kaçırıyordum çünkü şu an istediğim tek şey bir an önce bu ortamdan kurtulabilmekti. Yalnız kalır kalmaz yapacağım şeyse en kısa sürede tek başıma kalabileceğim kaçış planımı hayata geçirmek olacaktı.

Tam o sırada, evin içinden sert ve kararlı bir topuk sesi duyuldu. Ahşap zeminde yankılanan ritmik adımlar bahçeye yaklaşırken herkesin başı o yöne döndü.

Ben de refleksle başımı kaldırdım. Kapının eşiğinde, üzerinde yağ yeşili zarif bir elbise ve ayağında dikkat çekici topuklu ayakkabılarla bir kadın belirdi. Lale... Uzun kızıl saçları omuzlarına dökülmüştü ve yüzünde kendinden emin bir ifade vardı.

Devrim, Lale'yi görür görmez soran gözlerle annesine döndü. "Ne işi var burada?" dedi hesap sorar gibi.

Annesi sanki bu tepkiyi bekliyormuş gibi sakince karşılık verdi. "Ben çağırdım. Karşılıklı oturup konuşmanızın vakti gelmişti."

O an bahçedeki hava bir anda değişti. Devrim'in omuzları gerildi, çenesindeki kaslar belirginleşti. Deha sandalyesinin sırtına yaslanıp bakışlarını önündeki fincana çevirdi.

Demir ise bana eğilip fısıldadı. "Keyfimizin bozulma vakti geldi de... Anca bu kadar dayanabiliyoruz keyif yapmaya."

Ömer ise kibar bir gülümsemeyle gözlerini Lale'den ayırmıyordu ama yüzünde gizli bir hoşnutsuzluk vardı.

"Herkese merhabalar," diyerek bahçeye çıktı Lale, gülümsüyordu ama bu gülümseme samimi bir gülümseme değildi, daha çok kimin kontrolü elinde tuttuğunu göstermek isteyen birinin gülümsemesiydi bu.

"Ah, merhaba kızım!" Devrim'in annesi öpmek için Lale'ye uzanırken Lale'nin bir an için beni süzdüğünü hissettim.

"Rahatsız etmek istemezdim," dedi Lale kibar bir sesle. "Ama..." Bakışlarını doğrudan Devrim'e çevirdi. "Seninle konuşmamız lazım."

Devrim kısa bir an sessiz kaldı, sonra masadaki fincanını bıraktı. "Konuşalım," dedi.

"Burada mı?" diye sordu Lale. "Herkesin içinde?"

Devrim başını kaldırıp anlamsız gözlerle ona baktı. "Nerede konuşmak istersin?" diye sordu.

Masadaki gerginlik artarken annesi araya girdi. "Gidin havuz kenarında konuşun, çocuklar da biz de rahat rahat kahvemizi içelim, hadi!"

Devrim istemeye istemeye yerinden kalktı.

"Beş dakikaya gelirim," dedi Ömer'e. "Gözün kulağın açık olsun."

İkisi havuz kenarına doğru yürürken bu sefer de bahçe kapısından içeri giren iki kişi göründü. Kulağıma eğilme sırası Deha'daydı.

"Gelen gidenimiz de hiç bitmiyor maşallah," diye fısıldadı.

Bu ikisi olmasa bu ortama daha fazla dayanamazdım.

Bu sefer gelenler Devrim'in dayısıyla yengesiydi. İkisi de tam birer yazlıkçı gibi giyinmişti; şile bezi şortlar, keten gömlekler, fötr birer şapka ve güneş gözlükleri...

"Hoş geldiniz!" diye seslendi anneleri. "Gelin, gelin. Biz de kahve içiyorduk."

Adam kollarını açıp, "Ooo," diyerek yanaştı bize. "Herkes buradaymış. Misafirimizin hâlâ bizimle olduğunu bilmiyordum."

O sırada Demir sessizce bana doğru eğildi. "Gel, seni buradan kaçıralım," diye fısıldadı.

"Nereye?" diye sordum.

"Burası daha da gürültülü olacak, dayım hiç susmaz şimdi. Biz burası kalabalıklaşınca terasa çıkarız genelde, gel seni de kaçıralım."

"Fark etmez," dedim. Zaten kaderime razıydım şu an. Gidip tuvalette bile oturabilirdim.

Demir ayağa kalkıp annesine döndü.

"Biz terasa çıkıyoruz," dedi. "Sizin şimdi dedikodu işleriniz olacak biliyorum, kafamız kaldırmaz bizim."

Deha ve Ömer de yerlerinden kalkarken Deha bana kibarca yolu gösterdi.

"Buyurunuz Eliz Hanım," dedi.

"İyi hadi," dedi annesi. "Öğle yemeği hazır olunca çağırırız sizi."

Dördümüz birlikte bahçeden yan tarafa uzanan bir taş yola girdik. Yolun sonunda geniş bir merdivenle çıkılan dev bir teras vardı. Merdivenden çıktıkça bahçedeki gürültüden uzaklaşmak bana iyi gelmişti.

Teras evin en üst katının bir uzantısıydı, etrafı yüksek cam panellerle çevriliydi ama bu camlar dışarıdan içeriyi göstermeyecek özel bir kaplamayla yapılmıştı. Yani içeriden dışarıyı net görebiliyordunuz ama dışarıdan bakan sadece gökyüzü yansımasını görüyordu. Tepesiyse havadar olması için açık bırakılmıştı.

Cam panellerin önünde büyük saksılarda begonviller, lavantalar ve fesleğenler sıralanmıştı. Köşede beyaz tenteli bir oturma grubu, diğer köşedeyse uzun bir masa ve ahşap sandalyeler vardı. Ortada yan yana sıralanmış rahat şezlonglarla yuvarlak bir sehpa, sehpanın üzerindeyse meyveler ve dergiler duruyordu.

Deha kollarını iki yana açtı. "İşte burası bizim kaçış noktamız," dedi.

Demir bana dönüp gülümsedi.

"Burada kimse bizi zorla sohbetlerine dahil etmeye çalışmıyor."

Ömer takım elbisesiyle şezlonglardan birine oturup yanında getirdiği kahve fincanını sehpaya bıraktı. "Ve en önemlisi," dedi. "Aşağıdakiler bizi göremez. Tamamen izole."

Deha ile Demir yanda duran büyük müzikçalardan bir şarkı açarken ben de şezlonglardan birine geçtim ve o an şezlongların manzarasının tam olarak Devrim'le Lale'yi gösteriyor olduğunu fark ettim.

Demir hafif bir gülümsemeyle yanımdaki şezlonga geçerken konuştu. "Tam manzaralık yer bulmuşuz!"

Deha da yakasını gevşetip diğer şezlonga oturdu.

"Bence bu sahneye yorum yapmamız yasaklansın, yoksa başımız belaya girer," diye mırıldandı. "Malum, abimin adamı burada!"

Ömer ufak bir kahkaha attı. "Yorumlarınız benimle güvende," dedi. "Merak etmeyin!"

Oturduğum yerdeki bu açıdan Devrim ve Lale'nin konuşmaları net duyulmuyordu ama beden dilleri yeterince açıktı. Lale ellerini hafifçe havaya kaldırarak konuşuyor, sitem ediyor gibi görünüyordu. Devrim ise tamamen sabitti, Lale'nin yüzüne bile bakmıyordu.

"Abimin şu duruşuna hastayım ya!" dedi Deha. "O kadar kayıtsız duruyor ki karşısındakini delirtebilir."

"Tabii hep böyle değil," dedi Demir ve boğazını temizleyerek devam etti. "Sevmediği insanlara karşı böyle."

"Sevmediği biriyle niye nişanlandı o zaman?" dedim sessizce ve sonra utanarak ekledim. "Pardon, ben bunu içimden söylediğimi sanıyordum."

Deha ufak bir kahkaha attı. "Ben de merak ettiğim şeyleri böyle sorup hemen ardından da içimden söylediğimi sandığımı eklerim genelde," dedi. Ona gözlerimi devirerek baktığımda bana sırıtıyordu.

Ömer şezlongda geriye yaslanıp bana döndü.

"Peki ne konuşuyorlar sizce?" diye sordu. "Biz Deha ve Demir'le çok izledik bu tartışmaları, hep de tahmin etmeye çalışırız ama genelde başarısız oluruz."

"Yorum yapmam doğru olmaz," dedim. "Ama Lale Hanım baya öfkeli gibi."

"O hep öfkeli," diyerek araya girdi Demir.

"Ya şu an ne eksik biliyor musunuz?" dedi Deha. "Çekirdek!"

Gülümsedim. Aklım avluda çekirdek yiyip çay içtiğimiz çocukluk günlerime gitti.

Havuzun kenarında oturduğumuz bu yüksek noktada deniz manzarası ve bahçedeki gürültü arasında bir tezat vardı. Yukarıda sakin, neredeyse huzurlu sayılabilecek bir ortamın içindeydik ama aşağıda belli ki gergin bir konuşma yaşanıyordu.

Demir gözlerini kısmış bir şekilde onlara bakarken fısıldadı. "Bahse girerim, bu konuşma iyi bitmeyecek."

"Neyine?" diye sordu Deha.

"Sen iyi biteceğini mi düşünüyorsun salak?"

"Hayır, düşünmüyorum."

"O zaman?"

"Sadece seninle bahse girmek istedim."

Deha ve Demir'in atışmalarını dinlerken bir yandan da Devrim'le Lale'yi izliyordum. Hâlâ tartışıyorlardı ve belli ki bu konuşma öyle birkaç dakikada bitecek bir konuşma değildi. Bir an hissettiğim yorgunluk hissiyle esnemeye başladım.

Kahvesini sehpaya bırakan Ömer bana döndü.

"Siz yorgunsunuz, değil mi?" diye sordu.

"Biraz," dedim. Oysa bitmiş bir haldeydim.

"Burası direkt evin içine geçiyor," dedi terasın uzantısını göstererek. "Sizin için hazırlanan oda da bir alt katta. İsterseniz sizi odanıza götüreyim de biraz dinlenin."

"Götür kızı da dinlensin," dedi Deha. "Mahvoldu yorgunluktan. Merak etme Eliz, biz sana bu konuşmanın devamında neler oldu, nasıl bitti, hepsini akşam anlatırız."

Gülümseyerek baktım yüzüne.

"Tamam," dedim. "Akşam görüşürüz o zaman."

"Görüşürüz!"

Terasın diğer tarafından içeri girip koridora yöneldik. Yazlık evin içi de yine merkezdeki ev gibi büyük ve karmaşıktı ama renkler burada daha canlıydı. Duvarlarda açık sarı ve yumuşak krem tonları hâkimdi. Güneş pencerelerden içeri altın bir filtre gibi giriyor, her şeyi daha sıcak gösteriyordu.

Merdivenlerden indikten sonra Ömer koridorun sonundaki büyük beyaz kapının önünde durdu.

"Burası sizin. İyi dinlenmeler," dedi ve kapıyı açtı. İçeriyi kontrol ettikten sonra bana gülümsedi.

"Teşekkür ederim Ömer," dedim. "Akşam görüşürüz."

İçeri adım attığımda merkezdeki evde kaldığım odaya benzeyen ama çok daha sıcak bir odayla karşılaştım. Büyük ve geniş yatağın üzerindeki sarı nevresimlere küçük çiçek desenleri işlenmişti. Yatak başlığının arkasındaki duvarı boydan boya kaplayan kitaplığın her rafı kitaplarla doluydu.

Odanın sağ tarafında kapısı açık duran geniş bir banyo vardı. İçeride beyaz mermer tezgâh, yuvarlak çerçeveli bir ayna ve köşede büyük bir duş alanı vardı. Banyodan yayılan hafif lavanta kokusu bana duşkabinde suyu açarak yere çömelip ağlama isteği vermişti.

Gözlerim banyonun kapısının yanında kalan büyük gardıroba kaydı. Yavaşça kapağını açtım. Yine her şey düşünülmüştü, askılarda ütüsü yapılmış elbiseler, tişörtler, ince kazaklar... Alt raflardaysa katlanmış pantolonlar ve şortlar vardı. Bir köşeye yumuşak dokulu bembeyaz havlular ve pijamalar özenle yerleştirilmişti. Muhtemelen çoğu benim tarafımdan giyilmeyecekti bile ama şu an sıcak bir duşa gerçekten ihtiyacım vardı.

Dolaptan birkaç parça kıyafet ve bir havlu alıp banyoya geçtim. Kapıyı kapattıktan sonra kilidi çevirdim. Derin bir nefes alıp aynadaki yansımama baktım. Gözlerim her geçen gün daha da yorgun, cildim her geçen gün daha da solgun görünüyordu.

Duşun sıcak suyu omuzlarımdan aşağı akarken üzerimdeki gerginliği bir şekilde atmaya çalıştım. Buharın içinde biraz olsun rahatlasam da ruhumdaki acı geçmiyordu. Sıcak su tenime değdikçe tenim gibi duygularım da yumuşadı sanki. Kendimi tutmama yardımcı olan o sert kabuğum bir anda kırılıverdi ve gözyaşlarım hıçkırıklarıma karıştı.

Çok yorgundum.

Çok ama çok yorgundum artık.

Kimdi bu çevremdeki insanlar? Yabancı bir ailenin evinin ortasına bir ateş gibi düşmüştüm âdeta. Bu insanlar beni korumak zorunda değildi, beni koruyup kollamak ve misafir etmek zorunda değillerdi ama hâlâ buradaydım işte. Kalakalmıştım.

Kendime dair inandığım her şey yıkılmıştı içimde. Oysa ben kendimi çok güçlü sanırdım, neredeydi o güçlü Eliz? Neden çekip gidemiyordu bu insanların evinden?

Beni tutan tek korkumun sevdiklerim olduğunu biliyordum. Eğer Dimitri Vetrov'un adamları beni bulursa bu zamana kadar arkadaşlarımın yanında olabileceğim ihtimalini değerlendirip onlara da zarar verebilirlerdi. Ama bir yolu olmalıydı... Hem kendi ayaklarımın üzerinde durmamın hem de sevdiklerimi korumamın bir yolu olmalıydı. Sonsuza kadar burada kalamazdım.

Sıcak suyun altında belki yarım saat boyunca durdum. Bu süre boyunca sessizce ağladım; kimseyi rahatsız etmeden, kimseye duyurmadan, sessizce ağladım.

Banyodan havluma sarılı halde çıktıktan sonra biraz olsun rahatlamıştım ama içimdeki kasvet hâlâ yerindeydi. Saçlarımı kurutmayacaktım, umurumda bile değildi.

Seçtiğim sade ve rahat kıyafetleri de giydikten sonra odanın içindeki kitaplık dikkatimi çekti. Uzun zamandır hiç kitap okumamıştım, oysa normalde çok severdim. Renkli kapaklar, parlayan ciltler... Parmaklarım rasgele bir kitaba uzandı.

"*Bir Yaz Gecesi Rüyası*..." diye fısıldadım kendi kendime. "William Shakespeare."

Sayfalarını açtığımda hissettiğim kâğıt kokusuyla kendimi hatırlar gibi oldum, ne çok severdim kitap okumayı. Parmak uçlarım sayfaların pürüzsüz yüzeyinde geziniyordu.

Kitabı elime alıp pencerenin hemen yanındaki berjere oturdum. Belki kendi kendime gösteremediğim çıkış yolunu bana bir kitap sayfası gösterir umuduyla derin bir nefes alıp rasgele bir sayfayı açtım ve okumaya başladım.

"*Çekil şuradan yerden bitme!*" diye başladı rasgele seçtiğim kısım. "*Seni bodur tavuk, seni işe yaramaz çobandeğneği!*"

"Bu mu?" dedim kendi kendime söylenerek. "Bana gelen mesaj bu mu?"

Kitabı öfkeyle kapattım ve birkaç saniye boyunca gözlerimi kapalı tutarak sakinleşmeye çalıştıktan sonra kendi kendime mırıldanmaya devam ettim.

"Lütfen Allah'ım ya! Bir mesaj gönder bana! Kimsem yok burada, ne annem ne arkadaşlarım... Tek istediğim bir mesaj, bir yol... Tek istediğim bir çıkış..."

Derken kapının hafifçe tıklatıldığını duydum. Ses yumuşaktı ama odanın sessizliğinde belirgin bir yankı bıraktı. Elimdeki kitabı kapatıp yavaşça masanın üzerine bıraktım, gözlerim kapıya kaydı.

"Girin," diye seslendim tereddütle. Kapının aralığından beliren yüzü gördüğümdeyse donakaldım. "Lale Hanım?"

Lale hiçbir şey söylemeden içeri girdi ve ardından kapıyı kapattı. Kapının kapanma sesi odanın içindeki huzuru tek bir darbeyle söndürdü.

Şaşkınlıkla ayağa kalktım ve "Merhaba..." dedim soran gözlerle. Ben kibar görünmeye çalışıyordum ama onun yüzü beş karıştı.

Odanın ortasında durdu, kollarını göğsünde birleştirip beni süzdü.

* William Shakespeare, *Bir Yaz Gecesi Rüyası*, çev. Özdemir Nutku (İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2020), 57. -ed.n.

"Yeni odana alışabildin mi?" dedi dudaklarının kenarındaki alaycı gülümsemeyle.

"Alışmaya çalışmıyorum ki," dedim.

"İyi. Umarım çalışmazsın da." Sesi yumuşaktı ama altındaki dikenleri hissediliyordu.

Bir anlık bir sessizlik oldu. Lale odanın içinde ağır adımlarla ilerleyip pencerenin önüne geçti, perdeyi hafifçe aralayıp dışarıya baktı. Sonra bana dönüp doğrudan gözlerime kilitlendi.

"Bak Eliz." Sesi bu kez daha sertti. "Sana açık konuşacağım. Devrim'in misafiri olduğun için herkes sana iyi davranıyor olabilir ama sen buraya geldiğinden beri hiçbir şey yolunda gitmiyor."

Nefesim bir anlığına içimde hissettiğim suçluluk duygusuyla dondu.

"Ben..." derken Lale sözümü kesti.

"Bak, kimsin bilmiyorum, Eliz. Ama sen geldiğinden beri her şey altüst oldu, görmüyor musun?" Bana bir adım daha yaklaştı. "Bu yüzden senden istediğim tek bir şey var. Eşyalarını topla ve evine dön. Bu misafirlik artık sona ermeli."

Bunu söylerken gözleri buz gibiydi. Eğer başka bir mevzu olsa ona çoktan ağzının payını vermiştim ama bana kalırsa o haklıydı. Benim bu evde hiçbir işim yoktu.

Gelip insanların hayatlarına öylece dahil olamazdım. Buna hakkım yoktu ve bunu bugün yeterince anlamıştım.

"Sizi anlıyorum," dedim ve kendimi tutamayarak ekledim. "Ama sizin ayrılığınızın benimle hiçbir ilgisi yok, emin olabilirsiniz."

Lale öfkeyle gülümsedi. "Ayrılık diye bir şey kalmadı zaten canım, merak etme," dedi. "Devrim ve ben ilişkimize bir şans daha vermeye karar verdik." Sonra durdu ve beklenmedik bir anda elini karnına götürerek ekledi. "*Bebeğimiz için.*"

Sanki o an odanın içindeki hava çekilir gibi oldu. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Devrim ve Lale'nin bir bebekleri mi olacaktı?

"Tebrik ederim," dedim gülümsemeye çalışarak. "Ama dediğim gibi, sizin ayrılığınızın benimle hiçbir ilgisi yoktu. Umarım bir gün bunu idrak edebilirsiniz."

Lale yüzündeki donuk ifadeyle bana bakarken anlık bir kararla ekledim. "Bugün beni göreceğiniz son gün olacak üstelik. Yalnızca..." Tereddütle durdum ve gururumu ayaklarımın altına alıp kendimi ezerek devam ettim konuşmaya. "Bana bir konuda yardım eder misiniz?"

"Neymiş o?" dedi Lale soğuk bir bakışla.

"Biliyorsunuz, beni yardıma ihtiyacım olduğu için burada misafir ediyorlar. Gitmek istediğimi söylersem hiçbirini ikna edemeyebilirim. Ama eğer buradan kimseye görünmeden çıkmama yardım edip beni bir yere kadar arabanızla bırakırsanız..."

Lale sessizce süzdü beni. Söylediklerimi bir süre sorgulasa da teklifimde hiçbir sorun görmediğini anlayabiliyordum. Daha ne isteyebilirdi ki? O buradan gitmemi istiyordu, ben de buradan ayrılabilmek için bana yardım etmesini istiyordum.

"Tamam," dedi. "Madem öyle... Ne zaman çıkmak istersin?"

Dolu gözlerimi çevirip pencereyi kapatan perdelere baktım öylece, masaya bıraktığım *Bir Yaz Gecesi Rüyası*'na, aynadan beni izleyen yorgun gözlerimin yansımasına...

"Hemen," dedim. "Mümkünse şimdi, hemen."

Olması gereken buydu. Kaderim beni bir karmaşanın içine tek başıma sürüklediyse o karmaşayla tek başıma mücadele etmeliydim. Her misafirliğin bir sonu olmalıydı ve benimkinin vadesi çoktan dolmuştu.

"Her güzel kız biraz delidir zaten."
"Sen bana deli mi diyorsun?"
"Güzel de diyorum."

14. BÖLÜM

Sandıktaki Çocuk

Lale'nin beni kimseye fark ettirmeden evden çıkarması hâlâ gerçekdışı bir sahne gibi geliyordu. O evde bir gece bile geçirmemiştim, yanıma alabileceğim hiçbir şey yoktu. Yalnızca sarı fularım benimleydi çünkü onu gittiğim her yerde cebimde taşımıştım.

"Arabamı yangın merdiveninin altına getirdim," dedi Lale. "Seni direkt o yangın merdiveninden indireceğim, kimseye görünmeden yürüyeceğiz ama hızlı olmamız lazım."

Sesi sertti ama neredeyse bir fısıltı kadar da kısıktı. Başımı salladım.

Koridoru adımlarken kalbim ayak seslerimle yarışıyordu. Yangın merdivenine açılan kapıdan çıkınca yüzüme çarpan deniz kokusu bana kısa bir özgürlük yanılsaması verdi. Yine de en azından bir veda notu bırakabilmeyi isterdim Devrim'e... Hatta yalnızca ona değil; Oya ablaya, Ömer'e, Deha'ya ve Demir'e de. Fakat en iyisi bu olacaktı, hiçbir şey söylemeden çekip gitmek ve izimi kaybettirmek...

Kısa özgürlük yanılsamam Lale'nin camları filmle kaplı arabasına binmemle beraber hızlıca sona erdi.

"Merak etme," dedi Lale. "Dışarıdan görünmüyoruz, rahat olabilirsin."

Lale'nin arabasına oturduğumda içime garip bir huzursuzluk hissi doğdu. Lale'den buram buram yükselen keskin parfüm kokusu bana hep bugünü hatırlatacaktı. Başımı çevirip ona baktım; direksiyonu sıkı sıkı kavrayan bakımlı elleri, dolgun dudaklarının arasına yerleşmiş gerginlik ifadesi onun da ne kadar endişeli olduğunu belli ediyordu. Stres içinde bir nefes alıp önüme döndüm ve cebimden çıkardığım sarı fularımı avcumun içine alıp yavaşça sıktım.

Sarı fular benim tek ailemdi şu an. O bana kim olduğumu ve geçmişimi hatırlatan tek şeydi...

Bana o geceden kalan tek şey.

O gece benliğimi, geçmişimi ve sevdiklerimi kaybederken iki önemli şeyi daha kaybetmiştim.

İlki içimdeki ışıktı. İçimdeki ışığı o geceden sonra bir daha hiç görememiştim. Kaybetmekten de ziyade unutmuştum içimdeki ışığı...

Siz, insanın içindeki ışığı unutması nasıldır bilir misiniz?

Ben o gece arkadaşlarıyla konsere giden sıradan bir tıp öğrencisiydim, hayata dair umutlarım ve beklentilerim vardı; kendime güvenim ve hayallerim vardı. Oysa artık araftaydım. Ne bir hikâyem vardı kendime dair ne hayallerim ne de cesaretim. Gözlerim bir başka bakıyordu artık, ışığım sönüp gitmişti.

Yeniden yakabilir miydik içimizdeki sönüp giden ışıkları?

Bir yolunu bulabilir miydik... siz ve ben?

O gece fularımın altında, boynumda altın bir kolye vardı. O kolye cezaevinden çıktığım gün geride bıraktığım annemin bana hediyesiydi, bir at nalı kolyesi.

Anneme de kendi annesinden kalan bir aile mirasıydı kolye. Anneannem at nalının şansına inanırmış, güzellikleri ve mucizeleri bir mıknatıs gibi çektiğine inanılırmış onun gençliğinde. O kolye de o gecenin bana kaybettirdiklerinden biriydi.

Orada bir yerde düşmüş olsa gerek ki kolyemi bir daha hiç göremedim. Kolyenin şansı her ne kadar annemde ve bende işe

yaramasa da o bana annemin emanetiydi. Oysa ben ne kendimi koruyabilmiştim ne de annemin emanetini...

Ve artık yoldaydık, bahçe sınırları içinden çıktığımızda arabada sadece motorun uğultusu vardı. Kendi nefesimi bile gizlemeye çalışıyordum. Bir süre daha sessizce dayandıktan sonra dudaklarımın arasından birkaç kelime döküldü.

"Beni biraz uzaklaştıktan sonra herhangi bir yerde bırakabilirsin."

Lale ise sanki hiç duymamış gibi direksiyona kilitlenmişti ve bakışlarını yoldan ayırmıyordu.

Kafamı camdan dışarı çevirdim. Evler geride kalıyordu; begonviller, dar sokaklar, sahil yolu... Aklım nedenini bilmesem de ardımda bıraktığım insanlarda kalmıştı. Sanırım istemeden de olsa alışmıştım onlara ama artık bu mücadeleyi tek başıma verecek olmak da ruhumu hafifletiyordu.

En azından artık kimseye yük olmayacaktım, kimsenin ayak bağı gibi hissetmeyecektim. Başıma ne gelirse gelsin etkilenen yalnızca ben olacaktım. Çantam yoktu, telefonum yoktu, param yoktu, hiçbir şeyim yoktu ama bir yolunu bulacağıma inanıyordum.

Sadece sarı fularım benimleydi ve umudum.

Lale'nin keskin parfüm kokusu klimanın fanını artırmasıyla bir kez daha burnuma geldi. Narenciye ve biberiyenin karışımı midemin içinde bir yanma hissi bıraktı. Sanki parfümünü bile insanlarla arasındaki mesafeyi büyüten sert bir sınır çizmek için seçmiş gibiydi.

"Ben birazdan rasgele bir yerde inebilirim artık," diye mırıldandım. "Seni daha fazla uğraştırmayayım. Ve yardımın için... teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedi Lale anında. Sesinde ne sıcaklık vardı ne de soğukluk.

Kırmızı ışıkta durduğumuzda, kalbim kendi ritmini fark ettirecek kadar hızlı atıyordu çünkü artık bir başıma kalma zamanımın geldiğini hissediyordum.

Gözlerim etrafı tararken otobüs durağında bekleyen insanları gördüm. Hemen ilerisinde küçük bir meydan vardı ve meydan fazlasıyla kalabalıktı, taksiler sıra sıra dizilmişti ve hemen yanımızda kalan caddede bir müzisyen canlı müzik yapıyordu. Burada kalabalığın arasına karışıp kaybolup gidebilirdim.

"Burada da inebilirim aslında," dedim. "Canlı bir yere benziyor."

Ama Lale direksiyonu kırmadı. Kırmızı ışık yeşile döner dönmez konuştu.

"Hayır," dedi yalnızca. "Birazdan inersin."

Kaşlarımı çatıp yüzüne döndüm ama yapabileceğim hiçbir şey yok gibi görünüyordu, belki de ileride beni indirebileceği daha güvenli bir yer vardı. Ya da bu bölgeden iyice uzaklaştığımdan emin olmak istiyordu. Devrim'den ne kadar uzaklaştığımdan yani...

Yaklaşık on-on beş dakika daha böylece gittik. Lale bir noktadan sonra öylesine bir yer arıyormuş gibi değil de beni doğrudan bildiği bir yere götürüyormuş gibi görünmeye başlamıştı.

"Ben artık bir yerde insem mi?" diye sorarken sesim artık keskin ve emir veren bir tondaydı.

"Az kaldı," dedi Lale.

"Az kaldı derken?" dedim. "Bir yere mi gidiyoruz? Rasgele bir yerde inebileceğimi söylemiştim."

"Evet evet," dedi. "Uygun bir yer arıyorum."

Gözlerimi endişeyle cama çevirdim.

Bir süre daha sessizlik içinde ilerledikten sonra Lale arabayı şehrin daha ıssız bir bölgesinde büyük, karanlık bir deponun önünde durdurdu.

"Burası mı uygun yer?" dedim çatık kaşlarla. Camdan dışarı baktığımda binanın açılmaya başlayan metal kapılarının kasvetiyle içimdeki huzursuzluk daha da büyüdü. "Burası neresi?" Sesimdeki endişe apaçıktı.

Lale yüzünde hafif, anlaşılmaz bir gülümsemeyle direksiyondan ellerini çekti.

"Sen birilerinin misafiri olmaya çok alışmışsındır şimdi," dedi. "Bir anda yabancılık çekmeni istemem."

Ardından arabadan indi, ben telaş içinde hızlı davranıp buradan sıyrılabilmek için kendi kapıma yönelmiştim ki henüz Lale'nin ne demek istediğini bile tam olarak kavrayamadan kapım sert bir tıkırtıyla açıldı.

Karşımda otuzlu yaşlarda gibi görünen, esmer tenli, kısa boylu, sakallı ve takım elbiseli bir adam belirdi. Bakışları hem soğuk hem de tuhaf bir şekilde kendinden emindi.

"Hoş geldiniz," dedi tok ama sakin bir sesle. Dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirmişti ama bu gülümsemede samimiyetten çok tehdit vardı.

"Sen kimsin?" dedim korkuyla.

"Bir süre misafirim olacaksınız," dedi adam. "Ben... Araf Vural."

İsminde yankılanan ağırlık sanki kaderime yeni bir sayfa açıyordu.

"Kimsiniz siz? Ne misafirliği?" dedim öfkeyle Lale'ye dönerek, ben hiddetlenince kendini Araf olarak tanıtan bu adamın arkasında bekleyen iki kişi koşar adım yanıma gelip beni kollarımdan tuttu!

"Ne oluyor ya!" dedim dehşet içinde çırpınırken. "Lale kim bu adam? Ne demek bu şimdi!" Lale ise bana hiçbir şey söylemeden adama döndü.

"Benden istediğini yaptım, sıra sende."

Adam Lale'ye göz kırptı. "Merak etme," dedi. "Görüntüleri silinmiş bil."

Sonra Lale bana döndü, ben çırpınırken beni baştan aşağı süzdü.

"Sana zarar vermezler, merak etme. O kadar kötü değilim," dedi. "Araf benim eski bir dostum. Devrim'le bazı anlaşmazlıkları var ve bu aralar evinde barındırdığı yabancı kızın kim olduğunu, Devrim'in piyasadan bir şey gizleyip gizlemediğini merak ediyordu. Ben de ondan istediğim bir şeyi alabilmek için seni ona getirdim. Sadece... ufak bir araştırma için. Endişelenme."

Öyle sakince konuşuyordu ki çıldırmak üzereydim. Adamlardan istediği şeyi alabilmek için beni takas olarak veriyordu! Yanımdakiler kollarımı sıkıca tutarken onlar karşımda iki dost olarak güzelce(!) vedalaşıyordu.

"Ya sen ne saçmalıyorsun, ne araştırması!" dedim öfkeyle. "Anlattım ya sana! Ben Devrim'in arkadaşının kardeşiyim dedim ya!"

"Tamam işte," dedi Lale. "Abin kimmiş falan bir baksınlar bakalım... Sonrasında özgürsün zaten. Merak etme. Hadi bakalım, size iyi araştırmalar." Bana kibarca el salladı ve arabasına yöneldi.

"Lale!" diye bağırdım arkasından. "Sen ne yaptığının farkında mısın? DELİRMİŞSİN SEN!"

Araf denen adam bana döndü ve yüzündeki hafif gülümsemeyle içeriyi işaret etti. "Geçelim," dedi. "Size bir kahve ikram edeyim."

Sesi öyle sinsi, öyle kötücüldü ki midem huzursuz bir ağrı ile dolup taşmaya başlamıştı. Kollarımı tutan iki adamın arasında çaresizce yürüyordum ve başıma gelenin ne olduğunu bile henüz bilmiyordum.

Şahsi cehennemimde bir kapı kapanıyor, bir kapı açılıyordu. Ama açılan kapıların ardında beni hep daha derin bir karanlık bekliyor oluyordu. Belki de artık ışık diye bir şey yoktu benim için... Belki de bu karanlık benim yeni yolumdu.

Belki de misafirliğim hiç bitmeyecekti.

Ve işte bu, benim dur durak bilmeyen hikâyemin yeni dönüm noktasıydı... İkinci misafirliğim.

Yazarın Anlatımıyla

Yazlık evin her yerinde sessizlik hâkimdi. Deha ve Demir terasta güneşlenirken Ömer, Devrim'e Eliz'i odasına götürdüğünün haberini vermek için bahçeye inmiş, Devrim ise Ömer bahçeye giriş yaptığında yalnızca dertliyken içtiği sigarasını yakmış, havuz kenarında oturuyordu.

"Abi," dedi Ömer, aslında aralarında yaş farkı yoktu ama Ömer Devrim'e olan saygısından ona çoğu zaman "abi" derdi.

Devrim bundan hoşlanmayıp Ömer'i uyardığında, Ömer bir süre boyunca Devrim'in sözünü dinlese de yine farkında olmadan "abi" derdi. Bir gün Devrim Bey olurdu Devrim Ömer için, bir gün abi, bir gün kardeş.

"Abi müsait misin?" Devrim sigarasını kendinden uzaklaştırıp başını salladı.

"Gel Ömer," dedi. "Ne yaptın? Eliz nerede?"

"Odasına götürdüm, dinlenmek istedi. Siz ne yaptınız, Lale Hanım ile çözebildiniz mi meseleleri? Dertli gördüm seni."

Devrim umutsuz bakışlarla başını kaldırıp uzaklara baktı.

"Kurtulamıyorum ki kızdan," dedi Devrim. "Babasının birkaç belgesine sızacağız diye bir süre yakınlaşalım dedim, bırakmıyor peşimi."

"Eh sen de nişanlandın ama abi, abartmadın mı biraz?"

Devrim sinir bozukluğuyla güldü.

"Biliyorsun," dedi. "Zaten sevemem kimseyi. Hem annem sussun hem de Lale beni rahat bıraksın diye bir an evlenebileceğimi düşündüm onunla... Nikâh cüzdanını eline alınca en azından beni rahat bırakır dedim. Hem annem de susar, kafam rahat eder dedim."

"Sonra ne oldu peki?" dedi Ömer. "Bildiğim kadarıyla bir şey de olmadı ama sen bir anda ayrılmak istedin. Madem böyle bir evlilik kararı almıştın, madem bu sana bir şey ifade etmiyordu, şimdi niye bozdun? Nikâh cüzdanını eline alınca seni darlamayı bırakırdı zaten abi."

Devrim kafasındaki onlarca düşünce yüzünden elindeki sigarasını bile unutmuştu. Külleri sigaranın boyunu geçip parmağını yakma evresine geldiğinde bile farkında değildi hiçbir şeyin. Başını kaldırıp gökyüzüne baktı.

"Bilmiyorum," dedi Devrim dalgın bir ifadeyle. "Ne oldu, ben de anlamadım."

"Abi," dedi Ömer. "Kızmazsan bir şey soracağım."

"Sor."

Ömer bir adım atıp Devrim'e yaklaştı ve havuz kenarındaki yüksek taşlardan birine oturdu. Başıyla pencereleri işaret etti ve söze girdi. "Bizim Eliz Hanım'la ilgisi olmasın bu kararının?"

Devrim sert bir bakışla Ömer'e döndü. "Bir daha duymayayım bunu," dedi. "O bizim misafirimiz."

"Tamam tamam," dedi Ömer. "Bir an merak ettim öyle. Maşallahı var, güzel kız şimdi."

"Ömer!" dedi Devrim sert bir sesle.

"Tamam abi, kusura bakma!"

Ömer eliyle ağzının fermuarını kapatıyormuş gibi bir hareket yaptıktan sonra Devrim ayağa kalktı. Elini yakan sigarasını metal çöp kutusunun üzerindeki metal küllüğe bastırıp söndürdükten sonra Ömer'e döndü.

"Gidip bir bakayım Eliz'e," dedi Devrim. "Odasını beğenmiş mi, bir eksiği var mı sorayım."

"Tamam abi, misafir sonuçta," dedi Ömer imalı bir sesle. Devrim Ömer'e, "Ya sabır!" der gibi bakarken Ömer ani bir aydınlanma yaşadı.

"Abi dur!" dedi bir anda ve elini ceketinin cebine götürdü.

"Ne oldu yine?" dedi Devrim, artık sinirlenmeye başlamıştı.

Zaten Lale tarafından gerilen sinirleri iyice zorlanıyordu. Ömer ise elini ceketinin içcebine götürmüş bir şey arıyordu sanki.

"Ya kaç zamandır söyleyeceğim," dedi Ömer eli cebini aramaya devam ederken.

Bir anda cebinden çıkardığı parlak şeyi Devrim'e doğru tuttu. Ömer'in elinde tuttuğu şey ucunda at nalı sembolü olan parlak bir kolyeydi. Devrim çatık kaşlarıyla kolyeye baktı ve elini uzatıp kolyeyi avuçiçine aldı.

"Ne bu?" diye sordu Devrim kolyeyi incelerken.

"O gece Eliz Hanım'ı kucaklayıp arabaya taşıdık ya," dedi Ömer. "Herhalde arabaya düşmüş bu, birkaç gün sonra arka koltukların önünde buldum, birkaç damla kan vardı üzerinde. Sonra gündemimiz yoğundu biliyorsun, başımıza gelmeyen kalmayınca aklımdan çıkmış bu, arabanın torpidosuna koymuştum."

"Eliz'in mi şimdi bu?" dedi Devrim kolyeyi incelemeye devam ederken. "Sordun mu?"

"Yani işte şimdi aklıma geldi abi, sen madem odasına gidiyorsun, sen sorarsın diye düşündüm."

"Tamam," dedi Devrim. "Veririm kolyesini."

"Abi unutmazsın değil mi?" dedi Ömer. "Sevinir belki görünce, verelim kızın kolyesini."

Devrim birkaç saniye boyunca Ömer'e boş boş baktı. "Çok beğendim, kendim takacağım Ömer," dedi Devrim.

"Tamam abi, kusura bakma."

Devrim Ömer'in cevabına laçkalaşmış sinirleri sebebiyle gülerken bir yandan da eve doğru yürümeye başladı.

Elinde kolyeyle ağır adımlarla misafir odasına doğru yürürken zihninde karışık düşünceler dolaşıyordu.

Evin koridorları sessizdi, sadece pencerelerden içeri süzülen yazlık rüzgârının hafif uğultusu duyuluyordu. Avcunda sımsıkı tuttuğu kolyenin ucundaki at nalı şekli, ara ara açılan parmaklarının arasından parlıyordu.

Odanın kapısına geldiğinde kısa bir an tereddüt etti. Parmak uçlarıyla kapıyı tıklattı.

"Eliz?" diye seslendi ama cevap gelmedi.

Kaşlarını çatarak kapıya bir kez daha vurdu ama cevabı yine sessizlikti. O an kapının tamamen kapalı olmadığını, milimetrik bir aralıkla açık bırakıldığını fark etti Devrim ve kapıyı ağır ağır itip içeri girdi.

"Eliz?" dedi bir kez daha. "Banyoda mısın?"

Yatak boştu, odanın içi düzenliydi, nevresimler kıpırdamamıştı bile. Yalnızca kitaplıktan alınan bir kitap sehpanın üzerine açık bir halde bırakılmıştı. Devrim kitabın başına doğru ilerledi ve kapağına baktı.

"*Bir Yaz Gecesi Rüyası...*" dedi kendi kendine.

O ana kadar hâlâ Eliz'in banyoda olabileceğini düşünse de banyodan hiç ses gelmemesi sebebiyle gözleri hemen banyo kapısına kaydı. Bu kapı da odanın kapısı gibi milimetrik bir aralıkla açık kalmıştı ve içeriden hiçbir ses gelmiyordu. Devrim kendini duyurmak için banyonun kapısına gürültülü bir şekilde vurdu.

"Eliz!" diye seslendi içeri doğru. "Bak kapıyı iteceğim ama kızma bana."

Bir süre bekledi. Hiç ses gelmeyince endişeyle kapıyı itip içeri baktı ama banyo boştu.

Devrim'in kalbi bir anda endişeyle hızlandı.

Telaşla odanın içine yeniden göz gezdirdi, dolap kapaklarını bile açıp dolapların içine tek tek baktı. Ve işte o an, gözleri pencereye takıldı. Pencere ardına kadar açıktı. Perdeler rüzgârla savruluyor, bahçeden gelen kuş sesleri odaya karışıyordu.

Devrim birkaç adımda pencerenin önüne geldi. İçine garip bir korku çökmüştü. Eliz bu pencereden kaçmış olabilir miydi? Elindeki kolyeyi hızla cebine attıktan etrafı kontrol etmeye devam etti.

"Eliz?" diye seslendi bir kez daha, eğilip yatağın altına bile baktı. Tam kapı hizasına geldiğinde gözlerine yerde gördüğü taşlı bir toka çarptı.

Kaşlarını çatarak eğilip yerdeki tokayı aldı ve hiç beklemeden öfkeyle odanın kapısına yöneldi. Bu tokanın kime ait olduğunu çok iyi biliyordu ve tokanın sahibi henüz Devrim'in öfkesiyle tanışmamıştı.

Adımları öyle hızlı, öyle öfkeliydi ki öfkesi neredeyse evi yıkacaktı. Nefes nefese bahçeye döndüğünde kendini Ömer'in karşısında

buldu, bir yandan Ömer'le konuşurken bir yandan telefonundan birini arıyordu.

"Eliz yok!" dedi Devrim öfkeyle. "Evin her yerini arat, hemen!"

"Nasıl yok abi!"

"Hemen dedim Ömer!"

Ömer korkuyla koşturmaya başladığında terasta güneşlenen Deha ve Demir de seslere kalkmış, aşağıya bakıyordu.

Acil bir durum olduğunu anlayıp merdivenlere yöneldiklerinde Devrim kulağına dayadığı telefonundan yana yakıla Lale'yi arıyordu. Nefesi öyle hızlı çıkıyordu ki kendi sesini bastırıyordu. Telefonunu tutarken elleri titriyordu. Devrim kendinden eminmiş gibi emirler yağdırıyordu ama zihni darmadağındı.

Lale ise telefonu açmamakta ısrarcıydı. Arabasının içinde oturmuş, Devrim aradıkça keyiflenip gülüyor ama asla açmıyordu.

Devrim aramaları kapandıkça bir daha arıyordu, kapandıkça tekrar ve tekrar arıyordu. Kulağında telefonla evin içine doğru ilerlerken kardeşleri Demir ve Deha'nın kendisine doğru koştuğunu gördü.

"Abi!" dedi Demir. "Ne oluyor?"

"Eliz yok," dedi Devrim kısaca.

"Nasıl yok!"

Deha ve Demir peşinde, Devrim kulağındaki telefonla önde eve doğru yürüyorlardı. Evin büyük salonuna ulaştıklarında Lale nihayet Devrim'i yeterince süründürdüğünü düşünerek telefonu açtı.

"Hayırdır," dedi Lale. "Yoksa barışma teklifimi kabul etmek için mi aradın?"

O an Devrim'in öfkesi salonun duvarlarında yankılanıyordu âdeta. Sıktığı avuçlerinin kendi canını yaktığını bile hissetmiyordu.

"İlk ve son kez soracağım sana Lale," dedi dişlerinin arasından. "ELİZ NEREDE?! NEREYE GÖTÜRDÜN ONU?"

Lale'nin gülüşü büyüdü.

"Eliz mi?" diye sordu. "Kim ki o? Haa pardon, misafirinizdi değil mi? Adını bile unutmuşum. Ne oldu ki? Nereye gitmiş?"

"Benimle konuştuktan sonra onun odasına uğradığını biliyorum Lale," dedi Devrim öfkeyle, o sırada bir yandan konuşurken bir yandan da ona soran gözlerle bakan Deha ile Demir'e elindeki Lale'ye ait olan tokayı uzattı.

"Yok ebesinin şeyi!" dedi Deha bir anda tokayı tanıyınca.

"Yoo," dedi Lale. "Ben direkt arabama bindim ve ayrıldım oradan."

"Öyleyse tokanın ne işi vardı orada?" dedi Devrim.

Telefonun diğer ucunda bir kahkaha patladı. Sanki Devrim'in öfkesinin artması Lale'ye inanılmaz bir keyif veriyordu. Devrim ise bu kahkahayı duyduğu an sinirden deliye dönmüştü.

"Toka mı? Bilmem," dedi Lale. "Çalmıştır belki. Misafir falan ama yabancı sonuçta. Her şeyi yapabilir. Neyse canım, gitmiş işte ne güzel. Sonuçta sonsuza kadar orada kalacak değildi ki. Sen onu bırak da konuşmamızı düşündün mü onu söyle bana, Devrim Ali Yöner."

"Bak Lale," dedi Devrim. "İçinde nasıl bir zehir olduğunu anladığım an seni bıraktım ama aramızdaki düşmanlık yüzünden masum bir kızın canının yanmasına sebep olursan bunun bedelini sana da ailene de ödetirim."

O an Lale telefonu Devrim'in yüzüne kapatıverdi. Devrim elindeki telefonu öfkeyle yere fırlattığında Deha ve Demir de olayın ciddiyetini tamamen kavramıştı.

"Eliz'i Lale mi götürdü yani?" diye sordu Deha şok içinde.

"Manyak o, her şeyi yapar!" dedi Demir. "Ne yapacağız şimdi, muhtemelen kızı götürüp rasgele bir yerde bıraktı. Nasıl bulacağız?"

Devrim'in aklından daha korkunç senaryolar geçiyordu. Dimitri Vetrov ve adamlarının hâlâ her yerde Eliz'i aradıklarını biliyordu. Ya onu çoktan buldularsa?

Ya Lale bu gerçeği öğrendiyse ve Eliz'i direkt olarak onlara götürdüyse?

Devrim'in beyninde tek bir görüntü canlandı. Eliz, Dimitri Vetrov'un adamlarının arasında, elleri bağlanmış halde... O görüntü Devrim'in aklında bir kâbus gibi çakılı kaldı. Nefesini tuttu. Eğer öyleyse... çok geç kalmışlardı.

Oysa gerçekler Devrim'in korku senaryosuna yakın olsa da bambaşkaydı.

Eliz soğuk bir deponun ortasında, elleri sandalyeye bağlı halde umutsuzca çırpınıyordu ama onu tutsak edenler Dimitri Vetrov ve adamları değildi. Eliz'i tutsak eden Devrim'le yıllar önce yaşadıkları bir mevzudan dolayı kendisine düşman olan Araf Vural'ın ta kendisiydi.

Deponun içi metal ve mazot kokusunun karışımıyla doluydu. Tavanı tutan kirişlerde tek tük sarı floresanlar yanıyor, ışık şeritler halinde zemine düşüyordu. Ortadaki boş alana çekilmiş tek bir sandalyenin üzerinde oturuyordu Eliz.

Araf Vural söz verdiği "kahveyi" getirttiğinde bile temkinliydi. Kahveyle birlikte onlara doğru yürüyen adamının her adımı paslı zeminde ölçülü bir yankı bırakıyordu. Birkaç adam kapıda bekliyor, birkaçıysa deponun köşelerini kolluyordu.

"Misafire sözümüz var," dedi Araf, Eliz'in ellerini çözerken. Fincanı sandalyenin yanındaki kasalığa bıraktı.

Eliz başını kaldırdı. Yanına bırakılan kahveye bakarken ellerinin çözülmesi ona umut vermiyordu çünkü hem ayakları da sandalyeye bağlıydı hem de her tarafı Araf Vural'ın adamları tarafından çevriliydi.

Araf ellerini çözdüğü Eliz'e elini uzattı bir anda.

"Madem ellerini çözdük," dedi. "En baştan bir daha doğru düzgün tanışalım o zaman. Ben Araf."

Eliz, Araf'ın kendisine uzattığı ele nefretle baktı.

"Ben el sıkışmam," dedi sert bir sesle.

"Peki," dedi Araf elini gömleğine silerken. "O zaman merak ettiklerimizi öğrenelim. Kısa bir soru cevap yapacağız şimdi seninle. Hızlı ve temiz olsun istiyorum."

Eliz cevap vermedi. Araf bir süre sessiz kaldıktan sonra sorularını sormaya başladı.

"Adın?" Eliz cevap vermedi. Adamın kendi ismini bildiğini biliyordu.

"Adın?" dedi bir kez daha.

"Eliz."

"Soyadın?" Yine cevap gelmeyince Araf bir kez daha sordu. "Soyadın? Ben her şeyi iki kere mi soracağım böyle?" Sakinliği yerini öfkeye bırakıyordu.

"Soyadım..." dedi Eliz. "Karan."

"Güzel." Araf eğilip kahve fincanını eline aldı ve fincanı Eliz'in dudak hizasına yaklaştırdı. "Kahve?" dedi. "İçmeyecek misin, misafir hanım?"

Eliz yüzünü yana çevirince ve Araf fincanı kasalığa geri koydu.

"Peki. Devam," dedi.

Gömleğinin kol düğmesini düzeltirken ses tonunu bir milim bile yükseltmeden sordu.

"Devrim Ali Yöner'in evinde ne işin vardı? Bunca zamandır oradaymışsın, Lale meselenin ardında başka şeyler olduğunu söyledi. Cin gibi kızdır Lale. Şüphelendiyse vardır bir bildiği."

Eliz gözlerini kaçırmadı.

"Sadece misafirleriydim," dedi. "Japonya'da yaşıyorum ben. Abim Devrim'le arkadaş, İstanbul'da bir işim olunca Devrim'den beni misafir etmelerini rica etti."

Araf güldü ama bu sıcak bir kahkaha değildi, metale çarpıp geri dönen cinsten bir kahkahaydı bu.

"Japonya..." dedi. "Çok iyi yalan. Kim buldu bunu? Deha mı? Yoksa Deva mı?"

"Onun adı Demir," dedi Eliz öfkeyle. Sonra bir anlığına "*Gerçekten buna mı sinirlendim şu an?*" diye düşündü kendi kendine.

Araf gülmeye devam etti.

"Baya ısınmışsın sen aileye," dedi. "Şimdi seni aramaya da çıkmıştır onlar. Gelsin bakalım Devrim Efendi. Gelsin de bir yüzleşelim onunla."

Eliz o kadar çaresiz hissediyordu ki sandalyeyle birlikte arkaya doğru devrilmek, kafasını zemine çarpıp bayılmak istiyordu neredeyse.

"Ne istiyorsunuz benden?" dedi Eliz. "Söylüyorum ya size, ben sıradan biriyim, beni aramaya bile çıkmazlar ki!"

"Bak Eliz Hanım..." dedi Araf. "Benim Devrim'le işim yıllar öncesinden. Bitmemiş bir mesele. O yüzden senden 'değerli bir bilgi' istiyorum. Basit. Onun ne sakladığını söyle, bu kadar. Sonra adamlarım seni götürürler ve bir daha yüzümü bile görmezsin."

Eliz'in dudakları ince bir çizgiye döndü. "Bilmiyorum," dedi tekrar. Sesindeki kararlılık, bileklerindeki ipler kadar sıkıydı.

Araf başıyla onayladı, sanki bu cevabı bekliyordu.

"İnat..." dedi. "Ticaret masasında işe yarar ama sandalyede can yakar, Eliz Hanım." Fincanı Eliz'in dudaklarına doğru tekrar uzattı. "Hadi. Kahve soğumadan."

Aynı saatlerde yazlık evde zaman hızlanmıştı. Devrim büyük salonun ortasında tek bir cümle kurdu. "Yangın merdivenleri, onları gören kameralara bakın."

Güvenlik ekibi telsizlere yüklenirken Ömer kapıya, Deha ve Demir bahçeyle servis koridorlarına dağıldı.

"Yangın merdiveni," dedi Deha kulübeden gelen iki görevliye. "Son iki saatin görüntülerini inceleyin, giren çıkan olmuş mu bakın."

Ömer'in peşinden ilerleyen Devrim bir an bile durmadı.

"Plaka tanıma sistemine bakın, sahil şeridi, marina çıkışı, hepsini tarayın. Lale'nin geliş gidiş saatlerine özellikle bakın."

"Tamam abi," dedi Ömer kapıya doğru ilerlerken.

Devrim haber alır almaz yola çıkmak için arabasına ilerledi. Sürücü koltuğuna geçip arabanın motorunu çalıştırdı ve cebindeki at nalı kolyeyi tekrar avcuna aldı. Altından yapılma at nalı avcunda küçük bir yara gibi duruyordu.

"Seni *bulacağım Eliz*," dedi içinden. "Kibrit yandı bir kere, belli ki birileri alev alacak..."

Devrim başını önündeki direksiyona yaslayıp gözlerini kapattığında zihni hayatının dönüm noktası olan o güne gitti, çocukluğunun kâbusu haline gelen o güne...

Evlerinde yankılanan silah sesleriyle irkilmişti küçük Devrim. Her silah sesi kemiklerine işleyen bir gök gürültüsü gibiydi. Devrim evin içinde korku içinde koştururken babası onu koridorda çevirmiş, küçük kollarını tutmuş ve ona birkaç cümle fısıldamıştı.

"Kaç! Annenin sandığına gir ve sakın sesini çıkarma, Devrim Ali! Anladın mı beni? Bana ne olursa olsun sakın sesini çıkarma. Ne olursa olsun!"

Küçücük bedenini korumak için koşa koşa anne ve babasının yatak odasına girdi Devrim, odanın köşesindeki ahşap sandığın kapağını açtı ve yarısı boş olan sandığın içine girdi.

Sandığın ahşap kapağı gıcırdayarak kapanırken içerideki toz kokusu ciğerlerine dolmuş, boğazına düğümlenmişti. Karanlık onu öyle çok korkutuyordu ki tamamen kapatamamıştı sandığı. Ayağındaki çorabı çıkarıp aralık kalması için kapağın altına koymuştu ve o ince aralıktan dışarıyı görebiliyordu.

Babasının deyimiyle "kötü adamlar" evlerine girdiğinde küçük Devrim babasıyla satranç oynuyordu. Kaçarken sıradaki hamlesini yapacağı satranç taşlarından biri elinde kalmıştı. Siyah bir piyon...

Şimdi o piyona sarılmış halde annesinin sandığında saklanmış, bu kâbusun bitmesini bekliyordu Devrim.

Oysa bitmek bir yana dursun, silah ve bağırış sesleri giderek ona yaklaşıyordu. Ahşap zemindeki bot sesleri arttıkça yer sallanıyor gibiydi.

"Dur!" dediğini duydu biricik babasının. "Buna değmez!"

Devrim aralıktan olan biteni izlerken sonunda babası görüş alanına girdi. Ellerini kaldırmış, çaresizce yalvarıyordu zavallı adam.

"Ne istersen al!" diyordu. "Yeter ki bırak beni!"

Devrim ne olup bittiğini anlayamıyordu bile, babasını hiç böyle görmemişti. Gözleri büyümüş, nefesi korkuyla hızlanmıştı.

Ve o an bir silah patlaması daha duyuldu. Devrim korkuyla nefesini tuttu ama dolu gözleri hâlâ dışarıyı izliyordu.

Devrim'in canından çok sevdiği babası odanın ortasında sendeledi. Göğsünden çıkan kan, beyaz gömleğini hızlıca kırmızıya boyadı. Babası dizlerinin üstüne çökerken oğlunun sandığın aralığından bakan bakışlarıyla göz göze geldi.

Devrim babasının sözlerini hatırladı ve boğazına tırmanan çığlığı yutmak zorunda kaldı. Elindeki piyonu öyle çok sıktı ki neredeyse elini kanatacaktı. Felç geçirmiş gibiydi, dehşet içindeydi ama kıpırdayamıyordu bile.

Babasının yere düşüşü bütün evi ölümcül bir sessizliğe boğarken sandığın karanlığı ruhunu öyle bir ele geçirdi ki bir daha ömrü boyunca ne sevgiyi tadabildi ne de merhameti.

Hayatı boyunca hep çok kızdı kendine, ürkek bir çocuk olmasaydı babasının şimdi sapasağlam bir şekilde ayakta olacağına, yatağa mahkûm olmayacağına inandı hep.

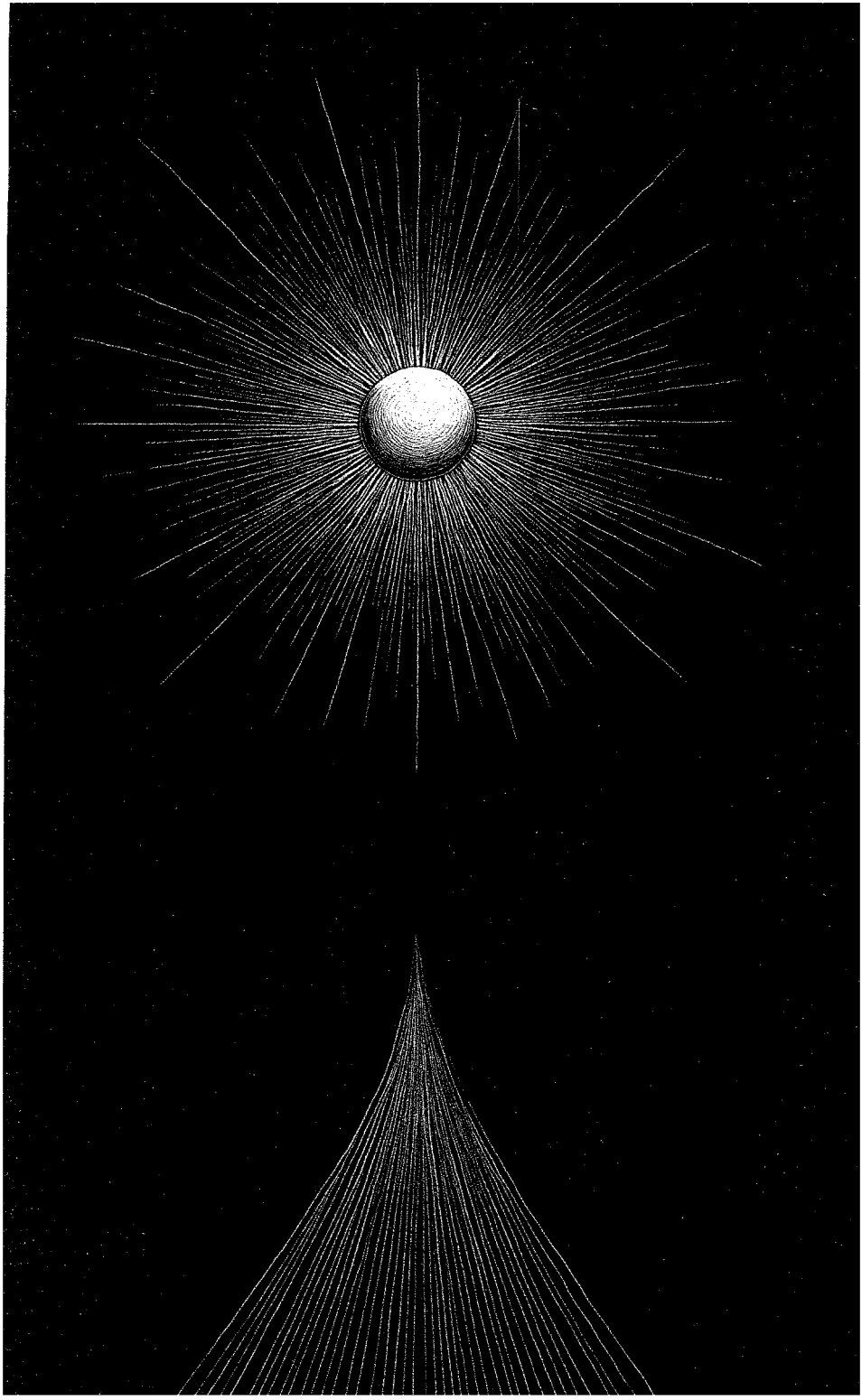
Ömrü boyunca o sandığı açarak içinden çıkıp babasını kurtarabileceğine inanan yanıyla savaş vermişti Devrim ve o gece bir sandığın içinde çaresizce saklanan o masum kızı gördüğünde onu kurtarmaktan başka çaresi yoktu. Bu kaderdi.

Eliz'i kurtarmak zorundaydı ve öyle de yapmıştı.

Bir kere yanına almıştı onu ve şimdi kaderine terk edemezdi...

"Okuduğum kitaplara,
duyduklarıma göre,
*Asla dikensiz olmazmış gerçek aşkın yolu..."**
Bir Yaz Gecesi Rüyası, SHAKESPEARE

* William Shakespeare, *Bir Yaz Gecesi Rüyası*, çev. Özdemir Nutku (İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2020), 6. -ed.n

15. BÖLÜM

Kardeşlerim

Eliz'in Anlatımıyla

Ellerim hâlâ sandalyeye sıkıca bağlıydı. Bileklerimin etrafındaki ipler öyle keskin düğümlenmişti ki her kıpırdayışımda derime daha da gömülüyor, ince ince acı veriyordu. Araf denen adam benden hiçbir cevap alamayacağını anladığında beni korumalarına emanet edip, "Akşam tekrar görüşürüz," diyerek gittiğinden beri içeride tek bir kelime konuşulmamıştı. Onun yerine sadece sessizlik ve nefesler vardı.

Depo kocaman ve boştu ama boşluk bile insanın üzerine çöken bir ağırlık gibi hissediliyordu. Tavandaki floresanların titrek ışığı beton zemine düşerken gölgeler adamların siluetlerini daha da ürkütücü hale getiriyordu. Kapıya yakın duran ikisi kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve neredeyse bir heykel gibi hareketsizlerdi. Diğer ikisiyse sigaralarını yakıp arada bir beni süzen gözlerle bekliyordu.

Gözlerimi kapatıp derin birkaç nefes almaya çalıştım ama mazot ve pas kokusu o kadar iğrençti ki nefes bile almak istemiyordum. Her şey içime çektiğim o kokunun ağırlığı kadar boğucu geliyordu. Bir an için gözlerimi açmamaya karar verdim çünkü açtığımda gördüklerim, kapattığımda zihnimde canlanan kâbuslardan bile daha kötüydü.

Zihnimde nedense Devrim'in yüzü belirdi. Önce o sert bakışları, sonra o aniden yumuşayan gözleri... Keşke bir şey söyleyebilseydim ona kaçmadan önce. Keşke... En azından bir not bırakabilseydim ve teşekkür edebilseydim...

Ama benim onun veya diğerlerinin hayatında bir yerim yoktu. Olmamalıydı da.

Depoda öylece oturduğum saatler boyunca defalarca kez belki dışarıdan birileri sesimi duyar diye bağırmayı düşündüm ama sonra buradaki adamların bana bakışlarını hatırladım, bağırırsam bu yalnızca onları eğlendirirdi, fazlası değil.

Sessizlik bu yüzden daha güvenliydi. Sessizlik o an tek sığınağımdı.

Fakat sessizlik çok uzun sürmedi. Kapı gıcırtılı bir sesle yeniden açıldı. Gözlerim halsizce deponun kapısına çevrildiğinde içeri girenin Araf Vural olduğunu anladım. Baştan aşağı süzdüm onu, nasıl birisi olduğunu anlamaya çalıştım. Devrim'le hikâyesi neydi acaba? Neden düşman olmuştu ona? Lale ile alakası neydi? Ondan hangi görüntüleri silmesini istemişti?

Araf adamlarına birkaç sessiz soru sorduktan sonra bir sandalye çekip karşıma oturdu.

"İyi dinlendin mi?" diye sordu.

Boş gözlerle baktım ona.

"Sandalyede mi?" Sesim mazot kokusunun içinden çıkmış paslı bir bıçak gibiydi.

Araf parmaklarını birbirine geçirip bir süre hiç konuşmadan yüzümü inceledi. Ardından başını azıcık yana eğdi.

"Bak güzel kız," dedi. "Benim acelem var, senin de dinlenmeye ihtiyacın var belli ki. O yüzden kısa konuşalım."

"Söylediğim gibi," dedim. "Sorularına bir cevabım yok. İstersen burada ölüme terk et beni. Yine de yapabileceğim hiçbir şey yok."

Gülümsedi. Cebinden küçük bir not defteri çıkarıp dizine bıraktı, kalemi tık diye açtı.

"Olsun," dedi. "Ben yine de tekrar tekrar sorayım. Japonya'da kaç yıl yaşadım demiştin?"

"Bir şey dememiştim," dedim.

Kâğıda not aldığını gördüm. Ne yazmıştı acaba, "*Cevap yok*," falan mı?

"Japonya'dan neyle geldin buraya? Hangi firma yani? Türk Hava Yolları mı?" diye sordu başını defterden kaldırmadan.

"Kâmil Koç," dedim. "Tekli koltuklarda geldim ama. Bayağı konforluydu. İkili koltukları sevmiyorum, yanına bir yabancı oturuyor falan..."

Araf onunla dalga geçtiğimi anlayarak başını iki yana salladı.

"Bak, Eliz Hanım. Benim peşinde olduğum şey sen değilsin. Sen, seninle beraber gelen bir anahtar gibisin. Kapıyı açıp kenara çekileceksin. Bu kadar."

"Herhangi bir kapıyı açabileceğimi sanmıyorum," dedim.

"Yanılıyorsun," dedi. "Bir konuşsan ne kapılar açarsın da..."

Başını kaldırıp adamlarından birine işaret verdi. Arkamda bekleyen adam, cebinden küçük bir çakı çıkarıp bileklerimdeki ipleri tek bir hamlede gevşetti ama tamamen çözmedi ve Araf'ın bakışıyla yeniden durdu.

"Böyle daha konuşkan olursun belki," dedi. "Hatta istersen bir kahve daha getirtebilirim sana. Bu sefer içeceksen tabii."

"Ben kahve içmiyorum. Çarpıntı yapıyor bana. Uykumu kaçırıyor."

Araf bir kez daha gözlerini devirdi.

"Sen hiç ciddi cevap vermez misin?" diye sordu. Omuzlarımı silktim. "O zaman su iç bari." Yanındaki sehpada duran kapalı su bardaklarından birini alıp açarak bana uzattı.

Bardağa bakmadım bile. Dudaklarım kuruydu, boğazım ateş gibiydi ama yine de bakmadım.

Araf dizindeki not defterini kapatıp ceketinin içine koydu.

"Devrim Ali Yöner," dedi adını söylerken, harfleri tek tek tarttı. "Onun hakkında konuşacağız. Ne saklıyor, kimden saklıyor, nerede saklıyor, o evde şu an neler dönüyor, hepsini konuşacağız."

"Sakladıkları bir şey olduğuna şahit olmadım," dedim tekdüze bir sesle.

"Ah." Başını usulca salladı. "O zaman niye sen bu odada, ellerin bağlısın? Seni saklamıyorlar mıydı herkesten?"

Cevap vermedim. Boynumda hâlâ at nalı kolyemin ağırlığı vardı sanki, o yokken bile... Bir zamanlar boynumun boşluğunu tamamlıyordu, şimdiyse o boşluk büyümüş, yerinden taşmıştı.

"Bak Eliz Hanım, benimle oynamak istersen," dedi. "Kuralları ben seçerim. Eğer bana Devrim hakkında bir şeyler vermezsen seni yarına kadar burada bu sandalyenin tepesinde aç susuz bekletirim."

"Bilmiyorum," dedim sessizce. "Herhangi bir şey bilmiyorum. Aç ve susuz kalmam da bir şeyi değiştirmeyecek."

Araf ayağa kalktı, yakınıma fazla gelmeden, çizdiği güvenli çemberin içinde dolaştı. Her adımda ayakkabısının tabanı zemindeki bir lekeyi es geçti, sanki bu deponun her bir milimini önceden ezberlemişti. Dönüp yeniden yüzüme yaklaştığında sesini bir ton düşürdü.

"Yarın gece bir sevkiyat var," dedi. "Burayı yarın akşama kadar boşaltmamız lazım, yani seni de alıp götürmemiz gerekecek buradan. O yüzden yarın akşama kadar bana bir cümle vermelisin. Yoksa sen de sevkiyat mallarıyla birlikte yola çıkacaksın."

"Sevkiyatlar nereye gidecek?" diye sordum alaycı bir tavırla. "Belki güzel bir yerse direkt onlarla gitmeyi tercih edebilirim..."

"Pekâlâ," dedi tahammülsüzce. "Belli ki şu an seninle konuşamayacağız. Yarına kadar bol şans, umarım bayılıp kalmazsın o sandalyede ve umarım doğru seçimi yapıp benimle konuşursun."

Tek kelime daha etmeden kapıya yöneldi ve çekip gitti Araf.

Kapı kapandığında bir uğultu kaldı geriye, sanki konuşmanın sesi duvarlara yapışmış da yavaş yavaş çözülüyordu. Bileklerimi kı-

pırdattım, ip gevşemişti ama bileklerim hâlâ acıyordu. Düğümün üzerinden tırnaklarımı geçirmeye çalıştım ama sürtündükçe canım daha çok yandı. Yine de denemeye devam ettim, her nefesimin içinde mazot kokusuna karışan tereddütlü bir kararlılık vardı.

Bir şekilde bu adamlara belli etmeden ellerimi ve ayaklarımı şu iplerden kurtarsam gece boyunca yakalayabileceğim herhangi bir fırsatta kaçamaz mıydım?

Siz söyleyin, kaçabilir miydim?

Dizlerimi milim milim öne ittim ama sandalyenin ayağı zemindeki bir çentiğe takılınca hafifçe gıcırdadı. Kapıdaki adamdan bir homurtu gelince korku içinde durdum ve nefesimi tuttum.

Avuçiçlerim ter içindeydi. Bir süre sessiz kalmam işe yaramış gibiydi çünkü adamlar benimle ilgilenmeyi kesmiş, kapıda kendi kendilerine sohbet etmeye devam ediyorlardı.

Dizlerimi bir kez daha ileri ittim ve hareketin sesini öksürüğümle kamufle etmeye çalıştım. Sanki kıpırdandıkça ipler her seferinde biraz daha gevşiyordu ya da bana öyle geliyordu.

"Hey!" diye bağırdığını duydum kapıdaki adamlardan birinin. "Ne kıpırdanıyorsun? Yerinde dur!"

"Ayağıma kramp girdi," dedim sesimi ince bir sızı gibi çıkararak. "Bileklerim uyuştu da. Boğazım da kötü, o yüzden öksürüyorum arada."

Ben dünyadaki en kötü yalancıydım!

Önce bir küfür duyuldu. Sonra sessizlik. Yine de hareket etmemi pek ciddiye almamış gibilerdi. Sonuçta ellerim ve ayaklarım bağlıydı, kapıda da onlar vardı, iplerden kurtulsam bile ne yapabilirdim ki? Duvarların içinden geçecek halim yoktu.

"Dayan," diye fısıldadım kendi kendime. Bundan da kurtulacaktım, değil mi?

DEĞİL Mİ?

Sandalye bir kez daha gıcırdayınca başımı kaldırıp kapıya baktım. Kapıdaki gölge yerinden kıpırdamamıştı ama bu umutsuz

çabamın beni bir yere ulaştırmayacağını da anlamıştım. İpler başta ben hareket ettikçe gevşiyor gibi gelse de şu an hiçbir fark olmadığını görebiliyordum.

Ruhumun boğulduğunu hissediyordum, kalbimin bir kapana sıkıştığını...

Başımı kaldırıp umutsuzca deponun tavanına baktım. Annemi anımsamaya çalıştım, arkadaşlarımı, kedimi... Sonra Oya ablaya dair bir merak hissettim içimde, acaba iyi miydi? Devrim, Deha, Demir, Ömer... İyiler miydi?

Peki ya ben? İyi değildim, biliyordum ama olacak mıydım?

Kurtulabilecek miydim buradan?

Işığımı tekrar yakabilecek miydim?

Karanlığa ve umutsuzluğa kapıldığım o an ayak bileklerimde hissettiğim titreşimle başımı eğdim. Bileklerime bağlı düğüm lifinin bir teli bir anda kopuvermişti!

Ben şok içinde ayak bileklerime bakarken içim yeniden umutla doldu. Belki de çabalarım hiç de boşa değildi ve belki de bu bana gönderilmiş bir mesajdı.

Ve galiba içimdeki ışık... yeniden yanmak istiyordu.

Yakardık, değil mi? Yakardık...

Yazarın Anlatımıyla

Yazlık evin koridorlarında bir panik havası hâkimdi. Her köşeden farklı bir ses yükseliyor, güvenlik ekibinin telsizlerinden akan cızırtılar gerilimi daha da artırıyordu. Devrim'in yüzü her geçen dakika daha çok geriliyordu. Sakin görünmeye çalışsa da gözlerinin altında biriken öfke ve endişe onu ele veriyordu.

İçinde anlam veremediği bir bağ hissediyordu Eliz'e karşı, içinde bir yerlerde sanki onu korumaktan başka çaresi yokmuş gibiydi.

Ara ara cebindeki at nalı kolyesini çıkarıp bakıyordu ama neden baktığını bile bilmiyordu.

Arabada oturup haber beklemeye de tahammülü kalmamıştı, dayanamayıp arabadan inmiş ve işin başına geçmek için tekrar harekete geçmişti.

Demir ve Deha güvenlik ekibini organize etmeye çalışıyor; bahçeyi, sahil yolunu ve marina girişini taratıyorlardı. Ömer ise kontrol odasında kameraların başına geçmişti ve parmakları titreyerek geriye sardığı görüntülerde tek bir ipucu arıyordu.

Hiçbiri Devrim öyle istediği için aramıyordu Eliz'i, Eliz'e gerçekten ısınmışlardı.

Ömer sonunda yangın merdiveninin kör noktasına yakın kalan bir kameradan bulduğu bulanık ama netleşmeye başlayan görüntüde Eliz'in siluetini gördü. Ve evet, Devrim düşüncelerinde haklıydı... Lale, Eliz'in yanı başındaydı.

"Buldum..." diye fısıldadı Ömer kendi kendine. Kalbi hızlanmıştı. Gözlerini kırpmadan ekrana eğildi. Eliz sarı fularını elinde sıkı sıkı tutarken merdivenlerden iniyor, yanındaki Lale ise ona hızlı adımlarla eşlik ediyordu.

Devrim'in ağır adımlarla içeri girdiğini fark etmeyip kendi kendine konuştu Ömer.

"Allah'ın belası kadın!"

Ömer söylenirken Devrim'in gölgesi arkasına düştüğünde irkilerek döndü.

"Bir şey buldun mu?" dedi Devrim, o kadar dalgındı ki Ömer'i duymamıştı bile.

Ömer telaşla ekranı gösterdi, sesi boğuk ama hiddetliydi. "Abi burada. Eliz'i o götürmüş. Lale..."

Devrim bir an donup kaldı. Görüntüde Eliz'in yüzü belli belirsizdi ama fuları... o sarı fular, tanınmayacak gibi değildi. Eliz'in merdivenlerden inişi Devrim'in kalbine bir bıçak gibi saplandı. Yumruğunu sıkarken parmaklarına verdiği zararın farkında bile değildi.

Devrim öfkeyle ekrana bakarken Deha ve Demir kapıda belirdi.

"Buldunuz mu?" diye sordu Demir.

Ömer başını salladı.

"Lale Hanım ile çıkmışlar."

"Hanım deme şuna!" dedi Deha öfkeyle.

Deha'yla Demir de ekranın başına eğildiklerinde Ömer diğer kameraya geçti ve Lale ile Eliz'in arabaya binme görüntüsünü açtılar.

"Birkaç mobese görüntüsünü de incelettim tanıdıklara," dedi Ömer. "Arabası Kocaeli tarafında görülmüş en son."

Ortamdaki sessizliği yalnızca cihazların mekanik uğultusu dolduruyordu.

Devrim öfkesini kontrol etmekte zorlanıyordu. Gözlerini ekrandan ayırmadı, her kareyi içine işler gibi izliyordu. Öyle ki sanki Eliz'in o anda oradan dönüp kameraya bakmasını, onunla bir şekilde göz göze gelmeyi istiyordu.

"Abi..." dedi Deha. "Lale bu işi tek başına yapmadıysa... ya Eliz'i hakikaten de Vetrov'un adamlarına götürdüyse?"

"Ya da bambaşka birine..." diye ekledi Demir.

Devrim gözlerini kısarak ekrana bir kez daha baktı. İçinde yıllar önce annesinin sandığında saklanırken hissettiği o boğulmuşluk duygusu kabarıyordu.

Ama bu kez o sandıktan çıkmayı, nefes almayı seçti.

"Kim olursa olsun," dedi Devrim. "Bu işin içindeki herkese bedelini ödeteceğim. Kimse benim evimden benim misafirimi alamaz."

"O zaman çıkıyor muyuz?" diye sordu Ömer.

Devrim hiçbir şey söylemeden kapıya yöneldiğinde üçü de peşinden ilerledi.

"Abi tek arabayla mı gidelim?" dedi Deha koştururken.

"Yok canım," dedi Ömer. "Zaman kaybetmemek için ayrılalım, birkaç araba daha çıksın hatta bizim adamlardan..."

Devrim arabasının yanı başına geldiğinde durdu.

"Başka arabaya gerek yok," dedi keskin bir sesle. "Eliz'in nerede olduğunu biliyorum."

Demir, Deha ve Ömer soran gözlerle birbirlerine baksa da Devrim bıraktığı soru işaretlerine aldırmadan arabanın sürücü koltuğuna geçti.

Normalde yanında Ömer olduğunda arabayı Ömer'e kullandırtırdı ama bugün arabasını başkasının kullanmasına bile tahammül edemeyecek kadar öfkeliydi.

Ömer sağına, Deha ve Demir de arka koltuklara geçer geçmez daha onlar kapılarını bile kapatamadan arabayı çalıştırdı Devrim Ali.

Araba yazlık evden çıktıktan sonra kıyı yolunu geride bırakıp şehrin daha ıssız, yüksek ağaçlarla çevrili bir bölgesine girdi. Yol boyunca kimse konuşmamıştı. Motorun homurtusu ve tekerleklerin sert asfalta sürtünmesi aracın içindeki gerilimi de harlıyordu âdeta. Ömer arada bir arka koltuktaki Demir ve Deha'ya bakıyor, dudaklarını kıpırdatmadan bir şeyler fısıldıyordu.

Ömer'in ikizlere fısıldadığı şeyler de genelde şöyle oluyordu: "Çok sinirli! Bittik biz!"

Yaklaşık yarım saatlik sessiz bir yolculuğun ardından yüksek çam ağaçlarının arasına gizlenmiş geniş bir malikâne kapısı belirdi. Kapının önünde siyah takım elbiseler içinde iki güvenlik görevlisi bekliyordu. Otomatik bariyerin hemen arkasındaysa ağır demir kapılar vardı.

Araç kapıya yaklaşınca güvenlik ellerini kaldırıp işaret etti.

"Kime geldiniz?" dedi öndeki sert bir sesle.

Devrim hiç fren yapmadan camı indirip güneş gözlüğünü burnunun ucuna doğru düşürdü. Gözlerinin keskin bakışı adamların gözlerine doğrulduğunda görevli tek bir an bile tereddüt etmedi. Gözlerindeki sertlik bir anda saygıya dönüştü.

"Kapıyı açın!" dedi yanındaki diğer adama. "Hoş geldiniz Devrim Bey."

Kapılar ağır bir gıcırtıyla yana kayarken Devrim arabayı hiç yavaşlamadan içeri sürdü. Asfalt yol, geniş çimenliklerin arasından kıvrıla kıvrıla malikânenin önüne çıktı.

Araba durduğunda koşar adım gelen telaşlı bir kadın görevli onları karşıladı. Nefesi kesilmiş gibiydi. Devrim aracın kapısını sert bir hareketle açıp indi. Siyah ceketi omuzlarında dalgalanıyordu, güneş gözlüğünü yavaşça gözünden çıkarırken yüzündeki karanlık ifade görevliyi iyice tedirgin etmişti.

"Nerede?" dedi Devrim tek kelimeyle.

Görevli başını eğdi.

"Atölyede, efendim."

Devrim arkasından inen Ömer, Demir ve Deha'ya bakmadan sert adımlarla ilerledi. Çimenleri kesen taş yolda Devrim önde, Deha, Demir ve Ömer ise arkada, yan yana olmasa da aynı hızda yürüyorlardı ve onlar yürürken ayak sesleri âdeta havada yankılanıyordu.

Malikânenin arka tarafında, sıradan bir kış bahçesi gibi görünen geniş ve bol camlı taş bir bina vardı. Kapısına yaklaşıldığında çekiç sesleri ve yoğun bir metal kokusu duyuluyordu.

Görevli kapıyı açarken geriye çekildi ve Devrim tek kelime etmeden içeri girdi.

Atölye loş ışıklarla aydınlatılmıştı. Masaların üzerinde dağınık aletler, ahşap parçaları ve yarım kalmış modeller vardı. Ortadaysa siyah gömleğinin kollarını sıvamış, masaya yaslanmış bir adam duruyordu.

Elleri sakince ceplerindeydi. Adam sanki onları haftalardır bekliyormuş gibi bir dinginlikle doğruldu.

Bu adam... Araf Vural'dı.

Yüzünde kendinden emin bir gülümseme vardı. Gözleri karşısındaki dörtlüyü tek tek süzdü ve en sonunda Devrim'in üzerinde durdu. Bakışlarında öfkeden ziyade daha çok tanıdık bir alay vardı.

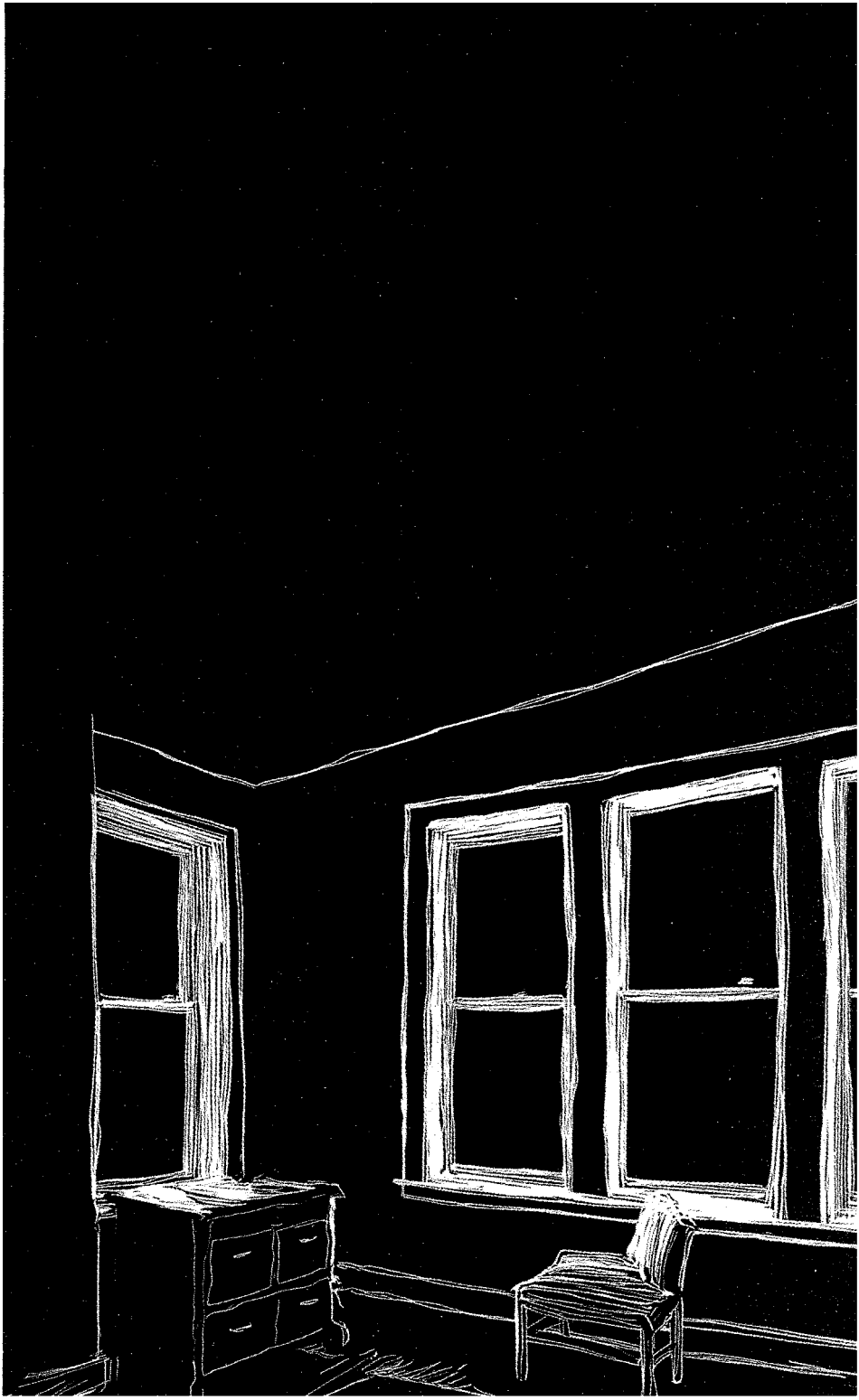
Bir anda o sözler döküldü dudaklarının arasından...

"Hoş geldiniz, kardeşlerim. Sonunda bir abiniz olduğunu hatırladınız."

Demir öfkeyle bir adım atacak oldu ama Devrim elini kaldırarak onu durdurdu. Atölyenin ağır havasında iki tarafın karşılaşması bir satranç oyununun ilk hamlesi gibiydi ve o ilk hamle yapılmıştı.

Devrim Ali Yöner ve Araf Vural... Aynı anneden ama farklı babalardan olan iki kardeş yıllar sonra karşı karşıyaydı...

Devrim'in kendisine yıllar önce düşman olan abisinin ayağına kadar gelmesininse tek bir sebebi vardı. Yıllar boyunca onu buraya hiçbir gücün getirtemeyeceğini söylese de şimdi yalnızca tek bir şey için buradaydı... Eliz Sonay.

16. BÖLÜM

Altın Kancalar

Atölyenin ağır havası karşı karşıya gelen iki tarafın bakışlarıyla daha da ağırdı artık. Bir yanda Devrim, Deha, Demir ve Ömer... diğer yandaysa onları ayağına getirtmenin hazzını yaşayan Araf.

Loş ışık yüzlerini seçilir kılarken geriye kalan her şeyi belirsizliğe gömüyordu. Sessizlik o an yaşanabilecek her türlü gürültüden daha keskin, daha tehlikeliydi.

Araf'ın dudaklarındaki gülümseme yılların öfkesini gizlemek ister gibiydi. Oysa gözlerinde geçmişe duyduğu öfkenin izleri saklıydı. Devrim'in karşısında sakin görünmesine rağmen içinden yükselen hırs fırtınası onu yiyip bitiriyordu.

Devrim'in yumruğuysa hâlâ sıkılıydı, damarları bileklerinden kabarıyordu âdeta. Onu ayakta tutan tek şey Eliz'in onun yardımına ihtiyacı olduğunu bilmesiydi.

Binlerce yıl gibi süren o sessizliğin ardından ilk konuşan Araf oldu.

"Yıllar sonra karşımdasın, kardeşim. Seni buraya getiren sebep ne acaba?"

"Biliyorsun," dedi Devrim tekdüze bir sesle.

Araf keyifli bir kahkaha attı.

Tam o an Demir bir adım öne çıkmak istedi ama Devrim'in tek el hareketi onu yerinde kalmak zorunda bıraktı. Deha'nın

yüzünden öfke, Ömer'in yüzündense endişe okunuyordu. Araf yüzünde alaycı bir gülümsemeyle hepsini tek tek süzdü. Sonunda gözleri Devrim'in üzerinde sabitlendi.

Araf, Devrim, Deha ve Deva... Aynı anneden doğmuş ama farklı hayatlar yaşayarak büyümüş dört kardeş... Yıllar sonra karşı karşıyalardı. Araf nihayet bir kez daha söze girdi ama bu sefer öfkeli yanını göstermeye başlamıştı kardeşlerine.

"Hani hiçbir güç seni benim ayaklarıma getiremezdi Devrim? Ne oldu şimdi?" Araf Vural acımasız bir sesle devam etti. "Zaafın mı oldu bu kız senin?"

Devrim önce cevap vermedi. Gözleri hiç kırpılmadan abisinin yüzünde asılı kaldı. Yılların yükü ve aralarındaki o derin uçurum kelimelerden çok daha gürültülüydü. Üstelik Araf'ın bu cümlesi aslında bir itiraftı, bu sözleriyle resmen Eliz'in kendi yanında olduğunu kabul ediyordu.

"Kız nerede?" diye sordu Devrim bastırmaya çalıştığı öfkesiyle. "Onun bizimle hiçbir ilgisi yok. Yanlış kişiyi alıkoydun, Araf Vural."

"Yanlış kişiyi alıkoysam seni ayaklarıma getiremezdim, Devrim. Demek ki doğru bir hamle yapmışım."

Araf cebinden eski bir çakmak çıkarıp sigarasını yaktı ve sonra çakmağı kapatıp gülümsemeye devam etti.

Devrim içten içe öfkeden delirse de sakin kalmak zorunda olduğunu biliyordu. Üstelik içten içe Araf'ın konuşurken ne kadar haklı olduğunun farkındaydı Devrim ve kendisi de anlam veremiyordu buna. Bir ay önce tanımadığı bir kız için nasıl olmuştu da düşmanı gibi gördüğü abisinin ayaklarına gelmişti?

Araf kardeşinin zayıf noktasını bulmuş gibi gülümsemesini genişletti.

"Merak etme..." dedi alçak bir sesle. "Misafirini iyi ağırlıyorum. Ama bundan sonrası için aynı sözü veremem tabii. Kızın kaderi senin ellerinde."

Devrim ve Araf arasındaki gerilim giderek artarken her şey bir satranç oyunu gibi ilerliyordu. Sanki bu bir mübadeleydi ve ilk taşı Araf oynamıştı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Devrim sakin görünmeye çalışarak.

"Ben öyle büyük şeyler istemem kardeşim, bilirsin beni."

"Gevelemeyi kes de söyle," dedi Devrim, sesi artık daha net çıkıyordu. "Kızı bırakmak için ne istiyorsun?"

Araf başını hafifçe yana eğdi ve gülümsedi.

"İşte özlediğim şey bu..." dedi. "Yaramaz kardeşlerimin sivri dili. Demek ki kanımızda aynı ateş dolaşıyor hâlâ."

Deha yumruklarını sıkarak ileri çıktı. "Bizimle aynı kanı taşıyorsun diye seninle aynı havayı daha fazla solumaya devam etmek zorunda değiliz, konuş da gidelim."

Araf onlara doğru bir adım yaklaştı, insanı öfkeden delirten umarsız bakışları Devrim'in üzerinde durdu.

"Sofranızda bir eksik olduğunu siz de biliyorsunuz," dedi. "Bir gün bana dönmek zorundaydınız ve o gün bugünmüş. Ama yine de söylemeliyim, sizi ayağıma getirenin çelimsiz sıradan bir kız olması beni şaşırttı... Üstelik hayatında Lale gibi bir kadın varken o kızı metresin yapmak..."

İşte bu cümle Devrim'in sabrını taşıran son damla oldu. O cümleyi duyduğu an Araf'ın yakasına yapıştığı gibi karşılarında duran ahşap duvara yapıştırdı onu.

"Ne diyorsun lan sen?" dedi. "Sana kızın bizimle alakası yok demedik mi!?"

"Tamam, tamam, tamam!" dedi Araf ellerini havaya kaldırarak.

Ömer, Devrim'i sakinleştirmek için kollarından tutarken Deha ve Demir daha çok keyifli bir maç izliyor gibiydi.

"Kızın bizimle alakası yok!" dedi Devrim bir kez daha. "Söyle bakayım anlamış mısın?"

Elleri Araf'ın yakasını bırakmıyordu, üstelik Araf, Devrim'in yanında o kadar kısa kalıyordu ki ellerinin arasında kaybolmuş gibiydi.

"Tamam!" dedi Araf bir kez daha "Kızın sizinle alakası yok."

Devrim Araf'ın yakasını bırakmadan gözlerini kısmış halde yüzüne baktı. Sesinde buz gibi bir sertlik vardı.

"Biz üç kardeşiz. Senin yerin çoktan mezara gömüldü, Araf. Şimdi son kez soruyorum sana, kız nerede?"

Atölyedeki hava bir anda ağırlaştı. Aralarındaki tansiyon bir hamlede kopacak kadar gergin, bir hamlede yeni bir oyuna dönüşecek kadar da esnekti.

"Önce bir yakamı bırak," dedi Araf Devrim'i sakinleştirmeye çalışarak. "Sonra ne istediğimi dinle, kabul edersen kızı almaya gideriz."

Devrim, Araf'ın gözlerine dolup taşan bir öfkeyle bakmaya devam etse de kollarını tutan Ömer'in sessiz ısrarıyla ellerini çözdü. Gerginlikten düğümlenen boğazına rağmen yutkundu ve bir adım geri çekildi.

"Sakin ol abi," dedi Ömer. "Değmez."

"Ömer doğru söylüyor *abi*," dedi Deha "abi" kelimesini vurgulayarak. "Değmez."

Araf burnunu çekerek öfkeyle güldü ve nihayet konuşmaya karar verdi. Sesinde yılların kini vardı ama aynı zamanda dudaklarının kenarında küçümseyici bir gülümseme de asılıydı.

"Biliyor musunuz..." Araf kardeşlerine dönerek devam etti. "Beni bu noktaya getiren siz değilsiniz. Beni bu noktaya getiren şey sizin her nefes alışınızda taşıdığınız o soyadı. YÖNER..."

Bu isim dudaklarının arasından bir hakaret gibi çıkmıştı.

Devrim gözlerini kısmış, sabırsızca dinliyordu onu. Deha ve Demir ikilisi Araf'ın cümlelerini kesmek için sabırsızlıkla bekliyordu ama Devrim tek bakışıyla hepsini susturdu.

Aralarındaki gergin sessizlik sürmeye devam ederken atölyenin kapısında otuzlu yaşlarda sarışın, şık giyimli bir kadın göründü, kadının endişesi yüzünden okunuyordu.

"Araf..." dedi korkuyla.

Araf kapıdaki kadını görünce gülümsemesi büyüdü.

"Ooo," dedi. "Gel sevgilim. Seni kardeşlerimle tanıştırayım."

Kadın yutkunarak içeri girdi, odadaki herkesin gerginliği giderek tırmanıyordu. Araf konuşurken sarışın kadın çoktan içeri girip Araf'ın yanında yerini almıştı.

"Bu," dedi Araf. "Nişanlım Feride. Bunlar da benim kardeşlerim Devrim, Deha ve Deva."

Deha, Araf'ı tahamülsüzce düzeltti. "Onun adı Demir."

"Tamam," dedi Demir. "Sakin ol şampiyon."

Deha öfkesini içine atıp geri çekilirken Araf gülüyordu. "Baştan alayım o zaman," dedi. "Bunlar kardeşlerim Devrim, Deha ve Demir. Bu da Devrim'in sağkolu Ömer."

"Memnun oldum," dedi kadın çekingen bir sesle.

Kimseden ses çıkmayınca Ömer boğazını temizledi. Araf derin bir nefes alıp nişanlısına döndü. "Sana kardeşlerimle olan hikâyemi hiç anlatmadım, değil mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi kadın. "Ama isterseniz ben sizi daha fazla rahatsız etmeden gid..."

Araf anında sözünü keserek, "Dedemizin kim olduğunu hatırlıyorsunuz değil mi?" diye sordu kardeşlerine dönüp. "Gökleri savunan, orduların önünde eğildiği adam... Alihan GÖKTAY." Sonra nişanlısına döndü ve anlatmaya başladı. Devrim, Deha, Demir ve Ömer huzursuz bir sessizlik içinde dinliyorlardı Ömer'in tüm geçmişlerini masaya serişini.

"Bizim dedemiz dünyanın en büyük hava savunma sistemi üreticilerinden biriydi. Zamanında dünyanın birçok ülkesi onun hava savunma uçaklarını almak için sıraya girmiş. Rusya, Macaristan,

Polonya..." Durdu, hayranlık dolu konuşması hızla öfkeye dönerken konuşmaya devam etti. "Ve ben o adamın ilk torunuydum. İlk... ama istenmeyen."

Sesindeki nefret tüm odada hissediliyordu.

"Annemiz..." dedi. "Öyle gösterişli, öyle havaiymiş ki hangi ortama girse gözler hep ona çevrilirmiş. Sonuçta babası ülkenin en saygıdeğer en ünlü işadamlarının başında geliyordu. Benim babam da dedemin şirketinin başmühendisiymiş. Herkes gibi o da âşık olmuş o dönem anneme. Annem de ona... Her şey çok hızlı ilerlemiş. Annem hamile kaldığını öğrendiğindeyse babam bunu istememiş. Annemin egosunun altında ezileceğinden, hayatının mahvolacağından korkmuş. Bir anda her şeyi bırakıp kimseye haber vermeden yurtdışına gitmiş."

Devrim'in yumruğu titremeye başlamıştı çünkü konunun kendi babasına doğru ilerlediğinin farkındaydı.

"Babam oradan kaçarcasına ayrılınca dedem babamın yerine yeni bir başmühendis getirmiş. O da hikâyenin gidişatından anlayacağın üzere... Kardeşlerimin babası, Edmon Yöner."

"Bundan sonra kelimelerini seçerek devam etsen iyi olur," diye uyardı Devrim dişlerinin arasından.

Araf umursamazca devam etti. "Onların babası çok daha iyi bir mühendis olsa gerek ki şirketin o yılki geliri beşe katlanmış. Böyle olunca Edmon Bey de hemen dedemin gözüne girmiş ve annem de babamın gidişinin acısını kardeşlerimin babalarına sığınarak atlatmış. Fakat o sıralar ben annemin karnındaydım tabii. Bu yüzden apar topar bir düğün yapılmış ki kimse bu çocuk kimden demesin, sorular cevap bulsun... Ben doğduktan kısa bir süre sonraysa babam annemin yeni bir evlilik yaptığını duyup beni ondan almak için Türkiye'ye gelmiş."

Araf ufak bir kahkaha attı.

"Kıskançlık uğruna yani... Sırf annem bir başkasıyla evlendi diye beni almak ve İngiltere'ye götürmek istemiş. Dedem de ona

demiş ki: '*Eğer bu çocuğu götürürsen o artık benim torunum olmayacak. Mirasımdan menedilecek. Bizimle hiçbir bağı kalmayacak.*' Babam yine de beni almak istemiş. Ve öyle de yaptı... Aldı ve uzaklara götürdü beni. O gün, o lanet gün... benim kaderim çizildi. Babam İngiltere'ye gittiğimizde kendini toparlayamadı. Verdiği yanlış kararların pişmanlığı altında ezildi yıllar boyunca. Onu ayık gördüğüm bir günüm bile olmadı. En sonunda İngiltere'de yaşadığımız binadaki komşularımızın ihbarları üzerine beni orada bir çocuk esirgeme kurumuna aldılar ve siz burada, dedenizin kanatları altında büyürken ben orada bir başıma büyüdüm..."

Araf öfkeli gözlerini Devrim'in üzerine dikti.

"Dedem olacak o adam ölürken bile şirketi annemize değil, sizin babanıza bıraktı. Şu an arkanızı dayadığınız o imparatorluk benim ellerimden alınmış bir miras. Ve siz... siz dedemin sofrasında büyüdünüz. Bense açlıkla, öfkeyle ve intikamla büyüdüm."

Devrim sessizce abisine bakıyordu. İçinde dalga dalga kabaran öfkeyi bastırmaya çalışırken kalbinde bir sızı hissetti. Çünkü Araf'ın anlattığı her şey annelerinin gölgesine gömülmüş bir gerçeğin yankısıydı.

"Sana payını verdik," dedi Devrim net bir sesle. "Daha ne istiyorsun?"

"Çocukluğumu," dedi Araf.

"Senin hesabın babanla," dedi Devrim sakin bir sesle. "Bizimle değil."

Araf öfkeyle burnunda solurken yanındaki kadın burada bulunmaktan iyice rahatsız olmaya başlamıştı.

"Sizinle bir hesabım olduğunu söylemedim zaten," dedi Araf. "Sizinle derdim olduğunu düşünen sizsiniz."

Öfkesini tutamayan Deha bir anda öne atıldı. "Ulan o yüzden mi adamlarına büyüdüğümüz evi yaktırmaya çalıştın?" Demir, Deha'yı kolundan tutup geriye çekti.

"Ha o mu?" dedi Araf. "Kardeşler arasında olur öyle şeyler..."

"Araf..." dedi Devrim sakin kalmaya çalışarak. "Biraz daha devam edersen sana kardeşler arasında olmaması gereken şeyler yaşatmak zorunda kalacağım."

Araf tekrar gülmeye başladı. "Sakin ol aslanım!" dedi. "Yengen burada. Ayrıca o gün sizin evde olmadığınızdan emin olmalarını söylemiştim. Sonuçta kardeşlerimsiniz."

Devrim sabrının son raddesinin de aşılmasıyla bir kez daha Araf'ın yakasına yapıştı. Kadın çığlık atarak kenara çekilirken Ömer de Devrim'in kollarına sarılmıştı.

"Abi yapma!" dedi Ömer. "Kadın var odada."

"Tamam, tamam, tamam!" dedi Araf bir kez daha ellerini kaldırarak. "Sustum, tamam!"

"Bak ellerimi çekeceğim ama zırvalamayı keseceksin, anladın mı?" dedi Devrim. "Ne istiyorsan söyleyeceksin, sonra da bizi kıza götüreceksin."

"Tamam!" dedi Araf.

Devrim ellerini abisinin yakasından çekerken sessiz bir küfür savurdu. Artık sabrı kalmamıştı.

"O zaman söylüyorum," dedi Araf. "Basit bir şey istiyorum. Merak etme..." Kimseden ses çıkmayınca Araf üstünü başını düzeltirken boğazını temizledi.

"Söyleyecek misin yoksa biraz daha hazırlık yapacak mısın?" dedi Demir üstünü başını düzelten Araf'a karşı.

Demir'in cümlesini hiç umursamayan Araf nihayet söze girdi. "Büyük bir şey istemiyorum. Tek istediğim... *Altın Kancalar.*"

Odaya çöken sessizlik, Araf'ın "*Altın Kancalar*" sözleriyle bir anda bıçak gibi kesildi.

Devrim'in gözleri öfkeden deliye dönmüş gibiydi. Deha, Demir ve Ömer de aynı durumdaydı. Zira ***Altın Kancalar*** babaları Edmon Yöner'in tasarladığı ilk savaş uçağının ismiydi.

O zamanlar kimseye satılamamıştı ve şimdi yaşadıkları malikânenin büyük garajında bir hatıra olarak saklanıyordu.

Hepsi öfkeden nefeslerini tutmuştu. Bu istek yalnızca bir talep değildi; ailelerinin geçmişine, babalarının hatırasına, hepsinden önemlisi yıllarca sakladıkları bir emanete yapılmış bir hakaretti.

Devrim, Araf'a ondan tiksinir gibi baktı. Yumruklarını sıkıyordu ve sesini kontrol etmeye çalışsa da boğazından çıkan her kelime öfke ile titreşiyordu.

"*Altın Kancalar*..." dedi. "Senin kirli ellerine bırakacağım son şey."

Araf gülümsedi. Dudaklarının kenarında küçümseyici bir kıvrım belirdi. "Babanızın tasarladığı ilk uçak... Kimseye satamadığı... Belki de onun bu hayattaki tek başarısızlığı. Ve ben sizin babanızın tek başarısızlığını burada, evimde görmek istiyorum."

Devrim öfkeyle yakasına tekrar sarılacak gibi oldu ama Ömer yine araya girdi. Deha ise dişlerini sıkarak öne atılmıştı, Demir'in kolu olmasa çoktan yumruğunu savurmuştu. Devrim'in sözleri odadaki gerilimin zirveye ulaştığının kanıtıydı.

"Sana babamla ilgili söylediklerine dikkat et demedim mi lan ben!" Devrim onu tutmaya çalışan Ömer'in kolları arasında bağırıyordu.

"Ah Devrim..." dedi Araf dalga geçer gibi. "Benim kanı deli akan kardeşim. Her şeye sahip olmanız yetmedi mi? Bari istediğim tek şey de benim olsun."

Devrim bir anlık öfkeyle ileri atıldığında göz göze geldiler. Araf'ın gözlerinde öyle bir meydan okuma vardı ki sanki yıllardır beklediği an buydu.

"*Altın Kancalar* benim hakkım," dedi Araf. "Sonuçta üzerinde dedemin soy ismi yazıyor ve sizden istediğim tek şey yıllardır sakladığınız bir hurdayı bana vermeniz. Buna bile dayanamıyorsunuz."

Devrim'in sesi buz gibi odaya bir kıvılcım gibi düştü. "Ona bir daha hurda dersen senin hayatını sikerim!"

Araf ise umursamazca omuz silkti.

"Ne dersen de. Seçim senin, kardeşim. Ya kızı alırsın ya da gururuna sarılıp kaybedersin. Üstelik şu an..." dedi Araf kolundaki *Rolex* saate bakarak. "Bayağıdır da aç. Umarım açlıktan bayılmamıştır."

Bu cümle atölyedeki havayı iyice ağırlaştırdı. Devrim'in öfkeden titreyen elleri birer yumruğa dönüştü ve ansızın geri çekildi. Kardeşlerine sert bir bakış attı.

"Çıkıyoruz," dedi.

Ömer tereddütle baktı ama Devrim'in kararlı yüzü karşısında bir şey diyemedi.

Deha öfke içinde söylenirken Demir aralarındaki en sakinleriydi. O da öfkeliydi ama bunu en iyi kontrol edebilen hep Demir olurdu zaten. Hep birlikte atölyeden çıkıp geniş bahçeye doğru ilerlediler. Gergin adımları bahçenin taş yolunda yankılanıyordu âdeta.

Kapıya vardıklarında Devrim cebinden sigarasını çıkarıp yaktı. Herkes büyük bir gerginlik içinde sakin kalmaya çalışıyordu. Uzun bir sessizlik oldu çünkü hepsinin kafa dinlemeye ihtiyacı vardı.

Devrim elindeki sigaradan derin bir nefes çekti ve dumanı sertçe havaya bıraktı. "Başka türlü alamayacağız onu," dedi.

Deha bir anda şaşkınlıkla Devrim'e döndü. "Abi tamam, Eliz'i ben de sevdim ama bunun başka bir yolunu bulmak zorundayız. Sırf Eliz'i almak için babamızın emaneti olan uçağı mı vereceğiz bu şeref yoksununa?"

Demir araya girdi, sesi titrek ama gerçekçiydi. "Deha... Eliz onun elinde. Çocukluğu kötü geçti diye bizi suçlayıp evimizi yakmaya çalışan adam Eliz'e neler yapmaz."

Devrim sigarasını elinde sıkarken parmakları sinirden titriyordu.

"Eliz'i başka türlü vermeyecek bize," dedi kendinden emin bir sesle. "Aklına koymuş, kızın benim zaafım olduğuna inandırmış kendisini. Ona âşık olduğuma inanıyor belli ki. Eğer ona istediğini verip Eliz'i almazsak bana olan bütün nefretini ondan çıkaracak."

"İstediği şey babamızın bize en büyük emaneti," dedi Deha çaresizce. "Babamın hayatında tasarladığı ilk savaş uçağı."

Kimse bunu istemiyordu ama herkesin hemfikir olduğu bir nokta vardı, Eliz'i başka türlü alamayacaklardı. Ömer söze girdi.

"Belki bir şeyler yapabiliriz... *Altın Kancalar*'ı gerçekten vermeden... sadece zaman kazanmak için söz verebiliriz."

Devrim başını salladı.

"Zaman kazanmak için evet ama şunu bilin... Araf sadece pazarlık yapmaz. Eğer kandırıldığını hissederse Eliz'i gözümüzün önünde harcar. Benim onunla oyun oynama lüksüm yok."

Deha bozularak söze girdi. "Araf haklı belki de... Gerçekten zaafını bulmuş senin. Başka türlü teslim olmazdın ona."

Devrim sigarasını yavaşça yere attı ve ayağıyla ezdi. Bakışları akşamın karanlığından daha karanlıktı.

"Ben kimseye teslim olmuyorum," dedi. "Üstelik bir zaafım falan da yok benim Deha, kendine gel. Bırakalım da kızı öldürsün mü?"

Deha aslında anlıyordu onu. Anlıyordu ve Eliz'in kurtulmasını da fazlasıyla istiyordu ama babasının emanetini Araf'a vermek bu dünyada istediği son şeydi.

"*Altın Kancalar*..." dedi Devrim, sesi boğuk ve ağırdı. "Bir uçağın adı değil. Babamızın bize emaneti, bunu sizden çok daha iyi biliyorum. Ve size söz veriyorum, onu bir gün Araf'tan geri alacağım."

Devrim kararını vermişti. Eliz'in hayatını kurtarmak için babasının emaneti olan savaş uçağını en büyük düşmanlarından birine kendi elleriyle verecekti.

Hani bazı öykü klişeleri vardır ya, bir şehre bir yabancı gelir mesela...

Bir kadın gelir ve bir savaş başlar. Onların klişesi de buydu.

Savaşın sessiz adımları Devrim'in zihninde yankılanmaya başlamıştı.

Eliz'in Anlatımıyla

Zaman kavramımı çoktan kaybetmiştim. Kaç saattir orada oturduğumu bile bilmiyordum. Dakikalar ağır ağır sürükleniyor, burada geçirdiğim her saniye benim için başka bir işkenceye dönüşüyordu. Dışarıda gece mi olmuştu, sabah mı doğmuştu, hiçbir fikrim yoktu. İçeride yalnızca titrek bir ışığın gri gölgesi vardı ve ben onun altında, duvarların soğuk nefesiyle baş başa kalmıştım.

Ruhumun içindeki ışıksa artık çok ama çok güçsüzleşmişti.

Bedenim artık bana ait değil gibiydi. Ellerim sıkıca bağlanmış, ipler bileklerimi fazlasıyla acıtmaya başlamıştı. Ne kadar kıpırdamaya çalışsam da ben kıpırdadıkça ipler daha da derine gömülüyordu. Haliyle ben de bir yerden sonra pes etmiş, kıpırdanmayı bırakmıştım. Her nefes alışımda göğsümde ince bir sızı dolaşıyordu. Haftalar boyunca yaşadıklarım üzerime basıp geçmişti resmen ama bu en zoruydu.

Susuzluktan artık dudaklarım çatlamıştı, her yutkunmaya çalıştığımda sanki binlerce iğne saplanıyordu boğazıma. Sanki burada geçirdiğim her saat bağışıklığımı daha da düşürüyordu ve midem bazen yaşadığım stresle öyle bir sıkışıyordu ki kusacak gibi oluyordum.

En kötüsü de üşüyordum. Depo nemliydi, taş duvarlardan yükselen soğuk beni tir tir titretiyordu. Zira daha birkaç hafta önce vücudumdan çıkarılan kurşun sonrasında fazlasıyla uzun bir tedavi görmüştüm ve benim bağışıklığımı düşürmemeye herkesten çok dikkat etmem gerekiyordu. Ama artık yitip gidiyor gibi hissediyordum.

Gözlerim ağırlaşıyor, kapanıyor, sonra birden irkilip açılıyordu. Uykuyla baygınlık arasında gidip geliyordum. Her gözümü kapadığımda başka bir yüz beliriyordu zihnimde; annem, arkadaşlarım, Adnan, Gurur... Bazen de Devrim. Önce onun sert bakışlarını

hatırlıyordum, sonra istemeden yumuşayan o gözleri gözümün önüne geliyordu. İçimde kabullenmek istemediğim bir şey vardı onunla ilgili.

Kalbimde onunla ilgili büyük bir keşke kalmıştı.

Keşke kaçmadan önce bir şey söyleyebilseydim ona, en azından teşekkür edebilseydim. Ama benim onun hayatında bir yerim yoktu, olmamalıydı.

"Dayan Eliz," dedim kendi kendime güçsüz bir fısıltıyla. "Bunu da atlatırsak ileride arkadaşlarımıza anlatacağımız çok hikâye olacak... Tabii bir daha onları görebilirsek."

Ama kendi sesim bile yabancı geliyordu kulağıma. Sanki ben değil de başka biri konuşuyordu. Hatta sanki bu sandalyede bile ben değil de başka biri oturuyordu.

Bir anda başım dönmeye başladı. Önümdeki titrek ışık daireler çiziyor, gölgeler hareketleniyor gibiydi. Kulaklarımdaki uğultu çoğaldığında kalbim göğsümden çıkacakmışçasına hızlı çarpmaya başladı.

Bir an içimden, "Galiba bayılıyorum," diye geçirdim.

Ve o anda bedenim kontrolünü kaybetti.

Sandalyenin ayakları bir anda yerden kaydı. Her şey yavaş çekimde oluyormuş gibiydi, ağır ağır devrildim sandalyeyle birlikte ve bağlı ellerimle kendimi tutmaya çalışamadım bile. Yana doğru düşerken son hatırladığım şey, dudaklarımın arasından çıkmaya çalışan ama bir türlü çıkaramadığım çığlığımdı...

Keskin bir ses yankılandı kulaklarımda, alnımın beton zemine çarpma sesi...

Beynimde bir şimşek çaktı. Sanki kafamın içinde bir sürü ince cam aynı anda kırılıverdi. Acı gözlerimin arkasına, kulaklarımın içine kadar yayıldı. Dünya bir anlığına benden uzaklaşır gibi oldu, gözlerim kararırken kulaklarımdaki uğultu giderek artıyordu. Boğuk bir deniz dalgası gibiydi...

Ne kadar süre öyle kaldım, bilmiyordum. Belki birkaç saniye, belki birkaç dakika, belki de saatlerce... Kendime gelmeye başladığımda sol kolumun üzerine yan yatmış bir haldeydim. Sandalyem devrilmişti ve bileklerim hâlâ sıkıca bağlıydı. Başımın içinde keskin bir zonklama hissettiğim sırada gözlerim yavaş yavaş açıldı. Başımdaki ağrı o kadar şiddetliydi ki sanki beynimin içinde bir şey kabuğunu kırıp oradan çıkmaya çalışıyordu.

"Buradan kurtulacak mıyım?" diye sordum zihnimin içinde kendi kendime.

Ama bu kez içimden hiçbir cevap gelmedi.

İçimde bir ses vardı ve o ses bir noktada sustu.

Yanaklarımdan süzülen yaşlar betona karışırken nefesim kısık, kalbim çırpınır gibiydi. O an anladım ki yalnızca bedenim değil, ruhum da zincirlere vurulmuştu.

Ruhum çırpındıkça çırpınıyordu.

Ama asla kurtulamıyordu.

Saatler Sonra

Gözkapaklarım ağır ağır aralandığında önce karanlığın içinde bir bulanıklık gördüm. Sanki birinin kollarına alınmış ve taşınmış gibiydim. Burnumda tanıdık bir koku vardı, kulaklarımda tanıdık bir ses.

"Eliz!" diyordu endişeli sesin sahibi, o andan aklımda kalan tek şey buydu. "Aç gözlerini!" Sesin ne söylediğini ayırt etmeye çalışırken zihnimin yine kararmaya başladığı anı hatırladım o an. Sonrası karanlıktı. Sonrası hep karanlıktır zaten...

Nerede olduğumu ayırt edemiyordum. Başımın içinde hâlâ zonklayan bir ağrı vardı ama ağrının acı vericiliği neyse ki artık daha dayanılabilir bir boyuttaydı.

Birkaç saniye boyunca nefes alış verişimin sesini dinledim.

Ama bu kez hava rutubet kokmuyordu. Nefesime eşlik eden paslı demir ve soğuk taş kokusu yoktu. Altımda bir yumuşaklık ve etrafımda mis gibi temiz nevresim kokusu hissettiğimde kıpırdanmaya başladım. Yavaşça kıpırdadığımda bedenimin altındaki yumuşak yatağı ve üzerimdeki ince yorganı fark ettim.

Bir an panikledim.

Burası da neresiydi?

Korku içinde hızla doğrulmaya çalıştım ama başımda patlayan ağrı beni yeniden yatağa yapıştırdı. Şakaklarım zonkluyor, midem bulanıyordu. O an gözlerim tavana takıldı, tavanda depo lambasının titrek ışığı değil, bulut şeklinde güzel bir avizenin loş ışığı vardı.

Kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Neredeydim ve *beni buraya kim getirmişti?*

Kendimi toparlamaya çalışırken boğazımda düğümlenen korkuyla yutkundum. İçimdeki ilk dürtü kaçmam gerektiğini söylüyordu. Ama nereye, kimden, neden? Artık hiçbir şeyin cevabını bilmiyordum.

Tam o sırada, görüş alanımın kenarında bir gölge belirdiğinde nefesimin kesildiğini hissettim.

Ben korkuyla gölgenin sahibinin kim çıkacağını görebilmek için beklerken adımlarının ağır ağır bana yaklaştığını duydum ve sonra... O karşımda belirdi.

Devrim Ali Yöner.

O buradaydı. İçimde kaynağını bilmediğim bir neşe belirmişti. Zihnimdeki bir ses benden izinsizce büyük bir rahatlama içinde sevinç naraları atıyordu çünkü o buradaydı.

Devrim buradaydı.

Sert ama yorgun bakışlarıyla bana yaklaştı. Omuzlarında ağır bir yük varmış gibi görünüyordu. Göz göze geldiğimiz an içimde fırtınalar koptuğunu hissettim çünkü ona karşı hem suçlu hissediyordum hem daha bir yanım hâlâ ona güvenmekten korkuyordu.

"Uyanmışsın." Sesi her zamankinden farklıydı bu kez. Yorgun, kısık, neredeyse bitik bir sesti bu.

Bendense tek bir kelime bile çıkamadı. Dudaklarım aralandı ama sesim yoktu sanki. Onun gözlerindeki gölgeyi izlerken kalbimin çarpışları kulaklarımda yankılandı. Devrim yatağın kenarına oturduğunda sanki ne söyleyeceğini bilmiyor gibiydi.

Yüzünde ilk defa gördüğüm bir ifade vardı, keskin öfkesinin yerini derin bir çaresizlik almıştı. Bense hâlâ nefesimi tutuyordum ve içimden tek bir düşünce geçiyordu: Beni nasıl bulmuştu?

Kendime gelmeye çalıştığım anda boğazımdan çıkan ses kesilerek konuştum.

"Burası... neresi? Beni nasıl buldun?"

Sözlerim fısıltıdan öteye geçmedi ama sesimdeki panik ve mahcubiyet duyuluyordu. Devrim o an dönüp bana baktığındaysa gözlerindeki huzursuz gölgeyi görebiliyordum.

"Sakin ol," dedi kısa ve keskin bir tonla. "Kimse sana dokunamaz artık, burada benimlesin."

Ben kafa karışıklığıyla ona dönerken Devrim endişeyle yüzüme baktı.

"Nasıl hissediyorsun kendini?" diye sordu. "Sen uyurken bir doktor seni muayene etti, o an ayılıp onunla konuştun aslında ama çok da kendinde değil gibiydin."

"Hatırlamıyorum," dedim. "En son hatırladığım şey depoda o sandalyede oturduğum... Ve yere düştüğüm..."

"Geçti," dedi Devrim. "Buldum seni."

O kadar mahcup ve o kadar üzgündüm ki konuşmaya çalışsam da ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Ben..." dedim. "Haber vermediğim için üzgünüm ama sizi daha fazla rahatsız etmek istemedim... Bir noktada gitmek ve sizi rahat bırakmak zorundaydım ama işler planladığım gibi gitmedi."

"Burada güvendesin," dedi Devrim söylediklerimi duymamış gibi. "Ama güvenmek isteyip istemediğini bilmiyorum tabii."

"Mesele güvenmek ya da güvenmemek değil, Devrim," dedim. "Anlamıyorsun. Evinizde bir sığıntı gibi kalmaya devam edemem, hayatlarınızı etkilemeye devam edemem."

"Ama..." dedi Devrim acı bir gerçeği yüzüme vurur gibi. "Ama artık dönüşü yok."

"Biliyorum," dedim acı içinde. "O adama... Dimitri Vetrov'a bir kere bulaştım ve artık dönüşü yok, biliyorum..."

Devrim gözlerini üzerime dikti.

"Bilmediğin bir şey var," dedi. "Yalnızca Dimitri Vetrov'a bulaşman değil, benim hayatıma dahil olman da senin için büyük bir tehlike, Eliz... Seni elinden aldığım adam benim düşmanımdı ve o ne ilk ne de son. Sana söyledim, benim korumam altından çıktığın an başına gelebilecekleri anlattım sana."

Ben onun sözlerini büyük bir hayal kırıklığı içinde hüzünle dinlerken o sakince konuşmasına devam etti.

"Bak. Benim içimde sevgi de yok merhamet de. Adımlarım hep sakindir, acelem de yoktur, telaşım da. Kime sorarsan sor, huysuz bir adamımdır ben. Ben öyle şeyler yaşadım ki Eliz, içimde duygu kırıntısı kalmadı. Kimseyi sevemedim, sevemedikçe kendime kızdım. Küçüklüğümde ürkek bir çocuktum ve bana göre ürkek bir çocuk olmam bana her şeyimi kaybettirdi. Senin bilmediğin her şeyimi... Bu yüzden bir söz verdim kendime, korkuya yer olmayacaktı hayatımda. Yanıyorsam kendimi söndürecektim ama bir an olsun ateşten korkmayacaktım. Öyle de yaptım. Öyle korkusuz birine dönüştüm ve bu yolda o kadar çok kötü insanın canını yaktım ki ne kadar cesur olduysam o kadar düşman kazandım. İşte bu yüzden sadece o gece o depoda gördüklerinden değil, benim yanımda olduğunun bilinmesinden de sorumlusun, Eliz."

"Yani..." dedim gözümden akan bir damla yaşla birlikte. "Yani artık ne kadar kaçarsam kaçayım asla özgür olamayacağımı mı söylüyorsun? Ne kadar uzağa gidersem gideyim..."

"Senin için bir planım var," dedi alçak bir sesle, gözleri bana bakmıyordu. "Artık benim misafirim olmak istemediğini biliyorum..."

Sözleri kalbimde derin bir yankı uyandırdı. Dudaklarımı araladım ama konuşamadım. İçimdeki o tutsaklık duygusunun ağırlığı hâlâ sürüyordu ve Devrim gözüme ilk defa bu kadar duygusuz görünüyordu.

Ben ağzından çıkacak tek bir kelimeyi beklerken bir süre sessiz kaldı Devrim, sonra sanki kendi geçmişine yolculuk yapar gibi konuşmaya başladı.

"Şu an bulunduğumuz bu ev... Burası benim üniversite zamanlarımda kaldığım ev. İki odalı bir daire bu, diğer odasını çalışma odam yapmıştım. Çalışma masama oturur, uçak çizimleri yapmaya çalışırdım, belki de içten içe babamın emanetini devam ettirmek istemiştim hep... Burası benim için birçok başlangıcın ilk adımı oldu, beni bugüne getiren çoğu şey burada yazıldı, burada çizildi."

Sustu ve bana döndü. Yüzündeki sertlik bu kez yerini garip bir kararlılığa bırakmıştı. "Ve bu ev... artık senin," dedi net bir tonla.

Gözlerim büyüdü, anlamaya çalışır gibi yüzüne baktım.

"Ne?" diyebildim sadece.

Devrim bir anda ellerini cebine sokup ayağa kalktı.

"İstediğin kadar kalabilirsin burada," dedi. "Koridorda her daim iki adamım olacak. Hiç kimse burada bulamaz seni. Ben bile izin almadan kapını çalmam, merak etme. Burası senin tek başına nefes alabileceğin bir yer olacak."

Bir an nefesim boğazımda düğümlendi. Gözlerim önce şaşkınlıkla önümde duran yorganın kıvrımlarına, sonra tekrar ona kaydı. İlk kez özgürlüğe benzeyen bir teklif duyuyordum ondan ama bu teklif kabul edemeyeceğim kadar büyüktü.

Ama aynı zamanda hayatta kalabilmek için kabul etmekten başka bir çarem olmadığını da biliyordum.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordum.

Devrim önce gözlerini kaçırsa da nihayet tekrar bana döndü. Omuzlarının gerginliği bakışlarına yansıyordu.

"Hayatının o gece elinden alındığını biliyorum," dedi kısık bir sesle. "Belki sana hayatını geri veremem ama en azından bir yerden başlamalıyım. Sana nefes alabileceğin bir alan vermek istiyorum."

Gözlerimden istemsizce yaşlar süzüldü.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim mahcup bir sesle. "Sen benim hayatımı kurtardın, bana ikinci bir şans verdin. Senden daha fazlasını bekleyemem."

Sözlerim bir bıçak gibi havada asılı kaldı. Devrim'in gözlerinde kısa bir anlığına sönük bir ışık belirdi.

"Beklemediğini biliyorum," dedi. "Ama seni o sandıkta bana çaresizce bakan gözlerinle gördüğümde... Seni kurtarmaktan başka çarem yoktu."

"Beni kurtardın," dedim. "Ve buna devam etmek zorunda değilsin, Devrim."

"Henüz değil," dedi. "Seni özgürlüğüne kavuşturduğumda asıl o zaman kurtarmış olacağım."

Devrim bu cümleyi kurduğunda göğsümün içinde bir şeyler çatladı sanki. Öfkemin ve acımın yanına bambaşka bir duygu karıştı. Daha tehlikeli, daha yakıcı, adını bile bilmediğim bir duygu.

O an, ne kadar direnirsem direneyim artık ondan kaçamayacağımı hissettim.

Çünkü o beni kurtarmak istiyordu...

Ve artık ben de kurtarılmak istiyordum... Her şeyden çok.

Devrim pencerenin önünde kısa bir süre daha sustu. Sanki karanlığın içinde kendi cevabını arıyordu. Sonra yavaşça bana doğru döndü. Adımları ağırdı, tereddütlüydü. Yanıma yaklaşınca dizlerini yatağın kenarına dayadı.

Gözlerimin içine baktı, öyle derin, öyle sarsıcı bir bakıştı ki bu, nefesim göğsümde düğümlendi. Elini yavaşça ceketinin içcebine götürdü. Parmakları bir süre orada oyalandı, sonra avcunu açtı.

Parlayan küçük bir şey gördüm. Zincirden sarkan, gümüşe çalan eski bir at nalı kolyesiydi bu ve bana her şeyden çok daha tanıdık geliyordu.

"Bende sana ait bir şey var," dedi.

O an içimde bir şey titredi. Elim refleksle boynuma gitti ve boynumdaki boşluğu hissettim.

"Bu..." dedim boğuk bir sesle. "Bu kolye..."

Devrim kolyeyi parmaklarının arasında tutmaya devam ederken konuşmaya başladı. "Ömer bulmuş. Sana bu kolyeyi vermeye geldiğimde anladım evden gittiğini."

Titreyen parmaklarımı uzatarak avcundan kolyeyi aldım. Zincirin soğukluğu avuçiçime değdiğinde içime bir sıcaklık yayıldı. Sanki kolye avcuma değdiği an annemin elini tuttuğumu hisseder gibi oldum.

Kolyeyi boynuma takmaya çalıştığım sırada zincir titreyen ellerimden kayıp yere düştü.

"Hay aksi!" dedim öfkeyle söylenirken, ben tam yere eğiliyordum ki Devrim sessizce öne eğildi ve zinciri aldı.

"Takmamı ister misin?" diye sordu tekdüze bir sesle.

"Olur..." diye mırıldandım sessizce.

Yatakta oturduğum yerde ona yavaşça sırtımı döndüm ve saçlarımı ellerimle sarıp kaldırdım. Elleri boynumun arkasında gezinirken gözlerimi kapattığım sırada Devrim kolyeyi boynuma kolayca taktı ve derin bir nefes alıp geri çekildi.

"Artık yerine döndü," dedi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanabildim sadece.

Devrim o sırada ceketinin içcebinden küçük siyah bir telefon çıkardı. Ben onu merakla izlerken o avcunun içinde çerçevesi parlayan telefonu bana doğru uzattı.

"Bu sende kalacak," dedi.

Ona şaşkınlıkla baktım. Telefonu çatık kaşlarımla tereddütle aldım. Basit, eski bir modeldi bu. Sosyal medyaya girebileceğiniz türden bir cihaz değildi.

"İçinde sadece iki numara kayıtlı," dedi. "Biri benim, diğeri Ömer'in. Başka kimseyi arayamazsın. Ama ne zaman ihtiyacın olursa... bir tuşa basman yeterli."

Bir an için elimdeki telefona bakarken ne hissettiğimi bile anlayamadığımı fark ettim. Bu bir nevi özgürlük müydü, yoksa daha şık bir hapishane miydi?

Devrim sözlerine devam etti, bakışları sabit ama yumuşaktı.

"Salonda bir televizyon da var, istersen kullanabilirsin. Ve söylediğim gibi, iki adamım sürekli kapında bekliyor olacak. Bunun da bir tür tutsaklık olduğunu biliyorum. Ama en azından artık kimsenin 'misafiri' değilsin... Madem benim misafirim olarak yaşamak istemediğin için evden kaçıp başını belaya sokmayı bile göze aldın..." dedi ve kırgın bir sesle ekledi. "O halde artık istediğin gibi yalnız kalabilirsin Eliz."

Sözcükleri kalbime o kadar ağır gelmişti ki yüzüne bakmak yerine avcumda tuttuğum telefona bakıyordum.

"Ben..." dedim. "Sana çok şey borçluyum, Devrim. Meselenin yalnız kalmak olmadığını, yalnızca size yük olmak istemediğimi bir gün anlarsın umarım."

Sessizce başını salladı.

"Ben artık seni yalnız bırakayım," dedi. "Bir şey olursa dediğim gibi, bir tuşa basman yeterli..."

"Teşekkür ederim," diyebildim sadece, elimden ona teşekkür etmekten başka bir şey gelmiyordu.

Devrim sessizce kapıya yürüdü. Ne geri dönüp baktı ne de bir şey ekledi. ***Kapının kapanma sesi içimde yankılanırken o an anladım ki çocukluğumu geçirdiğim hapis hayatı peşimi ömrüm boyunca bırakmayacaktı.***

17. BÖLÜM

İki Kısa, Bir Uzun

Saatler Önce
Yazarın Anlatımıyla

O gece her zamankinden soğuk, her zamankinden kasvetliydi. Rüzgârın taşıdığı yakıt kokusu eski depo kapılarının pasına siniyordu. Dışarıdan bakınca her şey sakin görünüyordu ama ışıkların titrek çizgileri, uzun süredir unutulmuş bir şeyin uykusundan zorla uyandırıldığını fısıldıyordu.

Eliz'in tutulduğu deponun ilerisindeki büyük hangara ilerleyen yolda iki siyah araç peş peşe göründü. En önde Araf'ın, arkadaysa Devrimlerin arabası vardı. Onların ardından en gerideyse *Altın Kancalar* isimli uçağı taşıyan bir tır ilerliyordu. Tırın içinde taşıdığı şey Araf için tam bir keyif kaynağıydı, arabasının aynasından arkadan gelen tıra bakıp bakıp sırıtıyordu.

Devrim ise hayatının en zor kararını vermek zorunda kalmıştı bu gece.

Eliz'i düşmanı olan abisinin elinden almak için babasının hatırası olan savaş uçağından vazgeçiyordu.

Uçağı düşmanının kollarına bırakacak olmak öyle çok gururunu kırıyordu ki içinde biriken öfkesi ona tek bir şey anlatıyordu: İntikamı ağır olacaktı.

Hangarın önünde ilk duran Araf'ın arabası oldu. Devrimler, tırın hangara yaklaşmasını arabanın içinde beklerken Araf arabasından inip adamlarının yanına geçti.

"Kız nasıl?" diye sordu Araf adamlarından birine.

"Abi biraz kötü..." dedi yanında duran adam sessizce. "Bayılıp kalmış kız, yeni fark ettik. Kaldırıp kenara çektik hemen. Biraz kendine gelir gibi oldu ama çok da kendinde sayılmaz."

Araf sinirle çenesini sıktı. "Bayılırken yanında değil miydiniz? Yere düştükten sonra mı fark ettiniz?"

"Sigara içmeye çıkmıştık abi..."

"Sizi de sigaranızı da..."

Araf dudaklarını birbirine bastırdı, öfkeliydi ama öfkesini gizlemek zorundaydı zira Devrim'in bunlardan haberi olmamalıydı. Kızın kardeşi için ne ifade ettiğini bilmiyordu ama ne kadar önemli olduğunu anlamıştı.

Devrim'e *kendi canını mı verirsin yoksa babanın emaneti olan savaş uçağını mı* deseler kendi canını verirdi ve Araf bunu çok iyi biliyordu. Şimdiyse adını daha önce hiç duymadığı bir kız için vazgeçiyordu babasının emanetinden.

Tır ağır ağır ilerleyip tam önlerinde durdu. Tırın arka kapısı Devrim'in adamları tarafından açılırken Devrim, Ömer, Demir ve Deha arabadan indi. Arabadan inişleri öyle dikkat çekici, öyle güçlüydü ki etrafa, "Bize bulaşmayın," enerjisini buram buram yayıyorlardı resmen.

"Ben de kardeşlerimi tam olarak böyle hatırlardım zaten," diye söze girdi Araf. "Sözünü tutan ama asla tam olarak güvenilmeyen... Aferin çocuklar, sözünüzü tutmuşsunuz."

Devrim'in bakışları soğuktu. Dizlerine kadar gelen siyah uzun paltosu rüzgârda uçuşurken yüz hatları gergindi. Başıyla adamlarını işaret etti Araf'a.

"Kızı getir," dedi. "Ve istediğin şeyi al."

Araf başını yana eğdi.

"Önce uçak," dedi. "Eli güçlü olan benim, bende senin için çok önemli bir şey var, bunu unutma, Devrim."

Demir ve Deha başlarını öfkeyle Devrim'e çevirdiler. Her ne kadar Eliz'i kurtarmak isteseler de babalarının uçağını bu adama vermek onlara çok dokunuyordu. Yine de başka seçeneklerinin olmadığının farkındalardı, Araf'ın intikam için Eliz'i gözünü bile kırpmadan harcayabileceğini biliyorlardı.

Devrim izin verse onu şimdi şuracıkta yere sermişlerdi ama işler bu noktaya sürüklenirse Eliz'i kurtarsalar bile Araf onlarla uğraşmayı bırakmayacaktı.

Devrim Ali Yöner için babasının uçağını düşmanına vermek hayatının en zor kararlarından biriydi. İçi içini yiyordu, karşısındaki bu adama boyun eğiyor olması onun için cehennemin tanımı gibiydi ama içinde bir yerlerde biliyordu ki bunu Araf Vural'ın yanına bırakmayacaktı. Babasının emanetini ondan geri alacaktı. Ne pahasına olursa olsun.

"Getirin," dedi Devrim adamlarına dönmeden. "Yapın teslimatı."

Tırın aralık bırakılmış arka kapıları Devrim'in adamları tarafından açıldı ve karanlığın içinden bir gövde belirdi: ***ALTIN KANCALAR***. Gövdesine kazınmış o iki kelime, gecenin kalbine saplanan bir mızrak gibiydi.

Araf uçağı karşısında gördüğü an bu savaşı kazandığını anladı. Ağır ağır birkaç adım attı ve tırdan indirilen savaş uçağının burun kıvrımına elini sürdü. Metalin soğuğu içindeki tüm intikam ateşini alır götürür gibi oldu bir an.

"Dedemin soyadı hâlâ üzerinde," dedi kısık bir sesle. Eli "GÖKTAY" yazısının üzerinde gezindi.

Kendi kendine, "Bazen yenilgilerimizi müzeye kaldırırız," diye mırıldandı Araf. "Ben çıkarıp salonda tutmayı seviyorum. Merak etmeyin çocuklar," dedi. "*Altın Kancalar*'ı herkese sergileyeceğim."

Devrim'in çenesi öfkeyle kilitlendiği an Demir sakinleşmesi için abisinin kolunu tuttu. Kendine engel olamayıp Araf'a doğru atılmak üzereydi ki Ömer, Devrim'in omzuna hafifçe dokundu.

"Kız ellerinde abi," dedi. "Unutma bunu."

Devrim derin bir nefes alıp gergin çenesine rağmen dudaklarının arasından konuştu. "Söyle adamlarına. Kızı getirsinler. Yoksa hepiniz için kötü olacak."

Araf gülerek parmaklarını şıklattı. Tam o an hangarın yan kapısından iki adam çıktı. İki iriyarı adamın arasındaysa ince yapılı, başı öne düşmüş bir genç kadın...

Devrim, Deha, Demir ve Ömer'in yüzleri yan kapıya doğru döndüğünde gördükleri manzara karşısında hepsi nefeslerini tuttu.

Devrim, Eliz'i o halde gördüğü anda donakalmaya bile fırsat bırakmadı kendine. Her şeyi unuttu; nerede olduğunu, kimlerle olduğunu, herkesi, her şeyi. Adımları koşarcasına hızlı, yeri göğü titretircesine sertti.

"Doğru kargo, doğru anda teslim edilir," dedi Araf.

Devrim ise çoktan adamların yanına ulaşmıştı.

"Eliz!" dedi Devrim. "Çekin lan ellerinizi üzerinden!"

Devrim bir eliyle Eliz'i kolundan tutarken diğer eliyle iki iriyarı adamı da sertçe iterek yanlarından uzaklaştırdı. Devrim zar zor ayakta duran ve gözlerini bile açamayan Eliz'i adamların kollarının arasından çekip aldı. Eliz'i kucaklarken gözleri telaşla her yerini inceliyordu, bir yeri incinmiş miydi, canı yanıyor muydu, zarar görmüş müydü?

"Eliz!" dedi Devrim sesinin çaresiz çıkmasını umursamadan.

O an Eliz'in gözleri açılır gibi olduğunda Devrim olduğu yerde durup kucağındaki Eliz'le birlikte yere eğildi ve elini uzatıp saçlarını yüzünden çekti.

"Devrim..." dedi Eliz sayıklarcasına.

"Buradayım," dedi Devrim. "Buradayım, aldım seni."

"Ben..." dedi Eliz gözleri kapanırken.

"Neyin var, söyle bana. Zarar verdiler mi sana Eliz, söyle!"

"Hayır..." diye mırıldandı Eliz. "Sadece başım..."

Ömer, Deha ve Demir koşar adım yanlarına geldiğinde hepsi ayakta bile duramayan Eliz için fazlasıyla endişeliydi. Demir ve Deha da Devrim'in yanına eğildiğinde Ömer etrafı kollamakla meşguldü ama hepsinin kalbi endişeyle doluydu.

Devrim'in öfkesi alev alevdi.

"Demir," dedi Devrim titreyen sesiyle. "Tut onu. Tutun onu!"

Eliz'i kardeşlerine emanet eden Devrim tüm vücudundan taşan öfkesiyle abisinin karşısında buldu kendisini. Araf'ın yakasına bir kez daha yapıştı ve bu sefer durduramadı kendini. Araf'ı sürükleyerek depo kapısına öyle bir yapıştırdı ki Araf'ın adamlarından biri belindeki silahı çıkarıp Devrim'e çevirdi.

Devrim, Araf'ın gözlerine öyle bir bakış attı ki Araf bu sefer kardeşinin öfkesinden zevk bile alamadı. Bunu asla itiraf etmeyecekti ama o an Araf'ın Devrim'den korktuğu ilk andı.

"Ne yaptın lan ona!" diye bağırdı Devrim. "Ulan bak ona bir şey yaptıysan, ona bir şey yaptıysanız..."

Araf'ın adamları Devrim'e doğru bir adım atmıştı ki Ömer, Eliz'i Deha ve Demir'le bırakıp araya girdi.

Ömer de kendi silahını çıkarıp Araf'a doğrulttu ve tek bir cümle söyledi. "Bizimkileri çağırmamı ister misiniz?"

"Tamam, tamam!" diye mırıldandı Araf zar zor. "Sakin olun! Hepiniz! Kızın bir şeyi yok, muhtemelen sadece tansiyonu falan düştü. Yemek ikram ettik ama inatla yemedi. *Açlıktan ölsem de senin yemeğini yemem* dedi bana. Kızda ne bulduğunu da o an anladım zaten, kız sana benziyor! Senin gibi inatçı."

Devrim ellerini Araf'ın yakasından çekmeden ona doğru bir adım daha attı.

"Ruhumun içindeki zehri biliyorsun Araf," dedi Devrim dişlerinin arasından. "Beni kızdırdığında neler yapabileceğimi çok iyi biliyorsun. Eğer kıza bir şey yaptıysan, eğer bundan sonra ailemden uzak durmazsan hayatı zindan ederim sana. Yaparım. Gözümü bile kırpmam."

Araf korkuyla başını salladı çünkü artık işlerin ciddiye binmek üzere olduğunu idrak etmeye başlamıştı.

"Kıza bir şey yapmadık," dedi. "Bir kadına zarar vermem, bunu hepiniz bilirsiniz. Götürün bir bardak ayran içirin, kendisine gelir."

"Dalga mı geçiyorsun lan sen bizimle? Ne ayranı!" Deha'nın sesi duyulduğunda Deha, Eliz'i Demir'e bırakmış Araf'a doğru atılmıştı.

"Deha, yerine," dedi Devrim öfkeyle ama Deha susmadı.

"Bak Araf Vural," dedi Deha. "Eğer kıza zarar verecek bir şey yaptıysanız ya da babamın emanetine zarar verirsen... işte o zaman abim hayatınızı siker sizin."

"Anladın mı?" diye ekledi Devrim. "Yoksa bir de ben söyleyeyim mi?"

"Tamam, tamam yahu, tamam!" dedi Araf. "Yapmadık kıza bir şey!"

Devrim, Araf'ın yakasını bıraktı ama bıraktıktan sonra bile gözleri üzerindeydi.

"Sen ve adamların..." dedi Devrim bir yandan elindeki anahtarla arabasının kilidini açarken. "İstediğinizi aldınız. Şimdi siktirin gidin hayatımızdan."

Araf uçağın üzerindeki çizgilere bakıp öfkeyle gülümsedi.

"O kadar da değil. Burası benim bölgem Devrim Ali Yöner," dedi. "Gitmesi gereken sizsiniz."

"Şunu unutma Araf," dedi Devrim. "Benim bölgem dediğin her yerde ben izin verdiğim müddetçe kalabilirsin. Sabrımın sınırlarını zorlama."

Devrim eliyle işaret verdi. Ömer işareti alıp arabanın kapısını açarken Devrim, Eliz'i ayakta tutmaya çalışan Demir'e doğru yürüdü ve Eliz'i kollarının arasına aldı.

Eliz'in nefesi sıcak, nabzı inatçıydı. Devrim'in güçlü kollarının arasında küçücük kalan bedeni sonunda huzuru bulmuş gibiydi. Saçları, yüzü, kirpikleri... Devrim'in gözleri Eliz'in her bir zerresinde dolaştı.

"Bitti," dedi sessizce, ona mı yoksa kendine mi söylüyordu, belli değildi. "Bitti. Buradasın."

"Devrim..." diye sayıkladı Eliz gözlerini bile açmadan, ne söylediğinin bilincinde bile değildi. "Devrim... sen lütfen... iyi ol..."

Eliz, Devrim'in kollarında sayıklarken Devrim yanlış bir yolda olduğunu biliyordu. Düşmanının önünde gözlerinin dolması Devrim'in kabul edebileceği bir şey değildi. Buna bir son vermek zorundaydı.

Eliz'in hayatına dahil olması her ne kadar onu korumak için olsa da Eliz için Devrim'in yanında olmak da en az Dimitri Vetrov'un yanında olmak kadar tehlikeliydi.

Karanlık bir dünyası vardı Devrim Ali Yöner'in. Karmakarışık bir intikam mübadelesinin içinde kimseye merhamet duymayacağına dair bir söz vermişti kendine. Oysa Eliz geldiğinden beri hiçbir şey planladığı gibi gitmiyordu. Hem de hiçbir şey.

"Görüşürüz, kardeşim. Babanın emanetine iyi bakacağım!"

Devrim kucağındaki Eliz'i arabanın arka koltuğuna yatırırken Araf'ın son cümlesi duyuldu.

Ve o an Devrim bir karar verdi. Eliz yaşayacak, o ise geride duracaktı.

Eliz'in güvende olması için her şeyi yapacaktı ama bir daha asla onun yanında da yakınında da olmayacaktı. Yoksa bu gidişat Eliz'in sonu olacaktı...

Saatler Sonra, O Gecenin Sabahı
Eliz'in Anlatımıyla

Gözlerimi yeniden açtığımda bulut şekilli avizenin loş ışığı hâlâ yerindeydi. Başım artık daha az uğulduyordu ve boğazımdaki kuruluk biraz olsun yumuşamış, dudaklarım nihayet eski haline dönmüştü.

Battaniyenin altında öylece uzanırken yazlık evden çıktıktan sonra yaşananları düşündüm. Lale'nin beni o adama götürmesini, orada tutulmamı, sandalyeden düştüğüm o anı ve Devrim'in beni bir kez daha kurtarmasını...

"Her şey rüya mıydı?" diye fısıldadım kendi kendime.

Şimdi yine hiç bilmediğim bir evde tek başımaydım. Devrim bana her şeyi açıklayıp gideli kaç saat geçmişti, bilmiyordum bile. O kadar yorgundum ki o gider gitmez uyuyakalmıştım çünkü kolumu kaldıracak halim bile yoktu.

Yatakta yavaşça kıpırdanırken başucumda duran siyah, küçük telefona baktım. Parmağım bir an telefonun tuşlarının üzerinde oyalanıp geri çekildi. Derin bir nefes alıp telefonu yatağın yanındaki ahşap komodine bıraktım ve battaniyeyi üzerimden kaldırıp yavaşça doğruldum. O an at nalı kolyemin boynuma yaydığı sıcaklığı fark ettim. Parmak uçlarımla dokundum ona.

"Yaşıyorsun," diye fısıldadım kendi kendime. "Yaşıyorsun ama kimsin sen?"

Artık hiçbir soruma cevabım yoktu. Kendimi o kadar çok kaybetmiştim ki artık bulabileceğime de inanmıyordum. Parmaklarım at nalı kolyemin üzerinde dolaşırken bir anlığına gözlerimi kapattım ve Devrim'in cümleleri zihnimin içinde bir fısıltı gibi geçti...

"Bak. Benim içimde sevgi de yok merhamet de. Adımlarım hep sakindir, acelem de yoktur, telaşım da. Kime sorarsan sor, huysuz bir adamımdır ben. Ben öyle şeyler yaşadım ki Eliz, içimde duygu kırıntısı kalmadı. Kimseyi sevemedim,

sevemedikçe kendime kızdım. Küçüklüğümde ürkek bir çocuktum ve bana göre ürkek bir çocuk olmam bana her şeyimi kaybettirdi. Senin bilmediğin her şeyimi... Bu yüzden bir söz verdim kendime, korkuya yer olmayacaktı hayatımda. Yanıyorsam kendimi söndürecektim ama bir an olsun ateşten korkmayacaktım. Öyle de yaptım. Öyle korkusuz birine dönüştüm ve bu yolda o kadar çok kötü insanın canını yaktım ki ne kadar cesur olduysam o kadar düşman kazandım. İşte bu yüzden sadece o gece o depoda gördüklerinden değil, benim yanımda olduğunun bilinmesinden de sorumlusun, Eliz."

Gözlerim istemsizce doldu. Ruhumun her bir zerresi eriyip yok oluyordu sanki, her geçen gün bir bir eksiliyordum.

Üstelik ben Devrim'e gidip, "Tamam, hadi beni evinde misafir etmeye devam et, sakla beni," diyebilecek biri de değildim. Tek istediğim kimsenin benim yüzümden zarar görmemesiydi.

Olduğum yerden yavaşça kalkıp evin içine bakınmaya başladım.

Küçük yatak odasından çıkıp salona ulaştığımda Amerikan mutfaklı, uzun köşe koltuklu şık bir salon karşıladı beni. Devrim'in koltuğun arkasında büyük bir kütüphanesi vardı. Yerde iki uzun tuz lambası, yuvarlak büyük bir mermer sehpa ve jüt bir halı vardı. Salona kısaca göz attıktan sonra banyoya sürüklenir gibi yürüdüm.

Banyonun kapısını açar açmaz aynadaki yansımamda morarmış göz altlarımı gördüm ve gözlerime uzun uzun baktım. Hayatım boyunca bana iyi gelen tek şey hep bu olmuştu. Aynanın karşısına geçip kendi gözlerimin içine bakardım hep, kendime dönerdim, kendimle konuşurdum...

"Burada kal," dedim aynadaki gözlerime. "Burada kal, dağılma Eliz. Lütfen sürüklenmeyelim artık. Lütfen dinlenelim artık..."

Gözlerimden yaşlar süzülürken lavaboya doğru eğildim ve kollarımı lavabonun kenarına yaslayıp başımı kollarımın üzerine koydum. Gözyaşlarım hızla akarken boğazımdan çıkan hıçkırıkları en

azından benden başka kimsenin duymayacağını bilmek biraz olsun rahatlatıyordu beni.

Biz ağladığını kimsenin duymasını istemeyenleriz çünkü... unuttunuz mu?

Güçsüz hallerimizi kimsenin görmesini istemeyenleriz, korktuğumuzu kimsenin anlamasını istemeyenleriz biz...

Ama insanız işte. Ağlarız da korkarız da. Çok sevdiğim bir şarkı var benim, sözleri ne zaman aklıma gelse o geceyi anımsıyorum.

"O sarp kaya uçurum,

*Korkmasam ölürdüm orada..."**

Cesaretin nasıl yeri varsa içimizde korkunun da olmalı. İnsan yeri geldiğinde cesur olmalı, yeri geldiğinde korkmayı bilmeli. Belki birine o geceyi anlatsam, o gece ve sonrasında verdiğim aptalca kararları ve yapmak zorunda kaldığım seçimleri anlatsam, "Sen de ne korkaksın!" derdi bana.

Çünkü evet, korkmuştum ben... Fazlasıyla.

Kendim için de korkmuştum, sevdiklerim için de. Hatta yanlarında kalmaya devam edersem Devrim'le ailesinin bile zarar göreceğinden korkmuştum ve korkak olmaktan utanmıyordum da. Yine de ara ara yaptığım seçimleri düşününce birilerinin bana, "Sen de ne korkaksın be!" dediğini hayal eder gibi oluyorum.

Oysa benim hayatım şarkının da dediği gibi sarp kaya bir uçurumdu ve korkmasam ölürdüm orada...

Belki çok kötü kararlar verdim, aptalca seçimler yaptım korkumdan ama işte o gece korkum hayatta tuttu beni. Korkum o gece beni o sandığın içine sürükledi, korkum beni haftalarca Devrim'in evinde kalmaya ikna etti ve şimdi beni burada tutan tek şey yine o korkum...

İnsanın kendisi ve sevdikleri için korkması güçsüzlük mü peki?

* Melike Şahin "Korkmasam Ölürdüm" şarkısı. -ed.n.

Öyleyse bile kabulüm. Ben her zaman güçlü olmak istemiyordum çünkü... Gerçek olmak istiyordum ben ve gerçeğin içinde korku da vardı cesaret de... Güç de vardı güçsüzlük de... Başarı da var başarısızlık da. Şimdi dipteydim mesela. Öyle bir dipteydim ki ayaklarımın altındaki zemin bile benim üstümde ve bu bitkinlikle çabalarsam daha da çok gömüleceğim kendi ayaklarımın altına.

Tek ihtiyacım biraz zaman, tek isteğim biraz toparlanmak... Biliyorum ki yeri gelecek, başım dik, ruhum cesur olacak ve işte o zaman korkmak bana hiçbir şey kazandırmayacak çünkü nasıl ki zamanında beni hayatta tutan korkuysa vakti geldiğinde beni hayata döndüren de cesaret olacak.

Yine de size samimi bir itirafta bulunmam gerekirse hayata nasıl döneceğimi bilmiyorum. Belki bir gün Dimitri Vetrov denen adam benim peşimi bıraksa bile hayatıma nasıl devam edebileceğimi hayal bile edemiyorum. Annem, dostlarım ve tüm sevdiklerim beni öldü kabul ettikten sonra nasıl dönerim aralarına? Nasıl unuturum bütün yaşadıklarımı?

Kendi hayatıma döndüğümde nasıl kabullenirim anne olamayacağım gerçeğini? Nasıl devam ederim okuluma?

Tutsaklık ne kadar zorsa artık özgür olmak ve normale dönmek de o kadar zor benim için.

Benim için artık tam anlamıyla bir kurtuluş yok, siyah ne kadar koyuysa beyaz da o kadar koyu artık...

Gözyaşlarımı yeterince akıttıktan sonra kendime gelebilmek için yüzümü yıkadım. Banyodan burnumu çekerek çıktığım andaysa kapının hafifçe çaldığını duydum. Endişeyle kapıya doğru ilerledim ve kaşlarımı çatarak kapıya yaslandım.

"Buyurun?" diye mırıldandım sessizce.

"Benim Eliz Hanım," dedi ses. "Ömer."

Ömer'in sesi, yorgun ve nazikti. Kapıyı yavaşça açtığımda Ömer'i ve arkasındaki iki korumayı gördüm. Ömer bana gülümseyerek küçük bir poşet uzattı.

"Ağrıkesici," dedi. "Başınız ağrıyordu, Devrim Bey de geçmezse diye bir kutu getirmemi istedi."

Başımı sallayarak elindeki küçük eczane poşetini aldım.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Daha iyiyim."

"Bir şeye ihtiyacınız olursa size verilen telefondan bizi arayabilirsiniz. Bire basarsanız Devrim Bey'i, ikiye basarsanız beni aramış olursunuz," dedi Ömer. "Bu arada mutfakta ve banyoda ihtiyaç duyabileceğiniz her şey var. Sabah, öğle ve akşam da yemeğiniz getirilecek. Hatta..." diyerek saatine baktı Ömer. "Öğle yemeğiniz birazdan gelir."

Başımı salladım bir kez daha.

"Teşekkür ederim ama buna gerek yoktu, ben bir şeyler yapardım... Zaten vakit geçirmek için bir şeyler yapmam gerek."

"Devrim Bey'in büyük bir kütüphanesi var, görmüşsünüzdür. Belki kitap okumak isteyebilirsiniz."

Başımı salladım.

"Gördüm. Çok teşekkür ederim, bakacağım." Ömer gülümseyerek başını sallarken tam kapıyı kapatıyordum ki bir anda durdum. "Ömer," dedim.

Ömer kaşlarını çatarak durdu.

"Buyurun Eliz Hanım."

"Sizi bir daha görecek miyim? Seni, Devrim'i, Deha'yı, Demir'i..."

Ömer anlayışla gülümsedi.

"Ben her gün bir kez sizi kontrol etmek için uğrayacağım, merak etmeyin," dedi ve hemen ardından boğazını temizleyerek devam etti. "Devrim Bey ise bu aralar biraz yoğun bir döneme giriyor. Ne zaman uğrayabilir bilmiyorum ama..."

"Teşekkür ederim Ömer," diyerek sözünü kestim. "Görüşmek üzere."

Kapıyı kapatıp orada öylece durdum. Elimde bir eczane poşeti, gözlerimde iki damla yaş... Belki de hayatımı kurtaran adamı, Devrim Ali Yöner'i bir daha hiç görmeyecektim ve bunun böyle olmasını isteyen de bendim.

Derin bir nefes alıp mutfağa geçtim. Kabullenmem gereken bir gerçek vardı, Devrim bana hayatımın en büyük iyiliğini yapmıştı ve onun mutlu olmasını gerçekten çok istiyordum.

Hayatımın bundan sonraki kısmında Devrim'i bir daha ne zaman görürdüm, bilmiyordum ama içimden bir ses onun benim hayatımdaki görevinin bittiğini söylüyordu.

Gelmişti, beni kurtarmıştı ve gitmişti...

Bir Ay Sonra

Haftalar geçti bu eve gelişimin üzerinden. Haftalardır dört duvarının arasında yaşamaya çalışıyordum bu evin. Pencerelerini aralıyor, o aralığı kendime balkon yapıyordum.

Aralıktan gördüğüm tek şey karşı apartmanın duvarı ve gökyüzünden küçük bir şeritti... O şeritte hava değişiyor, gün değişiyor, bense hep aynı kalıyordum.

Çayımı kahvemi içip Devrim'in bazılarının satır altlarını çizdiği kitaplarını okuyordum her gün. Televizyonda bir şeyler bulursam izliyordum, bulamazsam yine de kapatmayıp sesini dinliyordum. Yalnızlığımı artık haber kanallarının spikerleriyle ve *MasterChef** jüri üyeleriyle bölüşür olmuştum.

Danilo Şef en büyük dayanağım olmuş durumdaydı, ondan başka kimseye gülmüyordum. Ve tam şu an bana güldüğünüzü biliyordum!

Hüzün hep kalbimin içinde ama. Hüzün beni hiç terk etmedi... Her gün sabah kalkıyor, kahvaltımı yapıyor ve önce annemle konuşuyorum içimden. Ona onu ne kadar sevdiğimi, ne kadar özlediğimi ve hâlâ hayatta olduğumu söylüyorum hayalimde. Geceleri yatağıma geçtiğimdeyse arkadaşlarımla konuşuyorum içimden. Seren'e, Leyla'ya, Umut'a ve Gurur'a iyi olduğumu, hâlâ yaşadığımı söylediğim o anın hayalini kuruyorum. Adnan'ın başını okşuyorum hayalimde...

* Yemek pişirmeye dayalı bir televizyon yarışması formatıdır. -ed.n.

Salonun düzenini ezberledim artık. Solda uzun köşe koltuk, karşısında mermer bir sehpa, onun önündeyse bir televizyon sehpası ve televizyon. Kütüphane koltuğun arkasında ve kitapların çoğu havacılıkla ilgili, aralarda romanlar da var tabii. İki tuz lambası tam koltuğun karşısına denk geliyor ve geceleri loş bir turunculuk veriyor, insana "buradasın" diyor âdeta. Bazen sırf o ışık için televizyonu kapatıyorum...

Sarı fularım sehpanın köşesinde duruyor. Bazen saçımı topluyorum onunla, bazen sadece bakıyorum. At nalı kolyem boynumda, ne zaman yalnız hissetsem parmaklarım ona gidiyor ve neyse ki dokununca içim biraz sakinleşiyor...

Ömer beni her gün ziyarete geliyor, artık kapıya vuruşundan tanıyordum onu: **İki kısa, bir uzun...**

Bazen gazete getiriyor gelirken bazen de birkaç küçük hobi seti. Vakit geçirmek için o kadar çok şey yapmak zorunda kaldım ki artık Devrim'in kitaplık rafları benim yaptığım kokulu mumlarla, koltuklarının üzeri benim ördüğüm şallar ve kırlentlerle dolu.

Kısacası buradaki hayatımı özetlemem gerekirse emekli olmuş gibiyim. Örgü örüp haberleri izliyorum ve neredeyse tüm günüm böyle geçiyor.

Onu soracak olursanız eğer... Onun hakkında söyleyecek pek bir şeyim yok size.

Devrim Ali Yöner... Kurtarıcım...

Onu o günden sonra bir daha hiç görmedim.

Deha ve Demir bile birkaç kez Ömer'le birlikte beni ziyarete geldi ama Devrim o günden sonra ortadan kayboldu. Belki de Lale'nin hamilelik haberiyle tüm odağını büyümek üzere olan ailesine vermişti. Öyle de yapmalıydı zaten.

Ömer'e birkaç kez Devrim'in nasıl olduğunu sorarak ağzını aramasam da hakkında öğrenebildiğim tek şey yoğun bir dönemde olduğu oldu. Daha fazlası değil.

O gün öğleden sonra koltukta uzanmış televizyon izliyordum ki kapı çaldı. Ritim tanıdıktı, **iki kısa, bir uzun.**

Kapıyı araladığımda Ömer her zamanki sade haliyle karşımdaydı; elinde kâğıt bir torba, koltuğunun altındaysa bir gazete vardı. Arkasındaki iki koruma sessizce bekliyordu.

"Merhaba Eliz Hanım," dedi alçak sesle. "Müsait miydiniz? Torbada yeni mum setiniz var. Bir de gazete."

"Teşekkür ederim," dedim gülerek. "Müsaittim tabii ki. Zaten ya örgü örüyor oluyorum, ya mum yapıyorum ya da kitap okuyorum, biliyorsun."

Elindekileri usulca aldım. Torbanın içinde her zamanki gibi küçük kavanozlar, pamuk fitiller ve kokular vardı.

"Bu kez kokuları biraz karıştırın istedim," dedi Ömer. "Çalışan kadın sandal kokusunu çok önerdi, *lavantayla karıştırsın, çok beğenir* dedi."

Gülümsedim. Adam mafya dünyasının karanlık işlerinden arta kalan zamanlarda hobi mağazalarını gezip bana mum seti falan bakıyordu.

"Ev atölyeye döndü," dedim. "Acaba bunları satsak mı? Gelen kazancı da size kira olarak veririm, Devrim'in evinde kaldığım için mahcup hissetmem hem."

Ömer sessiz bir kahkaha attı. Ben de mum setini gülerek yere bıraktığım sırada gözlerim gazeteye kaydı.

"İç sayfada kültür sanat bölümü var," dedi Ömer. "Bir de şehir haberleri. Canınızı sıkmasın diye kötü başlıkları kıvırdım."

Gülümseyerek başımı salladım.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, o an sormak istediğim o kadar çok şey vardı ki boğazım düğüm düğümdü.

"Ömer..." dedim. "Annem nasıl? Herhangi bir haber var mı ondan? Ya da arkadaşlarımdan?"

Bakışı yumuşadı. Sesini iyice alçalttı.

"Doğrudan bir temasımız yok onlarla. Ama uzaktan göz kulak oluyoruz hepsine ve hepsi iyi, merak etmeyin."

"Oya abla peki?" diye sordum.

"O da iyi, merak etmeyin. Artık bizimle çalışmıyor ama ara ara ziyaretimize geliyor."

Yutkundum ve dolan gözlerimi kaçırdım ondan.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım sessizce. Cümleler bir süre kapının eşiğinde asılı kaldı. Sonra aklım yine oraya gitti. "Devrim..." dedim tereddütle. "Devrim nasıl?"

Adını söylerken sesim istemsizce kısıldı.

Ömer bakışını kaçırmadı, bakışları oldukça netti.

"İyi," dedi. "Ama çok yoğun."

"Yoğun," diye tekrarladım anlayışla başımı sallayarak.

"Evet. Birkaç iş üst üste bindi. Şehir içi, şehir dışı görüşmeler falan. Ama o da iyi, merak etmeyin."

Başımı salladım ve susmaya çalıştım ama sormak istediğim sorular kalmıştı zihnimde.

"*Beni soruyor mu?*" demek isterdim mesela ama sustum.

"*Artık beni görmeye gelmeyecek mi?*" demek isterdim ama sustum.

"*Bir daha onu göremeyecek miyim?*" demek isterdim. Ve evet, yine sustum.

"Size bir şey lazım mı?" diye sordu Ömer. "Market, ilaç, başka bir hobi seti..."

"Şimdilik yok," dedim.

"Tamam," dedi Ömer ve kapıya yavaşça baktı. "Ritim değişmeyecek. İki kısa, bir uzun. Başkası gelirse açmayın. Zaten korumalar hep burada, kimse gelemez ama olur da bir şey olursa..."

"Biliyorum," dedim sözünü keserek. "İki kısa, bir uzun. Teşekkür ederim, Ömer."

"Rica ederim. Yarın uğrarım."

"Görüşürüz."

Kapıyı kapattım. Gazeteyi alıp koltuğa geçtikten sonra arkama yaslandım. İçime önce dalga dalga bir rahatlama hissi geldi ve hemen ardından o tanıdık sızı... Annem iyiymiş, arkadaşlarım ve Oya abla da. Devrim de iyiymiş ama yoğunmuş. Bu üç cümle bir günümü taşıyacak kadar ağırdı. Hem iyi olmalarının verdiği rahatlamayı yaşıyordum hem de onları özlemenin üzüntüsünü. Devrim ne ara bu listeye girmişti, bilmiyordum ama elimde değildi işte, onu merak ediyordum.

Gazetenin sayfalarını karıştırırken gözüme tanıdık bir yüz çarptı. Gördüğüm yüz beni bundan bir ay öncesine götürürken kalbim ağzıma gelmek üzereydi.

"GÖKTAY HATIRA SERGİSİ" yazıyordu manşette. **"*ALTIN KANCALAR* GÖRÜCÜYE ÇIKIYOR!"**

"Göktay Hatıra Sergisi bu hafta sonu kapılarını açıyor. Araf Vural'ın küratörlüğünü üstlendiği sergide, gizemli sembollerle bezeli ünlü *Altın Kancalar* ilk kez halkın karşısına çıkacak. Açılışa gösterilen yoğun ilgi nedeniyle biletler günler öncesinden tükendi."

Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyordum ama içimden bir ses bu haberin bana kötü hissettirmesi gerektiğini fısıldıyordu sanki. Adamın fotoğrafını görmek bile nefes alıp verişimi hızlandırmıştı.

Gazeteyi sinirle ikiye katlayıp sehpanın üzerine koyduktan sonra ayaklandım, kafamı dağıtmak ve sakinleşmek için Ömer'in getirdiği mum setini açtım.

Küçük tencerede mumu benmari usulü erittim. Lavantadan üç damla, sandal ağacından iki damla damlattım. Karışımın kokusu yavaşça odanın içine yayıldı. Koku büyüdükçe içimin biraz olsun huzurla dolduğunu hissettim.

Fitilleri kavanozların ortasına yerleştirdikten sonra erittiğim balmumunu yavaşça döktüm. Karışım sütlü kahverengi tarzında bir renge dönerken kavanozların kapaklarını kenara dizdim ve mumların etiketlerine isim yazmaya karar verdim.

İlkine "*Rus Mafyasından Kaçarken Burnuma Gelen Koku*" yazdım.

İkincisineyse uzun uzun düşündükten sonra şöyle bir açıklama yazmaya karar verdim. "*Canım Kedim Adnan'ın Kokusu*".

Kalemi üçüncüsüne götürdüğümdeyse durdum. Bir an düşündüm. İlk ikisi bakınca beni güldürebilecek şeyler olsun istemiştim ama üçüncüye geldiğim an içimde bambaşka duygular doğdu.

Sonra bir anda yazmaya başladım.

"*İçindeki Işığı Hatırlamanın Kokusu*". Yanına minicik bir yıldız koydum.

Belki bu mumu yaktıkça kim olduğumu hatırlardım, kimbilir?

Mumlarla işim bitince ev yine kendi sessizliğine döndü. Arada bir koridordan gelen ayak sesleri, televizyondan gelen kısık konuşmalar ve aralık pencereden içeri giren hafif rüzgâr... Penceremdeki aralık yine balkonum olmuştu o gece.

Koltuğun içine gömülmüş, televizyondaki yemek programını izliyordum ki elim kolyeme gitti; kolyem boynumdaydı, ince sarı fularım ise atkuyruğu yaptığım saçlarımda. Orada bir süre öylece uzandıktan sonra ayaklanıp masada bıraktığım mumlara baktım. Mumlardan ilk donan üzerinde "*İçindeki Işığı Hatırlamanın Kokusu*" yazan olmuştu. Onu orta sehpaya alıp yaktım ve ince bir alev eşliğinde havaya karışan sandal ağacıyla lavanta kokusunu içime çektim.

Gözlerim orta sehpada duran telefona kaydı ve zihnimde Devrim'in bu telefonu bana verirken söylediği o cümle yankılandı. "*İçinde sadece iki numara kayıtlı. Biri benim, diğeri Ömer'in. Başka kimseyi arayamazsın. Ama ne zaman ihtiyacın olursa... bir tuşa basman yeterli.*"

Oysa ben o tuşa hiç basmamıştım, bir kez bile.

Derin bir nefes alıp gözlerimi telefondan kaçırdım ve telefonun hemen yanında duran, az önce yaktığım mumun ince alevine baktım. Öylece izledim o güçsüz alevi, güçsüzlüğüne rağmen nasıl da dik durduğuna baktım.

Sonra kendime bir kupa kahve alıp aralık pencerenin yanına geçtim. Kendimi kapalı perdenin arkasında saklayarak pencerenin aralığından bir süre dışarıdaki gökyüzünü seyrettim. İçimden anneme seslendim, sonra arkadaşlarıma. Belki kalplerinde bir his doğar, belki fısıltılarım onların zihinlerini bulur diye her akşam yaptığım gibi bu akşam da seslendim onlara.

"Ben iyiyim," dedim fısıltıyla. "Yaşıyorum, hayattayım ve iyiyim..."

En son bir isim daha geçti zihnimden, Devrim'in ismi...

"İyi ol," diye fısıldadım geceye doğru. "Lütfen iyi ol Devrim..."

Mumun alevi artık ince ve güçsüz değildi, yandıkça güçlenmişti. Televizyonun sesini biraz kıstım ve elime bir kitap alıp koltuğuma geçtim.

Parmaklarımı kitabın açtığım ilk sayfasına belli bir ritimle dokundurdum; iki kısa, bir uzun. Ve bazen insanı hayatta tutan şey tam da budur, tanıdık bir ritim...

Yazarın Anlatımıyla

Şehrin en gizli teras barlarından birinde gecenin içine karışmış sigara dumanı ve alkol kokusu arasında bir köşede oturuyordu Devrim Ali Yöner.

Önünde yarısı boş bir kadeh vardı ama dudaklarına bir yudum daha götürmeye niyeti yok gibiydi. Gözleri bardaktaki sıvının içinde kaybolmuştu, zihniyse çok daha derinlerdeydi. Gözleri bu koca şehri izlerken parmak uçları kadehin kenarına vuruyordu, belli ki sessizliği bozan o tını kendi içinde taşıdığı karmaşanın yankısıydı.

Deha, Demir ve Ömer sonunda Devrim'i burada bulduklarında ilk önce durup izlediler. Bardaki tüm kalabalığın içinde onun tek başına sessizce oturuyor olduğunu gördüklerinde üçünün içini de hüzün kapladı.

Onu bu halde görmek hiç kolay değildi çünkü onu bu halde görmeye hiçbiri alışık değildi.

Yanına ilk yaklaşan Deha oldu.

"İyi geceler Ortadoğu ve Balkanların en iyi abisi!"

Devrim kardeşinin sesini duyunca kaşlarını çatarak onlara döndü. Çok bir tepki vermeden başını yeniden önüne çevirdi ve kadehi önüne çekti.

"Ne alıyoruz?" dedi Demir. "Birer viski?"

Hepsi başıyla onaylarken oyunbozanlık yapan yine Deha oldu. "Benim selamımı söyle, bana her zamanki kokteylimden hazırlasın. Bilir o beni," diyerek barmene el salladı.

Herkes yerine yerleştiğinde Demir sipariş vermek için masadan ayrıldı. Ömer, Devrim'in yanına geçerken Deha tam karşısına yerleşti.

"Anlatmayacak mısın abi?" dedi Deha. "Günlerdir suskunsun, bir türlü denk gelemiyoruz."

Devrim'in gözleri anlık bir parıltıyla kardeşinin gözlerine kilitlendi. Dudakları kıpırdadı ama ağzından hiçbir kelime çıkmadı. Bu sessizlik onların alışık olduğu sert liderin sessizliği değildi, Devrim'in içinde fırtınalar koptuğu belliydi.

"Neyin var abi?" dedi Deha bir kez daha.

"Çözebileceğimiz bir şeydir belki," diye ekledi Ömer.

O sırada Demir de masaya dönmüştü ve konuşmanın sonuna denk geldiği için soran gözlerle Ömer'e bakıyordu.

"Haberleri görmediniz mi?" dedi Devrim.

"Tamam, gördük de bu meseleyi çözeceğini zaten biliyoruz," dedi Demir. "Hatta biz de seninle bunu konuşacaktık, sergiyle ilgili planımız ne?"

"Sergi olmayacak," dedi Devrim. "Buna izin vermeyeceğimi biliyorsunuz."

"Tamam ama planımız ne?" dedi Demir ısrarla.

Devrim sıkıntılı bir nefes aldı. "Sizi buna karıştırmak istemiyorum. Bu benim meselem. Uçak benim yüzümden verildi."

"Ne demek senin meselen abi ya?" dedi Demir. "Tamam, uçak bizim için de çok önemli ama Eliz de önemli. Başka çaremiz yoktu ve birlikte çözeceğiz bu meseleyi."

"O bir mesele bile değil," dedi Devrim Ali. "Çözmeme ihtimalimiz yok."

"Ne o zaman abi?" dedi Deha. "Neyin var yani? Tek mevzunun bu olmadığını anlayabiliyoruz."

Devrim sonunda derin bir nefes aldı. Gözlerini bardan ayırıp tavana dikti. "Sana verecek bir cevabım yok Deha. Kendime verecek bir cevabım da yok."

Ömer çekinerek de olsa boğazını temizleyip söze girdi. "Lale mi?"

Devrim'in bakışları tavandan pencereye, şehrin gece manzarasına döndü. Elindeki kadehten bir yudum aldıktan sonra sessiz kalmayı sürdürdü.

"Yine mi o kadın?" dedi Demir. "Ayrıldınız bitti gitti işte yahu! Ne istiyor hâlâ?"

Devrim gözlerini üçünden de kaçırdı. Sanki kendisiyle savaşıyordu. Sonunda boğuk bir sesle konuştu ama şimdi kuracağı cümle masayı ölümcül bir sessizliğe sürükleyecekti.

"Mesele Lale değil. Mesele Eliz."

Demir, Deha ve Ömer öyle büyük bir şok içinde baktılar ki ona, Devrim'in bakışları durumun vahametini ortaya koyuyordu.

"Dimitri Vetrov'la bir toplantıdaydım bugün. Adamlarından biri aradıkları kızın hâlâ hayatta olduğuna ve biri tarafından saklandığına dair bir duyum aldıklarını söylediler ona."

Sustu. Gözleri bir kez daha dalıp gitti uzaklara.

Deha endişeyle masaya doğru eğildi. "Kimden duymuş olabilirler ki? Araf mı?"

Devrim sertçe başını kaldırdı.

"Araf, Eliz'in kim olduğunu bilseydi onu bana bırakmamak için her şeyi yapardı." Sesindeki endişe buram buram duyuluyordu, sonra

daha sakin ama bir o kadar acı bir tonda konuşmaya devam etti. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Kız oradan oraya sürükleniyor kaç aydır. Benim yakınımda olmak ona zarar getirir diye yanına bile gitmiyorum haftalardır."

Ömer, Devrim'in gözlerindeki acıyı gördü. Sessizce başını eğdi. Ömer, Devrim'i kardeşlerinden bile iyi tanıyordu ve zihninden geçenleri adı gibi biliyordu. *Eliz onun aklında da kalbinde de başka yerdeydi. Ama dilinden dökülmeyecek kadar yasaklı bir yerdeydi.*

"Koruma sayısını artırayım mı?" diye sordu Ömer.

"Ben talimat verdim," dedi Devrim. "Ama şüpheli bir şey olursa Eliz'i artık bir evden başka bir eve taşımamız, onu korumak için yeterli olmayabilir. Onu başka bir ülkeye götürmemiz gerekebilir..."

Devrim kadehi elinde tutuyordu ama bakışları çok daha uzaklardaydı. Kardeşleri hâlâ yanındaydı, Ömer hâlâ sabırlı gözlerle onu izliyordu. Demir öfkesini saklamaya çalışıyordu, Deha ise tek cümle daha duysa patlayacak gibiydi. Ama Devrim'in zihni artık onların arasında değildi.

Devrim'in zihninde tek bir isim vardı o an: Eliz.

İsmi zihninin içinde yankılandı. Dudakları o ismi anmak için kıpırdadı ama ses çıkmadı. O ismi zihninden geçirmesinin bile yanlış olduğunu düşünüyordu ama sustukça o isim daha da çok büyüyordu zihninde.

Kendisini zorunlu hissettiği kaderin tam ortasında, kendisini mahkûm ettiği yalnızlığın içinde hep aynı yüz gözlerinin önüne geliyordu.

Eliz'in o karanlık gecede, o sandığın içinde çaresizce yatan güçsüz bedeni... Onu kollarının arasına aldığında duyduğu o titrek nefes... At nalı kolyesinin parıltısı... Boynundan dökülen o sarı fuları...

Devrim, boğazından yukarı tırmanan kelimeleri zorla geri itti. Çünkü ağzından dökülecek en ufak bir itiraf sadece onu değil, Eliz'i de yok edecekti.

Kardeşlerinin bakışlarını üzerinden hissediyordu. Demir'in üzgün gözleri, Deha'nın sabırsız öfkesi, Ömer'in suskun kabullenişi... Hepsinin zihinlerinden geçen şey aynıydı aslında, hepsinin üzüntüsü aynıydı. Devrim kimseye hiçbir şey itiraf etmese de onlar onun içinden geçen her şeyi biliyordu.

"Abi beni yanlış anlama," dedi Deha. "Ama bu ortaya çıkarsa senin başın da belaya girebilir. Dimitri Vetrov'dan bahsediyoruz sonuçta..."

"Benim başıma ne geleceği umurumda bile değil," dedi Devrim.

Gözlerini kapattı. İçinden geçen tek şey, kendi kendine fısıldadığı ama asla itiraf etmeyeceği bir cümleydi. "*Bir gün onun yüzünü tekrar görebilecek miyim? Ya da görsem bile... o bakışların bana dönmesini hak edebilir miyim?*"

Kadehini masaya koyarken eli öfkeden titriyordu. Bütün hayatı bir akıntıya kapılmış gidiyor gibiydi. Eliz'in ismini söyleyip içindekileri tam olarak anlatmaya cüret edemedi ama gözlerinde kalan gölgeyi kardeşleri fark etmişti. O gölge, ne kadar inkâr etse de aslında her şeyden daha çok şey anlatıyordu.

"Neresi peki?" dedi Ömer. "Hangi ülkeyi düşünüyorsun?"

"Karadağ," dedi Devrim kısık sesle.

"En azından bir seçeneği var," dedi Demir. "Sen olmasaydın şimdiye kadar hayatta kalması bile imkânsızdı."

"Ben olmasaydım başına bunların hiçbiri gelmeyecekti," dedi Devrim öfkeyle. "O gece sanayi sitesine giren her yolu benim adamlarımın kapatması gerekiyordu. Benim adamlarımın."

"Senin suçun yok abi," dedi Ömer. "Sadece bir sokağın girişini boş bırakmışlar ve adamlara gerekli cezayı verdik zaten."

"Bir sokağı boş bıraktılar ve Eliz o sokaktan geçip içeri girdi," dedi Devrim küfreder gibi. "Bu hata onun hayatına mal oldu."

"Abi," dedi Deha. "Eliz öylesine bir kız olduğu için mi üzülüyorsun bu duruma yoksa başka sebepleri de var mı?"

Demir susması için Deha'yı uyarırken Devrim sandalyesinde bir süre daha sessizce oturdu. Elleri viski kadehinde, gözleri ellerindeydi. Tahammülsüz bir nefes aldı ve elindeki bardağı kafasına dikip kalan viskiyi tek dikişte bitirdikten sonra sandalyesini geri itti.

"Size iyi eğlenceler," dedi. "Benden bu kadar."

"Abi saçmalama, gerçekten gidiyor musun ya?" dedi Deha üzüntüyle.

"Tamam," dedi Demir, Deha'yı sakinleştirmek için. "Bırak kafasını dinlesin. Üstüne gitme."

Devrim o gece barda daha fazla oturamadı. Sorular onu boğmaya başlamıştı. Boş kalan kadehini masada bırakıp ağır adımlarla çıkışa yöneldi. Gökdelenin asansörüyle aşağı indikten sonra resepsiyonun yanından sessizce geçti.

Kapı açıldığında ve dışarının ayazı yüzüne çarptığında ayazın keskinliği umurunda bile değildi. Arabasına gitmeden önce ceketinin cebinden çakmağını çıkarıp bir sigara yaktı. İlk nefesi içine çektiğinde gözlerini karşıdaki boş sokağa dikti.

Devrim'in bakışları öyle uzak bir yere kilitlenmişti ki sanki baktığı yerde birini hatırlıyordu. Belki bir sesi. Belki bir kokuyu. Belki bir fısıltıyı.

Ve evet... tam da öyleydi.

Devrim bir süre daha sigarasını içti, dumanı yavaşça havaya karışırken zihninde yalnızca bir görüntü vardı.

Eliz'i Araf'tan alıp kendi evine getirdiği o gece kollarında sayıklarken mırıldandığı "İyi ol," cümlesi.

Gözlerini kısarak yere baktı Devrim.

"İyi ol..." diye fısıldadı neredeyse sessizce.

Kendine mi söylüyordu yoksa Eliz'e mi, bilmiyordu.

Gece bitmek bilmiyordu. Barın ayazından çıkıp uzun süren bir yolculuktan sonra Devrim arabasını ağır ağır malikâneye doğru sürdü. Geçen hafta bütün ev halkı yazlık evden ayrılıp malikâneye

dönmüştü, her zamanki düzenlerine kaldıkları yerden devam ediyorlardı ama Devrim için hiçbir şey aynı değildi işte, ona göre artık bu evde büyük bir eksik vardı.

Direksiyonun başında gözleri yola baksa da zihni başka bir yerdeydi.

Kapıya vardığında arabasını bahçenin kenarına park etti. Motor sustuğunda sessizlik onu boğar gibi oldu ve elini vitesin üzerinde bir süre bıraktı, sonra yavaşça indirdi. Bahçeye adım attığında karanlık taş zeminin üzerinde ayakkabısının çıkardığı yankı gecenin tek sesi oldu.

Merdivenlere yöneldiği an başını kaldırdı. Gözleri farkında olmadan yukarıya, oradaki bir pencereye kaydı. Eliz'in aylar önce kaldığı odanın penceresi...

Pencere kapalıydı. Işık yoktu. Ama o karanlık boşluk, Devrim'in zihninde sanki hâlâ Eliz'in siluetini barındırıyordu.

Devrim birkaç saniye öylece durdu. Kalbinden geçen hislere hiçbir anlam veremese de doğru olanın ondan uzak olmak olduğunu biliyordu. Gözleri o karanlık odanın perdelerine bakarken dudaklarından fısıltı gibi bir kelime çıktı.

"İyi ol..."

Tam o sırada, arkasından gelen bir çift ayak sesini duyan Devrim irkilip başını çevirdi. Gölgelerden çıkan siluet yabancı değildi ama Devrim'in görmek istediği kişiye ait de değildi. Uzun mantosunun içinde, dudaklarında hafif bir tebessümle karşısına dikilen Lale'nin siluetiydi bu.

"İyi geceler Devrim," dedi Lale ince ama kendinden emin bir sesle. "Erkencisin."

Devrim yüzünü toparlamaya çalışsa da yüzündeki engel olamadığı soğuk ifadeyle cevap verdi.

"Burada ne işin var, Lale?"

Lale birkaç adım yaklaştı, gözleri Devrim'in gözlerine sabitlendi.

"Annen davet etti. Zamanla beni burada görmeyi kabullenirsin Devrim," dedi Lale. "Seninle aynı sofrada da oturacağım, aynı yatakta da uyuyacağım. İstesen de istemesen de."

Devrim başını iki yana salladı ve taşan öfkesinin son damlasıyla bahçe kapısında bekleyen güvenliklere seslendi. "Size onu bir daha bu bahçenin sınırlarının içine sokmayacaksınız demedim mi! Kovulmak mı istiyorsunuz?"

Güvenlikler onlara doğru koştururken Lale'nin dudaklarından soğuk bir fısıltı döküldü.

"Ben kendim giderim. Görüşeceğiz Devrim Ali Yöner... Görüşeceğiz."

Devrim ağır adımlarla merdivenlere yöneldiğinde gömleğinin önü yarı açık, düğmeleri dağılmıştı. Alkolün verdiği koku üzerinden buram buram yayılıyordu. Yüzü solgun, gözleri yorgundu.

Ama o geceki sınavı bir türlü bitmiyordu. Evin loş ışıklarında karşısına çıkan siluet bu sefer annesininkiydi.

Kadın kapının önündeki sesleri duyup kalkmış, merdivenlerin başında dikilmişti. Ailesine bir baba gibi sahip çıkan oğlu Devrim Ali'yi karşısında böylesine dağılmış bir halde görünceyse şaşkınlıkla bakakaldı annesi.

"Oğlum... bu ne hal?" dedi öfkeyle. "Üstün başın dağılmış, gözlerin kan çanağı... Ne oldu sana, Devrim?"

Devrim bir an durdu, bakışlarını annesinin gözlerine kilitlediğinde içinde öfke ve kırgınlık birbirine karıştı.

"Ben hep böyleydim anne," dedi sertçe. "Sen yeni mi fark ediyorsun?"

Kadının yüzündeki hayal kırıklığı daha da derinleşti ama Devrim tek kelime daha etmeden yanından geçip merdivenleri çıktı. Arkasından annesinin, "Dur oğlum, konuş benimle!" diyen sesi yankılandı ama Devrim artık duymuyordu.

Odasına girip kapıyı kapattığında karanlık dört duvar arasında bir süre öylece kaldı. Yatağının yanındaki kahverengi koltuğuna yayılır gibi oturdu ve başını koltuğun arkasına yasladı.

İçindeki ağırlık onu yutmak üzereydi. Ne üstünü değiştirecek takatı kalmıştı ne de yatağına girecek. Zihni bin bir çeşit düşünceyle boğuşurken gözleri kapanıyordu, sızmak üzereydi.

Tam o sırada sessizliği bozan bir titreşim duyuldu. Devrim'in telefonu çalıyordu.

Devrim gözlerini araladı ve tam önündeki sehpanın üzerinde yanıp sönen ekrana baktı. İşte o an kalbi göğsünden fırlayacak gibi oldu.

Ekranda gördüğü numara... Eliz'e verdiği küçük siyah telefonun numarasıydı ve Eliz onu ilk kez arıyordu.

Devrim'in parmakları bir an dondu. Üzerinde hiçbir yorgunluk emaresi kalmamıştı, doğrulup telefonunu aldı ve aramayı bir saniye bile düşünmeden açtı.

"Efendim," dedi, sesi boğuktu ama hüznü dikkatlice gizlenmişti.

Diğer taraftan titrek bir ses geldiğinde Devrim gözlerini kapattı.

"Ben... şey..." dedi Eliz. "Seni rahatsız ettim mi bilmiyorum ama... uyumaya çalışırken birden içime kötü bir his doğdu. Uzun zamandır konuşmuyorduk ve öyle bir şey hissedince... nasıl olduğunu merak ettim. İyi misin?"

Devrim'in gözleri hâlâ kapalıydı. Kalbi göğsünde fırtınalar kopartıyordu. Eliz'in sesini duymak, boğazına düğümlenen bin kelimeyi bir anda uyandırmıştı. Ama kendini tutmak zorundaydı çünkü kendisini Eliz'e kaptırması ona yapabileceği en büyük kötülüktü.

Üstelik Eliz'in de böyle bir sarmalın içine düşmesini istemiyordu. Onu kendinden uzak tutmak zorundaydı.

"İyiyim," dedi soğuk bir sesle. "Merak edecek bir şey yok."

Eliz ise telefonun diğer ucunda öylece kalakalmıştı. Devrim'den aldığı cevap en azından Devrim'in iyi olduğuna dair içini rahatlatsa da sesindeki soğukluk kalbini çok kırmıştı.

Sessizliğin içinde yalnızca Eliz'in nefesi duyuluyordu, Devrim susmakta o kadar zorlanıyordu ki hiçbir cümleyi kurmak onu şu

an susmak kadar çok zorlamamıştı. Fakat Devrim söyleyebileceği kelimelerin Eliz için tehlikeli olduğunu biliyordu.

Onu korumak istiyorsa ondan uzak durmalıydı.

"Eliz," dedi Devrim soğuk bir tonda. "Bir daha bir şeye ihtiyacın olursa önce Ömer'i ara. Onu bulamazsan son çare olarak beni ara. Sadece son çare. Anlaşıldı mı?"

Karşı taraftan uzun bir sessizlik geldi. Eliz telefonun diğer ucunda şoktaydı. Her şeyin ötesinde en azından arkadaş olduklarını sanıyordu.

"Tamam..." dedi kısık bir sesle. "İyi geceler Devrim."

Ve telefon kapanırken Devrim orada öylece kalakaldı.

Telefonu hâlâ kulağındaydı, gözleriyse boşlukta. İçindeki her zerre bağırıyordu ama dışarıya tek kelime bile çıkmamıştı. Bir süre onu tekrar aramak ve öyle söylemek istemediğini ifade etmek için mücadele etse de kendisini bir şekilde tuttu ama öfkesini tutamıyordu.

"Allah kahretmesin!" dedi telefonunu tam karşısındaki duvara fırlatırken.

Başını nefes nefese geriye yasladı. O gece Devrim Ali Yöner'in tüm öfkesi kendineydi. Ruhunun içindeki zehirden haberdardı, içindeki cehennemi gizlemek için buzla kapladığı ruhu artık eriyordu.

O gece sabaha kadar tek bir soru dolaşıp durdu zihninde: Eliz'in sesindeki hayal kırıklığını nasıl unutacaktı?

18. BÖLÜM

Fırtına Gecesi

Sergi salonu şehrin göbeğindeydi ama şehrin gürültüsünden bıçakla ayrılmış gibiydi. Dışarıda kornalar, içeride kristal avizelerin altına sinmiş bir uğultu... Mekânın ortasında dev bir sahne vardı. Sahnenin arkasındaki altın iplerle tutturulmuş kalın perde bu gecenin tek sırrını saklıyordu. Perdenin önündeki kokteyl alanında bekleyen heyecanlı insanların sohbetleri tüm salonu sarmıştı. Salonun birkaç farklı noktasında çekim yapan basın için de fazlasıyla önemli bir gündü bugün.

Araf Vural "Göktay Hatıra Sergisi"nin ev sahibiydi ama bu gece ev sahipliği onun üzerinde bir ceket gibi durmuyordu, daha çok bir zırh gibiydi. Sırtını dimdik tutuyor, kravatını düzeltirken yüzündeki o ince tebessümü hiç bozmuyordu. Kalbindeki intikam hırsı gülüşünün içinde saklı, sabırsızlığı kolsaatinin tıkırtısında gizliydi. Bu gece herkese *Altın Kancalar*'ı tanıtacak ve bu Edmon Yöner'in tek başarısızlığı olarak tarihe geçen bu tasarımı tüm dünyaya gösterecekti.

Sahnenin solunda, kalabalığın karmaşasına bulaşmadan durmayı seçen dört kişi vardı. Devrim, Demir, Deha ve Ömer. Köşedeki yüksek kokteyl masasına dayanmış, şampanyalarını ağır ağır yudumluyorlardı. Üzerlerinde siyah takım elbiselerin koyuluğu bakışlarına bile yansıyordu.

Ömer'in gözleri tedirgince salonu süzüyordu. Giriş kapıları, güvenliklerin yer değişimleri, kameraların kör noktaları... Demir duvara asılı eski planlara göz gezdiriyor, Deha ise kalabalığın arasından geçip sahneye yaklaşan çiftleri, merakla fısıldaşan gençleri, öne atılmaya hevesli basın mensuplarını izliyordu. Devrim ise kupkuru bir sakinliğin içindeydi. Yüzünün her noktası derin bir sükûneti taşıyordu. Kadehi elindeki tek canlı şeydi.

Araf'ın bakışı nihayet onlara takıldığında, tebessümü biraz daha belirginleşti. Yanına iki adamını alıp ağır adımlarla yaklaştı. Kristal ışıklar omuzlarında gezinirken mutluluğu her halinden belliydi.

"Bak sen," dedi sahte bir neşeyle. "Demek babanızın yadigârını görmeye geldiniz. Özlediniz herhalde."

Devrim kadehini masaya koydu ama tutmayı bırakmadı. Gözleri Araf'ın gözlerini buldu.

"Davet etmişsin," dedi Devrim. "Biz davet edildiğimiz her yere gideriz, Araf."

Araf'ın çenesi belli belirsiz gerildi ama gülümsemesi solmamıştı. "Eh, hoş geldiniz öyleyse!" dedi neşeyle.

Devrim elindeki kadehi abisine doğru kaldırdı, başını yavaşça eğerek selamladı onu. Bu bakış Araf'ın içine kurt düşürse de Devrim'in kadehine karşılık kendi kadehini kaldırmaktan başka çaresi yoktu o an.

O dakikalarda şehrin bambaşka bir yerinde perdeleri kapalı bir salonda loş bir ışık yanıyordu. Televizyonun önündeki orta sehpanın üzerinde yarısı içilmiş bir su bardağıyla "*İçindeki Işığı Hatırlamanın Kokusu*" yazılı güçsüzce yanan küçük bir mum yan yana duruyordu.

Eliz dizlerini kendine çekmiş, ince sarı fularını saçlarına gevşekçe bağlamış televizyon izliyordu. Haber spikerinin sesi odanın duvarlarına çarpıp geri dönen bir yankıydı âdeta.

"*Göktay Havacılık'ın kurucusu ve Türk havacılık tarihine damgasını vuran iş insanı* ***Alihan Göktay*** *ve damadı Mühendis* ***Edmon***

***Yöner**. Savunma sanayisinde dönüm noktası sayılan pek çok denemenin arkasında bu iki ismin işbirliği var. Az sonra ülkemizin en büyük değerlerinden Edmon Yöner'in yaptığı ilk uçak tasarımı olan **Altın Kancalar**'ın ilk sergisine bağlanacağız..."*

Spikerin cümleleri Eliz'in kalbinde bir kapıyı tıklatıyordu. YÖNER soyadı Eliz'in kalbine bir sızı gibi dokunurken at nalı kolyesine gitti eli. Tam o sırada ekranda sergi salonunun genel planı gösteriliyordu, acaba Devrim de orada mıydı?

Eliz'in nefesi yavaşladı.

"İyi ol," diye mırıldandı istemsizce.

Niye söylediğini bile bilmeden...

Tam o sıralarda sergi salonunda büyük gösterinin vakti gelmek üzereydi. Araf koyu perdenin önünde asistanının yardımıyla önce kıyafetlerini, sonra mikrofonunu düzeltti. Heyecandan ölmek üzereyken gözleri kardeşlerinin yüzlerini arıyordu.

"Saygıdeğer misafirler," dedi titrememesi için mücadele ettiği sesiyle. "Öncelikle hepiniz hoş geldiniz!"

Araf'ın gözleri konuşmasına başlar başlamaz en köşedeki masadaki tanıdık yüzlere kaydı. Devrim ona nefretle gülümserken parmakları masaya tanıdık bir ritimle vurdu. İki kısa, bir uzun...

"Bugün burada sadece bir uçağı değil, bir ismin gerçek tarihini öğrenmek için toplandık. *Altın Kancalar* herkesin gıptayla baktığı YÖNER ailesinin tarihi için en önemli parçadır. Ve birazdan bu önemli parçayı tozlu deposundan çıkaracağız."

Araf derin bir nefes aldı. Vakti gelmişti. Titreyen parmağını kaldırıp kendisinden komut bekleyen çalışanlarına işaret verdi ve perde iki yandan ağır ağır çekilmeye başladı.

Salondaki herkes o kadar heyecanlıydı ki nefesler tutulmuş gibiydi. Fotoğraf makineleri hazırdı, ışıklar hazırdı ve bu unutulmayacak ana tanıklık etmek isteyen seyirciler de hazırdı.

Kırmızı kadife kumaş aralandı, aralandı, aralandı...

Ve sahnede beklenen metal gövde yoktu.

Altın Kancalar orada değildi!

Altın Kancalar'ın olması gereken yerde tavandan zemine kadar uzanan devasa bir tablo yükseliyordu. Siyah fonun içinde altın rengi kancaların arasında keskin hatlı bir portre vardı. **Edmon Yöner.** Bakışı ileriye dönüktü, dudakları kararlıydı ve çenesi dimdikti.

Alt köşede, ince harflerle parlayan bir yazı vardı.

"EDMON YÖNER'İN SAYGIDEĞER ANISINA..."

Salonun uğultusu bir anda bir vakum gibi çekildi, kimseden çıt çıkmıyordu. Araf'ın sahneye bakan dehşet içindeki gözlerini görmek dünyalara bedeldi.

Bir kadın hafifçe, "A-a!" dedi yalnızca ama o da yarıda kaldı. Birkaç fotoğraf makinesinin flaşı patladı art arda, sonra bir daha ve bir daha.

Araf'ın yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Devrim kadehini dudaklarına götürdü ve kalan şampanyasını tek dikişte bitirdi, boş kalan kadehini sahneye doğru uzattı.

"Edmon Yöner'e," dedi sessizce.

Bu tablo onun için de kardeşleri için de her şeye bedeldi. Bir salon dolusu insan ve televizyonlarının başında bu yayını izleyen yüz binlerce insan babalarının kendilerinden çalınan emanetlerini görmek yerine onun portresiyle baş başa kalmıştı.

Canlı yayındaki spiker ne diyeceğini bilemez bir haldeydi.

"Değerli izleyiciler... Şu an *Altın Kancalar* yerine... Edmon Yöner anısına yaptırılmış dev bir anıt tablo görüyoruz. Detayları sergideki arkadaşımın aktarmasını bekliyorum."

Eliz de televizyon karşısındaki şaşkın yüz binlerce seyirciden biriydi. Hem hiçbir şey anlayamamıştı hem de bir şeyler hissetmiş gibiydi. Bunu kim yapmıştı? Uçak neredeydi? Devrim iyi miydi?

Sergi salonundaki coşkulu bekleyiş bir karmaşaya dönüşmüştü. Araf'ın adamları her yerde deliler gibi koştururken Araf orada öylece kalakalmıştı.

Devrim gülümsedi. Kendinden emin değil, kendinden eminliğin daha ötesinde bir yerdeydi. İçinde bir şeyler yerine oturmuştu.

Deha keyifle söze girdi. "Size şöyle söyleyeyim. Araf'ı doğurtan ebe bile şu an içinde bir huzursuzluk hissetmiş olabilir."

Demir ufak bir kahkaha attı. "Annem doğum için farklı kişilere gitmediyse o bizim de ebemiz olabilir yalnız."

"Bak bu olmadı ama," dedi Deha. "Araf'ı zorlayıp ebemizi aratıp özür mü diletsek?"

Devrim gözlerini devirerek baktı kardeşlerine.

"Gidebiliriz," dedi sakince. "Bu kadar misafirlik yeter."

Ömer kendilerini gözetleyen korumalarından birine minik bir baş hareketi yaptı. Korumalar o işareti alır almaz diplerinde biterek dörtlüye arka koridora doğru yol açarak eşlik etti.

Dörtlünün o sergi salonundan çıkışı öyle efsanevi bir andı ki aile tarihleri boyunca bu an, her biri için unutulmaz olacaktı.

Araf ise sahnede yapayalnızdı. Dev tablo arkasında gölgesi gibi duruyordu. En alta yazılan yazıysa yerinden oynamıyordu. **"EDMON YÖNER'İN SAYGIDEĞER ANISINA..."**

Sergi salonunun arka çıkış kapısında Devrim kapı eşiğinde bir an durdu. Dışarıda serin bir gece oluyordu ve sanki şehir büyük bir karmaşadan sonraki sessizliğe bürünmüş gibiydi.

"Güzel geceydi," dedi Demir gülümseyerek. "Sanata doyduk."

"Ne yapsak, böyle devam mı etsek sergilere katılmaya ya?" dedi Deha. "İçeride bayağı güzel ve kültürlü kızlar da vardı hem."

"Zirvede bırakalım bence," dedi Ömer ve saatine bakarak onları bekleyen arabalardan birine yöneldi.

Devrim ise hiçbir şey söylemedi ama yüzünde içeriye bıraktığı yazının aynası gibi bir ifade vardı. Sessiz, net ve tartışılmaz.

Ve gece, onlar sergi alanından uzaklaşırken tekrar şehrin karmaşasına ayak uydurdu. Sergi salonundaki avizelerin altındaki uğultu, televizyon stüdyolarındaki şaşkınlık, bir salonun köşesindeki küçük mumun alevi... Hepsi aynı cümlede buluştu sanki.

Bazı perdeler hiç açılmamalıydı...

Hem de hiç...

Eliz'in Anlatımıyla

Sabah gözlerimi açtığımda pencerenin perdelerinden süzülen loş gri ışık odanın içine yayılmıştı. Bugün havanın kasvetli olacağını o an anladım. Göğsümde tarifsiz bir yorgunlukla yataktan kalktım. En azından güneşli günlerde içim biraz olsun ısınıyordu, hava böyle karanlıkken yalnızlığım daha da artıyordu sanki.

Sessizlik içinde mutfağa geçip kendime kahvaltı hazırlamaya başladım ama bir şeyler yiyip içecek iştahım bile kalmamıştı artık. Bir dilim ekmek, iki parça peynir, birkaç zeytin ve birkaç küçük kokteyl domates çıkardım. Kesme tahtasının üzerinde domatesleri keserken aklım anneme gidip geldi yine.

Birlikte geçirdiğimiz kasvetli günlerde bütün imkânsızlıkların içinde bana hazırladığı kahvaltıları anımsadım. Annemin bana kahvaltı hazırlaması perdelerin arasından güneş ışıklarının sızması gibiydi işte, neyin ortasında olursanız olun içiniz ısınıyordu.

Kahvaltı tabağımı masaya koyup sandalyeye oturduğumda gözüm televizyona takıldı. Televizyonu artık neredeyse hiç kapatmıyordum, yalnızlık ve sessizlik bana kafayı yedirtecek gibi oluyordu.

"*Uzmanlar vatandaşlarımızı hava durumu konusunda uyarıyor!*" diyordu spiker bastıra bastıra. "*Bugün yağmur ve rüzgârın şiddeti artacak, rüzgâr hızının elli kilometreyi aşması beklenirken sağanak yağış sabahın erken saatlerinde başlamış durumda. Akşam saatlerine doğru ise fırtınanın kuvvetleneceği öngörülüyor...*"

Spikerin cümleleri odanın içine dolarken ürperdiğimi hissettim.

"Sana ne oluyorsa?" dedim kendi kendime. "Sanki evden dışarı çıkabiliyorsun da..." Çayımdan bir yudum alıp kanalı değiştirdim ve bir tadilat programı açıp boş gözlerle Amerikalı ailelerin ev tadilatlarını izleyerek kahvaltımı yaptım. Hayatımın gidişatı harika, değil mi? Harika.

Günün geri kalanındaysa kendimi her zamanki gibi oyalanmaya bıraktım. Kitaplıktan rasgele bir kitap çekip koltuğun köşesine kıvrıldım. Satırlar gözlerimin önünden akıp gidiyordu ama aklım çoğu kez başka yerlere savruluyordu.

Anneme, arkadaşlarıma, Devrim'e...

Aklımı bir türlü okuduğum satırlara veremeyince kalkıp boyama defterimi aldım ve rasgele birkaç renk seçtim. Kalemler sayfanın üzerinde dolaşırken bunu zevk için değil, tamamen delirmemek için yaptığımı biliyordum.

Sayfaya bir şeyler çizip içlerini renklendirirken zihnimde hiçbir şeyin yerli yerinde olmadığını hissedebiliyordum. Renkler taşsa da umurumda değildi, benliğim de taşan renkler gibi dağılmıştı zaten. Her boya darbesinde içimden aynı cümle geçiyordu: "Ben artık kimim?"

Kimdim artık ben?

Gözlerimdeki bakışların sahibi bir yabancıydı artık. Sanki kendime her bakışımda orada bir yabancıyla karşılaşıyordum. İçimdeki ses aklımı kaybetmemin kıyısında dolaştığımı fısıldıyordu bana her gece. Sessizlikle, yalnızlıkla, bitmek bilmeyen belirsizlikle iç içe yaşamak beni her geçen gün daha da tüketiyordu. Ve ben artık tamamen tükenmeye yakın olduğumu hissedebiliyordum...

Akşam karanlığı çökerken mutfağa yeniden geçtim. Günüm her zamankinden farksız geçiyordu yine. Uyan, kalk, kahvaltı yap, oyalanacak bir şeyler bulup yap, akşam yemeği ye ve uyu.

Karnım çok aç değildi ama bugün içimdeki huzursuzluk hissi öyle çok artmıştı ki çocukluğumdaki tanıdık bir tadı aradı ruhum sanki.

Çay suyu kaynarken ekmeğin arasına domates ve beyaz peynir koydum. Üzerlerine de bir tutam tuz döktüm... Bu kadar. Yalnızca bu.

Çocukluk kadar yalın bir tat. Çocukluk kadar güzel.

Yanına da demlediğim çaydan bir fincan aldım ve salona geçtim. Televizyonun karşısına geçip her zamanki yemek programımı izlerken sandviçimden bir ısırık aldım ve bir an çocukluğuma gitmiş gibi oldum.

Annemin bana uzattığı küçük lokmalar, "Ye kızım," diyen sesi, pencereden süzülen akşam güneşi... Hepsi bir anda gözlerimin önüne geldi.

Oysa şimdi ne annemin sesi vardı yanı başımda ne de pencereden süzülen akşam güneşi... Her şeye rağmen hâlâ yaptığım her şeyde kendimden bir parça bulmaya çalışıyordum.

Sandviçimin son lokmasını ağzıma atarken pencereye düşen ilk damlaları duydum. Sabahtan beri ince ince yağan yağmur yaklaşık iki saat önce dinmişti aslında. Şimdiyse daha güçlü bir şekilde yeniden başlıyordu. Önce ince ince, ürkek bir tıkırtıyla başladı yağmaya ama sonra büyük bir gök gürlemesi ile katlanarak arttı ses.

Yağmur öyle çok hızlanmıştı ki sesi, televizyonun sesini bile bastırıyordu.

Çay fincanımı elime alıp ayağa kalktım ve pencerenin önüne gittim yağmuru izlemek için. Oysa dışarıda huzur içinde izlenecek bir yağmurdan çok, güçlü bir fırtına vardı ve art arda gürleyen gök, gök gürültüsünden korkmayan beni bile ürkütmüştü.

Çay fincanımı pencerenin önündeki ahşap çıkıntısına bırakıp koltuğa kadar gittim ve dün gece orada bıraktığım ince uzun hırkamı alıp üzerime geçirdim. Endişeyle pencerenin önüne döndüğümde dışarıda göz gözü görmüyordu artık. Uzanıp orta sehpada duran acil durum telefonumu aldım, ne olur ne olmaz diyerek çay fincanımın yanına koydum ve öylece izlemeye başladım fırtınayı...

Yağmur belki bir belki de iki saattir hiç dinmeden yağıyordu. Önce sadece şiddetli bir sağanak gibiydi ama gökyüzü giderek

daha da kararmış, rüzgârın uğultusu şiddetini artırmıştı. Nedense koltuğuma geri dönememiştim, pencerenin önüne sandalyemi çekmiş, burada oturup kalmıştım.

Sanırım bu yağmuru tüm sevdiklerimin de izliyor olduğunu hissedebiliyordum. Annem ve arkadaşlarımla aynı yağmuru görüyor, biliyor ve duyuyor olduğumu bilmek bana huzur veriyordu.

"İyi olun..." diye fısıldadım geceye doğru, tüm sevdiklerime gitmesini dileyerek bu dileğimin.

Camın önünde oturmuş elimdeki ikinci fincan çayı ağır ağır yudumlarken dışarıdaki ağaçların nasıl savrulduğunu görüyordum. Dallar göğe uzanan eller gibiydi, sanki gökten yardım istiyorlardı.

Tam o sırada bir şimşek çaktı. Size yemin ederim, hayatımda böylesine güçlü bir şimşek çaktığına hiç şahit olmamıştım. Tüm sokak ve evin içi tamamen aydınlanırken ardından gelen gök gürültüsü evin bütün duvarlarını titretti.

Çay bardağını tereddütle önümdeki ahşap çıkıntının üzerine bıraktım ve korkuyla evin içine baktım. Bu benim yapayalnız geçirdiğim ilk fırtınaydı ama en azından Danilo Şef televizyonda konuşmaya devam ediyordu.

Pencerenin perdelerini kapatıp fırtına gerçeğinden biraz uzaklaşmaya karar vermiştim ki beklenmedik bir şey oldu. Her şey bir anda karardı.

Televizyon sustu, buzdolabının uğultusu kesildi, ışıklar söndü.

Ben korkuyla pencerenin önünde kalakalmıştım ki bir anlık sessizlikten sonra geriye sadece fırtınanın uğultusu kaldı.

Elektrikler gitmişti.

"Sakin ol," dedim kendi kendime. "Sakin ol, sakin ol, sakin ol!"

Yavaşça ayağa kalktım ve sehpanın üzerinde duran kavanoz mumlara yöneldim. Fitilleri kibritle tutuşturduğumda odanın içine loş bir ışık yayıldı ve oda biraz olsun aydınlandı.

Üzerimdeki ince hırkaya beni her türlü tehlikeden koruyacakmış gibi sarıldım ve odanın ortasında öylece ayakta kalakaldım. Ne yapmalıydım şimdi? Oturmalı mıydım?

Mumların titrek ışığında gölgeler duvarlarda oynamaya başladığında her şey giderek ürkütücü bir hal alıyordu. Tam evin sessizliğini kabullenmeye çalışıyordum ki o sessizliği bölen bir ses duyuldu.

Tok tok tok.

Kapının çaldığını duyduğumda kalbim tekler gibi oldu. Önce ürkerek yerimden sıçradım ama sonra belki de kapımda bekleyen korumalar iyi olup olmadığımı merak etmiştir diye düşünerek kapıya yöneldim.

Oysa şöyle bir problem vardı, korumalar kapıya her zaman aynı ritimle vururdu: İki kısa, bir uzun...

Benim bildiğim, güvende olduğumu anladığım tek işaret buydu. Ama bu başka bir ritimdi. Dümdüz bir "*tok tok tok*" sesiydi bu.

Tedirginliğim yerini hızla korkuya bıraktı. *Belki de yanlış duymuşumdur* diye düşündüğüm sırada kapı tokmağının sesi bir kez daha duyuldu.

Bu kez daha sert ve daha netti ses.

Kalbim kaburgalarımı tek tek zorlayarak çarpıyordu. Adımlarımı kontrol edemeden kapıya doğru ilerledim. Ayaklarımın altındaki parke bile sanki çıtırtı çıkmasın diye çaba gösteriyordu.

Kapının önüne geldiğimde nefesim kesildi. Yavaşça eğilip kapının deliğinden baktım. Ama elektrik kesintisi yüzünden hiçbir şey görünmüyordu, deliğin arkasında sadece simsiyah bir boşluk vardı.

Ellerim titreyerek hırkamın cebine koyduğum acil durum telefonuna gitti. Parmaklarım tuşların üzerinde gezinirken kalbim deli gibi çarpıyordu. Birilerini aramak yerine tekrar deliğe bakıp gözlerimi zorladım ama karanlık aynı karanlıktı.

Ben telefonun ekranına bakarken o an zihnimde bir fısıltı yankılandı.

"Bir daha bir şeye ihtiyacın olursa önce Ömer'i ara. Onu bulamazsan son çare olarak beni ara. Sadece son çare."

Derin bir nefes aldım ve hızlı bir kabullenişle parmağımı **"Ömer"** isminin üzerine götürdüm. Tam basacaktım ki kapının diğer tarafından boğuk ama tanıdık bir ses duyuldu.

"Eliz... benim."

O an bütün tüylerim diken diken oldu. Sesin içindeki sertlik uğultulu rüzgârın ardına gizlenmiş gibiydi fakat ben yine de tanıyordum. Tanımamak mümkün değildi.

Devrim Ali Yöner'in sesiydi bu.

Onun sesiydi.

Telefon elimde öylece donup kalmıştım. Parmaklarım tuşun üzerindeydi ama artık hareket etmiyordu. İçimdeki korku, yerini çok daha başka bir duygunun ağırlığına bıraktı. Düşünmeden ve hiç sorgulamadan kapının kilidini çevirdim. Kapı ağır ağır açıldığında karşımdaki görüntü nefesimi kesti.

Devrim kapının eşiğinde duruyordu. Üzerindeki koyu renk ceket fırtınadan ıslanmıştı ve saçlarının kenarından damlalar süzülüyordu. Yüzü normalde alıştığım o sert çizgilerden çok uzaktı. Şimdi yalnızca solgun, yorgun ve paramparça görünüyordu. Dudaklarının arasında zar zor bir nefes çıktı.

"İyi misin?" Sesi titrek ve yorgundu, neredeyse fısıldıyordu.

"Asıl sen iyi misin?" dedim endişeyle.

Cevap vermedi. Adımlarını sürükler gibi içeri attı kendini ve onunla birlikte soğuk rüzgâr da eve doluverdi bir anda. Ben hızla kapıyı kapattım ve her kilidini çevirip telaşla ona döndüm.

O ise odanın ortasında durmuş, başını biraz eğmiş, mumların titrek ışığına bakıyordu perişan bir halde.

"Babam..." dedi sonunda, sesi öyle ince ve öyle yaralıydı ki... Bir an susup yutkundu, sonra devam etti. "Sanırım onu kaybediyoruz. Ve ben... nereye gideceğimi bilemedim. Kendimi burada buldum."

Donup kalmıştım. Karşımda her daim dimdik duran, kimseye eğilmeyen, her şeye karşı gururuyla ayakta duran o adam yoktu bu gece. Karşımda omuzları çökmüş, gözleri çaresizlikle dolmuş bir adam vardı.

"Ben..." dedim endişeyle ne dediğimi bile bilmeden. "Yapabileceğim bir şey var mı... baban için..."

Ne yapacağımı bilemedim. Ellerim havada asılı kalmıştı. Ona sarılmak istedim aslında çünkü içimden geçen ilk dürtü buydu. Omuzlarını tutup onu kendime çekmek, ona sıkıca sarılmak istedim ama beynim, "*Bu yanlış!*" diye bağırıyordu. Çünkü onunla aramızda çizilmiş görünmez bir sınır vardı ve bu, sınırı aşmak olurdu...

Kalbim gürültülü bir savaşın ortasındaydı. Gözlerimi ondan kaçırmaya çalıştım ama başaramadım. Dudaklarım aralandı ama hiçbir kelime çıkmadı dudaklarımın arasından. Onu izlerken sadece tek bir şey hissettim...

Devrim Ali Yöner ilk kez bu kadar kırılmış görünüyordu.

Gözlerim yüzündeki çaresizlikte, omuzlarının ıslaklığında, saçlarından damlayan su damlalarında gezindi.

"Gel..." dedim neredeyse fısıltıyla.

Koluna hafifçe dokunup onu koltuğa doğru yönlendirdim. Adımlarını ağır ağır attı, sanki her bir adımı tonlarca yük taşıyordu.

Koltuğun kenarına vardığında oturmasını işaret ettim. O da sessizce oturdu. Koyu renkli ceketi omuzlarına yapışmıştı, yüzündeyse hâlâ o derin yorgunluk vardı.

Ben hızla banyoya gidip temiz bir havlu alıp döndüğümde o hâlâ orada öylece oturuyordu.

"Saçlarını kurut, üşütme." Sesim çocukken annemin bana söylediği cümlelere benziyordu sanki. "Yardım edeyim mi?" diye sordum.

Konuşmuyordu ama düşünceleri gözlerinden okunuyordu. Ona verdiğim havluyu elinden alıp yanına oturdum ve saçlarına uzandım.

"Burada kalan kıyafetlerin var mı?" diye sordum. "Üstünü de değiştir, bunlar sırılsıklam... Hasta olacaksın."

Devrim o an bana öyle bir bakış attı ki gözlerinin rengi içime işler gibi oldu. O bakış öyle uzun, öyle derindi ki içinde boğulacak gibi oldum. Ama yine de kaçmadım.

"Birazdan değiştiririm," dedi Devrim sessizce.

Başımı salladım ve o gözlerini kapatıp koltukta arkasına yaslanınca saçlarını kurulamaya devam ettim. Genç yaşına rağmen göz kenarlarında oluşan çizgileri izledim ondan izinsizce, mum ışığının aydınlattığı detaylarını izledim yüzünün. Ben onu izlerken gözleri bir anda açılıverdi, onu izlediğimi gördüğü anda bakışlarımı telaşla kaçırdım.

"Kurudu," dedim. "En azından nemini aldım. Çay içer misin?" diye ekledim konuyu değiştirmeye çalışarak. "Elektrikler gitmeden önce demlemiştim... Hâlâ sıcaktır."

Bir süre bana öylece baktı. Söyleyeceğim en sıradan cümlenin bile hayatı boyunca özlediği bir sıcaklığa dönüştüğünü düşünür gibiydi gözleri. Yüzündeki çizgiler yumuşadı bir anda.

"İçerim," dedi kısık ama kesin bir sesle.

Hızla mutfağa gidip iki fincan aldım. Çaydanlığın kapağını kaldırdığımda buharın hâlâ tüttüğünü görerek derin bir nefes aldım. İki fincanı da çayla doldurdum ve yanlarına dün Ömer'in getirdiği portakallı kurabiyelerden koyup salona doğru ilerledim.

Salona döndüğümde mumların ışığı hâlâ titriyordu. Devrim'in gözleri orta sehpada duran mumların üzerindeydi, oraya doğru eğilmiş, üzerlerindeki yazıları okumaya çalışır gibiydi. Yanına yaklaşıp fincanları sehpanın üzerine koydum ve sonra tereddüt etmeden yanına oturdum.

İkimizin arasında yalnızca çayın buharı ve mumların alevi vardı. Fırtına dışarıda hırçınlığını sürdürse de içeriye ilk kez farklı bir sessizlik hâkimdi. İçinde yalnızlığı değil, başka bir şeyi taşıyan...

Yanımda oturan Devrim'in elini uzatıp fincanı kavrayışını izledim. Parmaklarının kalınlığına rağmen elleri titriyordu ve bunu saklamaya çalışmıyordu. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Gerçekten bilmiyordum.

Babasının ölmek üzere olduğunu söyleyen birine ne denirdi ki? Ne söylenirdi?

Bir an fincanı ellerinin arasında tutarken bana baktı. Gözlerinde öyle bir şey vardı ki söze dökülemeyecek kadar derin, söylese yıkılacak kadar ağır. Öyle uzun sürdü ki o bakış, sonunda ben gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım.

"Tam olarak ne olduğunu sormak istiyorum," diye mırıldandım. "Ama anlatırken sarsılmandan korkuyorum. Belki de buraya insan en kolay bir yabancının yanında üzüntüsünü yaşar diye geldin. Seni yargılamam, konuşmaya zorlamam diye... O yüzden sormaya da korkuyorum. Seni üzmek istemiyorum."

Sözümün ardından salonda ağır bir sessizlik oldu. Mumların çıtırtısı dışarıdaki fırtınanın uğultusuyla karışıyordu. Devrim çayından bir yudum aldı ve çay fincanını sehpaya bırakıp bana döndü. Ben *keşke hiçbir şey söylemeden yanımda sessizce üzüntüsünü yaşamasına izin verseydim* diye düşünüyordum ki bir anda bana çevirdi bakışlarını.

Yine bir anda, sanki içinde tutamayacağı bir şey taşmış gibi konuşmaya başladı.

"Dün gece... bir sergideydik." Sesi alışık olduğum o soğuk, o kontrolcü tonla başlamıştı ama her kelime biraz daha ağırlaşıyordu. "Eve döndüğümde babamın kalbinin durduğunu öğrendim."

Gözlerindeki gölgeyi gördüm. Dudakları sıkıca kapandı ve çenesindeki kaslar gerildi. Devam ederken sesinde gizlemeye çalıştığı bir çatlak vardı ve ben onu duyabiliyordum.

"Yeni doktor uzun süre kalp masajı yaptı. Biz oraya varmadan önce başlamış zaten, biz oraya vardığımızda da uzun süre uğraştı... Sonunda tekrar hayata döndü babam ama..."

Kelimeler hızlanırken nefesi daralıyordu. Ellerini birbirlerinde kenetledi.

"Aması öyle işte... Dün geceden beri odasının önündeki koridorda öylece oturup bekledik sabaha kadar. Oya ablayı da getirttik hemen."

"O ne dedi?" diye sordum endişeyle.

Gözlerinden geçen karartıyı görür gibi oldum bir an, bir süreliğine nefesini tutup dudaklarını birbirine bastırdı ve ardından devam etti.

"Yarın sabaha çıkma şansının olmadığını söylüyorlar."

Kalbimde hissettiğim sancıyla nefesimi tuttuğumda Devrim gözlerini bana çevirdi. O bakışların içinde fırtınalar koptuğunu görebiliyordum.

Ama kendisi her şeye rağmen güçlü görünmek için uğraşıyordu. Omuzlarını dik tutmaya çalışıyor, sesini mümkün olduğunca kararlı çıkarmaya çabalıyordu. Sanki duygularını anlatırken bile ağlamamaya yemin etmiş gibiydi.

Ama ben biliyordum. Birbirlerine kenetlediği elleri, hafifçe titreyen parmakları, gölgesi mum ışığında bile belli olan kederi apaçık ortadaydı.

Devrim Ali Yöner tüm gücüyle ayakta durmaya çalışıyordu ama ruhu artık yerlerdeydi.

Yaşadıklarını dinlerken, ben bile nefes almakta zorlanırken onun bu kadar sakin görünmesi aslında daha da yıkıcıydı. Onun sakinliği bile hep güçlü, hep kendinden emin olurdu. Şimdiyse onu ilk kez böyle görüyordum, böylesine savunmasız bir sakinlik içinde.

Ona sarılmak istiyordum. Bunu başka bir anlamda değil, bir dost olarak yapmak istiyordum yalnızca. Ona uzansam bütün acısını sırtından alacakmışım gibi hissediyordum ama yapamadım. Çünkü yanlış olduğunu biliyordum. Aramızdaki mesafe yalnızca fiziksel değildi. O mesafe onun dünyasıyla benim dünyamın arasındaki uçurumdu.

Yine de gözlerimi ondan çekemedim. Mum ışığı yüzünü aydınlatıyor, gölgeler yanaklarından süzülüyordu. Dudaklarının kenarında belli belirsiz bir titreme vardı. Onu öyle izlerken kalbim acıyordu.

"Ne söyleyeceğimi bilmiyorum..." dedim sonunda, sesim kısık bir fısıltıya dönüşmüştü. "Sana iyi gelecek bir cümle var mı, onu da bilmiyorum."

Devrim gözlerimi yakaladığında gözlerindeki bakış sanki, "*Yanımda olman yeter,*" diyordu.

Ama dudaklarından dökülen tek şey boğuk ve yorgun bir cümleydi.

"Buraya geldiğim için pişman değilim."

Bir süre öylece oturdu. Sonra gövdesini yan çevirip koltuğun sırtına doğru başını yasladı. Bakışlarını hep son derece keskin görmeye alıştığım bu adam şimdi uykusuz bir çocuk gibiydi. Gözleri açık olsa da çok yorgundu ve o halini izlemek beni üzüyordu.

Kalkıp koltuğun diğer kenarında kalan ince battaniyeyi aldım ve üzerine örttüm.

"Sana yastık getireyim," diye mırıldandım ve doğruldum.

Tam o an alçak bir sesle söze girdi Devrim. "Buraya neden geldiğimi biliyorum." Sanki kendine bile itiraf etmekte zorlanıyormuş gibiydi.

Ben olduğum yerde durmuş onu izlerken Devrim bakışlarını mum ışığından alıp bana çevirdi. Önce çenesindeki titremeyi gizlemek ister gibi dudaklarını birbirine bastırdı, sonra devam etti. "Çünkü sessizliğime eşlik edeceğini biliyordum, Eliz. Ben sessizce acımı çekerken beni hiç düşünmeden **misafir** edeceğini biliyordum."

O an kalbim sanki göğsümden çıkacak gibi oldu. Söylediği cümlenin ağırlığı üzerime çökerken gözlerimin dolduğunu hissettim. Bu onun bana kurabileceği en samimi, en kırılgan cümleydi.

Benden istediği şey bir teselli değildi, benden istediği tek şey sessizlikti.

"Burası senin evin," diye mırıldandım sessizce. "İstediğin kadar kalabilirsin."

O gece, dışarıda fırtına uğuldamaya devam ederken içeride tek bir şey vardı. İki insanın sessizliği.

Sessizlik bizi yarım saat, belki de bir saat boyunca sardı. Ben koltuğun ayakucunda oturuyordum; Devrim ise üzerine örttüğüm battaniyenin altında kıvrılmış, gözleri tavana sabitlenmişti. Mum ışığı odada titreyerek dolaşıyor, dışarıdaki yağmur hiç dinmeden devam ediyordu.

Sessizlik bu evde beni en çok boğan şey olmaya başlamıştı ama bu defa öyle değildi, sanki birbirimizin nefesini duymak bile yeterliydi.

Birden Devrim'in sesi karanlığın içinde bir güneş sızıntısı gibi belirdi. Düşük, boğuk ve alıştığım sertliğin çok uzağındaydı sesi. Halsiz ve yorgundu.

"Babanı hiç özlüyor musun..." diye sordu. "Yaşanan her şeye rağmen?"

Cümle bir ok gibi saplandı kalbime. Sorduğu sorudan geçmişime dair her şeyi bildiğini, bilmediğini söylediği detayları bile öğrendiğini anlayabiliyordum. Babamı, annemi, her şeyi... Hayatımın en derin yaralarını bildiğini anladığım o an, içimde bir şey kırıldı.

Başımı çevirip cama baktım. Yağmur damlaları camın üzerinde yarışırken kalbimdeki sızılar da birbirleriyle yarışıyordu. Dudaklarım istemsizce kıpırdadı.

"Özlemiyorum."

Sözlerim dışarıdaki yağmurun sesine karıştığında zihnim beni hızla geçmişe götürdü.

Yıllar Önce

Yaşadığımız gecekondunun teneke çatısından içeri sızan yağmur damlaları altlarına yerleştirilmiş kovalara değdikçe çıkardıkları sesle beynimi tırmalıyorlardı. Soğuk, bedenimin her yerine işlemişti. Annemle ben ince bir yorganın altında birbirimize sokulmuş titrerken, *bu yatağın içinde bir başıma olsam daha ne kadar üşüyebilirdim* diye düşünüp hayretler ediyordum havanın acımasızlığına. Annemin kolları bana sıkıca sarılıydı ve onun kalbinin atışını dinleyerek uyumaya çalışmak bir rutin olmuştu benim için.

Sonra kapı öyle bir gürültüyle açıldı ki gelenin ne halde olduğunu anlamamızı sağladı. Kapı sessizce açılırsa babam az alkol almış demekti bu, eğer böylesine bir sarsıntıyla açılırsa da durum felaket demekti.

Babam sarhoş adımlarla içeri girdi. Üzerinden alkol ve sigara kokusu ağır ağır yayılıyordu. Annemin ve benim gözlerimiz aynı anda açılmıştı ama yorganın altında sesimizi çıkarmadan yatmaya devam ediyorduk. Oysa babam uyuyor olmamızı bile umursamadı, yorganı sertçe kaldırıp beni kollarımdan tuttu.

"Baba..." dedim endişeyle. "Ne oldu baba?"

"Sami ne oldu?" diye bağıran sesini duydum annemin. "Niye kaldırıyorsun çocuğu? Zor uyuttum zaten!"

Babam bize cevap bile vermeden beni kollarımdan tuttuğu gibi kaldırdı, sürüklercesine annemin kollarının arasından çekip alırken korku dolu gözlerle bakıyordum bilinçsiz yüzüne.

"Baba kolum acıyor!"

"Ne yapıyorsun sen?" diyen sesini duydum annemin. "Sami ne yapıyorsun! Nereye götürüyorsun çocuğu bu karanlıkta, bu yağmurda!"

Babamın gözlerindeyse ateş vardı. Dudaklarından taşan kelimeler boğuk ama kararlıydı.

"Maden buldum, maden!" dedi kararlı bir coşkuyla. "Meyhaneden bir arkadaş anlattı. Zengin bir abi evlatlık çocuk arıyormuş.

Çocukları olmuyormuş hanımıyla, onlara çocuğu veren aileye de para vereceklermiş. Aslında bebek istiyorlardı ama bizim kızın da küçük olduğunu görünce kabul ettiler."

Bana döndü gözleri, kendinde değil gibiydi, üstelik ben de pek bir şey anlıyor sayılmazdım.

"Kız..." dedi bana. "Kız yine iyisin ha! Talih kuşu kondu başımıza!"

Annemse dondu kaldı, sonra öfkeyle önüne geçti babamın. "Parayla kızımızı mı satacaksın?" dedi dehşet içinde. "Bu senin çocuğun çocuğun! Hem evlatlık olarak istediklerine nasıl inandın Sami, manyak mısın sen?! Kocaman çocuk bu, alıp satacaklar belki de... Allah'ım sen aklımı koru, ya Rabb'im! Delirdin mi sen? DELİRDİN Mİ?"

Babam yüzüme hiç bakmadan kolumdan çekiştirmeye devam etti. Canım yandıkça çığlık atıyordum ama öyle güçsüzdüm ki bağırmaktan başka bir şey gelmiyordu elimden. Annemse elleriyle babamı geri çekmeye çalışıyordu.

"Bırak kızımı!" diyordu. "Bırak kızımı!"

Tam evden çıkmak üzereydik ki babam susturamayacağını anladığı annemi öfkeyle itti. Annemin bedeni duvara çarpıp yere yığıldı ve o an zaman durdu benim için. Çığlığım boğazıma düğümlenmişti, gözlerim dehşet içinde kıpırdamayan anneme bakarken kalbim deli gibi atıyordu.

Ne acı ki kollarımın acısı da çıkmıyordu aklımdan... Bunun için bile suçlu hissediyordum kendimi, annem o haldeyken ben kollarımın acısını nasıl düşünürdüm?

Babam beni çekiştirerek dışarı sürüklemeye başladığında nutkum tutulmuştu. Yağmurun altında adımlarımız çamura saplanıyor, ben titreyerek direniyordum ama yağmur suyu yüzüme değdiği anda nihayet kendime gelir gibi olmuştum.

"Anne!" diye bağırdım ama sesim fırtınanın uğultusunda kayboldu. "Anne! Yardım edin! ANNE UYAN!"

Öylece yürüyorduk bilinmezliğe doğru. Küçücük kollarım bu zalim adamın, babamın ellerinde, aklım geride kalan annemde, sırılsıklam olmuş yürüyordum bata çıka...

Hayatımda ilk kez dua ettim o an.

"Lütfen..." dedim. "Lütfen... Bir mucize olsun Allah'ım. Lütfen..."

Tam o anda... Tam o anda bir ses duyuldu yanı başımda. Önce sert bir çarpma sesi, sonra kısa bir inleme. Sonra... Beni tutan elleri çözüldü babamın.

Ben şok içinde ona bakarken bata çıka yürüdüğümüz çamurun içine doğru yığılıp kaldı.

"BABA NE OLDU!" dedim bu sefer de. Çocuğum işte, ötesi değil. Yalnızca bir çocuk... "Baba! BABA, NE OLDU SANA?"

Kollarım sızlıyordu, gözlerim babamda, kulaklarım arkamızda olduğunu yeni fark ettiğim annemdeydi. Annemin ellerinden yere düşen içi boş bakır vazo bana her şeyi anlatırken annem nefes nefese bana sarıldı.

"Tamam kızım..." dedi. "Geçti... Geçti."

Oysa her şey yeni başlıyordu... O gece babamın gözlerimin önünde dünyaya veda edişini gördüm önce, sonra annemin gözlerimin önünde kelepçelendiğini...

İşte o gece bizim hayatımızın karardığı geceydi.

Beni ben yapan ama bizi yok eden gece...

Günümüz

Gözlerimi kırpıp geçmiş düşüncelerimden sıyrılarak yeniden salona döndüğümde hâlâ cama bakıyordum. Yağmur damlaları geçmişle bugünü birbirine karıştırıyor gibiydi. Aklım o gece yaşadığım anların acısıyla dolarken gözlerimden tek bir yaş bile süzülemedi. Ama içimdeki o küçük kız her gece ağlıyordu.

Yanımda sessizce yatan Devrim'in nefesini duyduğumda bir kez daha gerçeğe döner gibi oldum. Onun sorusu içimdeki kapıları açmıştı ama cevabım hiç değişmeyecekti.

"Özlemiyorum ve özlemeyeceğim," diye fısıldadım bir kez daha, bu kez çok daha kesin bir sesle.

Yağmuru izlerken dudaklarım kendiliğinden kıpırdadı. İçimdeki küçük kız bir cümle daha kurmamı istiyordu sanki.

"Ama sen özleyeceksin," dedim sessizce. "Çünkü gurur duyacağın bir baban var, Devrim Ali Yöner."

Söylediğim sözlerin ağırlığını kalbimde hissettim. İçimde bir sızı oldu ağzımdan çıkan kelimeler ama gözlerim camda kaldı. Sonra yavaşça başımı ona çevirdim. Mumların ışığında yüzünü izledim bir kez daha. Gözlerinde bir fırtınanın öfkesi vardı ama aynı zamanda derin de bir kırgınlık görüyordum bakışlarında.

Bakışlarımı kaçırmadım. Madem o benim hikâyeme dair her şeyi bildiğini göstermek istemişti bana, ben de ona artık gizli bir şeyi çözmüş olduğumu göstermek ister gibi fısıldadım.

"Zaten ne yaptıysan onun için yapmadın mı? Baban için."

Devrim başını bana çevirdi. Gözleri gözlerimi yakaladığında o bakış bin kelimeden daha fazlasını söylüyordu. Bir şeyleri anladığımı anlamıştı artık. Dudakları kıpırdamadı, tek kelime bile etmedi ama bakışları... Bakışlarının derinliğinde hem bir kabul, hem bir itiraf hem de yarım kalmış bir sızı gizliydi.

Uzun uzun baktı bana. Sanki içimi okuyor, saklamaya çalıştığım bütün yaraları görüyor gibiydi ama o da benim gözlerimden aynı sessiz cümleleri duyuyordu, ben de onun saklamaya çalıştığı bütün yaraları görüyordum.

Babasının yükünü omuzlamış, kendi hayatını feda etmiş ama içinde kendi çocukluğunun acısını taşıyan o adamı görüyordum.

Bizler kendi çocukluğunun yasını tutan yetişkinlerdik.

Çocukluğumuzu yaşayamayışımız sızı gibi kalmış kalbimizde, sanki mezarı başında bekliyoruz kendi çocukluğumuzun ama ne kadar beklersek bekleyelim vedalaşamıyoruz.

Ben onu ve yaşadıklarını anlasam da Devrim'in bana babasıyla ilgili tek kelime etmeyeceğini hissettim. Onu zorlayacak değildim. Üstelik böyle bir anında üstüne gitmek de istemiyordum, ona geçmişi hatırlatmak da.

İçimde bir buruklukla ayağa kalktım. Sehpanın üzerindeki fincanları alırken sesimin normal çıkması için çabaladım.

"Ben bize birer fincan çay daha getireyim."

Elimde boş fincanlarla karanlığa doğru bir adım attığım sırada arkamda kalan adamın sesi karanlığın içinden yankılandı.

Tavana bakmayı sürdürüyordu ama sanki her kelimesi yıllardır sakladığı bir yükün kırık parçalarıydı.

"Yıllar önce..." Sesi boğuk ve yavaştı. "Bir gün babam bana annemin sandığının içine saklanmamı ve oradan asla çıkmamamı söyledi. Ben... saklandığım sandığın içinden babamın vurulmasına şahit oldum."

Adımlarım dondu. Fincanlar ellerimde öylece kalakalmıştım. Gözlerim karanlığa bakarken asıl karanlığın Devrim'in anlattıkları olduğunu anladım.

"Bu sözler babamdan duyduğum son sözler oldu... Çocuk aklımla hiçbir şey yapamadım. Çıkamadım o sandıktan, korktum. Bağıramadım, koşamadım, engelleyemedim onları. Sandığın kapağının aralığından izledim sadece. Babamın yere düşüşünü, kanın ahşap zemine yayılışını..."

Derin bir nefes aldı.

"Ürkek bir çocuktum, o sandıktan çıkıp babamın hayatını kâbusa çevirenlere hesap soramadım. Seni o sandıkta gördüğüm an da kendi çocukluğuma gitti aklım... Ben o sandıktan çıkamamıştım

ve güçsüz bir çocuk olduğumu düşünerek geçti ömrüm. Bana seni neden kurtardığımı sorup duruyorsun ya..."

Titrek bir nefes aldı ve karanlıkta bile parlayan bir damla gözyaşını silerek devam etti.

"Seni o sandığın içinde gördüğüm an başka çarem yoktu, Eliz. Seni oradan çıkarmaktan başka çarem yoktu. Senden başka çarem yoktu."

Yutkundu ve sanki konuşurken bir yandan da içindeki duygularla savaş veriyormuşçasına zorlanarak devam etti konuşmaya.

"Sen beni geçmişe götürdün, o güne götürdün beni. Ben seni o sandıktan alıp çıkardığımda kendi çocukluğumu o sandıktan çıkarıp babamın katilleriyle yüzleştirmişim gibi özgürleştim aslında..."

"Ama sen," dedim titreyen sesimle. "Sandıktan çıksaydın hayatta olmayacaktın, Devrim. Yaşıyor olmayacaktın."

Devrim acı içinde gülümsedi.

"Yine yaşamadım ki zaten," dedi. "O günden sonra kendime bir söz verdim, o geceyi unutturmayacaktım. Babama bunu yapan insanları bulacaktım ve ben onlara daha fazlasını yapacaktım."

Nefesim boğazıma düğümlenmişti. Ellerimdeki boş fincanları kırmamak adına sehpaya geri bıraktım ve koltuğa geçtim. Ayakta durmakta bile zorlanıyordum artık.

"Tüm hayatımı bunun üzerine kurdum, Eliz," dedi Devrim. "Babamın tüm kitaplarını, defterlerini, yazdığı notları... yıllarca tek tek inceledim. Her cümlenin, her işaretin peşine düştüm. Okudum, öğrendim, planladım. Hayatımı, nefesimi, her şeyimi o geceye adadım."

Sesinde gizlediği bir titreme vardı. Yıllardır içinde sakladığı o ruhu yaralı çocuk kelimelerin arasından çıkıp konuşuyordu sanki.

"Ve bulduğum her şey... beni tek bir isme götürdü."

Bir an sustu. O sessizlik fırtınanın uğultusundan bile daha ağırdı.

Sonra dudaklarından o ismi çıkardı.

"Dimitri Vetrov."

Kalbim göğsümde çırpınıyordu. Çünkü o an anladım ki Devrim'in bütün yolculuğu, bütün karanlığı, bütün intikamı... tek bir ismin üzerine kuruluydu ve bizim kaderimiz bir şekilde bir noktada birbirimize bağlanmak zorundaydı sanki. Sesi mum ışığıyla aydınlanan loş salonda yankılanırken âdeta bütün ışığı söküp alıyordu.

"Biliyordum..." diye fısıldadım sessizce. "Onlardan biri olmadığını biliyordum."

"Dimitri'ye ilk ulaştığımda..." dedi yavaşça. "Tek amacım babama yaşattığını ona yaşatmaktı. Aynı acıyı, aynı korkuyu hissetmesini istiyordum. Bütün ömrüm boyunca kurduğum tek hayaldi bu."

Sustuktan sonra derin bir nefes aldı, dudaklarının kenarı gerildi. Sanki söyleyecekleri boğazını parçalıyordu.

"Ama yıllar boyunca tüm bu araştırmaları yaparken çok fazla şey öğrendim..." Sesi daha da kısılmıştı. "Dimitri'nin babamla olan derdi sandığımdan çok daha derindi."

Korku içinde dinlemeye devam ettim onu. Bu hikâye daha ne kadar kötüleşebilirdi? Daha ne kadar kararabilirdi?

"Yıllar önce babamın tasarladığı uçaklardan bazıları hava savunma sistemleri olarak Rusya'ya satılmıştı," dedi Devrim. "Ama onlardan bazıları aslında bizim sandığımız amaçlarla kullanılmamış. Dimitri o uçakları bambaşka bir sistem için kullanıyormuş."

Devrim'in gözleri tavana dikilmişti ama sanki o karanlığın içinden bana bakıyordu.

"Dimitri '*parayla evlat edinme sistemi*' kurmuş," dedi. "Çocuklar ailelerinden kaçırılıyor ve bizim uçaklarla taşınıyormuş. Kimin çocuğu oldukları fark etmeksizin milyonlar ödeyen ailelere '*evlat*' diye götürülüyorlarmış çocuklar. Satılıyorlarmış. Uçaklar savaş uçakları olduğundan kimse onları aramıyormuş, kimse şüphelenmiyormuş. Ne polis ne devlet ne de dünya. Savaş pilotu eğitimi adı altında uçaklar oradan oraya geziyormuş."

Ellerim tir tir titriyordu. Öyle büyük bir şok içindeydim ki nefesimi tuttuğumun bile farkında değildim.

"Babam bunu öğrendiğinde karşı çıkmış, *benim tasarımım olan uçaklar nasıl böyle bir günaha alet edilir* diyerek Dimitri'ye rest çekmiş. Elindeki bütün belgelerle bunu dünyaya duyuracağını söylemiş. Ve işte... Bu da onun sonunu getiren şey oldu. Babamı orada benim gözlerimin önünde vurarak elindeki tüm belgeleri alıp gittiler. Hiçbir şey yapamadım."

Devrim'in sesi giderek daha da sertleşiyordu. Yüzü taş kesilmişti ama gözlerinde ağlamamak için verdiği bir savaş vardı.

"Babamı susturdular," diye fısıldadı. "Ama beni susturamayacaklar. Benim bütün ömrüm bu sır üzerine kuruldu, Eliz. Dimitri'ye ulaşmak ve ona bütün bunları ödetmek benim tek hedefimdi."

Derin bir sessizlik oldu. Yalnızca yağmurun uğultusu vardı aramızda. Ben ne diyebileceğimi düşünürken Devrim bir kez daha konuştu ama sesi bu defa buz gibi bir kararlılıkla doluydu.

"Planımın sonuna yaklaştım ama kendimi affedemiyorum."

Başımı kaldırdım, nefesim daralmıştı.

"Neden?" dedim titreyen sesimle. "Neden?"

"Çünkü hangi çocukların kimden alındığını, hangi ailelere satıldığını tek tek öğrenmeden onun işini bitiremem. Eğer bunu şimdi yaparsam hepsi kaybolur. İsimler, belgeler, izler... hepsi onunla birlikte yok olur. O çocukların hayatları da ailelerin hayatları da babamınki gibi yok olur gider."

Sesi derinleşti, gözleri daha da karardı.

"Elindeki son çocuğu da kurtarana kadar beklemek zorundayım. Çünkü onun kanıyla birlikte o çocukların hayatları da karanlığa gömülmemeli."

Dudaklarının kenarında beliren acı bir gülümseme vardı. Acıyla, öfkeyle ve sabırla yoğrulmuş bir gülümseme.

"O gün geldiğinde, Eliz... Dimitri Vetrov'un adını tarihten sileceğim. İşte o zaman... Sen de özgür olacaksın."

Mum ışığı bile Devrim'in ne söylediğini anlamış gibi titredi. İçimdeyse tek bir his vardı, onun intikamının ağırlığını ilk kez bu kadar yakından hissediyordum. Şimdi bu ağırlığın altında ben de nefes alamıyordum.

"Ben..." dedim içimdeki suçluluk hissiyle. "O gece o aptal depoya gelmeseydim belki de planın şimdiye kadar sorunsuz ilerleyecekti."

Devrim uzandığı yerden doğruldu. Derin bir nefes alıp ayağa kalktı ve karanlıkta tam karşımda durdu.

"Bu planın tek hatası sensin Eliz," dedi ve devam etti. "Ama tek doğru yanı da sensin."

Sözleri kalbimin tam ortasına saplandı.

Gözlerim onun gölgelerle çevrili siluetine takılıp kaldı. Fırtına camları titretiyordu ama benim içimde olan gürültü dışarıdakinden çok daha büyüktü.

Ne söyleyeceğimi bilemedim. Dudaklarım aralandı ama tek bir kelime bile çıkmadı ağzımdan. Devrim adımlarını ağır ağır bana doğru attı. Gözlerindeki gölgeler mum ışığında daha da derinleşmişti. Karşıma geldiğinde öyle yakındı ki nefesini hissedebiliyordum. Dudakları kıpırdadı, sesi düşük ama keskindi.

"Benim dünyamda doğrulara ve yanlışlara yer yok, Eliz. Benim için sadece bedeller var."

"Ben neyin bedeliyim peki?" diye sordum acı dolu bir gülümsemeyle ona iyi hissettirmeye çalışarak.

Gözleri gözlerime kilitlendi. Dudaklarının kenarında beliren kısacık bir gülümseme vardı.

"Sen bir bedel değilsin," dedi duygu dolu bir gülümsemeyle. "Sen yalnızca benim misafirimsin..."

Gözlerimin dolduğunu saklayamadım. Yanaklarımdan süzülen yaşları silmeye bile yeltenmedim. Çünkü artık saklamanın bir

anlamı yoktu. O yelkenlerini bu kadar derine indirirken onun önünde güçlü görünmek için savaşmaktan yorulmuştum.

Devrim bir an tereddütle elini kaldırdı. Parmakları yüzüme yaklaşırken nefesim kesildi. Sanki dokunursa tüm karanlığı çözülecek, ben de onun yükünü taşıyacaktım. Elinin sıcaklığını yanaklarımda hissetmek üzereydim ki... birden durdu.

Parmakları havada asılı kaldı. Gözleri karanlıkta yanıyordu ama bakışında kendine kızgın bir geri çekiliş vardı.

Elini yavaşça indirdi, dudaklarının arasından boğuk bir fısıltı döküldü.

"Yapamam..."

Başımı salladım. "Yapamazsın," diye mırıldandım. "Yapmamalısın Devrim."

Derin bir nefes aldım ve gözyaşlarımı silerek yanından geçip gittim. Orta sehpada duran çay fincanlarını elime alıp ona döndüm.

"Bir çay daha?" diye sordum gözyaşları içinde.

Başını salladı.

"Olur," dedi.

Onun için yapabileceğim tek şey buydu. Gelmişti, bana içini dökmüş ve sessizliğine ortak olmamı istemişti. Onu dinlemiş, sessizliğine ortak olmuş, ona destek vermiştim ama ne onun için ne de benim için daha fazlası olabilirdi.

"Devrim," dedim çay fincanlarıyla mutfağa doğru ilerlediğim sırada. "Belki yeterince anlamanı sağlayamamışımdır ama... Nasıl ki sana göre beni o sandıkta gördüğünde kurtarmaktan başka çaren yoktu, o gün baban gözlerinin önünde vurulurken de bunu sessizce izlemekten başka çaren yoktu, buna emin ol. Baban senden hayatta kalmanı istedi ve sen de kaldın. Eğer o sandıktan çıksaydın sen de babanın gözleri önünde vurulacaktın ve o gece kimse beni o sandığın içinden kurtarmayacaktı. Kelebek etkisi diyorlar buna... Hiç duydun mu?"

Hüzünle başını salladı Devrim. Gözleri saçlarımdaki sarı fulara kayar gibi oldu, aklı o geceye gitti sanki.

"Duydum," diye fısıldadı.

Başımı sallayarak devam ettim anlatmaya. "Her şeyin bir sebebi var. Senin o gün hayatta kalman gerekiyordu ki yıllar sonra beni ve o çocukları kurtaracak kişi sen olabilesin. Sen suçlu değilsin."

Hüzünle gülümsedim ve ekledim. "Hatta bana söylediğin gibi, bu planın tek doğru yeri sensin, Devrim... Ben değilim."

Ben elimde boş çay fincanlarıyla konuşurken bambaşka bir şey gördüm Devrim'in gözlerinde. Ona bu karanlık salonun ortasında böyle bir gecede söylediğim bu teselli cümleleri bambaşka bir ışık yakmıştı içinde.

Gözleri saçımdan sarkan sarı fulardan gözlerime kaydı önce. Sonra bir adım yaklaştı bana ve bir adım daha.

"Eliz..." diye fısıldadı. "Nasıl?"

"Nasıl?" diye tekrarladım anlamayarak. "Ne nasıl?"

Tam önümdeydi, aramızda bir adım bile yoktu artık. Nefesi nefesime öyle yakındı ki ne yapacağımı, gözlerine mi yoksa dudaklarına mı bakacağımı şaşırmış bir halde öylece duruyordum.

"Acı içinde kapına geldim," dedi Devrim hüzünle. "Buraya gelene kadar saatlerce içtim, hiçbir şey dindiremedi acımı. Nasıl olur da birkaç cümlenle alıp götürürsün ruhumdaki tüm acıyı? Nasıl?"

Tedirgince gülümsedim. "İyi ki geldin o zaman..." diye mırıldandım sessizce.

Başını salladı.

"İyi ki geldim," dedi.

Sonra hiç beklemediğim bir anda hiç beklemediğim bir şey oldu. Devrim'in kalbimi deli gibi hızlandıran nefesi bana giderek yaklaştı ve dudakları dudaklarımı buldu!

Dışarıda öyle bir gök gürledi ki sanki bütün dünya gördü bizi, sanki gök bile şaşırdı yaşananlara. Dudakları dudaklarıma

dokunduğu an zaman bir anlığına durdu sanki. Aklımı da bilincimi de yitirdim.

Tir tir titreyen ellerim tuttuğu boş çay fincanlarını yere bırakırken cam kırılma sesi gök gürültüsünün arasına karışıp gitti ve kulaklarımıza bile gelmedi.

Çünkü o an yağmurdan, fırtınadan, şimşeklerden ve tüm gök gürlemelerinden daha önemli bir şey vardı...

Devrim Ali Yöner beni öpüyordu.

Ellerim boşluktan kurtulup titreyerek göğsüne kaydığında kalbinin deli gibi atışını parmak uçlarımda hissettim. Yağmurun cama vuran sesi sanki arka planda bir orkestraya dönüşmüş, o anı daha da büyük bir hale getirmişti ama içimdeki korku hissi bu orkestranın müziğini susturacaktı...

Kendimi aniden geri gelen bilincimle geri çektim ondan ve yüzüne bir dolu öfke hissiyle baktım.

"Devrim..." dedim nefes nefese. "Bunu nasıl... Nasıl yaparsın?"

Lale ile bir bebekleri olacakken buraya gelip beni nasıl öperdi, bunu bebeğinin annesine nasıl yapardı, nasıl?

"Ben..." dedi Devrim büyük bir pişmanlıkla. "Özür dilerim, Eliz... Sandım ki..."

"Lütfen git," dedim nefes nefese. "Acın çok büyük, seni anlıyorum. O yüzden kendinde değilsin, biliyorum ama lütfen git ve bir daha gelme, Devrim. Lütfen..."

Acı içinde başını salladı Devrim. "Özür dilerim," dedi. "Gerçekten, Allah kahretmesin... Özür dilerim."

Başka hiçbir şey söyleyemedi, koltuktaki ceketini aldı ve derin bir pişmanlık içinde gözlerimin önünde çıkıp gitti. Bense orada öylece kalakaldım. Gözlerim yerdeki cam kırıklarındaydı, içimdeki asıl kızgınlıksa kendimeydi. Onun beni öpeceğini anlamıştım ve içten içe istemiştim bunu. Nasıl isterdim onun beni öpmesini? Nasıl?

Yere, dizlerimin üzerine eğildim öylece. Yerdeki cam kırıklarının yansımasında gördüğüm gözlerim kızar gibi bakıyordu bana. *Nasıl sabahı olacaktı bu gecenin? Nasıl unutacaktım bu geceyi?*

Nasıl?

Yazarın Anlatımıyla

Devrim binanın geniş kapısından çıktığında yağmur hâlâ bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Ne korumaları umurundaydı ne arabası. Yağmurun altında sigarasını yakmaya çalışıyor, rüzgâr ve yağmur ona karşı koydukça öfkesi artıyordu.

"Yansana be yansana!"

Ceketi omzundaydı, yüzüyse hüzünden darmadağın olmuştu.

İçinde uğuldayan fırtına dışarıdakiyle yarışır haldeydi. Bir an için Eliz'in kalbine dokunduğunu sanmış ve o anı onun da istediğini düşünmüştü. Onun gözlerinde saklı duran ışığı gördüğüne inanmıştı. Üstelik Devrim'e göre onlara engel olabilecek hiçbir şey yoktu. Lale'den ayrılmıştı, hayatında ilk defa böylesine yoğun duygular hissediyordu kalbinde ve karşılığı olduğunu sanmıştı. Ama yanılmıştı. Büyük bir hata yapmıştı.

Kendine lanet ederek adımlarını hızlandırdı. Her bir yağmur damlası yüzüne çarptıkça Eliz'in gözlerindeki öfke yeniden canlanıyor gibiydi. Eliz'in sözleri onu yalnızca suçlulukla değil, aynı zamanda anlaşılmaz bir boşlukla vurmuştu.

Lale'den ayrıldığını, aralarında bir bağ kalmadığını biliyordu Devrim ama Eliz'in gözlerinde gördüğü öfke ona kendini sorgulatmıştı. Oysa Eliz'in kalbine dokunduğuna neredeyse emin gibiydi...

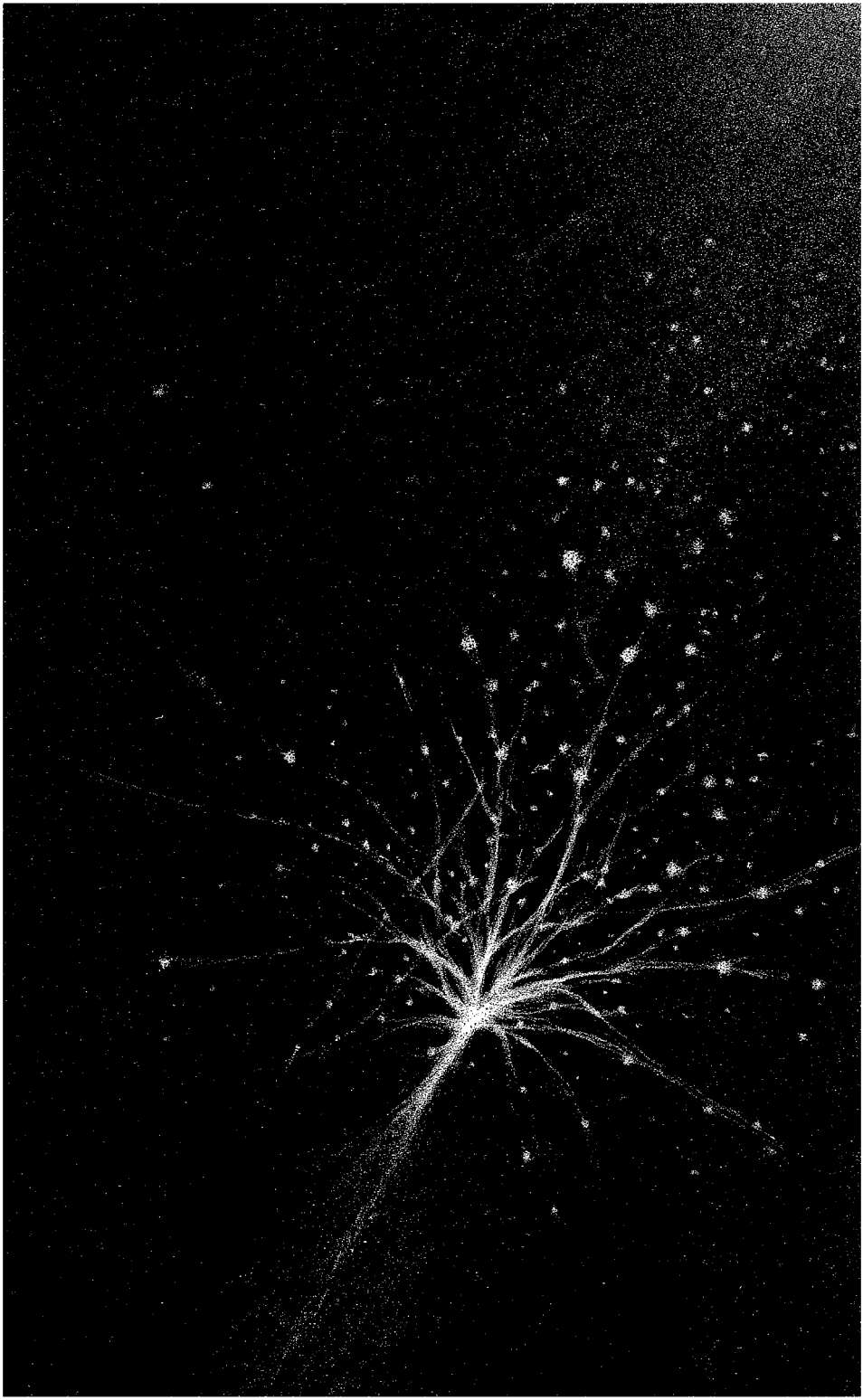
Adımlarını durdurdu bir an. Ellerini saçlarının arasına geçirdi, derin bir nefes aldı. Yağmurun altında, kimsesiz bir sokakta, kendi gölgesine bile tahammül edemez hale gelmişti artık.

Ne acımasız bir geceydi bu böyle. Babasını kaybetmeye hazırlandığı gece hayatı boyunca kalbinde ilk kez hissettiği duygular onu Eliz'in kapısına kadar götürmüştü, üstelik haberi olmasa da Eliz de aynı duyguları ona karşı hissediyordu.

Oysa ikisinin de bilmediği karanlık bir gerçek vardı aralarında... Devrim'in, Lale'nin Eliz'e anlattığı bebek hikâyesinden haberi yoktu. Üstelik daha da kötüsü... Eliz'e söylenenler gerçek bile değildi.

O gece gök bile onlar için ağladı, gök bile onlara gerçeği anlatmak için gürledi sanki ama karanlığın sakladığı bu acımasız sır kendini açık etmedikçe ikisinin de hiçbir şeyden haberi olmayacaktı...

Hem de hiçbir şeyden.

19. BÖLÜM

Unutulanlar

Eliz'in Anlatımıyla

Koltukta uzanmıştım yine. Günlerdir değişmeyen aynı eylemsizlik, aynı ruhsuzluk içinde... Ama bu kez pencereden içeri giren hava fırtınalı değildi. Yağmurun uğultusu yoktu. Tam tersine, yazdan kalma bir akşamın ılık rüzgârı perdeleri usulca kımıldatıyordu. Gökyüzü nar çiçeğiyle mor arasında bir renge bürünmüş, sanki günbatımı ona ayrılan vakit biraz daha uzun sürsün diye inat ediyordu. Benim içimdeyse zaman aynı hızla akıp gidiyor, aklımdaysa Devrim'in o gece kapıdan çıkıp gidişi dönüp duruyordu.

O gecenin üzerinden günler geçmişti. Ama onun sesi, nefesi, hatta gözlerindeki o kırgın bakışı bile hâlâ aklımdaydı. O günden sonra Devrim'den bir daha hiç haber almadım. Tek bir mesaj, tek bir kelime, tek bir haber gelmedi ondan. Sessizliği hayatımın bu yapayalnız döneminde benim için olabilecek en ağır cevaptı belki de.

Yine de her gün kapım her çaldığında ve Ömer'i karşımda her gördüğümde umutla bir haber bekledim ondan. Annem ve arkadaşlarım nasıldı, Devrim nasıldı, babası iyi miydi, her şey yolunda mıydı?

Her şey derken benim dışımda her şey yani... Zira benimle ilgili hiçbir şey yolunda değildi.

Tek yaptığım nefes almak ve yaşamaya devam etmekti. Yalnızca bu.

Ömer'den gelen cevapsa hep aynıydı. Annem iyiydi, arkadaşlarım iyiydi, Devrim de iyiydi, babasıysa yoğun bakımdaydı ve söylediğine göre "en azından" hayata tutunmaya çalışıyordu.

Bense Ömer'in getirdiği haberlere tutunarak yaşıyordum günlerdir. Ömer'e ağzından çıkarken bile ağır gelen ama bana her defasında bir nefes daha veren o cümlelere... Ona ağır gelmesinin sebebini de biliyordum. Ailesinden ve sevdiklerinden uzak olan birine onların haberini vermek ama onları görmesini sağlayamamak zor geliyordu ona.

Devrim'in iyi olduğunu söylerken bu söylediğine kendisi bile inanmıyordu sanki. Annem ve arkadaşlarımın iyi olduklarını söylerken de yüzeyseldi elbette, yaşıyorlardı, hayattalardı ve sağlıklılardı işte. Ne kadar iyi olabilirlerse. Devrim'in babası içinse ölmedi demiyordu ama yaşıyor da diyemiyordu. Sadece hâlâ hayattaydı ve tutunmaya çalışıyordu. İnce bir ipte yürümeye çalışıyormuş gibi... Koparsa ne yapacaklarını o da bilmiyordu belli ki.

Bugünse Ömer tarafından henüz ziyaret edilmemiştim ve aklım yine ondan gelecek haberlerdeydi. Kendi yaptığım mumlardan biri yanıyordu sehpanın ortasında. Loş ışık odanın sessizliğini sanki biraz olsun yumuşatıyordu çünkü titreyen alev bana odada benden başka yaşayan biri daha varmış gibi hissettiriyordu. Mumun ateşi benden daha hayat doluydu.

Derin bir iç çektiğim sırada gözlerim televizyona takılı kaldı. Ben koltukta uzanmış boş gözlerle bakarken spikerin heyecanlı sesi odayı dolduruyordu.

"*Sevgili seyircilerimiz, birazdan tüm Türkiye'nin nefesini tutarak izleyeceği Kadınlar Voleybol Dünya Şampiyonası maçı başlayacak ve milli takımımız şampiyon olmaya ilk kez bu kadar yakın! Meydanlarda, dev ekranların önünde toplanan kalabalığın coşkusu şimdiden görülmeye değer... Şimdi sizleri canlı yayınla takımımızın maçını bekleyen kalabalık meydanlara götürüyoruz.*"

Ekranda ellerinde bayraklarla tezahürat yapan insanlar vardı. Yan yana ve omuz omuza, kiminin yanında ailesi, kiminin yanında en yakın arkadaşları, kiminin yanında sevgilisi... Birbirlerine sarılmış gülüşerek heyecanlarını paylaşıyorlardı. Birlikte ve mutlulardı.

Bense koltuğun köşesine kıvrılmış, mum ışığının titrek alevine bakıyordum. O kalabalıklara yabancıydım artık, insan yanında sevdikleri varken nasıl hissederdi hatırlamıyordum bile, sanki başka bir dünyadan izliyordum onları.

İçimden ince bir sızı yükseldi o an. Tek başına olmak en çok da böyle anlarda kırıyordu insanın kalbini. Mumun alevi ve nefesim dışında hiçbir hareket yoktu etrafımda.

Kumandaya uzanıp televizyonun sesini kıstım. İnsanların ne kadar heyecanlı ve mutlu olduklarını anlattıkları röportajları izlerken ister istemez geçmişe gidecekti aklım ve daha fazla eziyet etmek istemiyordum kendime. Herkes aynı anda, aynı ekrana kilitlenirken ben yalnızlığımın mum ışığındaki yansımasına kilitlenmiş oturuyordum.

"Keşke..." dedim içimden, devam edemedim cümleme.

Ne diyeceğimi kendim de tam bilmiyordum aslında. Keşke ne? Keşke annemin yanında o parmaklıkların arkasında mı olsaydım mesela? Yoksa annem parmaklıkların arkasındayken ben arkadaşlarımın yanında eğleniyor mu olsaydım?

Keşke en azından bu sessizlik biraz olsun hafifleseydi... Keşke en azından bir kalabalığın içinde öylece kaybolup gidebilseydim bir geceliğine...

Ama olmayacaktı. Mumun alevinin tek başına titreyip sönmesi gibi, yanarak sönecektim bir başıma.

İçimde koca bir boşluk açılmış gibiydi. Televizyondaki kalabalıklar gülüyor, eğleniyor, birbirlerine sarılıyordu. Bense yalnızca kendi nefesimi duyuyordum.

Çocukluğumda küçücük televizyonumuzun başında otururken yanımda mutlaka annem olurdu. Kendi heyecanını bana bulaştırır,

tezahürat eder, sanki oyuncular onu duyuyormuş gibi ellerini çırpar, "Hadi kızım, bak bak bak geliyor sayı!" diye bana seslenirdi. Çocukluğumun o berbat günlerinin tek güzel yanıydı annem. Onunla izlediğim maçlarda yalnızlık nedir bilmezdim. Şimdiyse aynı ekrana bakarken içimdeki sessizlik bağıra bağıra konuşuyordu.

Gözlerim bir kez daha televizyona döndüğünde insanların meydanlara kurulan koca ekranlardan maça doğru yapılan geri sayımı izlediklerini gördüm. Tam üç dakika otuz saniye kalmıştı maça ve benim için en iyisi uyumaktı. Zamanı uyuyarak eritmek ve saatleri sessizce aşındırmaktan başka çarem yoktu. Belki bir gün benim için de bir umut olurdu.

Belki bir gün yeniden bir yer bulabilirdim kendime mutlu kalabalıkların arasında.

Tam televizyonu kapatıp kendimi gecenin sessizliğine iyice gömmek için kumandaya uzanmıştım ki kapının çaldığını duydum.

İki kısa, bir uzun.

Tanıdık ritmi duyduğum an heyecanla doğruldum. Gelen Ömer'di belli ki. Yine marketten aldıklarını bırakıp sorularımı yanıtlamaya gelmiş olmalıydı. Bu ziyaretler tüm gün boyunca beni en mutlu eden şeylerdi. Hayata tutunabileceğim başka bir dalım yoktu.

Ömer benimle gerçek dünya arasındaki bir köprü gibiydi.

Heyecanla ayağa kalktım ve kahverengi terliklerimin çıkardığı hafif sesle yürüdüm. Terlikleri ayakkabı dolabının içinde bulmuştum, bana o kadar büyük geliyorlardı ki Devrim'in olduklarına emindim.

Kapının önünde durduğumda içimde en ufak bir endişe yoktu. Ama kapıyı açtığım an beklediğim tekdüze görüntünün yerinde baştan aşağı şaşkınlık vardı.

Karşımda yalnızca Ömer değil, Deha ve Demir de vardı! Onların biraz gerisindeyse, gölgelerin arasında, karanlıkta öylece bekleyen bir siluet daha vardı: Devrim.

Bir an nefesim kesildi. Gözlerim önce Devrim'in ciddi bakışına takıldı, sonra Deha'nın umursamaz gülüşünü görünce merakla gülümsedim.

"Merhaba?" dedim sorar gibi.

Gözlerim istemsizce Devrim'e kaydı. Onu günlerdir görmemiştim. O geceki fırtınadan sonra ilk kez karşımdaki kapının eşiğinde duruyordu. Omuzları dikti ama yüzündeki çizgiler sanki olduğundan daha derindi. Gözlerini gözlerimden kaçırıyor, karanlıkta kalmaya çalışıyordu sanki.

"O zaman hoş geldik!" dedi Deha elindeki market poşetlerini kaldırarak.

"Hoş geldiniz tabii ki," dedim dalgınlıkla. "Pardon ya, birilerinin gelmesine o kadar alışık değildim ki tutulup kaldım böyle. Girsenize."

"Maçı izlemeye geldik," dedi Demir. "Müsaittin değil mi?"

"Tabii ki," dedim heyecanlı bir kafa karışıklığı içinde.

Onlar sırayla içeri girerken Devrim'in benimle göz göze gelmemeye çalıştığı o kadar belli oluyordu ki ben de ona uyarak gözlerimi doğrudan kaçırdım ondan.

"Yakınlarda bir toplantıdaydık," dedi Ömer. "Deha ve Demir maçı izlemek için Eliz'e gidelim diye tutturdu."

"İyi yapmışsınız."

Deha yemek masasında market poşetlerindeki içecek ve atıştırmalıkları çıkarırken Devrim paltosunu çıkarıp sessizce astı.

"Seni ve abimi de zorla buraya sürüklemiş olduk ama o kasvetli toplantıdan sonra evin matem havasına dönmek istemedik işte," dedi Demir. "Hem Eliz'i de günlerdir görmedik."

Demir bana gülümseyip yanağımdan bir makas alırken anında neşelendiğimi fark ettim.

"O zaman siz oturun," dedim. "Ben bardak, tabak falan getireyim..."

Devrim en köşedeki berjere yerleşmiş ve telefonuna bakıyordu. Ömer ise onun yanına bir sandalye çekmiş, televizyonun sesini açmakla meşguldü.

"Otur otur!" dedi Deha bana. "Emrivaki yaptık, sana iş yaptıracak halimiz yok. Evi de biliyoruz zaten, Demir'le biz hallederiz."

Deha beni kollarımdan tutup televizyonun karşısındaki uzun koltuğun Devrim'e en yakın köşesine oturttu.

"Pizza almıştık," dedi Demir orta sehpaya büyük pizza kutularını bırakırken. "Cipsleri birer kâseye koyuyoruz, içecekler için bardak getiriyoruz, bu kadar. Siz oturun."

"Ben de bir su içeyim o zaman," diyerek doğruldu ve Demir ile Deha'nın peşine takıldı Ömer.

İşte o an Devrim ve ben garip bir durumun içinde kalakaldık. O geceden sonra ilk kez bir araya gelmiştik ve birbirimizin yüzüne bakamıyorduk ama yan yana olup tek kelime etmemek de son derece tuhaftı.

"Kutuları açayım..." diye mırıldandım sessizce. Ben orta sehpaya doğru eğilirken Devrim de telefonunu kenara bıraktı ve bebe mavisi gömleğinin içinde öne doğru eğildi.

"Yardım edeyim," dedi.

Kutulardan birini o açarken diğerini de ben açıyordum. İkimizden de çıt çıkmıyordu ama ilginç bir his vardı içimde, ondan bana akan bir şeyler hissediyordum sanki. Kokusu burnumdaydı ve tam o an kolu koluma değiverdi.

"Pardon," dedi Devrim kendini geri çekerken.

"Sorun değil."

Boğazını temizleyip açtığı pizza kutusunu ortaya doğru itti ve gözlerini gözlerime dikip sessizce ekledi. "Zorla getirildiğimi fark etmişsindir. O geceden sonra bir daha seni rahatsız etmek istemezdim ama onlara durumu böyle açıklayamadım..."

Bakışları son derece mahcuptu.

"Sorun değil," dedim bir kez daha. "Burası senin evin. Rahatsızlık veren benim."

Söyleyebilecek hiçbir şeyim yoktu. Devrim ise bana çok şey söylemek ister gibi bakıyordu ama bu doğru bir zaman değildi. Doğru zaman bir gün gelecek miydi, ondan da emin değildim artık.

"Başladı mı?" diye sordu Deha içeriye elindeki iki büyük kâse cipsle girerken.

"Başlamak üzere," dedim ve geri çekildim.

Herkes yerine yerleşirken maç da başlamıştı. Deha, Demir ve Ömer bir yandan pizzalarını yiyip bir yandan heyecanla maçı izlerken Devrim'in de benim de aklım bambaşka yerlerdeydi.

"Biraz daha atik olmamız lazım," dedi Deha.

"Vay be!" diye yanıtladı Demir. "Nasıl bir çıkarım bu, oğlum? Teknik direktör müsün nesin?"

"Ya of..." diye söylendi Deha omuz silkerek.

O sırada Ömer söylenerek söze girdi. "Susun bir, sayıyı kaçırdık ya! Kim attı kim?"

Gülümseyerek arkama yaslandım ve elimdeki pizzayı yavaş yavaş yerken bu evin salonunun ilk defa bu kadar gürültülü olduğunu fark ettim. Buracıkta bu gürültüyü dinleyerek uyuyabilirdim ve bu uyku bu evde uyuduğum en huzurlu uyku olurdu.

Yine de huzursuzluklarım vardı. Yanı başımdaki berjerde oturan Devrim bana karşı oldukça mahcup ve kırgın görünüyordu. Ben o gece yaşananları zihnimin "kırgınlık" bölümünden silip çıkarsam da o hâlâ unutamamış gibiydi.

"Hadi kızlar hadi!" diye bağırdı bir anda Deha. "Hadi ya, bak bu akşam kazanalım, söz veriyorum bir daha çapkınlık yapmayacağım, söz!"

Tam o an, evren Deha'ya bir oyun oynuyormuş gibi bizim kızlar müthiş bir sayıyla öne geçirince Demir coşkuyla sevinen Deha'ya döndü.

"Sözünü unutma ama," dedi Demir.

"Unutmuyorum!" dedi Deha. "Sözüm söz!"

O andan itibaren bizim takım o kadar iyi ilerledi ki Deha verdiği sözden pişman olmaya başlamış gibiydi.

"Tamam ya," dedi bir anda, "Ben sözümü geri alabilirim çünkü bizim kızların bu akşam böyle bir adak adamama ihtiyacı yok bence, bayağı iyiyiz baksanıza!"

"Geri alamazsın ama," diye mırıldandım gülerek. "Sözümün arkasındayım diyordun az önce."

Deha bana gözlerini kısıp kınayan bir bakış attı. "Hiç misafirperver değilsin," diye mırıldandı.

"Doğru!" diyerek doğruldum. "İçecekleriniz bitmiş, ben doldurup geleyim. Hem ara verecekler şimdi..."

"Hayır hayır, bırak sen," dedi Deha. "Ara verdikleri zaman biz hallederiz. Bu evi de ilk defa böyle derli toplu, bu kadar temiz görüyorum ha... Ne yapıyorsun, bütün gün süpürüp siliyor musun?"

Gülümsedim. "İnsan bir eve hapsedilince boş vakti çok oluyor."

Devrim boğazını temizleyerek sessizce Ömer'e döndü. "Buraya temizlik için birini getirelim, Ömer," dedi. "Bizim evdeki çalışanlardan birini."

Telaşla başımı kaldırdım.

"Hayır hayır, saçmalamayın. Ben temizlik yapmaktan rahatsız olmuyorum, bana yapacak bir şeyler çıksın diye yapıyorum zaten."

"Olsun," dedi Devrim. "Yorma kendini."

"Aylardır misafirinizim ama... Bırak da daha fazla yük olmayayım size."

"Kızım saçmalama ya!" diye söze girdi Deha. "Ama eğer yabancı biri yardıma gelsin istemiyorsan yarın biz Demir'le gelir, bir güzel temizleriz burayı."

Gülerek ona döndüm. "Kendim yapsam daha az yorulurum sanki ya."

"Niye canım," dedi Demir. "Sen bizi Deha ile temizlik yaparken gördün mü hiç? Annem disiplin öğrenelim diye odalarımızı bize temizletirdi bazen. Plan yapmıştık bir keresinde, on yaşında falandık. Temizlik şirketi açıp annemin zulmünden kurtulacaktık..."

"İsmi ne olacaktı biliyor musun?" dedi Deha kendini açıklamamak için çok zor tutarak.

"Tahmin edeyim mi?"

"Hayır, etme," dedi. "Kendimi tutamayıp söyleyeceğim çünkü... İkizler Temizlik!"

Ufak bir kahkaha attım çünkü tahminim direkt olarak buydu.

"Hayali afişiniz gözümde canlandı bir an," dedim. "Sırt sırta vermiş bir fotoğrafınız var. Üstte de İKİZLER TEMİZLİK yazıyor. Elleriniz göğsünüzde. Kendinizden emin ve kararlısınız."

Herkes gülmekten yıkılırken Devrim yalnızca tebessüm ediyordu.

"Sen bayağı komik bir kızsın, ha!" dedi Deha.

"Teşekkür ederim," dedim. "Hayatım kaydıkça komikleştim." O sırada maçın araya doğru gittiğini görünce tepsiyi aldım ve ayağa kalktım. "Siz keyfinizi hiç bozmayın, hemen geliyorum."

Tam o an Devrim'in de hareketlendiğini gördüm. Boğazını temizledi ve konuşmaya başladı. "O zaman ben de bir sigara molası vereyim..."

Ben boş bardaklarla dolu tepsiyle mutfağa girerken o da peşimden geliyordu. Tepsiyi tezgâha koyduğum sırada Devrim de arkamdan geçip mutfak camına doğru ilerledi.

"Sorun etmezsin değil mi?" diye sordu elindeki sigara ve çakmağı göstererek.

"Hayır," dedim. "Az önce söylediğim gibi. Ev sahibi sensin."

Bir yandan konuşurken bir yandan bardaklara zencefilli gazoz dolduruyordum. Devrim mutfağın penceresini açıp çakmağını yaktı ve bana döndü.

"Bunu söylemeye daha ne kadar devam edeceksin?" diye sordu.

Kaşlarımı çatıp ona döndüm.

"Neyi?"

"Evin sahibinin ben olduğumu..."

"Öyle ama," dedim. "Sen ev sahibisin. Ben de senin misafirinim. Senin de hep söylediğin gibi."

Hiçbir şey söyleyemedi. Sırtını açık pencereye yaslamış bir halde öylece bana bakmayı sürdürüyordu ki içeceklerle dolu tepsiyi alıp mutfaktan çıktım. Tepsiyi orta sehpaya bıraktığım sırada voleybol maçının araya girdiğini gördüm. Deha bir köşeye çekilmiş telefonda konuşurken Demir ile Ömer yan yana gelmiş, Beşiktaş'ın yeni transferinden bahsediyordu.

"Ben..." diye mırıldandım. "Pizzaları daha rahat yemek için hepimize küçük birer tabak getireyim."

Bu fikir bilinçaltımın mutfağa dönebilmem için oynadığı bir oyun muydu, bilmiyordum. Mutfağa geri döndüğümde Devrim'in pencereden dışarı doğru döndüğünü, sigarasının dumanını gecenin serin havasına doğru üflediğini gördüm.

Tepsiyi tekrar tezgâha koyduğum an çıkan sesten dolayı bana döndü.

"Bırak ben getiririm ne getirilecekse," dediğini duydum Devrim'in göz ucuyla. "Ne de olsa ev sahibi benim."

"Niye takıldın buna bu kadar?" diye sordum. "Yanlış bir şey mi söyledim? Gerçekten."

Tepsiyi tezgâhta bırakıp anlam vermeye çalışarak ona döndüm, birkaç adım atıp ona yaklaştım ve pencerenin hemen önünde Devrim'in karşısında buldum kendimi.

"Cidden soruyor musun bunu?" dedi Devrim gözlerimin içine baka baka.

Mavi gömleği karanlık gözlerine öyle güzel yansıyordu ki gözleri de mavi mavi bakıyordu gözlerime. Saçları yine doğal dalgasını almış, alnı stresten gerilmişti.

"Soruyorum," dedim. "Ben senin misafirin değil miyim, Devrim? Ev sahibinin sen olduğunu söylemem neden kızdırıyor seni?"

Burnundan ufak bir ses çıktığında öfkeyle güldüğünü fark ettim.

"Haftalar oldu," dedi. "Ailemin hayatına ve ailemin evine benim misafirim olarak girdin ama şimdi bu evin sınırları içinde tek bir ev sahibi var, o da sensin, Eliz."

Anlam veremeyerek güldüm.

"Bak Devrim..." dedim karmakarışık bir ses tonuyla. "Tamam anlıyorum, bana yardım etmeye çalışıyorsun ve iyi bir insansın. Ama böyle büyük laflar etmene gerek yok. En başında hayatınıza nasıl girdiysem hâlâ öyleyim. Ben hâlâ senin misafirinim ve günü geldiğinde hayatlarınızdan çekip gitmek için sabırsızlanıyorum."

"Öyle mi?" dedi Devrim.

Son cümlem onu hayal kırıklığına uğratmış gibiydi. Sanki ben başka bir frekansta konuşuyordum, o başka bir frekansta dinliyordu.

"Sabırsızlanıyorum derken..." diyerek ekledim. "Hepiniz iyi insanlarsınız ve her birinize minnettarım ama benim size bunu yapmaya hakkım yok. Senin tek başına vakit geçirdiğin, kafa dinlemeye geldiğin bir evi işgal ediyorum şu an. Üstelik benim yüzümden hayatının en güzel döneminin heyecanını bile yaşayamıyorsun..."

Devrim söylediklerim karşısında hiçbir şey anlamıyormuş gibi çatık kaşlarla kalakaldı. Başını öyle bir salladı ki sanki söylediğim şeyler ona hiçbir anlam ifade etmiyormuş gibiydi.

"Hayatımın en güzel dönemi mi?" dedi küstahça bir tavırla. "Babamın ölüm döşeğinde olmasından mı bahsediyorsun? Bu mu hayatımı güzelleştiren şey? Buna mı heyecanlanamıyorum senin yüzünden?"

"Devrim yapma ya!" dedim içimde dolup taşan son sabrımla. "Neyden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun."

"Bilmiyorum Eliz," dedi Devrim yüzünde yüzlerce soru işaretiyle bana bakarken. "Allah aşkına ne anlatıyorsun sen? Neyin güzelliğinden bahsediyorsun?"

İşte şimdi benim de kafam karışmıştı. Kafasının içinde yüzlerce soru beliren tek kişi Devrim değildi artık. Baba olacak olmasından bahsettiğimi nasıl anlamazdı?

Haberi olmayabilir miydi? Ya Lale bana Devrim'e söylediğine dair yalan söylediyse? Lale o haberi Devrim'e vermeden duramazdı ki!

"Ben..." diye mırıldandım olan biteni anlayamayarak.

Tam o an Deha'nın coşkulu sesi duyuldu içeriden. "İkinci yarı başlıyoooor!"

Oysa bizim için ne voleybol ne maç... hiçbir şey kalmamıştı bir anda. Kafamın içindeki sesler birbiriyle yarışıyordu. Ya bilmiyorduysa? Ya Lale, Devrim'e hâlâ söylemediyse?

"Ben içeri döneyim," dedim dalgın bir sesle. "Tabakları bekliyorlardı..."

Tam kapıya doğru bir adım atmıştım ki Devrim beni kolumdan yakaladı. Diğer eliyle pencerenin perdesini hızla kapattı ve beni kendisine çekip durdurdu.

"Gidemezsin. Bir şey söyledin, devamını getireceksin."

Eli hâlâ kolumdaydı, gözlerini gözlerime dikmişti ama ben ona bakamıyordum bile. Ne söyleyebilirdim Allah aşkına? Baba olacağını benden mi öğrenecekti?

"Bak, biliyorum kafan çok karıştı ama sen en iyisi bu konuyu Lale ile konuş..." diyebildim. "Bunu sana söylemesi gereken kişi ben değilim. Şimdi izninle içeri gideyim..."

"Gidemezsin," dedi Devrim bir kez daha. "Kim sana ne söyledi bilmiyorum, Eliz ama bana ne söylenecekse onu bana söyleyen sen olacaksın."

"Devrim inan bana, bunu benden duymandan daha saçma bir şey olamaz... O yüzden lütfen, bırak beni."

"Senden duymak istiyorum," dedi. "Hangi saçma şeyi duyacak olursam olayım, senden duymak istiyorum."

Tahammül sınırlarım aşılmak üzereydi. Alacağı güzel haberi ona veren kişi olup bu anı mahvetmemek için elimden geleni yapmıştım ama inat etmişti, gitmeme de susmama da izin vermeyecekti.

"Peki," dedim. "Madem benden duymak istiyorsun..." Derin bir nefes alıp durakladıktan sonra devam etmeye çalıştım. "Şimdi söyleyeceğim şeyi bildiğini sanıyordum aslında. Bilseydin çok daha iyi bir dönemden geçiyor olurdun ve muhtemelen geçen gece buraya geldiğinde yaşananlar hiç yaşanmazdı. O yüzden geç de olsa tebrik ederim, Devrim..."

Devrim gecenin karanlığında yüzüme soran gözlerle bakarken onu kutlar bir nidayla bir anda açıklayıverdim.

"Baba oluyorsun!"

Gözlerim anında yüzündeki ifadeye takıldı.

Sanki birden donmuştu, dudakları aralandı ama hiç ses çıkmadı. Gözbebekleri büyümüş, alnındaki damar hafifçe belirginleşmişti. Sanki biri az önce ona başka birinin hayatını anlatmış da o, bu hikâyenin merkezinde kendisinin olduğunu sonradan fark etmişti.

Şaşkınlıkla karışık bir boşluğun ortasına düşmüş gibiydi. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki içinde aynı anda, "hiçbir şey anlamadığını" da, "her şeyi anlamaktan korktuğunu" da barındırıyordu. Kaşlarının arasında derin bir çizgi belirdi bir anlığına, sonra bakışları hızla yer değiştirdi. Bir bana baktı, bir yere. Bense ona bu haberi veren kişinin ben olduğuma inanamıyordum! Bunu nasıl bilmezdi? Bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

"Dalga mı geçiyorsun, Eliz?" diye sordu Devrim tekdüze ama öfkeli bir ses tonuyla.

"Bunu benden duyduğuna inanamıyorum..." diye mırıldandım. "Nasıl olur da..."

Söyleyecek kelime bulmaya çalışıyordum ama her şey o kadar zordu ki duygularımı ne şekilde ifade edeceğimi bile bilmiyordum.

"Lale nasıl olur da söylemez sana bunu, anlamıyorum. Bana söylemesinin üzerinden haftalar geçti..."

Devrim hâlâ aynı donmuşlukla bakıyordu yüzüme, bambaşka bir dilde konuşuyormuşum gibi dinliyordu beni.

"Eliz," dedi ve aynı soruyu bir kez daha sordu. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

"Bu dalga geçilecek bir konu mu sence?"

"Eliz..."

"Bak, sen en iyisi Lale'yi ara ya da çıkıp yanına git. Bu güzel haberi birlikte kutlayın ve sorularını da en iyisi ona sor çünkü..."

"Eliz!"

"Çünkü benim konuyla alaka seviyem şu masadaki vazonun konuyla alaka seviyesiyle aynı. O yüzden sorularını bana sormanın da bir anlamı y..."

"Eliz!" dedi Devrim bir kez daha ve bu kez daha net, daha sert bir sesle.

Sustum. İçimdeki sızı büyürken onun da öfkesini kontrol altına almaya çalıştığını gördüm. Göğsü iki kez kalkıp indi, dudaklarını sıkıp birkaç saniye düşündü.

"Böyle bir ihtimal yok, Eliz," dedi öfkesini bastırmaya çalıştığı sesiyle. Gözlerimi kırpmadan dinledim. "Çünkü ben Lale ile aynı yatağa hiç girmedim."

Bir anlığına odanın duvarları birbirine yaklaştı. Havada metalik bir tat hissettim âdeta ve sanki odanın oksijeni çekiliverdi birden.

"Ne?" diyebildim yalnızca.

"Onunla hiç birlikte olmadım. Hiç," dedi Devrim. "Anladın mı? Hiç."

Dilim damağıma yapışmıştı.

"Ama Lale..." dedim kekeleyerek. "O bana dedi ki..."

Gözlerim mutfak masasında duran boş vazonun üzerine çevrildi.

Devrim olduğu yerde sabitti, bana bir adım bile yaklaşmadı ama yaklaşmadığı halde varlığı bir gölge gibi üzerime çökmüştü.

"Söyle," dedi, yavaş ve keskin. "Lale sana ne söyledi, Eliz?"

İçeriden Deha, Demir ve Ömer'in keyifli voleybol atışmalarının sesleri gelirken mutfaktaki sessizlik buz gibiydi. Lale o evden gitmem için bana yalan mı söylemişti? Hamile değil miydi? Belki de bir başkasından hamileydi.

"Bana..." diye mırıldandım ruhum çekilmiş gibi. "Barıştığınızı, hamile olduğunu ve... hayatlarınızdan çekip gitmem gerektiğini söyledi..."

O an sessizlik öyle ağırlaştı ki nefesimin sesini bile duydum. Devrim ellerini ceplerine soktu. Bu onun öfkesinin kıyıya vurduğu andı.

"Sen..." dedi yavaşça, her kelimeyi dikkatle tartarak. "Benim Lale ile barışmama ve onunla bebek bekliyor olmama rağmen o gece gelip seni öpeceğime inandın, öyle mi?"

Sesinde alay yoktu, öfke desen öfke gibi de değildi ses tonundaki ağırlık, daha çok hayal kırıklığıyla karışık bir inançsızlıktı bu.

Yutkundum. Boğazımdan çıkmayı bekleyen kelimeler vardı ama yalnızca sustum.

"Takdir edersin ki seni o kadar tanımıyorum, Devrim," diyebildim yalnızca. "Bana bir şey söylendi ve ben de ona inandım."

Devrim bakışlarını perdenin aralık kalan kısmına, pencereden dışarıya çevirdi. Duyduklarını hazmedemiyordu.

"Özür dilerim," dedim sessizce. "O gece seni farklı şekilde yargıladım..."

Devrim yavaşça başını salladı. "Özür dilemesi gereken sen değilsin. Birileri sınırı çoktan aştı."

Derin bir nefes aldı, ellerini ceplerinden çıkarıp masanın kenarına yürüdü. Devrim içindeki ateşle mutfaktan çıkarken peşinden gidiyordum.

"Ne yapacaksın?" diye sordum endişeyle.

O sırada salona böyle bir giriş yaptığımızı gören Deha, Demir ve Ömer merakla bize döndü.

"Abi?" dedi Deha.

"Siz oturun." Devrim bir yandan konuşurken bir yandan paltosunu üzerine geçirmekle meşguldü.

Endişeyle Ömer'e döndüm ve gözlerimi gözlerine çevirip bir şeyler anlatmaya çalıştım.

"Ömer onu yalnız bırakma," dedim.

Ömer hemen ayaklandı.

"Ne oluyor ya?" dediğini duydum Demir'in.

"Baba oluyormuşum," dedi Devrim.

"Ne!" Deha'nın boğazından çıkan ses bir ÇIĞLIK gibi tizdi.

Herkes merakla ayaklanırken Devrim çoktan dairenin kapısına yönelmişti.

"Ne oldu?" diye sordu yanımdan geçip montuna yönelen Ömer.

"Lale..." diyebildim sadece. Gerisini getiremedim.

Devrim'in kapıdan çıkışının ardından Ömer, Deha ve Demir'in gidişleri de apar topar oldu. Onu yalnız bırakmayacaklardı elbette.

Kapı kapanır kapanmaz salonun bomboş kalmış haline baktım. Öğrendiklerime hâlâ inanamıyordum. Lale yalnızca beni o evden göndermek uğruna bana bir bebekleri olacağına dair yalan söylemişti. Nasıl yapardı bir insan bunu?

Kapının kapanış sesi bir yankı gibi kalmıştı evin içinde. O anda fark ettim ki Devrim gitmişti ama sesinin yankısı evin içinde asılı kalmıştı. Gözlerim mumun titreyen alevine bakarken aklım Devrim'in yüzündeki hayal kırıklığı ifadesinde kalmıştı.

Kendimi üzerimden tonlarca kiloluk bir yük geçmiş gibi hissederek koltuğa bıraktığımda voleybol maçı hâlâ devam ediyordu. Öndeydik ama artık bir önemi kalmamıştı. Geçen gece yaşananlara gitmişti aklım. Devrim'in beni öptüğü o geceye... O gece beni öpen Devrim'i nişanlısıyla bebek bekleyen bir adam olarak itmiştim ben. Peki ya gerçekleri bilseydim ne yapardım?

Gerçekleri bilseydim ve Devrim yine öpseydi beni, ne yapardım?

Yazarın Anlatımıyla

İstanbul'un kalabalık meydanlarından birinde insanlar kamp sandalyelerine oturmuş, ellerinde Türk bayraklarıyla dev ekranda milli takımın maçını izliyordu. Bu akşam hava yaz gibi kokuyordu, rüzgâr bayrakları dalgalandırıyor, tezahüratlar sokaklara karışıyordu.

İzleyenlerin arasındaki Leyla, Seren, Umut ve Gurur uzun zamandır böyle bir kalabalığın içine katılmamıştı. Öyle büyük bir buhranın içinden çıkmışlardı ki gülmeye bile yabancı kalmışlardı. Sandalyelerini yan yana koymuş bu dörtlünün aralarındaki sessizlik kalabalığın gürültüsüne rağmen kolayca fark ediliyordu. Birlikte gülmeye, tezahürat etmeye çalışıyorlardı ama içlerinden hiçbiri tam olarak orada değildi.

Eliz'in kaybının acısı artık ilk günkü kadar yakmıyordu belki canlarını ama yerini başka bir şeye bırakmıştı, tükenmiş bir bekleyişe. Her geçen gün umutları biraz daha soluyordu. Onu bulamayacaklarını kabullenmek istemiyorlardı ama içten içe biliyorlardı ki artık hiç umut kalmamıştı.

Ne de olsa bazı sessizlikler artık bir cevap gelmeyeceğinin işaretiydi...

"Ben gidip bize çay alayım," diye mırıldandığı duyuldu Umut'un. "Araya girecekler şimdi."

"Dur, dur!" dedi Leyla. "Ben de geleyim seninle. Şurada el arabasında tatlı satan bir amca var. Tatlı alayım ben de."

Leyla ve Umut kendilerini neşelendirmeye çalışır bir halde sandalyelerinden kalktıklarında Gurur ve Seren geride kalmıştı. Gurur etrafına bakındıktan sonra derin bir iç çekti.

"Gözlerim hâlâ onu arıyor sanki..." diye mırıldandı. "Her kalabalıkta ve her tenhada..."

Seren hüzünlü gözlerle çevirdi başını Gurur'a.

"Belki de artık... Artık kabullenmeliyiz bazı şeyleri. Kabullenmezsek daha fazla acı çekeceğiz."

"Hâlâ aklım almıyor," dedi Gurur. "Nasıl olur da bir anda ortadan kaybolur? Nasıl olur da ardında hiç iz bırakmaz? Nasıl?"

"Bunları düşünmeye devam edersek delireceğiz artık." Seren'in sesi yorgundu. "Hiçbir cevap yok, Gurur. Hiçbir cevap alamayacağız."

Gurur hüzünle kamp sandalyesinin arkasına yaslandı. Kıpırdanırken omuzlarına örttüğü kapüşonlusu omuzlarından kayıp düşünce onu almak için yere eğiliyordu ki Seren'in de aynı anda eğilmesiyle tesadüfi garip bir yakınlaşma oldu aralarında.

Yere doğru eğilirken alınları birbirlerine çarpmış, öylece gülüyorlardı birbirlerine.

"Pardon.." dedi Gurur gülerek. "Ben alırdım, sen niye eğildin?"

O an Seren, Gurur'un gözlerine bakıp gülerken içinde hiç beklemediği bir duyguyla karşılaştı. Kalbinde, ruhunun derinlerinde bir yerde bir kıpırdanma olduğunu hissetti.

Gülümsemesi soluverdi bir anda. Alnı Gurur'un alnındayken gözleri dudaklarına kaydı ve Gurur ne olduğunu bile anlamadan Seren'in dudakları karşısındaki genç adamın dudaklarını buldu.

Seren'in dudakları voleybol şampiyonasını izleyen kalabalığın tam ortasında, onca insanın içinde ve en önemlisi kalplerindeki Eliz'in gölgesinin altında Gurur'un dudaklarını bulmuştu ve bu, içinden çıkamayacakları bir labirentin girişine adım attıkları andan başka bir şey değildi.

Seren'in dudakları en yakın arkadaşına âşık olan Gurur'un dudaklarındaydı...

Ve Gurur'un kalbi her şeye rağmen hâlâ Eliz'in aşkıyla dolup taşıyordu...

Şehrin bir başka köşesindeyse Devrim'in öfkeli nefesi dolanıyordu atmosferde. Demir, Deha ve Ömer'in başka bir arabayla

peşinden gelmelerini umursamayan Devrim arabasını Lale'nin ailesinin malikânesinin önüne çekmiş, park bile etmeden bir hışımla aşağı inmişti.

"Devrim Bey, geldiğinizi haber vermem lazım!" Peşinden koşturan güvenlik görevlisinin telaşı umurunda bile değildi Devrim'in.

"Devrim Bey haber vermeden içeri alamam sizi!"

Devrim'in ağzından kararlı bir küfür çıkıverdi o an.

"Siktirme lan haberini!"

Kafasının içinde tek bir düşünce vardı. Kararlıydı, içeri girecek ve ödetecekti Lale'ye yaptıklarının bedelini. Hem de en zayıf noktasından vuracaktı onu. Ailesinden ve servetinden.

"*Nasıl?*" diye düşünmüştü yol boyu. "*Nasıl olur da böyle bir yalan söyleyebilir bir insan? Nasıl?*"

Kendini yiyip bitirmişti yol boyunca. Eliz'den duyduğu, "Baba oluyorsun!" cümlesi aklından gitmiyordu. Zihni bir Lale'nin yalanıyla sarsılıyordu, bir Eliz'i öptüğü o geceye gidiyordu.

"Allah kahretmesin," diyordu her seferinde, kimbilir Eliz o gece onunla ilgili neler düşünmüştü? Nişanlısından bebek bekleyen bir adam olarak mı öptüğünü düşünmüştü onu? Tiksinmiş miydi ondan?

Aklında başka bir soru daha vardı sormaya korktuğu...

Başka türlü olabilir miydi diyordu içten içe. Başka türlü olabilir miydi? Lale, Eliz'e barıştıklarını ve hamile olduğunu söylememiş olsaydı o gece başka olabilir miydi her şey?

Aklında onu deli eden onlarca soruyla Lale'nin evinin önündeydi şimdi. Güvenliğin bütün ricalarına, bütün uyarılarına rağmen umurunda değildi dünya. Aşıp geçmişti herkesi. Lale, annesi, babası ve birkaç misafirinin karşısına çıkıvermişti büyük salonun ortasında.

Herkesin dehşet içindeki bakışları Devrim'in üzerindeydi.

"Devrim?" demişti Lale'nin babası endişeyle. "Bir şey mi oldu, evladım? Ne bu hiddetin?"

Devrim'in hemen arkasında nefes nefese bir Deha-Demir-Ömer üçlüsü belirdiğindeyse salondaki herkesin çarpıntısı giderek artıyordu.

"Ufak bir açıklama yapmaya geldim," dedi Devrim dişlerinin arasından.

Uzun paltosunun içinde öyle karizmatik öyle soğuk görünüyordu ki karşısında kim olsa tek kelime edemezdi.

"Abi emin misin?" diyen fısıltısı duyuldu Deha'nın.

Devrim kardeşinin sorusunu umursamadı bile.

"Aramızdaki saygıdeğer ortaklık," diye söze girdi Devrim. "Şu an itibarıyla bitmiştir."

Lale şok içinde Devrim'i izlerken eli kalbine giden babası sendeleyerek ayağa kalktı.

"Ne diyorsun evladım sen? Nereden çıktı bu şimdi? Bizim ortaklığımız öyle şak diye bitirilecek bir ortaklık mı? Delirdin mi? Kendine de bana da ne kadar zarar ettireceksin, farkında mısın sen?"

Devrim kasılan çenesine rağmen gözlerini önce Lale'ye, hemen sonra babasına çevirdi.

"Ne kadar zarar edeceğim umurumda değil," dedi Devrim. "Önemli olan size ne kadar zarar ettireceğim."

Sonra asla pişman olmayacağı bir adımla aile birliklerinden vurdu onları.

"Kaybetmek üzere olduğunuz hisseleri satın alarak sizi iflasın kenarından tutup, çekip aldım. Siz muhasebecinizle aldattığınız karınız yaşananları öğrenmesin diye kırk takla attığınız sırada ben sizin hisselerinizin değerini ona katladım. Üstelik hisseler size bile değil, karınıza aitti."

Tam o an Lale'nin annesi dehşet içinde döndü kocasına.

Misafirler, çalışanlar, Lale, Deha, Demir, Ömer, herkes ama herkes şoktaydı.

"Devrim ne saçmalıyorsun sen evladım! Ne sekreteri!" Lale'nin babası eli kalbinde bağırırken annesi çoktan fenalaşmıştı.

Çalışanlar koşturarak kolonya taşırken Lale öyle büyük bir şoktaydı ki tek kelime bile edemiyordu. Misafirlerse neyin içine düştüklerini anlamaya çalışırcasına bakıyorlardı birbirlerine.

"Abi," dedi Deha arkadan sessizce. "Sekreter derken genç olanla mı, yaşlı olanla mı?"

"Sus be aptal," dedi Demir. "Durup dedikodu mu yapacağız burada?"

"Ben aile arasında sırlarınız olduğunu bilmiyordum," dedi Devrim. "Kusura bakmayın. Biz birbirimizden hiçbir şey saklamayız da. Çok da sıkmayın canınızı bu arada, ne de olsa sadakatsizliğiniz karşılıklı. Öyle değil mi, Selda Hanım? Yardımcım Ömer sizi güvenliğiniz Murat ile samimi bir halde görmüş de."

Salonun gerilimi giderek artıyordu. Bu sefer dehşet içinde kalakalan Lale'nin babasıydı, annesi Selda ise zaten baygın olduğu için son gelişmeyi duyamamıştı bile. Ya da duymamış gibi yapmayı tercih ediyordu.

"Samimi bir halde derken..." dedi Deha fısıltıyla. "Tam olarak nasıl gördün, Ömer abi?"

Ömer tahammülsüz bir bakışla Deha'ya döndü ve "Sen sabır ver Rabb'im," diye mırıldandı.

"Yani uzun lafın kısası," dedi Devrim. "Bu ortaklık size iyi gelmemiş belli ki. Baksanıza, birbirinize vakit ayıramıyorsunuz. Bu akşam itibarıyla herhangi bir ortaklığımız kalmadı. Ben ortaklıktan çekildiğimde hisselerinizin değeri de eski formunu alır herhalde ama benden öğrenmişsinizdir bir şeyler, çabuk toparlarsınız. Ha bu arada..."

Devrim tam dönecekti ki durdu ve son bir cümle daha kurdu.

"Bir daha kızınızı ne evimin ne de sevdiklerimin etrafında göreceğim. Eğer görürsem çok daha fazlasıyla yüzleşmek zorunda

kalırsınız. Şirketin evini boşaltıp arabalarımızı teslim etmek için de acele etmeyin, bir hafta zamanınız var."

Devrim kardeşleriyle birlikte kapıya döndüğünde arkasında bir enkaz bırakmıştı. Öfkesiyse hâlâ dinmiş değildi. Bu ortaklığı bitirmek Devrim'i de zarara sokacaktı ama onun umurunda olan tek şey Lale ve ailesinin göreceği zarardı, ötesi değil.

Çıkar çıkmaz bir sigara yaktı Devrim. Deha, Demir ve Ömer içeride olanlarla ilgili konuşurken Devrim onları duymuyordu bile.

"Nasıl gördün abi, anlatsana?" diye baskı yapıyordu Deha Ömer'e.

Hayatında ilk defa biri tarafından yanlış anlaşıldığı için canı yanıyordu Devrim'in.

Halbuki Eliz'in dudaklarını öperken hayatında da kalbinde de yer yoktu bir başkasına. Üstelik yol boyunca düşünüp durduğu o sorunun cevabını içten içe biliyordu aslında. Başka türlü olabilirdi her şey...

Çok başka olabilirdi.

Gecenin ilerleyen saatleriyse Eliz için karmakarışık rüyaların kollarında geçmişti. Yatağa bile gitmeden salonun koltuğunda uyuyakalmış, o rüyadan bu rüyaya geçtiği karmaşık bir sarmalın içine düşmüştü.

O koca sandığın içinde görüyordu bazı rüyalarında kendini; sandık bazen bir deniz kıyısına açılıyordu, bazen buz gibi bir geceye ama sandığı açan eller her seferinde Devrim Ali Yöner'in elleri oluyordu inatla.

Bir başka rüyasında Devrim'in büyük malikânesinde bulmuştu kendisini, koridorların arasında nefes nefese koşturuyor ve saklanacak bir oda arıyordu kendine. Sanki bir şeylerden kaçıyordu ama neyden kaçtığını bile bilmiyordu. Nihayet saklanmak için girdiği bir odada o sandığı buldu yine Eliz. Sandığın kapağı kapatılmıştı ve dışından sarı ince fuları sarkıyordu.

Bir an için kendini tehlikede hissetti. Telaşla dokundu sandığın kapağına ve kapağı açıp içine giriverdi korkuyla. Kapağı kapattıktan sonra karanlığın içinde bir süre sessizce bekledi.

Kimden kaçıyordu? Kimden saklanıyordu?

Kim duymasın diye tutuyordu nefesini?

Sandığın dışından gelen sesler giderek ona yaklaşırken iki insanın konuşmasını duymaya başladı Eliz.

"Ne yapıyorsun sen?" diye bağırıyordu bir kadın, kimdi bu? Kime bağırıyordu?

"Maden buldum, maden!" dedi karşıdaki adamın sesi.

Tam o an sesler ve konuşmalar tanıdık gelmeye başladı Eliz'e.

"Sami ne yapıyorsun!" dedi tanıdık kadın sesi. "Nereye götürüyorsun çocuğu bu karanlıkta, bu yağmurda!"

Eliz titrek bir nefes aldı. Gözleri sesi tanımasının verdiği hüzünle dolarken yavaş yavaş açtı büyük sandığın kapağını. Titreyen vücudunu doğrulttu ve dolu gözlerle baktı manzarasına. Yağmurlu bir sokaktaydı şimdi Eliz; rüyasında ruhunu deniz kenarına, soğuk bir geceye götüren sandık, şimdi hiç beklemediği bir yere çıkarmıştı onu.

Çocukluğuna...

Çocukluğunun en kötü gecesine.

Babası küçük Eliz'i kolundan tutmuş çekiştirirken annesi peşlerinden koşturuyordu. Onlar hâlâ evin içindeydi ama olan biteni evin kapısından izleyebiliyordu Eliz. Yağmur şiddetini giderek artırırken evin içindeki şiddet de giderek artıyordu.

Babasının gözlerinde ateş vardı. Dudaklarından taşan kelimeler boğuk ama kararlıydı.

"Meyhaneden bir arkadaş anlattı," diye açıkladı babası. "Zengin bir abi evlatlık çocuk arıyormuş. Çocukları olmuyormuş hanımıyla, onlara çocuğu veren aileye de para vereceklermiş. Aslında bebek istiyorlardı ama bizim kızın da küçük olduğunu görünce kabul ettiler."

Sonra küçük Eliz'e döndü babasının gözleri.

"Kız..." dedi ona. "Kız yine iyisin ha! Talih kuşu kondu başımıza!"

Annesiyse donup kalmıştı, sonra öfkeyle önüne geçti babasının.

"Parayla kızımızı mı satacaksın?" dedi dehşet içinde. "Bu senin çocuğun çocuğun! Hem evlatlık olarak istediklerine nasıl inandın Sami, manyak mısın sen?! Kocaman çocuk bu, alıp satacaklar belki de... Allah'ım sen aklımı koru, ya Rabbi'm! Delirdin mi sen? DELİRDİN Mİ?"

Kolundan çekiştirilmeye devam eden küçük Eliz canının acısıyla çığlık atıyordu ama öyle güçsüzdü ki bağırmaktan başka bir şey gelmiyordu elinden. Annesiyse elleriyle babasını geri çekmeye çalışıyordu.

"Bırak kızımı!" diyordu. "Bırak kızımı!"

Eliz ezbere bildiği bu hatırasının içinde söylenen her şeyi tekrar edecek kadar iyi hatırlıyordu.

Tam o an, evden çıkmak üzerelerdi ki babası susturamayacağını anladığı annesini öfkeyle itti. Annesinin bedeni duvara çarpıp yere yığıldığında Eliz'in çığlığı boğazına düğümlenmişti, gözleri dehşet içinde kıpırdamayan annesine bakarken kalbi deli gibi atıyordu.

Eliz çocukluğunu, annesini ve babasını izlerken donakalmıştı. Bir yandan annesine koşmak istiyordu, bir yandan kendisine ama gerçekte orada olmadığını içten içe biliyordu ve hiçbir şey gelmiyordu elinden.

Babası küçük Eliz'i çekiştirerek dışarı sürüklemeye başladığında titremeye başlamıştı zavallı çocuk. Yağmurun altında adımları çamura saplanıyor ama bata çıka da olsa ilerliyorlardı.

Eliz sandığın içinden çıkmış, peşlerinden bir adım atmış, çaresizce izliyordu onları. Koşup almak istiyordu kendi çocukluğunu oradan. Omuzlarına bir battaniye vermek, ısıtmak istiyordu onu.

Birazdan olacakları çok iyi biliyordu ama bilmediği bir şey vardı...

O gece yaşananları hatırladığını sansa da aslında tam olarak hatırlamıyordu ve birazdan görecekleri onda bambaşka ışıklar yakacaktı.

"Anne!" diye bağırdı küçük Eliz ama sesi fırtınanın uğultusunda kayboldu. "Anne! Yardım edin! ANNE UYAN!"

Hem çocukluğu ağlıyordu Eliz'in hem de şimdiki hali.

Bundan sonrasını çok iyi hatırladığını sanıyordu. Annesinin koşarak yanından geçip gittiğini gördü.

"Anne..." diye bir fısıltı çıktı dudaklarının arasından.

Annesi zar zor ayakta duruyordu, bunu çok iyi biliyordu ama kızını kurtarmak için var gücüyle koşuyordu. Gözlerini kapattı Eliz. İstediği son şey annesinin kendisini kurtarmak için babasının hayatını elinden aldığı anı görmekti.

Ama o an bir şeyler beklediğinden farklı ilerledi Eliz'in...

Sanki her şey o an oracıkta olup bitmiş gibi hatırlıyordu aslında. Ama unuttuğu bir şey vardı. Belki de kendisini çocuk aklıyla unutmaya zorladığı bir şey... Başka bir konuşma.

"Bırak onu Sami!" dedi annesi. "Bırak kızımı! Sen beni aptal mı sanıyorsun ha! Ben senin çevrende çocuk evlat edinmeye niyet eden iyi kalpli zenginler olacağına inanır mıyım sanıyorsun?"

Eliz hatırlamadığı bu cümleleri duyduğu an gözlerini açtı yeniden. Babası yanında küçük Eliz'le annesine doğru dönmüştü. Yüzünde hırslı bir ifadeyle bakıyordu karısına.

"Ehh, yetti be!" dedi babası. "Sana hesap mı vereceğim bir de? Çocuk benim de çocuğum! İstediğime götürür veririm!" Sonra öfkeyle yaklaştı karısına. "Bana bak... Bu adamlar çok tehlikeli, kızı getireceğim diye söz verdim. Götürmezsem ağzımıza sıçarlar!"

"Kimmiş be onlar! Kim gelip alacakmış kızımı benden? KİM?"

Babası sabırsızca bir nefes aldı. Eliz o an şoktaydı, zihninden sildiği bu konuşmaları ilk kez hatırlıyordu.

"Çok güçlü adamlar bunlar," dedi babası. "Hani şu aile var ya..." Etrafına bakındı korkuyla, kimse olmadığını görünce devam etti. "Şu bizim ünlü holding var ya... Savaş uçakları yapanlar... Göktay Havacılık mı ne?" Yutkundu, bir kez daha etrafına bakındı korkuyla.

Eliz anlam vermeye çalışıyordu duyduklarına. Duyduğu bu cümleler gerçek miydi yoksa bilinçaltının ona bir oyunu muydu bu?

Bunları gerçekten duyup unutmuş muydu yoksa bunlar tamamen rüyasının bir kurgusu muydu?

"Onların damadı," dedi babası. "Edmon Yöner. Uçaklarla birlikte parayla çocuk gönderiyormuş Rusya'ya, Rusya'nın zengin ailelerine evlatlık veriyormuş çocukları..."

Yer ayaklarının altından kayar gibi oldu Eliz'in. Duydukları kafasının içinde yankılanmaya başladığında gök gürlediğini fark etti ve babası konuşmaya devam etti.

"Mutlu oldun mu şimdi öğrendiğine! Sevinmen lazım buna! Kızın Rusya'ya gidecek, zengin bir Rus ailesinin çocuğu olacak artık, burada bizimle bokunda boğulacağına orada hayatını yaşayacak!"

Ve sonrası... Sonrası birebir aynıydı. Babasının küçüklüğünün kolundan tutup yoluna devam etmesi, annesinin müdahalesi, kanlar içinde yere yığılan babası, küçük Eliz'in gözlerindeki dehşet...

Şoktaydı Eliz, bu anı tekrar izlemekten daha çok dehşete düşürmüştü onu duydukları.

"Bunlar doğru mu?" diye bağırmaya çalıştı annesine. "Anne bunlar doğru mu? Babam bunları sana gerçekten söylemiş miydi, anne! Ben bunları unutmuş olabilir miyim, anne? ANNE!"

Deniyordu ama çıkmıyordu sesi. Çırpınıyordu, bağırmaya çalışıyordu ama duyuramıyordu sesini kimseye. Ve korkuyla açtı gözlerini uyuyakaldığı salon koltuğunda, nefes nefeseydi...

"Anne!" dedi uyanırken, elleri boğazındaydı, gözleriyse gecenin karanlığında.

Kocaman bakışlarıyla etrafına bakınıyordu ve donakalmıştı âdeta. Rüyasında gördüğü bu şey, o kadar gerçek gelmişti ki ona. Bu onun geçmişten gelen bir anısını hatırlama anı mıydı yoksa zihninin ürettiği basit bir rüya mıydı, bilmiyordu.

Gözlerini kapattı nefes nefese. Tekrar ve tekrar aklına getirmeye çalıştı o anı. Tekrar ve tekrar.

Babasının rüyasında söylediklerini tekrar etti içinden. Düşündü durdu, en baştan aldı o geceyi. Kolundaki acıyı anımsamaya çalıştı. Annesinin peşlerinden koşuşunu, babasının ona dönüşünü...

"Şu bizim ünlü holding var ya... Savaş uçakları yapanlar... Göktay Havacılık mı ne?"

"Onların damadı... Edmon Yöner."

"Parayla çocuk gönderiyormuş Rusya'ya."

"Rusya'nın zengin ailelerine evlatlık veriyormuş çocukları..."

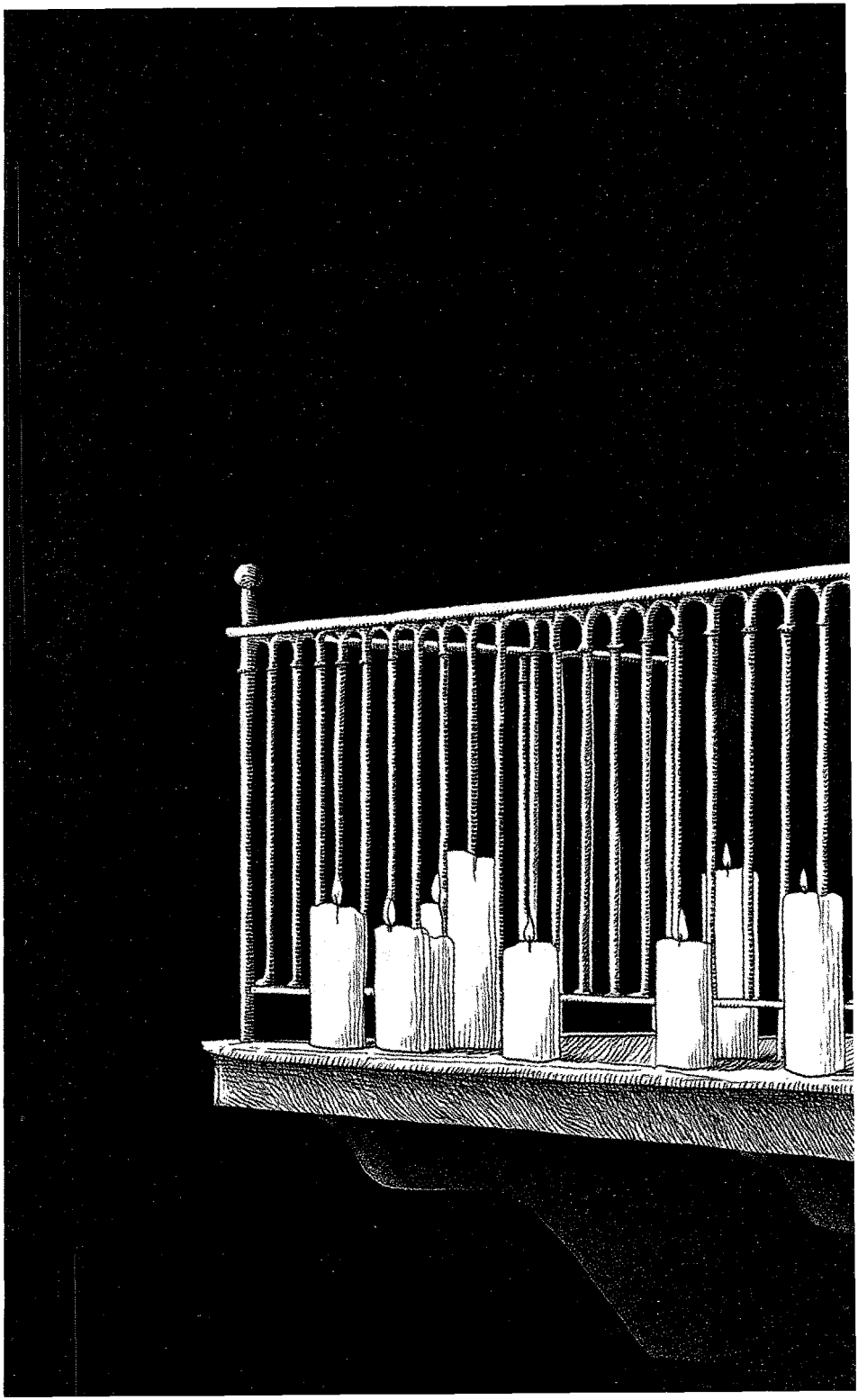
İşte o an gözleri dehşet içinde açıldı Eliz'in. Çünkü tam o an zihninde bir ışık yandı. Babasını kaybettiği o geceye dair unuttuğu her şey bir bir canlandı hafızasının içinde.

Korkunç bir farkındalığın içine düşüvermişti bir anda ve emin oldu o an, bunlar onun kurguladığı şeyler değildi.

Bunlar onun unuttuğu hatıralarıydı.

"Üşür müydüm hiç, gökyüzüne taşınsam?
*Kimse bulmasa beni, biraz uyusam..."**

* PAPTIRCEM ft. Dilan Balkay, "Gökyüzüne Taşınsam" şarkısı. -y.n.

20. BÖLÜM

Kırık Satranç Tahtası

Gündoğdu Kadın Kapalı Cezaevi, Yıllar Önce

Bir zamanlar yağmurun hiç dinmediği bir yer vardı. O yerin duvarları taş, pencereleri demir, sessizliği ağırdı. Tavanı ne kadar sağlam olursa olsun fırtınası hiç bitmezdi o yerin çünkü her fırtına gözle görülür olmak zorunda değildi. O sessizliğin içindeyse dört küçük çocuk yaşardı: Eliz, Seren, Leyla ve Umut.

Anneleri uyuduktan sonra gizlice kalkarlardı yataklarından. Ayaklarını yere bastıklarında taş zeminin soğuğu tenlerinden geçerdi ama kimse şikâyet etmezdi. Çünkü o gecelerin tek sıcak tarafı, parmaklıklarla çevrili pencerenin önünde birlikte durmaktı. Dışarıda yağan yağmuru yan yana izlemek bu dört çocuğun belki de en güzel anlarıydı.

Küçük Leyla alnını demirlere yaslamış, son derece düşünceliydi o gece.

"Bir şey soracağım ama doğru cevap verin," dedi üzgün bir sesle. "Bizim de bir gün bir bahçemiz olacak mı? Ya da en azından bir balkonumuz..."

Sesi o kadar ince, o kadar kırılgandı ki sanki kelimeler yere düşse parçalanacak gibiydi.

Seren bir şey demedi. Küçük parmağını paslı bir çizikten geçirdi, sonra Eliz'in eline dokundu.

"Eliz cevap versin," dedi.

Eliz başını kaldırdı.

Yağmur damlaları dışarıdaki bir sokak lambasının solgun ışığında altın gibi parlıyordu.

"Bir gün," dedi usulca. "Bir evimiz olacak. Bahçe zor belki ama size söz, bir balkonumuz kesin olacak."

Umut ise yere oturmuştu. Elleriyle dizlerini sarmış, küçük omuzlarını hafifçe sallıyordu. Dudaklarını büzerek söze girdi Umut. "Ben de size misafirliğe gelebilir miyim peki?"

O anda gök gürledi. Çocukların hiçbirisi gök gürültüsünden korkmadı. Çünkü gök gürültüsü bile o dört küçük kalbin birlikte attığı kadar güçlü değildi.

"Ne misafiri salak," dedi Eliz gülerek. "Sen de bizimle yaşayacaksın."

Umut heyecanla güldü. Onlar birbirlerinin çocukluk kahramanıydı, her biri bir diğerinin kurtarıcısıydı. Birlikte olmasalar ne bir balkonun hayalini kurabilirlerdi ne de bir bahçenin.

Bir süre sessizce yağmuru izlediler. Demir parmaklıklar arasında rüzgâr uğuldadı, en sonunda koğuşun tavanının her zamanki köşesinden su damlaları içeri sızmaya başlayınca koğuştaki kadınlardan biri söylenerek uyandı.

"Hay ben bu tavanın da yağmurun da!"

Çocuklar birbirlerine bakıp güldü. Yan yana oldukları sürece onları hiçbir şey üzemezdi. Ne çatıdan sızan yağmur suyuna canları sıkılırdı ne de koğuşun soğukluğuna. Hatta buz gibi koğuş ilk kez hiç üşütmüyordu onları. *Çünkü umut her şeyden daha fazla ısıtıyordu kalplerini.*

Günümüz
Eliz'in Anlatımıyla

O gece hayatımın en zor gecelerinden biriydi. Gördüğüm rüyaların, babamın öldüğü gecenin unutulmuş hatıraları olduğuna emindim. Ama bunu kime söyleyebilirdim? Devrim'in hayatına dair bildiği her şeyin yalan olduğunu düşündüğümü, üstelik bununla ilgili tek dayanağımın da rüyalarım olduğunu kime anlatabilirdim?

"Kimseye salak," dedim kendi kendime söylenerek. "Kimseye!"

Sabaha kadar tekrar tekrar düşündüm, defalarca kez geçirdim o akşamı gözlerimin önünden. Annemin gelişini, babamın yere yığılışını tekrar tekrar canlandırdım zihnimde; kolumun acısını en gerçek şekilde hissettim.

Her seferinde buna çıktı zihnimin anlattığı hikâye...

Babam her seferinde kurdu o cümleleri, Edmon Yöner'in ismi her seferinde çıktı babamın dudaklarının arasından. Ve ben her seferinde kaybettim çocukluğumu.

Günün doğmaya başladığını fark ettiğimde salondaki koltukta öylece hareketsizce oturuyordum. Başıma gelen her şeyi tek tek düşünüp duruyordum. Tanık olduğum cinayeti, kaçarken vurulduğum anı, o günden beri saklanıyor oluşumu... Kaybettiğim şeyleri düşündüm tek tek. Annemi, arkadaşlarımı, anne olma ihtimalimi, doktorluk hayallerimi, kendimi... Her şeyimi kaybetmiştim.

Her şeyimi kaybetmiştim ama hiçbirinin acısını yeterince çekememiştim. Tıp buna "donma tepkisi" diyor, hiç duydunuz mu? Benim adını bilmeden yaşadığım şey işte buydu.

"Travmatik bir olayla karşılaşıldığında kişinin beden ve zihinsel olarak donarak tepki vermesidir," diyor tıp kitapları bu yaşadığıma. İnsan travmatik bir olay yaşadığında, şoke olduğunda ya da korktuğunda mesela, donakalır ya hani... Ne kaçabilir ne de savaşabilir, işte tıpta *donma tepkisi* diyorlar buna. Konser gecesinden beri

yaptığım ve yapamadığım her şey, aklımdan geçenler, söylediklerim ve söyleyemediklerim, hepsi bir donma tepkisiydi benim için.

Ne üzüntümü tam olarak yaşayabildim, ne öfkemi ne de hayal kırıklıklarımı. Ne olsa, ne yaşasam donakaldı ruhum. Ne olsa sustum. Ne annemin özleminden yeterince ağladım ne de arkadaşlarımın özleminden yeterince sızlandım. Ne doktor olma hayallerimi kaybettiğime yeterince öfkelendim ne de bir anne olamayacağımı öğrendiğimde yeterince hayal kırıklığına uğradım.

Ruhum dondu benim.

Bir ormanın ortasında yürürken kocaman bir aslanla karşı karşıya kaldım sanki, başıma gelen her şey o aslandı işte. O aslanı görünce ne kaçabildim ne de savaşabildim onunla, öylece donakaldım...

Aslan şimdi yine karşımdaydı, bana yine aynı şekilde, aynı tehditkâr bakışlarla bakıyordu ama ruhum artık susmak istemiyordu. Ruhum, "Yeter artık!" demek istiyordu, her şeye ve herkese.

Dün gece zihnim bana yepyeni bir sayfa, yepyeni bir donma sebebi sunmuştu ama bu sefer donakalmayacaktım. Bana gerçekleri anlatabilecek, beni doğruya götürebilecek tek bir kişi vardı ve ben artık oturup beklemekten çok sıkılmıştım.

Zihnimden geçenlerin doğruluğunu öğrenebilmek için önce bir adım atmam ve buradan çıkmam gerekiyordu...

Evet, kaçacaktım.

Evet, bir kez daha.

Ve evet, bir planım vardı.

Elimde iki büyük fincan bitki çayıyla evin kapısını açtığımda kapımda bekleyen iriyarı iki güvenlik görevlisi soran gözlerle bana baktı. Elimdeki tepsiyi gülümseyerek uzattım onlara.

"Erken uyandım da..." diye mırıldandım. "Kendime bitki çayı yapıyordum. Seslerinizi duyunca size de ikram edeyim dedim. Onca zamandır beni koruyorsunuz..."

"Teşekkür ederiz, Eliz Hanım," dedi adamlardan biri tepsiyi alırken. "Bir ihtiyacınız var mı?"

"Yok," diyerek başımı salladım. "Afiyet olsun."

İçeri döndüğümde kalbim güm güm atıyordu. İşte benim muhteşem(!) planım buydu. Devrim'in ilaç çekmecesinde bulduğum uyku ilaçları bu evden çıkabilmek için işime yarayabilecek tek şeydi. Geriye yalnızca beklemek kalmıştı.

"Gerçekten harika plan," diye düşündüm kendi kendime. "Muhtemelen ilaçlar hiçbir işe yaramayacak! Adamların ikisinin de boyları dörder metre, ağırlıkları iki yüzer kilo falan! Birer hap ne yapar ki onlara?"

Ama daha fazlasını verip onlara zarar vermeyi de göze alamazdım.

Yine de bir umutla dakikaları sayacak ve bekleyecektim. Beklerken yüzlerce soru geçti aklımdan. Düşündüğüm şeyler doğru olabilir miydi, Devrim'in babası Edmon Yöner gerçekten de bu hikâyenin asıl kötü adamı olabilir miydi? Peki Devrim bu ihtimali hiç duymamış olabilir miydi gerçekten?

Bir yandan düşünüyor, bir yandan giyiniyordum. Devrim'in dolapta bulduğum siyah sırt çantası ondan bana kalan tek hatıra olacaktı belki de. Çantasını aldığım için ona bir özür notu bırakacaktım.

Burası, bu ev, Devrim'in beni misafir ettiği dördüncü evdi. Buraya veda etmek ilkinden de ikincisinden de daha çok üzecekti beni. Burada o kadar çok bir başıma kalmıştım ki yalnızlığım bu evin her yerine sinmişti sanki ve dönüp baktığımda bu evin her yerinde tek başıma görebiliyordum kendimi.

Bu evin her köşesinde üzülmüştüm.

Bu evin her köşesinde ağlamıştım.

Ve bu evin her köşesinde tatmıştım çaresizliği.

Sınırlarım artık çok zorlanmaya başlamıştı. Buradan çıktığımda ne gelebilirdi ki başıma? En fazla ölürdüm.

"O da biraz kötü bir senaryo sanki," dedim içimden.

Oysa burada da yaşıyor sayılmazdım zaten. Bir başkasının evinin içinde, dört duvarın arasında bir başıma, sevdiğim kimseyi göremeden ne kadar yaşıyor sayılırdım? İçimde korku hissi kalmamıştı. Dimitri Vetrov tarafından bulunsam ne olacaktı?

Hayatımı elimden alsa ne olacaktı? Zaten bir hayatım kalmamıştı ki. "Ne yapıyorsan yap, kardeşim yetti be!" diyecektim ona. Bu kadar da Türkçe biliyordur herhalde.

Artık saklanmaya dayanamıyordum. Ruhum aylardır o sandığın içinde saklanmaya devam ediyormuşum gibi hissediyordu ve artık nefes alamıyordum. Üstelik hikâyenin asıl kötü adamı Devrim'in babasıysa ve Dimitri Vetrov onu sırf bu yüzden bu hale getirdiyse belki de Dimitri kötü bile değildi.

Peki ya Devrim asıl kötü olanın babası olduğunu biliyorsa? Biliyorsa ve buna rağmen babasını bu hale getirdiği için Dimitri'nin peşindeyse? Devrim'in aklıma gelen yüzü, gözleri, bakışları, sesi, cümleleri... Ona ait her bir zerre bana onun böyle bir şeyden haberi olsa, babasının yanında olmayacağını söylese de zihnimin bir yerlerinde küçücük de olsa bir ihtimal olabileceğini biliyordum.

Bir yandan düşünürken bir yandan da hazırlanmıştım. Üzerime buraya benim için getirilen kıyafetler arasında bulduğum kalın hırkayı da geçirdikten sonra orta sehpada duran defterden bir sayfa koparıp yanındaki kalemle hızlıca bir not yazmaya başladım.

"*Devrim...*"

Durdum. Derin bir nefes aldım. Bu notu hızlıca yazabileceğimi düşünsem de yanılmıştım. İsmini yazdığım an durmuştu parmaklarım. Ne yazacaktım ki? "*Hoşça kal Devrim, ben gidiyorum. Çantanı da aldım*," mı?

Başımı kaldırdım. Orta sehpanın önündeki koltuğa oturmuş, masaya doğru eğilmiş, elimde kalemle karşı duvara bakıyordum. Duygularımın içine düşmek istemiyordum. Duygularım bir bataklık gibiydi, düştükçe içine daha çok çekecekti beni.

Düşünmek istemiyordum, hissetmek istemiyordum. Başıma gelen bu felaketi kişiselleştirmek, buradan bambaşka bir hikâye çıkarmak istemiyordum. Ama insandım işte, benim de bir kalbim vardı ve Devrim Ali Yöner karşı koyamayacağım kadar çok şey hissettirmeye başlamıştı bana...

"Devrim..."

Yazdığım ilk kelimenin üzerinde durdu gözlerim. Uzun uzun baktım ismine ve **"Ali"** yazdım yanına.

"Devrim Ali.

Çocukluğum benim için bir hapishane gibi. Ben ne kendimi ne sevdiklerimi çıkarabildim o hapishaneden. O dört duvarın arasından çıktığım gün bile özgür olamadım ben. Ruhum annemle birlikte orada kaldı, bense içinde ruh olmayan bir bedenle çıkıp gittim oradan. Yaşamaya çalıştım, tutunmaya çalıştım hayata. Doktor olmak çocukluğum boyunca en büyük hayalimdi çünkü içimde bir yerlerde hep *o gece yanımızda bir doktor olsaydı babam kurtulurdu ve annem de dört duvarın arasına hapsedilmezdi* diye düşünüp durmuştum... Ben o gecenin kurtarıcısı olmak istedim, Devrim Ali. Hayatımı ona göre yaşadım, her adımımı ona göre attım. O gece o sandığın içine saklanmak çocukluğuma dönmek gibiydi. Sandığın kapağı açıldığında karşımda seni görmekse babamı kurtaracak o doktorun çocukluğumun en acı gecesinde belirmesi ihtimaliydi sanki. O gece babamı da annemi de kimse kurtarmadı, Devrim. Ama sen beni kurtardın."

Belki ben de onu kurtarabilirdim şimdi... Hayatını uğruna adadığı bu intikam hikâyesinin ardındaki gerçekler bambaşkaysa eğer, onları öğrenmesine yardımcı olmak için gönderilmiştim belki de ona.

Titrek bir nefes alıp yazmaya devam ettim.

"Beni misafir ettiğin her gün için sana sonsuz teşekkür ederim, Devrim Ali Yöner. Sana ve ailene yaşattığım stres dolu her

gün için de sonsuz özür dilerim her birinizden. Hep söylemiştim, senin evinde senin misafirin olarak güvende olduğumu biliyorum ama bu yaşamak değil, Devrim. Çıkıp gerçeklerle yüzleşmek istiyorum ve başıma ne gelirse gelsin en azından 'denedim' demek istiyorum. Bir gün tekrar görüşürsek eğer, o güne kadar hoşça kal..."

Gözümden bir damla yaş akıp kâğıdın üzerine damlarken son bir cümle daha ekledim notuma.

"Senin misafirin olmak başıma gelen en güzel şeydi. Mümkün olabilecek en güzel gelecek ihtimalinde senin de benim misafirim olabilmen dileğiyle.

-Eliz."

Notu masanın üzerine bıraktığımda ellerim titriyordu. O kadar uzun zamandır bir şey hissetmemeye alışmıştım ki şimdi kalbimin deli gibi atıyor oluşu bana yabancı gelmişti. Bir kalp yeniden atmaya karar verdiğinde ilk darbeler hep acıtırmış, bilir misiniz?

Çantayı sessizce omzuma astım. Ayağa kalkıp eve şöylece bir baktığımda evin içi hâlâ karanlık sayılırdı. Pencere kenarına ilerleyip dışarıyı izleyerek dakikaları saymaya başladım. Çayları vermemin üzerinden ne kadar zaman geçmişti bilmiyordum, notun başında o kadar uzun süre düşünmüştüm ki belki yarım saat belki de bir saat olmuştu.

Derin bir iç çekişle ilerleyip kapıya gittim ve ayak parmaklarımın üzerinde yükselip kapının deliğinden dışarıya, koridora baktım.

Ve bingo! Güvenliklerin içtiği çayın etkisiyle uyuyakalmaları uzun sürmemişti. Kapının önündeki sandalyelerinde ikisinin de başı yana düşmüş, derin bir uykuya dalmışlardı.

Uyumuş olmaları beni daha da telaşlandırmıştı çünkü bu, evden çıkacağımın resmileşme anıydı!

Kapı kilidini sessizce çevirdim. Dışarı doğru ilk adımı attığımda içimde bir şeyler kopup gitti sanki. Önce kısa bir süreliğine durup

iki görevlinin de nefeslerini dinledim ve iyi olduklarından emin olduktan sonra kalın hırkamın kapüşonunu başıma geçirip hızla asansörlere doğru ilerledim. Asansöre bindiğimde aynaya bakmak için bile açmadım kapüşonumu.

Nihayet dışarı çıktığımda önce titrek bir nefes çektim içime, hava serindi. Gökyüzü griydi, tıpkı yıllar önce çocukken pencereden izlediğimiz yağmurlu gecelerin sabahlarını andırıyordu dışarısı ve bunu o kadar özlemiştim ki neredeyse ağlayacaktım.

"İyi günler," dediğini duydum yanımdan geçen birinin.

"İyi günler..." diye mırıldandım sessizce.

Dünyaya yeni gelmiş gibiydim. Annemi cezaevinde bırakıp dışarı çıktığım ilk an da böyle hissetmiştim işte.

Özgürlüğüme doğru bir adım atıyordum ama ardımda büyük bir tutsaklık bırakıyordum. Derin bir nefes aldım ve soğuk havayı ciğerlerime çektim. Ellerim hâlâ titriyordu ama artık korkudan değil, soğuktandı.

Nihayet kendime gelip sokağa doğru bir adım attım ve sokaktan geçen tek tük insanın arasına karışarak sıradan bir insan gibi öylece yürüyüp ilerledim. Sokağın sonuna kadar ilerlemiştim ki geniş sokağın köşesinde duran siyah bir araba dikkatimi çekti.

Galiba paranoyaklaşıyordum.

Her siyah araba şüpheli olmak zorunda değildi herhalde!

Camları buğulanmıştı. Arabanın içinde birinin olduğunu görebiliyordum ama içindekinin kim olduğunu camın buğusundan dolayı göremiyordum. Bir süre baktıktan sonra kapüşonumu iyice yüzüme doğru çektim ve adımlarımı hızlandırdım.

Ama size kötü bir haberim vardı...

Benim adımlarımı hızlandırmamla birlikte araba da motorunu çalıştırıp yola çıkmış ve peşime takılmıştı!

Ne yapsaydım, eve geri mi dönseydim acaba?

Belki de beni takip falan etmiyordu, zaten sokak tek yönlüydü, yani araba başka hangi yöne gidebilirdi ki?

"Tamam, sakin ol kızım, sakin ol..." diye fısıldadım kendi kendime.

Çantamı tek omzuma düşürüp kendime doğru çektim ve yüzümü biraz daha kapatıp adımlarımı daha çok hızlandırdım. İçimden bir ses, "*Evde televizyon izleyip yatıyordun mis gibi, rahat ettin mi şimdi?*" diyordu.

Bir yandan yürüyor, bir yandan göz ucuyla arabanın hâlâ peşimde olup olmadığına bakıyordum. İşler giderek garipleşmeye başlamıştı çünkü ben ne kadar hızlı yürürsem de arabanın beni çoktan geçmesi gerekiyordu ama araba benden de yavaştı!

Sonunda bir anda durdum. Araba beni geçip gitmek zorunda kalsın diye yere eğilip ayakkabılarımın bağcıklarını bağlıyormuşum gibi yaptım ve araba çaresizce yanımdan ağır ağır geçip gitti. Bir süre yerden kalkmadım. Bağcıklarımı olabildiğince yavaşça bağladım ve sonunda boğazımı temizleyerek her şey normalmiş gibi ayaklandım.

Ben ayağa kalktığımda araba ilerideki caddeden sağa doğru dönüyordu. Olduğum yerde biraz bekledim ve adımlarımı hızlandırıp caddenin sol tarafına doğru yöneldim.

Hızlı adımlarla caddenin sol tarafında ilerliyordum ki az önce caddenin sağına doğru ilerleyen siyah lüks arabanın vitesini R'ye alıp son hızla geri geri geldiğini fark ettim!

Korkuyla olduğum yerde kaldığımda araba geri geri gelerek tam yanımda büyük bir gürültüyle durdu!

İşte yine yaşıyordum o donma anını... Öylece durmuş, arabanın camına bakıyordum. Kim vardı içinde? Kim takip ediyordu beni? Arabanın filmli camı nihayet yavaş yavaş açılmaya başladığında aklımdan onlarca düşünce geçiyordu. Devrim'in binanın kapısında da mı adamları vardı? Dimitri Vetrov kaldığım binayı mı bulmuştu? Lale bana hesap sormaya mı gelmişti?

Tahminlerimin hepsi yanlıştı.

Cam yavaş yavaş aşağı indiğinde o karşımdaydı...

Devrim.

O gece içine saklandığım sandık açıldığında bana nasıl baktıysa, yine öyle bakıyordu gözleri. Endişeli ama soğuk. Yüzünde onda yalnızca birkaç kez gördüğüm o hayal kırıklığı ifadesi vardı. Gözleri hayal kırıklığıyla harmanlanmış büyük bir olgunlukla bakıyordu yüzüme. Dudakları aralandığında söylediği şey söyleyeceğini tahmin ettiğim şey değildi.

"Demek gidiyorsun."

Bu kadar. O an anladım ki bu sefer kabullenmişti, çabalamayacaktı, peşimden koşmayacaktı. Beni kolumdan tutup bu fikrimden vazgeçirmeye çalışmayacaktı, bana dışarıdaki tehlikeleri anlatıp beni korumak istediğini söylemeyecekti bu sefer. Biliyordum, o da yorulmuştu artık.

Dolu gözlerle başımı salladım.

"Vakti geldi," dedim. Devrim gözlerini kaçırırken burnumu çektim ve devam ettim konuşmaya. "Bana beni yanında zorla tutmadığını, beni alıkoymadığını, bana yalnızca yaşamam için bir şans verdiğini söylemiştin, Devrim. Beni aylarca misafir ettin evinde, hatta evlerinde... Ama sana hep söyledim, sevdiklerim yanımda değilken yaşıyor olmak bana hiçbir şey ifade etmiyordu. Senin misafirin olarak güvendeydim, yaşıyordum; nefes alıyor, yemek yiyip uyuyor ve uyanıyordum. Ama benim için bu ölmekten farksızdı... Sevdiklerim benim hayatta olduğumu bilmedikten sonra benim hayatta olmamın ne anlamı var ki? O yüzden artık vakti geldi, Devrim. Ev sahipliğin için teşekkür ederim ama misafirliğim buraya kadardı..."

Sol gözümden akan bir damla yaş yanağımdan süzülürken Devrim yüzüme bakamıyordu bile. Yaşadığı üzüntüyü yüzünden okuyabiliyordum ama o benim için yapabileceği her şeyi yapmıştı, artık gönlü ferah olmalıydı.

Bir süre hiçbir şey söylemeden önündeki direksiyona bakmayı sürdürdü. Saat o kadar erkendi ki dışarıda hiç araba yoktu, bir iki kişinin dışında kimse yoktu bu koskoca caddede. Sessizlik daha da boğuyordu ruhumu, sessizlik daha çok zorlaştırıyordu her şeyi.

"Sana dışarıda başına gelebilecek her şeyi söyledim," dedi Devrim katı tutmaya çalıştığı ses tonuyla. "Ama vazgeçemiyorsun, değil mi? Annenden, arkadaşlarından..." Durdu, yutkundu, gözlerini bir anlığına kapattı ve ekledi. "Sevdiğin adamdan..."

Dolu gözlerimi çaresizce kaçırdım ve devam etmesini beklemeden araya girdim.

"Beni seven herkes benim öldüğümü sanıp acı çekiyor, Devrim!" Dolup taşmak üzereydim. "Ben sırf hayatta kalabilmek için kendimi saklayacağım diye onlar ben yaşarken benim yasımı tutuyor! Eğer öleceksem de özgür öleceğim, son kez onları görüp onlara olan biten her şeyi anlattıktan sonra öleceğim! Onların hayatlarından öylesine bir bilinmezlik içinde kaybolup giderek onlara bir ömür boyu bu acıyı çektirmeyeceğim... Hem belki de," dedim burnumu çekerek.

Kendimi toparlamaya çalıştım, gözyaşlarımı hırkamın koluna sildim ve duruşumu dikleştirdim. "Belki de peşimdeki adamlar sandığın kadar kötü değildir, Devrim..."

Devam etmedim, ona babasıyla ilgili düşüncelerimi, kafamın içinde beliren hatıralarımı anlatamadım, anlatamazdım. Devrim dudaklarını birbirlerine bastırdığında öfkesini yenmeye çalıştığı her halinden belliydi. Bu söylediğimi iyimserlik olarak algılıyordu, biliyordum.

"Adam bir katil," dedi bastıra bastıra ve yüzünü nihayet bana çevirdi. "O adam o gece senin gözlerinin önünde birini öldürdü."

Başımı salladım. Hüzünle gülümsedim ve hiç beklemediği bir cevap verdim ona.

"Evet," dedim. "Ve sen de yanındaydın."

Yüzündeki hayal kırıklığı yerini bir anda harap olmuş bir kabullenişe bıraktı. Bakışları sakinleşti, öfkesi dindi, pes etti Devrim. Daha fazla çabalamayacaktı. İstediğim gitmekti ve gidecektim.

"Artık gitmeliyim," diye mırıldandım halsizce ve hüzünlü bir gülümsemeyle devam ettim konuşmaya. "Eğer kaderimizde varsa... Bir gün yeniden karşılaşırız, Devrim Ali Yöner. Belki de bu sefer sen benim misafirim olursun."

Bir kez daha bana döndü gözleri.

Bir kez daha ve son kez.

Beni bir uçurumun kenarına doğru yolcu ediyormuş gibi baktı yüzüme. Direksiyonu tutan elleri kucağına düşmüştü artık; bütün hiddeti, bütün çabası, bütün hırsı sönmüştü.

Torpidosundan çıkardığı telefonu bana uzattığında gördüklerime inanamadım. Bu benim telefonumdu. O gece düşürdüğüm, Devrim'in bana beni korumak için vermediği kendi şahsi telefonumdu!

"Bu senin," dedi ve aylardır dokunmadığım telefonumu uzattı bana.

Titreyen ellerimle dokundum telefonuma. Avcunun içindeki telefonu alırken eline değen parmaklarım derin bir iç çektirdi hem bana hem ona.

"Teşekkür ederim," diyebildim sadece.

Telefonumu elime alır almaz açılan ekranda benim Leyla, Seren, Umut ve Adnan'la olan bir fotoğrafım vardı. Hıçkırıklarımı bastırmaya çalışarak ekranı kapattım ve ona döndüm.

Devrim yüzünü tekrar önüne çevirmişti, ellerini direksiyona yerleştirirken bakışları da oraya döndü.

"Kimliğin koruyucu kılıfın arkasında. Rehberinde telefon numaram var," dedi yutkunarak. "Güle güle Eliz... Ne zaman ihtiyacın olursa, ne zaman yardımımı istersen tek bir tuşa basman yeterli. Yanında olurum. Ne olursa olsun..." Bir an durup ekledi. "Ne olursa olsun..."

Başımı salladım. Gözlerimden akan birer damla yaşı umursamadan nazikçe elimi salladım ona ve önüme döndüm. Burada

yollarımız ayrılıyordu. Ben sola gidiyordum, o sağa ve içimden bir ses yollarımızın bir daha hiç birleşmeyeceğini söylüyordu.

Boynumda annemin hatırası at nalı kolyem, üzerimde siyah kapüşonlu hırkam, sırtımda Devrim'in çantası ve kolyemin üzerinden sardığım sarı ince fularımla tek başımaydım artık. Ne kimseye tanıdıktım ne de kimseye yabancı.

Devrim ben ilerlerken bir süre arabasını hareket ettirmeden yolun ortasında durmaya devam etti. Bir anlığına arkamı dönüp baktığımda başını arabasının direksiyonuna yasladığını gördüm.

"Git lütfen..." diye fısıldadım kendi kendime. "Git ve mutlu ol Devrim, lütfen..."

Artık beni duyamazdı.

İçim acıya acıya arkamı döndüm ona ve onun gölgesinden uzaklaşmayı, onu da kendimden kurtarmayı dileyerek yürümeye devam ettim. Arabasının motorunun sesini duyduğumdaysa birbirimizden giderek uzaklaşıyor olduğumuz gerçeği içime bir çığ gibi düştü, soğuttu ruhumu.

Soğuttu ama ferahlatmadı. Yaktı.

Soğuk yanması nedir bilir misiniz? ***Bir başka deyişle, buz yanığı...***

Tıbba göre, aşırı soğuk nedeniyle cildin üst tabakasının altındaki deri, sinirler ve kan damarları donduğunda o bölgeler zarar görüyor ve bu artık bir donma değil, yanma oluyor. İşte öyle yandı kalbimin içi, ruhumun her yanını sardı buz yanıkları.

Yine de... her şeye rağmen beni mutlu eden bir şey vardı hâlâ. Dışarıdaydım, yürüyordum ve tek başımaydım. Tek başıma atıyordum adımlarımı, sağımda solumda biri olmadan, önümdeki birinin peşinden ilerlemeden ya da arkamdan takip edilmeden.

Tek başıma.

Hep olduğum gibi. Eliz gibi. Kendim gibi.

Annemi cezaevinde bırakıp dışarı çıktığım o gün gibi.

Bana ait bir eşyayı elimde tutuyor olmam bile benim için cennetten farksızdı. Caddenin bitişinde yol bir parka çıkıyordu, parkı görür görmez adımlarımı hızlandırıp parkın en tenha köşelerinden birinde bir bank seçtim kendime. Banka oturdum ve önce kimliğimi kontrol etmek için telefon kılıfımı çıkardım. Kılıfı çıkarmamla birlikte kimliğimle birlikte bir şeyler daha karşıladı beni...

Pek de memnun olmayacağım şeyler.

Devrim kılıfın arkasına sığacak kadar nakit para koymuştu ve bir kredi kartı. Bir de not.

"*Kartın şifresi: 9243. Limiti yok.*"

Bunları buraya, kılıfın arkasına, kimliğimin bile arkasına koyma sebebini biliyordum. Çünkü eğer bunları o yanımdayken görseydim, telefonu aldığım anda bulsaydım ve eğer telefonu verirken bunlardan haberdar olsaydım bunu asla kabul etmezdim! O da bunu biliyordu.

"Neden ya?" diye söylendim kendi kendime. "Neden?"

O kadar mahcup hissediyordum ki... İmkânsız olduğunu bilmesem arkasından koşmak, bir şekilde ona yetişmek ve bunları ona geri vermek istiyordum. Ama imkânsızdı... Devrim çoktan gitmişti. Ne parasını kullanacaktım ne de kartını. Olur da bir gün karşılaşırsak hepsini geri verecektim ona, hepsini.

Huzursuz bir nefes verdikten sonra kartı ve paraları telefon kılıfının arkasına yerleştirdim, sahiplerine geri dönecekleri güne kadar orada kalacaklardı. Kimliğimi sırt çantama attıktan sonra telefonuma döndüm heyecanla.

Benim telefonum, benim fotoğraflarım, sevdiğim insanların numaraları... Her şey buradaydı. Hayatıma dair her şey. Devrim belli ki şarj etmişti telefonumu.

Rehberime girdiğimde kaydedilen son numaralara çarptı gözüm. Yalnızca kendisini değil, Ömer'i ve kardeşlerini de kaydetmişti telefonuma. Deha ve Demir'in isimlerini görünce hüzünle gülümsedim.

Hattımı açmaya hazır hissetmiyordum kendimi. Bu yüzden telefonumu uçak modunda tutmaya devam ettim ve içindeki her şeye başka bir zaman uzun uzun bakmak üzere vakit kaybetmemek adına hızla ayaklandım.

"Pardon," diye sordum parkta karşıma çıkan ilk kişiye; kırklı yaşlarda, hafif kilolu, güzel bir kadındı bu.

"Buyurun?" diye sordu kadın merakla.

"Yanlış anlamazsanız," dedim. "Burası tam olarak neresi? Yani şu an biz neredeyiz?"

Kadın yüzüme öyle bir baktı ki bakışları sanki, "Şu an hangi yıldayız?" demişim gibi hissettirdi bana. O soruyu sorsam bile haklıydım aslında, o kadar uzun zamandır insan içine karışmamıştım ki...

"Bıktırdınız artık ama ya!" dedi kadın. "Yine mi sosyal deney?"

"Evet," dedim. "Sosyal deneydi ve kaybettiniz."

Kadın yüzüme anlam vermeye çalışarak bakarken tahammülsüzce ayrıldım yanından. İnsanları hiç özlememiştim.

Bir yandan yürürken bir yandan tabelalara bakarak konumumu anlamaya çalışıyordum. Gitmeyi hedeflediğim yer bulunduğum yere aşağı yukarı dört kilometre uzaklıkta olmalıydı ve ne taksiye ne de bir toplu taşıma aracına binecek param vardı tabii ki ama zaten haftalardır, aylardır uzun uzun yürümüyordum... Aylar sonra ilk uzun yürüyüşümü yapmamın vakti gelmişti.

Öyle uzun yürüdüm ki âdeta kendime gidişimin yolculuğu oldu bu. Kendime gelişimin değil, kendime gidişimin... Adım attıkça kendime yaklaştım. Attığım her adım bana, asıl Eliz'e, kendime yaklaştırdı beni. Çimenlerin nasıl koktuğunu hatırladım, rüzgârın gözlerimi nasıl kuruttuğunu, saçlarımın nasıl uçuştuğunu...

Kim olduğumu hatırladım.

Ne zorluklarla büyüdüğümü, hangi imkânsızlıkların içinden çıktığımı hatırladım. Rüzgâr yüzüme yüzüme vurdukça bilincimi geri kazandım âdeta. Tıp fakültesini kazandığım o günü

hatırladım. Seren, Leyla ve Umut'la sevinç içinde birbirimize sarılışımızı, koşa koşa annemi ziyarete gidip ona haber verişimi...

Ben tüm bunları düşünürken uzun yürüyüşüm farkında bile olmadan bitti. Sonunda durmam gerektiğini, gitmek istediğim yere ulaştığımı anlayınca başımı kaldırdım ve karşımdaki büyük tabelayı gözyaşları içinde okudum.

"GÜNDOĞDU KADIN KAPALI CEZAEVİ"

Çocukluğumun geçtiği yere, evime gelmiştim.

Ona gelmiştim, anneme...

Acısını dindirmeye, ona kızının yaşadığını haber vermeye gelmiştim...

Annemin ruhunu içine düştüğü o karanlık belirsizlik kuyusundan çekip almaya gelmiştim.

Bundan sonra başıma ne geleceği umurumda bile değildi çünkü ben ona, anneme gelmiştim...

Yazarın Anlatımıyla

Eliz şehrin bir başka köşesinde annesine kavuşmak için saniyeleri sayarken Devrim ofisinde, GÖKTAY Holding'in manzarası en iyi yerindeki masasında oturmuş, bilgisayarının ekranına bakıyordu.

Ekranda açık olan tabloyu görüyordu ama rakamlar bulanıktı. Gözleri oradaydı, zihni başka bir yerde. Eliz'in, "*Artık gitmeliyim,*" dediği an, yankı gibi hâlâ kulaklarındaydı.

Sanki biri içorganlarını usulca yerinden sökmüştü ama hayatta kalmaya devam ediyordu. Dışarıdan bakınca her şey yerli yerindeydi; pahalı takım elbisesi, dikkatle şekillendirilmiş saçları, önündeki bilgisayarı... Ama içerisi alev alev yanıyordu.

Masasındaki varlığını unuttuğu kahvesinden bir yudum aldığında kahvenin buz gibi olduğunu fark etti. Parmaklarını bir başka sekme açmak için klavyeye götürüyordu ki kapısı çalındı.

Kapı, Devrim henüz, "Gir," diyemeden sertçe açıldı, gelen Ömer'di ve belli ki telaş içindeydi.

"Abi," dedi Ömer endişeli bir ifadeyle. "Sana kötü bir haberim var."

Devrim gözünü ekranından ayırmadan, hiçbir mimik değiştirmeden, sadece başını hafifçe çevirerek konuştu. "Söyle. Anlat."

Sesi cam gibiydi. Soğuk, keskin ve kırılmaya yakın.

Ömer bir an duraksadı, sonra kelimeleri toparlayıp konuşmaya başladı. "Eliz Hanım... Kaçmış." Telaşlı sesiyle devam etti. "Kapıdaki adamlara çay vermiş. İçine ilaç mı koymuş, başka bir şey mi yapmış, bilmiyoruz ama adamlar sandalyede uyuyakalmış! Şu an nerede olduğunu..."

Devrim sertçe sözünü kesti Ömer'in. "Biliyorum. Kaçtığını da şu an nerede olduğunu da biliyorum, Ömer."

Gözleri ekranın köşesinde bir noktaya sabitlenmişti ama sesi artık taş gibiydi.

Ömer'in şaşkınlığı yüzünden okunuyordu, hiçbir anlam veremiyordu Devrim'in söylediklerine. Şaşkınlıkla bir adım attı ama Devrim'in suratındaki ifadesizlik onu durdurdu.

"Ne zaman öğrendin?" diye sordu alçak bir sesle. "Nasıl öğrendin?"

Devrim sandalyesine yaslandı, başını geriye doğru bıraktı ve tavana çevirdi gözlerini.

"Sabah," dedi. "Belki içindeki fotoğraflara bakmak iyi gelir diye ona telefonunu götürüyordum."

"Evden çıkarken mi gördün?" diye sordu Ömer.

Devrim başını salladı.

"Abi," dedi Ömer endişeyle. "Niye durdurmadın? Yoksa durdurdun mu? Başka bir yere mi götürdün?"

Devrim gözlerini tavandan ayırmadan başını salladı.

"Durdurmadım," dedi. "Gitmek istedi ve gitti."

Ömer anlamıştı. Devrim'in neler hissettiğini, Eliz'i yanında zorla tutmak istemediğini, onu yalnızca onu korumak için bile olsa alıkoymayacağını anlamıştı.

"Ama böyle güvende olacak mı?" diye sordu Ömer. "Ve sen az önce dedin ki... Nerede olduğunu biliyorum dedin, abi. Nerede? Nasıl?"

Devrim hafifçe doğrulup başıyla bilgisayarının ekranını gösterdi. Ömer kıpırdanıp telaşlı hareketlerle Devrim'in yanına gitti ve bilgisayar ekranındaki haritaya baktı. Harita sarı renkli bir hedefin hareketlerini gösteriyordu. Ömer hemen anladı. Bu bir konum takip sistemiydi.

"Bu Eliz'in konumunu mu gösteriyor?" diye sordu. "Nasıl ama? Telefonundan mı?"

Devrim bir kez daha başını salladı. "Ona verdiğim kredi kartının çipinden."

"Nerede peki?" diye sordu Ömer ekrana biraz daha yaklaşarak.

Devrim hüzünle yutkundu. Arkasına bir kez daha yaslandı ve yanıtladı onu. "Annesinin yanında. Cezaevinde."

"Peki ne yapacağız, abi?" diye sordu Ömer. "İstersen hemen gidip alabilirim. Konuşup ikna ederim onu, daha önce defalarca kez konuştuk."

"Evet," dedi Devrim. "Defalarca kez konuştuk. Ve bizi istemiyor."

Kurduğu son cümleyi söylemek onun için öyle zordu ki kabullenmek işkence gibiydi.

"Peşini bırakacak mıyız yani?" diye sordu Ömer.

"Öyle istiyor," dedi Devrim sessizce.

"O zaman konumunu niye takip ediyoruz, abi?" dedi ve hissettiği şeylere dayanarak ekledi. "Ve yalnızca biz mi takip ediyoruz?"

"Biz," dedi Devrim. "Ve peşindeki üç adamım daha."

Ömer, Devrim'in ne kadar pes ederse etsin Eliz'i kaderine tamamen bırakmayacağını biliyordu. Üstelik Devrim ilk kez Ömer'e

haber vermeden böyle bir şeye kalkışmıştı ama Ömer onu anlıyordu. Devrim hayatında ilk defa duygularına yenik düşerek hareket ediyordu ve Ömer'i de buna dahil etmeyi kendine yediremiyordu.

"Onu korumaya devam edeceğiz yani," dedi Ömer sakinleşerek.

"Uzaktan uzağa," diye yanıtladı Devrim. "Yanına yaklaşmadan, ona görünmeden, başına bir iş gelmediği sürece varlığımızdan haberi bile olmadan..."

Devrim'in gözleri ekrana döndü. Eliz'i gösteren sarı nokta hareket etmeye başlamıştı. Az önce cezaevinin kapısında bekleyen Eliz şimdi içeri giriyor olmalıydı. Devrim'in kalbi stres içinde atarken ömrü boyunca ilk defa babasının intikamını almak dışında bir derdi vardı.

İçindeki Eliz'i koruma içgüdüsüne asla karşı koyamıyor, asla dur diyemiyordu...

Eliz'in misafirliği Devrim'in hayatının en beklenmedik gelişmesiydi...

Boynundaki piyon dövmesine her dokunduğunda, o dövmeyi aynada her gördüğünde babasıyla olan bağını hatırlardı Devrim. Babasıyla satranç oynadıkları akşamları anımsardı, babası her seferinde güçlü taşları kullanırken Devrim onu ısrarla piyon kullanarak yenmeye çalışırdı. "Şahı da piyonla yapacağım, matı da," derdi babasına. Kafasının içindeki dünyada kurduğu intikam planında üzerinde yürüdüğü topraklar bile satranç tahtasının zeminini andırıyordu hayal gücünde.

Siyah beyazdı dünyası. Zemini sağlamdı, sertti. Piyon bu zamana kadar öyle güzel ilerlemişti ki kimse ondan şüphelenmemişti. Kim bir piyondan şüphelenirdi ki zaten? Eliz'in gelişiyse ona hiç beklemediği bir yerden, zihninde üstüne bastığı zeminden, en derinden vurmuştu.

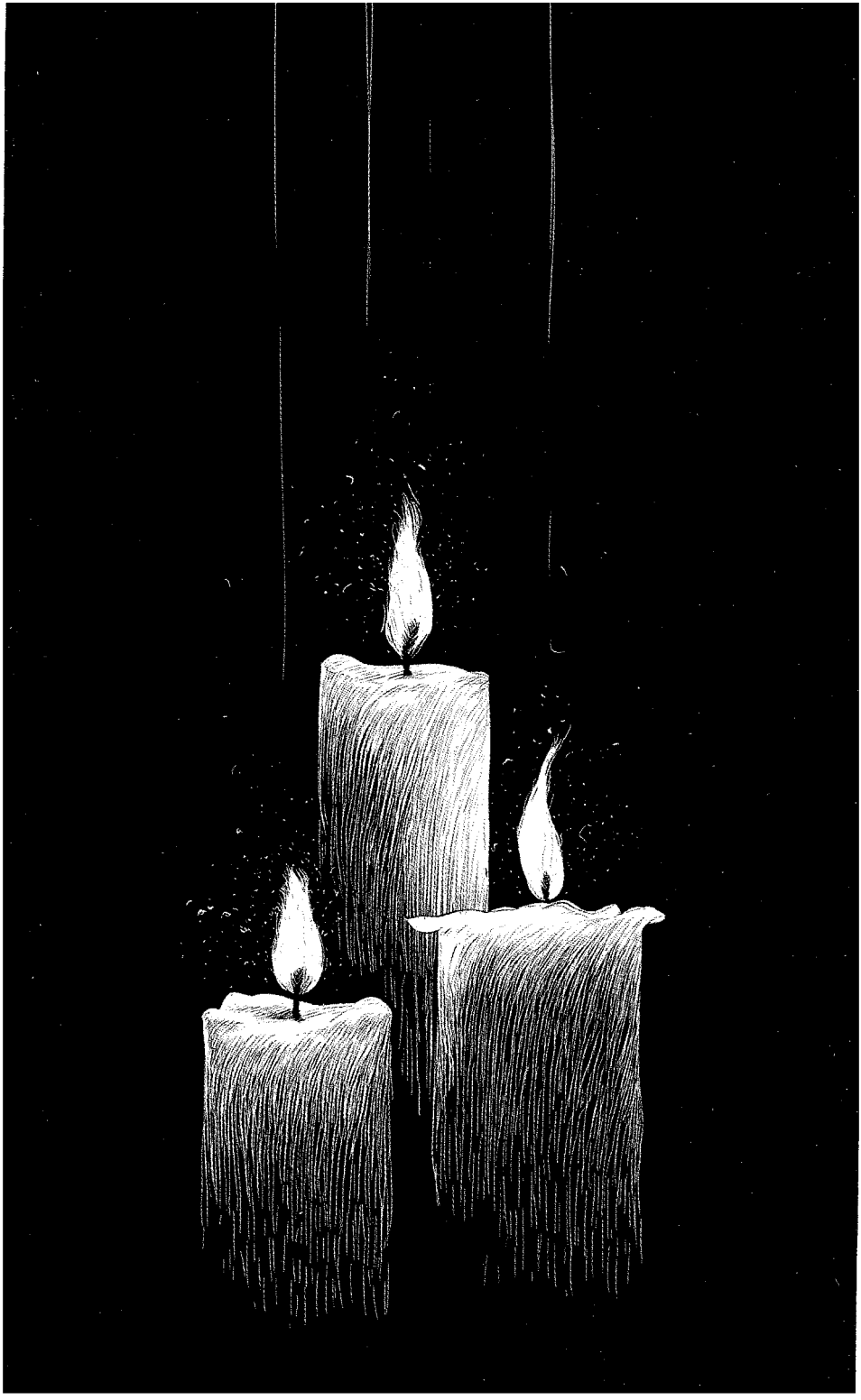
Eliz'e karşı hissettiği duygular planını sekteye uğratırken ona karşı hissettiği koruma güdüsü Devrim'e her şeyi tekrar tekrar ama tekrar tekrar sorgulatmıştı ve şimdi geriye tek bir şey kalmıştı. Kırık bir satranç tahtası.

Artık yalnızca intikam duygusuyla dolup taşmıyordu ruhu, Devrim artık yaşamak istiyordu ama Eliz'in gidişi onu öyle bir sarsmıştı ki geriye yapabileceği tek bir şey kalmıştı.

Kırık satranç tahtasını kırılan noktalarından birleştirmek ve planını uygulamaya kaldığı yerden devam etmek...

Çünkü Eliz'in gelip gidişi gibi, yaşadığı duygular da ruhuna misafir olmuştu ve artık gitmelilerdi. Devrim Ali Yöner'in bu hayatta tek bir amacı, tek bir derdi olmalıydı; o da babasının intikamını almaktı ve bir daha hiçbir gücün onu bu uğurdan alıkoymasına izin vermeyecekti.

Asla.

21. BÖLÜM

Bazı Kavuşmalar

Eliz'in Anlatımıyla

Bir ömür sürdü beklemek sanki. Bir elim boynumdaki at nalı kolyemde, bir elim kucağımda. Gözlerim bir duvardaki saatin üzerine gidiyor, bir önümden geçip giden cezaevi görevlilerinin yüzlerine. Tanıdık bir yüz arıyorum çaresizce ama bir yandan da biri beni tanır diye korkuyorum içten içe.

Zaman dediğimiz şey duvarın üstünde sallanan eski, sararmış saatte ilerlemiyor bu sabah. Buraya adım attığımdan beri dakikalar değil, yüzyıllar geçmiş gibi hissediyorum. İçimde öyle bir ağırlık var ki nefes aldığımı bile zor fark ediyorum.

Ağırlık da değil aslında, duman var sanki içimde, göz gözü görmüyor. Ruhumun içinde dumandan göz gözü görmezken ben hâlâ kendimi bulmaya çalışıyorum, kendime dair anılarımı. Göğsüm daralıyor ama belli etmiyorum. Oturduğum bu soğuk sandalyeye yapışmış gibiyim, ne kalkmak istiyorum buradan ne de oturmaya devam edebiliyorum.

Birazdan yaşanacaklara hazır mıyım, bilmiyorum. Annemi görmeye, annemin beni görmesine, onunla kavuşmaya ve onun geldiği bitkin hali görmeye hazır mıyım, bilmiyorum. Aylarca, haftalarca, kafamın içinde bu sahneyi binlerce kez kurdum ben.

Ne yapacağımdan ne söyleyeceğime kadar her şeyi düşündüm. Ama burada, bu gerçekliğin tam ortasındayken elimde hiçbir şey yok şimdi. Ne kelimelerim hazır, ne duygularım ne de adımlarım.

Sadece bekliyorum.

Buraya gelmek doğru bir karar mıydı, bunu da bilmiyorum üstelik. İçimdeki bir ses, "*Sen düzelmezsen dünya düzelmez,*" deyip duruyor bana. Ben düzelmezsem dünya düzelmeyecek, bunu da biliyorum.

Oysa size şöyle anlatayım kendimi, iyileşmeniz için ameliyat olmanız gerekiyordur mesela, ameliyata girmeden önce size bir belge imzalatırlar. O belgede bazen şöyle yazar: "Hasta bu ameliyata girdiği takdirde genel anestezi ve cerrahi işleme bağlı sebeplerle hayati tehlike yaşayabilir."

Yani bazen size açık açık derler ki: "İyileşmen için bu ameliyata girmen şart ama bu ameliyata girersen ölebilirsin, haberin olsun!"

Ben de farkındayım Devrim'in evinde onun misafiri olarak saklanmaya devam ettiğim takdirde hayatta kalacağımın ama ne kadar yaşamak denir buna? Annem ve dostlarım beni öldü bilip acımı çekerken ben gönül rahatlığıyla nasıl yaşarım?

Ben buraya yalnızca kendimi değil, annemi de kurtarmaya geldim aslında. Onunla konuşmaya, ona her şeyi anlatmaya, içinden o acıyı söküp almaya geldim. Sonunda ne olur, bilmiyorum; başıma ne gelir, bilmiyorum ama iyileşmek için tüm riskleri göze alıp o ameliyata giren bir hasta gibi, tüm riskleri göze alıyorum.

"Eliz Hanım." Adımı karşı odadan çıkan orta yaşlı bir kadın memurun ağzından duyduğumda kalbim tekleyerek kalktım ayağa. "Beni takip edin," dedi kadın.

Başımı sallayarak ilerledim peşinden hızlıca. Her şey o kadar tanıdıktı ki bana, tek yabancı bendim. Önceden buraya güle eğlene gelirdim, saçlarımı açar, özgüvenle yürürdüm annem beni hep mutlu görsün diye. Şimdi gözlerim yorgundu, omuzlarım düşük.

Saçlarım lastik bir tokanın arasına sıkıştırılmıştı ruhum gibi, içim tozlu bir odaydı âdeta, adımlarım bile tedirgin.

"Burada bekleyin," dedi kadın.

Görüş odasının kapısının yanında durdurdu beni. Kendisi kapıyı açıp içeri girdi ve içerideki memura elindeki belgeleri verdikten sonra çıktı.

Dizlerim tutmayacak gibiydi. Kalbim kafesinden fırlayacakmışçasına atıyor, tırnaklarım avcumun içine geçse de acısını duymuyordum. Beni korkutan tek şey aylar sonra beni gören annemin vereceği tepkiydi.

"Girebilirsin," dedi kadın memur.

Titreyen başımı salladım, açık kapıya doğru yöneldiğimde kafamın içindeki bütün sesler kesildi. Yalnızca kafamın içindeki sesler değil; görevlilerin ayak sesleri, demir sandalyelerin yere sürtünmesi, yan odalardan gelen fısıltılar... hepsi sustu. Ben annemin sesini duyana kadar hepsi bir uğultu gibi kalacaktı kulaklarımda.

Bacaklarım tir tir titriyordu içeriye o ilk adımı attığımda ve gözlerimi yere indirdim bir an. Baktığımda ilk göreceğimden korktum. Onun gözlerinde yorgunluk mu olacaktı en çok, özlem mi, şaşkınlık mı?

Bakmaya korkuyordum, gerçeklerle yüzleşmeye korkuyordum ama korkumun üzerine basıp geçmekten başka çarem yoktu. Derin bir nefes alarak ani bir cesaretle başımı kaldırdım ve görüş odasının ortasında durmuş bana bakan o kadına baktım.

Anneme.

Yalnızca birkaç ayda yüzündeki çizgileri derinleşmiş, elleri çatlamış, saçları dökülmüş o kadına. Anneme.

Gözleri dehşet içinde bakıyordu bana. Gözlerinin feri sönmüş derler ya hani, hiç ışık kalmamıştı o güzel gözlerinde. Çöktü çökecek gibiydi o zayıf vücudu, titremek ne kelime, sarsılıyordu sanki

bacakları. Algısını kaybetmiş gibiydi, bana mı bakıyordu yoksa rüyasında karşılaştığı kayıp kızına mı, bilmiyordu âdeta.

Kalbim acı içinde kavrulurken nefesimle beraber bir hıçkırık çıktı ağzımdan.

O hıçkırıkla beraber aylar sonra ilk kez içimden değil, dilimin ucuyla söyledim o kelimeyi.

"Anne."

Ve koştum. Hiçbir şey düşünmeden, hiçbir şeyi umursamadan koştum anneme.

Her şey bir hayal gibiydi benim için, önceden sarılırken annemin kollarının arasına girerdim hep, şimdi ben onu kollarımın arasına aldım. Ona öyle bir sarıldım ki hem kızı hem annesiymişim gibi. Hem dünü hem de yarınıymışım gibi. Hem teselli oldum ona sarılırken hem de teselli ettim onu.

O an zaman durdu. Tüm dünya sustu sanki. Sadece annemin kalp atışlarını duyuyordum göğsümde, bir de kendiminkini. İkisi birbirine karıştı, hangisi kimindi, artık ayırt edemez oldum. Sanki ikimiz bir bedendik yeniden, eksik bir bütün tamamlanmıştı. Sanki ben yine karnındaydım onun ama bu sefer o da benim karnımdaymış gibiydi. Ben onu taşıyordum karnımda, o da beni.

Annem ne beni itebiliyordu ne de ayakta kalacak gücü kalmıştı artık. Kolları yanında duruyordu ama gözlerinden akan yaşlar nasıl bir buhranın içinden çıkmaya çalıştığını gösteriyordu bana.

Çökmüş omuzlarını tutup hafifçe çektiğimde sessizce başını boynuma yasladı ama konuşamıyordu. Bir şeyler söylemeye çalışıyordu ama toparlayamıyordu. Gözyaşları boynuma damlıyordu.

"Ben..." dedi zar zor. "Seni... kızım... Eliz... Öldün sandım..." Sonra büyük bir hıçkırıkla devam etti. "Neredeydin Eliz! Sen neredeydin!"

Boğazım düğüm düğümdü. Konuşmaya çalışıyordum ama sesim çıkmıyordu. Ağzımı açarsam karşılıklı olarak hüngür hüngür ağlayacaktık, biliyordum.

"Buradayım," dedim sonunda. "Anne, buradayım. Yaşıyorum."

O an annemin dizlerinin bağı çözüldü. Önce ona daha sıkı sarıldım uzun uzun, belki de dakikalarca. Sonra onu yavaşça sandalyeye oturttum, ben de karşısına geçtim. Hâlâ elini tutuyordum. O eli, yıllarca elimi tutup beni koruyan ve beni korumak için suç işlediği o elleri şimdi ben avcumun içine almıştım. Tırnak dipleri kırmızıya dönmüş, elleri çatlamıştı. O ellerle sevmişti beni, o ellerle saçlarımı örmüştü her gün...

Konuşmam gerekiyordu ama neyle başlamalıydım, bilmiyordum. Burada çok fazla vakit geçiremeyeceğimizi de biliyordum. Uzun uzun kalmak, onunla uzun uzun ağlaşmak istiyordum ama vaktimizin giderek dolduğunu bilmek duygularımı özgür bırakmama izin vermiyordu.

"Anne," dedim sessizce. "Dinle beni, lütfen..."

Durumu o kadar kötüydü ki masada duran paketli bardak sulardan birini titreyen ellerimle döke saça açıp ona içirdim.

"Vaktimiz az anne," dedim titreyen sesimle. "O yüzden lütfen... Sadece beni dinle."

Nefes nefeseydi ama en azından nefesi biraz olsun yavaşlamıştı, yüzüme aşılması çok zor bir yorgunlukla bakıyordu ama gözlerindeki umudu görebiliyordum, bu bana yeterdi.

"Biliyorum anne," dedim. "Her şeyin senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Aylardır kızının öldüğünü sanarak yaşamanın ama ölüm haberini bile kesin olarak alamamanın ne kadar zor olduğunu biliyorum. Ama bak, ben buradayım, anne. Sana başıma neler geldiğini bir gün oturup uzun uzun anlatacağım ama en azından yaşadığımı bil diye geldim... Senden tek isteğim bunu bilerek huzur içinde yaşamaya devam etmen, kızının hayatta olduğunu bilip hayata tutunman, anne. Yalnızca bunu istiyorum senden..."

Hıçkırıklarımın arasından konuşmaya devam etmeye çalıştım.

"Anne... kimse bilmesin buraya geldiğimi, hiç kimse. Tamam mı? Şimdi söz ver bana, seni bir sonraki ziyarete gelişimde böyle görmeyeceğim, söz ver anne..."

Ardı arkası kesilmeyen gözyaşlarımı tek elimle silerken diğer elimle annemin ellerini tutuyordum. O kadar halsizdi ki bir şeyler söylemek istiyor ama yapamıyordu. Yalnızca başını salladı bana.

"Söz ver anne," dedim çaresizce.

"Söz..." dedi güçsüz bir fısıltıyla.

O an ilk kez gözyaşları içinde gülümsediğini gördüm annemin. Şoktaydı, hiçbir şeye anlam veremiyordu ama en azından sonunda yaşadığını idrak etmiş gibiydi. Vaktimiz giderek azaldığı için neyi nasıl söyleyeceğimi, onu hem teselli edip hem de onunla nasıl vedalaşacağımı bilmiyordum.

"Son beş dakikanız!" Kadın memurun sesi duyulduğunda telaşla eğildim anneme doğru.

"Yine geleceğim anne, yemin ederim yine geleceğim yanına ama şimdi vaktiminiz daralıyor ve sana sormak zorunda olduğum bir şey var..."

Annemin halsiz bakışları bana döndü, kaşlarını çattığında bile gözyaşları durmaksızın akıyordu.

"Sen hiç konuşma şimdi," dedim. "Yorma kendini, sadece bir cevap istiyorum senden anne, tek bir cevap... Yıllar önce o gece yaşandığında... O unutmak istediğimiz gece..."

Gözleri açıldı annemin.

"O gece babam beni senin yanından alıp zorla götürmek istediğinde, beni birine vermek istediğini söylemişti hani. Bir miktar para karşılığında zengin bir adamın ailesine götürecekti beni hani. Sen o adamın ismini," dedim tereddütle. "O adamın ismini hatırlıyor musun, anne?"

Annemin aklı iyice karışmış gibiydi. Bir yandan bayılmak ve bayılmamak arasında gidip geliyordu zaten, şimdi bir de geçmişe gitmişti zihni.

"Ne için?" diye sordu zar zor. "Niye?"

Daha fazla kelime çıkmıyordu dudaklarının arasından.

"Aylar sonra ortaya çıkıp bunu sormam sana hiçbir şey ifade etmiyor, biliyorum anne ama..."

"Eliz sen... Kimlere bulaştın, kızım? Başın belada mı? Ne olur söyle!" dedi titreyen sesiyle.

"Ben güvendeyim anne, gerçekten güvendeyim. Benim için endişelenme artık ama bu benim için o kadar önemli bir soru ki bir gün her şey düzeldiğinde ve sana her şeyi anlattığımda beni anlayacaksın. Lütfen düşün, anne... Zorla hafızanı. Lütfen!"

Gözleri masaya çevrildi, kaşları çatık bir halde bir masaya bakıyordu bir bana.

"Neydi," dedi zar zor. "Değişik bir isimdi..."

Ben nefesimi tutmuş, annemin dudakları arasından çıkacak bir cevap beklerken kadın memur beni alıp görüş alanından çıkarmak için ağır adımlarla yanımıza yaklaşıyordu. Gözlerim annemin yüzündeki çizgilerde gezinirken annemin yüzü bir anda aydınlandı.

"Şu şeydi..." dedi. "Haberlere çıkıp duran bir adam vardı, GÖKTAY Havacılık'ın damadı... Adnan mıydı adı neydi... Adnan'a benziyordu ama değişik bir isimdi..." Durdu, ben nefesimi tutmuş korku içinde beklerken o titreyen sesiyle yanıtladı beni. "Hah! Edmon! Edmon Yöner!"

O an zaman bir kez daha durdu benim için. Artık zihnimdeki şüphenin bir rüyadan ibaret olmadığına emindim. O gece gerçekten yaşanmıştı, ben o cümleleri babamdan gerçekten duymuştum. Eğer o gece annem babamın beni alıp götürmesine izin verseydi babamın beni götüreceği isim Devrim'in babasının ta kendisiydi... Bir başkası değil.

Edmon Yöner'in ta kendisi.

Yazarın Anlatımıyla

Devrim'in gözleri büyük bilgisayar ekranındaki sarı noktadan Eliz'i takip ederken Ömer'in anlattıklarını duymuyordu bile. Dışarıdaki hava bir anda grileşmişti, havanın rengi karamsarlaştıkça Devrim'in ruhu da kararmıştı.

"Abi kimliğini verdin mi ki sen Eliz'in? Kimliksiz içeri almayacaklarına göre verdin herhalde ama içeri kimlikle girince sisteme bir kimlik hareketi olduğu işlenecek..." diyordu Ömer. "Cezaevi ziyareti için yani. Kimliğini alacaklar... Kimlik hareketi olunca herkes Eliz'in yaşadığını öğrenecek. Abi..."

Devrim, Ömer'i nihayet duymaya başladığında gözlerini bir saniyeliğine önündeki ekrandan ayırdı ve dalgın gözlerle Ömer'e baktı.

"Kimlik diyorum abi. Eliz içeri girerken kimliğini verecek ya."

Devrim dalgın bir ifadeyle başını salladı.

"Kimlik..." dedi Devrim. "Ona verdiğim kimlik sahte. Kimlik numarası farklı. Sisteme işledikleri zaman mahkûmun yakınlık derecesi kısmında 'kuzeni' yazacak."

Ömer, Devrim'e şaşkınlıkla baktı. Devrim'in Eliz'le ilgili her şeyi bu kadar detaylıca düşünüp kimseden yardım istemeden yapmış olması Devrim için bir ilkti. Bunu daha önce başka hiç kimse için yapmamıştı ve yapmazdı da.

"Peki Dimitri'nin adamları Eliz'i bulursa..." diye söze girdi Ömer bu sefer de. "Bizimkiler müdahale edecek mi? Çünkü o zaman işler karışabilir, abi. Bizim adamların kim olduğunu, bize bağlı çalıştıklarını öğrendiklerinde biz de sıkıntı yaşayabiliriz."

Devrim, Ömer'i uzun uzun dinledi. Ömer'den duyduğu her şeyi zaten biliyordu. Eliz gitmek ve başına gelebilecek her şeyi tek başına göğüslemek istemişti ama onu bir başına bırakmaya gönlü razı olmuyordu ki Devrim'in.

Hep inandığı bir cümle vardı. "Ömür boyu sorumluyuz gönül bağı kurduğumuz her şeyden."

Şimdi nasıl umursamazdı Eliz'i? Haftalarca, aylarca misafir etmişti onu evinde. Belki bir arkadaş, belki bir dost, belki de daha fazlası olarak istemişti onu hayatında. Şimdi nasıl bırakırdı onu bir başına?

"Dimitri'nin adamları Eliz'i bulursa," dedi Devrim. "Oradaki adamlarıma dedim ki: *Onları kızı bulduklarına pişman edin.*"

Ömer tereddütle yutkundu. Devrim'in bu gözü karalığının bunca zamandır ilmek ilmek işledikleri bu plana ve tüm aileye zarar vereceğinden korkuyordu.

"Abi," dedi Ömer. "Eliz Hanım'ı ben de seviyorum ama Dimitri, Eliz'i saklayanın biz olduğumuzu öğrenirse hayatı bize cehennem eder."

Devrim derin bir nefes aldı. Her şeyin farkındaydı ama planı ilmek ilmek işlediği gibi ilerlese bile planın en sonunda Dimitri ile karşı karşıya kalacaktı zaten. Eliz uğruna buna vaktinden önce maruz kalmasına değer miydi peki?

Başını eğdi Devrim. Gözleri ekrandaki sarı noktanın üzerine kaydı. Biraz daha ilerlemişti sarı nokta. Cezaevinin içindeki ziyaret salonuna girmiş olmalıydı Eliz. Onu düşündü bir an. Çocukluğunu parmaklıkların arkasında birlikte geçirdiği annesini görünce nasıl mutlu olacağını, nasıl tamamlanmış hissedeceğini ve bu sevgi uğruna nasıl da her şeyi feda ettiğini düşündü.

Eliz annesini ve dostlarını görmek için kendini feda etmişti aslında. Onları görmek ve onlara yaşadığını göstermek için kendinden vazgeçmişti. Oradan çıktığında başına ne geleceği umurunda bile değildi, tek derdi annesinin bu acıyla bu bilinmezlik içinde yaşamaya devam etmemesini sağlamaktı ve bunu her şeyi göze alarak yapmıştı Eliz.

Devrim için aile her şeydi ve Eliz'de kendini görmeye başlamıştı. Aynı gözü karalık, aynı cesaret. Ömer'in son cümlesi kafasının içinde dönüp durdu Devrim'in. "Dimitri, Eliz'i saklayanın biz olduğumuzu öğrenirse hayatı bize cehennem eder." Gözlerini

kapattı. Bir ateş hayal etti zihninde, önce kendisini düşledi o ateşin ortasında, sonra Eliz'i.

"Etsin," dedi tok bir sesle. "Biz de kendi ateşimizle onu yakarız."

Ömer sustu. Devrim'in bu sözünün üstüne daha ne söyleyebilirdi ki? Devrim kararını vermişti belli ki. Bu kararı onu bir ateşin ortasına bile atsa vazgeçmeyecekti, gerekirse içine düştüğü ateşi başkalarının başına bela edecekti ama kararından dönmeyecekti.

Devrim'in büyük ofisinin kapısı çaldığında Ömer başını kaldırıp kapıya bakarken Devrim'in gözleri hâlâ ekrandaki sarı noktanın üzerindeydi.

"Gir," dedi Devrim.

İçeri giren sekreter kız ikisini de başıyla selamladıktan sonra konuştu. "Efendim... Lale Hanım'ın babası Metin Bey geldi. Sizinle acil olarak görüşmek istediğini söylüyor, toplantıda dedim ama çok ısrarcı..."

Ömer burnundan sessizce güldü ve kısık bir sesle, "Aşamadı tabii dün geceyi," diye mırıldandı. "Gelsin. Konuşsun bakalım."

Sekreter kız kapıyı kapatıp çıkarken Ömer, Devrim'e döndü.

"Canını sıkacak abi," dedi. "Boş boş konuşacak."

"Biz de onun canını sıkarız," diye yanıtladı Devrim. Gözleri hâlâ ekrandaydı.

Sarı nokta bir süredir yine kıpırdamıyordu, belli ki Eliz içeri girmiş annesini bekliyordu ya da annesiyle çoktan buluşmuştu.

Kapı sertçe çalındığında bir kez daha, "Gel," dedi Devrim.

Bu sefer içeri giren Lale'nin babası Metin Zoray'dı. Yüzü kıpkırmızı olmuş ve ter içinde kalmıştı, bir yandan öfkeyle yürüyor bir yandan da işlemeli mendiliyle alnını siliyordu. Ömer öne atılıp öfkeli adama Devrim'in önündeki koltuklardan birini gösterdi ve tam karşısına oturdu.

"Bir şey içer misiniz? Çay, kahve, soğuk bir su..." diye sordu.

"Hayır Ömer," dedi Metin Zoray. "Dün gece yeterince içtim."

Devrim adamın öfkeli sesinden memnun olurken derin bir iç çekip başını kaldırdı, gözlerini ekrandan uzaklaştırıp Metin Zoray'ın yüzüne baktı ve onu başıyla selamladı.

"Hoş geldin Metin amca," dedi. "Hayırdır?"

"Hiç hoş gelmedim Devrim," diye söze girdi adam. "Dün gece yaşananlar da neydi öyle, evladım? Niye yaptın bunu sen? Seninle anlaşmamız vardı, unuttun mu?"

Devrim derin bir iç daha çekti. Gözleriyle birkaç saniyeliğine ekranı kontrol ettikten sonra isteksizce döndü. "Unutmadım," dedi. "Vazgeçtim."

"Ne demek vazgeçtim?" dedi Metin. "Hani hayat memat meselesiydi? Hani çok önemliydi?"

"Hâlâ önemli," dedi Devrim. "Ama kendi yöntemlerimle devam edeceğim."

"Yavrum delirdin mi sen? Kafana bir şey mi düştü? Dimitri Vetrov'un yurtdışına kaçırdığı çocukların listesine ulaşabilecek tek insan olduğumu unuttun herhalde?"

Adam konuşurken Devrim gözlerini boşluğa çevirmiş, hayatı sorguluyordu. Aklı burada değil, bambaşka bir yerdeydi. Uzakta, kilometrelerce uzağında.

"Babana bu kadar yakın olan tek insan olduğumu unuttun mu, Devrim? Benden yardım isteyen sendin! Bu uğurda kızımla evlenmeyi, şirketimi ve ailemin hayatını kurtarmayı kabul ettin. Etmedin mi? Şimdi ne değişti? Bak..." Sakinleşmeye çalışıyordu. "Listeyi geciktirdiğimi biliyorum!" dedi adam harap olmuş bir pişmanlık içinde, "Ama çabalıyorum, sen de biliyorsun! Kolay olmayacağını söyledim sana! Bunun için hayatlarımızı mahvetmene değer mi? Sırf geciktirdim diye!"

"Mesele sizin listeyi geciktirmeniz değil," dedi Devrim duygusuz ve tekdüze bir sesle. "Artık sizin yardımınızı istemiyorum. Kızınızı da istemiyorum. Hiçbirinizi istemiyorum."

Metin Zoray'ın yüzündeki ter giderek artıyordu. İşlemeli mendilini bir kez daha çıkardı ve alnındaki teri sildi.

"Tamam," dedi sessizce. "Tamam, kızımla evlenmek istemiyorsan evlenme... Ama en azından evinden çıkarma bizi Devrim, ortaklığını çekme. Bırak ben de listeyi aramaya devam edeyim. Ne yapacaksın yavrum, sokağa mı atacaksın bizi?"

Adam çaresizdi. Eli ayağına dolanmış bir halde ailesinin hayatını kurtarmaya çalışıyordu. Ne Devrim'e söz verdiği listeyi bulabiliyordu ne de artık onu daha fazla oyalayabileceğinden emin olabiliyordu.

Devrim tahammülsüz bir nefes aldı. Adamı bir an önce gönderip Eliz'in iyi olduğundan emin olmak, ondan haber almak istiyordu. Neyse ki Eliz'i temsil eden sarı nokta hâlâ aynı yerde duruyordu da en azından hâlâ cezaevinde olduğunu görebiliyordu.

"Sen ve ailen için artık yapabileceğim hiçbir şey yok, Metin amca," dedi Devrim net bir sesle. "Kızın evime getirdiğim misafirime saygısızlık etmeseydi, bana ve aileme düşman olan abimle işbirliği yapmasaydı belki yardımcı olabilirdim. Ama artık çok geç. Senden gelecek listeyi de, aileni de, kızını da istemiyorum. Şimdi lütfen, çıkarsan işimize bakalım."

"Lale genç ve heyecanlı bir kadın Devrim, sen de biliyorsun onu. Senin şu misafir ettiğin kızı kıskanmış olmalı, sen de hak verirsin ki..." derken Devrim öfkeli bir nefes aldı ve Ömer'e dönerek Metin'in sözünü kesti.

"Eşlik et." Başıyla kapıyı işaret etti. "Binanın dış kapısına kadar."

Ömer başını salladı. Metin Zoray hayal kırıklığı içinde söylenirken Devrim artık onu duymuyordu bile. Gözleri ekranda, eli telefonundaydı. Hızlıca birkaç numara çevirip Eliz'in peşine taktığı adamlardan birini aradı.

"Buyur abi," dedi karşıdaki ses.

"Durum ne?"

"Hanımefendi hâlâ içeride, abi. Dışarısı da temiz görünüyor. Tehlikeli bir durum olmayacak gibi."

Devrim kısa bir an için rahat bir nefes aldı ve sessizce emretti. "Çıkar çıkmaz beni arayın."

"Tamam abi."

Telefon konuşması sona erdiğinde tetikte ama biraz olsun rahatlamış bir halde arkasına yaslandı Devrim. Aklının yarısı yıllardır izini sürdüğü o listeye nasıl ulaşacağı sorularıyla doluyken diğer yarısı Eliz'le doluydu.

Lale'nin babası Metin Zoray, Devrim'in babası Edmon Yöner'in gençliğinde çok yakın arkadaşıydı. Adamın anlattığına göre Dimitri Vetrov'un işlediği bu suçu ikisi birlikte keşfetmiş, onu durdurmak için ikisi birlikte çabalamıştı. Fakat Edmon Yöner'in vurulduğu gün aynı kaderi yaşamaktan korkan Metin Zoray karısını ve kızını alarak apar topar Kanada'ya taşınmış, yıllar boyunca Türkiye'ye uğramamıştı.

Devrim'e göre o listeye en kolay ulaşabilecek isimdi Metin Zoray ve sırf bu yüzden onun bütün şartlarını kabul etmiş, kızlarıyla nişanlanmış, aile hayatlarını da şirketlerini de kurtarmıştı ama adam verdiği sözü bir türlü tutamamıştı.

Şimdi başkalarını bulmaktan, yıllar boyunca görüştüğü başka isimlere yönelmekten başka çaresi kalmamıştı Devrim'in. Ne yapacak, ne edecek bir şekilde ulaşacaktı o listeye çünkü tek amacı babasının intikamını almak değildi, bir diğer amacı da yıllar önce ailelerinden koparılan o çocukları ve ailelerini gerçeklerine, birbirlerine kavuşturmaktı...

Eliz'in Anlatımıyla

Cezaevinden çıktığımda onlarca yaş almış, kalbimi orada bırakmış ve aklımı kaybetmiş gibiydim. Tek tesellim zavallı annemin artık benim hayatta olduğumu biliyor olmasıydı ama onu o halde

görmek beni öyle çok yaralamıştı ki onunla bu konuşmayı bu kadar soğukkanlı yapabildiğime inanamıyordum. Ondan duyduğum "Edmon Yöner" ismiyse ayaklarımın altındaki yeri sarsmıştı âdeta.

Aklımda hâlâ Devrim'in babasını aklayabilecek seçenekler vardı, belki de Dimitri Vetrov bu suçu işlerken Edmon Yöner'in ismini kullanıyordu, bu olamaz mıydı? Peki ya bu hikâyenin gerçek kötüsü Devrim'in babasıysa, o zaman ne yapardım? Bunu içimde mi tutacaktım?

Cezaevinden yorgun ve çaresiz adımlarla uzaklaşırken ne yapacağımı bilmiyordum. Kaybolmuş gibiydim. Bir yanım Devrim'e üzülürken bir yanım yaşadığım kadere üzülüyordu ama annemin yaşadığımı öğrenmiş olması beni biraz olsun rahatlatmıştı. Bir süre cadde boyunca sessizce yürüdükten sonra karşıma çıkan boş bir otobüs durağına oturdum. Otobüs durağında öylece oturarak gelip geçen insanları, arabaları izledim.

Şimdi iki seçenek vardı önümde: Ya evime dönüp arkadaşlarımla kavuşacak, onlara yaşadığımı söyleyecektim ya da en azından annemin gerçekleri biliyor olmasının huzuruyla bir süre daha saklanmaya devam edecektim.

Otobüs durağında oturmamın üzerinden belki yarım saat belki kırk-kırk beş dakika geçmişti ki yolun karşısında bekleyen içi takım elbiseli adamlarla dolu bir araba dikkatimi çekti.

"Yine mi ya?" dedim sessizce.

Bu arabayı cezaevinden çıktığım ilk an görmüştüm zaten, daha sonra gelip biraz öteye, çaprazıma park ettiklerinde de dikkatimi çekmişlerdi ama içindeki takım elbiseli adamlar uzun süredir orada oturmuş beni izlerken daha da dikkat çekici olmaya başlamıştı tabii ki.

Fakat bu işin içinde beni korkutmayan bir durum vardı çünkü ben bu arabayı daha önce görmüştüm!

Sırt çantama attığım telefonumu çıkarıp öfkeyle rehberime girdim. Rehberimdeki numaralardan birine tıklayıp telefonu kulağıma dayadım ve çalmasını bekledim.

Telefon çalar çalmaz açıldığında karşıdan gelen sesin bana hissettirdiği duyguları görmezden gelmeye çalıştım.

"Eliz?" dedi sesin sahibi, Devrim Ali Yöner. Sesi endişeli, bir o kadar da şaşkındı.

Kendimi toparlayıp tek bir cümle kurdum ona. "Adamlarına söyle, peşimi bıraksınlar."

"Ne adamı?" dedi Devrim anlamazlıktan gelerek.

"Devrim, bir araba dolusu takım elbiseli adam aynı anda yarım saat boyunca bana bakmayı sürdürdüklerinde neler olup bittiğini anlayabiliyor insan. Basbayağı beni takip ediyorlar işte."

"Takip mi ediliyorsun?" dedi Devrim sahte bir endişeyle. "Gördün mü? Sana gidersen başını belaya sokabileceğini söylemiştim, istersen gelip seni alabilirim."

"Ben takip edilmiyorum, Devrim!" dedim. "Yani ediliyorum ama senin adamların tarafından!"

Kısa bir sessizlik oldu.

"Sanmıyorum," dedi Devrim dalga geçer gibi. "Benimkiler o kadar belli etmezdi."

Başımı kaldırdığım an gördüm ki arabadaki dörtlü hâlâ bana bakıyordu!

"Ama ediyorlar işte. Yeni işe almışsınız galiba. Acemi bunlar."

"Bak Eliz," dedi Devrim. "Kendimi yeterince anlatamadım sanırım. Benim adamlarım seni takip etmiyor. Ama birileri seni takip ediyorsa gelip seni alabilirim."

"Devrim," dedim öfkeyle. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Ben bu arabayı senin garajında gördüm!"

"Aynı arabayı kullanan başka birileri olamaz mı?"

Gözlerimi devirdim ve sabrımın sınırları zorlanırken son bir cevap verdim. "Senin garajındaki arabanın aynısına sahip dört takım elbiseli adam beni takip ediyor ve bunlar senin adamların değil yani, öyle mi?"

"Aynen öyle," dedi Devrim. "Git sor istersen."

"Ne diyeyim adamlara? '*Sizi Devrim Ali Yöner mi gönderdi?* diye mi sorayım?"

"Yani, sen bilirsin."

"Bekle ya!" dedim. "Soruyorum, bekle!"

Öfkeyle ayaklandım ve hızla yolun karşısına geçip son model siyah arabanın sürücü camına vurdum. Adamlar önce tereddütle birbirlerine baktıktan sonra sürücü hareketlenip camı aralık kalacak şekilde açtı.

Adam, "Buyurun?" diye sorduğu sırada telefon hâlâ kulağımdaydı.

"Siz," dedim söylediğim şeyin saçmalığına inanamayarak. "Sizi Devrim mi gönderdi?"

Adamlar şaşkınlıkla birbirlerine baktı.

"Nasıl yani?" dedi sürücü. "Ne bu? Sosyal deney falan mı?"

"Ya ne alakası var?" dedim şaşkınlıkla. "Neden herkes bana sosyal deneyde olup olmadığımızı soruyor ya?"

"Eliz?" dediğini duydum Devrim'in telefondan.

"Sen bir dur," dedim. "Bakın, sizi cezaevinden çıktığımda da gördüm, cadde boyunca ilerlerken de. Tam kırk dakikadır da karşımda duruyorsunuz. Amacınızı da sizi buraya kimin gönderdiğini de anlayabiliyorum. Peşimden gelmeye devam ederseniz derdinizi karakolda anlatırsınız. Anladınız mı?"

"Allah Allah," dedi adamlardan biri. "Hanımefendi siz pek iyi değilsiniz galiba... Güvenliğimiz için camı kapatacağım, kusura bakmayın."

"Anladınız mı?" diye tekrar ettim cam yüzüme kapanırken ve telefona doğru ekledim. "Adamların arabanın camını yüzüme kapattı."

Devrim duygusuz bir tonla cevapladı. "Kimin adamlarıysa ayıp etmişler sana."

"Benimle gerçekten dalga geçiyorsun Devrim ya, değil mi? Birazdan adamlarını ararsın, gülersiniz arkamdan." Bir yandan Devrim'le konuşuyor bir yandan da caddede yürümeye devam ediyordum.

"Sana gitme, kötü olursun demiştim," dedi Devrim. "Neyse," diye devam etti. "Her güzel kız biraz delidir zaten."

"Sen bana deli mi diyorsun?"

"Güzel de diyorum."

Kısa bir sessizlik oldu. Bir insan bir insana nasıl aynı anda hem iltifat edip hem de sinirlendirebilirdi?

"Tamam," dedim. "Teşekkür ederim. Ama ben deli değilim. Yaşadıklarım beni biraz delirtmiş olabilir ama genel olarak deli değilim yani."

"Biliyorum."

"O zaman adamlarını arayıp söyle, peşimi bıraksınlar çünkü ben başıma gelebilecek her şeyi kabullenerek seçtim tek başıma kalmayı."

Devrim sakin kalmaya çalıştığını belli eden bir nefes aldı.

"Söylediğim gibi," dedi. "Onlar benim adamlarım değil. Kimin adamları olduğunu bulursan ona söyle, Eliz."

Kabul etmeyecekti, yalan söylemek için çabalamıyordu bile, dalga geçercesine söylüyordu bu yalanı. Beni bir başıma korumasız bırakmayacaktı ama ben artık Devrim'in benim yüzümden efor sarf etmesini, meşgul olmasını istemiyordum.

"Tamam," dedim çaresiz bir kabullenişle. "Ne söylersem söyleyeyim ikna olmayacaksın belli ki. Yalan söylemeye de devam edeceksin... Etsinler takip, ne yapayım? Pes ediyor ve kapatıyorum telefonu... Tamam mı?"

Son cümlelerimi kurarken saçma bir duygusallaşma anı yaşamıştım. Devrim'in sesini duymak bana o kadar iyi geliyordu ki ona kızsam da birbirimizle inatlaşsak da sesini duymaya devam etmek istiyordum.

"Tamam," dedi Devrim.

Hüzünle başımı salladım.

"Kendine iyi bak Devrim," diye mırıldandım. "Hoşça kal."

Bir süre cevap vermedi Devrim. Ne telefonu kapattı ne de bir şey söyledi. Aramızda hüzünlü bir sessizlik oluştu. Sonra pes etti ve sessizce mırıldandı.

"Güle güle Eliz..."

Kulağımdaki telefonu çekip aramayı kapattım ve yürümeye devam ettim. Başımı çevirip arkama baktığımda az önceki arabanın hâlâ peşimde olduğunu gördüm. Onlara, "*Ne yapıyorsunuz siz ya?*" der gibi ellerimi kaldırdım ve önüme dönüp devam ettim.

Uzun zamandır dışarı çıkmadığım için bugün beni o kadar yormuştu ki hem güneş hem rüzgâr tarafımdan çarpılmış gibiydim. Yanımda Devrim'in bana verdiği kredi kartı, yine onun verdiği nakit para dışında hiçbir şey yoktu ve onları kullanmamaya da niyetliydim.

Aslında şu an en büyük isteğim evime gitmek, arkadaşlarımı görmek ve önemli eşyalarımı alıp çıkmaktı. En azından odamdan alacağım eşyalarım ve kendi paramla birlikte tek başıma saklanabilirdim.

Tek korkumsa oraya gittiğimi gören Dimitri Vetrov ve adamlarının arkadaşlarımı konuşturmak için onlara zarar vermesiydi ama oraya gittiğimi gören insanlar oradan çıkıp nereye gittiğimi de görürlerdi herhalde!

Evim buraya o kadar uzaktı ki oraya yürümem saatlerimi alırdı ve yolu tamamlayamadan yorgunluktan bir yerde bayılır kalırdım, zaten buraya da yürüyerek gelmiştim. İçinden çıkamadığım durumların ortasında tek başıma ayaklarımın üstünde duracağım diye diye battıkça batıyordum.

O an kaldırımın ortasında çaresizlik içinde durdum. Ben durunca benimle birlikte duran arabaya baktım. Benim yüzümden

o kadar yavaş ilerliyorlardı ki arkalarında birikmiş arabalar kornaya basıp duruyordu. Derin bir nefes alıp isteksizce ilerledim arabaya doğru. Bu sefer arka koltuğun camına vurdum ve cam açılır açılmaz konuşmaya başladım.

Birazdan söyleyeceğim şey için o kadar utanıyordum ki gururumdan ağlayacaktım ama başka çarem yoktu.

"Siz... Siz inkâr etseniz de kimin adamı olduğunuzu biliyorum, madem ben nereye gidersem siz de oraya gideceksiniz... **bari beni de götürün.**"

Size yemin ederim söylerken beni gururdan ve utancımdan neredeyse ağlatacak olan bu cümleyi gelecekte bir gün hatırladığımda kahkahalarla gülecektim. **Beni takip eden bir araba dolusu mafyaya, "Madem ben nereye gidersem siz de oraya gideceksiniz... bari beni de götürün," demiştim resmen!**

Tam on saniye sonra arabanın arka koltuğunda, iriyarı iki takım elbiseli adamın yanında oturuyordum. Onlara evimi tarif etmiş, beni götürmelerini bekliyordum. Devrim'in beni takip etsinler diye gönderdiği dört adamı özel şoförüm yapmıştım resmen, rezillikti bu. Kendimden utanmalıydım.

"Bu..." diye mırıldandım sessizce. "Sürekli olacak bir şey değil, merak etmeyin. Evime gidip eşyalarımı aldıktan sonra kendimi toparlayacağım."

Adamlar bana öyle bir bakıyordu ki ilk defa böyle bir şeyle karşılaştıkları her hallerinden belliydi. Normalde onların bu arabayla beni takip etmeleri gerekiyordu ama ben de onlarla birlikte kendimi takip ediyordum. Olayın saçmalığına bakar mısınız?

Hiçbiri sesini çıkarmadı. Yalnızca önde şoför koltuğunun yanında oturan adamın telefondan birine üstü kapalı bir şekilde rapor verdiğini duyuyordum.

"Paket bizimle abi," diyordu. "Kendisi istedi."

Aynen, hiç anlaşılmıyordu kiminle konuştuğu ve neyden bahsettiği!

"Selam söyle," diye mırıldandım. "Bunun her zaman olmayacağına ilet abine. Tek seferlik bir şey."

Hiçbiri sesini çıkarmadı. Öndeki adam telefondan üstü kapalı birkaç şey daha söyledi ve telefonu kapatıp boğazını temizledi.

"Size söylediğimiz gibi," dedi şoför koltuğundaki takım elbiseli. "Sizi tanımıyoruz, takip ettiğimiz falan da yok. Ama madem otostop çektiniz..."

"Otostop mu?" dedim. "Öyle demeyi mi tercih ediyorsunuz bu duruma?"

"Yani öyle deniyor genelde..."

"Peki," dedim başımı sallayarak. "Teşekkür ederim beni takip etmemenize rağmen arabanıza kabul edip gideceğim yere kadar götüreceğiniz için."

"Rica ederiz bayan," dedi yanımda oturan.

"Bayan mı?" diye mırıldandım. "Patronunuz size hiçbir şey öğretememiş sanırım, bayan sandığınız gibi kibar bir kelime değil."

"Pardon," dedi öndeki takım elbiseli dönerek. "Arkadaşım adına özür dilerim, hanımefendi. Siz bakmayın ona."

Hayatımın en saçma anlarından birini yaşıyordum. Bir bunu yaşamamıştım bu zamana kadar ve artık bu da tamamdı. En azından anneme kavuştuğum ve ona gerçekleri anlatabildiğim için biraz olsun rahatlamıştım. Sırada yalnızca arkadaşlarıma kavuşmak kalmıştı. Seren'e, Leyla'ya, Umut'a, kedim Adnan'a... Ve hatta belki Gurur'a.

Yarım saatlik sessiz bir yolculuğun ardından araba sokağa girdiğinde boğazım kupkuru olmuştu, avuçiçlerim ter içindeydi. Sokağa yaklaşırken başlamıştım aslında tüm bu duyguları yaşamaya.

Geçmişim her köşe başına sinmişti ve şimdi aynı kaldırımlara bambaşka bir ben olarak adım atacaktım. Artık eski Eliz değildim. Eski Eliz'in hayalleri vardı, umutları vardı, omuzları hep dikti ve yüzü hep gülerdi. Şimdiyse baştan aşağı yüklerden, kırıklardan ve sorulardan oluşuyordum...

"Şurası..." diye mırıldandım sessizce. "Şu kapı..."

Bina kapısının önüne geldiğimizde arabayı durdurdum. Kapıyı açtım, sırt çantamı omzuma astım ve kapüşonumu kapatarak arabadan indim. Zihnim karmakarışıktı. Bir yanım heyecanla koşmak istiyordu yukarı, bir yanım kaçıp gitmek.

"Ya onlar da annem kadar harap olmuşsa?", "Ya bana kızgınlarsa?", "Ya artık bana yabancılarsa?" soruları beynimde çırpınıyordu.

Merdivenleri çıkarken her basamakta ayrı bir anım canlandı. Kahkahalarımız, gözyaşlarımız, korkularımız ve heyecanlarımız... Buraya taşındığımız o ilk gün dün gibi aklımdaydı, taşındıktan sonra bir ay boyunca sürekli kapıda kalıp defalarca çilingir çağırmak zorunda kalışlarımız...

Hüzünle gülümseyerek çıktım tüm basamakları, her adımda içimdeki gerginlik arttı. Birkaç adım kala dizlerim titremeye başlamıştı artık, kalbim boğazımdaydı. Ne diyecektim ki şimdi onlara, "Merhaba, ben ölmedim!" mi?

Kapının önünde durdum.

Elimi kaldırdım, kapıya vurmak ve arkadaşlarımla bir an önce kavuşmak istiyordum ama bir an bunu yapamayacağımı hissederek elimi indirdim. Sadece nefes aldım. Nefes aldım ve sakinleşmeye çalıştım. Karnıma giren ağrıları unutmaya çalışarak annemle yaşadığımdan daha kötü olmayacağını, her şeyin giderek daha iyi olacağını hatırlattım kendime.

Ve sonra...

Kapıya vurdum.

İçeriden ufak tefek sesler geliyordu, evde birileri olmalıydı ama kapıyı kimin açacağını ve açınca nasıl tepki vereceğini bilememek çok zordu. O kadar uzun geldi ki o birkaç saniye, ömrümün geri kalanı orada geçecekmiş gibi hissettim. Nefes nefeseydim...

Tam o an kapının ardından ayak sesleri geldi. Hafif, temkinli ve tanıdık. Bu ayak seslerinin kime ait olduğunu biliyordum. Yalnızca

Umut böyle ağır ağır, böyle temkinli bir yürüyüşle giderdi kapıya. Kızlar hep koşa koşa giderdi.

Kilit sesi geldi sonra, kapının kilidi açılırken içimdeki bütün nefesi verdim ve ellerimi sıktım. Ben elim boynumdaki at nalı kolyesinde, nefes nefese bir halde zar zor ayakta durmuş beklerken kapı aralandı.

İşte tam o an... nefesim durdu.

Kapıyı açan kişi Umut'tu.

Tam tahmin ettiğim gibi.

Benim manevi kardeşim, küçük kardeşim. Hemen biraz gerisinde Adnan duruyordu, yere uzanmış şaşkın gözlerle bakıyordu bana.

Umut ise beni gördüğü ilk birkaç saniye hiç kıpırdamadan durdu öyle. Sonra gözleri şok içinde açıldı. Hiçbir şey söylemeden baktı öylece yüzüme.

"Umut..." diye fısıldadım gözlerimden yaşlar akarken.

Ağzı açık kalmıştı. Her şey normal olsa ağzının açık kalmasına güler, dalga geçerdim onunla. Şimdiyse ben ağlıyordum, o ise şok içinde bana bakıyordu.

"Kim gelmiş, Umut?" İçeriden Leyla'nın sesinin geldiğini duyunca kalp atışlarım hızlandı. Leyla'nın sesi Umut'u da kendine getirir gibi oldu ve baştan aşağı süzdü beni şok içinde.

"Abla..." diye fısıldadı titreyen sesiyle. "Eliz abla..."

Gözyaşları içinde gülümsedim. Sırtımdaki çantayı yere bıraktığım gibi sarıldım ona. Umut'un nutku tutulmuştu, ne sarılabiliyordu bana ne başka bir şey söyleyebiliyordu.

"Kim gelmiş dedim Umut, cevap versene. Elimde bulaşık var, aptal çocuk!" Leyla'nın sesi adım sesleriyle birlikte yaklaşırken Umut'un boynunun kenarından gördüm onu, Leyla'mı...

Önce adımlarının sesi kesildi Leyla'nın, sonra elindeki tencerenin yere düşme sesi yankılandı tüm koridorda. Adnan korkuyla salona kaçarken Leyla'nın dili tutulmuştu, sadece bakıyordu.

"Leyla!" dedim hıçkırıklarımın arasında Umut'tan ayrılıp Leyla'ya yöneldiğim sırada.

"E-Eliz..." diyebildi sadece. Onun da Umut gibi ağzı bir karış açık kalmıştı, elinde bulaşık eldivenleriyle öylece duruyordu karşımda.

"Benim..." diyerek sarıldım boynuna.

Leyla, Umut kadar donakalmamıştı, şaşkınlığı hızlıca geçmiş, yerini kontrolsüz bir ağlama ve sarılma anına bırakmıştı.

"Neredeydin sen!" diye bağırdığını duydum kollarımın arasından.

"Geldim, buradayım," dedim titreyen sesimle. "Buradayım!"

"Abla..." diyen Umut'un sesi geldi arkasından. "Leyla abla, sen söyle, gerçek mi bu? Rüyada falan mıyız, ne oluyor şu an?"

Leyla'dan ayrılıp Umut'a döndüğümde üçümüz de harap haldeydik, kıpkırmızı olmuş ve gözyaşlarımız ter damlalarımıza karışmış halde birbirimize bakıyorduk.

"Seren nerede?" dedim histerik bir duygu patlamasıyla. "Gurur nerede?"

O an Umut ve Leyla'nın birbirlerine attıkları saniyelik bakışı gördüm. Umut kapıdan çıkmaya çalışan Adnan'ı geri çevirip kapıyı kapatırken Leyla dehşet içinde bana döndü.

"Asıl sen neredeydin kızım!" diye bağırdı şaşkınlıkla, "Bırak şimdi onları Eliz, delirdin mi sen! Neredeydin kızım sen? Öldün sandık! Hayatımız kalmadı bizim ya, gece gündüz seni aradık! Allah'ım!" dedi bir anda bana bir kez daha sarılarak. "Allah'ım sana şükürler olsun, Allah'ım!"

Hüzünle gülümsedim. "Anlatacağım," dedim. "Şimdi değil ama bir gün, günü geldiğinde anlatacağım... Şimdi fazla vaktim yok."

"Ne demek fazla vaktim yok Eliz?" dedi Leyla. "Biz seni öldün diye arıyorduk! Geldin ve gidecek misin? Nereye gideceksin kızım, delirdin mi? Senin evin burası! Biri mi bir şey yaptı sana, biri mi tehdit ediyor, birinden mi kaçıyorsun, ne oluyor Eliz?"

"Şu an bunların hiçbirini yanıtlayamam, Leyla. Ama söz veriyorum size bir gün her şeyi anlatacağım. Buraya yalnızca yaşıyor olduğumu görün diye, iyi olduğumu bilin diye geldim. Bir de eşyalarımı almaya... Hatta vaktim o kadar az ki ben eşyalarımı alırken konuşsak daha iyi olacak!"

Telaşla koridora yöneldiğimde Leyla, Umut ve Adnan peşimden geliyordu.

"Abla nereye gideceksin, saçmalama!" diyordu Umut. "Bak başın beladaysa söyle bize, polis zaten haber bekliyor!"

"Polislik bir mevzu değil," dedim. "Şu an anlatabilecek olsam anlatmaz mıyım size?"

Odama girer girmez durup derin bir nefes aldım. Eşyalarıma, yatağıma, dolabıma bakıp uzun uzun düşünmek, kendimi hatırlamak isterdim ama bunun için bile vaktim yoktu. Dolabımdan büyük siyah sırt çantamı alıp içini doldurmaya başladım.

"Eliz gitmene izin veremeyiz, biliyorsun değil mi? Umut git kapıyı kilitle, anahtarı sakla."

"Leyla saçmalama," dedim. "Kalabilecek olsam kalmaz mıyım?"

Bir yandan da çantama elime geçen kıyafetlerimi, eşyalarımı atıyordum. Şarj aletimi, ihtiyaç duyabileceğim ilaçlarımı, biriktirdiğim paralarımı, hatta gülmeyin ama biriktirdiğim gram altınlarımı bile...

"Eliz abla, bak kilitleyeceğim kapıyı, kızma bana! Başka çaremiz yok!"

"İnan bana, gerçekleri bilsen kapıyı kilitlemek istemezsin, Umut. Hatta aksine, bir an önce kapıyı açalım da gitsin dersin. O yüzden lütfen, iyiliğiniz için ısrar etmeyin, çocuklar. Sadece iyi olduğumu bilin, tamam mı?"

Son birkaç parça eşyamı da hızla çantama attıktan sonra nefes nefese onlara döndüm. İkisi de karmakarışık olmuştu. Ne düşüneceklerini, ne yapacaklarını bilemiyorlardı.

"Benim için endişelenmeyin, ben iyi olacağım. Ama..." dedim kelimelerimi seçmeye çalışarak. "Bakın çocuklar... Başımı biraz belaya soktum. Söyleyebileceğim tek şey bu. Beni soran olursa görmedik deyin, iyi olduğumu bilin ve hayatlarınıza devam edin. Benim iyiliğim için de kendi iyiliğiniz için de yapabileceğiniz tek şey bu. Söz verin bana!"

Yüzlerine endişeyle baktım, onlar için her şeyin ne kadar hızlı ve karmaşık olduğunu biliyordum ama böyle davranmaktan başka çarem yoktu.

"Söz verin," dedim. "En azından yaşadığımı öğrendiniz. Bu yetmez mi?"

"Eliz başım belada diyorsun, gitmene nasıl izin verelim?" dedi Leyla öfkeyle.

"Burada kalırsam başım daha büyük belaya girecek, Leyla. Üstelik bu sefer sizin de başınız belaya girecek, anlatabiliyor muyum? Söyleyebileceğim tek şey bu. Benim bu zamana kadar herhangi bir şeyi abarttığımı gördünüz mü?"

"Hayır," dedi Leyla, "Hayır ama..."

"O zaman aması yok Leyla, söz verin bana. Hayatınıza devam edeceksiniz ve ben de size söz veriyorum, her şey düzeldiğinde geri geleceğim..."

Leyla ve Umut çaresizce baktılar birbirlerine. İlk adımı atan Umut oldu.

"Söz," dedi gözyaşları içinde. "Söz Eliz abla..."

Ben ona sıkıca sarılırken Leyla da çaresizce sarıldı ikimize birden ve "Söz..." diye fısıldadı.

"Seren'e..." diye mırıldandım hüzünle. "Onu çok sevdiğimi ve iyi olduğumu söyleyin. Gurur'a da. Kimse benim yüzümden acı çekmesin artık. Güvende olduğumu, iyi olduğumu bilin yeter..."

Gözyaşları içinde ayrıldım onlardan. Yerde durmuş bacaklarıma sürtünen Adnan'a doğru eğildim.

"Uslu dur tamam mı, güzel oğlum?" diye fısıldadım. "Geri döndüğümde seninle çok güzel oyunlar oynayacağız..."

Adnan'ın başını okşadıktan sonra istemeye istemeye kalktım. Salonuma girememiştim bile, mutfağıma, balkonumuza çıkamamıştım... Ne Seren'in ne de Gurur'un gelmesini bekleyebilmiştim, kaçarcasına çıkıp gitmiştim evimden.

Kapüşonum yüzümü kapatırken sırtımda kendi büyük çantam, elimde Devrim'in küçük sırt çantasıyla indim merdivenleri. Acı içindeydim ama bu iyileşmenin acısıydı, biliyordum. Her yara iyileşirken acırdı. Artık içimde annemin de arkadaşlarımın da benim ölümümün acısını çektiklerine dair bir üzüntü yoktu. Onlar iyi olduğumu, yaşadığımı biliyordu ve bu bana yeterdi.

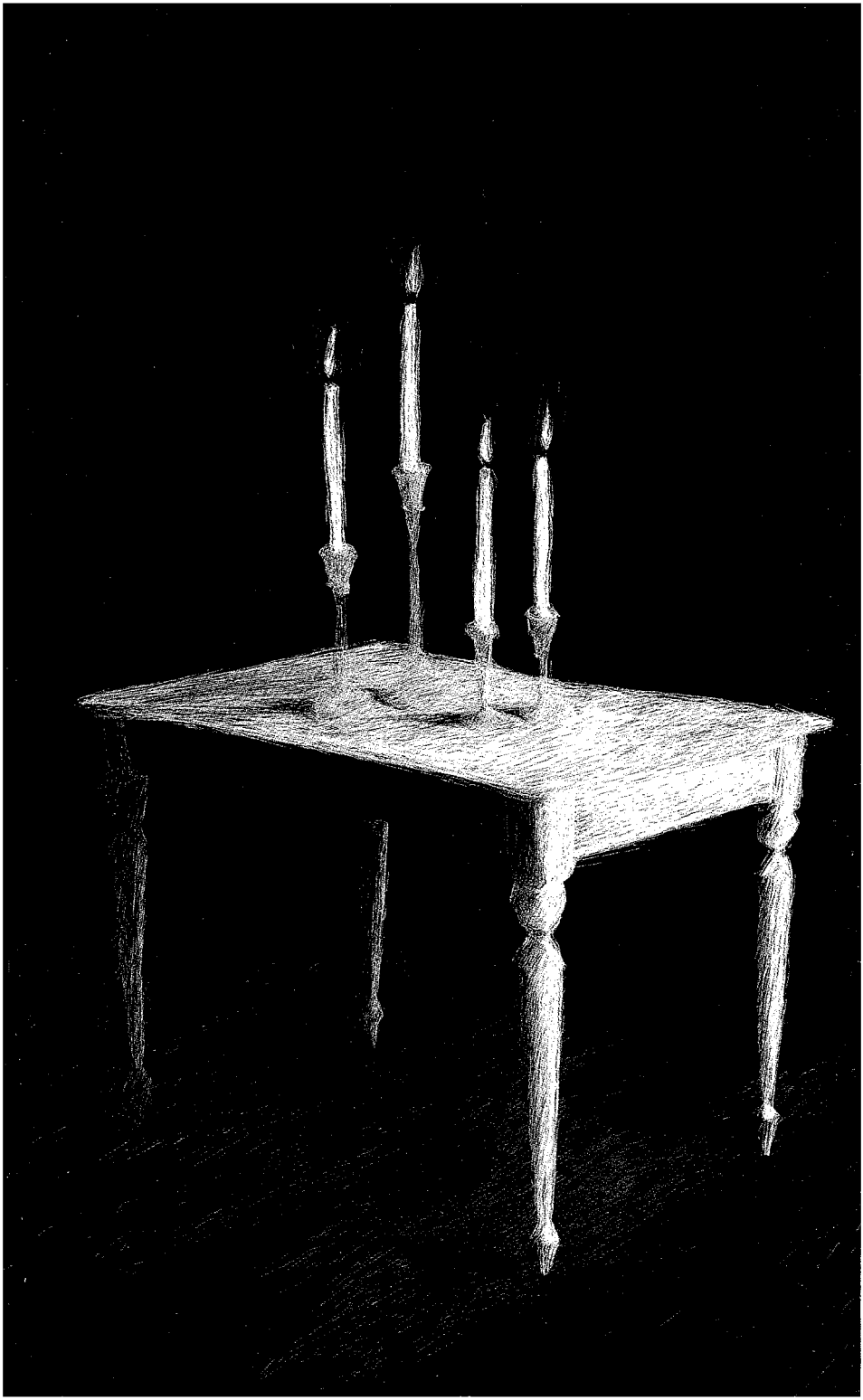
Bundan sonra bana ne olacağı umurumda bile değildi.

Tek başımaydım ama en azından ailem ve arkadaşlarımın içi daha huzurluydu, en azından yaşadığımı biliyorlardı. Binadan çıkar çıkmaz gözlerimin çarptığı ilk şey o araba oldu yine. Hâlâ buradalardı.

O arabayı görmek Devrim'i görmek gibiydi, beni bir gölge gibi takip ettirecek, felaketimi yalnız başıma yaşamama izin vermeyecekti, biliyordum. Üstelik peşimde Devrim'in adamlarından başka kimse yok gibiydi. Belki de Dimitri Vetrov peşimi çoktan bırakmıştı. Belki de sular artık durulmuştu, peşimdeki telaşlı adımlar sakinleşmiş, deniz artık durgunlaşmıştı...

Kimbilir?

Deniz artık durgunlaşmıştı ama... dalgalar beni çoktan harap etmişti.

22. BÖLÜM

Kırk Hevesler

İçimdeki sesin yargılayıcı tonu durmak bilmezken bir süreliğine saklanmayı planladığım otele adımımı atmıştım. Otele adım attığım an kapüşonumun altından çevreme baktım, lobinin parlak ışıkları bile gölgeli görünüyordu gözüme. Her şey fazla normaldi, fazla düzgün... Ya da ben normalin ne olduğunu unutmuştum. Resepsiyondaki erkek görevli beni gülümseyerek karşılarken bana o bile bir şey saklıyor gibi geliyordu, belki de giderek paranoyaklaşıyordum.

"Üç gece kalmak istiyorum..." derken kimliğimi uzattım. "Şimdilik sadece üç gece."

Titreyen ellerimi resepsiyonistin görmediğini umarak hırkamın ceplerine soktum.

"Nakit mi vereceksiniz, kart mı?" diye sordu adam.

"Nakit..." diye mırıldanarak kumbaramdan aldığım nakit parayı cebimden çıkardım. Gram altınlarımı da çantama koymuştum, merak etmeyin.

"Sabah kahvaltımız saat sekizde başlıyor, onda bitiyor," dedi görevli. "Tam karşıdaki restoranda. Eksi birinci katta büyük bir spor salonumuz var... Restoranın hemen yanındaki cam kapılı odaysa çalışma odamız, bilgisayar kullanmanız gerekirse orada

bilgisayarlarımız da yazıcılarımız da mevcut. Bu da internet şifremiz, buyurun..."

Görevli bana internet şifresinin yazılı olduğu kâğıdı uzatınca gözlerim kâğıttaki yazıya kaydı.

"MİSAFİR123"

Kâğıdı gözlerimi devirerek cebime soktum ve resepsiyonistin bana uzattığı oda kartını aldım.

"Üçüncü kat, üç yüz yedi numara," dedi adam.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "İyi akşamlar."

"İyi akşamlar, efendim."

Gözlerim resepsiyon masasının kenarında duran güvenlik kameralarına takıldı, bir an kendi yansımamla göz göze geldim o küçük ekranda. Şu an etrafta gördüğüm her şey, her yansıma, her yüz ürkütüyordu beni.

Asansöre bindiğim an içimde yeni doğmuş bir kapalı alan fobisi başlangıcı sezdim ve elimi boynumdaki at nalı kolyeme götürdüm. Gözlerimi kapattığımda o sandığa tekrar girer gibi oldum bir an, gözlerimi nefes nefese açtığımdaysa nihayet üçüncü kattaydım. Asansörün kapısı ağır ağır açılırken aklımda tek bir soru dönüyordu.

"Gerçekten özgür müyüm, yoksa bu da başka bir tutsaklık mı?"

Kapı açıldığı an kendimi koridorun loş ışığında buldum. Odama giden koridordaki halının deseni bile bana bir şey hatırlatıyor gibiydi, tutsaklık hissini... Zar zor nefes alarak odama doğru ilerlemeye devam ettim, nihayet odama vardığımda kartı okutup kapıyı açtım ve kendimi içeri atar atmaz kapıyı kilitledim.

Oda sade ama şükürler olsun ki tertemizdi. Beyaz çarşaflar, gri perdeler, duvarda orta boy bir televizyon ve televizyonun altındaki masanın üzerinde küçük bir su şişesi.

Çantamı masanın üzerine bıraktıktan sonra perdeleri kapatmak için pencereye doğru ilerleyip birkaç saniyeliğine camdan dışarı baktım. Ben otele girer girmez yağmur başlamıştı. Bir an kendi

yansımamı camda gördüm, kapüşonum hâlâ başımdaydı. Kapüşonumu yavaşça indirdim ve boynumdaki ince sarı fular kayıp düşer gibi oldu. Fularımı tutup derin bir iç çektim.

"Seninle birlikte..." diye mırıldandım sessizce. "Seninle birlikte neler atlattık böyle..."

Avcumun içinde sıkıca tuttum sarı fularımı. Perdeyi çektim ve kapıyı kilitleyip kilitlemediğimi kontrol ettikten sonra hızlı bir duşa girdim. Bu gece özgür bir şekilde uyuyacaktım. Bu gece annemin ve arkadaşlarımın benim yaşadığımı biliyor olmalarının verdiği huzurla, onların ardımdan acı çekmeye devam etmeyeceklerini bilmenin verdiği rahatlamayla uyuyacaktım.

Uzun zaman sonra ilk kez bu kadar iyi hissediyordum kendimi. Evet, hâlâ buruktu içim ama en azından artık sevdiklerime acı çektirmeye devam ettiğim için nefret etmiyordum kendimden.

Yatağa geçtiğim an ellerim korka korka telefonuma gitti. Hiçbir şeye bakmak istemiyordum aslında. Bunca zamandır aldığım mesajların hiçbiriyle yüzleşmek istemiyordum. Arkadaşlarımdan gelen mesajlarla, okulumdan gelen e-postalarla, cevapsız kalan binlerce aramayla yüzleşmek istemiyordum henüz. Bu yüzden kendi telefonumu uçak modundan çıkarmak yerine Devrim'in bana verdiği tuşlu telefonu kullanmaya devam ettim. Telefonuma yeni düşmüş bir bildirim vardı ekranda; telefonuma yeni kaydedilmiş, benim kaydetmediğim bir numaradan geliyordu mesaj. Yüzümü güldürecek birinden...

KİMDEN: DEHA YÖNER
Selam Sarı Fularlı Kız. Bu mesajı hem kendim adına hem de Demir adına yazıyorum. Bir karar verdiğini ve kendine yeni bir yol çizmek istediğini abimden duyduk. Duyar duymaz da çok üzüldük ama madem böyle mutlu olacaksın, bize de seni desteklemek düşer. Ne zaman yardıma ihtiyacın olursa ıslık çalman yeterli! Şaka şaka... Ne zaman yardıma ihtiyacın olursa

bir "Alo!" demen yeterli. Bunu sakın unutma. Kendine iyi bak, YouTube'tan kurşun çıkarma videosu izlemek zorunda kalmayacağın günlerin olsun fıstık.
–DEHA & DEMİR.

Gözlerim dolu dolu okudum yazdıkları satırları. Yazarken ne kadar eğlendiklerini, birbirleriyle ne kadar atıştıklarını tahmin edebiliyordum. Mesaja cevap vermek yerine Deha'yı aramak istedim o an. Telefon kulağımda üçüncü çalışında açıldığında Deha'nın neşeli ve şaşkın sesi buldu kulaklarımı.

"Ooo!.. Ben mesajıma bile cevap vermeyeceğini düşünmüştüm ama..."

"Niye öyle düşündün?" dedim gülümseyerek.

"Bilmem, terk edip gittin ya bizi..."

"Sizi terk etmedim ki ben Deha! Size daha fazla yük olmak istemedim sadece."

"Saçmalama kızım," dedi Deha. "Sen gelene kadar *Kızılcık Şerbeti** gibi bir aile hayatımız vardı, renk geldi senden sonra yemin ederim. Sen yük olmak mı diyorsun buna? Hayatımıza aksiyon geldi!"

Sessizce güldüm.

"Nasılsınız peki? Babanız nasıl?"

"İdare ediyoruz," dedi Deha. "Biz de Demir'le oturuyorduk şimdi. Flört ettiği bir kız vardı, onunla flörtünü bitirmiş de onu anlatıyordu. Duymak ister misin?"

"Duymak isteyebileceğim bir ayrılık hikâyesi sanırım," dedim.

"Çok kısa ve öz bir hikâye. Mutlaka bilmelisin bunu," dedi Deha kendini kahkaha atmamak için zor tutarak. "Demir'le bu kızın arası bozuktu bir süredir. Kızın ismi de Helin bu arada. Neyse, Helin araları düzelsin diye Demir'e kek yapıp getirmiş. Kız araları bozukken ve üzgünken yaptığı için keke bir isim vermiş ve bu isim ne biliyor musun?"

* Dram türündeki Türk yapımı televizyon dizisidir. -ed.n.

"Neymiş?" dedim merakla.

"Hüzünlü kek!" dedi Deha kahkahalarla.

Deha'ya gülerken Demir'in arkadan, "Anlatmasan olmazdı, değil mi?" dediğini duyabiliyordum.

"Bunu keşke bilmeseydim ya!" dedim. "Rüyama girecek şimdi hüzünlü kek!"

Deha kahkahalarını bastırdıktan sonra gülerken devam etti. "Burada olsaydın bir dilim hüzünlü kek yiyebilirdin işte, şansını kaybettin. Demir'in selamı var bu arada. Ömer'in de."

"Sen de söyle! Ben sizi daha fazla tutmayayım da Demir'in ayrılık acısını konuşup dertleşin o zaman!

"Bak kızıyorum ama!" dedi Deha. "Yok yük olmayayım, yok rahatsız etmeyeyim. Hem neredesin şimdi sen bakayım, gelelim mi yanına? Bir kahve içmek ister misin?"

"Belki başka bir akşam," dedim. "Başka bir gün. Olur mu?"

"Olur tabii ki," dedi Deha. "Bir gün de sen bizi misafir et bakalım da biz de sana, 'Yük olduk!' deyip duralım."

Ufak bir kahkaha attım telefona doğru. "Haklısın. Sanırım öyle söyleseniz ben de kötü hissederdim."

"Anlamana sevindik, Eliz Hanım."

"O zaman ben kapatıyorum," dedim. "Size daha fazla yük olmayayım."

"Eliz," dedi Deha.

Ufak bir kahkaha daha attım. "Tamam, tamam. Bu şakaydı, gerçekten."

"Şaka olsun zaten. Yemin ederim sosyal deney gibi kızsın ya, insanın sabrını ölçüyorsun."

Sosyal deney dediğini duyduğum anda yüzümü buruşturdum. "Bunu bir daha söyleme," dedim.

"Neyi?"

"Şu sosyal deney benzetmesini. Bu aralar herkes bunu söylüyor bana!"

"Demek ki var sende bir şeyler kızım... Dikkat et kendine!"

Sessizce kıkırdadım.

"Şu sosyal deney meselesi üzerine düşüneyim ben o zaman biraz," dedim. "Size iyi geceler arkadaşlar, bir dilim de benim için hüzünlü kek yiyin bu akşam!"

Onlarla başka bir yerde, başka bir şekilde tanışsaydım o kadar iyi arkadaş olurduk ki bunu biliyor olmak canımı çok yakıyordu. Bu içimde hep kırık bir heves olarak kalacaktı, kayıp bir dilek olarak...

O gece yine yüzlerce düşüncenin arasında kıvranıp durmuş, binlerce ihtimalin arasında gidip gelmiştim. Bildiğim her şeyi bir araya topluyor, sonra dağıtıp yeniden bambaşka bir düzenle bir araya getiriyor ve işin içinden çıkmaya çalışıyordum. Bütün geceyi böyle geçirmiş, sabaha karşı uyuyakalmıştım.

Sabah uyandığımda bir an nerede olduğumu hatırlayamadım. Perdelerin arasından sızan gri ışık odayı kaplamış, hava henüz tam aydınlanmamıştı. Başucumdaki telefonun ekranı açık kalmıştı ve Deha ile Demir'in mesajı gözlerimin önünde duruyordu. Onların mesajlarını okurken mi uyuyakalmıştım?

Ekrana bakıp mesajı bir kez daha okuduğumda istemsizce gülümsedim ve telefonu kapatıp yatağın kenarına oturdum.

Dizlerimi karnıma çekip kısa bir süre sessizce oturdum öylece. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Dün yaşadıklarımın yorgunluğu, gecenin ağırlığı, hepsi üzerimdeydi ama içimdeki rahatlama hissi hepsini kaldırabilmem için yeterliydi en azından.

Odada tek başıma durmaya devam etmek istemiyordum artık, kahvaltı yaptıktan sonra resepsiyonistin bahsettiği çalışma odasına gidip bir bilgisayarın karşısına geçerek hayatımla ilgili planlar yapmaya başlamalıydım. Bir süre daha öylece oturduktan sonra nihayet harekete geçtim ve üzerimi değiştirip odadan çıkmayı başardım.

Otel çok sessizdi. Hatta o kadar sessizdi ki koridorda yankılanan tek ses kendi adımlarımdı. Asansörle aşağı indiğimde lobi de restoranın girişi de bomboştu.

"Günaydın efendim!" dediğini duydum resepsiyonistin.

"Günaydın," diye mırıldanarak başımla selamladım adamı.

Restoranın kapısından içeri girdiğimde ilk fark ettiğim şey yine aynıydı, boşluk. Koca salonda yalnızca iki masa doluydu, birinde yaşlı bir çift oturuyor, diğerinde genç bir kadın telefonuna eğilmiş kahvesini yudumluyordu.

Geri kalan her masa bomboştu. Çalışanlar bile boş masalara soru işaretleriyle bakıyordu, bu onların da alıştıkları kalabalıktan farklıydı belli ki.

Neyse ki bu benim için daha iyiydi, ne kadar az insan olursa o kadar güvende olacaktım. Üstelik gürültüden de o kadar uzak kalacaktım. Kendime bir fincan kahve alıp masama bıraktıktan sonra açık büfeye ilerledim.

Tabağıma birkaç zeytin, biraz peynir, bir dilim ekmek koyarken o an iki çalışanın kısık sesle konuştuklarını duydum. Seslerini bastırmaya çalışıyorlardı ama salon o kadar boştu ki kelimeler aralarından sızıp bana ulaşmayı başarmıştı.

"Sabah erken gelen biri vardı," dedi biri diğerine. "Sen yoktun daha o saatte. Adam geldi, bütün odaları tuttu."

"Niye ki?" dedi diğeri şaşkın bir sesle. "Toplantı falan mı varmış?"

"Bilmiyorum ki. Kalmaya gelen kimse de olmadı hâlâ. Rezervasyonu yaptı, bir haftalık parayı da peşin ödedi, gitti adam!"

Konuşmaları dinlerken kalbim hızlanır gibi oldu, tabağı tutan elim bariz bir şekilde titremeye başlamıştı. Başımı kaldırmadan sessizce nefes aldım, bunu yapanın kim olduğunu anlamam uzun sürmemişti.

Tabağı elimde tutarken boğazımda bir düğüm hissettim. Bütün iştahım kaçmıştı çünkü asla tam olarak özgür olamayacaktım, oysa

benim tek istediğim kimsenin benim yüzümden hiçbir şeyle uğraşmak zorunda kalmamasıydı. Kimsenin benim yüzümden zarar görmesini istemiyordum ama bunu kimseye anlatamıyordum da.

Yine her şeyden haberi vardı. Yine benden bir adım öndeydi. Yine beni koruyordu ya da bana sahip olduğunu sanıyordu.

Tabağıma daha fazla şey eklemeden masama oturdum; yalnızca bir fincan kahve, birkaç zeytin ve bir parça peynir almaya izin vermişti iştahım. Camdan dışarı bakarken yağmurun yeniden başladığını gördüğümde içim alev alevdi. Derin bir nefes alıp hırkamın cebindeki telefonumu çıkardım ve onu aramaya karar verdim.

Evet, onu...

Telefon çalarken bacağım istemsizce yere vuruyordu. Etraftaki masalara yeterince uzak olduğumdan emin olduğum sırada telefon açıldı ve her zamanki tok sesi kulaklarımı doldurdu.

"Günaydın," dedi alelade bir aramayı cevaplıyormuş gibi.

"Adamlarına söyle." Sesimi sakin tutmaya çalışıyordum. "Kaldığım otele yaptıkları tüm rezervasyonları iptal edip paralarını geri alsınlar."

"Ne oteli?" diye sordu Devrim. "Otelde mi kalıyorsun? Arkadaşlarının yanına döneceğini sanıyordum."

"Devrim." Beni sakinleştireceğine inandığım derin bir nefes aldım. "Otelde kaldığımı biliyorsun ve ben de senin oteldeki tüm odaları tuttuğunu biliyorum."

"Eliz," dedi Devrim ve aynı şekilde sakinleşmeye çalışır gibi derin bir nefes aldı. "Sen iyi misin? Gerçekten soruyorum."

"Devrim beni delirtmeye mi çalışıyorsun? Gerçekten soruyorum."

"Seni arayan ben değilim Eliz, sen beni aradın ve söylediğin şeylerden hiçbir şey anlamıyorum. Ne olmuş, birisi oteldeki tüm odaları mı tutmuş? Ne güzel işte, otel sahibi sevinmiştir."

"Ya saçmalama, bir insan bunu neden yapar? Üstelik benim için, benim için bir insan bunu neden yapar?"

O an sesim biraz fazla yüksek çıkmış olacak ki etrafta boş boş gezinen çalışanlardan birkaçının bana döndüğünü fark ettiğimde sesimi alçalttım.

"Bilmiyorum," dedi Devrim. "Çünkü ben yapmadım. Ama eğer kaldığın otelde böyle gizemli işler dönüyorsa gelip seni alabilirim."

"Devrim..." Sustum. Kabul etmiyordu, etmeyecekti. Pes de etmiyordu ve etmeyecekti.

"Eliz," dedi rahat bir sesle. "Kahvaltı yaptın mı sen?"

"Ne alakası var, Devrim?"

"Bilmem, belki de açsın diye saçmalıyorsun."

"Ben mi saçmalıyorum?"

"Eliz," dedi Devrim aynı rahatlık içinde. "Benden ne istiyorsun?"

Peşimi bırakmayan oydu, bunu bana nasıl sorardı?

"Ben mi senden ne istiyorum, Devrim?"

"Evet," dedi. "Sen. Beni arayan sensin."

"Benim senden tek isteğim kendi hayatına bakman, Devrim. Ben ömrüm boyunca birilerinin arkasına saklanmak, birilerinin misafiri olmak, birileri tarafından korunmak istemiyorum. Birileri beni korurken zarar görürse bunu atlatamam Devrim, anla artık. Birileri benim yüzümden zarar görürse bunu atlatamam! Hayatımı kurtardın, bana yardım edebilmek için yapabileceğin her şeyi yaptın ama senin yapabileceklerin de sınırına ulaştı Devrim, kabul et bunu. Senin yapabileceklerin burada sona erdi, daha fazla zorlama kendini, hayatını da kendini de mahvetme bir yabancı için. Benim hayatım çoktan mahvoldu..." diye mırıldandım ve zar zor ekledim. "Ben..."

Sustum. Bir süre aynı sessizliği dinledik birlikte ve sonra sesimi biraz daha alçaltarak devam ettim konuşmaya.

"Benim... Benim bir aile kurma şansım bile kalmadı, Devrim. Annem hiçbir zaman çıkamayacak o parmaklıklarından ve ben... Ben hiçbir zaman tadamayacağım annelik duygusunu. Ne anneme sarılabileceğim doya doya ne de birilerinin doya doya sarılacağı

annesi olabileceğim. Bitmiş bir hikâyeyi canlandırmaya çalışmanın hiçbir anlamı yok, Devrim. Artık beni kimse mutlu edemez ama merak etme... kimse üzemez de. O yüzden lütfen, benim için yapabileceğin her şeyi yaptığını ama artık yapabileceklerinin sınırına ulaştığını kabul et ve hayatına dön, Devrim."

Telefonun diğer ucunda kısa bir sessizlik oldu. Ben ondan cevap beklerken ve yorgun gözlerle etrafıma bakınırken o bir süreliğine susmayı tercih etti. Saniyeler sonra konuştuğundaysa sesi az öncekine göre daha boğuk çıkıyordu.

"Yanılıyorsun Eliz. Yapabileceklerimin sınırına henüz ulaşmadık."

"Devrim..." diyebildim yalnızca, tam ağzımı açacaktım ki araya girdi.

"Söylediğim gibi, kaldığın otelde her ne dönüyorsa benim bir ilgim yok. Yardım istersen her zaman buradayım ama şimdi kapatmam gerek. Sen de böyle şeylerle canını sıkma, özgürlüğünün tadını çıkar. Ne de olsa bunu çok bekledin."

Telefon yüzüme kapandığı anda elim kulağımda, gözlerim buz gibi olmuş kahvemde öylece kalakaldım. Telefonu kulağımdan indirip dirseğimi masaya koydum ve başımı elime yasladım.

Çalışanlardan birinin, "Kahveniz soğumuş olmalı hanımefendi, size bir kahve daha getireyim mi?" sesini duyduğumda dalıp gittiğim yerden sıyrılıp başımı salladım.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Teşekkür ederim..."

Hayatı boyunca hep kendinden çok başkalarını düşünen biri olmuştum. Cezaevindeki günlerimizde uçurtma istediği için ağlayan Umut'a kâğıtlardan beceriksizce bir uçurtma yapmış, ipini eline vermiş, uçurtmayı da alıp o uçuruyormuş gibi ranzanın tepesine çıkmıştım. Kahkahalarla gülmüştü Umut, oysa ben onun yaşındayken gökyüzündeki uçurtmaları gördüğümde kimseye ağzımı açıp tek kelime edememiştim, kimseden imkânsızı istemek istememiştim çünkü.

Ben... Eliz Sonay.

Kendim için imkânsız gördüğüm her şeyi başkaları için mümkün kılmaya alışmıştım ben. Yardım etmeye alışmıştım, yardım görmeye değil. Korumaya alışmıştım ben, korunmaya değil. Başka türlü bir yaşamın mümkün olduğunu bilmiyordum ve ne acı, hiçbir zaman öğrenemeyecektim de. Hiçbir zaman...

Günün geri kalanını restoranın yanındaki çalışma alanındaki bilgisayarlardan birinin başında geçirdim. Başım beni ağrıdan bayılma noktasına getirene kadar o kadar çok şey araştırdım ki her şey birbirine girdi. Amerikalı Diplomat Mark Benson cinayeti başlıklı haberlerden tutun da Edmon Yöner'in gençliğinde verdiği röportajlara kadar her şeyi okudum. Dimitri Vetrov'u, Devrim'in dedesini, bu zamana kadar yapılan tüm savaş uçağı anlaşmalarını, Devrim'in boy gösterdiği tüm davetleri, Devrim ve Lale'nin ilişkilerinin basına nasıl yansıdığını... Her şeyi.

Tüm bunları okuduktan sonra elime güçlü bir baş ağrısı dışında hiçbir şey geçmemişti. Her şey herkesin bildiği gibiydi, Edmon Yöner herkes tarafından iyi bilinen bir işadamıydı ve Dimitri Vetrov ise korkunç bir Rus mafyasıydı. Mark Benson cinayetine dair hâlâ hiçbir iz bulunamamıştı ve YÖNER ailesi eskiden beri herkesin çok saygı duyduğu, çok güvendiği bir aile olmuştu.

Tüm bu bilgileri kafamın içinde düzenlemeye çalışırken yatağımın ortasında uzanmış, tavanı izliyordum. Devrim'in sesi hâlâ kulaklarımdaydı. Bana yardım etmek istediğini biliyordum ve ona böyle davrandığım için çok üzülüyordum ama hayatına devam etmesini, benim içine battığım bu bataklıktan uzak durmasını istiyordum.

Derin bir nefes alıp yatakta yanımda duran telefonuma uzandım. Aylar sonra ilk kez bir şarkı uygulamasına girdim ve kendime rasgele bir şarkı açtım. Şarkı o kadar neşeli, o kadar hareketli başladı ki şarkının neşesine öfkelendim.

"Sus ya!" dedim şarkıya ve bir sonraki parçaya geçmek için tuşa bastım.

Çıkan şarkının ismi ekranda belirdiğindeyse o an nasıl bir tesadüfün içine düştüğümü algılamaya çalıştım uzun bir süre...

"*Sevgilim Devrim*," yazıyordu ekranda.

Şarkı çalmaya başladığında benim gözlerim hâlâ ekrandaki yazıdaydı. Hayat bu şarkıyı karşıma tesadüfen çıkardıysa eğer, kaderim bana ne söylemeye çalışıyordu?

"*Yaşatmıyorum zihnimde ama ölmedin de sevgilim.*"*

Umudum az ama bir gün sonunda gelecek devrim," diyordu şarkı ve devam ediyordu.

"*Ben görmesem de ben duymasam da,*

Bir gün beni anlayacaksın sevgilim."

Şarkı ağır ağır akarken sol gözümden bir damla yaş süzüldüğünü hissettim. Aklım anlayamadığım bir yöne çekildi bir anda; olmayacak hayallere, kayıp dileklerime... Dile getirmek bile istemediğim bambaşka bir hayatım olabilirdi, her şey çok başka olabilirdi.

Bir insan için söylemesi en zor cümlelerden biri bu bence. "Her şey çok başka olabilirdi." Farklı karşılaşmaların, farklı tesadüflerin, farklı gerçekliklerin içinde olsaydık eğer her şey çok başka olabilirdi...

Her şey çok başka olsaydı yine mutlu olabilirdim belki, elimdeki beceriksizce yapılmış o uçurtmayı ranzanın tepesinde uçuruyormuş gibi yaparken mutlu olduğum gibi. Belki bir gün o uçurtma gerçek olurdu, ranzanın tepesinde uçurtmayla gezinen o çocuk sonunda gerçek bir uçurtma uçurabilirdi.

Gözkapaklarımı araladığımda çoktan sabah olmuştu. Başım hâlâ ağrıyordu, dün gece beynimin içinde dönüp duran düşünceler uykumda bile peşimi bırakmamıştı belli ki. Bir süre tavana bakıp kendime gelmeye çalıştım, sonra yavaşça doğruldum. Yorgundum ve bu yorgunluk düşünmekten bitap düşmenin yorgunluğuydu.

"Kalkmam lazım," dedim kendi kendime. "Toparlanmam lazım..."

Hızlıca duşa girdikten sonra banyodan çıkarken aynada kendi yansımama baktığımda giderek zayıfladığımı fark ettim. Göz

* Doğan Duru, "Sevgilim Devrim" şarkısı. -ed.n.

altlarım mor, yanaklarım solgundu ama bu halimi umursayacak kadar bile enerjim yoktu. Saçlarımı yarım yamalak kuruttuktan sonra üzerime siyah bir tayt ve uzun siyah kazağımı geçirip telefonumu da yanıma alarak odanın kapısına yöneldim.

Bugüne dair planım da dünküyle aynıydı. Önce kahvaltı, ardından çalışma odasında birkaç saatlik bir araştırma ve baş ağrılarıyla dolu bir uyku... Belki sonunda her şeyin doğrusuna ulaşabilecektim, belki sonunda her şeyi çözebilecektim ya da en azından kendi zihnimdeki düğümleri çözebilecektim.

Asansöre binip aşağı indiğimde lobide yine aynı sessizlik vardı. Resepsiyondaki görevli sabah gülümsemesiyle başını kaldırdığında yüzünde dinlenmiş bir ifade vardı, hayatı boyunca geçirdiği en müşterisiz iki günü geçiriyordu ne de olsa.

"Günaydın efendim. Rahat uyudunuz mu? Odanızda bir eksik yok, değil mi?"

"Günaydın. Teşekkür ederim. Her şey gayet yeterli."

"Afiyet olsun, bir ihtiyacınız olursa odanızdaki telefondan sıfıra basarak bize ulaşabilirsiniz." Görevliyi yarım bir selamla geçip restoranın kapısından içeri girdim, manzara değişmemişti.

Koca salonda yine sadece iki masa doluydu; biri yaşlı bir adam ve karısı, diğeriyse aynı genç kadın, bu kez telefonuna değil kahvesine bakıyordu. Garip bir huzursuzluk içimde tekrar kıpırdadı o an. Derin bir iç çekişle açık büfeye yöneldim.

Tabağıma yine aynı iştahsızlıkla peynir, birkaç zeytin, bir dilim ekmek koydum; kahvemi alıp pencereden uzak bir masaya oturdum. Yağmur dinmişti ama gökyüzü hâlâ kapalıydı. Hava o kadar durgundu ki bir şeylerin yaklaşmakta olduğunu hissetmek mümkündü.

Dünden farklı olarak bu sefer sakince kahvaltımı yapmaya başlayabilmiştim. En azından birkaç parça zeytin, bir parça peynir ve bir parça da ekmek atmıştım ağzıma. Kahvemden bir yudum aldığım sırada restoranın köşesindeki duvardan bir ses geldi.

Ses tanıdık değildi ama kurduğu cümleler arasında geçen tanıdık bir isim dikkatimi çekmişti. Başımı kaldırıp köşedeki televizyona baktığımda sabah haberlerinin başladığını gördüm, altyazıdaki tanıdık isim gözüme çarptığı anda kalbimin teklediğini hissettim.

"*Göktay Havacılık'ın vârisi Devrim Ali Yöner, birazdan önemli bir basın açıklaması yapacak...*"

Ekranda bir kalabalık vardı, gözlerim telaşla ekranı tararken kalabalığın tam önünde onu görebilmiştim, Devrim'i...

Bir otel lobisi ya da bir basın salonuydu burası. Flaşlar patlıyor, mikrofonlar uzatılıyordu. Devrim ise önündeki kâğıtlara bakıyor, hazırlanıyor gibi görünüyordu. Ellerim buz kesilirken spikerin sesi duyuldu.

"*Evet sayın seyirciler... Ülkemizin en önemli değerlerinden GÖKTAY Havacılık'ın CEO'su Devrim Ali Yöner bu sabah aldıkları önemli bir savaş filosu siparişiyle ilgili bir basın açıklaması yapacağını duyurdu. Biz de şimdi mikrofonlarımızı kendilerine çevirdik, bekliyoruz...*"

Kahve fincanını tutan parmaklarımı hissetmiyordum. Kollarımda hissettiğim ürperti hissiyle fincanı masaya bıraktım ve başımı çevirip garsona seslendim.

"Pardon. Biraz sesini açabilir misiniz?"

"Tabii efendim."

Ekrandaki tanıdık yüz önündeki kâğıtlara bakıp hazırlanırken her şeyi muntazamdı. Kahverengi saçları, siyah takım elbisesi, kravatı, bastırılmış öfkesini gizleyen o her zamanki sakin tavrı ve o alışıldık bakışları... Her şeyi yerli yerindeydi.

Ona bakarken bir anlığına nefes almayı unuttuğumu fark ettim. O hareket ettikçe açılan boynundan görünen piyon dövmesi gözüme çarpıp duruyor, bana her seferinde kendisini hatırlatıyordu. Ne kadar uzağa gitmeye çalışırsam çalışayım, kader her defasında beni aynı yöne çeviriyordu.

Televizyonun altyazısında büyük harflerle şunlar geçiyordu:

"GÖKTAY HAVACILIK CEO'SU DEVRİM ALİ YÖNER AZ SONRA KONUŞACAK..."

Herkes sessiz bir telaş içinde basın açıklamasını beklerken kendimi rahatlatmaya çalışıyordum. Spikerin bu basın açıklamasının yalnızca bir satış açıklaması olacağını söylemesi her şeyi normalleştirdiğinde biraz olsun rahatlamıştım. Onu ekranda gördüğüm ilk an aklıma gelen tek şey babasının vefat haberini verecek olmasıydı ama neyse ki böyle bir şey yoktu belli ki.

Ben sakinleşmeye çalışırken kameralar Devrim'e odaklandı ve o an Devrim başını hafifçe kaldırdı. Bakışları bir anlığına sanki doğrudan bana dönmüş gibiydi. Saçmalık, biliyorum... ama sanki bakışları bir kameraya değil de doğrudan bana, gözlerime bakıyordu.

Ben buradaydım. O oradaydı. Ama o aramızdaki bunca engele rağmen doğrudan benim gözlerime bakıyor ve bana, "Ben buradayım," diyor gibiydi.

"*Sayın basın mensupları...*" diye söze girdi Devrim, sandalyemi o yöne doğru çevirip onu dinlemeye başladığımda nefesimi tutuyordum.

"*Saygıdeğer arkadaşlarım ve çok sevgili izleyenler... Herkese günaydın demek istiyorum öncelikle. Bugün buraya sıradan bir açıklama yapmak için gelmedim aslında. GÖKTAY HAVACILIK bildiğiniz üzere ülkemizin en güzide değerlerinden, ismini göklere altın harflerle yazdırmış bir miras. Sevgili dedem Alihan Göktay'ın önce kızı olan annem ve damadı olan babam Edmon Yöner'e, sonra da biz torunlarına ama en çok da çok sevdiği ülkesine mirası olan GÖKTAY HAVACILIK'ı bu zamana kadar gururla yönettik ve şevkle çalışarak bu günlere getirdik. İsterdim ki karşınıza her daim başarı açıklamalarıyla, güzel haberlerle gelelim fakat ben bugün buraya bir vatandaşlık görevimi yapmaya, taşıdığım vicdani sorumluluğu yerine getirmeye geldim.*"

Devrim'in konuşması tahmin ettiğimden bambaşka bir yöne doğru ilerlerken endişeyle kaşlarımı çattım. O konuşmaya devam

ederken ellerim masada duran telefonuma gitti ve Deha'ya hızlı bir mesaj yazmaya başladım.

KİME: DEHA YÖNER
Ne diyor bu? Ne açıklaması? Ne vicdani sorumluluğu?

Devrim konuşmaya devam ederken Deha'dan cevap aynı hızda geldi.

KİMDEN: DEHA YÖNER
İnan bana biz de bilmiyoruz. Umarım saçmalamaz.

Telefon ekranını kapatıp endişeyle ekrana döndüğümde Devrim elindeki kâğıtları derin bir nefes alarak düzeltti ve kenara itip başını kaldırdı. Artık kâğıtlara bakmıyordu, artık doğrudan kameralara, yüzleşmek istediği insanlara bakıyordu.

"*Bundan kısa bir süre önce, bir iş vesilesiyle görüştüğüm bir yabancıdan bir duyum aldım. Duyduklarımın doğruluğundan emin olana kadar bekledim ve sustum ama olayın görüntüleri elime geçtiğinde konuşma vaktimin geldiğini anladım.*"

Kalbim durmak üzereydi. Yüzüm alev alev yanıyordu ve nabzımı vücudumun her yerinde hissediyordum âdeta.

"*Güvenliğini sağlamak için gece gündüz çalıştığımız ülke sınırlarımızın içinde bundan aylar önce bir cinayet işlendi. Önemli bir şahsın, Amerikalı bir diplomatın cinayeti. Mark Benson'ın.*"

"Hayır, hayır..." diye fısıldadım kendi kendime. "Hayır Devrim, hayır..."

İşte o an gözlerimin kardığını hissettim. Ellerim, kollarım, hatta bacaklarım bile uyuşmuştu. Devrim'in ağzından kendinden emin bir şekilde dökülen her bir kelime beni dehşete düşürürken o konuşmaya devam ediyordu.

"*Uzun zamandır bütün dünya ülkelerinde faili aranan bu cinayetin suçlusu...*" Kendinden emin bir şekilde, net bir sesle konuştu. "*Rus Mafya Örgütü Lideri Dimitri Vetrov'dur. Elimde olayın işlenme anına dair görüntüler mevcuttur ve...*"

O an her şey ama her şey o kadar hızla karıştı ki sandalyemi itip ayağa kalktığımın bile farkında değildim. Devrim'in ağzından çıkan kelimeler bana asıl dehşeti yaşatan şey değildi. Bana asıl dehşeti yaşatan şey sonrasıydı, sonrası cehennemdi...

Ne olduğu bile anlaşılmadı önce, bütün kameralar birbirlerine girmişti, insanlar bağırıyor, çığlıklar kulaklarımı dolduruyordu ama net bir şekilde gördüğüme emin olduğum tek bir şey vardı tüm o karmaşanın ortasında.

Devrim'in hiç yıkılmazmış gibi görünen bedeninin yere yığılışı...

"Vuruldu mu?" diyordu bir ses. "Ne oldu? BİRİSİ VURDU MU ONU?"

"Ambulans çağırın!" diyordu bir başka ses. "Eğilin! Herkes yere eğilsin!"

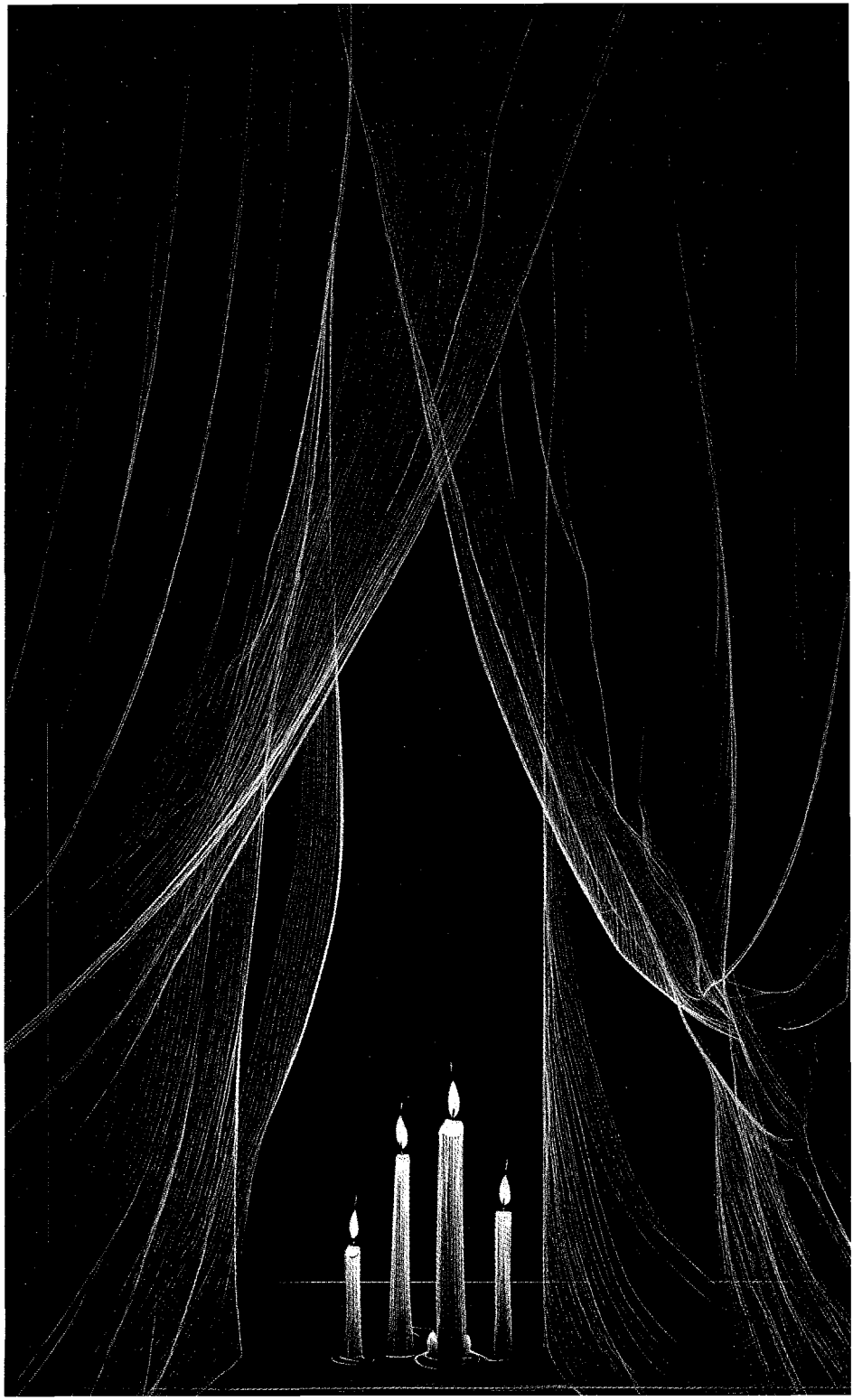
Restoranın ortasında, televizyonun karşısında öylece ayakta kalakalmıştım. Hayatımı kurtaran adamın, aldığım nefesi borçlu olduğum adamın beyaz gömleğinin kanlar içinde kalışını canlı canlı izlemiştim az önce.

Hiç yıkılmazmış gibi görünen o güçlü adam yere yığılıp kalmıştı gözlerimin önünde. Titriyordum, nefes almaya çalışıyor ama yapamıyordum. Çalışanlar etrafımı sardığında söyleyebildiğim tek şey onun ismiydi, ötesi değil...

"*Devrim...*" diye sayıklıyordum yalnızca. "*Devrim...*"

Etrafımdaki her şey kararırken ben mi gözlerimi kapatmıştım yoksa dünya mı kararmıştı, bilmiyordum. Dünyam başıma yıkılmıştı önce, sonra üzerime yıkılan her yığınla birlikte alev alev yanmıştım ben de.

Dün gece dinlerken uyuyakaldığım o şarkının ismi, sözleri, Devrim'in gözleri ve elleri, hepsi aklımdaydı. Kırık hevesler, kayıp dilekler, sahte bir uçurtma ve yalan özgürlükler... Hepsi benimleydi kaldığım yığınların altında, hepsi içimdeydi ve hepsi alev alevdi şimdi.

23. BÖLÜM

Özgürlük Sahnesi

Gözlerimi açtığımda tavanda asılı duran lambanın etrafında bir hale vardı, ışık uğulduyordu sanki. Sesler uğulduyordu, bilincim uğulduyordu. Bir an nerede olduğumu hatırlayamadım, burnuma yoğun bir kolonya kokusu geldi önce, bileğimin içini sıkıştıran bir şeyin baskısını hissettim. Sonra görüntüler yerine oturdu; lobinin geniş alanı, kahverengi koltuklar, mermer zemine düşen ışık, önümde eğilmiş bir yüz... otel kıyafeti giyen genç bir kadın, elinde tansiyon aleti, diğer yanında su bardağı.

"Hanımefendi beni duyuyor musunuz?" dedi kadın, sesi uzaktan geliyordu, sanki suyun altındaydık da benimle suya rağmen konuşmaya çalışıyordu. "Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

"Başım..." Cümlemi tamamlayamadım.

Dilim damağıma yapışmış gibiydi. Boğazım yanıyordu, kulaklarım uğulduyordu ve göğsüm giderek daralıyordu sanki.

"Birazdan geçer," dedi yanımdaki başka biri, otelin resepsiyonisti olmalıydı bu, sesini sakin tutmaya çalışıyordu. "Tansiyonunuz biraz düşük çıktı, kolonya koklattık, su içirdik, ambulans da yolda... Panik yok."

Panik yok muydu gerçekten? Peki kafamın içindeki bu siren sesleri de neyin nesiydi? Peki etrafımdaki karmaşa, tüm bu olup bitenler neyin nesiydi? Koridordan koşarak geçen bir görevli,

resepsiyonun arkasında telaşla birilerine bir şey anlatan başka bir görevli, televizyonun kısılmış sesi... Kısılmıştı ama yine de duyuluyordu o ses, haber spikerinin o endişeli ses tonu kalbimi olduğu yerden çekip yeniden hızlandırmaya yetiyordu.

"Televizyonu..." dedim, dudaklarım zar zor kıpırdadı. "Sesi... açın..."

Kadın su bardağını ağzıma yaklaştırdı.

"Önce biraz su için," dedi.

Titreyen parmaklarımı bardağın etrafında toplayabildiğimde küçük bir yudum alabildim. Su boğazımdan aşağı inerken midem aniden kasılınca derin bir nefes aldım, gözlerimi kapatıp kusmamaya çalıştım ve yutkundum.

"Öldü mü?" diye sordum titreyen sesimle.

"Kim?" dedi resepsiyonist.

Başımla televizyonu göstermeye çalıştım dolu gözlerle. "Vurulan adam..." dedim.

"Tanıyor musunuz onu?"

Acı içinde yutkundum.

"Eski bir arkadaşım," diyebildim yalnızca.

Resepsiyonist elini uzatıp destek olmak istercesine koluma dokundu.

"Hiçbir şey söylemediler," dedi. "Yayını anında kestiler."

Başımı sallarken gözlerimde biriken gözyaşlarım yanaklarıma doğru süzülmeye başladı.

"Ne kadar baygın kaldım?" diye sordum zar zor.

"Birkaç dakika," dedi resepsiyonist. "Hemen yanınıza gelip sizi buraya taşıdık, ambulans da yoldadır."

"Hayır," dedim hızlıca. "Ambulansa gerek yok. Sadece... başım döndü."

Dizlerimi kendime çekmeye çalıştım, koltukta doğrulurken tansiyon aletinin cızırtılı sesi durdu. Bileğimi saran manşon boşalırken bıraktığı iz acıtmıyordu ama içimde başka bir yer sızlıyordu.

Devrim'in düşüş anı gözümün önünde tekrar tekrar canlanıyordu; mikrofonların arasından geçen gölgeler, bağıran sesler, kameranın sallanışı ve o bembeyaz gömleğin üzerine hızla yayılan kırmızı.

"İyiyim," dedim kendime söyler gibi. "İyiyim, geçecek."

Görevli kadın tereddütle bana baktı. "Başınızın altına bir yastık koyalım mı?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Ben zaten... Zaten çıkıp hava alacağım..."

Sol elimi alnıma götürdüm, avuçiçimin ısısıyla başımın içindeki uğultuyu bastırmaya çalıştım çünkü toparlanıp ayağa kalkmaktan başka çarem yoktu, gerekirse bunun için kafamı duvara bile vurabilirdim.

Derin bir nefes aldım. Bir daha ve bir daha. Nefes aldıkça kalbimin atışlarını daha net duymaya başladım; sanki odanın geri kalanındaki bütün sesler uzaklaşıyor, kalbimin tok sesi yaklaşıyordu bana.

"Bir bardak daha su alabilir miyim?" dedim.

Yanımdaki görevli kadın başını sallayıp uzaklaştığı sırada resepsiyonistin de benim de gözlerimiz televizyon ekranındaydı ama ekranda Devrim'den değil, diplomatın cinayetinden bahsediliyordu.

Ekranda Devrim'e dair tek şey altta yer alan kırmızı bant yazısıydı: **"GÖKTAY HAVACILIK CEO'SUNA SALDIRI! Detaylar Az Sonra..."**

"İsterseniz kapattıralım," dedi resepsiyonist. "Kötü haber gelirse eğer..."

"Hayır," dedim aceleyle. "Hayır, kalsın." Sesim çatallı çıkıyordu, boğazımı temizleyip toparlanmaya çalıştım. "Ben zaten dediğim gibi, hava almaya çıksam iyi olacak..."

Bacaklarımı koltuğun kenarına doğru uzattım, ayakkabılarımın tabanı mermeri tattığında bedenim yerçekimini hatırladı ve başım döner gibi oldu.

"Suyunuz geliyordu," dedi resepsiyonist.

"Teşekkür ederim ama dışarıda içerim, bir an önce hava alsam iyi olacak..."

Apar topar dışarı adım attığımda elimde yalnızca telefonum vardı. Otelden çıkar çıkmaz gözüme çarpan ilk şey aynı arabanın içinde beni izleyen dört takım elbiseli adam oldu.

Gözlerimin içinden sıyrılmak için birbirleriyle yarışan gözyaşı damlaları görüşümü engellerken bir yandan nefes almaya çalışıyor bir yandan da telefonumun rehberindeki isimler arasında Deha'nın adını arıyordum.

Telefonu kulağıma dayadığımda telefon ağır ağır çalarken Devrim'in konuşması başımı döndürürcesine dönüp duruyordu zihnimde.

"*Vatandaşlık görevim*," diyordu. "*Vicdani sorumluluğum.*" Zihnimin içinde doğrudan kameraya, doğrudan bana bakıyordu gözleri ve ekliyordu. "*Amerikalı diplomat cinayetinin suçlusu Dimitri Vetrov'dur.*"

Telefon uzun çalışların ardından açıldığında Deha'nın nefes alış verişlerini duyuyordum sadece. Soru sormaya da korkuyordum, cevap almaya da.

"Yaşıyor mu?" diyebildim yalnızca.

Ama aldığım cevap hiç beklemediğim bir cevaptı.

Ne evet diyordu Deha ne de hayır.

"Bilmiyoruz." Sesi titriyordu.

"Bilmiyoruz ne demek, Deha? Ambulansta mı? Hastanede mi? Nerede?"

"Bilmiyoruz," dedi Deha bir kez daha aynı çaresizlik içinde.

"Ne demek bilmiyoruz? Devrim nerede, Deha!"

Deha aynı buhran dolu sesle, aynı bitkin tonda cevapladı beni ve cevabı yine aynıydı üçüncü defa... "Bilmiyoruz Eliz," dedi acı içinde. "Abim ortada yok."

Bu, Devrim'in vurulduğu anı canlı yayında görmekle eşdeğer bir şoktu benim için. Ne demekti bu? Ne demek ortada yoktu?

"Ö-Ömer," dedim. "Ömer nerede? Onun yanındadır belki! Ömer alıp hastaneye götürmüş olabilir mi?"

"Değil," dedi Deha. "Salon çok kalabalıktı, ortalık bir anda karıştı! Dimitri'nin adamları mı alıp götürdü bilmiyoruz, Allah kahretsin bilmiyoruz!"

Tam önümdeki kaldırıma doğru eğildim. Titreyen bacaklarıma rağmen zar zor kaldırıma oturdum ve nefes almayı denedim.

"Deha..." dedim konuşmaya çalışarak. "Bana yerinizi söyle. Yanınıza gelmek istiyorum. Lütfen."

"Bu senin için iyi olmaz, Eliz..."

"Deha yerinizi söyle!"

Telefonda kısa bir sessizlik olduğu an Deha'nın sessiz hıçkırıkları duyuldu. Ağlıyordu. O orada, ben burada... Birlikte ağlıyorduk.

"Lütfen," dedim yalvaran bir sesle. "Yanınızda olmak istiyorum. Lütfen..."

"Dünya ticaret merkezi binasının otoparkındayız," dedi Deha pes ederek. "Adamlara söyle, seni getirsinler."

Başımı salladım, burnumu çektim ve zar zor ayağa kalktım.

"Geliyorum," dedim titreyen sesimle. "Hemen."

Yalnızca bir dakika sonra kendimi yine o arabanın arka koltuğunda, iriyarı iki takım elbiseli adamın yanında otururken buldum. Gözlerimdeki yaşlar kontrolsüzce akarken adamların gerginliği de yüzlerinden okunuyordu. Dünya ticaret merkezinin otoparkına ulaştığımızda Deha ve Demir'i etraflarındaki birkaç adamın arasında arabalarına yaslanmış halde beklerken gördüm.

"Deha!" dedim arabadan hıçkırarak indiğimde. "Demir!"

Mahvolmuşlardı. Yüzleri bembeyazdı ama gözleri kan çanağına dönmüştü. İkisine aynı anda sarıldığımda hıçkırıklarımız birbirine karıştı âdeta.

"Haber yok mu?" diye sordum onlardan gözyaşları içinde ayrılırken.

Demir resmen titriyordu, Deha ise benden ayrılır ayrılmaz tekrar arabasına yaslandı ve başını salladı.

"Ömer her yeri aratıyor," dedi Demir. "Binanın tüm giriş ve çıkışları kapandı."

"Peki kim?" diye mırıldandım burnumu çekerek. "Tetiği çeken kim? Buldular mı onu?"

"Biraz daha bulamazlarsa çıkıp tek tek herkesi ben sorgulayacağım," dedi Demir öfkeyle.

"Her şey daha çok yeni," diye söze girdi Deha bitkin bir sesle.

"Siktir Deha," dedi Demir. "Abimiz yok ortada! Onu vuran şerefsiz de yok! İster on dakika olmuş olsun ister bir dakika!"

"Tamam," dedim. "Birbirinizi de yıpratmayın böyle. En çok sizin soğukkanlı olmanız lazım, en çok sizin dağılmamanız lazım!"

"Bunu nasıl öngöremedik ya?" diye sayıklıyordu Demir. "Nasıl ya?"

"Size ne söyledi?" dedim endişeyle. "Bugün ne açıklayacağını söyledi?"

"Yalan söyledi işte," dedi Deha. "*Yeni filonun satışıyla ilgili basın açıklaması yapacağım* dedi hepimize. Yoksa izin verir miydik?"

"Niye yaptı bunu peki?" dedim gözyaşları içinde. "Neden?"

İkisi de sustu. Bir şeyler söylemek istiyor ama susmak zorunda hissediyor gibilerdi.

"Söyleyin. Beni kıracak bir şey söyleyecekseniz de söyleyin..."

"Biliyorsun Eliz," dedi Demir. "Senin başına gelenlerden kendisini sorumlu tutuyordu... Seni özgürleştirmek için yaptı bunu. Her şeyi kendi üstüne aldı."

"Benim başıma gelenlerin..." dedim gözyaşları içinde. "Abinle ne alakası var ki? Her şey bir tesadüftü! Aksine, o benim hayatımı kurtardı!"

Deha ve Demir'in kısa bir bakışmasını yakaladım o an. Deha gözlerini devirerek söze girdi. "Şimdi bunların sırası değil. Sizce de daha önemli bir meselemiz yok mu?"

Deha konuşurken arkadan gelen tanıdık sesi duyar duymaz oraya döndüm. Ömer'in kıpkırmızı olmuş ve ter içinde kalmış yüzü

bana döndüğünde ona korkuyla baktım. Ağzından çıkacak kötü bir haberi duymaktan korkuyordum.

"Yok," dedi Ömer yalnızca, sadece tek bir kelime. "Yok."

"Ne demek yok abi?" Deha öfkeyle yaslandığı yerden doğruldu, "Ne oldu, yok mu oldu, buharlaştı mı abim bir anda? Ne demek yok? Ulan var ya!" dedi sesini yükselterek. "Her kimden çıkarsa bu, abim geri geldiğinde hayatınızı öyle bir..."

Ömer sözünü kesti. "Arabaya geçin. Burada kalmamızın bir anlamı kalmadı."

"Ne demek anlamı kalmadı, Ömer?" dedi Demir öfkeyle.

"Yok işte!" dedi Ömer aynı öfkeyle. "Burada yok! Gidip başka çareler arayacağız! Binin dedim arabaya! Eliz, sen de."

Ömer'i hiç bu kadar öfkeli görmemiştim, o şoför koltuğuna geçerken Demir yanına, Deha ve bense arka koltuğa geçtik. İçimde hissettiğim çaresizlik her geçen dakika daha da artıyordu.

Arabaya bindiğimizde ilk duyduğum ses motorun gürültüsü değil, Ömer'in hırıltılı nefesiydi. Direksiyonu o kadar sıkı tutuyordu ki eklemlerinin üzerindeki damarlar belirginleşmişti. Yağmur yeni durmuştu ama camlardan süzülen damlalar içimdeki hüznü büyütüyordu. İçerideki sessizlik o kadar ağırdı ki nefes almaya bile korkuyordum.

Demir'in elleri titriyordu. Başını cama dayamış, gözlerini kapatmıştı. Yanımda oturan Deha'nınsa telefonu elindeydi ve ekranı sürekli yanıp sönüyordu. Her seferinde birisi arıyor, her seferinde aynı şey oluyordu. Deha aramaya bakıyor, dişlerinin arasından söyleniyor, sonra reddediyordu.

"Anne," dedi sonunda, sesi kısık bir öfkeyle. "Yeter artık. Bir haber olursa arayacağım dedim sana!"

Kafasını cama yaslayıp telefonu kapattıktan sonra sessize aldı ve elini alnına koydu.

"Ne diyeyim ben şimdi onlara? Ne diyeyim? '*Evet, abim vuruldu ama ortada yok. Belki ölü belki diri, biz de bilmiyoruz,*' mu diyeyim?"

Kimse cevap veremedi, susmaktan başka çaremiz yoktu.

Ömer bir yandan yola bakıyor, bir yandan da kulaklığını takmış, telefondan emirler yağdırıyordu.

"Aracın plakasını bulan yok mu hâlâ?" diyordu. "Adam elinde silahla nasıl giriyor içeri, nasıl! Hayır, o çıkıştan değil, kuzey kapısından geçmiş olabilir." Bir süre karşı tarafı dinledi. "Sinyal bulunsun dedim, sinyal! Uydudan bulun!"

Sesindeki öfke, çaresizliğin kamuflajıydı.

Deha başını ellerinin arasına aldığında onu gözyaşları içinde izliyordum. Elimi uzatıp sırtına dokundum ve dudaklarımı birbirlerine bastırıp ona teselli olmaya çalıştım.

Trafik ışıkları birer birer geçiyordu, her ışık arkamızda kalan bir ihtimal gibiydi. Camda kendi yansımamla göz göze geldiğimde yüzümdeki ifade bana ilk defa bu kadar tanıdık geliyordu çünkü yüzüm acı doluydu.

"Ne kadar daha dayanacağız böyle?" dedi Demir bir anda, kimseye özel olarak değil, evrene sormuş gibiydi. "Abim de abimi vuran şerefsiz de buhar olup uçtu mu yani? Her yerde kameralar vardı ya, her yerde!"

"Dayanacağız," dedi Ömer yoldan gözünü ayırmadan. "Bulacağız onu."

"Ya bulamazsak?"

"Bulacağız dedim, Demir!"

Ömer'in sesi önce arabada yankılandı ve sonra yerini sessizliğe bıraktı. Yine o sessizlik. Yine o dipsiz kuyu. Telefonum elimdeydi ama açmaya korkuyordum. Her an kötü bir haber gelebilirdi; bir cümle, bir kelime, bir nefes bile her şeyi bitirebilirdi. Ekrana baktım, ne arama vardı ne mesaj. Yine de bekledim, insan bazen

hiçbir şey duymamak için bile sessizliği dinliyordu işte. Sessizliği dinledim...

Deha yanımda oturmuş, camdan dışarıya bakarken gözleri kıpkırmızıydı.

"Ölse hissederdik... Değil mi?" dedi gözyaşları içinde. "Kardeşiz sonuçta. Hissederdik, değil mi, Eliz?"

Hıçkırıklarımı bastırmaya çalışarak başımı salladım. "Hissederdiniz," dedim ağzımdan zar zor çıkan bir fısıltıyla.

Elim Deha'nın sırtını sıvazlarken Devrim'in sesi hâlâ kulağımdaydı. Gözlerimi kapattığım her an, "*Vicdani sorumluluğum*," diyordu zihnimde.

Ağlamaya devam etmek istiyordu ruhum ama gözyaşlarım tükenmek üzereydi. Her şeye rağmen kapattım gözlerimi, kafamın içinde belirecek tüm görüntülere rağmen, tüm seslere rağmen kapattım.

"*Sevgilim Devrim*," diyen o şarkıyı anımsadım bir kez daha ama sözlerini, "*Sevgili Devrim...*" diye değiştirerek mırıldandım ben içimden. "*Sevgili Devrim...*"

Nereye gittiğimizi bile sorgulamıyordum. Ömer bir yandan telefonda konuşuyor, bağırıp çağırıyor, bir yandan da rotamızı değiştirip duruyordu. Demir ve Deha telefonlarına gelen aramaların üçünü açmasa birini açıyor, yardımı dokunabilecek birilerine bilgi vermek için kendilerine gelmeye çalışıyorlardı.

Elim her zamanki gibi boynumdaki at nalı kolyeme gitti. İnce sarı fularım topladığım saçlarıma bağlıydı. İçimdeki acı saçlarımı sıkan sarı fularım kadar sıkıyordu ruhumu.

"*Lütfen iyi ol Devrim*," diyordum içimden. "*Lütfen iyi ol.*"

Ömer'in telefonu sustuğunda şehir de susmuş gibiydi. Yarım saat boyunca kimse tek kelime etmedi. Ne Demir'in dudaklarından bir sözcük döküldü ne Deha'nın öfkesi taşıp sessizliği deldi. Yalnızca motor sesi, tekerleklerin yağmurlu yoldaki sürtünmesi ve Ömer'in derin nefesleri.

Başımı cama yaslamıştım, gözyaşlarım bir diniyor bir tekrar canlanıyordu. Dışarıda neon tabelalar sırayla geçiyor, her biri birer anı gibi geride kalıp kayboluyordu. İçimdeki boşluk geçen her dakikayla birlikte büyüyordu çünkü sessizlik giderek ağırlaşıyordu. Devrim'den hiçbir haber yoktu.

Ne dua edebiliyordum ne de düşünmek işe yarıyordu. Yalnızca, "*Yaşıyor olmalı ya!*" diyordum içimden. "*Yaşıyor olmalı!*" Aynı cümle defalarca, sessizce dönüp duruyordu kafamın içinde.

Yanaklarımda kurumaya başlayan gözyaşlarımı elimin arkasıyla sildiğimde araba birden yavaşladı. Tam o an Ömer direksiyonu sağa kırıp yan yola girdiğinde asfalt yolun yerine çamurlu, dar bir patika çıktı karşımıza.

"Burada ne işimiz var abi?" dedi Deha merakla.

Ömer cevap vermedi. Girdiğimiz patika yol o kadar sisliydi ki bir anda karanlık çökmüş gibiydi. Farların ışığı sisli yolda beton bir yapıyı aydınlattığında harabe gibi, geniş, paslı kapıları olan bir depo çıktı karşımıza.

"Ömer neresi burası?" diye sordu Demir. "Ömer?" dedi Demir cevap gelmeyince bir kez daha. "Neden durduk burada?"

Ömer motoru kapattı ve başıyla karşımızdaki depoyu işaret etti. "İnin çocuklar," dedi. "Takip edin beni."

Arabadan sessizce indiğimde şehir merkezinden fazlasıyla uzaklaştığımızı, sisli bir tepeye çıktığımızı fark ettim.

Üçümüz birbirimize baktık. Gözlerimizde aynı soru vardı ama üçümüzden de ses çıkmadı. Demir başıyla aralarına geçmemi işaret ettiği an yürüdüğümüz yolda Deha ile Demir'in arasına geçtim. Ömer depo kapısının kilidini çevirdiğinde endişeli gözlerle onu izliyorduk.

İçeri ilk adımı o attı, sonra biz. Hepimiz Ömer'e o kadar çok güveniyorduk ki söylediği hiçbir şeyi sorgulamıyorduk.

"Neresi abi burası ya?" dedi Deha bir kez daha, bu sefer fısıltıyla. "Söyle de tetikte olmamız gerekip gerekmediğini bilelim!"

"Sessiz olun da beni takip edin," dedi Ömer yalnızca.

Ayak seslerimiz deponun içinde yankılanıyordu, içerisi karanlıktı ama tavandaki birkaç floresan titreyerek yanıyordu. Buradan bakıldığında burası bomboş, terk edilmiş bir depo gibi görünüyordu ama ileride deponun kapalı bir kısmı daha vardı. Yani deponun içinde bir depo daha var gibiydi. Havada değişik bir koku vardı. Toz kokusu, metal kokusu, ilaç kokusu... garip bir karışımdı bu.

Ömer'in peşinden birkaç adım attığımız sırada kalbim sanki kaburgalarımı yumrukluyordu içeriden. Ömer deponun içindeki kapıyı açtığında tereddütle ilerledim peşlerinden ve içeriye adım attığım anda karşımda gördüğüm manzara beni olduğum yerde donduracak kadar şoke ediciydi.

Önce eskilerden tanıdık bir yüz girdi görüş alanıma; beni bambaşka günlere, bambaşka hislere götüren bir yüz.

"Oya abla!" dedim şaşkınlıkla ve hemen sonra onu gördüm.

Koluna takılı bir serum, sargı beziyle sarılı göğsüne çekilmiş beyaz bir örtü...

Devrim buradaydı.

Burada, tam karşımdaki yatakta yatmış bitkin gözlerle bana bakıyordu.

"Abi!" dediğini duydum Deha'nın arkamdan koşar adım ayrılırken.

"Uzun zaman oldu," diyerek hüzünle gülümsedi Doktor Oya bana doğru.

Önce histerik bir ağlamayla Oya ablaya sarıldım ve kelimeler hıçkırıklar gibi döküldü dudaklarımdan.

"Yaşıyor mu?" dedim ve kendi kendimi yanıtladım anında. "Yaşıyor!"

"Yaşıyor tabii," dedi Oya abla. "Biz daha ölmedik! Yaşayacak tabii!"

Sonra titreyen adımlarla Deha ve Demir'in peşinden ilerledim Devrim'in başına doğru. Biri bir elini tutmuş, diğeri diğer elini

tutmuş, soru yağmuruna tutuyorlardı abilerini. Neden yaptın, nasıl yaptın, niye söylemedin, onlarca soru... Devrim'in gözleriyse onların değil, başka birinin üzerindeydi, benim... Söylemek istediği bir şey olduğu her halinden belliydi. Ona dolu gözlerle minnet dolu bir bakış attığımda bana belli belirsiz gülümser gibi oldu ve dudakları halsizce aralandı.

"Sana," dedi. "Yapabileceklerimin sınırının henüz gelmediğimi söylemiştim."

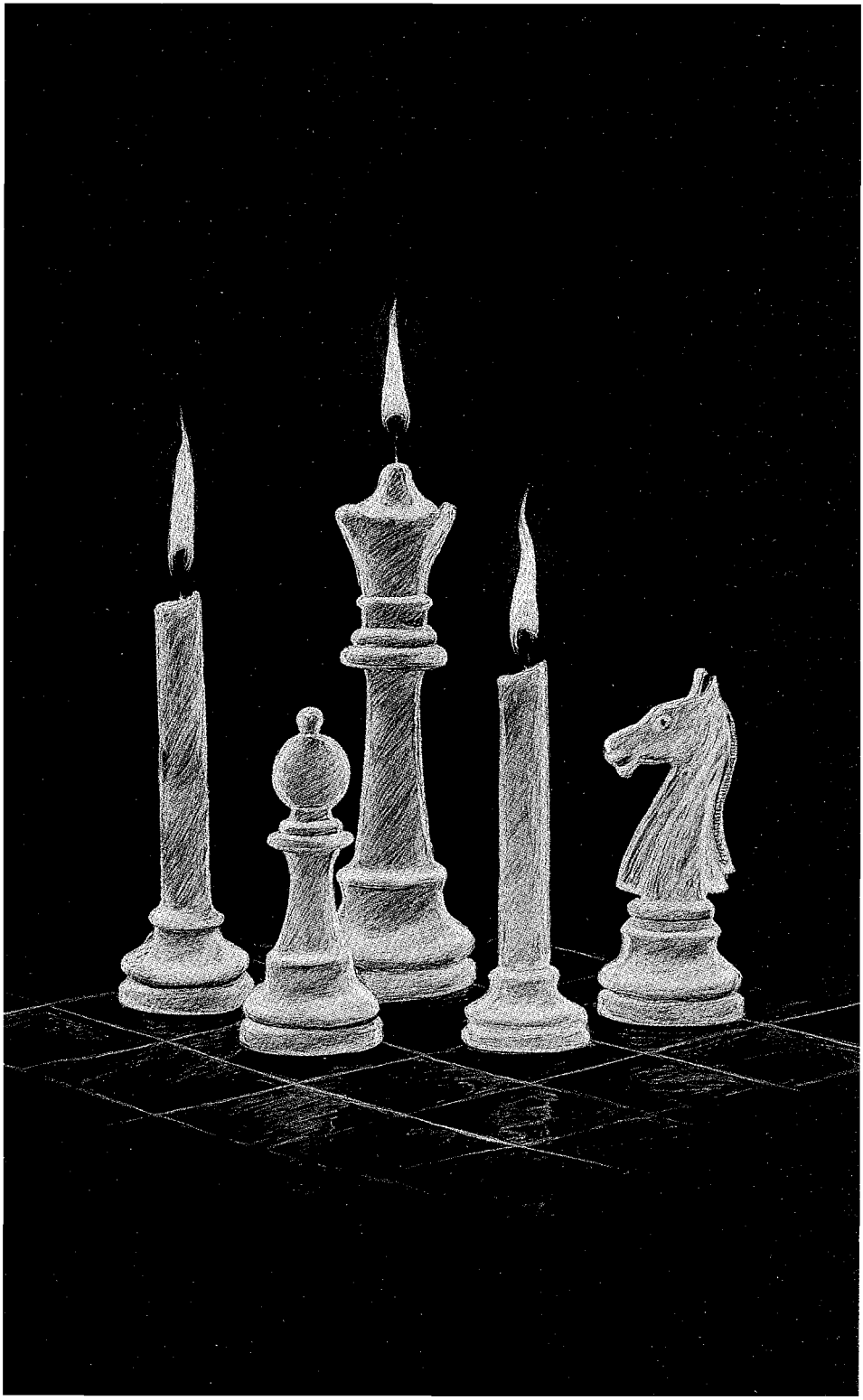
Hüzünle gülümsedim ona.

Adı misafirlik olan bir tutsaklığın içindeydim aylardır, ne zaman özgür kaldığımı sansam sahte bir özgürlüğün içinde bulmuştum kendimi. Uçurduğum uçurtma bile sahteydi benim, özgürlüğüm nasıl gerçek olabilirdi ki? Ama Devrim bana gerçek bir özgürlük sahnesi sunmak istemişti. Artık ortada korkup saklanmam gereken bir sır yoktu, Dimitri Vetrov'un işlediği suçu bilen tek kişi ben değildim artık.

Bunu niye yapmıştı, ben Devrim'in neden bu kadar umurundaydım, bana karşı hissettiği vicdani sorumluluk nereden geliyordu, bilmiyordum ama her şeyi göze almıştı bana özgürlüğümü geri verebilmek için ve ben bunu asla unutmayacaktım.

Beni evine almıştı, hayatına almıştı, benim için kurşun yemişti Devrim Ali Yöner, dünyayı benim için karşısına almıştı. Onu yanımda istememe sebebim de buydu oysa, dünyayı karşısına almasını istemiyordum, benim yüzümden zarar görmesini istemiyordum ama artık bazı şeyler için çok geçti. Biz artık onunla aynı safta, yan yanaydık.

Düşman onun veya benim değildi artık, düşman bizim düşmanımızdı.

24. BÖLÜM

En Güzel Tutsaklık

Dışarıda başlayan yağmurun sesi deponun her bir yanını sararken yine de içimdeki gürültüyü azaltmaya yetmiyordu. Devrim bu kocaman deponun içine saklanmış konteynır odanın içinde, bir hastane yatağında uzanırken biz endişeli gözlerle etrafındaydık. Gözlerimiz saatlerdir yaşadığımız endişeyi hâlâ taşıyordu ama en azından onun yaşadığını öğrenmek hepimizi rahatlatmıştı.

"Çelik yeleği vardı..." diye söze girdi Oya abla Devrim'in vücuduna bağlı monitörden genel durumunu kontrol ederken.

Devrim'in gözleri kapalıydı, son enerjisini bizi karşılamaya harcamış ve yorgun düşmüştü.

"Kurşun çelik yeleği sıyırmış ve boynuna gelmiş ama boynunu da sıyırıp geçmiş. Tam buradan, dövmesinin üzerinden sıyırmış boynunu."

Oya ablanın kurduğu cümle içimi öyle çok acıttı ki gözlerim Devrim'in sarılı boynuna döndüğünde vücudumun anlık bir üşümeyle irkildiğini fark ettim. Tir tir titriyordu vücudum, buz gibiydi ellerim.

"İyi olacak ama değil mi?" dedi Deha hüzünle. "Yani az önce uyanıktı abim, şimdi niye uyudu ki birden? Çok mu kan kaybetti?"

Oya abla elini Deha'nın omzuna götürdü.

"İyi olacak ablacığım," dedi. "Söz veriyorum sana. İnan ben de sizinle nasıl konuştuğuna şaştım kaldım, boğazının halini görseydiniz bir ay konuşamaz derdiniz. Ama Devrim Ali'nin ne kadar güçlü olduğunu, neler atlattığını unuttuğumu anladım sonra. Bunu da atlatacak. Merak etmeyin."

Hüzünle başımı sallarken yanaklarıma süzülen gözyaşlarım öyle çok hızlandı ki kimseyi daha çok üzmemek için bir anlığına arkamı döndüm onlara.

"Gel," dedi Ömer yanıma bir sandalye çekerek. "Otur."

Başımı sallamakla yetinebildim sadece. Sandalyeye oturdum ve Devrim'in kapalı gözlerine çevirdim gözlerimi. Ömer birer sandalye daha çekip Demir ve Deha'yı da oturturken Oya abla Devrim'in ateşini ölçüyordu.

"Kaç?" diye fısıldadım hüzünle.

"Otuz dokuz," dedi. "Geldiğinde kırka dayanmıştı ama. Giderek düşüyor."

"Yine de çok fazla değil mi?" diye sordu Demir endişeyle.

"Antibiyotik vermeye başladım, o düşürecektir..." Oya abla açıklarken gözlerim hâlâ Devrim'in yüzündeydi.

İçten içe kendimi suçluyordum. O gece o sanayi sitesinde nöbetçi eczane arayışımı suçluyordum, o gece yaşananlara tanık oluşumu, Devrim'in beni misafir etmek zorunda kalışını... Her şey için kendimi suçluyordum. Devrim'in bunu beni özgürleştirmek için, beni Dimitri'nin hedefi olmaktan çıkarmak için yaptığını biliyordum ve bu benim ruhumu paramparça ediyordu.

Ömer'in omuzlarıma bıraktığı ceketi fark ettiğimde ne kadar titrediğimi anladım.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım ona. "Üşümekten değil aslında..."

"Biliyorum," dedi Ömer. "Ama ısınmak iyi gelir."

"Ben de size birer çay yapayım," diye söze girdi Oya abla. "Ömer, deponun bir yerlerinde su ısıtıcısı vardır herhalde, değil mi?"

Ömer başını sallayarak içinde bulunduğumuz odanın kapısına yöneldi. Oya abla da peşinden gittiğinde Deha, Demir ve ben yan yana üç sandalyede oturmuş, Devrim'e doğru eğilmiş, onu izliyorduk hüzünle.

"İyileşmeyecek olsa..." diye konuşmaya başladı Deha tereddütle. "Bunu hissederdik, değil mi? Kardeşiz sonuçta."

Ona gözyaşları içinde gülümsedim ve başımı salladım.

"Hissederdiniz," diye fısıldadım.

Deha hüzünle başını sallarken gözlerinden birer damla yaş akınca elimi uzatıp omzuna koydum, sonra dayanamayıp başımı eğdim ve omzuna yasladım.

"Çocukluğumuz boyunca..." diye söze girdi Demir. "Üçümüz hangi tehlikeye girersek girelim hep bize bir şey olurdu, Devrim abime hiçbir şey olmazdı. Keşke yine... Keşke yine bize olsaydı bunlar da ona olmasaydı."

Demir konuştuktan sonra eğilip başını Deha'nın diğer omzuna yasladığında orada sanki üç kardeşmişiz oturuyorduk.

"Ve ben ilk defa," diye devam etti Demir. "İlk defa ona gerçekten bir şey olduğundan korktum. Onu kaybediyoruz sandım. Bitti dedim kendi kendime, buraya kadarmış."

Oya abla ve Ömer ellerindeki çay dolu karton bardaklarla içeri girdiklerinde gözyaşlarımı silip başımı Deha'nın omzundan kaldırdım. Ömer ellerimize birer bardak çay tutuşturdu ve kendisine de bir sandalye çekip karşımıza oturdu.

Oya ablaysa öyle iyi bir doktordu ki on dakikalığına ayrıldığı odaya döner dönmez ilk yaptığı şey yine Devrim'in ateşini ölçmek ve monitörünü kontrol etmek olmuştu.

"Kaç?" diye sordum endişeyle.

"38.8."

"Düşüyor..." diye fısıldadım.

"Size söylemiştim," dedi Oya abla. "Biz daha ölmedik. Düşecek tabii!"

Çayın karton bardağı ellerimi ısıtıyordu ama içimi ısıtmıyordu. İçim, Devrim'in ateşiyle aynı ritimde yanıyordu sanki. O ne kadar yanıyorsa ben de o kadar yanıyordum. Gözlerim hep onda, hep o kapalı gözkapaklarındaydı. Sanki biraz daha uzun baksam uyanacakmış gibi... sanki elinden tutmamı bekliyormuş gibi...

Saatler de birbirine girmişti artık ve bu sandalyede kaçıncı saatime giriyordum, bilmiyordum. Devrim gözünü bir daha hiç açmadı ama bizim gözlerimiz hep onun üzerindeydi. Arada Oya ablayı molaya gönderiyor, ateşine ve değerlerine ben bakıyordum. Ateşine her baktığımda parmaklarımı saçlarına götürüyor, dağılmış saçlarını ellerimle düzeltiyordum.

Ona karşı içimde öyle güçlü bir duygu karmaşası vardı ki ruhum onun ellerine teslim etmek istiyordu kendini.

Onun uğruna acı çekiyordum ve beni yine kalkıp o teselli etsin istiyordum.

Devrim Ali'nin hayatıma girişi... gerçek bir devrimdi. Ve ben bunu yeni fark ediyordum. Onun misafiri olmak yaşadığım en güzel tutsaklıktı.

Ömer elinde birkaç pizza kutusuyla içeri girdiğinde ne zaman gitmişti, ne zaman gelmişti, bunların bile farkında değildim. Aç olduğumu biliyordum ama mideme tek bir lokma sokacak takatım yoktu.

"Devrim abim bu halde yatarken başında pizza yiyecek değiliz herhalde," dedi Deha. "Bitince de patlamış mısır yeriz onu izlerken artık."

"Yemek zorundasınız," dedi Ömer. "Ona yardımcı olabilmek için ayakta kalabilmeliyiz, sabahtan beri açsınız."

"Ömer doğru söylüyor." Oya abla önümüze bir sehpa çekerken konuşmaya başladı. "Hepimizin ayakta kalabilmesi için beslenmesi lazım. Halinize baksanıza, bembeyazsınız."

Ömer kutuları açıp pizzaları önümüze koyarken kutulardan yayılan sıcak pizza kokusu bile içimize işlemiyordu. Burnuma geliyor

ama mideme inmiyordu hiçbir şey. Yine de sırf ayakta kalabilmek için bir dilim pizza aldım elime.

Devrim'in ateşinin biraz daha düştüğünü görünce ellerim biraz olsun sakinleşmişti ama o yatakta hareketsiz yatarken ben nefes almamın bile lüks olduğunu hissediyordum.

Elimdeki dilimden bir lokma almaya çalışırken gözüm yine ona kaydı; boynundaki bandaja, kirpiklerinin uçlarında donmuş gibi duran o yorgunluğa, dudaklarının arasındaki güçsüz nefes alış verişine. O an hiçbir şey yiyemeyeceğimi anladım ve elime aldığım dilimi kutuya geri bıraktım.

"Ye," dedi Deha. "Az önce söylendim ama haklılar. Bir de bizimle uğraşmasınlar." Boş gözlerle yere bakan Demir'e döndü ve ekledi. "Yiyin dedim size."

Demir ve ben senkronize bir şekilde birer dilim pizza alıp kendimizi yemeye zorlarken gözlerimden bir anda kontrolsüzce akmaya başlayan yaşlarla nasıl görünüyordum kimbilir. Ağlayarak pizza yiyordum.

Kimse iyi değildi aslında. Ne Deha ne Demir ne de bizi ayakta tutmaya çalışan Ömer ile Oya abla. Herkes birbirini ayakta tutmaya çalışıyordu esasen; biz onları, onlar bizi.

"Bu geceyi atlatacağız," dedi Oya abla yumuşak bir sesle. "Hep beraber."

Hepimiz başımızı salladık. İnanmak istediğimiz tek şey buydu şu an. Pizzalardan üç-dört lokma yesek de bir şeyler yer yemez enerjimiz yerine gelmişti. Oya abla yemek yemeye devam ederken ayaklanıp Devrim'in başına geçtim.

Titreyen elim bilinçsizce ona doğru uzandı ve parmaklarım tereddütle koluna dokundu. Parmaklarım koluna değdiği an gözleri açıldı! Tam mucizevi bir uyanışa tanık olmuş gibi ağzımı aralıyordum ki gözleri yeniden kapandı.

"Devrim..." diye fısıldadım heyecanlı bir çaresizlik içinde. Ne kıpırdadı ne de gözlerini açtı.

"Bir şey mi oldu?" dediğini duydum arkamdan gelen Ömer'in.

"Bir an... gözlerini açtı ama hemen kapattı. Bilinçli yaptığı bir şey değil sanırım, hâlâ uykuda."

"Ara ara bunları yaşaması normal," diye açıkladı Oya abla oturduğu yerden. "Değerleri stabil, kötüye giden bir şey yok. Ara ara uyanıp tekrar uyuduğu anlar bile olabilir, uyanmadan gözlerini açtığı anlar da. Ha, Eliz... yemeğim bitiyor şimdi, bekle de boynuna birlikte pansuman yapalım. Olur mu?"

Başımı salladım.

"Olur," dedim. "Olur tabii ki."

O sırada Deha'nın ayaklanıp yanıma geldiğini gördüm. Tüm acısına rağmen muziplik yapmaya çalışarak kolunu koluma çarptırdı.

"Video açayım mı?" diye sordu.

"Ne videosu?" dedim yorgun bir alıklıkla.

"Pansuman nasıl yapılır videosu."

Deha bu halde bile beni güldürmeyi başarırken ikimizin gözlerindeki yorgunluk aynıydı.

"Geldim!" diyerek aramıza dahil oldu Oya abla. "Deha sen geç bakayım, otur sandalyene."

Oya abla Deha'yı çocuk azarlar gibi sandalyesine gönderir göndermez malzemelerini çıkarmak için çantasına eğildi. Devrim'in nefes alışını dinlerken bir insanın nefesinin bile nasıl bir teselliye dönüşebileceğini o an çok daha iyi anlıyordum.

"Hazır mısın?" dedi Oya abla, bana bir çift eldiven uzatırken.

"Hazırım," dedim ama aslında hiç hazır değildim. Yine de çenemi sıkıp kendimi toparladım.

Bu anın benzerini, belki de daha zorunu yaşamıştım daha önce ama bu farklıydı. Burada işimi zorlaştıran duygular vardı, bana çelme takan hislerim vardı. Oya ablanın bana uzattığı steril gazlı bezlere baktım önce. Titriyordum. Yorgunluktan, açlıktan değil...

korkudan. Onu incitmekten korkuyordum, ona bir acı daha yaşatmaktan.

"Bak," dedi Oya abla yumuşak bir tonla. "Sadece ben yönlendireceğim. Sen de benim söylediğim kadar dokunacaksın. Canını yakmayacağız, merak etme."

Başımı salladım ve yaklaştım.

Oya abla bandajı çözmeye başladığında Devrim'in boynundaki yaranın kenarında kalan morlukları gördüm. Çelik yeleğin sıyırdığı yer... Ölümün nefesini en yakından hissettiği yerdi burası.

Oya abla yaranın üzerindeki bandajı kaldırdığında bir anlığına kimseye belli etmemeye çalışarak dehşet içinde irkildim. Yarası öyle derin, öyle kötü görünüyordu ki boynundaki dövmeden eser kalmamıştı; orada artık o dövmeden daha kalıcı, daha daimi bir iz olacaktı.

"Derin bir nefes al Eliz," dedi Oya abla. "Sen iyi olacaksın ki o da iyi olsun."

Derin bir nefes aldım ve yavaşça üfledim.

"Şimdi..." dedi Oya abla. "Gazlı bezi tut ve nazikçe sil. Sadece yüzeyi. Canını acıtmayacaksın."

Elimi uzattım, yarasına detaylıca bakmamaya çalışarak gazlı bezi oraya yavaşça değdirdim ve o an içimde kabuk bağlamış bir yerin yeniden çatladığını hissettim.

Deha karşıdan bizi izliyordu, gözleri kıpkırmızıydı ama dudaklarında hafif bir tebessüm vardı. "Bak," dedi fısıltıyla. "Abim seni böyle görse gevezelik yapıp ortamı sabote etmeye çalışırdı kesin. Misafirime yine mi iş yaptırıyorsunuz diyerek azarlardı hepimizi."

İster istemez gülümsediğim an bir damla gözyaşı süzüldü yanağıma doğru.

Oya abla bandajı yenisiyle sararken mırıldandı.

"Deha'yı hastanın yakını diye uzaklaştırdım ama seni de aynı kontenjandan uzaklaştırmalıyım sanırım artık."

Sözleri beni öyle hazırlıksız yakaladı ki başımı anında eğdim. Ne cevap vereceğimi bilemedim. İçimde bir şey kıpırdadı, hem acı hem heyecan karışımı bir şey... tarif edemediğim bir şey.

"Yanlış bir şey mi yaptım?" diye sordum endişeyle.

"Hayır yavrum hayır da daha önce tek başına kurşun çıkardın bu adamın içinden, şimdi pansuman yaparken elin titriyor. Belli ki bazı şartlar değişmiş, yanılıyor muyum?"

Oya ablanın yüzü imalı bir bakışla gülümsüyordu.

"Sonuçta giderek daha iyi tanıyoruz birbirimizi... Hepimiz yani. Hep birlikte."

"Aynen," dediğini duydum Deha'nın arkadan. "Hepimiz. Hep birlikte."

Derin bir iç çekip Devrim'e döndüm. Oya abla pansumanını bitirmiş, malzemelerini toparlarken ben Devrim'in üzerindeki örtüyü düzeltip göğsüne kadar çektim.

"Şimdi müsaadenizle," dedi Oya abla. "Buranın ışıklarını kapatalım da rahat rahat dinlensin. Bana sorarsanız sandalye tepesinde de olsa siz de uyuklamaya çalışın biraz. Hatta Ömer sen de!"

"Ben kapıda bekleyeceğim abla, güvenlik için," dedi Ömer. "Ama sen de uyu, en çok sana ihtiyacımız var."

"Abi ben de bekleyebilirim," diye söze girdi Demir. "Bugün en çok sen yoruldun. Geç sen biraz dinlen."

"Olmaz öyle, siz uyuyun çocuklar. Dayanamayacak gibi olursam gelip uyandırırım seni, yer değiştiririz."

"Ömer dur," diye seslendim kapıya yönelen Ömer'e doğru. "Bari ceketini al. Dışarıda hâlâ yağmur yağıyor."

"Arabamdan montumu alacağım," dedi Ömer. "Merak etmeyin beni. Hadi uyuyup dinlenin siz."

Işıklar Oya abla tarafından teker teker kapatıldığında oda loş bir maviye büründü. Devrim'in monitöründen gelen ritmik bip sesleri, dışarıdaki yağmurun metal çatıda bıraktığı pıtırtılarla

birleşince neredeyse bir ninni etkisi yaratıyordu. O kadar yorgunduk ki sesler bizim bitkinliğimizle birleşince uyumaktan başka çaremiz kalmamış gibiydi.

Herkes sandalyesine çekilmiş bir şekilde uyuklamaya çalışıyordu. Deha abisinin ayakucunda, Demir başucunun sol tarafındaydı. Bense sağ taraftaki sandalyede, Ömer'in omzuma bıraktığı ceketle beraber oturuyordum. Oya ablaysa başını monitöre yaslamış, en ufak bir ses olduğunda hemen uyanacağı şekilde ayarlamıştı kendisini.

Omuzlarımdaki ceket ve etrafımdaki insanlar bana sanki, "*Buradasın. Güvendesin,*" diyordu. Her şey çok gerçekti, her şey çok yaralayıcı ve bir o kadar da iyileştiriciydi.

Sandalyeye iyice yaslandım. Gözkapaklarım ağırlaşırken gördüğüm son şey Devrim'in yüzüydü. Bedeninin her yanında savaş olduğunu belli eden kızarmış yanakları, kapalı gözlerinin çevresindeki morluklar, boynundaki bandaj.

Elimi uzatıp ona dokunmaya cesaret edemeden sadece izledim onu. Saatlerdir yaptığım gibi, gözlerimi üzerinden hiç ayırmadan karanlığın müsaade ettiği kadarıyla izledim yüzünü.

Bir süre sonra başımın yana düştüğünü ve nefesimin yavaşladığını fark ettiğimde artık uyumak üzere olduğumu anladım. Üzerimdeki ceket önce omzumdan, sonra dirseğimin oradan süzülüp yere doğru sessizce kayarken toprağa düşen bir yaprak kadar hafif bir ses çıkardı ama kimseyi uyandırmayacak kadar da sessizdi.

Ceketin üzerimden kayıp gittiğinin farkındaydım ama öyle çok uykuluydum ki gözlerimi açamadım. Ne tam olarak uykuya dalmıştım ne de tam olarak uyanıktım. Bedenim yorgunluğun esaretindeydi.

Tam o sırada, kapı hafifçe aralandı. Gözlerimi aralayıp gelenin kim olduğuna baktığımda Ömer'in Devrim'in monitörünü ve ateşini kontrol ettiğini gördüm. Bense o an hâlâ uykuyla uyanıklık arasındaki o dar çizgide süzülüyordum.

İşte o anda...

Kısık, çatlak ama tanıdık bir ses o loş odanın içini doldurdu.

"Ömer..."

Ben duyup duymadığımdan emin olamayacak kadar yarı uyanıktım ama o ses... O ses benim kalbimi yerinden oynatacak kadar güçlüydü.

"Ömer... üzerini ört onun." Ben nefesimi tutmuş öylece beklerken Devrim'in sesi titrek ve kısık şekilde devam etti. "Üşümesin..."

Yerdeki ceketin alınıp üzerime örtüldüğünü hissettim. Uyanamadım, uyanmak istemedim belki de... ama Devrim'in sesi, yarı baygın zihnimin en derinine kazındı o gece.

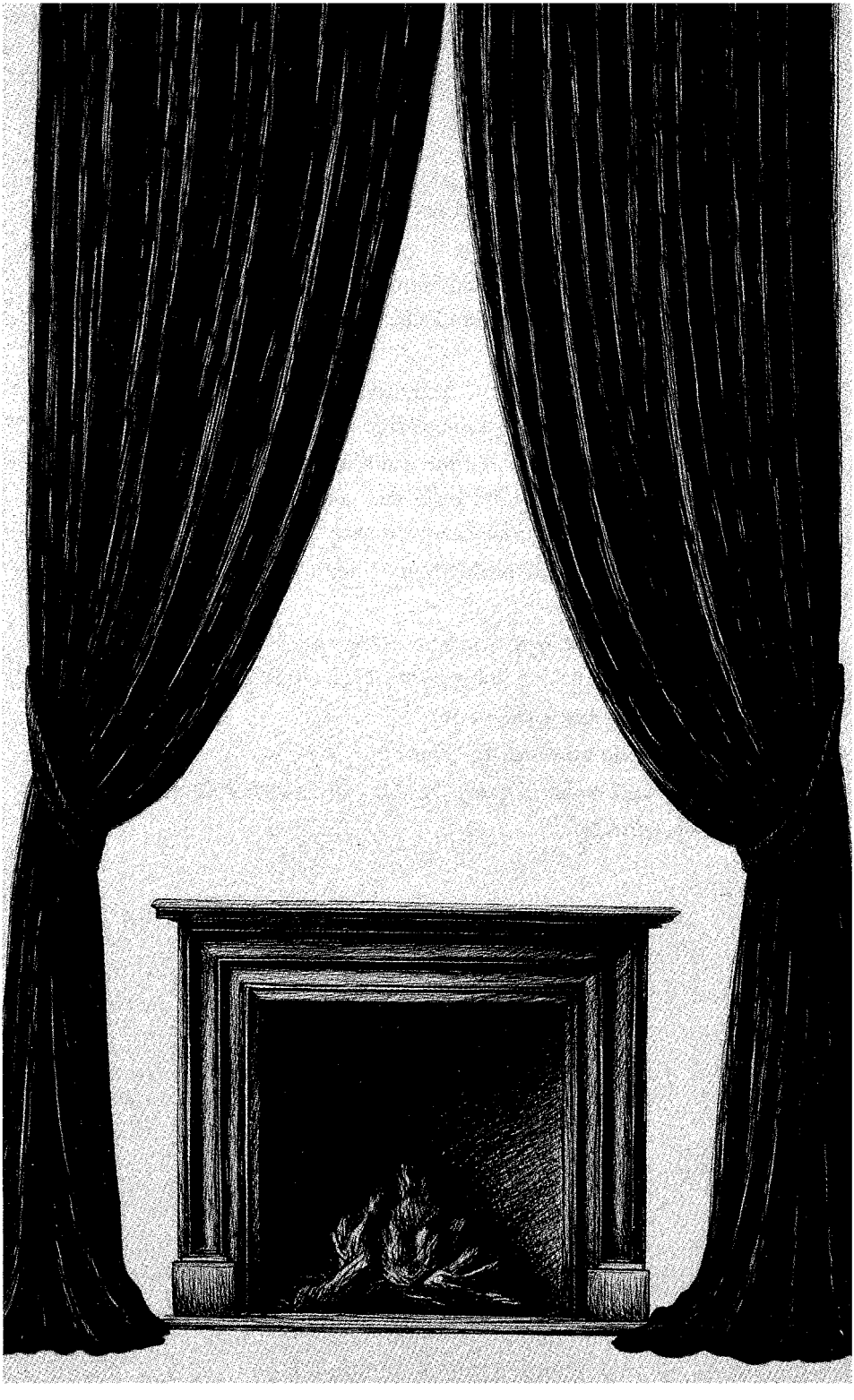
"Örttüm abi," dediğini duydum Ömer'in fısıltıyla. "Daha iyi misin?"

Oysa Devrim de tam olarak uyanmış gibi değildi, sanki o da benim gibi uyku ve uyanıklık arasında bir bulanıklığın içindeydi.

"Ömer göz... göz kulak ol ona..."

Sonrası derin bir sessizlikti yine.

"Sana da göz kulak oluyoruz be abi..." diye fısıldadı Ömer. "Sen yeter ki kendine gel."

25. BÖLÜM

Vetrov

Karanlığın içinden geçiyordum. Ayak seslerim bana ait değildi sanki ve kendi bedenimi taşıyan ben değilmişim gibi, nefesim göğsümde sıkışmış bir ağırlık olarak yükseliyor, her adımda daha da hızlanıyordu. Hangi yönde koştuğumu bilmiyordum ama arkamda yaklaşan bir şeyin varlığını iliklerime kadar hissedecek kadar açıktı içgüdülerim. Rüzgâr soğuktu, gece kara bir örtü gibi etrafımı kaplamıştı ve ben sadece koşuyor, beni kovalayan bir bilinmezden kaçıyordum. Toprağın üzerindeki nem ayaklarımın altından kayarken beni durdurmaya çalışan karanlık bir el gibi yapışıyordu ayak bileklerime. Toprak beni içine çekmeye çalıştıkça ben daha da hızlı koşuyor, koştukça sisin içine giriyordum.

O an o sisin arasından bir siluet doğdu, Yöner malikânesi. Devrim'in beni haftalarca misafir ettiği, her şeyin başladığı evdi burası. Ne kadar uzaktaydı, bilmiyordum ama oraya ulaştığımda güvende olacağımı hissediyordum. O evi... o koridorları... o odaları öyle iyi hatırlıyordum ki evin bana hissettiği her şey hâlâ damarlarımda geziniyordu. Kendimi toparlayıp o yöne doğru koştum, nefesim kesiliyor, ciğerlerim yanıyordu. Arkamdan gelen ayak sesleriyse giderek daha da hızlanıyordu, birinin bana yetişmek üzere olduğunu duyabiliyordum ama yüzünü göremiyordum. Kim olduğunu bilmediğim birinden kaçmak korkunun en büyüğüydü.

Malikânenin kapısına ulaştığımda ellerim titriyordu. Kapı gıcırdayarak açıldı. İçeri atıldığım anda loş bir ışık karşıladı beni, ışık tanıdıktı ama karanlığı parçalayacak kadar güçlü değildi.

"Devrim!" diye bağırdım çaresizce, sesim yankılanarak boş koridorlara çarptı. Cevap yoktu. Yalnızca ayak seslerimin beni takip eden karanlıkla birlikte çoğalan yankısı vardı kulaklarımda.

Koridor boyunca koşarken her şey ben adım attıkça bulanıklaşıyordu; duvarlar daralıyor, zemin ayaklarımın altında eriyip gidiyordu sanki.

"Devrim!" diye bir kez daha bağırdım, bu kez sesim titrek, acıyla karışık bir fısıltıdan ibaretti. İçimdeki panik yükseliyor, beni olduğum yerden koparıp başka bir yere sürüklüyordu. Sanki evi değil de kendi zihnimi dolaşıyordum; her kapı, her gölge, her adım bana hem geçmişimi hem de korkularımı hatırlatıyordu.

Sonunda o odanın kapısını gördüğümde bir anlığına kurtulmuşum gibi hissettim. O odanın kapısı... bir zamanlar kaldığım, kendimi en çok kaybolmuş hissettiğim ama aynı zamanda en çok "yaşıyor" hissettiğim odanın kapısıydı bu. Kapının önünde heyecanla durdum. Çok vaktim olmadığını biliyordum, parmak uçlarım kapı koluna uzandığında, "Devrim..." diye fısıldadım bu kez. Bu fısıltı sanki dudaklarımdan değil, kalbimin içinden çıkmıştı.

Kapı koluna dokunacağım anda arkamdaki karanlık bir anda büyük bir ışık huzmesiyle bölündü. Işıktan ziyade alev gibi, ateş gibi bir aydınlık sardı etrafımı. Göğsümün sağ tarafından bir acı geçti önce, sonra tüm bedenime yayılan sıcak bir yanma. Ayaklarımın altındaki zeminin kaydığını hissedebiliyordum. Kapı kolu parmaklarımdan uzaklaşırken dünya yavaş yavaş dönmeyi bıraktı.

Dizlerimin üzerine çökerken harcadığım son nefesi Devrim'in adını söylemek için kullandığımı hissettim.

Yere düşmeden önce son gördüğüm şeyse... kapının aralığından süzülen ışığın, karanlığın içine doğru çekilir gibi kaybolmasıydı.

Uykumun içindeki o alev alev karanlıktaki yer, sanki bir parmak ucu kadar hafif bir dokunuşla yerinden sarsıldı. Uyku ve

uyanıklık arasında gidip geldiğim sırada sıcak bir nefes tenime değdi ve beni o sarsıntıdan çekip aldı. Göğsümün üstünde, tam kalbimin hizasında bir ağırlık hissettim o an ama bu ağırlık fiziki bir ağırlık değildi, bu bir gölgeydi.

Gözkapaklarım istemsizce titredi. Kıpırdandığım anda üzerime eğilen gölge hareket eder gibi oldu ama bana daha fazla yaklaşmadı, zaten yakınımdaydı.

Gözlerimi araladığımda gördüm ki bu bir gölge değildi, bu oydu.

Devrim'in yüzü loş ışığın içinde ve benden sadece birkaç santim uzaktaydı. Bunun rüya mı yoksa gerçek mi olduğunu ayırt edememiştim hâlâ. Boynundaki bandaj ben uyurken değişmişti, altında bir eşofman vardı ama üstü çıplaktı. Bir eliyle sandalyeme tutunuyor, bir eliyle üzerimden düşen ceketi üzerime örtüyordu.

"Devrim!" dedim irkilerek. "Sen... Sen... ayaktasın!"

Sesi neredeyse hiç duyulmayacak kadar kısıktı. "Sakin ol," dedi şefkatle. "Üşüme..."

Konuşmaya çalışırken yüzündeki yorgunluk, gözlerindeki bulanıklık, nefesinin kesikliği... hepsi bir aradaydı. Ama yine de bana bakıyordu. Sanki bu ufacık çabası bile bir savaşmış gibi ama bu savaşı da benim için veriyormuş gibi.

Elim refleksle onun bileğine gitti.

"Hadi gel," dedim. "Yatırayım seni. Sen nasıl kalktın? Ne zaman uyandın?"

Ben tam ayağa kalkıp onu yatağına yatırmak için harekete geçecektim ki yüzüm yüzüne çok fazla yaklaştı. Ne ben kalkabildim ne de o bıraktı beni. Yüzü yüzüme o kadar yakındı ki o an nefesim boğazımda düğümlendi.

"Herkes," dedim fısıltıyla. "Herkes nerede?"

"Onları dışarı yolladım, hava almaya," dedi Devrim. "Sen iyi misin? Kıpkırmızı oldun."

"Asıl sen iyi misin Devrim, sen vuruldun!"

Devrim sessiz bir halsizlik içinde gülümsediği sırada onu nazikçe kendimden uzaklaştırıp ayağa kalktım ve kolunu tuttum.

"Kardeşlerin üzerimi örtmek için yatağından kalktığını görseler sana ne kadar kızarlar biliyorsun, değil mi?" diye söylenerek yatağa çektim onu.

"Sen kızmadın mı?" diye sordu Devrim dikkatlice yatağa uzanırken.

"Beni kızdırmak için mi kalktın? Hem sorularıma da cevap vermedin Devrim, ne zaman uyandın sen, neden bana haber vermediniz?"

Ben Devrim'in üzerini örtüp ateşini ölçmeye çalışırken o sorularımı yanıtlıyordu.

"Ben kendime geleli iki saat oluyor. Seni uyandırmamalarını söyledim, ben de uyandırmayacaktım ama üzerindeki ceket yere düşünce..."

"Ne demek uyandırmayacaktın ya? Senin için endişeden ölüyorum dünden beri!"

O sırada ateşinin otuz yediye indiğini görünce o kadar rahatladım ki neredeyse ona sarılacaktım. Devrim ise zaten dün yaşananlar hiç yaşanmamış gibi bakıyordu gözlerime. Sanki endişemden zevk alıyordu.

"Ölmediğimi biliyordun ama," dedi duygusuz bir sesle.

"Her ölmeyen yaşamaya devam etmiyor," dedim. "İyi olduğunu görmek için bekliyoruz dünden beri."

"Ve artık gördün," dedi Devrim. "İyiyim."

Ona hüzünle gülümsedim. Gözlerinin bana böyle bakmasını, sesini duymayı o kadar çok özlemiştim ki hiç susmasın, hiç uyumasın istiyordum.

Arkamızdan gelen gürültülerden anladığım kadarıyla Oya ablalar buraya doğru geliyordu. Kapı açılıp da içeri girdiklerinde ilk tepki veren Deha oldu.

"Sen hesap sormadan ben söyleyeyim, abim seni uyandırmamıza izin vermedi. Yoksa o uyandığında koşa koşa seni de uyandıracaktım ben."

Ona anlayışla güldüm. Demir ve Oya abla da Deha ile birlikte yanımıza gelip Devrim'in durumuna baktıkları sırada Ömer her zamanki gibi bize yiyecek bir şeyler taşıyordu.

"Hâlâ iyiyiz değil mi?" diye sordu Oya abla. "Ağrımız sızımız yok?"

"İyiyim," dedi Devrim halsiz bir sesle.

"Biz daha kötü görünüyoruz, yemin ederim abi," dedi Demir dağılmış saçlarını parmaklarıyla karıştırarak. "Sendeki nasıl bir gense artık!"

Ömer içeriye karton bardaklarla çay taşırken bir yandan da bilgi veriyordu. "Kapıya bizim bütün adamları yığdım, endişelenmeyin. Artık biraz olsun huzur içinde bir şeyler yiyebiliriz sanırım."

"Ömer," dedi Devrim kısık bir sesle. "Babam?" Cümlesini tamamlayamadan sustu.

"Uyandığını eve haber verdim abi," dedi Ömer. "Edmon Bey'in durumu aynı, kimsede ters giden bir şey yok, endişelenme."

"Dayım da yanlarında," diye ekledi Demir. "İyiler."

Herkes kahvaltı için Ömer'in taşıdığı masaya geçtiğinde ben Devrim'in yanında, yatağının ayakucunda oturur halde kalmıştım. Ne bir şey yiyecek kadar halim vardı ne de aklımı masadaki yiyeceklere çevirecek kadar alabiliyordum Devrim'den.

"Git hadi," diye fısıldadığını duydum Devrim'in. "Bir şeyler yemek zorundasın."

"Aç değilim," dedim. "Gerçekten."

Devrim, Ömer'e döndü. "Ömer..."

Ömer başını sallayarak ayaklandı ve masadan birkaç parça yiyeceği tabaklardan birine doldurmaya başladı.

"Gerçekten gerek yok, yiyebilecek olsam gelirdim," desem de Ömer çoktan birkaç parça kahvaltılıkla doldurduğu tabağı elime tutuşturmuştu.

"Eliz," dedi Deha masadan. "Dün biz abimin başında ağlarken sen pizzaları götürüyordun ama."

"Deha saçmalama!"

Deha bana gülerek göz kırptığı sırada Devrim'in yüzünde bile ufak bir tebessüm oluştuğunu gördüm.

Elimde tabakla öylece otururken masadaki Oya ablaya döndüm. "Peki o ne zaman... O ne zaman yiyebilecek?"

"Ben onu serumla yeterince besliyorum, merak etmeyin siz," dedi.

Başımı tekrar Devrim'e çevirdiğimde gözlerinin kapandığını gördüm. Hiçbir şey söylemeden sessizce uyuyakalmıştı yine, sessizce ve bir anda. Devrim'in kapalı gözlerini izlerken içimde kelimelerle tarif etmesi zor olan tuhaf bir karışım dolaşıyordu. Bir yanım ona baktığım her saniye biraz daha sakinleşiyor, diğer yanımsa "ya tekrar uyanmazsa" ihtimalinin ağırlığı altında eziliyordu.

Masada diğerleri konuşuyor, arada hafifçe gülüşüyorlardı ama o sesler sanki çok uzaktan geliyormuş gibi dağılıyor, bana ulaşana kadar anlamını yitiriyordu.

Oya ablanın, "36.9... Bayağı düştü, vücudu hızlı toparlıyor kendini. Gen falan değil bu, inatçı bu çocuk, inadından yaşıyor," diye mırıldandığını duyduğumda başımı istemsizce kaldırdım. Cümleleri içime su serpmişti fakat kalbimdeki kaygı hâlâ oradaydı. Devrim uyuyor olsa bile ben onu izlemeyi bırakamıyordum; gözlerim yüzünde, yalnızca nefes alış verişlerini dinliyordum.

Ara ara her şeyi sorguladığım anlar oluyordu, bu da o anlardan biriydi. Bu denli güçlü bir adam, her şeyi olan bir adam beni kurtarmak için aylardır neden bu kadar çabalıyordu? Yalnızca inatçı olduğu için mi? Kendisini hayatta tutan bu inattı, içinde yanan intikam ateşiydi, biliyordum ama beni hayatta tutma çabası neden bu kadar güçlüydü peki? Neden?

Herkes Devrim'in iyi olduğuna emin olmuş, kahvaltılarını yaparken Deha telefonundan açtığı kâinat güzellik yarışmasını izliyor ve yorumlar yapıyordu masadakilere. Ben de kucağımdaki tabaktan ufak ufak da olsa parçalar alıyor, kendimi yemek yemeye zorluyordum.

"Ben her sene izlerim bu yarışmaları..." diye söze girdi Deha. "Kendime hayali sevgili seçiyorum yarışmacılar arasından. Bir de tahmin yapıyorum güzelden iyi anladığım için tabii."

"Henüz tutturabildiği olmadı," diye ekledi Demir çayından bir yudum alırken.

"Bak ama bir şey söyleyeceğim," diye mırıldandı Deha kaşlarını çatarak. "Şu kız Eliz'e benzemiyor mu? Yarışmacılardan biri..."

Herkes merakla telefona bakarken ilk yorum Demir'den geldi.

"Deha'ya katılmak istemezdim ama hakikaten benziyor Eliz, bir bak istersen."

O an başımı kaldırmak zorunda kaldım, ekrandaki ışıl ışıl görüntülerin arasında kendimi görmem mümkün değildi ama çocukları kırmamak için hafifçe gülümsedim.

"Benim halime bir bakın önce," dedim istemsiz bir alayla. "Göz altlarım çökmüş, saçlarımın hali ortada, en son ne zaman güzel bir şey giydim, onu bile hatırlamıyorum. O yüzden şu an bu kızlara bakmasam daha iyi olur."

"Kızım saçmalama ya," dedi Deha. "Bu kızların başına senin yaşadıkların gelse ne halde olurlar acaba? Biz senin potansiyelini görebiliyoruz. İkizler böyle şeyleri iyi görür."

"Bu bilimsel mi?" Güldüm. "İkizlerin böyle şeyleri iyi gördüğü."

"Tamamen uydurma," dedi Deha gülerek.

Tam herkes masanın etrafında kendi halinde oyalanıyor, Deha yarışmadaki kızları hâlâ ciddiyetle analiz edip Ömer ve Demir'in yorumlarına laf yetiştiriyor, Oya abla Devrim'in değerlerini kontrol ediyordu ki o an bir şey oldu.

Metal bir yüzeye çarpan bir şeyin çıkardığı, belirsiz, kuru bir tıkırtı sesi geldi duvarlardan. Bir saniye boyunca herkes nefesini tuttuğu sırada ikinci bir ses daha geldi.

Ses bu kez biraz daha netti. Metal sürtünmesine benzeyen, kapının dışındaki beton zeminde ağır bir şeyin sürüklendiği hissini veren bir tınıydı bu.

Gözlerim endişeyle Ömer'e döndüğünde Ömer'in çatık kaşlarıyla ayaklandığını gördüm.

"Korkmayın," dedi. "Kapıda adamlar var ama gidip bakayım."

Ömer yavaşça elindeki çay bardağını bırakıp kapıya doğru yöneldi. Adımlarını bilinçli olarak sessiz atıyor, gövdesiyle kapının yanındaki ince gözetleme boşluğunu kapatıp dışarıyı kontrol etmeye çalışıyordu ama o anki duruşu bile bir tehdit algıladığını ele veriyordu.

"Ne oluyor?" Devrim'in kısık sesini duyduğum anda bir kez daha uyandığını anladım.

Ömer tam kapıdan çıkıyordu ki Devrim'i duyunca durdu. "Adamlara bir bakacağım," dedi Ömer. "Söyleyeyim, gürültü yapmasınlar."

Yine de endişesi gözlerinden okunuyordu. Demir ayaklandı ve Ömer'in peşinden ilerledi. "Ben de geleyim abi," dedi.

"Sen kal," dedi Ömer başıyla bizi göstererek.

Devrim, Ömer'in halinden tetiklenmiş olacak ki acısını umursamadan üzerindeki örtüyü attı ve doğrulmaya yeltendi. Elimdeki tabağı hızla masaya koyup onu yatıracaktım ki Deha benden önce koştu.

"Abi ne yapıyorsun ya!" dedi Deha ve Devrim'in gerginliğini almak için konuyu değiştirdi. "Günlük hayatında bu kadar hareketli değildin ki sen... ne oldu şimdi, ne bu bir kalkıp bir yatıyorsun!"

Ellerim belimde, nefes nefese bir telaşla bakıyordum Devrim'e. Demir de Devrim'i diğer kolundan tutmuş, yatmaya ikna etmeye çalışıyorlardı.

"Demir, Eliz'i al," dedi Devrim sert bir sesle. "Arka kapıdan çıkar, arabalardan birine bindir ve uzaklaştır onu buradan."

"Ne uzaklaşması?" dedim şaşkınlıkla. "Dışarısı sizin adamlarınızla dolu, muhtemelen onların gürültüsü zaten."

"Oya ablayı de Deha'yı da al," diye devam etti Devrim söylediklerimi umursamadan. "Onları uzaklaştır buradan Demir. Anladın mı?"

"Abi tamam, söz veriyorum bak. Söz veriyorum sana, bir tehlike varsa halledeceğiz ama sen bir dur, şu haline bak da bir otur!"

Devrim'i tekrar yatağa bastırmaya çalışan Demir bir yandan onu sakinleştirmeye çalışırken bir yandan da kendi telaşını gizleyemiyordu. Devrim'in göğsü her nefeste daha hızlı inip kalkıyordu ve bu hızın onun iyileşmeye çalışan bedenine zarar vereceğinden korkuyordum.

"Demir," dedi Devrim yeniden, daha keskin bir sesle. "Sana emir verdim."

"Abi, bir dur," dedi Demir, sesindeki yalvarma tonunu gizleyemeden. "Sen şu an ayağa bile zor kalkıyorsun. Seni bırakıp kimi nereye götüreyim ben? Hem ortada bir şey yok! Vetrov zaten tutuklandı, adamı senin açıklamandan sonra bu sabah şafak operasyonuyla yakaladılar!"

"Dediğimi yap dedim Demir!" dedi Devrim öfkeyle. "Size söz verdirtmedim mi ben? Eğer bir gün bana bir şey olursa yalnızca anne babamızı değil, Eliz'i de koruyacağınıza söz verdirtmedim mi size?"

Tam o an kapının diğer tarafında bir şey sürüklendi. Bu kez ses daha netti.

"Bu... Ömer olamaz, değil mi?" diye fısıldadım.

Devrim bu kez dişlerini sıkarak doğrulmaya çalıştı. "Silahım," dedi. "Beni buraya taşıdığınızda üzerimde silah olması lazım..."

Oya abla soran gözlerle Demir ve Deha'ya baktığında Demir isteksizce başını salladı. Oya abla Devrim'in silahını yatağın

altındaki medikal bir kutudan çıkarıp titreyen ellerle Demir'e uzatıyordu ki Devrim elini uzatıp silahını sertçe aldı.

"Peşimden gelmeyin," dedi. "Birkaç dakika içinde geri dönmezsem Eliz'i de alıp uzaklaşın buradan. Anladınız mı?"

Tam o an Devrim'in adım atmasına bile vakit kalmadan kapının hemen yanındaki gözetleme boşluğundan bir gölge belirdi. Sanki biri kapının önünden geçiyor, içeriyi dinliyor gibiydi. Yüzümdeki tüm renk çekildi. Elim refleksle Devrim'in koluna gittiğinde onun gövdesi de refleksle önüme geçerek beni kapattı.

O sırada kapının metaline biri üç kez, yavaş ve tehditkâr şekilde vurdu.

"Ya bizimkilerden biriyse?" diye fısıldadı Oya abla telaş içinde.

Kapı ağır ağır açılırken Devrim silahını kapıya doğrulttu ve sonra bir ses geldi. Derinden, kalın ve soğuk bir erkek sesi.

"Günaydın," diyordu sesin sahibi bozuk Türkçesiyle. "Devrim Ali Yöner... Günaydın!"

Karşımızda duran adam yalnız değildi, yanındaki onlarca siyahlı adam silahlarını bize doğrultmuş, nefretle bakıyorlardı yüzümüze. Önlerinde duran, liderleri olduğunu tahmin ettiğim adamsa daha önce hiç görmediğim genç bir adamdı fakat aramızdan birinin onu tanıdığını o an anlamıştım.

"Sen..." diye fısıldadı Devrim tükürür gibi.

Adam başını salladı.

"Vetrov tutuklandı demişsiniz, tehlike geçti diye sevinmişsiniz duyduğum kadarıyla. Doğru," dedi adam ve derin bir nefes alarak kalbimi durdurmaya yetecek o kelimeleri sıraladı.

"Baba Vetrov tutuklandı ve sahne oğluna kaldı, Devrim Ali Yöner. Ivan Vetrov ben. Tanıştığımıza memnun oldum."

Sanki depoya giren sadece silahlı adamlar değil, ölümün ta kendisiydi. Ivan Vetrov'un gözleri önce Devrim'de, sonra bende

gezindi. Birini öldürmeyi, diğerini süründürmeyi kafasında çoktan bitirmiş biri gibiydi.

O an içimde tarifsiz bir hissizlik yükseldi, zaman yavaşladı, sesler boğuklaştı, nefesim bir anda kesildi. Ivan arkasındaki orduya güvenerek içeri doğru bir adım attı ve etrafımızı saran namluların arasında, buz gibi bir fısıltıyla son darbeyi indirdi.

"Bugün kim hayatta kalacak... birlikte göreceğiz."

Ve dünya bir anda, geri dönüşü olmayan bir sessizliğe gömüldü.

26. BÖLÜM

Hediye

Yazarın Anlatımıyla

İstanbul'un soğuk sabahlarından biriydi. Hava ne kadar soğuksa ortam da bir o kadar soğuktu, Seren, Leyla ve Umut'un birlikte yaşadıkları evin mutfağında. Kahvaltıda Gurur'u misafir etmelerine rağmen sessizdi mutfak. Yalnızca küçük mutfak televizyonundan gelen canlı haber sesi dolanıyordu kulaklarında. Kedileri Adnan mutfak köşesinde oturmuş, camdan dışarıyı izlerken dörtlünün hüzünlü gözleri mutfak masasındaydı.

"İşte böyle," dedi Seren uzun bir sessizliğin ardından. "O gece Gurur ve benim aramda bir yakınlaşma oldu... Yalnızca bu kadar. Oldu ve bitti. Sizden saklamak istemedim..."

Bu suçluluk dolu bir itiraftı. Gurur'un bu sabah kahvaltıya gelme sebebi de ortamın bu denli sessizleşme sebebi de buydu. Gurur ve Seren Eliz'in yaşadığını Leyla ile Umut'tan öğrendikten sonra ne yapacaklarını, ne düşüneceklerini bilememiş, çaresiz kalmışlardı. Hem deli gibi mutlu olmuş hem de inanılmaz boyutta bir suçluluk hissi yaşamışlardı. Seren kalbinde beliren istemsiz duygular için kendine kızarken Gurur'un duyguları netti, onun aklında da kalbinde de Eliz'den başkası yoktu.

"Eğer Eliz'i tekrar bulabilirsek..." diye devam etti Seren gözyaşları içinde. "Ya da buraya tekrar gelirse... Ona sakın... Ama sakın..."

Devam edemedi. Kendini o kadar çok suçluyordu ki en yakın arkadaşının yaşadığına bile tam olarak sevinememişti.

"Bu yaşananları ona anlatmayın," diye ekledi Gurur üzgün bir sesle. "Bu sizden tek ricam..."

Umut önündeki soğumuş bir fincan çaya bakarken hissettiği ürperti ile kalkıp aralık bıraktıkları camı kapattı. Ablası gibi gördüğü Seren'e o kadar kızgındı ki bu konuda tek kelime bile konuşmak istemiyordu onunla. Leyla da Umut'tan farklı değildi. İkisi de Seren'e o kadar kızgındı ki Eliz'in hayatta olmasının getirdiği bütün rahatlama yerini yepyeni bir huzursuzluğa bırakmıştı onlar için.

"Eğer," dedi Leyla bir anda. "Eğer Eliz geri dönerse... Onun canını sıkacak hiçbir şey istemiyorum. Bu yüzden sizi bir daha yan yana görürsem yemin ediyorum ikinizi de hiç düşünmeden hayatımdan çıkarırım. Anladınız mı beni? Anladınız mı?"

Seren başını önüne eğdi, ince parmakları çay kupasının kulpunda titriyordu. Leyla'nın keskin sözleri haklıydı, bunu inkâr edecek yüzleri yoktu. İkisinin de içinde Eliz'e duydukları sevgiyi gölgeleyen ağır bir suçluluk hasıl olmuştu. Gurur'un bakışları yerdeydi, Leyla'nın öfkesinden kendine düşen payı iliklerine kadar hissediyor, onlarda yarattığı bu hayal kırıklığını hak ettiğini biliyordu. O sabah o soğuk mutfağın kasvetli duvarları arasında oturan bu dört kişinin dördünün de tek umudu Eliz'in bu eve geri dönmesiydi. Sonrasında her şeyin düzeleceğine, hataların affedileceğine inanıyorlardı ama hiçbiri Eliz'i bir daha görebileceklerinden emin değildi.

Sahi ya, dönecek miydi Eliz? Telaşlı adımları yeniden bitirecek miydi bu evin kasvetini?

Eliz'in Anlatımıyla

Zaman, depoyu içine çeken dev bir karadelik gibi çökmüştü üzerimize. Kimse nefes almaya dahi cesaret edemiyordu. Deha duvarın dibine çekilmiş, gözlerini Ivan'ın adamlarından ayırmamaya çalışırken Demir'in avuçları yumruk olmuştu. Oya abla karşı köşede elini ağzına götürmüş, sanki bir ses çıkarırsa ölümün dikkatini çekecekmiş gibi donmuş bir halde duruyordu.

Ben hareket etmeye çalıştıkça dizlerimin titrediğini hissediyordum. Devrim'in bedeninin yarısı hâlâ boynundaki acının ağırlığıyla çekiştiriliyor olsa bile, gözleri bir an bile bizim üzerimizden ayrılmıyordu. Bir Deha'ya bakıyordu, bir Demir'e... ardından yine bana dönüyordu. Sanki hepimizi koruması gereken bir çember varmış da o çemberi tek başına Devrim ayakta tutuyormuş gibiydi.

Ama bana kalırsa... O çember çoktan kırılmıştı.

Ivan Vetrov'un bozuk aksanıyla, "Günaydın," deyişi hâlâ kulaklarımda uğulduyordu. İçeri adım attığı anda bütün sıcaklık depodan çekilip gitmiş, yerini buz gibi bir soğukluk almıştı.

Ivan'ın adamları silahlarını kaldırmış, siyahlı bir duvar gibi bizi hedef almıştı. Ivan'ın bakışlarıysa o duvarın tam ortasında, buz gibi bir nokta gibi üzerimizdeydi. Devrim'in elindeki silahın hiçbir anlamı yoktu artık. O silahı kimin üzerinde kullanırsa kullansın Ivan'ın arkasındaki bir yığın silahlı adam hepimizi yerle bir ederdi.

"Siz bu kadarız sanmadınız bu arada değil mi?" diye söze girdi Ivan Vetrov. "Aranızda eksikler var, görüyorum."

O anda... Kapının arkasından yeni bir gürültü geldi. Zemine sertçe çarpan ayak sesleri, sürüklenen bir şeyin ağırlığının sesi ve kısık bir nefes.

"Tanıtmama gerek yok sanırım," dedi Ivan alay ederek. "Tanıyorsunuzdur diye tahmin ediyorum."

Ivan'ın dudaklarında tekinsiz bir gülümseme belirirken adamlarından biri kapıya yanaştı ve içeri, alnına dayanmış silahla itekleyerek birini soktu.

"Ömer!" dedi Oya abla korkuyla.

Gözleri kapalıydı. Burnunun kenarından ince bir kan çizgisi aşağı doğru süzülüyordu. Ellerini kaldırmış, sağa sola sendeleyerek adım atıyordu. Gözlerim korkuyla Devrim'e döndüğünde Devrim'in yüzündeki öfkenin taşmak üzere olduğunu görebiliyordum.

"Abi," dedi Ömer acı içinde Devrim'e bakmaya çalışırken. "Özür dilerim abi..."

"Özür dileme Ömer," dedi Devrim dişlerini sıkarak.

Ömer'i dövmüşlerdi. Ömer'i öyle bir dövmüşlerdi ki ayakta duracak hali yoktu ve hâlâ Devrim'den özür diliyordu. Kalbim öyle büyük bir işkencenin ortasına düşmüştü ki o an ne yöne baksam acı çekiyordum.

Demir ve Deha öne atılmak isterken uzattığım elimle onları durdurduğum sırada Devrim'in silahı hâlâ Ivan'ı hedef alıyordu.

Ivan, gülümseyerek Ömer'i dizlerinin üstüne oturttuğunda Devrim'in parmağı anında tetiğe gitti ve sesi karanlığı yaran bir çizgi gibi yankılandı.

"Babanın hayatını bitirmem tam dört saniyemi aldı," dedi Devrim soğuk sesiyle. "Aynı dört saniyeyi sana da yaşatayım mı, Ivan Vetrov?"

Ivan başını biraz yana eğdi. Devrim'e keyfi kaçmış gibi baktı.

"Şimdi sırası değil, Devrim Ali Yöner," dedi Ivan bozuk aksanıyla. "Arkama bir bak, sence sana dört saniye verir miyim? Sen şimdi uslu uslu indiriyorsun o silahı yere, ayağınla bana doğru itiyorsun. Çünkü sen de biliyorsun Devrim, sen elindeki tek silahla yalnızca beni vurursun ama arkamdaki ordu sizin tek bir parçanızı bile bırakmaz."

Devrim'in çenesindeki kaslar öfkeyle titredi o an. Ivan'ın her kelimesi Devrim'in gururunu bir bıçak gibi çiziyordu ama gözlerinden binlerce hesap geçiyordu, görebiliyordum.

Deha ve Demir yanlış bir atılım yapmasın diye onları yerlerinde tutmaya çalışıyordum ama aklım tamamen Devrim'deydi. Oya abla hâlâ tir tir titrerken Ömer ise dizlerinin üzerinde, kaderinin tutsaklığına bırakılmış halde nefes nefese duruyordu.

Devrim'de hiçbir kıpırdanma olmayınca Ivan'ın bozuk aksanı yeniden kulaklarımızı doldurdu.

"Silahı yere bırak Devrim Ali Yöner," dedi net bir sesle. "Yavaşça. Yere bırak ve ayağınla bana doğru it."

Devrim gözlerini bir an bile Ivan'dan ayırmadı. Aklından binlerce soru geçtiği her halinden belliydi, bir sürü yoldan geçiyordu zihninde. Hangi yol onu ve bizi hangi sonuçlara ulaştırır tek tek hesaplıyordu.

Derin bir nefes aldı Devrim, başını eğmedi, bakışını kaçırmadı ama parmağı tetiğin üzerinden bilinçli bir yavaşlıkla kalktı. Kabullenmişti, elimizdeki tek silahı karşımızdaki bir ordu dolusu adama vermekten başka çaresi yoktu.

"İstediğin bu mu?" dedi boğuk bir öfkeyle. Sesinde kabulleniş yoktu. Sadece kendi zamanının geleceğini bilen bir erkeğin kendinden emin sesiydi bu.

"Ben istediğim için değil," dedi Ivan Vetrov. "Sen başka çaren olmadığı için vereceksin silahını, Devrim."

Devrim silahını iki parmağıyla tuttu, omuzlarını hiç düşürmeden silahı yere doğru indirdi. Bu bir pes ediş değil, bir tehdit gibiydi daha çok. Silah yerdeki beton zemine çarpınca ince bir tın sesi yayıldı ve Ivan'ın yüzündeki gülüş bir anda büyüdü.

Devrim yere bıraktığı silaha son bir kez üstten baktığında gözleri, "*Zamanım gelecek*," demekten farksız bakıyordu.

Ayakkabısının burnuyla silahı yavaşça itti Devrim.

"Al," dedi. "Gerçek bir silah gör." O kadar yavaş, o kadar kontrollüydü ki sanki, "*Sana değil, elindeki kuklalara veriyorum,*" der gibi.

Ivan'ın ayaklarının yanına kadar sürüklenen silah durduğu anda, Ivan silahı gülümseyerek arkasındaki adamlara itti ve keyifle söze girdi.

"Güzel. Şimdi konuşabiliriz."

O sırada Devrim'in gözlerindeki karanlık bir anlığına öyle bir parladı ki o an depodaki herkes, Ivan dahil, herkes çok iyi biliyordu ki Devrim silahsız kalmış değildi, onun en büyük silahı öfkesiydi.

Ivan önünde duran sandalyelerden birini kendine çekip oturduğunda yaptığı ilk şey takım elbisesini düzeltmek oldu. Devrim'in gözleri bu sefer de Ivan'ın üzerinden ayrılmıyordu, yapacağı ilk yanlış harekette üzerine atılmayı beklediği her halinden belliydi.

Dizlerinin üstünde bırakılan Ömer halsizce yere yığılmış, gözlerini bir açıp bir kaparken yaşadığımız çaresizlik ölümden de kötüydü.

"Öncelikle merakını gidereyim, Devrim Ali," dedi Ivan. "Dışarıdaki adamlarının hepsi vuruldu. Tek tek. Bizim tarafımızdan..."

Bu öyle büyük bir itiraftı ki itiraftan öte, bir savaş çağrısıydı âdeta. Elim korkuyla ağzıma giderken kapıda bizi koruyan adamların her birinin acısı, her birinin hayat hikâyesi, her birinin ailesi geçti zihnimden ve her biri için ayrı ayrı sızladı içim.

Devrim'in dudakları kısa bir an aralandı ve sesi bir bıçak gibi kesti sözünü.

"Aşağılık piç."

Öfkesi dolup taşıyordu.

"Kapıdakiler de böyle demişti!" dedi Ivan dalga geçer gibi, sonra hepimizi sırayla gülen bir yüzle süzdü ve ellerini açtı.

"Eee," dedi. "Babamı bütün dünyaya ifşa ettiniz, tutuklanmasını sağladınız, soyadımızın gururunu ayaklar altına aldınız. Ne yapacağız şimdi sizinle?"

"Asıl biz sonra seninle ne yapacağız!" diye söze girdi Deha öfkeyle.

"Deha su," diye uyardı Devrim onu.

Ne kardeşlerinin ne de daha fazla insanın zarar görmesini istiyordu Devrim ama ok yaydan öyle bir çıkmıştı ki bundan sonra olacakları o bile öngöremiyordu bana kalırsa.

"Deha," dedim fısıltıyla.

Deha'ya dönüp susması için yalvaran gözlerle bakarken o kadar gergindim ki artık vücudumu hissetmiyordum bile. Buradan nasıl bir kurtuluşumuz olabilirdi, nasıl bir çıkışımız olabilirdi bu depodan?

Adamın arkasında koca bir ordu vardı resmen. O kadar çaresiz bir duruma düşmüştük ki babasının yapamadığı her şeyi oğlunun yapmasını izlemekten başka çaremiz yoktu.

"Şimdi biraz sizleri tanıyalım, babamı alt ettiğini sanan ekip kimmiş bakalım," dedi Ivan Vetrov eline telefonunu alırken, telefon ekranına uzun uzun baktıktan sonra başını kaldırıp Deha'ya baktı.

"Sakın..." diye fısıldadım Deha'ya küçük kardeşimi uyarır gibi. "Sakın cevap verme ona..."

Ivan Vetrov telefonuna bakmaya devam ederken yaptırdığı bir sunumun notlarını okur gibi okumaya ve yorumlamaya başladı umarsızca.

"Deha Yöner... Deva Yöner'in ikiz kardeşi." Başını kaldırıp Demir'e baktıktan sonra konuşmaya devam etti. "Sen oluyorsun o da tabii. Ama Demir ismini kullanıyormuşsun, ilginç..."

"Cevap vermeyin..." diye fısıldadım.

"Yaşlarınız yirmi dört. 1 Haziran 2001 doğumluymuşsunuz. 1 Haziran'da doğanların burcu ne oluyordu ya?" diyerek arkasındaki silahlı adamlara döndü Ivan dalga geçer gibi ve hemen sonra sızlanarak konuştu. "Siz nereden bileceksiniz ki... Haziran sonu yengeç burcuydu, o zaman haziran başı da... İkizler!" dedi keyifle. "İkizler burcu birer ikiz olmanız da ikonikmiş ama kabul etmek lazım."

Kendi kendine konuşuyor, gülüyor eğleniyordu Ivan Vetrov. Arkasında bıraktığı acılar umurunda bile değildi.

"Çok sıkıcı bir hayatınız var. Abinizin de sizin de. Üçünüz de aile yadigârı bir holdingde çalışıyorsunuz, aile malikânesinde yaşıyorsunuz, falan filan... Devrim Ali Yöner kaç yaşındaymış bakalım..." diyerek gözlerini kıstı Ivan. Sonra başını salladı.

"11 Ağustos 1998," dedi. "Yakın sayılırız, bir ay var aramızda. Yakın olacağımız tek konu bu neyse ki. Babanın hastalığının ardından bütün işleri sen devralmışsın, babamla da iş sebebiyle tanışmışsınız, bak şu işe. Sevgili babam hem babanla hem seninle çalışmış ama arkasını döner dönmez sizin tarafınızdan ihanete uğramış..."

Ivan telefonuna bakmaya devam ederken oluşan sessizlikte Devrim bir kez daha söze girdi. "Babanın gerçekte neler yaptığını biliyor musun, Ivan Vetrov?"

Ne yapmayı amaçladığı belliydi, Ivan'ın eğer varsa babasının bilmediği suçlarını ortaya dökmek ve onun bu suçlardan dolayı babasına öfkelenmesine sebep olmaktan başka bir planı yoktu ama Ivan'dan aldığı cevap pek de beklediği gibi değildi.

"Peki sen," dedi Ivan Vetrov. "Peki sen babanın gerçekte neler yaptığını biliyor musun, Devrim Ali Yöner?"

"Babam," dedi Devrim bir küfür gibi. "Babam senin babana acıyıp iş vermekten başka hiçbir şey yapmadı. Onun tek hatası buydu."

Ivan Vetrov burnundan çıkardığı bir gülüş sesiyle alay eder gibi ayaklandı ve deponun içinde dolaşırken telefonunun ekranından bir şeyler okumaya devam etti.

"Eliz Sonay. Tıp fakültesi öğrencisi, 10 Şubat 2003 doğumlu, çocukluğu annesiyle birlikte cezaevinde geçmiş..."

Başını telefonundan kaldırdığı anda gözleri beni buldu. Ağır adımlarla bana yaklaşıp tam önümde durduğunda kendi çarpıntımdan çok etrafımdakilerin gerginliğini hissediyordum.

"Gelelim sana..." dedi Ivan Vetrov bozuk Türkçesiyle bana doğru eğilirken. Gözleri yüzümde gezinirken pis bir sırıtış yerleşti dudaklarına. "Seni niye yanında tuttuğunu şimdi anlıyorum," dedi dişlerinin arasından. "Bak sen şu işe... Gördüğüm en güzel Türk kızı olabilirsin."

Elini yüzüme doğru uzattığı anda, başına dayanan silaha rağmen kımıldamadan duran Devrim Ali Yöner'in sesi duvarları titretti.

"ÇEK lan ellerini üzerinden!" Devrim'in sesindeki öfke, neredeyse fiziksel bir darbe gibiydi. "Ona dokunursan..." dedi yumruk yaptığı elini arkasında kalan duvara vurup gözleri ölümcül bir parıltıyla kısılırken. "Ivan Vetrov... ona dokunmayı denersen... hayatını bitiririm senin! Anladın mı?"

O an Ivan Vetrov'un bir kafa hareketiyle arkasındaki adamlardan üç tanesinin içeri girmesi bir oldu. Adamlardan biri Devrim'i, biri Deha'yı, biri Demir'i tutarken ve küfürler havalarda uçuşurken Ivan hâlâ benim önümdeydi.

"Ne istiyorsun benden?" dedim öfkeyle.

"Senden ne mi istiyorum?"

Ivan gülümsedi ve elini cebine götürüp cebinden ne olduğunu anlayamadığım küçük bir şey çıkardı. O sırada Devrim'i tutan görevlilerin sayısı ikiye çıkmıştı çünkü artık onu zapt edebilmek mümkün değildi.

"Babam seni ne çok aradı, bir bilsen Eliz Sonay... Ama merak etme, işini bitirmek için değil, arkanda kim olduğunu öğrenmek içindi."

Ivan Vetrov'un cebinden çıkardığı şey basit bir USB bellekten başka bir şey değildi. Adam elinde tuttuğu USB belleği bana doğru uzatıp elime tutuştururken karmakarışık gözlerle ona bakıyordum.

"Ne bu?" dedim merakla.

"Bu..." dedi Ivan Vetrov. "Benden sana küçük bir hediye, Türk kızı. İzlediğinde anlayacaksın, eğer hayatta kalabilirsen..."

Sonra benden bir adım uzaklaştı ve gözleri yeniden Devrim'i buldu, iki iriyarı adam tarafından zar zor zapt edilen Devrim'e yöneldi Ivan Vetrov. Artık daha ciddi bakıyordu gözleri, daha ölümcül bakıyordu.

"Neden... Devrim Ali?" dedi Ivan Vetrov bozuk aksanıyla. "Söylesene, neden korumak istiyorsun bu kızı bu kadar?"

"Kes lan sesini!" dedi Devrim öfkeyle. "Beni sorgulamak sana mı düştü?"

Ivan Vetrov bir kez daha gülümsedi, ben elimdeki bu USB bellekle ne yapacağımı bilemezken.

"Nedenini ikimiz de biliyoruz," dedi Ivan sessizce. "Nedenini sen de ben de çok iyi biliyoruz. Ama o..." Beni gösterdi. "O zavallı henüz bilmiyor."

Ivan'ın ağır sözleri havada asılı kaldı.

"Ama o zavallı henüz bilmiyor," diyerek beni kastedişi, içimde bir şeyleri yerinden oynatmak için yeterli gibiydi. Devrim hayatıma girdiğinden beri anlamaya çalıştığım çok şey vardı, onun bilmediği de çok şey biliyordum ama Ivan Vetrov'un ne kastediyor olduğuna dair öyle derin bir karanlıkta kalmıştım ki gözlerim endişeyle Devrim'e döndü.

Üstelik beni daha da çok endişelendiren şey Devrim'in bunları duyduğu an ne kadar gerildiğiydi. Ne kastediyordu Ivan Vetrov, bana verdiği bu USB belleğin içinde ne vardı, ne anlatıyordu gözleri?

Benden saklanan daha mı çok şey vardı, Devrim'in beni korumak istemesindeki tek sebep o gece benim yaralanmam değil miydi?

Devrim'in beni korumak istemesiyle ilgili Ivan Vetrov'un bile bildiği ama benim hâlâ anlamadığım gerçek ne olabilirdi? Aklım öylesine dağılmış, zihnim öylesine başka yerlere gitmişti ki yanımda duran Demir'in sesiyle kendime geldiğimde ne haldeydim, bilmiyordum.

"İyi misin Eliz?" diye fısıldıyordu Demir. "Bembeyaz oldun. Otursan mı?"

"İyiyim," dedim zar zor. "Sadece çok... yoruldum."

Bakışlarım endişeyle Devrim'e döndü. Onun bakışları da beni bulduğunda gözlerinde gördüğüm ifade acı doluydu. Öyle yaralayıcı bakıyordu ki ne ona kıyabiliyordum ne de kendime.

"İyi misin?" dedi Devrim sessiz bir kafa hareketiyle.

Ona yalnızca gözlerimi kırptım.

Bilmediğim gerçekleri arıyordum gözlerinde ama belki de birazdan hiç önemi kalmayacaktı o gerçeklerin. Hepsinin eli silah tutan onlarca adamın karşısındaydık, bunca adamın arasından kurtularak hayatta kalıp bilmediğim gerçekliklerin peşinden koşabilecek miydim, onu bile bilmiyordum ki. Bunları düşünmek için fazla büyük bir karmaşanın ortasındaydım. Kafamın içi de dışı da karmakarışıktı. Kalbim hepsinden daha kaotikti üstelik.

"Evet," dedi Ivan Vetrov konuşmasının son kısmına giriş yapan bir münazara öğrencisi gibi. "Önce kimi vuralım?"

Cümlesi artık kalbimde korkudan ziyade öfke doğuruyordu. Aldığı ve almayı planladığı canların ardından böyle çok eğlenmesi sabrımın sınırlarını zorluyordu. Bu adamlar yakıp yıkmaktan, vurup kırmaktan başka bir şey bilmiyor muydu?

"Eğer sevdiğim tek bir insanın kılına dahi zarar verirsen, Ivan Vetrov," diye söze girdi Devrim kasılmış çenesine rağmen konuşmaya çalışarak. "Seni dışarıda yaşatırlar mı sanıyorsun?"

Ivan duydukları karşısında ufak bir kahkaha attı.

"Kim yaşatmayacak mesela?" diye sordu. "Hasta baban mı, deli annen mi?"

Devrim'in gözleri bir kez daha öfkeyle parladı. "Bu kadar mıyız sanıyorsun?" diye sordu Devrim. "Bunca para, bunca mal, bunca mülk... Sence biz bundan mı ibaretiz, Ivan Vetrov? Üç kardeş, bir anne baba, kapıda bekleyen on adamdan mı ibaretiz?"

Ivan umursamazca omzunu silkti.

"Baya tehlikeliymişsiniz," dedi alay eder gibi. "Korktum şimdi. Ama merak etme, çok da gaddar davranmayacağım size. Hepinizi

aynı anda vurmayacağım. Karmaşık işleri sevmem ben, tek tek ilerlesin isterim, sırayla. Söyleyin bakalım şimdi, kimle başlayalım?"

Tam o an, beklenmedik bir ses duyuldu... Titrek bir el kalktı yerden, titrek bir ses konuştu.

"Ben," dedi Ömer yerden kaldıramadığı bedenine rağmen. "Beni... Beni vur... Onları bırak..."

Devrim'in sesi Ömer'i korumakla yere yapıştırmak istemenin arasında gidip geliyordu.

"Ömer, kes sesini!"

"Abi..." dedi Ömer zar zor. "Sizi korumak benim görevim. Bırak da görevimi yapayım... Son nefesime kadar."

"Ömer abi sus ya, ne diyorsun abi sen," dedi Deha yalvarır gibi, neredeyse ağlayacaktı.

Devrim öfkeden delirirken Ivan Vetrov sahte bir duygusallıkla söze girdi. "Yapmayın ama... ağlayacağım. Şu arkamdaki adamlar var ya, hiçbiri yapmazdı bunu benim için... Duygulandım bak şimdi!"

Derin bir nefes aldı. Kalbim öyle büyük bir süratle atıyordu ki neredeyse duracaktı. Ivan Vetrov elindeki silahın tetiğini çekerken burnunu çeke çeke konuşmaya devam etti.

"Ama madem seçiminizi yaptınız... Artık değiştirme şansınız da yok!" Dalga geçer gibi konuşurken olmayan gözyaşlarını sildi. "Bize de seçiminize karşı koymamak düşer. O zaman hep beraber sayalım... Üç..."

"Yapma, dur!" diye bağırdım çaresizce. "Yalvarırım yapma!"

Bu oluyor olamazdı. Titreyen ellerim korkuyla yüzüme gittiğinde Devrim, Deha ve Demir'in bağırışları bütün depoyu dolduruyordu.

"İki..."

Bir şeyler yapmak istiyordum, kendimi silahın önüne atmak, Ivan Vetrov'un üstüne atlayıp onu etkisiz hale getirmek istiyordum ama arkasındaki ordu her adımımızı etkisiz kılacak kadar büyüktü!

Ve o an...

"Bir," dedi Ivan Vetrov.

Gözlerim yerde yatan Ömer'e döndüğünde kulaklarımızı dolduran ses benim büyük çığlığıma karıştı. Çırpınışlar, bağırışlar, yakarışlar ve acı her şeyin önüne geçmişti o an.

Bu bir savaş sahnesi değildi artık, bunun adına yalnızca yenilgi denirdi.

Ivan Vetrov, Ömer'i vurmuştu.

Ivan Vetrov Devrim'in sağkolunu, Deha ve Demir'in manevi abisini, benim ikinci kahramanımı vurmuştu.

Gerçek olamayacak şekilse kâbus gibiydi her şey. Ömer'in zaten yerde yatan bedeni acıyla kıvranırken bir adım bile attırmamışlardı ne Devrim'e ne de kardeşlerine. Ben ne zaman koşmuş, ne zaman Ömer'in önünde diz çökmüştüm, hatırlamıyordum ama aklımda tek soru dönüp duruyordu: "*Bu bir veda mıydı? Bu bir veda mıydı? Bu bir veda mıydı?*"

Eğer bu bir vedaysa bile, belli ki bizi yanına göndermesi çok zamanını almayacaktı Ivan Vetrov'un. Kararlıydı, tek tek kurtulacaktı hepimizden, tek tek.

Aklım en başa, her şeyin en başına döndü o an. Önce Devrim ve Ömer'in beni buldukları geceye gitti zihnim, her şeyin başladığı o geceye. Sonra çocukluğumda annemle cezaevinde geçirdiğimiz ilk geceye gidiverdim bir anda.

"Anne," demiştim ona korkuyla. "Biz artık burada mı yaşayacağız? Artık derken yani... Sonsuza kadar."

Hüzünle gülmüştü annem.

"Merak etme," demişti bana. "Sen burada yalnızca ***misafirsin*** *güzel kızım... Bir süre misafirleri olacak, sonra çıkıp gideceksin buradan. Söz."*

Sözünü tutmuştu annem, günü geldiğinde ben çıkıp gitmiştim oradan. Ama onunki misafirlik değildi, o ardımda kalmıştı öylece.

O yüzden o gün oradan çıkıp gitmem, o misafirliğin bitmesi hiç de anlamlı olmamıştı benim için. Bir yanım özgürleşirken bir yanım tutsak kalmıştı.

Ve yıllar sonra Devrim'in misafiri olduğumda da aynı şeyi yaşayacağımı bilmiyordum. Onlardan ayrılmak için gün sayarken onlara bağlandığımı fark etmem zaman almıştı. Meğer yine aynı döngünün içine girmişim. Bir yanım özgürlüğü isterken bir yanım tutsak kalmaya çoktan razı olmuştu.

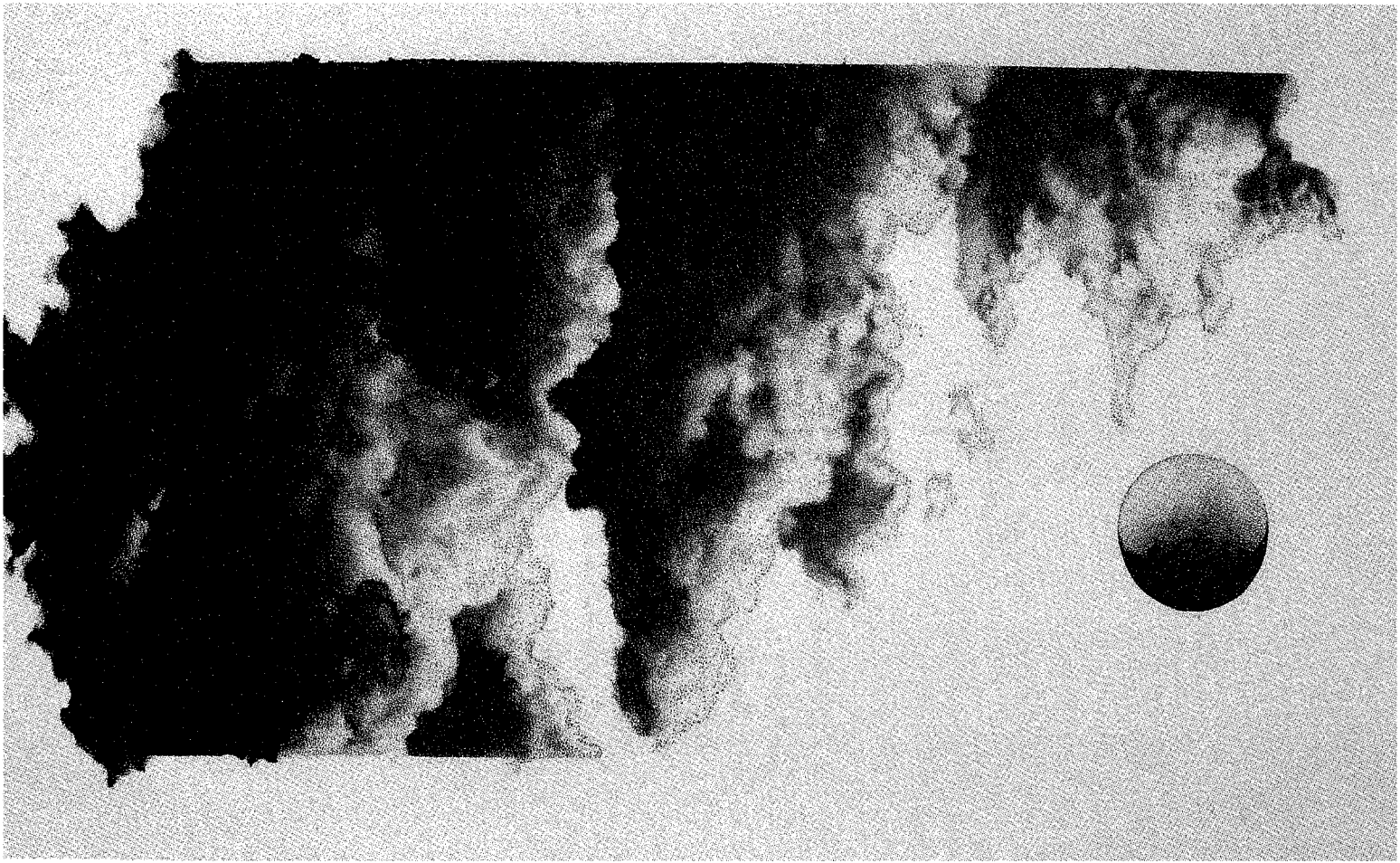
Annemi arkamda bırakıp dışarı çıkışım gibi olacaktı bu da. Devrim'e, kardeşlerine, Ömer'e, onlara dair her şeye o kadar çok bağlanacaktım ki bir yanım ne kadar özgürleşirse özgürleşsin bir yanım hep tutsak kalacaktı.

Artık anlıyordum... Bu misafirliğin izi, cezaevinin duvarlarında kalan çocukluğum gibi ruhumdan silinmeyecekti.

Benim için asla tamamen bir özgürleşme, tamamen bir kurtuluş olamayacaktı.

Bugün buradan kurtulsam, çıkıp gidebilsem bile bu asla bir kurtuluş olmayacaktı.

Çünkü insanın sevdikleri olmadan kurtulması asla gerçek bir kurtuluş değildi.

27. BÖLÜM

Kardeşlerim

Sesler... Her şeyi özetleyen, her şeyi harlayan, her şeyi gölgeleyen sesler.

Kurşunun o uğursuz sesi, Devrim'in öfkesinin sesi, Demir ve Deha'nın bağırışları... Hepsi bir anda öyle bir dağıldı ki kulaklarımda, sanki derin bir suya hızla daldım ve aynı hızla duymayı kesti kulaklarım. Herkes öfkesini, nefretini, acısını bağıra çağıra çıkarırken benim gözlerim tek bir yere odaklıydı o an, Ömer'e...

Kendimi ne ara dizlerimin üstüne çökmüş bir halde Ömer'in yanı başında bulmuştum, hatırlamıyordum ama bildiğim tek şey üstüne kapaklanmış bilinçsizce ağladığımdı.

"Hayır... hayır... hayır... hayır..." derken ellerim titriyordu.

"Gördün mü, Devrim Ali Yöner? Senin o bahsettiğin dört saniye asıl nasıl kullanılırmış gördün mü?" diyordu Ivan Vetrov arkamda.

"Ulan seni öldürmem bir saniyemi bile almayacak lan benim, bir saniyemi bile!" dedi Devrim bağıra çağıra.

Kimse benimle ilgilenmiyordu o an, onlarla aynı hizada ayakta durmama bile gerek yoktu. Ben yalnızca vurulan arkadaşının acısıyla onun üstüne çömelip ağlayan genç bir kadındım, bunun kime ne zararı olabilirdi ki?

Oysa o an fark ettiğim bir mucizeyle doluydu tüm zihnim. Onun acısını çekmek için üzerine eğildiğimde beklenmedik bir hareket fark etmiştim Ömer'in göğsünde. Atan bir kalp...

Ömer'in kalbi hâlâ atıyordu ve vurulduğu yer, sol kaburgasının tam aşağısı benim elimin hemen altındaydı!

"Hayır Ömer," dedim dikkat çekmemek için ağlayıp sızlanmaya devam ederek. "Hayır... Hayır... Lütfen... Hayır..."

Biraz daha kıpırdandım, ona biraz daha yaklaştım ve onun yasını tutar gibi ağlamaya devam ederek iyice üzerine kapaklandım ve o sırada ellerimi vurulduğu yerin üstüne, kaburgasının altına iyice bastırdım. Bu onu ne kadar daha hayatta tutabilirdi, bilmiyordum ama eğer bir mucize olursa, buradan kurtulmamızın bir yolu doğarsa en azından onu biraz daha yaşatmak için elimden gelen her şeyi yapmış olacaktım.

"Eee," dedi Ivan Vetrov tüm bağırışların, zorla zapt edilmeye çalışılan Devrim, Deha ve Demir'in yarattığı karmaşanın tam ortasında. "Şimdi sıradaki kim? Söyleyin bakalım."

"Benim ulan, benim!" dedi Devrim tereddüt etmeden.

Ellerimi Ömer'in kaburgasının altından bir saniye bile ayırmadan ağlamaktan mahvolmuş yüzümle Devrim'e döndüm.

"Hayır!" dedim ona. "Devrim hayır!"

Devrim'in benimle buluşan gözleri kalbimi öyle derinden sızlatmıştı ki koşup ona sarılmak, bu anın içinden yok olup gitmek istiyordum onunla.

Acı vardı gözlerinde Devrim Ali Yöner'in, sevdiklerinin koruyamamanın acısı.

"Bu kızı en sona bırakacağım," dedi Ivan bana dönüp gülerek. "Arkadaşının yasını aranızdan yalnızca o tuttu, baksanıza, nasıl da başında ağlıyor... Belki onu öldürmem bile, belki de kendime saklarım onu! Kimbilir?"

Ivan'ın sözleri depoya bir zehir gibi yayılırken gövdemi daha da Ömer'in üzerine kapattım, sanki sadece yas tutuyormuşum gibi. Fakat aklım tamamıyla Devrim'deydi.

"Asıl ben seni kendime saklayacağım lan! Ben seni!" dedi Devrim. "Sen beni istersen vur, istersen öldür, Ivan Vetrov. Ama bundan emin ol, benim intikamım senden mutlaka alınacak. Benim tarafımdan olmasa bile, bunu benim adıma birileri mutlaka yapacak."

Devrim bakışlarını bana çevirdiği sırada göz ucuyla Devrim'e bakmayı sürdürürken ellerimle Ömer'in yarasına bastırmaya devam ediyordum.

"Eğer benim ardımdan..." diye konuşmaya devam etti Devrim. "Sevdiklerime zarar verecek olursan, sana yemin ederim onların intikamları benim intikamımdan da önce alınacak senden. Anladın mı beni?"

Ivan, Devrim'in sözlerini duyunca başını hafifçe yana eğdi. Gözlerinde küçücük bir keyif parıltısı, dudaklarında o aşağılık sırıtış belirdi yine.

"İntikam diyorsun da Devrim Ali Yöner, kim alacak intikamınızı, kim?" dedi Ivan Devrim'in gururunu bir kez daha hedef alarak. "İki tane kardeşin var, ikisini de birazdan alacağım elinden. Bir de bu kız var işte, ona ne olacağını hiçbir zaman bilemeyeceksin bile."

Ivan Vetrov'un sırıtışı giderek büyüyordu çünkü kazanıyordu ve bunu biliyordu.

Ömer'in ölümünü ellerimle bası uygulayarak ne kadar geciktirirsem geciktireyim, bu adam buradan hiçbirimizi canlı çıkarmayacaktı.

Devrim'in dışarıda, ülkenin her bir yanında yüzlerce dostu, çalışanı, seveni vardı, biliyordum, zira onlar güçlü bir aileydi ama Ivan Vetrov haklıydı. Bu odadaki herkes öldükten sonra kim düşecekti bu intikamın peşine?

Kim yapardı ki bunu?

Adam Rusya'nın en büyük mafya örgütünün liderinin oğluydu, kim cesaret edebilirdi böyle bir deliliğe, Devrim Ali Yöner'in kendisinden başka?

Kim düşerdi Ivan Vetrov'un ardına?

"Söyle Devrim Ali," dedi Ivan keyifle gülerek. "Kim cesaret edecek senin uğruna benim karşıma çıkmaya, ha? Kim?"

Tam o an... deponun dışından gelen bir ses her şeyi durdurdu. Önce hafif bir gürültü duyuldu ama kimse tam olarak ne olduğunu ayırt edemedi.

Metal bir şey devrilmiş gibi bir sesti bu, duvara çarpan bir gövdenin çıkardığı tok ve kısa bir ses. Ardından neredeyse fark edilmeyecek kadar kısık bir patırtı daha geldi. Sanki biri nefesini tutarak koşmuş ve aniden durmuştu.

Ivan Vetrov bu sesi duyduğu anda yüzündeki sırıtış kesildi. Başını yavaşça sağa çevirdi ve kasılan çenesini hareket ettirerek gözlerini kıstı.

"Kim bu?" dedi belli etmemeye çalıştığı bir endişeyle.

Depodaki herkes nefesini tutmuş gibiydi; ben, Deha, Demir, Oya abla, Devrim, herkes...

Devrim bir anlık fırsat bir doğmuş gibi başını kaldırdı, omzundaki adamların baskısına rağmen kulak kesildi gürültülere. Herkes ama herkes yalnızca tek bir noktaya, ardımızda kalan metal kapıya bakıyordu.

"Leo," dedi Ivan Vetrov adamlarından birine seslenerek, başka hiçbir şey söylemeden yalnızca başıyla kapıyı işaret etti.

Ivan'ın adamı küçük deponun kapısını yavaşça aralayıp deponun geniş antresine açılan büyük hole baktığında ters giden hiçbir şey yok gibi görünüyordu.

"Temiz," dedi adam bozuk Türkçesiyle.

Depo bir anda yine sessizliğe gömülmüştü, belki de gürültü çıkaran yalnızca bir sokak kedisiydi ama herkes nefesini tutmuş, deponun sessizliğini dinlemeye devam ediyordu.

Sanki dünya bir anda durmuştu o saniyelerde.

Ivan yüzleri bize dönük olan adamlarına da başıyla arkalarında kalan geniş depoyu işaret ettiğinde, silahların namluları aynı yöne çevrilirken Ivan'ın kaşları çatıldı çünkü o an beklenmedik bir gürültü daha duyulmuştu, bir müzik sesi.

Yanlış duymadınız, bir müzik sesi...

Ivan Vetrov'un otuzdan fazla silahlı adamı namlularını nereye doğrultacağını bilemez bir kafa karışıklığıyla sağa sola bakarken, ben yerde kanlar içinde uzanan Ömer'in kanamasına baskı uygulamaya çalışırken, Devrim, Deha ve Demir onları tutan adamlardan kurtulmaya çalışırken bu koca deponun içinde bir şarkı çalmaya başlamıştı.

"*Bekle beni,*"* diyordu Cem Karaca'nın şarkısı.

"*Bekle beni. Geleceğim.*

Bekle."

Şok içindeydim. Gözlerim Devrim'in gözleriyle buluştuğunda bana değil, açık kalan kapıya baktığını gördüm. Aklından yüzlerce soru geçtiği her halinden belliydi.

Neydi bu şarkıyı bütün depoya dinleten sesin kaynağı? Kimdi?

Kalbim korkuyla deli gibi atarken şarkı susmadı ama kimsenin hiç beklemediği bir şey daha oldu o an.

Dışarıdan hiçbir aydınlık almayan deponun ışıkları bir anda sönüverdi. Ben korkuyla Ömer'in yarasına daha çok bastırarak üzerine daha çok eğilirken Devrim'in sesini duydum.

"Eliz, eğil!"

Ne olacağını biliyormuş gibiydi sesi, korku dolu ama kendinden emindi ve şarkı sesi hiç susmadan devam ederken ruhum yepyeni bir şokla sarsıldı. Silah sesleriyle.

Etraf o kadar karanlıktı ki hiçbir şey göremiyordum, yalnızca Ömer'in yarasına bastırmaya devam ediyor ve korku içinde histerik bir halde ağlıyordum.

* Cem Karaca, "Bekle Beni" şarkısı. -ed.n.

"Dayan Ömer," dedim titrek sesimle hıçkırıklarımın arasından. "Lütfen dayan... Bak ne oluyor, bilmiyorum ama bir şeyler oluyor, o yüzden ne olursun dayan!"

Silah sesleri bağırış seslerine, bağırış sesleri yere yığılma seslerine karışırken şarkı hiç susmuyordu, hiç.

"*Bekle beni*," diyordu şarkı ısrarla. "*Bekle beni!*"

Silah seslerinin yarattığı o dehşet verici gürültü karanlığın içinde çınlarken Ivan Vetrov'un küfürleri duyuluyordu ama ne dediğini seçemeyecek kadar hızlıydı her şey.

Öyle bir panik, öyle bir karmaşa başlamıştı ki sanki bir anda herkes görme yetisini kaybetmiş, sadece hayatta kalmak için içgüdüsel hareket etmeye başlamıştı. Benim tek içgüdümse Ömer'in göğsündeki sıcaklığın kaybolmamasıydı. Ellerimi çekmemem gerekiyordu. Asla.

Karanlığın içinde insanın kanını donduran bir tuhaflık vardı o an. Sanki o şarkı bu depoya değil de zihnimin içine çalınıyordu, sanki birileri, "*Dayan*," diyordu bize. "*Dayan, kurtuluş yakın.*"

Boğazım düğümlenmiş halde nefes almaya çalıştığım sırada bir gölge önümden hızla geçti. Silah sesi bir kez daha yankılandı yanı başımda. Yüzümü korkuyla sıyıran bir sıcaklık hissettim, kurşunun hedefi kimdi?

"Devrim!" diye bağırdı Demir, sesi karanlıkta kayboldu ama Devrim'in kısık fakat sert sesini duydum.

"Demir, yere yat!" dedi Devrim. "Hepiniz yere yatın! Eliz, sakın kalkma!"

Kardeşlerini ve beni korumaya çalıştığı belliydi, ne kadar zapt ediliyor olursa olsun bizi karanlığın içinden bile kollamaya çalışıyordu.

Ivan'ın hırlayan sesi karanlık deponun soğukluğunda bir anda yankılandı.

"Kim var orada?!" diye bağırdı öfkeyle. "Kim?!"

İşte o an, ışıklar bir bir açıldı.

Işıklar açıldığında başımı hafifçe kaldırdım ve gördüğüm manzara beni öyle bir dehşete düşürdü ki neredeyse Ömer'in yanına düşüp bayılacaktım!

Zira Ivan Vetrov'un bütün adamları yere serilmişti. Devrim, Deha ve Demir onları zapt etmeye çalışan adamları ayaklarının altına almış, silahlarını ele geçirmişlerdi.

Ivan Vetrov'un ekibinden geriye yalnızca Ivan'ın kendisi kalmıştı...

Tüm bunların ortasında, silahını Ivan Vetrov'a doğrultmuş, arkasında onu koruyan onlarca takım elbiseli adamıyla tanıdık bir yüz duruyordu.

Tanıdık yüzün sahibi gözünü kırpmadan konuşmaya başladı. "Sizi yok ettikten sonra ardınıza kim düşecek diyordun, değil mi Ivan Vetrov? İntikamınızı kim alır ki diyordun, değil mi?"

Ivan Vetrov'un yüzü bembeyaz olmuş, buz kesilmişti.

Ivan'a silah doğrultan tanıdık yüz onun kadar beni de Devrim'i de ikizleri de şoke etmişti. Herkesin yüzünde aynı şaşkınlık, herkesin gözünde aynı şok vardı.

"Merhaba kardeşlerim," dedi tanıdık yüzün sahibi silahını Ivan'ın yüzünden bir saniye bile ayırmadan Devrim'e dönerek. "Abinizi özlediniz mi?"

Gözleri Devrim'den ayrılıp bir kez daha Ivan Vetrov'a, silahının ucundaki yüze döndü.

"Ben Araf Vural," dedi dişlerinin arasından kendinden emin sesiyle. "Ve sen Ivan Vetrov... Benim kardeşlerime bulaşmayacaktın."

28. BÖLÜM

Karanlık Bir Gece

Zihnim artık neye şaşıracağını da bilmiyordu, neye inanacağını da. Ömer yerde kanlar içinde uzanmış yatarken kulaklarım uğulduyordu, Oya abla Ömer'in yarasını benim ellerimden devraldığı sırada bana arkamdan yaklaşan, beni kollarımdan tutup kaldıran eller kimindi bilmiyordum.

Ellerim kan içindeydi ama aklım sorularla doluydu.

Bizi Ivan Vetrov'un ellerinden kurtaran bu adam, beni haftalar önce Lale'nin elinden teslim alıp deposunda alıkoyan Araf Vural değil miydi?

Ve aynı Araf Vural, Devrim, Deha ve Demir'in abisi miydi?

Ivan Vetrov Araf'ın adamları tarafından götürülürken tir tir titriyordu vücudum. Beni tutan ellerin sahibini tam o an, arkamdan yaklaşan fısıltısını kulağımda duyduğumda fark ettim.

"İyi misin?" dedi Devrim Ali Yöner. "İyi misin Eliz? Geçti..."

Sanki vücudumun bütün kemikleri birer birer kitlenmişti. Ne nefes alabiliyordum ne de gözlerimi kırpabiliyordum.

Devrim beni kollarımdan tutup kendine çevirdiğinde çenem bile titriyordu. Bana eğilip iyi olup olmadığımı anlamaya çalışırken başımı salladım ona.

"Ben... ben iyiyim... Ömer yaşıyor!" dedim histerik bir sesle. "Ömer yaşıyor, Devrim!" diye tekrarladım hıçkırıklarımın arasından.

"Ömer..." dedi Devrim kısık bir sesle dizlerinin üzerine çökerken.

Oya abla çoktan koşmuştu Ömer'e, benim yerimi devralmış, çıkardığı doktor önlüğünü Ömer'in yarasına bastırıyordu.

Ne kadarını durdurabilmiş, ne kadarını engelleyebilmiştim, bilmiyordum ama Ömer'in hâlâ bir umudu vardı, bunu biliyordum.

"Yaşıyor..." fısıldadım Oya ablaya histerik bir sesle. "Yaşıyor Oya abla... Kalbi atıyor..."

Oya abla stresle başını sallarken gözleri Devrim'e döndü.

"Bana hemen yatağın yanındaki bütün malzemeleri taşımanız lazım, Devrim," dedi nefes nefese, Devrim telaşla başını salladığında şoktan yeni çıkmış Deha ve Demir koşar adım ilerledi.

Ömer'in dudaklarından belli belirsiz bir nefes döküldü o an. "Abi..." diye fısıldadı. "Devrim abi..."

Devrim dizlerinin üstüne çökmüş, başında bekliyordu Ömer'in. Gözleri dolu doluydu ama ağlamıyordu. O asla ağlamazdı.

"Ömer dayan," dedi Devrim çatık kaşlarının arasından. "Dayan lan, duyuyor musun beni?"

"Abla getirdik!" dedi Deha elindeki her şeyi Oya ablanın yanına bırakarak.

"Al," dedi Demir, bana kalın bir ıslak havlu uzatırken. "Ellerini sil."

O an kendime gelir gibi oldum. Orada Oya ablaya gerçekten yardım edebilecek tek kişi bendim ve travmalarıma yenik düşüp donup kalamazdım. Ellerimi olabildiğince silip Oya ablanın yanına diz çöktüm.

"Ne yapayım?" diye sordum. "Söyle Oya abla, bir şey yapayım!"

"Tampon yapmamız yetmez," dedi Oya abla panik içinde. "Kurşun içeride, çıkarmamız lazım! Çok derinde değil, kaburganın hemen altında ama daha fazla ışık lazım, hemen!"

"Getiriyorum!" dedi Demir, depodaki çalışma masasının üzerindeki küçük el fenerlerini alıp koşarak geri döndü.

"Devrim," diyerek başını kaldırdı Oya abla soğukkanlı bir telaşla. "Ömer'i hareketsiz tutman gerekiyor. Bayılmak üzere ama bilinç kaybı bizim işimizi zorlaştırır. O yüzden konuşun onunla, uyumasına izin vermeyin."

Devrim tek kelime bile etmeden Ömer'in başucuna geçti. Elleri Ömer'in omzuna dokunurken parmakları öyle şefkatliydi ki içim parçalandı o an, sanki ona zarar vermekten korkuyordu.

"Buradayım," dedi Devrim, Ömer'e. "Bak buradayım, kardeşim. Kalkmayacaksın. Kımıldamayacaksın. Tamam mı?"

Ömer nefes alırken bile acıyla inliyordu ama dudağının kenarında beliren titrek bir gülümseme vardı. "Abi... iyiyim... yorma kendini..."

"Değilsin lan işte!" dedi Devrim boğuk bir öfkeyle. "İyi falan değilsin! O yüzden kımıldamayacaksın!"

Ömer acı içinde gülümserken bir yandan da öksürüyordu. Oya abla çantasından hızla bir neşter çıkardı ve başıyla beni işaret etti.

"Eliz," dedi. "Ömer'i sabitleyeceksin. Kaburgasının altını iki yandan tut. Hareket ederse damar yırtılır. Deha, Demir, siz de ayaklarını tutun. Canı yanacak, bağıracak ama kıpırdamasına izin vermeyin. Olabildiğince hızlı olmam lazım, ona anestezi verecek vakit de bunu kaldıracak bir durumu da yok şu an!"

Ömer'in yanına biraz daha yaklaştım. Ellerimi kaburgalarının iki yanına koyarken Ömer gözlerini araladı ve benim yüzüme baktı. Gözleri ara ara kayıyor, ara ara geri geliyordu.

"Eliz," dedi fısıltıyla. "Eliz... Hanım..."

"Ya Ömer, ne hanımı?" dedim gözyaşları içinde.

Oya abla kurşunu çıkarmaya odaklandığı sırada bizim yapabileceğimiz tek şey onu uyanık tutmak ve sabit kalmasını sağlamaya çalışmaktı. Devrim başında, Deha ile Demir ayaklarındaydı. Benim görevimse gövdesini sabit tutmaktı çünkü canı çok ama çok yanacaktı.

"Işık," dedi Oya abla telaşla. "Dışarıda biri kaldı mı bizden, biri de şu ışığı tutsun!"

"Ben," dediğini duydum endişeli gözlerle bizi izleyen Araf Vural'ın. "Ben tutarım!"

Hızlı adımlarla yanı başımıza geldi, yerdeki el fenerini aldı ve tam tepemizden eğilerek Ömer'in yarasına doğru tuttu ışığı. Artık herkesin bir görevi vardı bu kurtuluş hikâyesinde.

Depoya derin bir sessizlik çökmüştü, sanki nefes alan tek kişi Ömer'di.

"Hazırım," dedi Oya abla. "Araf, ışığı sabit tut. Devrim, uyumasına sakın izin verme. Eliz, kaburga altını bir saniye bile bırakmıyorsun! Demir, Deha, bir milim bile kıpırdanma istemiyorum!"

Derin bir nefes aldım. Oya abla elini yaraya doğru götürürken Ömer acıyla inledi.

"Ömer dayan!" diye fısıldadım anında. "Ne olur dayan!"

"Başlıyorum!" dedi Oya abla. "Çok kısa sürecek Ömer, tut kendini!"

Her şey bir anda oldu. Ömer'in acı içinde bağırışları, onu tutmak için çırpınışlarımız, kurşunun kaburgalarının altından çıkarılması... Sanki yalnızca o değil, biz de çekmiştik o acıyı. Gözlerim Devrim'in gözleriyle buluştuğunda ne kadar yorgun olduğunu görebiliyordum, ne kadar büyük bir savaştan çıktığını anlatıyordu gözleri.

Yaralıydı, yorgundu, tükenmişti Devrim. Bütün dünyası üzerine yıkılmıştı ve sahip olduğu her şeyi sırtında taşımak onu tüketmişti artık.

Ben mi? Ben de ondan farklı değildim. Birebir aynı kelimelerle ifade edebilirdim kendi halimi de... yaralıydım, yorgundum, tükenmiştim. Bütün dünyam üzerime yıkılmıştı ve sahip olduğum her şeyi sırtımda taşımak beni de tüketmişti artık.

İnsan böyle anlarda başını birinin dizlerine yaslamak istiyordu, gözlerini kapatmak ve yükünü biraz olsun bir kenara bırakıp

uykuya dalmak istiyordu. Başını yasladığı dizlerin sahibinin gözlerine baka baka, üzerine örtülmüş battaniyenin altına kıvrılmak istiyordu insan, kıvrılmak ve biraz uyumak...

Her şeyi unutmak ve biraz uyumak...

Fazlası değil.

Yalnızca biraz uyumak.

Ben bitkin gözlerle yarayı diken Oya ablanın ellerini izlerken etraftaki konuşmalar kulaklarıma bir gelir, bir gidiyordu.

"Ambulans geldi," dediğini duyuyordum Araf Vural'ın. "Oya Hanım'ı Ömer'le birlikte alıp peşimizden getirecek."

"Peşimizden derken?" diye sordu Devrim.

"Bana gelin," dedi Araf. "İzin ver sizi misafir edeyim, Devrim... En azından bir süreliğine."

Yorgun gözlerim Devrim'e döndüğünde ne halde olduğunu bir kez daha fark ettim.

"Yardımların için teşekkür ederiz ama annem evde," dedi Devrim soğuk bir sesle. "Babam da."

"Aldırırız," dedi Araf aralarındaki mesafeli konuşma tonunu aşmamaya çalışarak ama sonra dayanamamış olacak ki bir abi içgüdüsüyle konuşmaya başladı. "Haline bak, Devrim. Yaralısın, henüz kendin iyileşmeden başkalarına koşuyorsun ama ayakta duracak halin yok."

Deha ve Demir de Devrim'e Araf'ın haklı olduğunu düşündüklerini belli eden bir bakış atmalarına rağmen Devrim'den hiçbir ses çıkmıyordu. Araf elindeki feneri kapatıp eğildi, elini Devrim'in omzuna koydu ve son bir cümle söyledi.

"Hayatında bir kez olsun abin olmama izin ver, bırak da bir kez olsun ben halledeyim bir şeyleri."

İşte bu son cümle beni; Devrim, Deha ve Demir'le birlikte Araf'ın arabasına taşıyan cümleydi.

Oya abla ve Ömer önümüzdeki ambulansta, bizse hemen arkalarında Araf'ın arabasındaydık. Ben arka koltukta Deha ile Demir'in arasında oturmuş, başımın ağrısıyla başa çıkmaya çalışırken Deha ve Demir çoktan uyuyakalmıştı. Devrim'inse ne kadar kötü hissettiği her halinden belliydi, gözleri yorgunluktan kıpkırmızıydı.

Ben Araf Vural'ın onların abisi olduğu gerçeğini bile hazmedememişken adam gelmiş, herkesi toparlamıştı. Toparlamaktan da öte, hayatlarımızı kurtarmıştı.

Devrim'i tanıdığım ilk günden beri onu ilk kez bu kadar yorgun, ilk kez bu kadar tükenmiş görüyordum. İçinde ne fırtınalar koptuğunu biliyordum, kendini ne denli bir savaşın içine soktuğunu da biliyordum ve o savaşı neredeyse kaybediyor olmak ona neler hissettirmişti, bunu da tahmin edebiliyordum ama şimdi en azından bir süreliğine abisinin misafiri olacak ve biraz olsun dinlenecekti.

Araf'ın evine vardığımızda fark ettiğim ironik gerçek beni içten içe güldürmüştü. Artık yalnızca ben değil, hepimiz misafirdik.

Araf'ın arabası uzun bir süre karanlık yollardan ilerledikten sonra yüksek duvarlarla çevrili geniş bir demir kapının önünde durdu. Kapıdaki güvenlikler arabayı görünce hiçbir şey sormadan kapıyı açtı. Evin bahçesine giriş yaptığımızda yorgunluğun ağırlığı gözkapaklarımı beton gibi bastırıyordu ama uyumamak için her şeyimle mücadele ediyordum.

Araf'ın evi... Daha doğrusu "ev" dediği yer... evden fazlasıydı.

Arabamız uzun bir giriş yolundan ilerlediğinde duvar boyunca dizilmiş ağaçların gövdeleri farların ışığında bir görünüp bir kayboluyordu. Sanki ağaçlar bile nöbet tutuyordu bu arazide. Yol boyunca çimlerin arasına gizlenmiş solar lambalar yanıp sönüyor, karanlık yavaşça geri çekiliyordu.

Sonunda araba yavaşladığında dev bir malikânenin önünde durduk. Elbette Devrim'in evine kıyasla bu daha mütevazı, daha

küçük bir yapıydı ama yine de hayatımda gördüğüm en gösterişli evlerden biriydi.

Büyük pencerelerin içinden sarı bir ışık sızıyordu ve bu ışık bile bende uyuma isteği oluşturuyordu. Ben hâlâ arabanın içinde oturmuş, evin pencerelerini izlerken kapılarımız Araf'ın çalışanları tarafından açıldı.

"Deha," dedim sessizce. "Demir, uyanın! İniyoruz."

İkisi de homurdanarak gözlerini açtıklarında esniyorlardı.

"İnelim bakalım," dedi Deha. "Şu yatılı misafirliğin tadını bir de biz çıkaralım!"

Gözlerimi devirerek koluna vurduğum sırada bir yandan da Deha'nın peşinden arabadan iniyordum.

"Hadi," dedi yorgun ama otoriter bir sesle Araf Vural. "İçeri geçin. Üşümeyin."

Devrim buraya gelmekten o kadar mutsuzdu ki bunu gururuna yediremediği her halinden belli oluyordu. Aralarındaki sorunu tam olarak bilmesem de ciddi bir anlaşmazlıkları olduğu her hallerinden belliydi ama Araf Vural'ın o depoya bizi kurtarmak için gelmesi barışı sağlamak için yeterince büyük bir zeytin dalıydı.

Ben arabadan uykulu gözlerle inerken Devrim bana doğru adım attı.

"Dikkat et," dedi alçak bir sesle. "Yerler ıslak. Ayağın kaymasın."

Başımı hafifçe salladım.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandığım sırada Devrim kaygan zeminde yürüyebilmem için bana elini uzatmıştı.

Elini birkaç saniyelik bir tereddütten sonra tuttum ve ürkek bir nefesle adımımı attım. Bunu düşmemem için yaptığını bilsem de Devrim'in elimi tutan eli kalbimi hızlandırmaya yetmişti.

Ona temas etmek bütün yorgunluğumu alıp götüren bir uyku gibiydi.

İçeri adım attığımızda geniş bir antrede bulduk kendimizi. Gözlerim evi incelemekten ziyade nerede uyuyabileceğimi arar

gibiydi, bana kalsa bu yorgunlukla şu antrenin soğuk taş zeminine bile kıvrılıp uyuyabilirdim.

"Hoş geldiniz!" dedi çalışanlardan biri bizi kapıda karşılarken.

İçeriye girdiğimiz anda bizi karşılayan çalışanların ne kadar telaşlı olduklarını fark ettim; belli ki Araf çalışanlarına önemli misafirleri olduğunun haberini önceden vermişti.

"Yolda odalarınızı hazırlattım," dedi Araf. "Kızlar size odalarınızı gösterecek. İsterseniz direkt çıkıp yatın, çok yorgun olmalısınız. Açsanız da kızlara söyleyin, hemen bir şeyler hazırlayıp getirsinler."

"Teşekkür ederiz," diye mırıldandığım an teşekkür eden tek kişinin ben olduğumu fark ettim.

Belli ki Araf Vural'la arası kötü olmayan tek kişi bendim, üstelik adam beni kaçırıp günlerce alıkoymuştu ve buna rağmen arasının en iyi olduğu kişi bendim!

"Ömer..." dedi Devrim soran gözlerle, gereksiz muhabbetten kaçınmak ister gibi cümlesine bile devam etmedi.

"Ambulansı arka bahçeye aldık, Ömer'i Oya Hanım'la benim doktorun odasına alacağım direkt, bizim çocuklar her şeyleriyle ilgilenecek. Aklınız kalmasın, hayati tehlikeyi atlattı diyebiliriz artık..."

"Abi," dedi Demir, Devrim'e dönerek. "Merak etme. Ben duş aldıktan sonra yanlarına giderim. Sen yatıp dinlen."

Devrim başını salladığı sırada görevli kızlardan biri bize eliyle merdivenleri gösterdi.

"Misafir odaları yukarıda. Buyurun," dedi. "Ben sizi götüreyim."

Kızı takip ederken resmen ayakta uyuyordum. Arkamdan gelen Devrim, Deha ve Demir de benden farklı değildi. Tek istediğim bir an önce duş almak, son iki güne dair yaşadığım her şeyi suyun altında akıtıp temizlenmek ve bana her şeyi unutturacak bir uykuya dalmaktı.

"Size yan yana odalar hazırladık, istediğinizi seçebilirsiniz, efendim," dedi çalışan kız. "Hepsinin banyosu ve balkonu var, her

biriniz için odalarınıza birkaç parça kıyafet bırakıldı, herhangi bir ihtiyacınız olursa odanızdaki telefonlardan bire basmanız yeterli."

"Resepsiyona mı bağlanıyor?" diye sordu Deha bir anda.

"Sayılır," dedi kız gülerek. "Mutfağa bağlanıyor efendim."

"Teşekkür ederiz," deyip gülümsedim. "Ben müsaadenizle, en baştaki odaya geçiyorum. Biraz daha ayakta kalmaya çalışırsam bayılacağım. İyi geceler herkese!"

Deha ve Demir tesadüfen aynı anda, "İyi geceler Eliz!" derken onlara dönüp güldüm ve o sırada yan odaya giren Devrim'in yorgun sesi duyuldu.

"İyi geceler..."

Ona hüzünle gülümseyip ilk odanın kapısını açtım ve odanın içine şöylece bir göz attım. İlginçtir ki oda Devrim'in evinde kaldığım odaya inanılmaz benziyordu. Genişçe bir yatak, yatağın karşısında antika bir konsol, konsolun üzerinde bir televizyon ve bordo perdeler...

Esneye esneye odayı inceliyordum ki ayrıntılarını incelemeyi yarına bırakarak üzerimdeki kan kokusundan kurtulmak için kendimi bir an önce duşa attım. Sıcak suyun altında uzun uzun duracak, yaşadıklarımı düşünüp travmalarıma yenilerini katacak kadar bile halim yoktu. Vücudumu sıcak suyun altına sokmuş, benim için bırakılan lifle her bir milimimi son iki günün hatıralarından kurtulmak istercesine yıkamıştım.

Sıcak su kemiklerimi ısıtarak beni biraz olsun rahatlatıp derin bir uykuya hazırlamıştı. Duştan çıkar çıkmaz büyük banyonun geniş tezgâhında katlı halde duran krem rengi bornozu esneye esneye üzerime geçirmiştim ki beklenmedik bir şey oldu.

Tok tok tok...

Odamın kapısı çalıyordu.

Banyodan endişeyle çıkıp odanın kilitli kapısına doğru ilerlerken odada eksik olan bir şeyi getiren ya da bir ihtiyacım olup

olmadığını sormaya gelen çalışanlardan biri olduğunu varsaydım kapıdakinin.

Bornozumu sıkıca bağlayıp endişeli gözlerle baktım kapıya. Elimi tam kapının kulpuna götürmüştüm ki açmadan durdum ve sessizce sordum.

"Buyurun?"

"Benim," dedi tok ses.

Ve o an, kapıdakinin çalışanlardan biri olmadığını anladım...

Gelen oydu... Devrim!

Burada, odamın kapısındaydı.

Nefesimi tutarak kapıyı endişeyle araladığımda gözlerim kapının aralığından bakıyordu ona. Duşunu aldığı, kıyafetlerini yenileriyle değiştirdiği, saçlarını bile kurutmadan buraya geldiği belliydi.

"Gelebilir miyim?" diye soran sesi halsizdi ama duştan yeni çıkmış haliyle bana bunu sorması bile tüylerimi nedensiz bir heyecanla ürpertmişti.

"Gel," dedim tedirgin bir sesle. "Gel, tabii..."

İçeri girdiği an gözleri baştan aşağı süzdü beni. Benimle bir şey konuşmaya geldiğini düşünerek telaşla dolaba yönelmek için bir adım attım.

"Sen otur," dedim. "Ben banyoda üzerimi değiştirip geleyim, öyle konuşalım."

Oysa o an eli kolumdan yakaladı beni. Doğrudan baktı gözlerime, tereddütleri olmadan.

"Konuşmaya gelmedim," dedi boğuk bir sesle.

Ben soran gözlerle ona döndüğümde yorgun gözleri bana kendinden emin şekilde bakıyordu; ne soracaksa, ne söyleyecekse düşünüp tartmıştı belli ki.

"Ne için... geldin?"

Devrim beni kolumdan tutup biraz daha kendine çekti nazikçe. Üzerimde bornoz olduğu gerçeği aklımı kurcalamaya devam

ederken yanaklarım alev alevdi ve dudaklarından çıkacak cümleyi deliler gibi merak ediyordum.

"Bunun için," dedi Devrim kısık bir sesle.

Gözleri gözlerimden yanaklarıma, oradan boynuma ve en sonunda dudaklarıma kaydı.

Kalbim deliler gibi atarken nefesim kontrol altına alınamayacak kadar titrekti. Gözlerim Devrim'in boynundaki bandaja, oradan dudaklarına kaydığında onu yeterince izlemek için bile zamanım olmamıştı, zira dudakları artık dudaklarımdaydı.

Tüm yorgunluğunu dudaklarıma bırakır gibi, uykulu gözleri uykuya sarılır gibi, başı dizlerimde dinlenir gibi öpüyordu beni.

Zihnimdeki bütün gürültü sustu o an. Silah sesleri, bağırışlar, sızlanmalar... Hepsi bir anda arka planda kaldı. Sanki o depoda hiç kurşun sıkılmamış, hiç kimse ölümle burun buruna gelmemiş, biz hiçbir zaman bu karanlık geceden geçmemişiz gibi.

İkimiz de hayattaydık ve belki de o yüzden nefes nefeseydik şimdi.

Bu bizim için yarım kalan bir andı ve artık tastamamdık. Devrim'in dudakları dudaklarımda, teni tenimde, kokusu burnumdaydı... Ruhumu bu karanlık geceden alıp götürebilecek tek şey oydu ve gelmişti, dudakları dudaklarıma değmiş ve beni bu karanlığın içinden elleriyle çekmişti...

29. BÖLÜM

Karanlık Bir Sabah

Ruhumu bu karanlık geceden alıp götürebilecek tek şey oydu ve gelmişti, dudakları dudaklarıma değmiş ve beni bu karanlığın içinden elleriyle çekmişti...

Nefeslerimiz birbirine karıştıkça aramızdaki mesafe de yavaş yavaş yok oluyordu. Elleri sırtımda, benimkiler bornozumun kuşağında sıkılmış halde titrerken kalbimin ne kadar hızlı attığını saklayamıyordum artık.

Öpüşmemiz yavaşladı bir an. Alnını benimkine yasladı, gözleri kapalıydı. Sanki o da benim kadar yorulmuş, o da benim kadar tükenmişti. Yalnızca dudakları değil; omuzları, nefesi, bakışlarının ağırlığı bile yorgundu.

Elleri bornozumun iplerine gidiyordu ki bir anda durdu.

"Eliz..." dedi kısık bir sesle.

Başka hiçbir şey söylemedi.

"Devrim..." dedim fısıltıyla.

"Ben..." derken nefes nefeseydi, bu gecenin bambaşka bir noktaya gitmesini istediği her halinden belliydi ama emin de değildi.

Sanki beni hiçbir şekilde incitmek, sınırlarımı hiçbir şekilde zorlamak istemiyordu.

Kelimeler boğazıma düğümlendi. Ona bir şeyler söylemek için ağzımı açtım ama olan tek şey dudaklarımın yeniden onun dudaklarına varması oldu.

Devrim bu adımı anlamayacak biri değildi. Elleri belime daha sıkı sarıldı, beni kendine doğru çekip küçük bir adımla yatağın kenarına kadar geri yürüttüğünde içimde hem korkuya benzeyen hem de tuhaf bir huzur taşıyan bir ürperti dolaştı.

Yatağa doğru ilerlerken yanda duran komodine çarparak üzerindeki vazoyu düşürüp kırmamız bile durdurmadı bizi.

Yatağın kenarına oturduğumda dizlerimin titrediğini fark ettim. Devrim karşıma geçti, yüzümü avuçlarının arasına aldı. Başparmakları yanaklarımda geziniyor, gözlerimden süzülmeye hazır bekleyen bütün yorgunlukları tek tek topluyor gibiydi.

"Bir geceliğine..." dedi fısıltıyla. "Senden başka hiçbir şey düşünmek istemiyorum, Eliz. Olur mu?"

O cümle kendisi için bile bir itiraf gibiydi. Başımı usulca salladım.

"Ben de," dedim. "Ben de..."

Cümlemi bitiremeden dudakları yeniden dudaklarımdaydı.

Ondan sonrası, cümlelerle anlatılamayacak kadar sessizdi. Saatler üzerimize çekilmiş ince bir örtü gibi ağır ağır düştü. Odanın bordo perdeleri dışarıdaki karanlığı içeri sızdırmazken biz kendi karanlığımızın içindeydik.

Başım Devrim'in göğsüne yaslandığında nefesinin sıcaklığı tenimde dolaşıyordu. Parmaklarım sırtındaki kasılmış çizgileri okşarken bir savaş alanını sakinleştiriyor gibi hissediyordum kendimi.

Omuzlarındaki yükü, düşüncelerindeki gürültüyü, göğsündeki fırtınayı sakinleştirmek istiyordum. O ise sanki bütün kâbuslarımdan beni tek tek uyandırmak ister gibi, her dokunuşunda, "Bitti," diyordu. "Geçti."

Kollarının arasında uzandım öylece. Gözlerim odanın karanlığında Devrim'in gözleriyle buluştu o an. Bu, kaderdi ve bunu ikimiz de biliyorduk.

"Devrim..." dedim ona fısıltıyla.

"Söyle," dedi sessizce ve elimi eline alıp dudaklarına götürdü, elime bir öpücük kondurduktan sonra ekledi. "Söyle, benim güzel misafirim..."

Ona hüzünle gülümsedim. Gözlerim karanlıkta gözlerine bakarken onun gözlerinin de benimkiler gibi parladığını görebiliyordum.

"Devrim..." dedim bir kez daha, sesim titrerken. "Neden şimdi?"

Devrim başını eğip dudaklarını saçlarıma değdirdi, ağır nefesi tenimdeydi, sesi boğuktu.

"Çünkü..." dedi. "Çünkü sana ihtiyacım var, Eliz."

Sanki itiraf etmek bile canını acıtıyordu. Parmakları omuzlarımda ve sırtımda gezinirken devam etti. "Yıllardır içimde taşıdığım yara izleri sen dokundukça iyileşiyor. İçimde taşıdığım o karanlık zehir senin gözlerine baktıkça azalıyor. Seninle karşılaştığımız gece... ben bir planın içindeydim. Hiçbir duygunun bozmasına izin vermediğim bir plan."

Nefesi kesilir gibi oldu bir an. Sanki o anı tekrar yaşıyordu.

"Ama seni o gece o deponun önünde gördüğüm an... her şey tersine döndü. Sen hayatıma girdiğin an kafamda kurduğum bütün dengeler dağıldı. Seni korumak... kendi planıma ihanet etmek pahasına olsa bile... her şeyin önüne geçti. Senin için kendimle savaştım, Eliz. Senin için kurallarımı yıktım."

Parmakları yüzümü tuttu, bakışları karanlıktı ama karanlığın tam ortasında bir şey yanıyordu.

"Benim yıkılmaz sandığım kurallarım vardı. Sen hepsini çiğnedin. Yıllarca ilmek ilmek işlediğim bir planım vardı, sen geldin ve dağıldı her şey. Ben de buna izin verdim. Çünkü senin ellerin..." diye fısıldadı, parmaklarıyla elimdeki titremeyi yoklarken. "Senin ellerin bana hep yol gösterdi... Ve ben artık o yolu bırakamam."

Gözleri bir an için benden kaçtı ama hemen sonra yine buldu gözlerimi.

"Sen benim gittiğim yol değilsin, Eliz." Yakınlaştı, alnı alnıma değdiğinde sesi daha da kısıldı ve son bir cümle kurdu. "Sen... benim vardığım yersin."

Ne kadar zaman geçti bilmiyordum. Sadece bir noktada, Devrim'in kolu yastık gibi başımın altına girdiğinde, yüzümü göğsüne yaslayıp derin bir nefes aldığımı hatırlıyordum. Kalbinin sesi o kadar ona benziyordu ki... Düzenli, kararlı, inatçı bir ritimle atıyordu.

"Uyuyabilirsin," dedi parmaklarını saçlarımda dolaştırırken. "Artık nöbet bende."

Gözlerimin yanma hissi geri döndüğünde uyanık kalmak istiyordum ama uykuyla mücadele edecek kadar takatım kalmamıştı artık. Konuşmak istiyordum, uzun uzun anlatmak istiyordum ona hissettiklerimi ama dudaklarımdan çıkan tek şey, boğuk bir mırıltı oldu.

"Yanındayım, Devrim..."

Belki de ilk defa, hiçbir şeyi kontrol etmeye çalışmadan; elimde hiçbir plan, hiçbir kaçış rotası olmadan kapattım gözlerimi. Duyduğum tek şey Devrim'in kalp atışlarıydı, hissettiğim tek şey onun nefesiydi.

O karanlık gecede, ilk kez hiçbir şey düşünmeden uykuya daldım ve uzun zaman sonra ilk kez bir kâbusun değil, bir rüyanın içine düşerek uyudum.

Uyandığımda önce nerede olduğumu anlamadım. Gözkapaklarım ağır, tavan bulanıktı. İlk birkaç saniye yanı başımda düzenli bir ritim hissettim; derin, inatçı bir kalp atışı. Sonra her şey yavaş yavaş hafızama düştü, önce birer gölge gibi, sonra gün ışığıyla aydınlanır gibi.

Devrim.

Başım göğsünde, kolu hâlâ omzumun etrafındaydı. Sanki bütün gece boyunca ben kıpırdamayayım diye kendi nefesini bile tutmuştu.

Sabah ışığı perdelerin arasından zorla süzülüyordu, koyu bordo kumaş ışığı tutmaya çalışırken odaya loş bir kızıllık dolmuştu. Devrim'in yüzünün bu ışıkta bile ciddi görünebiliyor olması beni güldürürken alnına düşmüş dağınık saçları içindeki çocuğu hatırlatmıştı bana.

Ne çok şey yaşamıştı çocukluğunda, babasının uğruna çektiği acılar derin çizgiler bırakmıştı alnında... Bir süre onu izledim, elmacıkkemiklerinin altındaki gölgeyi, kirpiklerinin duruşunu, kaşlarının arasındaki o derin çizgiyi... uyurken bile tetikte gibiydi. Elimi uzatıp o çizgiye dokunmak istedim bir an, kaşlarının arasındaki o gerginliği hafifletmek istedim.

Ama öyle tetikte uyuyordu ki dokunsam uyanırdı, biliyordum. Aramızda uyumaya ve dinlenmeye en çok ihtiyacı olan oydu. Henüz tam olarak iyileşmemişti bile.

Onu uyandırmamaya çalışarak kolunun altından usulca sıyrıldım. Devrim'in nefesi bir an hızlanır gibi oldu ama uyanmadı. Yatağın kenarına oturup saçlarımı geriye attığım sırada vücudumda hâlâ onun sıcaklığı vardı ve bu hiç geçmesini istemediğim bir histi.

Ayağa kalkıp sessiz adımlarla tuvalete doğru yürüdüm. Kapıyı yarım kapatıp yüzümü birkaç defa yıkadım. Aklım bir yandan da Oya abla ve Ömer'deydi ama kötü bir haber olsa bunu mutlaka öğrenirdik çünkü bunu Devrim'e haber vermemezlik etmezlerdi.

Geri dönerken odanın sessizliğini bozmayayım diye biraz daha dikkatli yürüdüm. Devrim hâlâ uyuyordu. Birkaç saniye daha onu izledikten sonra gözüm dün gece duşa girmeden önce aceleyle çıkardığım kıyafetlere takıldı.

Kıyafetlerimi katlamak için pantolonumu elime aldığım sırada pantolonumun cebinden küçük bir şey yere düştü. Koyu renk halının üzerinde neredeyse fark edilmeyen bir ses çıkardı düşen şey. Eğilip elime aldığımda bunun bir USB bellek olduğunu gördüm ve aklım bir anda düne gidiverdi. Bu USB belleğin bana verildiği ana.

Ivan Vetrov'un bu USB belleği bana uzattığı, elime tutuşturduğu anı hatırladım.

"Ne bu?" demiştim merakla.

"Bu..." demişti Ivan Vetrov. "Benden sana küçük bir hediye, Türk kızı. İzlediğinde anlayacaksın, eğer hayatta kalabilirsen..."

Şimdiyse ellerimdeydi bu USB bellek. Üstüne o kadar çok şey yaşanmıştı ki bunu cebime koyduğumu bile unutmuştum. Peki ne olabilirdi bunun içinde? Ivan Vetrov bana bir bellek içinde ne hediye etmiş olabilirdi?

Başımı kaldırıp yatağa baktım. Devrim hâlâ derin bir uykudaydı. Yüzü biraz yana dönmüş, saçları alnına iyice yapışmıştı.

Onu biraz daha izledikten sonra sessizce kıyafetlerimi bıraktığım yerden aldım ve üzerime geçirdim. USB belleği avcumun içinde sıkıca tuttum ve Devrim'in hâlâ uyuduğundan son kez emin olduktan sonra kapıya ilerledim.

Koridorun duvarlarında sabahın loş ışığı dolaşıyordu, ev o kadar sessizdi ki saate bakamamıştım ama gün yeni doğmuş olmalıydı.

Merdivenlerden inerken ahşap basamakların hafif gıcırtılarını bastırmak için parmak uçlarıma bastım. Henüz kimse uyanmamış olmalıydı.

Tüm bu sessizliğe rağmen tam zemin kata indiğimde arkamdan bir ses duydum.

"Bir şeye mi ihtiyacınız vardı?"

Başımı çevirdiğimde çalışan kızlardan biri karşımdaydı.

Saçları sıkıca toplanmış, henüz güne yeni başlamış gibi taze bir yüzle bana bakıyordu.

"Hayır," dedim telaşımı gizlemeye çalışarak. "Ama... kısa bir iş için kullanabileceğim bir bilgisayar var mı acaba?"

Kız bir an düşündü, sonra yumuşak bir ifadeyle başını salladı. "Araf Bey'in koridorun sonunda bir kütüphanesi var. Orada birkaç bilgisayar bulunuyor. İsterseniz size kütüphaneye kadar eşlik edebilirim."

"Olur," dedim sessiz bir nefesle. "Teşekkür ederim."

Birlikte uzun koridorda ilerlemeye başladık. Adımlarımız sabahın sessizliğinde en az sabah kadar sessizdi. Kütüphanenin kapısına geldiğimizde kız kapıyı usulca açtı. İçerisi büyük, yüksek tavanlı, bilgisayarları görmezden gelirsek on dokuzuncu yüzyıldan fırlamış gibi hissettiren bir kütüphaneydi. Duvarları boydan boya kitaplarla kaplıydı. Odanın köşesinde birkaç masa, üzerinde de bilgisayarlar vardı.

"Buyurun," dedi kız nazikçe.

"Teşekkür ederim." diye mırıldandıktan sonra bilgisayarların olduğu masalardan birine geçip sandalyesine oturdum. Bilgisayar açılırken USB belleği avcumda sıkıca tutuyordum.

O sırada çalışan kız beni yalnız bırakmak için kapıya yöneldi ama çıkmadan önce durdu.

"Size bir kahve yapayım mı?" dedi. "İster misiniz?"

Bir an tereddüt ettim, sonra başımı hafifçe salladım.

"Evet... lütfen."

Kız gülümseyip kapıyı kapatarak uzaklaştı.

Odanın sessizliği, bilgisayarın açılış sesiyle birlikte nefesimi daraltacak kadar yoğunlaşmıştı. Elimdeki USB belleğe baktım. İçinden neler çıkabileceğini tahmin etmeye çalışsam da Ivan Vetrov'un bana "hediye" adı altında ne getirmiş olabileceğini kestiremiyordum.

USB belleği bilgisayara takarken çıkan o küçük metalik ses sabahın sessizliğinden ve benim gerginliğimden olsa gerek çok daha yüksek duyuldu kulaklarımda.

Gözlerim endişeyle dosyanın açılmasını beklerken ekranda beliren tek klasörün isminin "*KARANLIK GECE*" olduğunu görmek beni daha çok germişti.

O an içimde bir şeylerin yanlış olduğunu dair bir his uyandı. Sanki hayatımdaki bütün düğümler aynı anda çözülmek değil, birbirlerine dolanmak üzereymiş gibiydi. Fareyi klasörün üzerine getirirken ellerimin titrediğini fark ettim, yine de durmadım. Çünkü dursam düşeceğimi hissediyordum.

Klasörü açtığımda içinde yalnızca tek bir dosya vardı. İsimsiz bir video dosyasıydı bu. *İsim kısmında yalnızca sayılar vardı ve bu sayılar bir tarihi gösteriyordu... O gecenin tarihini.*

"01.06.25"

Sayıları gördüğüm an içime öyle bir korku düşmüştü ki kalbim o gecenin karanlığıyla gölgelenmişti âdeta.

Sanki tüm hayatım, tüm geçmişim, tüm cevapsız sorularım, tek bir dosyanın içine sığmıştı ve ben onlarla yüzleşmekten korkuyordum. Neyi gösterecekti bu video bana? O korkunç geceyi bir kez daha izlemememi mi istemişti Ivan Vetrov?

Peki izleyecek miydim?

Nasıl hissedeceğimi bile bile yapacak mıydım bunu?

Yapacaktım...

Göz ucuyla kapıya baktım, kimsenin gelmediğinden emin olunca derin bir nefes almaya çalışarak videoyu açtım. Ancak nefesim yarıda kaldı. Ekran video açılırken bir anlığına karardı ve o iki saniyelik karanlıkta tüm bedenim derin bir boşluğun içine düşmüş gibi oldu. Görüntü açıldığı ansa sıyrılıp çıktım o karanlık boşluktan.

Önce mekânı tanıdım. O lanetli sanayi sitesinin içinde bir sokaktı bu. Sis ve karanlığın birbirine karıştığı, tanıdık ama bir o kadar da yabancı bir sokak.

Sonra kendimi gördüm. Kendimi gördüğüm an elim büyük bir sızıyla kalbime gitti. Kaçıyordum, öyle korkmuş öyle çaresiz görünüyordum ki görüntünün içine girmek ve saklamak istedim kendimi o an.

Kendimi kendi önüme atmak, kendimi kendimin arkasına saklamak istedim.

Görüntüdeki kızın nefesi benim nefesimdi, titreyen elleri benim ellerimdi. Koşarak girmiştim sokağın en başından. Dolu gözlerim videodaki telaşlı halimi izlerken kalbim buna neredeyse dayanamayacaktı.

O kadar ürkek görünüyordum ki izlemek bile çok zordu. Tir tir titrediğim kamera kaydından bile belliydi, gözlerim saklanacak bir yer arıyordu.

Sonra bir şey oldu. Kamera açı değiştirdi. Ben kaşlarımı çatıp ne göreceğimi endişeyle izlerken sokağın başında koşar adım üç adam belirdi.

Üç adam.

Üçü de aynı anda durdu.

En baştakini tanımıyordum, yüzü bana yabancıydı, Dimitri Vetrov'un adamlarından biri olmalıydı. Yanındaki yüzse artık benim için tüm dünyaydı, Devrim'di.

Devrim'in yanındaki Ömer karanlığa telaşlı gözlerle bakarken en başlarındaki adam elini aniden silahına götürdü ve elim bir kez daha sızıyla kalbime gitti.

Hatırladım. Bu an o andı. Bu sokak benim vurulduğum sokaktı.

"Hayır, hayır..." diye fısıldadım acı içinde izlemeye devam ederken.

Adamın eli silahına gittiğinde birazdan silahından çıkan kurşunun beni vuracağını, bu anı izleyecek olmamın canımı ne kadar acıtacağını düşündüm ve videoyu bir anlığına durdurdum. Belki de Ivan Vetrov beni vuran kişiyi görmemi istemişti, bunu neden yapmıştı, bilmiyordum ama belki de yalnızca bu adamın yüzünü görmemi istemişti.

Titrek bir nefes aldım. Bunu izlemeye dayanabilecek miydim, emin değildim ama her şeye rağmen izleyecektim. Dimitri Vetrov'un adamının beni nasıl yaraladığını, bunu yaparken tereddüt edip etmediğini görmek istiyordum, bakmak istiyordum gözlerine.

Elimi bir kez daha fareye götürdüm ve her şeye hazır olduğuma inanarak açtım videoyu tam kaldığım yerden. Adamın eli silahına gitti, silahını tam çıkarıyordu ki hiç beklemediğim bir şey oldu o an.

Karanlığın içinde bir hareket gördüm önce, hareket eden yalnızca o adamın eli değildi. Eli silahına giden tek kişi Dimitri Vetrov'un adamı değildi.

İşte o an, içimde bir şeyin keskin bir cam gibi kırıldığını hissettim.

"Hayır..." dedim bir kez daha acı içinde.

Bu gerçek olamazdı... Gerçek olmamalıydı.

Sanki beynimin içine ağır, kurşuni bir sis dolmuştu. Düşüncelerim o sisin içinde yönünü kaybetmiş, birbirine çarparak parçalanmıştı. O boğucu sessizliğin içinde yalnızca tek bir ses vardı, zihnimin içinde dönüp duran kendi sesimdi bu.

"*Bu gerçek olamaz...*" diyordu zihnimde dolaşan sesim histerik bir yankıyla, tekrar tekrar ve tekrar tekrar. "Bu gerçek olamaz, bu gerçek olamaz..."

Ekrana öylece bakakaldım, bir süre nefes almayı bile unuttum. Kalbim sadece çarpmıyordu o an, göğsümün içinden çıkmak için var gücüyle çırpınıyordu. Ekrandaki görüntü bulanıklaşmaya başlamıştı ama gözlerimi kırpmaya bile cesaret edemiyordum.

Görüntü ilerledikçe içimdeki her bağ kopuyor gibiydi. Ruhum içime doğan karanlığın içine bir doğuyor, bir o karanlığın içinde boğuluyor gibiydi ve gözlerim, gözlerim görmek istemiyordu gördüklerimi.

Zira silahını bana doğrultan, silahından çıkan mermiyle yaralanmamı sağlayan o el tanımadığım bir tetikçiye, bir düşmana, bir yabancıya ait değildi.

Karanlıkta hissettiğim o el yabancı birinin eli değildi.

O gece yaralanmama sebep olan o kurşun Dimitri Vetrov'un adamının silahından çıkmamıştı.

Kurşunun sahibi, Devrim Ali Yöner'di.

Beni aylarca evinde misafir eden, beni korumak için kendi hayatını defalarca kez riske atan, beni kendine âşık eden o adamdı her şeyin sebebi.

Bir yabancı değildi.

Bir başkası değildi.

30. BÖLÜM

Benim Küçük Misafirim

Görüntü ilerledikçe göğsümdeki sızının yalnızca kalbimden değil, sanki bütün bedenimin içinden aynı anda yükseldiğini hissettim; içimde bir yer, çok derin bir yer, biri ansızın içeri girip bütün her şeyimi devirmiş gibi darmadağın olmuştu. Ve o an, videonun karanlığın içinden çekip çıkardığı gerçek, zihnimin duvarlarına, hiç affedilmeyecek kadar keskin bir darbeyle çarptı.

Beni yaralayan o silahı tutan elin sahibi... Devrim'di.

Başımı geri çekmek istedim, o görüntüden kaçmak istedim, hatta bilgisayarı kapatıp bütün bu gerçeği yok sayabileceğim bir evrene geçmek istedim ama bedenim donmuştu, sanki o sandalyeye, o ekrana, o karanlığa bir ömür boyu mahkûm edilmiş gibiydim. Nefes alamıyordum. Sanki ciğerlerimin içine dolması gereken hava, o an içimde oluşan o fırtınalı boşlukta kayboluyordu.

"Hayır," dedim kendi kendime, sesimin çıkıp çıkmadığını bile bilmeden. "Hayır... bu böyle olamaz... bu gerçek olamaz..."

Görüntü yeniden ilerlediğinde, o birkaç saniyelik karanlık hayatımın bütün dengesini değiştirdi. O geceye dair hatırladığım Devrim, bambaşka bir Devrim'di oysa, ne acı. O gece beni bulmak için nasıl koştuğunu, nasıl bağırdığını, nasıl kontrolünü kaybetmiş bir adam gibi savaştığını hatırlıyordum. Ama videoda gördüğüm şey, o geceye dair hatırladığım hiçbir şeye benzemiyordu.

Göğsümdeki sızı keskin bir bıçak gibi derinleşti, sanki birisi kalbimin tam ortasına girip içimdeki bütün ışığı söndürmüştü. Videoda gördüklerim gerçekliği o kadar acımasız bir berraklıkla yüzüme çarpıyordu ki gözlerimi kapatmak bile kurtarmıyordu beni çünkü gözlerimi kapattığım anda bile o görüntü, karanlığın üzerine çizilmiş bembeyaz bir yara izi gibi zihnimin içinde parlıyordu.

İtiraf edilmemiş, saklanmış, gizlenmiş bir gerçekti bu. Beni evinde aylarca misafir eden, beni her şeye rağmen koruyan, benim için savaşan, beni bir gecede hayatının merkezine koyan adam... beni daha en başında, daha hikâyemiz başlamadan, kim olduğumu bile bilmeden yaralamıştı. Bu gerçekten daha öte bir soru dönüp duruyordu kafamda, neden? *Neden? Neden yapmıştı bunu?*

Göğsümde bir boşluk açıldı; o boşluk büyüdü, derinleşti, genişledi, sonsuz bir uçuruma dönüştü ve kendimi sonsuz bir düşüşün içinde buldum. Sanki uçurumun içinde yalnızca ben varmışım da düşüşüm hiç bitmeyecekmiş gibi... Elleriyle beni o karanlık geceden çekip çıkaran adam... aslında o karanlığın ta kendisiydi.

Devrim'in adını bile içimden söylemeye cesaret edemez haldeydim artık.

Bilgisayarın ekranına bakıyordum ama görüntü akmıyordu, zaman durmuştu, dünya susmuştu, hatta kalbim bile atmayı unutmuştu sanki. Kendi nefesimin boğuk, düzensiz bir uğultudan ibaret oluşu kulaklarımda çınlıyordu.

"Neden?" diye fısıldadım acı içinde. "Neden?"

Gözlerim görüntüye dokunacakmışım gibi ekrana yaklaştı, parmaklarım titriyordu.

O an içimdeki bütün doğrular, bütün teslimiyetler bir anda yerlerinden koparılmış, beni boşluğa savurmuştu.

"Bunu bana nasıl yaptın?" demek istedim ekrana doğru bağıra çağıra. Oysa sesim çıkmıyordu artık. Bütün kelimeler boğazımda düğümlenmişti. Sadece tek bir şey vardı içimde. Tek bir soru. Ağır, acı veren, yıkıcı bir soru.

"Neden? Neden Devrim? Neden?"

Hizmetçi kızın kapıyı tıklatıp içeri girdiğini fark ettiğim anda oturmama rağmen dizlerimin bağı bir kez daha çözülecek gibi oldu ama yüzüme çarpmak üzere olan o dehşeti saklamak zorundaydım.

Gözlerimi ekrandan ayırırken kalbim hâlâ kabuğunu kırmaya çalışan bir kuş gibi çırpınıyordu. Kızın yüzündeki masum merak, içimdeki fırtınanın yanında öylesine yabancı, öylesine uzak duruyordu ki bir an kendimi bu dünyadan kopmuş biri gibi hissettim.

"Eliz Hanım... kahveniz hazır," dedi nazikçe. "Biraz geciktim, kusura bakmayın."

İçimde kopan fırtınanın tek bir damlasını bile dışarı sızdırmamaya çalıştım. Öyle büyük bir acı vardı ki içimde, o acı göğsümün içini oyuyor, nefes aldıkça beni daha çok yaralıyordu... ama ona bunu belli etmemeliydim.

"Teşekkür ederim," dedim, sesimin titremesini kamufle etmeye çalışarak. "Ben... şey... Biraz hava almak istiyorum da. Kahvemi bahçede içebilir miyim?"

Kız bir an şaşırdı, sonra başını hızlıca salladı.

"Tabii ki sormanıza bile gerek yok, efendim. Size bahçeye kadar eşlik edeyim isterseniz."

"Olur," dedim.

Kütüphaneden çıktık birlikte. Adımlarımın sesi çok hafifti ama içimdeki çığlığı ele vermeyecek kadar da sertti. Koridor boyunca yürürken duvarlarda asılı tablolar bile beni izliyormuş gibi geldi, sanki Devrim'in abisi olduğunu yeni öğrendiğim Araf Vural'ın evinde gördüğüm hiçbir şey de artık masum değildi.

Bahçeye açılan büyük cam kapıları geçtik. Dışarıdaki hava soğuktu ama içimdeki sıkışmayı bir nebze olsun gevşettiği için iyi gelmişti. Kız, kahveyi önümdeki küçük masaya bıraktı ve bana gülümsedi.

"Size başka bir şey getireyim mi?" diye sordu. "Kahvaltı hazırlamamı ister misiniz? Ya da bir şal getirmemi?"

"Hayır," dedim hemen gülümsemeye çalışarak. "Biraz yalnız kalayım. Kahvemi içtikten sonra odama geçeceğim zaten."

"Tamam efendim," dedi kız gülümseyerek. "Bir şeye ihtiyacınız olursa bana seslenebilirsiniz."

O gittikten sonra dünyanın bütün sessizliği âdeta üzerime çöktü. Sanki bahçe bile nefes almıyordu. Sanki rüzgâr bile bana dokunmaktan çekiniyordu. Kahvenin dumanı yüzüme doğru yükselirken ellerim titriyordu, fincanı tutan parmaklarım bile bana ait değildi sanki artık.

Kahveden zar zor bir yudum aldım. Boğazımdan geçerken içimdeki düğümü çözmesi gerekirken tam tersine acıyı çoğalttı sanki. Nefesim göğsümün en derin yerinde takılı kalmıştı, nefes alıyordum ama oksijen içime inmiyordu. Sanki her şey, herkes, bütün dünya tek bir soruya doğru beni sıkıştırıyordu.

"Şimdi ne yapacaksın, Eliz?"

Ne yapacaktım?

Devrim'in yüzünü düşündüm. Dün gece bana sarılışını, sözlerini, nefesinin tenimde bıraktığı sıcaklığı. Sonra videodaki o an... o karanlık saniye... o sahne geldi gözlerimin önüne. Benim için savaşmış, beni aylarca evinde misafir etmiş, benim için hayatını riske atmış bir adamın... beni yaralayan kişi olabileceğini kabullenmek... aklımın alabileceği bir şey değildi.

"Niye?" dedim kendi kendime neredeyse duyulmayacak bir fısıltıyla. "Bunu bana niye yaptın?"

Cevap yoktu. Bu sorunun hiçbir zaman bir cevabı olmayacaktı. Zira bu soruyu ona hiçbir zaman sormayacaktım. Hiçbir zaman.

Bahçe sessizdi, ağaçlar sessizdi, kuşlar bile sessizdi bu sabah. O sessizliğin içinde çekip gitmekten başka hiçbir çarem olmadığının farkındaydım o an. Beni kırılgan bir cam parçasına döndüren bu gerçeğin karşısında kaçmaktan başka hiçbir şey bilmiyordum. Hiçbir çarem yoktu, başka hiçbir çıkış yolum yoktu bu kâbustan.

Ayağa kalktım, elimdeki kahve fincanını önümdeki sehpaya bırakıp derin bir nefes aldım. Bahçede ağır adımlarla yürürken güvenlik kulübesinin önündeki iki adam bana doğru döndü.

"Bir problem mi vardı, Eliz Hanım?" dedi biri.

"Hayır," dedim başımla kapıyı göstererek. "Sadece biraz yürümek istiyorum. Hava alacağım."

Birbirlerine baktılar ama beni durdurmayı akıllarına bile getirmediler. Ne de olsa burada bir tutsak değildim, burada yalnızca misafirdim.

"İyi günler," diye mırıldandım demir kapı yavaşça açılırken.

"İyi günler, Eliz Hanım."

Dışarı adımımı attığım anda dünyanın sessizliği bir kez daha kulaklarıma doldu. Çimen kokusu, sabahın soğuğu, bedenimi sarsan titreme... Her adımda biraz daha uzaklaştım evden, Devrim'den, o videodan, o geceden, bu kâbustan, her şeyden...

Bir süre sonra yolun kenarında ilerleyen bir taksi gördüm. Bir mucize gibi, bir işaret gibi, bir çıkış kapısı gibi. Elim anında havaya kalktı.

"Taksi!" diye seslendiğim an taksici dalmış gibi ani bir frenle durdu.

Arka kapıyı açıp içeri girdiğimde kapı kapanır kapanmaz içimdeki bütün sıkışma bir anda çözüldü ve kontrolsüz bir nefesle boğazımdan bir hıçkırık koptu. Sürücü dikiz aynasından bana endişeyle baktı o an.

"Hanımefendi... iyi misiniz?"

"İyiyim," dedim gözyaşlarımın arasından. "Bir hastalık haberi aldım da... Siz Fatih tarafına doğru sürün, ben size yolu tarif edeceğim."

Taksi harekete geçti. Dışarıdaki yollar gri bir çizgi gibi akarken ben alnımı arabanın camına yaslamış ağlamaya devam ediyordum. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken içimde aynı soru dönüp duruyordu.

"Şimdi ne yapacağım?"

Devrim'in yüzü zihnimden hiç gitmiyordu. Dokunuşları, kokusu, sesi... Dün gece söylediği her şey, sarıldığı her saniye... Şimdi hepsi birer kâbus gibiydi.

Taksi yolları aşarken ben ağlamaya devam ediyordum. Hayatımda ilk kez bu kadar hayal kırıklığına uğramış, bu kadar hiçbir yere ait değilmiş gibi hissediyordum kendimi. Güvenebileceğim tek kişinin beni en çok yaralayan kişi olabileceğini kabullenmek bedenimi taşıyamayacağım kadar ağır hissettiriyordu; artık neye, kime, nasıl inanacağımı bilmiyordum.

Radyoda çalan şarkı acımı harlıyordu sanki.

"*Sayfaların arasında,*"* diyordu şarkı. "*Unutulur belki bu aşk.*"

Taksi ilerliyordu ama benim ruhum orada, o evde, o bilgisayar ekranının karşısında kalmıştı sanki. Acım çok büyüktü, aklım dün gece Devrim'in bana dokunduğu her saniyeyi zihnimden geçirirken kalbim öğrendiğim gerçeğin acısıyla kavruluyordu.

Ne yapacaktım ben? Ne yapacaktım?

Taksi ani bir frenle durduğunda taksicinin bana bir süredir seslendiğini fark ettim. Gözlerimi kısarak adama döndüğümde geldiğimizi bile anlayamamıştım. Aklım o kadar yerinde değildi ki adamın ne dediğini bile kaçıncı söyleyişinde anlamıştım, bilmiyordum.

"Hanımefendi, geldik," dedi şoförün sesi. "Bu bina mıydı?"

"Evet..." dedim dalgınlıkla. "Şuradaki... Ama şey..."

Cüzdanım, kartım... Yanımda hiçbir şey yoktu.

"Ben... beni bir dakika bekleyin, zile basıp arkadaşlarımdan isteyeceğim," dedim. "Aceleyle çıktım da."

Taksici başını salladı, ben taksiden inip dalgın adımlarla kapıya doğru ilerlerken sokaktan beklenmedik bir ses geldi. Yumuşak ama şaşkın bir ses.

"Eliz?"

* Kaldık Böyle, "İşgal" şarkısı. -y.n.

Olduğum yerde dondum. Sesin sahibini tanıyordum. Kalbim endişe ve heyecan karışımı bir hisle canlandığında başımı çevirdim ve ona baktım. Gurur'a.

Elinde poşetler vardı, belli ki marketten dönüyordu. Beni gördüğü an elindeki market poşetlerini yere bıraktı, dolan gözleri bana takıldığı anda yüzü dondu.

"Eliz..." dedi. "Sen... sen misin?"

Başımı eğdim, ağlamak istemiyordum ama gözlerim çoktan dolmuştu. Leyla ve Umut'la aylar sonra kavuşmuştum ama Seren ile Gurur'u o gün görememek beni çok üzmüştü. Şimdiyse Gurur birkaç adım karşımdaydı ve ben onu böyle bir anımda görmeye hazır değildim. Hem de hiç hazır değildim. Ben ne yapacağımı bilemez bir halde ayakta kalmaya çalışırken Gurur birkaç adımda tam karşımdaydı. Bir saniye bile düşünmeden sarıldı bana.

Kollarıma sarıldığı an boğazımdaki düğüm kopup gidiverdi, artık daha çok ağlıyordum.

Sessiz ama beni nefessiz bırakacak kadar derin bir ağlamaydı bu.

"Eliz..." Gurur'un sesi titriyordu. Onun bile gözleri dolmuştu. "Neredeydin sen? Neredeydin?"

Başımı omzuna yaslarken aklımdan tek bir şey geçti o an.

Gurur'la her şey çok başka olabilirdi... O gece hiç yaşanmasaydı eğer, kaderim beni karanlık gecede Devrim'in karşısına çıkarmasaydı eğer, her şey çok başka olabilirdi.

"Sorma Gurur," dedim gözyaşları içinde ona sarılmaya devam ederken. "Lütfen. Hiçbir şey sorma."

Gurur saçlarımı hafifçe okşadı. Burnunu çekişinden onun da ağladığını anlayabiliyordum.

"Seni bir yere götüreyim," dedi. "Bir şeyler yiyelim, içelim. Konuşalım. Hiç iyi görünmüyorsun, Eliz."

Gözlerimi silmeye çalıştım ama sesim boğuktu. "Ben..." dedim çaresizce. "Buraya da kalmaya gelmedim zaten. Kızlardan şey isteyecektim... biraz borç."

"Kalmaya gelmedim ne demek Eliz?" dedi Gurur endişeyle. "Nereye gideceksin yine?"

"Kalamam işte, Gurur. Sorma lütfen."

"Tamam ama kimden korkuyorsun, Eliz? Birilerine anlatmazsan kimse yardım edemez ki sana."

Gurur o kadar endişeliydi ki ona oturup her şeyi teker teker anlatmak istiyordum ama bu onu daha da çok endişelendirmekten başka bir işe yaramayacaktı.

Cevap veremedim, anlatacak hiçbir şeyim yoktu. Ben sessizce yere bakmayı sürdürürken Gurur derin bir nefes aldı ve elimi tuttu.

"Tamam," dedi kararlı bir sesle. "Tamam, o zaman bana gidiyoruz. Hiçbir şey anlatmak zorunda değilsin. Sadece kahvaltı yapıp çay içelim, sonrasına sonra bakarız, tamam mı?"

Taksici hâlâ bekliyordu. Çaresiz gözlerle o yöne doğru baktığımda Gurur bana başıyla taksiyi işaret etti. "Ödeme mi bekliyor?"

Utanarak başımı salladım. Gurur anında taksiye doğru ilerleyip taksicinin açık camına eğildi. Adama borcumu sorduktan sonra tereddüt bile etmeden ödedi ve taksiyi yollayıp yanıma döndü.

"Hadi," dedi market poşetlerini eline alırken. "Arabam şurada."

O an başka bir çarem yoktu. Kızlardan borç isteyip onları zor durumda bırakmayı zaten hiç istemiyordum ama Gurur'u da zor durumda bırakmak istemiyordum. Gurur'un arabasına bindiğimde bile gözlerim endişeyle etrafı inceliyordu, artık hayata dair o kadar güvensizdim ki her şey ama her şey beni korkutuyordu.

Gurur'un arabası sokağa dönüp evinin önünde yavaşça durduğunda başımı cama yaslamış, yeni uyanmaya başlamış olan şehrin kalabalığını izliyordum ama gözlerim aslında hiçbir şeyi görmüyordu. Arabalar, insanlar, bütün o hayat akışı... her şey gözlerimin önünden su gibi akıp gidiyordu ama zihnimde hiçbir şey anlamlı bir şekle bürünmüyordu artık. Sanki şehir bile bana yabancıydı, şehir bile beni yaralamaya hazırdı.

Aklımda onlarca soru vardı. Acaba Devrim uyanmış mıydı? Gittiğimi fark etmiş miydi? Beni aramaya başlamışlar mıydı? Neden gittiğimi anlamış mıydı?

"Eliz... geldik."

Gurur'un yumuşak sesini duyduğumda arabanın durduğunu bile fark etmemiştim.

Dönüp ona baktığımda gözlerim cayır cayır yanıyordu, sanki ağlamaktan değil de ağlamaya doyamamaktan. Ağlamak bile yetmiyordu artık çünkü acı yalnızca kalbimi değil; nefesimi, kemiklerimi, düşüncelerimi bile sarmıştı.

Gurur inmem için arabanın kapısını açtı ve "Gel," dedi. "Üşüyorsun... hadi."

Başımı sallasam da yine de olduğum yerden birkaç saniye hareket edemedim. Sanki ayaklarım kaldırıma değil de bilinmezliğe basacaktı; sanki hareket ettiğim anda bütün gerçeklik üstüme çöküp beni tamamen ezip geçecekti ama Gurur'un koluma hafifçe dokunuşu, beni bu donmuş halden çekip çıkaran bir uyarı gibiydi.

Apartmanın gri kapısından içeri girdiğimiz sırada taksiciye söylediğim yalanı yaşıyor gibiydim, sanki kötü bir hastalık haberi almıştım da onunla sarsılmıştım... Merdiven boşluğundaki loş ışık bile gözlerimi acıtıyordu. Her basamakta nefesim biraz daha sıkışıyor, her adımda içimdeki o kasvetli ağırlık biraz daha büyüyordu ama Gurur'un varlığı, yanımdaki sessiz telaşı, benim için açtığı kapılar, tuttuğu kollar... hepsi benim biraz olsun ayakta kalmamı sağlayan görünmez bir destek gibiydi bugün.

Gurur evin kapısını açtığında içeriden hafif bir deterjan kokusu yayıldı, yeni toplanmış battaniyelerin, yeni yıkanmış nevresimlerin kokusu... Bu koku bana evimi, evimde yaşadığım günleri hatırlatırken gözlerim yine dolmuştu. O kadar özlemiştim ki evimde güvende olduğumu bilmenin o güzel hissini...

"İçeri gel," dedi Gurur garip bir heyecanla ayakkabılarını çıkarırken. "Sen salona geçip dinlenmene bak. Ben bizim için hızlıca bir kahvaltı hazırlayıp geliyorum."

"Gerek yok aslında," diye mırıldandım içeri adım attığım sırada. "İştahım yok..."

Boğazımdaki düğüm yüzünden konuşmakta çok zorlanıyordum. Konuşmaya devam ederken hüngür hüngür ağlamaya başlamaktan korkuyordum aslında. Gurur beni endişeyle izlerken yavaşça salonun ortasına ilerledim ve oturmakla yığılıp kalmak arasında bir fark olup olmadığını bilmeden koltuğa bıraktım kendimi.

Gurur ise kapının eşiğinde durmuş, beni izliyordu. Sırtım öne eğilmiş, omuzlarım iyice çökmüştü. Sanki bir rüzgâr gelse savrulacak kadar kırılgan duruyordu vücudum.

"Eliz?" dedi Gurur sessizce. "Buradasın, tamam mı? Güvendesin. Her ne yaşadıysan, her neyin içine düştüysen şimdi burada güvendesin. Tamam mı?"

Gözlerimi sıkıca kapattım. Dudaklarımı ağlamamak için iyice birbirine bastırdım ve konuşmaya çalıştım.

"Hiçbir yerde güvende değilim artık," diye fısıldadım. "Nereye gideceğimi, ne düşüneceğimi, neye inanacağımı bilmiyorum..."

Gurur birkaç adım yaklaşıp oturduğum koltuğun yanına çömeldi. Elini dizlerimin üzerindeki ellerimin üzerine koydu ve arkadaşça bir anlayışla baktı bana.

"Bak." Kelimeleri titrek ama kararlıydı. "Bana hiçbir şey anlatmak istememeni anlıyorum, Eliz. Kim sana ne yaptı, kim seni incitti, bilmiyorum ve sen anlatana kadar üstüne gelmeyeceğim ama şunu biliyorum, buradasın. Karşımda oturuyorsun. Ve benden yardım istersen... seni bir daha kimse incitmesin diye elimden gelen her şeyi yaparım."

Onu dinlerken gözlerim sımsıkı kapalıydı. Gözlerimi açtığımdaysa bir damla yaş yanaklarımdan süzüldü ve Gurur'un eline düştü. Telaşla eline düşen bir damla gözyaşımı elinin üzerinden sildim ve burnumu çektim. Gurur ise bana o kadar üzgün bakıyordu ki beni bu halde gördüğü için kahrolmuş gibiydi.

"Seni zorlamayacağım." Gurur ayağa kalktı. "Bir duş almak istersen banyo şurada," dedi eliyle göstererek. "Ya da istersen biraz

uzan, dinlen, istersen uyu hatta. Ben kahvaltıyı hazırlayınca seni uyandırırım, olur mu?"

Başımı salladım sessizce. Ne uyuyabilecek halim vardı ne de yerimden kıpırdayabilecek. Gurur elinde bir tepsi kahvaltıyla gelene kadar hiç kıpırdamadan burada böylece oturdum sessizce. Sadece düşündüm, olanları, olabilecekleri, olamayacakları...

"Kahvaltımız hazır," diyerek elindeki tepsiyle koltukta tam yanıma oturdu Gurur. "Keşke uyusaydın biraz, kafanı toparlardın."

"Buraya... kafamı toparlamak için geldim," diyebildim sonunda. Sanki boğazımdan çıkan her kelime canımı yakıyordu. "Gerçekten ne yapacağımı bilemediğim için geldim Gurur ama çok kalmayacağım. Gitmem lazım..."

"Nereye gideceksin bu halde?" dedi Gurur endişeyle. "Eliz, yüzün bembeyaz. Titriyorsun resmen. Sana yardım etmeyi her şeyden çok istiyorum ama bana izin vermiyorsun."

Derin bir nefes aldım ama hava ciğerlerime değmeden geri çıktı sanki.

"Anlatırsam seni de tehlikeye atarım," dedim sessizce. "Bilmen gereken tek şey bu Gurur. Daha fazlasını sorma, lütfen sorma..."

Gurur bir şey söylemek istedi ama kelimeler boğazında kaldı. Yalnızca bana baktı. Öyle bir baktı ki... gözlerindeki endişeyi her detayıyla okuyabiliyordum.

"Gitmek zorundayım," diye mırıldandım çayımdan bir yudum alıp kendime gelmeye çalışırken. "Artık burada kalamam. Bu şehirde kalamam. Belki bu ülkede bile kalamam artık."

Bunu söylerken nefesim yine kesildi çünkü bu cümle bile hayatımın altını üstüne getiriyordu.

"Başka bir ülkeye gideceğim," dedim, sanki bunun dudaklarımın arasından çıkacağından ben bile habersizmişim gibi. "Bir süreliğine kimsenin beni bulamayacağından emin olacağım bir yerde saklanmam gerek."

Gurur'un sesindeki titrek şaşkınlık canımı daha da acıttı.

"Nereye?" dedi tutuşmuş bir halde. "Nereye gideceksin, Eliz? Nereye?"

Onun gözlerine bakmaya cesaret edemiyordum o an, utanıyordum. Ondan isteyeceğim şeyden, içine sürüklendiğim bu kâbustan utanıyordum. Yanımdaki tek şey kimliğimdi. Ne çantam ne cüzdanım ne param... hiçbir şeyim yoktu.

"Bilmiyorum ama yanımda hiçbir şeyim yok. Ne çantam ne cüzdanım ne param... Yalnızca kimliğim var," dedim kısık bir sesle. Ellerimi birbirine kenetleyip dizlerime bastırdım, sanki utancımı böyle durdurabilecektim.

"Senden... bir süreliğine... borç para isteyebilirsem... sonra geri ödeyeceğim. Söz veriyorum."

Gurur bir saniye bile düşünmeden, "Eliz, tabii ki..." dedi ama utancımdan başımı eğip sözünü keserek onu durdurdum.

"Vizesiz ve kimlikle gidebileceğim çok az yer var," dedim derin bir nefes alarak. "Ve kararımı verdim... Bir süreliğine Azerbaycan'a gideceğim. Bakü'ye."

Gurur'un yüzündeki ifade bir anda değişti. Yüzündeki hüzün silindi ve buhranla karışık bir kararlılık geldi yerine. O an söylediği şey, beni beklemediğim kadar derinden sarstı.

"Tamam," dedi Gurur hiç düşünmeden. "Ben de geliyorum."

Başımı hızla kaldırıp ona baktım.

"Hayır!" dedim refleksle. "Hayır Gurur, delirdin mi?"

"Delirdim. O yüzden bu saatten sonra yapacağım hiçbir şeyi sorgulama."

"Gurur..." dedim fısıltıyla. "Neye bulaştığımı bilmiyorsun."

"Bilmiyorum evet." Sesinde tuhaf bir kararlılık vardı. "Ama bilmek zorunda da değilim, Eliz. Tek bildiğim şey seni bu halde tek başına bırakırsam kendimi asla affedemeyeceğim. O yüzden ben de geliyorum. Seninle ne kadar kalabilirim, bunu bilmiyorum ama en

azından bir süreliğine yalnız olmayacaksın, bunun sözünü verebilirim sana... Hadi, ben çantamı hazırlıyorum, sana da oradan birkaç parça kıyafet alırız. Sen de kalk, bir elini yüzünü yıka, kendine gel! Hadi!"

Gurur'un kararlılığı, hiçbir şey bilmeden benimle birlikte bu karanlığa dalışı belki de uzun zamandır ilk kez, karanlığın içinde küçük bir ışık gibi hissettirdi bana.

Önce hızlıca kahvaltımızı yaptık. Daha sonra o kendi çantasını hazırlarken bana da kız kardeşinin burada kalmış birkaç parça kıyafetini verdi. Üzerimi değiştirirken aynaya bakmadım bile. Zira artık kendi yüzüm bile onu hatırlatıyordu bana, Devrim'i...

Sonraki birkaç saat sanki biri beni zamanın içinden çekip almış gibiydi. Havalimanı, güvenlik kontrolü, uçağa binişimiz... hiçbiri tam anlamıyla zihnime işlemiyordu. Ben bu anların hiçbirini yaşıyor gibi değildim, hepsinin içinde sürüklenip gidiyor gibiydim daha çok.

Karanlık bir rüya gibi geçti üzerimden hepsi ve ben, kendimi bir anda Bakü uçağının dar, soluk ışıklı kabininde, pencere kenarında otururken buldum. Uçağın kapısı kapanırken kalbim öyle hızlı atıyordu ki vücudum kalkmak üzere olan uçaktan daha fazla sarsılıyordu o an. Dışarıdaki pist ışıkları bulanık lekeler gibi görünüyordu gözlerime, her şey birbirine karışıyordu ve zihnim beni bu karmaşaya sürükleyen hiçbir şeyi bir an olsun unutturmuyordu bana.

Devrim'i yatakta bırakıp kalktığım o an, Devrim'in yüzünü o videoda görüşüm, o bahçede donarak içtiğim o sert kahve, taksiye biniş anım, gerçek sandığım her şeyin ayaklarımın altından çekilişi...

"Hazır mısın?" diye sordu Gurur nazik bir sesle ve destek olmak istercesine elini uzattı bana.

"Hazırım," diye mırıldandım ama elini tutmak yerine koluna dokundum destek almak ister gibi.

Uçağın tekerlekleri piste doğru ağır ağır ilerlerken avuçlarım buz kesmişti.

"Ben ne yapıyorum?" dedim içimden. "Bundan sonra ne olacak? Nasıl kurtulacağım bu bataklığın içinden?"

Hiçbir cevabım yoktu kendime. Sadece arkamda bıraktığım karanlığın içine geri dönemeyecek kadar yaralıydım artık. Ve önümde duran belirsizlik denizinin içine adım atacak kadar kaybolmuştum.

Uçak pistten hızla yükselirken gözlerimi kapattım ve lanet ettim zihnime, beni onun yüzüyle baş başa bıraktığı için hiç affetmeyecektim zihnimin derinliklerini. Mecbur kalmaktan yorulmuştum artık, mecbur bırakılmaktan yorulmuştum. Şimdi yine bir mecburiyetin içinde karanlık bir belirsizliğe doğru süzülüyordu ruhum.

Ve ben... Hiç bilmediğim bir ülkeye, hiç bilmediğim bir geleceğe doğru savruluyordum.

Yazarın Anlatımıyla

Devrim gözlerini açtığında odanın içine hâkim olan o tuhaf sessizlik zihnini tırmalayan ilk şey oldu. Derin bir nefes aldı, saçları alnına düşmüştü; yastığın bir yanı hâlâ Eliz'in kokusunu taşıyordu, dün gecenin ağırlığıyla karışmış o hafif sabun kokusu... Birkaç saniye hiçbir şey düşünmeden uzandı öylece, sonra aklına dün gece Eliz'in göğsüne yaslanan sıcaklığı geldi. Gözkapakları bir an hafifçe titredi, gecenin bütün kırılganlığı yüzüne yayıldı.

"Eliz..." diye fısıldadı sessizce.

İsmi dudaklarının arasından bir nefes gibi dökülmüştü sanki ama başını yastığın yanına çevirdiğinde gördüğü tek şey boşluktu. Devrim önce zorla doğruldu, boynundaki bandajın altındaki yaranın acısı hâlâ ağırdı ama umursamadı. Gözleriyle odayı taradı, pencerenin perdesi yarım aralıktı, Eliz'in bornozu karşıdaki sandalyenin üzerinde asılıydı ama kıyafetleri ortalıkta görünmüyordu.

Daha hızlı bir hareketle yataktan kalktı. Önce banyoya yöneldi ve kapıyı itip içeri baktı.

"Eliz?" dedi bir kez daha.

Banyo boştu. Eliz'den geriye kalan tek şey banyo tezgâhının üstünde duran ince sarı fularıydı. Devrim bir adım atıp sarı fuları eline aldığında, o an göğsünün sol tarafında sert bir düğüm oluştu; bir şeylerin yolunda olmadığına dair o tanıdık his kaburgalarının arasına saplanmıştı. Hemen odaya geri döndü, ayakkabılarını bile giymeden üzerine eşofman altını ve tişörtünü geçirip kapıyı açarak koridora çıktı. Merdivenlerden inerken adımlarını saklamaya çalışmadı, her basamakta içindeki huzursuzluk biraz daha büyüyordu.

Aşağıdan konuşma ve tabak sesleri geliyordu. Araf'ın evinin geniş salonu, sabah ışığını dev pencerelerden içeri yansıtıyordu. Masanın başında Araf, yanındaysa Deha ve Demir oturmuş kahvaltı ediyorlardı. Araf'ın karşısındaki Oya ablaysa çayından bir yudum alıyordu.

Devrim salona girdiğinde masadaki herkes başını kaldırdı ama Devrim'in yüzünde öyle bir gerginlik vardı ki kimse, "Günaydın," bile diyemedi. İlk konuşan salona apar topar giren Devrim oldu.

"Eliz..." Nefes nefeseydi. "Eliz nerede?"

Sesi çok yüksek değildi ama içinde saklanan telaş masanın üzerindeki bütün tabakları yerinden oynatacak kadar ağırdı.

"Odasında değil mi?" dedi Araf sakin ama kuşkulu bir ifadeyle.

Devrim'in yüzü bir anda gerildi.

"Hayır," dedi. "Odasında değil, kahvaltıya indi sandım."

Hem Demir hem Deha sandalyelerinde doğruldu.

"Bahçeye çıkmış olmasın? Hava almaya..." diye başladı Deha ama Devrim'in gözlerindeki öfke onu susturdu.

O sırada salon kapısının yanındaki görevli kız, hizmetçilerden biri, çekingen adımlarla yaklaştı. Elindeki tepsiyi bırakıp ellerini önünde kenetledi.

"Efendim..." dedi ürkek bir sesle. "Ben... sabah erken bir saatte Eliz Hanım'ı gördüm."

Bir anda bütün bakışlar kıza çevrildi. Devrim'in olduğu yere bir gölge çöktü sanki.

"Nerede gördün?" dedi yaklaşarak.

"Sabahın çok erken bir vaktiydi. Bana bir bilgisayara ihtiyacı olduğunu söyledi, ben de ona kütüphaneye kadar eşlik ettim. Sonrasındaysa kahve hazırladım kendisine fakat kahvesini bahçede içmek istediğini söyledi."

Devrim gibi herkes kızı dikkatle dinliyordu.

"Sonra?" diye sordu Devrim, sesi buz gibi keskinleşmişti. "Sonra?"

Kız utangaç bir adımla geri çekildi.

"Sonra onu bir daha görmedim... Bahçeye çıktım ama orada yoktu, ben de odasına çıktığını düşündüm."

"İçeri girdiğini gördün mü?" diye sordu Araf Vural endişeyle.

"Kapıdan tekrar girdiğini görmedim, efendim," dedi kız. "Belki ben fark etmemişimdir diye düşündüm..."

Devrim'in boğazı bir çizgi gibi gerildi. Gözleri yavaşça Araf'a, sonra kardeşlerine, sonra kapıya kaydı. Eliz gitmiş olamazdı. Dün gece yaşananlardan sonra onu bırakmış olamazdı, bunu yapmazdı. Peki neredeydi, ne olmuştu?

Gözlerinde bir anlığına, çok kısa bir anlığına öyle bir şey belirdi ki... hayal kırıklığı, korku ve öfkenin birbirine karıştığı karanlık bir gölge gibi. Devrim geri çekildi ve bir kez daha hizmetçi kıza döndü.

"Bahçeye çıktığını gördüğüne emin misin?"

Kız hızlıca başını salladı.

"Evet, Devrim Bey. Bahçeye kadar ben eşlik ettim kendisine. Sonrasını bilmiyorum ama. Görmedim."

"Ne demek görmedim?" dedi Devrim öfkeyle.

Sesindeki öfkenin kaynağı kızı suçlamak değildi aslında, öfkesinin tek kaynağı korkuydu ve çok az kişinin ayırt edebileceği bir ayrımdı bu.

"Yalnız kalmak istedi efendim," dedi kız. "Kahvesini içip bahçedeki ağaçları izliyordu yalnızca, ben de ara ara bakıp kontrol ediyordum aslında ama sonra göremeyince... odasına gitti sandım."

Devrim'in nefesi göğsüne sığmayacak gibi oldu. Masanın kenarına tutundu önce, sonra hızla doğruldu. Durup endişelenecek kadar bile vakti yoktu. Eliz'i bir an önce bulmaktan başka çaresi yoktu.

"Abi," dediği duyuldu Demir'in. "Bilgisayarda ne yapmış olabilir?"

Devrim delirecek gibiydi, aklına gelen ihtimallerin hepsi onun için birer kâbustu, hepsi.

"Gidelim," diyerek ayaklandı Araf telaşla. "Sen bize hangi bilgisayarı kullandığını göster kızım, bir bakalım... Belki bir şey buluruz."

Devrim'in yüzündeki renk tamamen çekilmişti, gözleri bir anlığına boşluğa daldı. Sanki bir şeyler hesaplıyor, parçaları birleştiriyor, olabilecek tüm ihtimalleri zihninin içinde hızla çarpıştırıyordu.

"Hadi!" dediğini duydu Araf'ın. "Donup kalma, Devrim! Gidip bakalım şu bilgisayara."

Abisinin cümlesi bir tokat gibi çarptı yüzüne. Bir anda kendine gelir gibi oldu ve çalışan kızın ardından kimseye bakmadan yürümeye başladı, adımlarının gölgesi bile telaşlıydı.

Araf, Deha ve Demir de yüzlerindeki endişeyle peşlerindeydi. Oya abla bile telaşla arkalarından gidiyordu, koridor boyunca ilerlerlerken Deha, Devrim'in omzuna yetişip kısık bir sesle sordu.

"Abi... Ivan Vetrov'un Eliz'e verdiği USB bellek..."

Devrim durmadı, dönmedi, nefes bile almadı sanki. Sadece hayal kırıklığı içinde tek bir cümle söyledi. "Bir şey gördü."

Araf'ın yüzündeki ifade anında değişti.

"Ne gördü?" diye sordu endişeyle.

Devrim çaresizce çenesini sıktı, içten içe bildiği bir şeyler vardı ama anlatmaya cesaret edemiyordu. Hiç sesini çıkarmadan kütüphaneye doğru ilerledi ve çalışan kızın gösterdiği bilgisayarın başına geçti.

"Kızım," dedi Araf Vural. "Biz buna bakarken sen de git güvenliklere sor bakalım, görmüşler mi Eliz Hanım'ı."

"Tamam efendim," dedi kız telaşla oradan ayrılırken.

Devrim bilgisayarın masaüstünü, içindeki bütün belgeleri tek tek inceledi ama bu zaten pek kullanılmayan bir bilgisayar olduğu için içinde neredeyse hiçbir şey yoktu. Ne acı ki bu bilgisayarın içinde Eliz'den de bir iz yoktu.

"Bir şey yok," dedi harap olmuş bir sesle. "Ondan hiçbir iz yok."

Odaya ölüm gibi bir sessizlik çöktü. Devrim bilgisayarın başında, diğerleriyse Devrim'in ardında öylece kalakalmışlardı.

Devrim'in dudakları usulca aralandı.

"Nereye gitti?" dedi fısıltıyla. "Nereye?"

Kimse konuşmadı. Kimse bir şey diyemedi. Çünkü Devrim'in ne hissettiğini anlamamak imkânsızdı. Dün geceye gidip duruyordu Devrim'in zihni, hatırladıkça içi daha da paramparça oluyordu. Yine mi gitmişti? Yine mi kaçmıştı ondan? Oysa Devrim hissettiği her şeyin karşılıklı olduğuna çok inanmıştı. Şimdiyse... Onu koruduğunu zannettiği bütün duvarlar çökmüştü. Eliz'in dün gece dudaklarına değen nefesi şimdi boş bir odaya sinmiş bir anıydı sadece.

"Efendim," diyerek içeri girdi hizmetli kız. Bütün yüzler soran gözlerle ona döndüğünde kız tereddütle devam etti konuşmaya. "Güvenliklerle konuştum... Eliz Hanım onlara yürüyüşe çıkacağını söylemiş, kapıyı onlar açmış..."

Devrim acı bir kabullenişle geri çekildiğinde avuçları yumruk halinde titriyordu. Bir kelime bile söylemeden odadan hızla çıktı. Araf, Deha ve Demir ise peşindeydi. Dimitri'nin de oğlu Ivan'ın da Eliz'le uğraşmak için ne bir sebebi kalmıştı ne de uğraşmaya devam edecek güçleri. Eliz'in başına bir şey gelmesi için bir sebep yoktu, Eliz'in ortadan kaybolmasının tek bir sebebi vardı, o da Eliz'in gitmesiydi.

"Abi, bekle!" dedi Demir. "Ararız her yeri, buluruz."

"Beni rahat bırakın," dedi Devrim, sesi çatlamıştı. "Bir dakika... bir dakika nefes almam lazım."

Araf sessizce koridor duvarına yaslanan Devrim'e doğru bir adım attı.

"Onu buluruz Devrim, kameralara bakarız, şimdi... gidebileceği her yeri ararız. Başına bir şey geldiğini sanmıyorum, Vetrovların kimseyle uğraşacak hali kalmadı."

Devrim başını iki yana salladı. Gözleri ilk kez bu kadar... kaybolmuş görünüyordu.

"Başı belada değil," dedi kısık bir sesle. "Benden kaçtı..."

Bu cümle evin içinde yankılandı. Kimse itiraz edemedi çünkü biliyorlardı ki Devrim bunu söylediyse bir bildiği olmalıydı ve doğruydu da. Eliz... gitmeyi seçmişti. Bu gidişle ilgili tek bildikleri şey Devrim'in kalbinde açılan yaranın, Ömer'in kaburgasından çıkarılan o kurşundan çok daha derinde olduğuydu.

Eliz'in Anlatımıyla

Tam iki gündür hiç bilmediğim bir ülkede, hiç bilmediğim bir şehirdeydim ve tam iki gündür kendimi bir başkasının hayatına sığınmış gibi hissediyordum.

Gurur'un yardımıyla küçük ama sıcak bir daire tuttum Bakü'de. Bana borç vermeyi kabul etmeseydi bırakın uçakla buraya gelip bir daire tutmayı, İstanbul'da metroya bile binemezdim.

Bakü'nün rüzgârı bile farklıydı İstanbul'dan. Sokaklar daha geniş, insanlar daha sessiz, geceler daha uzun. Benim içimdeki boşluksa... ne yazık ki aynı. Her şey hâlâ karmakarışık, her şey hâlâ bulanık, her şey hâlâ karanlık. Sarı fularım bile yanımda değil üstelik, bana dair tek şey boynumdaki kolyeydi şimdilik, bir de kalbimdeki acı.

Gurur iki gündür yanımdaydı. O salonda vakit geçirirken ben daha çok yatak odasında depresyonumu yaşıyordum. Bazen yatak

odasının kapısına kadar geliyor, iyi olup olmadığıma bakıyor, sonra hüzünle salona dönüyordu.

Hat açtırmak, eşyalı bir ev bulmak, hepsinin ödemelerini yapmak... Ne yapacağımı bilemeden bir köşede çöküp kalacağım her an elimden tuttu Gurur ama burada ne kadar kalabileceği, işinden ne kadar izin alabileceği hâlâ meçhuldü.

Bugün buradaki üçüncü günümüzdü. Gurur geç yatmış olacak ki hâlâ salondaki koltukta uyuduğunu görünce ona teşekkür etmek için kahvaltı hazırlamaya karar verdim. Hem belki bir şeylerle uğraşmak bana da iyi gelirdi, bu şey yalnızca kahvaltı hazırlamak olsa bile...

Kahvaltı hazırlarken telefonumdan açtığım şarkıları dinliyordum bir yandan. Masaya peynirleri, zeytinleri koydum çay demlenirken, ekmek kızarttım. Yumurtaları bir kâsenin içine kırdığım sırada telefonumda çalmaya başlayan şarkıyla dalıp gittim uzaklara.

"*Geceler uzun, uykular haram,*"* diyordu şarkının sözleri. "*Bir gölge gibi dolanır adın her an...*"

Ellerim iki gündür hareketsiz yatmaya alıştığım için titriyordu ama hareket etmek zorundaydım artık, üzerimdeki kasveti başka türlü dağıtamayacaktım. Güneşin ışığı iki karanlık günün ardından perdelerin arasından sızıyordu ama güneşe rağmen dışarıda ince bir yağmur da çiseliyordu hafif hafif. Kahvaltı hazırlamak insana normal hissettiriyordu ama içimdeki büyük yıkım hâlâ oradaydı ve hiç gitmiyordu.

"Günaydın," dediğini duydum Gurur'un mutfak kapısından. "Bunu neye borçluyum?"

Ona hüzünle gülümsedim.

"Teşekkür etmek istedim," dedim. "Yaptıkların için."

"Teşekkür etmene gerek yoktu, Eliz," dedi Gurur. "Yanında olmayı yalnızca senin için değil, kendim için de istedim."

* Ufuk Beydemir, "Dönme Geri" şarkısı. -y.n.

Ona bir kez daha müteşekkir bir gülümsemeyle baktım.

"Hadi," dedim. "Sen elini yüzünü yıka, kahvaltı hazır sayılır."

"Emredersiniz efendim!" dedi Gurur gülerek, mutfak kapısından çıkıp banyoya yönelmişti ki kapının sesi duyuldu.

"Kim ki bu?" dedi Gurur merakla. "Sipariş mi verdin?"

"Hayır?" Tereddütlü bir bakış attım.

"Ben bakarım," dedi yumuşak bir sesle.

Gurur'un kapıya doğru yürüyüşünü izlerken içime yine aynı karamsarlık çöktü. Kim olabilirdi ki? Burada bizi tanıyan kimse yoktu, sipariş de vermemiştik. Ev sahibi bir şey iletmeye gelmiş olabilir miydi?

Gurur kapının kolunu çevirdiğinde gözlerim yüzündeydi. Korkuyla ona doğru bir adım attım ama kapıya görünmemek için geride durdum.

"Buyurun?" dedi Gurur tereddütle.

Sonra kapının aralığından bir gölge belirdi. O gölgeyi tanıyordum. Ne kadar gidersem gideyim, beni bulacağını biliyordum. İçimde bir şey, korkuyla karışık bir kabullenişle, *bu an gelecekti* diyordu.

"Eliz..." dedi ses duygusuz bir tekdüzelikle. "Eliz'i almaya geldim."

Kendi nefesimi duydum o an, boğazıma takılan o sert yumruyu hissettim. İçimde öyle keskin bir korku yükseldi ki sanki midemin olduğu yer buz kesmiş, ayaklarım beni taşımayı bırakmıştı. Dünya bir anlığına yerinden oynadı, elimi tutunmak için yanımda duran mutfak kapısına uzattığımda aklımda tek bir şey vardı.

Beni bulmuştu.

Devrim... beni bulmuştu.

"Eliz'i almaya geldim derken?" dedi Gurur anlamayarak. "Kimsin kardeşim sen?"

Devrim'in öfkeli nefesini duyabiliyordum.

"Eliz'i..." dedi dişlerinin arasından. "Almaya geldim. Çekilecek misin yoksa ben mi çekeyim seni?"

"Ne diyorsun lan s..." Gurur, Devrim'e saldıracakken kendime öne atıp araya girdim.

"Gurur!" dedim endişeli bir bağırışla. "İçeri gir. Lütfen! Ben konuşup geleceğim, tamam mı? İçeri geç."

O an gözlerim bir anlığına Devrim'in gözleriyle buluştu. Gözlerindeki acı o kısacık anda ona dair görebildiğim en net şeydi.

"Eliz, saçmalama!" dedi Gurur. "Sen geç içeri, kapıyı kapatıp kilitle, bekle beni."

Kapının ardındaki gölge kıpırdadı o an. Devrim dayanamayacaktı. Gurur'a doğru bir adım atmıştı ki Devrim'i bütün gücümle dışarı ittim, el çabukluğuyla Gurur'u içeride bırakıp evin anahtarını da alarak evi Gurur'un üstüne kilitledim.

"Eliz!" diye bağırdığını duydum Gurur'un içeriden. "Aç kapıyı, delirdin mi?"

"Sana bir şey olsun istemiyorum. Ne olursa olsun içeride kal. Gurur... lütfen!"

"Eliz!"

Nefes nefeseydim, tir tir titreyen vücudumla sırtımı kapıya döndüğümde Devrim oradaydı. Kapının eşiğinde durmuş, üç gündür zihnimde büyüyen bütün karanlık ihtimallerin, bütün soruların, bütün acının somut hali gibi bana bakıyordu. Gerçekti, nefes alıyordu, öfkeden titreşen bir sessizlikle bana bakıyordu.

Onunla göz göze geldiğim an boğazımdaki düğüm daha da sıkıldı. Artık ne nefes alabiliyordum ne de nefes verebiliyordum. Buradaydı, tam karşımda. Ve tek başına...

"Adamların yok mu?" dedim titreyen öfkeli sesimle.

"Getirmedim," dedi.

"Sen niye geldin?"

"Konuşacağız," dedi Devrim.

Sesi öyle derinden geliyordu ki sanki içten içe onu parçalayan duygularına rağmen kendini tutmaya çalışıyordu.

Benimse kaçabileceğim bir yer yoktu artık. Devrim'le hesaplaşma vakti gelmişti.

"Tamam," dedim dışarıdaki gök gürültüsü binanın içini doldurduğunda. "Beni takip et."

Merdivenlere yöneldim. Eski, beton binanın mermer taşlı merdivenlerinden çıkarken üzerimdeki hırkaya sarıldım iyice. Soğuktan mı yoksa gerginlikten mi üşüyordum, bilmiyordum ama tir tir titriyordum merdivenleri çıkarken. O ise her zamanki gibi jilet gibiydi, ruh halinin ne kadar berbat olduğu yüzünden belliydi ama takımının ütüsü yerli yerindeydi.

"Binanın terası," dedim en üst kattaki metal kapıyı açarken. "Ortak alan ama kimse kullanmıyor. Burada konuşabilirsin."

Teras kapısını kapattığımda gökyüzü bir kez daha gürledi, yağmur hâlâ hafif hafif çiseliyordu ama ıslanmak umurumda bile değildi. Yine de terasın tam ortasındaki büyük brandanın altına geçtim, rüzgârla yanlardan üzerimize gelen yağmuru umursamadan kollarımı göğsümde birleştirip ona baktım.

Şehrin uğultusu uzaktan duyulurken içimdeki kargaşa da o uğultuya karışmıştı. Devrim karşımda duruyordu ve gözlerindeki yorgunluk bana çok şey anlatıyordu. Çok şey anlatıyordu ama hiçbir şey ifade etmiyordu.

Çenesinin kenarında belli belirsiz bir kas titriyordu, gözleri... kıpkırmızı olmuş gözleri ara ara seğiriyordu. Bakışlarında öyle vazgeçilmez bir karanlık vardı ki bir adım daha yaklaşsam o karanlığın içine düşecek, bir daha da çıkamayacaktım, biliyordum.

Devrim bir süre yalnızca beni izledi. Hiçbir şey söylemeden, hiçbir şey sormadan, yalnızca izledi. Sonra dudakları aralandı ve tek bir cümle çıktı ağzından.

"Neden... Neden gittin?"

Sesini ilk duyduğumda içimde bir şeyin çatırdayarak kırıldığını hissettim. Ne bağırıyordu ne öfkeden titriyordu sesi... ama ağırdı, boğuktu, içi doluydu. Sanki kelimeler ağzından değil de göğsünün en derin yerinden sökülüp geliyordu.

"Devrim..." dedim ama devamı boğazımın bir yerinde düğümlendi.

Bir adım attı bana doğru. Bir adım daha. Aramızdaki mesafe kapanırken nefesim kesilir gibi oldu.

"Beni o yatakta bırakıp... nasıl gittin, Eliz?" dedi. "Hiçbir şey söylemeden, hiçbir iz bırakmadan, bir açıklama bile yapmadan... nasıl gittin?"

Gözlerinin içine baktığımda, orada beni yerle bir eden bir hayal kırıklığı gördüm. Sanki içimde sakladığım bütün cümleleri görüyordu ama hiçbirini duyamıyordu, sanki cevaplarımı zaten biliyordu ama benden duymak istiyordu.

Kollarımı üşüyormuşum gibi kendime doladım, dışımdan çok içim üşüyordu o an, ruhum.

"Gitmem gerekiyordu..." diyebildim sadece.

"Gerekiyordu," diye tekrarladı hüzünle. "Gerekiyordu..."

Kalbini paramparça eden bir kelimeyi ağzında döndürüyormuş gibi. Sonra sustu. Uzun bir sessizlik oldu aramızda. Yağmur brandanın üstüne vurmaya başlamıştı iyice, aldığım her nefes gök gürültülerinin arasına sıkışıyor, beni iyice boğuyordu. O susmaya devam ederken gözlerimi kapattım ve sakinleşmeye çalıştım.

"Ben uyandığımda," dedi Devrim, sesi neredeyse kısılmıştı. "Hayatımın en güzel sabahına uyandığımı sanmıştım.

Gözlerimi açtığımda bana bakıyordu. Öyle bir bakıştı ki bu, ne denli bir hayal kırıklığı yaşadığı her halinden belli oluyordu. Oysa ben bundan katbekat fazlasını yaşamıştım.

"Öyle mi?" dedim acı içinde gülümseyerek.

Devrim büyük bir hazımsızlık içinde bana baktı.

"Üç gündür bir saniye bile uyumadım, Eliz," dedi Devrim. "Kafayı yemek üzereydim artık. Niye gittiğinden de öte benim endişelerim neredesin, iyi misin, aç mısın, üşüyor musun, güvende misin... Delirdim Eliz, delirdim! Kafayı yedim sana bir şey olacak diye!"

"Devrim..." dedim. "Bak, ben..."

Hangi kelimeyle başlayacağımı bilmiyordum, hangi duygunun önce çıkması gerektiğini de. Bir an nefesimi tuttum, yağmur iyice hızlanırken terasın etrafındaki korkuluklar bile sanki bana bakıyordu, bütün dünya konuşmamı bekliyordu sanki.

"Ben..." dedim güçlükle. "Her şeyi biliyorum."

Devrim kıpırdamadı. Gözleri büyümedi. Şaşırmadı. Sanki bunu duyacağını biliyormuş gibi sadece bir kez gözlerini kapattı... Ve açtığında bakışları yerdeydi, yerde biriken su damlalarında.

"Biliyorum," dedi acı dolu bir kabullenişle. "Biliyordum... İzlediğini..."

O an boğazımdan çıkmak için yarışan hıçkırıklarımı durdurmak için elini boğazıma götürdüm. Gözyaşlarım yanaklarıma hücum ederken bunu onun dudaklarından duymak canımı daha çok yakmıştı.

"Biliyordun," dedim hıçkırıklarımın arasından. "Biliyordun ve buraya bana hesap sormaya geldin, öyle mi?"

Vücudum tir tir titriyordu. Kontrolümü kaybetmiştim âdeta. Devrim de benden farklı değildi, o jilet gibi halinden eser kalmamış bir anda, karşımda tam bir harabeye dönüşmüştü yüzü.

"Sana hesap sormaya gelmedim," dedi. "Seni bulmaya geldim, Eliz. Seni buradan almaya geldim, o adamın yanından almaya geldim seni."

"Ne hakla?" diye bağırdım gözyaşları içinde. "Ne hakla?"

"Eliz..." dedi Devrim, bir anlığına sustu, sakinleşmeye çalıştığı her halinden belliydi. Yanımızda duran çöp kovasına bir tekme

savurduktan sonra bir süreliğine derin derin nefesler aldı ve ben onu ağlayarak izlemeye devam ederken sakince anlatmaya başladı.

"O adam..." Gözleri gözlerime değdi. "Asla ıskalamayacaktı."

"Ne saçmalıyorsun sen?"

"O gece yanımda gördüğün o adam..." dedi zar zor. "Dimitri Vetrov'un en yetenekli adamlarından biriydi. Eğer o adam tetiğe basmış olsaydı... Asla ıskalamayacaktı, Eliz. Seni öldürecekti. Adam hızlıydı, profesyoneldi, tereddüt bile etmeyecek biçimde eğitilmişti."

Devrim gözlerini kapattı, sanki o anı yeniden yaşıyordu.

"Ben... seni ancak ondan daha hızlı davranarak kurtarabilirdim. Ona, '*Bana bırak,*' deyip seni ölmeyeceğinden emin olacağım bir şekilde ben yaralamasaydım eğer... o adam asla ıskalamayacaktı."

Sesi titriyordu, gerçekten titriyordu.

"Ya onun kurşunu seni öldürecek bir yere isabet edecekti... Ya da ben... seni yaşatacak bir yere isabet ettirecektim."

Sanki biri terasın zeminini altımdan çekti. Ayaklarımın altı boşalır gibi oldu o an. Nefes alamıyordum, kalbim göğüskafesimden kurtulmak için çabalarcasına atıyordu.

Ama o konuşmaya devam etti çünkü anlatmak zorundaydı. Anlatmasaydı ikimiz de bu kâbusun içinde yok olup gidecektik.

"Seni incitmek istemedim, sana zarar gelsin istemedim..." dedi sayıklar gibi. Bir an nefesi tamamen kesildi. Sonra o karanlık cümlenin devamı geldi. "Ama başka çarem yoktu. Seni yaşatabilmek için tek çarem buydu."

Terasın soğuğu birden buz kesmiş gibi oldu. Rüzgâr bile durdu o an.

"Çünkü o..." dedi sayıklamaya devam eder gibi. "Asla ıskalamayacaktı."

Gözlerimin dolduğunu fark etti. Elini uzattı ama ben kendimi nefretle geri çekince eli havada kaldı.

"Sana anlatmak istedim..." dedi acı içinde. "Ama beni anlamayacaktın..."

Devrim konuşmayı bitirdiğinde içimde bir şeyin ağır ağır çöktüğünü hissettim. Bir binanın temeli çökerken çıkardığı o derin, yankılı gürültü var ya... işte tam olarak öyle bir ses yükseldi içimde.

Başımı eğdim. Gözlerimin odaklandığı tek şey, terasın gri zemininde birikmiş su damlalarıydı... Tepemizdeki brandadan sızan gün ışığı o damlalara vuruyor, titreşiyordu ama ben hiçbirini gerçekten görmüyordum. Bir şeyi anlamaya çalışıyordum. Bir gerçeğin ağırlığını taşımaya çalışıyordum ama ne anlayabilmem mümkündü bu gerçeği ne de taşıyabilmem.

Zihnim içimde kıvranan binlerce soruyla aynı anda aydınlanıyor, aynı anda kararıyordu.

Kelimeler dudaklarımdan dökülürken sesimin bana bile ait olup olmadığından emin değildim.

"Yani... beni kurtarmak için... öldürmek *üzere* olan adamdan önce... sen ateş ettin?" dedim kekeleyerek.

Devrim'in yüzündeki acı, bana baktığında gözlerinde büyüyen o kırık karanlık... İşte onun cevabıydı bu. Ses çıkaramasa da her şey oradaydı. Ondan duyduğum hiçbir açıklama, hiçbir kelime, hiçbir nefes, o gözlerdeki yaradan daha yüksek sesle konuşamazdı.

"Ölecektin," dedi sonunda, sesi çatlak bir duvarın arkasından geliyormuş gibiydi. "O adam seni vursaydı... anında ölecektin, Eliz. Eğer ben o adamı vursaydım, diğerleri ne senin ne de benim peşimi bırakacaktı. Seni koruyabilmemin tek yolu buydu."

Ağzından çıkanlar sanki kelimeler değil, yara izleriydi. Ne kadar acı çektiğini görebiliyordum ama bu beni durdurmadı. Tüm içorganlarım yer değiştiriyormuş gibi bir titreme geldi içimden, göğsümden boğazıma kadar geçti ve sesime dönüştü.

"Beni... yaşatmak için beni vurdun yani? Beni yaşatmak için öldürüyordun az kalsın... Bu mu beni kurtarmak, Devrim? Bu mu hayatımı kurtarmak? Ben..." dedim acı içinde. "Anne olamayacağım

artık, bir bebeğim olamayacak benim artık ve bunun sebebi sen misin, Devrim? SEN MİSİN?"

O bir adım bana yaklaştı, ben üç adım geri gittim. Ayaklarım terasın sert zeminine bastığında bile titriyordum.

"Bacağına nişan almıştım," dedi dağları aşacak kadar büyük bir acı içinde. "Ama sen bir sesten korkup eğilince kurşun karnına geldi ve..."

Başımı yavaşça iki yana salladım.

"Hayatım boyunca bana neyin zarar vereceğini hiçbir zaman bilemedim, Devrim," dedim kısık sesimle. "Hep yanlış insanlardan korktum. Hep yanlış yerlerden kaçtım. Ama bu sefer doğruyu gördüğümü biliyorum."

Devrim, o sert yüzünün ardında bir şeylerin kırıldığını belli eden küçücük bir hareket yaptı. Çenesinin kenarı titredi. İlk kez bu kadar savunmasız görünüyordu bana karşı. Yıkılmıştı. Dağılmıştı. Ama bu içimdeki acıyı hafifletmiyordu. Tam tersine, daha da ağırlaştırıyordu.

"Sen benim her şeyimi yıktın," dedim, rüzgârın sesine karışan ama bütün şehri susturacak kadar içten bir tonda. "Sadece o gece değil... beni evinde misafir ettiğin o günden beri, her gün. Hayatımı altüst ettin, beni bu karanlık gerçeğe rağmen kendine bağladın, beni kendine inandırdın..."

Başımı kaldırıp gözlerine baktım, gözleri gözlerime yalvarır gibi bakıyordu.

"Ve..." dedim tereddütsüz bir tonla. "Seni bir daha görmek istemiyorum, Devrim Ali Yöner."

Devrim bir adım atmak istedi bana doğru ama ben elimi kaldırınca durdu. "Yaklaşma," dedim. "Bana bir daha sakın yaklaşma."

Gözleri içimdeki son kırıntıyı bile görüyor gibiydi. Derin bir nefes aldım, yağan yağmur kokusunu içime çekip içimi soğutmaya çalıştım.

"Eliz..." dedi Devrim çaresizce.

"Artık senden hiçbir şey istemiyorum, Devrim." Kelimeler ağzımdan çıkarken her biri ayrı yerlere dağılıyor, paramparça oluyorlardı. Gözümden bir damla yaş aktı ama silmek için elimi bile kaldırmadım.

"Senin hatıralarını bile istemiyorum hayatımda. Bana daha fazla zarar vermeni istemiyorum." Derin bir nefes aldım ve "Git," dedim sonunda. "Lütfen... git."

Devrim o an hiç konuşmadı. Bakışlarını bir an kaçırdı, sonra tekrar bana çevirdi, buradan bakınca yıkılmış bir harabeye benziyordu ama ben ilk defa... dayanabilecek gücüm olduğunu hissedebiliyordum.

Ondan uzak bir hayat kuracaktım. Beni kıran ne varsa geride bırakacaktım. Onun ismini de gerçeklerini de hatıralarını da istemiyordum ve o bunu yüzümden okuyordu, biliyordum.

Son bir adım attı bana doğru, bana ulaşmaya çalışıyordu hâlâ.

"Eliz..." Sesi neredeyse boğuk bir hırıltıya dönüşmüş haldeydi. "Ben... seni..."

"Biliyorum," dedim öfkeyle. "Tamam. Biliyorum! O an orada beni yaşatabilmek için bunu yapmak zorunda olduğunu anladım, biliyorum! O adam asla ıskalamayacaktı ve ben ölecektim, beni kurtarmanın tek yolu buydu, biliyorum! Beni kurtardın. Sen beni kurtardın. Evet, bunu kabul ediyorum."

Devrim'in yüzündeki tüm kan çekildi o anda. Dudakları aralandı ama söyleyebileceği hiçbir kelime yoktu. Benimse gözlerimden yaşlar süzülüyordu, farkında bile olmadan.

"Bunların hepsini kabul ediyorum," dedim acı içinde. "Ve seni yine de istemiyorum, Devrim Ali Yöner. İstemiyorum."

Devrim'in çenesi kilitlendi. Gözlerimin içine baktığında içindeki o derin suçluluğu hissediyordum ama bu benim acımı hafifletmiyordu.

"Ben..." diye başladı yine ama bu sefer ona izin vermedim.

"Hayır," dedim sertçe. "Bir şey söyleme. Lütfen söyleme. Sen her zaman için benden bu gerçeği saklayan adam olarak kalacaksın zihnimde ve söyleyebileceğin hiçbir şey duygularımı değiştirmeyecek."

Yutkundum. Kendi kalbimin sesini bastırmak için nefesimi tuttum.

"Sen bana yalan söyledin, Devrim..." dedim hayal kırıklığıyla dolu bir kabulleniş içinde. "Belki bugün hâlâ nefes alabiliyorsam bu senin sayende, evet. Ama keşke... Keşke bıraksaydın da o gece ölseydim."

Gözlerimi kapattığımda burnumun direğinin sızladığını hissedebiliyordum.

"Ben artık bunların hiçbirine devam edemem," dedim pes eder gibi. "Ne senin yanında kalmaya... ne bu misafirliğe... ne bu karanlık oyuna."

Devrim son kez fısıldadı. "Eliz, yapma."

Bir adım daha geri çekildim.

"Gelme," dedim.

O an Devrim durdu. İlk defa, gerçekten ilk defa... yenilmiş görünüyordu. Sanki içindeki bütün savaş bitmiş, bütün duvarları yıkılmış, bütün umutları işgal edilmişti. Ama ne yazık ki bu, benim kalbimdeki yarayı onarmıyordu.

"Gitmeni istiyorum, Devrim," dedim net bir sesle.

Sesim bu kez sakindi.

"Beni takip etmeni istemiyorum. Beni bulmanı istemiyorum. Bana bir daha dokunmanı, yaklaşmanı, bir açıklama yapmanı istemiyorum."

Devrim'in yutkunmaya çalışıp yutkunamadığını dışarıdan ben bile görebiliyordum.

"Sen..." dedi zar zor. "Beni istemiyor musun... artık?"

"İstemiyorum," diye fısıldadım.

Bu cümle dudaklarımın arasından çıktığı anda... içimdeki bir şey keskin bir bıçak gibi kalbime saplandı. Bu bir yalan değildi, bu bir savunma mekanizması değildi, bir öfke anı değildi. Bu... benim gerçeğimdi. Ben artık Devrim Ali Yöner'in gölgesini bile görmek istemiyordum.

Devrim'in bakışları bir anlığına karardı. Ellerini yumruk yapmış halde bir şey söylemek istedi ama dilinin arkasında kalan o kelimeyi çıkaramadı bir türlü.

"Git," dedim tekrar, daha sakin daha bitik bir tonda. "Bırak ben de gideyim. Bırak kendi hayatımı yeniden kurayım. Her şey... her şey çok büyüdü, Devrim. Çok karanlık, çok yorucu, çok ağır oldu. Ben artık nefes alamıyorum. Yalnızca seninle değil... ben artık hiçbir şeyle baş edemiyorum."

Devrim başını eğdi. O güçlü adam gözlerimin önünde yıkılmıştı resmen ama ben artık onu tutacak halde değildim.

Ve o da bunu anladı.

"Tamam," dedi bir fısıltıdan bile daha kısık bir sesle.

Yalnızca bu kadar. Tek kelime, beş harf... Arkasını döndü, terasın kapısına doğru bir adım attı, bir adım daha... Tam kapıdan çıkarken son kez bana döndü bir umutla, ona, "Dur," dememi beklermiş gibi.

"Git," dedim yalnızca. "Git Devrim... Beni özgür bırak."

Gözleri gözlerime son kez baktı. Karanlığın her katmanının içinden geçen bir adamın, elinde bütün kırıklarla bana baktığı o uzun, o sonsuz bakışı asla unutmayacaktım.

Devrim Ali Yöner'in hayatıma girişi nasıl bir devrimse, hayatımdan gidişi de bir devrim olacaktı.

Azerbaycan'a geleli tam bir ay olmuştu... Bakü'ye o kadar çok alışmıştım ki bazen sanki bir yıl geçmiş gibi hissediyordum, bazen de yalnızca birkaç gün. Zaman benim için artık doğrusal

ilerlemiyordu; parçalanmış, kırılmış ve ne yana çeksem elimde kalan bir akış haline gelmişti.

Hâlâ hayattaydım, evet ama yaşamak bu muydu, bilmiyordum.

Bakü'nün geniş caddeleri, rüzgârı, keskin deniz kokusu... hiçbirine ait değildim ama yine de buradaydım işte. Yine de alışmıştım yeni hayatıma. Gurur yanımda bir hafta kadar kalıp artık iyi ve güvende olacağımdan emin olduktan sonra işinden olmamak için geri dönmüştü İstanbul'a ama sık sık arıyordu beni. Hatta yalnızca onunla değil; Leyla, Seren ve Umut'la da sık sık konuşuyordum telefonla. Annemin haberlerini onlardan alıyor, annemeyse onlar aracılığıyla haber iletiyordum.

Bir süre öncesine kadar tıp fakültesinde okuyan, sonra bir gecede hayatı altüst olan ben, şimdi Azerbaycan'da bir diş kliniğinde asistan olarak çalışıyordum. Tıpla olan geçmişim işe kabul edilmemi kolaylaştırmıştı, üstelik klinikte asistanlığını yaptığım diş hekimlerinden birinin yardımıyla tıp eğitimime burada devam edebilmek için birkaç üniversiteye de başvuru yapmıştım şimdiden.

Klinikte birkaç asistanla da arkadaş olmuştum üstelik. Gülnare, Nermin ve Serkan sayesinde biraz olsun kendime gelebilmiş, buraya biraz olsun adapte olabilmiştim. Tabii bunda onların izledikleri Türk dizilerinden ve okudukları Türkçe kitaplardan dolayı Türkçeyi iyi konuşabiliyor olmalarının da payı vardı. Onlar olmasaydı belki de bu kadar kolay atlatamazdım bu süreci.

Yaşadığım yere adapte olmuştum ve uzun zamandır ilk kez normal bir hayat yaşıyordum ama öyle büyük travmalardan geçmiştim ki bunları bir anda atlatabilmem, hayata sıfırdan başlayabilmem mümkün değildi.

Devrim hiç aklımdan çıkmıyordu, uyurken bile rüyalarımdaydı. Özellikle son birkaç gündür sabaha kadar onu gördüğüm rüyalardan uyanıp tekrar uyuyor, yine de onun varlığını zihnimden atamıyordum.

Ruh halimdeki değişimleri en çok Gülnare fark ediyordu klinikte, ne zaman kötü bir gece geçirsem bunu gözlerimden anlıyordu.

"Sen bir garipsin Eliz," demişti dün bana. "Solgunsun, yorgunsun... Bir psikoloğa mı gitsen acaba? Bulalım mı sana birini?"

"İnan," demiştim Gülnare'ye. "Hiç kimseyle hayatım hakkında tek kelime konuşacak halim yok, Gülnare. Tek kelime. Hem ben iyiyim, merak etme, yalnızca biraz uykusuzum."

Oysa uykusuz değildim. İçimde taşıdığım devasa boşluk yüzünden tükeniyordum. Gece başımı yastığa koyduğum an zihnim bana ihanet edercesine aynı yüzü çağırıyordu her rüyama. Devrim'i...

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım içimden söküp atamadığım bir sızıydı o.

Bugün klinikte yine halsizliğim göze batmış olacak ki Gülnare beni her gördüğünde sorguya çekiyordu.

"Eliz, bu böyle gitmez bak. Arayacağım Türkiye'deki arkadaşlarını," dedi kollarını bağlayarak. "Yüzün bembeyaz, bak bir hastalığın çıkacak diye korkuyorum... Yürü hadi, gidiyoruz."

"Nereye gidiyoruz?" dedim bezgin bir nefesle.

"Dahiliye doktoru bir arkadaşım var. En azından bir tansiyonuna, şekerine falan baksın da içimiz rahat etsin. Hadi."

Sessiz kaldım. Israrına karşı koyacak gücüm yoktu zaten. Ben neyim olduğunu gayet iyi biliyordum ama en azından dediğini yaparsam Gülnare'nin içini rahat ettirecektim.

"Peki," dedim sonunda. "Gidelim."

Gülnare yüzünde tatmin olmuş bir ifadeyle hızla montlarımıza yöneldi.

"Şükür," dedi. "Hazır iki saatlik boşluğumuz da var, hemen gidip gelelim."

O konuşurken ben pencereden dışarı bakıyordum. Bakü'nün sabah ışığı bile griydi bugün. Sanki ben ne hissediyorsam şehir de onu hissediyordu geldiğimden beri. Bir ay geçmişti... Ama içimdeki sarsıntı hâlâ dün gece yaşanmış gibi hissettirecek kadar tazeydi.

Belki bu muayene yalnızca bedenimi değil, zihnimi de ayakta tutmam için bir başlangıç olurdu. Belki bir gün nefes alırken acı çekmeyi bırakırdım.

Tam bir saat sonra Gülnare hastanenin kafesinde karşımdaki sandalyede oturmuş, karton kahve bardağının kapağını sinirli sinirli çevirip duruyordu. Hastanenin kafesi öğle kalabalığına yaklaşırken hemşirelerin hızlı adımları, doktorların kendi aralarında konuşmaları, bir yerlerde ağlayan bir çocuğun sesi... Bunların hepsi bir araya gelince içimde yankılanıp duran o sessiz boşluğu daha da büyütüyordu.

Gülnare yüzüme baktığında gözlerinden kaçamadım.

"Sevdin değil mi doktoru?" diye sordu imalı bir sesle. "Bizim Adil iyi çocuktur, siz de meslektaş sayılırsınız."

"Gülnare, saçmalama," diye mırıldandım sessizce. "Bu yüzden mi geldik buraya?"

Gülnare gülümseyerek omuz silkti.

"Yani o yüzden gelmedik de... Neyse, az kaldı herhalde kan sonuçlarının çıkmasına. Hazır sonuçları alırken bir telefon numarasını da alırsın artık."

Başımı alayla salladım. "Tabii canım," dedim. "Adresini de alırım."

"Ah keşke!" dedi Gülnare. "En azından şu bunalımından çekip çıkarırdı seni."

Tahammülsüzce bir nefes aldım. "Bu yüzden geldik, değil mi?" dedim gözlerimi devirerek. "Doktor arkadaşınla tanışayım diye geldik."

"Ne var canım?" dedi Gülnare. "O da bir sebep ama sağlığın için de geldik tabii ki."

Başımı onaylamazca salladım.

"Sana uyup şuraya kadar geldiğime inanamıyorum ya..." dedim alınarak.

Gülnare ise sevimlilik yapmak için gülümsüyordu. Sonra birdenbire, hiç beklemeden o soruyu sordu. "Peki... senin o mafyadan haber var mı?"

Bir an sanki ismini duymuşum gibi gerildim, Gülnare'nin Devrim'den direkt olarak "mafya" diye bahsetmesine bile gülemeden gerilerek etrafıma bakındım.

"Gülnare," dedim dişlerimi sıkarak. "O söylediğin kelimeyi bile duymak istemiyorum."

Gülnare geri çekildi hemen, elleri havada teslim olur gibi baktı bana.

"Tamam, tamam! Sinirlenme," dedi. "Sadece... yani... insan merak ediyor. Anlayabiliyorum neler hissettiğini, rüyalarında neler gördüğünü, klinikte boş kaldığın her an pencerenin önüne geçip kahve içerken neler düşündüğünü... Böyle kolay mı her şeyi bırakıp gitmek? Adam seni seviyor muydu, sevmiyor muydu; aranızda tam olarak neler geçti, kimdi, neydi... Kafam almıyor."

"Benim kafam da almıyor," dedim. "O yüzden bir daha bu konuyu konuşmayalım, sen de anlattığıma pişman etme lütfen."

"O zaman tam anlatsaydın Eliz," dedi Gülnare kızarak. "Tamamını anlatsaydın bir daha sormazdım ben de!"

"Gülnare..."

"Tamam, tamam. Sustum, tamam. Ama sen şu Adil'i bir düşün bak, mesaj atıp sordum ben ona az önce, beğenmiş seni..."

"Gülnare!" dedim bir kez daha dişlerimin arasından. "Ya adama da mı yaptın aynı muameleyi? Delirtecek misin beni?"

"Aman, ne olacak?" dedi omzunu silkerek. "Beğenirsen beğenirsin, beğenmezsen beğenmezsin. Alınmaz hem o, yabancı değil!"

Sinirle derin bir nefes aldım. Elimi kahvenin etrafında gezdirirken fark ettim ki parmaklarım titriyordu. Son bir ayın içinde kaç kez böyle titremişlerdi, bilmiyordum; kaç kez bir şeylere tutunamadığım için, kaç kez gece yarısı hiçbir sebep yokken ağladığım için tir tir titremiştim böyle, saymıyordum artık.

Bakü bana yeni bir hayat gibi görünmüştü ilk geldiğimde ama insan nereye giderse gitsin kalbindeki acıları da beraberinde

getiriyordu demek ki. O acılar kalbimde uzun bir süre daha misafir olacaklardı üstelik, bunu da biliyordum.

Gülnare eğildi, gözlerini kısmış, beni inceliyordu.

"Ama iyi misin gerçekten?" diye sordu endişeyle. "Özür dilerim Eliz, ben... Kırmak istememiştim."

"İyiyim," dedim ama yüz ifadesinden cevabımı hiç beğenmediği belli oluyordu. "Kırılmadım ayrıca. Merak etme."

Belki de hiçbirimiz "iyiyim" kelimesinin artık bende hiçbir anlam taşımadığını fark edemiyorduk. Zihnim hâlâ Gülnare'nin söylediği o tek kelimede takılıydı.

Mafya.

Sanki Devrim'i tanımlamak için kullanılan her kelime fazlalık, her cümle yetersiz, her sıfat eksik kalıyordu. Ama ben artık hiçbirini düşünmek istemiyordum. Adını bile duymak istemediğimi söylerken yalan söylemiyordum çünkü o ismin içimde açtığı yer hâlâ kapanmamıştı.

Bir ay geçmişti... koskoca bir ay. Bense hâlâ geceleri o sokaktaki ayak seslerini duyuyor, o videodaki o anı görür gibi uyanıyordum.

Hâlâ terasta bana söylediği cümleleri duyuyordum, bütün gerçekleri itiraf ettiği o boğuk sesi kafamın içinden silinmiyordu. Ama bir gerçek daha vardı ki ondan kaçtığımı düşünürken aslında onun ağırlığını her gün biraz daha taşıyordum. Ne olursa olsun... kalbim onu hâlâ unutamamıştı ve işte bu yüzden onun adını duymak bile boğazımı yakıyordu.

Dudağımı ısırdım, derin bir nefes alıp sandalyemi geri iterek ayaklandım.

"Elimi yüzümü toplayayım biraz," dedim. "Sonra da gidip bir sorayım, sonuçlar çıkmıştır belki."

"Ben?" dedi Gülnare. "Ben de geleyim mi? İster misin?"

"Yok. Kahveni bile içmedin daha, sen otur. Ben sonuçları alır gelirim."

Gülnare ses çıkarmadı. Saf bir endişeyle yüzüme bakıyordu sadece.

Doktorun kapısını tıklattığımda içimde hafif bir gerginlik vardı ama bunu yorgunluğuma, son aylarda yaşadığım travmaların hâlâ bedenimde bıraktığı ağırlığa yoruyordum. Artık markete gitmek bile geriyordu beni.

İçeriden gelen, "Gelin!" sesini duyduğum an kapıyı araladım.

Otuzlu yaşlardaki Doktor Adil bilgisayar ekranından gözlerini kaldırıp bana baktı.

"Buyurun, Eliz Hanım," dedi dosyayı eline alırken. "Sonuçlarınız çıktı. Buyurun, oturun."

İçeri girip tereddütle karşısındaki sandalyeye oturduğumda doktorun yüzü önündeki raporlara bakarken çok da iç açıcı görünmüyordu.

Gözlerinde o tanıdık, kötü haber vermeden önce tereddüt eden doktor ifadesi vardı. Ya da bana öyle geliyordu... "Eliz Hanım," dedi doktor dosyayı kapatıp önüne bırakarak. "Şikâyetleriniz neydi tam olarak?"

Boğazımda bir sıkışma hissettim o an.

"Bir sorun mu var?" diye sordum.

Doktor ellerini birbirine kenetledi ve anlayışla gülümsedi.

"Muayene amaçlı soruyorum," dedi.

"Eh, benim..." diye mırıldandım ne diyeceğimi bilemeyerek. "Yani bence sorunum psikolojik, geceleri kâbuslar görüp duruyorum, sonra gün içinde kendimi hep yorgun hissediyorum, sürekli halsizim..."

Doktor beni dinlerken başını sallayarak önündeki kâğıda notlar alıyordu.

"Peki," dedi. "Başka bir şikâyetiniz yok sanırım, değil mi?"

"Hayır..." dedim endişeyle. "Başka bir şikâyetim yok."

Doktor önce önündeki rapora bir kez daha baktı, sonra bana döndü. Bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordum, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu bu bakışlardan anlayabiliyordum.

"Neyim var?" dedim metanetli bir gülümseme takınmaya çalışarak. "Kaldırabilirim, söyleyebilirsiniz."

Doktor da aynı formalite gülümsemeyi takındı yüzüne. Ve hiç beklemediğim bir anda, hastalığımı bana uzun uzun açıklayacağını düşünürken bir anda söyleyiverdi teşhisimi.

"Eliz Hanım. Hamilesiniz."

Sanki zaman bir anda durdu o saniye, bütün sesler boğuklaştı, oda genişledi, sonra tekrar küçüldü ve üzerime kapandı.

Karşımda oturan doktorun ağzından çıkan o son kelime kafamın içinde yankılanırken artık bu sandalyede oturduğumu bile hissedemiyordum.

"Hamilesiniz," demişti bana.

Bana.

"Hamilesiniz," demişti.

Doktorun ağzından çıkan kelime havada asılı kaldı. Bana ulaşması neredeyse birkaç saniye sürdü ve ulaştığındaysa göğsümün içine bir şok gibi saplandı.

"Beta-HCG sonucunuz..." dedi doktor, ben dehşet içinde ona bakmayı sürdürüyordum. "Beta-HCG sonucunuz dört yüz yirmi altı çıkmış, bu da bize yaklaşık dört haftalık bir hamileliğin varlığını gösteriyor."

Dört hafta.

Dört haftalık.

"Benim..." dedim kekeleyerek. "Benim içimde... dört haftalık... bir bebek mi..."

"Evet," dedi doktor. "Yaklaşık olarak dört hafta."

"Ama ben..." diyordum âdeta sayıklayarak. "Ben daha önce bir kaza geçirdim ve bana denmişti ki... benim bir daha çocuğum olamayacaktı..."

Ben tam dört haftadır Devrim'den uzakta burada kendime yeni bir hayat kurmaya çabalarken ondan hiç uzakta değildim demek ki. Bedenim bunu çoktan biliyordu. Benden önce öğrenmişti gerçeği. Ama bu nasıl olurdu? Oya abla bir daha çocuk sahibi olamayacağımdan çok emindi. Bu nasıl olmuştu?

Sesim çıkmadı. Başımı iki yana sallamak istedim ama boynum bile hareket etmiyordu.

"İmkânsız..." dedim yalnızca. "İmkânsız demişlerdi bana..."

Doktor yumuşak bir sesle konuştu. "Şu an şokta olmanız normal. Ama yalnız değilsiniz, çocuk sahibi olamayacağını öğrenip doğal yollarla gebe kalan çok örnek var. İsterseniz bir kadın doğum uzmanıyla da görüşelim ama şu an için bu Beta-HCG oranı sağlıklı ilerlemiş bir gebeliğin varlığını gösteriyor."

Olduğum yerde kalakalmıştım. Boğazım kupkuruydu, içimdeki sesler birbirine çarpıyor, birbirlerine çarpıp bütün anlamlarını kaybediyorlardı.

Elim karnıma ne zaman gitmişti peki? Hiçbir şeyin farkında değildim.

Doktorun masası, sandalyesi, duvarlar, ışıklar... hepsi yavaşça benden uzaklaşıyordu sanki. Sanki ruhum bile benden uzaklaşıyordu; sanki kendi karşıma geçmiş kendimi izliyor, olup bitenlere anlam vermeye çalışıyor ama yine de veremiyordum.

İçimde bir bebek vardı. Yaşıyordu. İçimde, benden bir parça... Ve içimde ondan bir parça... İçimden geçen cümleleri bile tamamlayamıyordum; her düşüncem, her cümlem, hatta her hissim yarım kalıyordu.

Orada o doktorun odasında oturmuş, ahşap bir sandalyenin üzerinde hayatımın en şoke edici haberini almıştım. Her şey netti, karnımda bir bebek vardı ve bu bebeğin babası Devrim Ali Yöner'di.

Ve tek bildiğim hayatımın bir kez daha, hem de bu sefer çok daha büyük bir darbeyle tamamen değişmek üzere olduğuydu.

Doktorun odasının kapısından dışarı çıktığımda soğuk hava yüzüme çarptı ama o bile beni kendime getirmeye yetmedi.

İçimde tek bir cümle yankılanıp duruyordu, hamileydim. Hamileydim... Ben hamileydim.

Üstelik anne olmamın imkânsız olduğunu bilmeme rağmen olmuştu bu. Bu bir mucizeydi. Hastane koridorunun bir köşesinde, duvara yaslanmış karnımdaki ellerime bakıyordum gözlerimden akan yaşlarla.

"Sen..." diye fısıldadım karnıma doğru, dudaklarımın arasından çıkacak kelimeleri ben bile bilmiyordum.

"Sen..." dedim bir kez daha. **"Hoş geldin... Benim küçük misafirim..."**

O benim bu dünyada anne olabilmem için tek ve son şansım olabilirdi. Ondan vazgeçemezdim. O benim bir parçamdı ve aynı zamanda beni hayatım boyunca en çok yaralayan adamın, acısını kalbimden bir türlü söküp atamadığım o adamın da bir parçasıydı bu bebek.

Ve bu gerçek... beni hem paramparça ediyor hem de tuhaf bir şekilde ayakta tutuyordu.

Ama bir şey çok netti.

Devrim bunu asla bilmeyecekti.

Asla.

İkinci Kitap ile Devam Edecek...

Sonsöz

Merhaba sevgili sevgililerim...

Eliz ve Devrim'i yüzlerce sayfa boyunca zihninize ***misafir*** *ettiğiniz için sonsuz teşekkür ederim her birinize! Bu bir son değil, bu ikinci kitaba kadar kısa bir ayrılık sadece. Merak etmeyin, yakında yeniden misafiriniz olacağız. :)*

Eğer MİSAFİR'i sevdiyseniz sevdiklerinize önermeyi unutmayın.

Sizi seviyorum, iyi ki varsınız, hep olun...

-Beyza Alkoç

Misafir Okurlarına Sorular:

1. Kitap boyunca en sevdiğin karakter kim oldu?

2. Kitap boyunca en sevmediğin karakter kim oldu?

3. Kitap boyunca en sevdiğin sahne hangisi oldu?

4. Kitap boyunca seni en çok duygulandıran sahne hangisiydi?

5. Kitap boyunca en sevdiğin replikler hangileriydi?

6. *Misafir*'i okurken en çok hangi şarkıları dinledin?

7. En çok hangi sahneyi okurken güldün?